

Giới thiệu Nữ Hoàng Tuyển Phu

Xuất hiện trong truyện Nữ Hoàng Tuyển Phu của tác giả Bắc Đẳng, nàng là nữ tổng giám đốc của tập đoàn Hàn thị. Xuyên không qua đến trở thành công chúa Hàn quốc, nữ hoàng tương lai.

Vì giải vây cho Hàn quốc, lão cha hồ ly bí mật cùng quân chủ tứ quốc ký kết hôn ước.

Một nữ gả bốn cho bốn nam còn chưa đủ, một phần danh sách tuyển phu được đưa đến trước mặt.

Nàng phải từ trong thư viện chọn ít nhất hai vị hôn phu ngôn tình sủng.

Càng quá đáng hơn là, mỗi một môn học phải đạt loại giỏi, nếu có một môn không đạt loại giỏi thì phải đổi lấy một vị hôn phu.

Nàng không nghĩ bị người vây xem, tìm một cung nữ thế thân.

Nàng nữ giả nam trang làm thư đồng.

Một hồi hấp tấp, thư viện tuyển phu sinh động thom ngát dần dần kéo ra màn che.....

Không thể giải độc trên người.

Vô có rơi xuống nước.

Tiền tàng nguy cơ. Truyện hay diễn biến ra sao, mời bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Chương 1

Chưa bao giờ dám chơi nhảy bungee, bởi vì nàng có bệnh sợ độ cao.

Thế nhưng trước khi chết, nàng vẫn là nhảy qua bungee, hơn nữa còn là vật rơi tự do không hề bảo hộ.

Đây là Hàn Linh một giờ trước bị một người công nhân cấp dưới trả thù, hất đẩy nàng xuống từ mái nhà của tòa nhà công ty cao 50 tầng. Nàng thừa nhận nàng là người cuồng công tác, là tổng giám đốc tập đoàn Hàn thị đối với cấp dưới yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, thế nhưng nàng liền đáng chết như vậy sao?

Ngươi làm tốt lắm!

Kiếp sau để ta gặp phải ngươi, ta sẽ xào ngươi một ngàn lần, một vạn lần!

Nàng cách mặt đất chỉ khoảng có ba mét, hai mét, một mét.....

Hàn Linh cho rằng cuối cùng nàng có thể trải nghiệm một phen “khoái cảm” vỡ đầu, nhưng cố tình không phải, mặt đất dưới thân không biết khi nào đã biến thành nước sâu, cả người nàng rơi vào trong nước, nước lạnh lẽo tràn vào miệng, mũi, tai của nàng.

Hàn Linh khiếp sợ mà mở mắt ra, trước mắt là nước vẩn đục mờ nhạt. Cảm giác thân thể của mình không hề chìm xuống, đôi tay của nàng nỗ lực mãnh liệt mà rẽ nước.

Lúc trung học phổ thông, nàng từng đạt được giải quán quân thành phố về bơi tự do, nhưng lúc này, dường như bơi chó càng thực dụng hơn một chút.

Làm cái gì? Ngay cả bơi chó cũng không được?

Vì sao cả hai tay như thế nào đều không dùng lực được? Hơn nữa đầu bắt đầu càng ngày càng chìm? Ngực như bị một khối chì đè ép, không thở nổi.

Cuối cùng, nàng hôn mê bất tỉnh một cách tuyệt vời.

Mí mắt chớp nấp mấy cái, nàng thấy được một ánh sáng vàng, một mỹ nam bơi về phía nàng, thiên sứ hư hư thực thực. Đúng vậy, là một thiên sứ, vây quanh người hắt tán ra ánh sáng màu vàng.

Nàng thê, nàng tuyệt đối không có nói dối!

Không biết bị người nhét trong miệng cái đồ vật gì, ngọt ngào, chua chua, hương vị cũng không tệ lắm. Nàng nhai vài ba cái, nuốt toàn bộ đồ vật trong miệng vào.

Trong朦胧 nghe được hai người đối thoại, hai giọng nói, một giọng non nớt thuần hậu, một giọng già nua to lớn vang dội.

“Sư phụ, ngài mỗi năm ngàn dặm xa xôi mà chạy tới nơi này đưa thuốc cho công chúa, ngài không mệt sao?”

“Tiểu Ly, vì sư không ép ngươi tới, nhưng là chính ngươi muốn theo tới.”

Im lặng một lát.

“Ta chỉ là nghĩ đến nhìn xem công chúa Hàn quốc rốt cuộc lớn lên có bao nhiêu xấu.”

Một tiếng cười khẽ bật ra.

“Ngươi là nghĩ đến nhìn xem sau này đến tốt cùng chính mình muốn cưới cái người gì đi?”

“Mới không phải! Dù sao độc trên người nàng không thể giải, chết sớm mới tốt!”

Lại là một tiếng cười khẽ bật ra.

“Vậy tại sao ngươi vừa rồi còn xuống nước cứu nàng?”

Bốn phía lại khôi phục một mảnh im lặng.

Hàn Linh hoàn toàn ngốc, nàng là công chúa Hàn quốc? Nàng trúng độc? Không thể giải được?

Ông trời, ông đùa ta đi? Dù sao đều là chết, ông làm gì phải làm ta chết hai lần?

Chậm đã! Công chúa? Chẳng lẽ nàng xuyên qua?

Nhưng chuyện đó là như thế nào? Còn phải lại chết thêm một lần.

Nàng hoàn toàn tuyệt vọng, cũng lười mở mắt ra, trực tiếp chờ chết.

Đột nhiên có người ở trên má của nàng捏 một cái, Hân Linh cuối cùng mở bừng mắt, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai捏 má nàng.

Một mái tóc dài màu vàng kim ánh vào

đôi mắt, là mỹ nam thiên sứ dưới đáy nước kia!

Tuy rằng nhớ không rõ bộ dáng của hắn, chính là một mái tóc vàng của hắn làm nàng liên tưởng đến ánh sáng màu vàng nhìn thấy ở đáy nước kia. Một đầu tóc vàng, chẳng lẽ là người nước ngoài?

“Hello.”

Hàn Linh vẫy tay cùng hắn chào hỏi, là đại soái ca nha, một đôi mắt phượng lớn lên mê người, còn có một đôi môi mỏng no đủ tươi ngon mọng nước. Vừa rồi nghe bọn hắn nói hắn muốn cưới nàng, tuy rằng còn không biết rõ tình hình, xem là một đại soái ca, lại còn là ân nhân cứu mạng,

trước lưu lại ấn tượng tốt cho hắn, hướng hắn lộ ra một nụ cười tự nhận là hoàn mỹ nhất.

Đại soái ca không thể chiều được mà chớp chớp mắt:

“Bệnh cũng không nhẹ đâu, sư phụ, ta lại châm cho nàng một châm.

Một cây ngân châm rút ra từ mái tóc màu vàng kim của hắn, thoáng qua một tia ánh bạc chói mắt.

Trời ạ, thật biến thái! Hắn thế nhưng giấu ngân châm ở bên trong tóc, chưa thấy qua người nào so với hắn càng biến thái. Cái đại soái ca này, nàng chết cũng không cần!

“Không cần.....”

Nàng hô to âm thanh phá tan tận trời, đe dọa đến trên không cả đàn chim nhận bay về phía nam bay qua hoàng cung, trong đó có mấy con bắt hạnh mà “rớt tim”, nàng tạo nghiệt!

Có thể là bởi vì nàng quá mức kích động, nhất thời nhiệt huyết dâng lên, lại hôn mê bất tỉnh. Đến nỗi thầy trò đại soái ca lúc nào rời đi, nàng hoàn toàn không có ấn tượng, ngay cả sư phụ của đại soái ca trông như thế nào cũng chưa thấy rõ ràng.

Bất quá thù này, xem như kết rồi!

Đám châm nàng tổng giám đốc Hàn tập đoàn Hàn thị, thật là ăn gan táo!

Một lần nữa tỉnh lại, là bị người làm cho tỉnh.

Bên tai có một giọng nói hồn hậu vẫn luôn kêu to nàng:
“Tiểu Hoa nhi của trẫm, con như thế nào còn chưa tỉnh?
Con tuyệt đối không thể có việc.”

Trẫm? Chẳng lẽ là Hoàng đế? Sau này nói như thế nào
hắn cũng là chén cơm vàng của nàng, tuyệt đối không thể
đập vỡ, nàng mở mắt ra, ngọt ngào mà kêu một tiếng:

“Phụ hoàng!” Nàng lúc này mới phát hiện giọng nói của
mình thế nhưng non nớt như thế, cùng hoàng oanh ca hát
êm tai giống nhau.

“Tiểu Hoa nhi của trẫm, con cuối cùng cũng tỉnh!”

Trước mắt soái ca đại thúc một thân long bào vui quá mà
khóc, càng ôm nàng chặt hơn.

Mới đến, liền có diễm phúc như vậy, quả nhiên là một địa
phương tốt. Nàng quyết định, nếu tạm thời còn không
chết được, liền trước mà hưởng thụ thật tốt một phen, qua
một ngày tính một ngày.

Ở trong mấy ngày kế tiếp tỉnh dưỡng, thông qua các loại
phương thức nói bóng nói gió, nàng dần dần làm rõ ràng
tình hình.

Nàng kêu là Hàn Chi Hoa, một cái tên thật tục, ý
chính là hoa của Hàn quốc, Hoàng đế lão cha gởi gắm
đôi với nàng vô hạn yêu mến cùng mong đợi. Năm nay
nàng mười lăm tuổi, là công chúa duy nhất của Hàn quốc,
cũng là con nối dõi duy nhất của Hàn hoàng. Bởi vậy,
theo lẽ thường, nàng cũng sẽ trở thành nữ hoàng tương lai
của Hàn quốc.

Cái thân phận này thật phong cách, nàng thích. Nàng
liền thích đứng ở chỗ cao điều khiển toàn bộ mọi thứ, chỉ

huy thì hạ, nàng thì nhỏ chính là kẻ mạnh.

Trừ bỏ thân phận của nàng, quan trọng nhất chính là hỏi thăm rõ ràng trong cung trừ bỏ Hoàng đế lão cha, còn có người khác có thân phận cao hơn nàng hay không. Đáp án làm nàng vừa lòng, Hoàng đế lão cha là một hạt giống si tình, sau khi mẫu hậu trong truyền thuyết của nàng đã chết, hẳn liền không còn sủng hạnh bất luận kẻ nào, cũng không có nạt phi tì. Cho nên toàn bộ trong hoàng cung, lão cha là lão đại, mà toàn bộ hậu cung, nàng là lão đại.

Không tồi, nàng thích nơi này.

Chỉ là, độc trong người nàng đến tột cùng là cái gì? Thật sự không thể giải sao?

Còn có trước khi nàng xuyên qua vị công chúa chân chính này như thế nào rơi lại xuống nước? Là chính nàng không cẩn thận rơi xuống nước, hay là có người đẩy nàng xuống nước?

Tạm thời trước không nghĩ nữa, trước mặt một đồng lớn mỹ thực, trước ăn no mới nói.

“Công chúa, ngài ăn từ từ, cẩn thận mắc nghẹn.” Cung nữ hầu hạ nàng tên là Tì Nhi, so với nàng lớn hơn một hai tuổi. Nàng không phản ứng, ngoài miệng cũng không dừng lại, bỏ vào trong miệng một món ăn ngon. Trời mới biết độc trên người nàng phát tác lúc nào, vẫn là thừa dịp còn sống, hiện tại nên ăn nhiều một chút.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Vừa ngoài một giọng nói tên nhọn cắt tên, may nang nhún lại, thật không chịu nổi giọng nói của Tần công công kia. Trong tay một cái đùi gà còn chưa có gặm xong, nàng lưu luyến không rời mà đem nó bỏ lên đĩa, hai tay dính dầu, cạo cạo ở trên khăn trải bàn, đi ra ngoài nghênh giá.

Không có biện pháp, mặt mũi Hoàng đế lão cha vẫn là phải cho.

“Phụ hoàng.”

“Tiểu Hoa nhi, hôm nay trẫm mang cho con một món lễ vật đặc biệt, con đoán xem là cái gì?” Hoàng Đế lão cha vuốt đầu nàng, cười đến thần trí.

Hàn Linh không kiên nhẫn mà bĩu môi, mỗi lần hấn gặp mặt đều là những lời này, có phiền hay không? Còn có, đừng lại kêu nàng Tiểu Hoa nhi, tên thật tục.

Bất quá, ai biết hấn là Hoàng đế lão cha đâu?

Mỗi lần hấn tới đều mang cho nàng các loại món đồ chơi nhỏ mới mẻ, không biết lần này lại là cái gì, nàng nhưng thật ra rất chờ mong.

Hoàng đế lão cha đã quen biểu tình của nàng, vẫy tay với Tần công công ở sau lưng. Tần công công khi cười đôi mắt trên mặt đầy nếp nhăn, hôm người đưa một cái khay đến trước mặt nàng, phía trên đặt một cuốn sổ con đỏ thẫm, trên đó thành lập in bốn cái chữ to thiếp vàng: “Danh sách tuyển phụ”.

Hoàng đế lão cha đang diễn cái xiếc gì đây?

“Phụ hoàng, đâu là cái gì?”

“Tiểu Hoa nhi, tuy rằng con đã có bốn vị hôn phu.....”

Bốn vị hôn phu?

Nàng có nghe lầm hay không?

Hoàng đế lão cha càng nói, càng làm cho miệng nàng càng ngày mở càng lớn, đủ để nhét được mười quả trứng cút.

“Nhưng bọn hãn đều không phải người Hàn quốc, hơn nữa chỉ có bốn người, phụ hoàng cảm thấy xa xa không đủ. Cho nên phụ hoàng cố ý cho chuẩn bị con một phần danh sách chọn lựa hôn phu, từ trong đây con chọn ra ít nhất hai cái tên, phụ hoàng phải bồi dưỡng bọn hãn thật tốt. Sau khi phụ hoàng cưới bạc về trời, để cho bọn hãn giúp đỡ con xử lý chính vụ quốc gia, rốt cuộc vẫn là người của quốc gia mình tương đối đáng tin cậy một chút.”

Đình chỉ!

Bốn vị hôn phu không phải người Hàn quốc, đó là người nước nào? Nước Pháp, nước Ý, hay là nước Nga?

Lại thêm hai người, bốn cộng hai, kia chẳng phải là sáu người? Làm nàng một người cưới sáu vị phu quân, một vòng một người luân phiên một đêm, cũng chỉ dư một ngày có thể tự do hoạt động, cái này... Có thể hay không làm lung quá mức vậy?

Hai mắt hiện lên sao, cảm giác máu mũi đã mau rơi xuống, nàng nhanh chóng hít hít cái mũi, bình tĩnh!

“Người trên cái danh sách này, đều là con nối dõi của đại thần trong triều, phẩm mạo đoan chính, tuổi đều ở mười bảy tám tuổi, so với con hơi lớn một chút. Bắt đầu từ ngày mai, con liền cùng bọn hần cùng nhau đến thư viện Bạch Tùng đi đọc sách, theo chân bọn hần ở chung thật tốt một chút. Nếu là có vừa mắt, vừa lòng, con liền ở trên danh sách vẽ một vòng tròn tại đây, phụ hoàng thay con dứt khoát giải quyết. Nhớ kỹ, chọn ít nhất hai người trở lên. Nếu là con cảm thấy đều không tồi, muốn hết, phụ hoàng cũng sẽ không phản đối. ....”

Hoàng đế lão cha cười như kẻ trộm, nhìn thấy gian trá thế nào đó.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3365317#p3365317>

Bạn đang đọc truyện Nữ Hoàng Tuyền Phu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Chương 2

Luôn cảm thấy là một chuyện phiền toái, nàng bĩu môi nói: “Phụ hoàng, kỳ thật cuộc sống độc thân khá tốt, làm gì một hai phái thành thân?”

Hoàng đế lão cha đợi cho người xung quanh lui xuống, lôi kéo nàng ngồi xuống, nghiêm mặt nói: “Tiểu Hoa nhi, con phải biết khổ tâm của phụ hoàng, phụ hoàng cũng là bất đắc dĩ. Hàn quốc chúng ta nằm ở trung tâm đại lục, nơi chật hẹp nhỏ bé, đông có Tề quốc, nam có Sở quốc, tây có Tần quốc, bắc có Triệu quốc, cường quốc xung quanh rình rập, sớm hay muộn sẽ gặp phải sự xâm lược của tứ quốc, phụ hoàng không thể không phòng ngừa chu đáo.”

Hắn dừng một chút, nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng hơi lóe lên: “Mười lăm năm trước, Hàn quốc gặp phải sự vây công của tứ quốc, nguy hiểm sớm tới. Vào cái ngày thành bị phá đó, mẫu phi của con đứng lúc ở trên thành lầu sinh hạ con, một khắc kia hào quang đầy trời, một con kim phượng bay thẳng lên trời, tất cả tướng sĩ của tứ quốc đều chứng kiến một màn này, tin tưởng con chính là người trời cao lựa chọn trở thành phượng nghi thiên hạ.”

Nàng nhin không được ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, hào quang, kim phượng? Điều này cũng quá bí ẩn.

Nàng cảm giác được cảm xúc của Hoàng đế lão cha có một tia dao động, có loại hơi thở xa lạ càng ngày càng dày đặc. Hắn tiếp tục nói: “Vì có thể giữ được cơ nghiệp của Hàn quốc, trăm bí mật cùng tứ quốc định ra hôn ước, chờ đến năm con tròn mười sáu tuổi, liền gả con. .... gả con cho Thái tử tứ quốc.”

Nàng nhất thời kinh sợ, nàng là một thương nhân, một thương nhân thành công, nàng rõ ràng dụng ý của hắn làm như thế. Giăng lưới rộng, treo giá, hoặc là nói là mình tu sán đạo âm độ trần thương*, cái Hoàng đế lão cha này so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn khôn khéo giao hoạt hơn. Hắn chỉ dùng một tờ hôn thư, liền bình ổn trận chiến loạn này, khiến cho Hàn quốc tìm được đường sống trong chỗ chết.

*Nghĩa là: giữa lúc trời sáng, sửa đường sán đạo, ngấm ngấm bí mật, mở lối Trần Thương. Là một câu thành ngữ Trung Quốc, xuất xứ từ bộ sách tập hợp 36 sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại – “Tam thập lục kế”, lấy từ điển tích: Thời Hán Sở tương tranh từ Tam Tần tiến vào Ba Thục có đường chính lộ duy nhất là sán đạo. Lưu Bang được Hạng Vũ cấp cho đất Ba Thục với mục đích cô lập ông, tránh trở thành mối họa sau này. Khi vào,

mưu sĩ của Lưu Bang là Trương Lương đã đốt đường sạn đạo để binh sĩ không còn mơ tưởng đến ngày về, tạo điều kiện cho Hán Vương Lưu Bang chinh đồn quân mã chờ ngày tiến khởi Ba Thục. Sau Hán Tín lại dùng kế dương đông kích tây, ngày đêm ra sức sửa đường sạn đạo nhưng thực chất lại dẫn đại quân theo đường Trần Thương đi qua huyện Cổ Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương, thua chạy về đất Hạo Tri giao tranh tiếp, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung Vương, đi về phía đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung Vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận. Ý chỉ kế dương đông kích tây Hán Tín đã dùng để qua mặt Hạng Vũ.

Hắn, là một nhân vật nguy hiểm.

“Phụ hoàng, người cùng tứ quốc đều định hôn ước rồi? Nói cách khác, người muốn gả ta liên tục bốn lần?”

“Tiểu Hoa nhi, con phải thông cảm cho nỗi khổ của phụ hoàng, nếu không phải như thế, Hán quốc có thể nào đòi lấy mười lăm năm thái bình?”

Lão cha, người đủ ngoan (độc), đủ xảo trá!

“Vậy tại sao người còn muốn ta lại tìm vị hôn phu khác?”

“Trẫm chỉ theo chân bọn họ ký kết gả người gả cho Thái tử tứ quốc, nhưng chưa nói con không thể cưới hôn phu. Chờ năm con tròn mười sáu tuổi, trẫm sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho con, con sẽ trở thành nữ hoàng của Hán Quốc, cưới hơn một hai vị hoàng phu, cũng là việc đương nhiên, người nước hán dám nói cái gì?”

Lão cha, ta phục người rồi!

Giọng nói của nàng đột nhiên lạnh xuống, trầm giọng nói: “Cho nên, người liền như thế xem ta như hàng hóa, bán tới đưa đi?”

Không khí tức khắc cứng đờ, sắc mặt của Hoàng đế lão cha cũng đột nhiên thay đổi, trở nên âm trầm: “Người đừng tưởng rằng trẫm không biết, người căn bản không phải nữ nhi của trẫm. Trẫm có thể mặc kệ thân phận chân thật của người, nhưng người cần phải nghe lời trẫm.”

Nàng lập tức bị đánh vào đáy cổ, trong lòng kinh hãi, hấn thê nhưng cái gì đều biết.

Hắn là đang gạt nàng sao? Chính là ánh mắt của hắn nói

cho nàng, hắn không có gạt nàng.

“Muốn biết trẫm như thế nào phát hiện sao?” Hắn bắt đầu cười lạnh.

“Tiểu Hoa nhi của trẫm chưa bao giờ kêu trẫm phụ hoàng, nàng kêu trẫm là..... Cha.”

Cả người nàng run lên, thì ra là cách xưng hô, nhưng ai có thể nghĩ đến đâu? Nàng khó lòng phòng bị.

“Nếu người đã xâm chiếm thân thể của Tiểu Hoa nhi, Tiểu Hoa nhi cũng không có khả năng trở về, người phải tiếp tục làm việc Tiểu Hoa nhi nên làm.” Giọng nói của hắn lạnh băng, không mang theo một tia cảm tình.

Nàng cười lạnh: “Người không xứng làm một phụ thân.”

Hắn bỗng chốc đứng dậy, bóng dáng cao lớn bao phủ lấy nàng, ánh mắt hướng ác nham hiểm nhìn chăm chú vào nàng, uy hiếp nói: “Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, trăm vẫn là có thể giống như lúc trước sủng ái người, nhưng nếu người..... Cũng đừng trách trăm máu lạnh vô tình.”

“Băng Tư!” Hắn hướng tới nơi nào đó trong phòng hô một tiếng, một bóng dáng màu đen vô cùng tuần tú đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng, tựa như một trận gió thổi qua, tóc mai của nàng cũng theo trận gió này phát phờ.

Lúc nào trong phòng của nàng ẩn giấu một nam nhân?
Còn là một nam nhân vô cùng lạnh khốc?

Nàng tò mò mà đánh giá hắn, đại khái chừng hai mươi tuổi, một thân trang phục màu đen bao vây lấy dáng người cường tráng của hắn, khuôn mặt lạnh lùng không có một tia gợn sóng. Hắn thu liễm tất cả hơi thở trên người, làm cho người khác không cảm giác được cảm giác tồn tại của hắn. Hắn chỉ là hướng Hoàng đế lão cha gật đầu, ngay cả dư quang cũng hoàn toàn không có liếc mắt qua nàng một cái, nàng có chút ảo não, không thích cảm giác bị người làm lơ.

Hoàng đế lão cha đối với hắn ra lệnh nói: “Từ hôm nay trở đi, người phải trách bảo vệ cho công chúa. Nhớ kỹ, phải một tác cũng không rời.” Hắn cố ý nhấn mạnh bốn chữ “một tác cũng không rời”, làm cho người khác cảm giác thật áp lực.

Cứ như vậy, khốc nam Băng Tư lưu ở bên người nàng, nói cho hay là bảo tiêu, thị vệ, kỳ thật là cơ sở ngầm của

lão cha bên người nàng, nàng nhất cử nhất động đều không chế ở trong tay hắn.

Đôi mắt cái khóc nôm lão tiểu này, nàng thật đau đầu, hắn chưa bao giờ nhìn thẳng vào nàng, cũng cũng không trả lời câu hỏi của nàng, càng đừng nói nghe nàng sai khiến. Bởi vì trước khi đi Hoàng đế lão cha mệnh lệnh đối với hắn là, bảo vệ cho công chúa, một tắc cũng không rời, thế là hắn cực kỳ tuân thủ nghiêm ngặt đạo đức nghề nghiệp mà chấp hành mệnh lệnh. Chỉ cần tính mạng của nàng không có nguy hiểm, chỉ cần nàng ở trong phạm vi tầm mắt của hắn, trách nhiệm của hắn liền kết thúc, mặt khác đều không phải trách nhiệm của hắn, bao gồm trả lời câu hỏi của nàng.

Sau khi nàng ăn cơm tối, không có chuyện gì, mang ghế đứng ở trước mặt mỗ khóc nam nói chuyện. Kỳ thật chính là làm làm làm bầu, bởi vì người nào đó từ đầu đến cuối sẽ không phản ứng với nàng. Về phần tại sao muốn mang ghế đẹp đâu? Bởi vì vóc dáng của hắn ít nhất tiếp gần 1m90, mà cái thân thể này của nàng vóc dáng có chút hơi thấp, chỉ có 1m65. Nàng không thích cảm giác nhìn lên, cho nên nàng lựa chọn nhìn xuống.

“Bạn học Bạng Tư, người không cần ăn bữa tối sao? Không bằng ta cho người một canh giờ (2 tiếng), người đi trước ăn bữa tối một chút rồi hãy trở về.” Xem lòng nàng thật tốt, quan tâm nhiều đến người khác, chính là mỗ nam hoàn toàn không cảm kích, từ trong túi ở trên người lấy ra một cái bánh khô, đặt ở trong miệng chậm rãi nhai.

Hoàng đế lão cha quá keo kiệt, thế nhưng đối người làm công keo kiệt như thế.

Thật quá đáng, ngay cả động tác ăn cái gì đều đặc biệt như thế, dùng cảm dít khoát mà không mất phong độ, lão cha rớt cuộc từ nơi nào tìm tới một cực phẩm bảo tiêu như thế?

“Bạn học Bạng Tư, muốn uống nước hay không, cần thận trọng.” Hương Tử Nhi ngồi ở trên ngưỡng cửa vẫn luôn chống cằm xem diễn nháy mắt, nàng lập tức hiểu ý, từ trên bàn bưng tới một ấm nước. Không tồi, thật là một thư ký nhỏ hiếu lòng người.

Nhưng thật ra lần này mỗi nam có phản ứng, tiếp nhận ấm nước, mở nắp ra, cổ tay của hắn vừa chuyển, không biết từ nơi nào lấy ra một cây ngân châm, hiện lên một tia ánh sáng màu bạc. Nàng suýt chút nữa từ trên ghế ngã xuống, cái này đều là tật xấu kỳ lạ gì, như thế nào đều thích giấu ngân châm ở trên người?

Nhìn hắn dùng ngân châm cắm vào trong nước, sau đó lại cầm lên xem, lúc này mới cầm lên ấm nước uống toàn bộ, một ngụm liền mang một cái để ấm nước hương lên trời. Với người, người đây là đang đề phòng nàng sao? Chẳng lẽ còn sợ nàng bỏ thuốc ở trong nước?

Nhưng thật ra nàng có nghĩ đến, nhưng không có tài nguyên.

Nàng quay đầu cùng Tì Nhi liếc mắt nhìn nhau, Tì Nhi và nàng biểu tình kinh ngạc giống nhau. Rộng lượng, sớm biết rằng hắn là nên đổi ấm nước này thành rượu, có lẽ có thể chuốc say hắn.

“Bạn học Bạng Tư, ăn xong, cũng uống xong, có muốn

hay không đi nữa xí giải quyết một chút! Ta hiểu được, con người có ba cái gấp, đây là hiện tượng sinh lý bình thường, người không cần ngưng ngưng, ta hiểu mà.”

Nàng không ngưng tiếp tục cố gắng, hôm nay không thể làm hẳn trả lời cho nàng một câu, hoặc là làm cho hẳn biến khỏi tầm mắt của nàng, bà cô nàng sẽ không ngừ.

Khóe miệng của mỗi nam cơ giật một chút, mắt tiếp tục nhìn về phía trước, đứng thẳng như tùng, không chút sụt mẻ.

Hàn Linh có chút giận, nếu là đổi lại ngày thường, ở công ty gặp phải công nhân tương bình như thế, nàng bảo đảm đem hẳn sa thải, mặt khác lại phát một thông cáo cho người cùng nghề, đối hẳn hạ lệnh phong sát. Đáng tiếc, ở chỗ này, nàng không có thực quyền, ông chủ của người ta không phải là nàng.

“Tì Nhi, cởi áo cho bản công chúa, bản công chúa buồn ngủ.”

Nàng cảm giận mà một chân đá vào trên ghế, mũi chân vô cùng đau đớn, hai chân run rẩy đi đứng, không lên tiếng, tuyệt đối không thể để hẳn chế giễu.

Trên người chỉ còn lại có một mảnh áo đơn, nàng vút đôi giày đang mang, sau đó cầm tay Tì Nhi lui xuống, liền tính toán lên giường ngủ. Cùng một cái đầu gối phân cao thấp, không đáng giá, vẫn là chuẩn bị tốt tinh thần, ứng phó chuyện ngày mai.

Nghe nói thư viện Bạch Tùng cách hoàng cung ba ngày lộ trình, phải ngồi xe ngựa đi, đến lúc đó nhất định có đại đội hình lính bảo vệ cũng không biết có thể hay không tìm

được nhìn thấy của mẹ, cũng không biết có thế này không mà
được cơ hội chạy khỏi. Cái hoàng cung này hoàn toàn
không giống trong tưởng tượng của nàng chơi vui đến như
vậy, có một Hoàng đế lão cha âm hiểm, nói không chừng
lúc nào lén nàng đi, nàng vẫn nên mau rời khỏi nơi này
thì tốt hơn.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Bạng Tư, hắn vẫn không
nhúc nhích mà đứng ở chỗ cũ, mắt nhìn về phía trước, ngay
cả tròng mắt cũng chưa từng chuyển động một chút. Nàng
thật hoài nghi hắn có phải là người máy hay không, không
có được mệnh lệnh của chủ nhân, nó liền vĩnh viễn chờ
đợi.

“Trời ơi, nóng quá.” Nàng cố gượng cao giọng kêu một
tiếng, vén lên một nửa áo đôn, lộ ra nửa bên vai, muốn
thù thừu hắn.

Thật tốt, mỗi nam mắt tiếp tục nhìn thẳng, cái này cuối
cùng nàng có thể an tâm ngủ.

Đầu của nàng một khi dính vào cái gối, liền ngủ thiếp,
không biết vì sao, có hắn canh giữ ở bên người nàng, nàng
cảm thấy thật an tâm. Có lẽ một cái đầu gối lớn cũng có
chỗ giá trị của hắn, nàng không còn nhằm vào hắn như
vậy.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3365319#p3365319>

Bạn đang đọc truyện Nữ Hoàng Tuyền Phu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Q.1 - Chương 3: Chương 3

Hôm nay xuất cung ánh nắng tươi sáng, mùa thu thì đến muộn, sắc thu trước mắt, lá rụng rục rờ.

Công chúa đi ra ngoài, phô trương không tầm thường, nghi trọng và thị vệ kéo dài từ đầu tới cuối chừng mấy dặm. Ở Hàn quốc ai mà chẳng biết Hàn hoàng yêu thương công chúa của hân như thế nào, cũng không có người không biết vị công chúa này chính là nữ hoàng tương lai của Hàn quốc bọn họ, tương lai của Hàn quốc.

Trên đường ra hoàng thành, người kín hết chỗ, tất cả bá tánh đều chạy tới nhìn xem công chúa của bọn họ. Điều nghe đồn công chúa là đệ nhất mỹ nhân Hàn quốc, nhưng người chân chính gặp qua đã ít càng thêm ít.

“Đệ nhất mỹ nhân Hàn quốc?”

Nghe bên ngoài các loại âm thanh nghị luận, Hàn Linh lục tung ba cái rương lấy ra một cái gương đồng từ trong hành lý đi ra ngoài mà Hoàng đế lão cha chuẩn bị cho nàng, nói thật ra, sau khi đi vào nơi này, nàng thật đúng là chưa thấy qua mình rốt cuộc có biến dạng hay không.

Trán ve mây ngài, cười khéo đẹp làm sao, đôi mắt thật có duyên*, sắc nước hương trời. .... Dường như mang tất cả những từ ngữ tuyệt vời mà dùng trên khuôn mặt ở trong gương đồng này đều không quá đáng.

*Nguyên văn là: 螭首蛾眉，巧笑倩兮，美目盼兮 Tàn thủ nga mi, xảo tiểu thiển hề, mỹ mục phán hề (trong Kinh thi : bài Thục nhân 碩人 (người đẹp) – Vệ phong 衛風).

Ngay sau đó, những tiếng cười to khủng bố liên tiếp từ trong xe ngựa hoa lệ truyền ra, đội ngựa hộ vệ cả kinh ngửa đầu hí, chạy về phía bá tánh, tức khắc hiện trường một trận hỗn loạn. Một tiếng cười to của công chúa, khiến cho toàn thành xôn xao, công chúa của Hàn quốc Hàn Chi Hoa một lần nữa lưu lại “truyền thuyết” đẹp.

Không thể tưởng được khuôn mặt này của nàng phẩm chất tốt đẹp như thế, ông trời thật đối xử với nàng không tệ.

Tiếp tục cười lớn, nheo mắt thoáng nhìn về mặt hoảng sợ của Từ Nhi cuộn tròn ở trong góc xe ngựa, đáng thương hề hề mà nhìn nàng. Nàng vội dừng tiếng cười, ho nhẹ vài tiếng giảm bớt xấu hổ, quá đặc ý vênh vào.

Khụ khụ, cái này, không được. Khiêm tốn, tiếp tục khiêm tốn.

Vén rèm lên mắt nhìn ra bên ngoài, thật đủ hỗn loạn, biển người tấp nập, loạn thành một đồng, còn có mấy con ngựa nhưng ở trong đám người chen vào. Nàng khẽ thờ dài một tiếng, ngựa chính là không bằng ô tô, ô tô đã nó như thế nào, nó đều sẽ không nổi giận, mà ngựa thì khác, ai biết được lúc nào nó sẽ nổi đóa, giống như bây giờ. Lúc đó nàng hoàn toàn không ý thức được, nàng chính là đầu số gây nên trận hỗn loạn này.

Cảm giác được có một ánh mắt mãnh liệt đang chú ý nàng, theo bản năng nàng ngẩng đầu, tìm kiếm cái ánh mắt kia. Mặt nghiêng đối diện, lầu hai của tửu lầu, một nam tử áo tím dựa vào lan can mà đứng, cầm trong tay một ly rượu, dáng vẻ vui mừng, cảnh đẹp ý vui. Ở khoảnh khắc ánh mắt của nàng và hân giao nhau, ly rượu trong tay hân tuột tay rơi xuống, rượu bắn tung tóe trên không trung vấy ra một bức vẽ hoàn mỹ, thời gian cũng phảng phất dừng lại ở giờ phút này.

Thật đáng tiếc cho một cái ly rượu!

Mắt nàng có chút cận thị, thấy không rõ bộ dáng của soái ca trên lầu, nhưng thật ra thấy rõ chỉ ly rượu kia là dùng ngọc bích xanh lam ra, nhất định giá trị liên thành.

Ở sau lưng nam tử áo tím xuất hiện một nữ tử áo đỏ, xinh đẹp động lòng người, tò mò mà nhìn chăm chú vào phía dưới, hỏi: “Hi ca ca, xảy ra chuyện gì vậy?” Nàng chưa bao giờ thấy hân luống cuống như vậy, không khỏi mà tò mò, khi ánh mắt của nàng đảo qua xe ngựa ở phía dưới, thì màn xe đã buông xuống rồi.

Ánh mắt của nam tử áo tím nheo lại, một tia u lam chợt lóe lên, tầm mắt chặt chẽ mà tập trung vào xe ngựa ở phía dưới, đường cong đôi môi tuyệt đẹp nâng lên: “Hôn sự này, thật thú vị.”

Sau khi đội hộ vệ hoàng gia trải qua một trận khai thông con đường, xe ngựa cuối cùng thuận lợi chạy ra hoàng thành, hướng về phương hướng thư viện Bạch Tùng ở Huỳnh Dương chạy đi.

Nằm ở trong xe ngựa Hàn Linh chán đến chết, ngâm nga điệu hát dân gian, trải qua ngồi ở trên xe ngựa nhưng không dễ chịu, mông tê đến hoảng, chủ yếu đất này đều là đất badan, không phải là đường xi măng, chờ ngày nào đó nàng vị nữ hoàng này thượng vị, đem con đường này toàn bộ trải xi măng, nhưng mà chủ yếu chính là trước hết phải phát minh ra xi măng, còn có chính là nàng có thể sống đến ngày đó hay không.

Không nghĩ, càng nghĩ càng phiền não.

Cũng không biết tới nơi nào, nàng lại vén rèm lên lần nữa nhìn ra xung quanh bên ngoài. Đoàn xe đã tới một khu rừng, lá rụng trải khắp đất, mùi bùn đất bay tới thoang thoảng trong gió.

Cách đó không xa ở phía trước đoàn xe, có một đội xe ngựa khác dừng ở ven đường, xe ngựa tuy cũng hoa lệ, nhưng chỉ có bảy tám tên tùy tùng, không giống với phong cách của

nàng như vậy. Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, có lẽ đây là một cơ hội tốt.

ngươi, có lẽ đang từ một cơ hội nào.

“Dừng xe!”

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, đội trưởng hộ vệ hộ tống đoàn xe tiến lên dò hỏi: “Công chúa, có gì phân phó?”

“Bạn cùng muốn đi tiểu. Tì Nhi, theo bạn cùng cùng nhau xuống xe.” Nàng lôi kéo Tì Nhi xuống xe, để lại đội trưởng hộ vệ trợn mắt há hốc mồm, hẳn sợ là còn chưa có gặp qua có người có thể đem việc đi tiểu nói được tự nhiên như thế.

Nàng biết đội trưởng hộ vệ nhất định sẽ không phải người đi theo, trừ bỏ hẳn.

“Bạn học Bạng Tự, bạn cùng đi tiểu, chẳng lẽ người cũng muốn đi theo?” Tì Nhi đầu gối không phản ứng, hé ra một khuôn mặt lạnh khốc.

“Thật tốt, ta đây liền ở trước mặt của người giải quyết được rồi.” Nàng giả vờ ra vẻ động tác sẽ phải cởi quần, không đợi nàng cởi bỏ đai lưng, hẳn đã vào một cái bay đi, không còn bóng người.

Nàng hé miệng cười trộm, lôi kéo Tì Nhi tìm chỗ cây rừng tươi tốt, dừng lại ở chỗ hẻo lánh ít dấu chân của người địa phương.

“Tì Nhi, hai ta đổi quần áo.”

“Dạ.” Tì Nhi đầu tiên là có chút kinh ngạc, rồi gật đầu một cái. Nàng liền thích nàng ngây ngốc mà một mực phụng mệnh, không hỏi nguyên nhân tính cách, khen ngợi

mà cho nàng một nụ cười tươi.

Sau khi đổi quần áo, Hàn Linh hướng tới bên ngoài hô to một tiếng: “Tì Nhi, người như thế nào lè mè như thế? Bản cung không đợi người, trở về xe trước.”

Kêu xong, chống lại vẻ mặt kinh ngạc chớp mắt của Tì Nhi, Hàn Linh hướng nàng thở dài một tiếng, nhỏ giọng cảnh cáo nói: “Bây giờ người trở về trên xe đi, nhớ kỹ dùng tay che mắt lại, không thể để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy dáng vẻ của người, đặc biệt là Băng Tư.”

“Dạ.” Tì Nhi ngoan ngoãn gật đầu.

Hàn Linh vừa lòng mà vỗ vỗ đầu của nàng: “Ng ngoan, đi thôi.”

Tì Nhi đi được một nửa, cảm giác được hình như không đúng, đột nhiên quay đầu hỏi: “Con công chúa thì sao?”

Nàng lời nói tiếp mà nói: “Ta..... Ta chờ một chút liền sẽ đi, ta không tới, người để cho bọn họ không cần đi.”

Tì Nhi nhẹ nhàng cười, gật đầu nói: “Dạ, nô tỳ đã biết.”

Thật xin lỗi, Tì Nhi, nàng phải rời đi.

Đối với bóng lưng của nàng, Hàn Linh lặng lẽ biểu đạt sự áy náy.

Vòng một vòng lớn, nàng men theo phương hướng đoàn xe phía trước tiến lên. Băng Tư sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra không thấy nàng. Nếu nàng đơn độc hành động,

nhất định sẽ bị hãm bắt được, vẫn nên trà trộn vào đoàn xe của người khác, tương đối an toàn đáng tin cậy một chút, chỉ hi vọng người ta có thể chứa chấp nàng.

Nàng làm rối đầu tóc của mình, lại quệt trên mặt chút bụi đất, cái tạo hình này hẳn là có cảm giác gặp nạn một chút đi?

“Đại gia, mau cứu ta! Cầu xin các người, mau cứu ta!”

Nàng cúi đầu vọt tới trước mặt một tên phu xe, nắm lấy góc áo của hắn với một lực mạnh mà xé rách.

“Người tránh ra! Ở đâu chạy tới một nha đầu hoang dã?”

Hắn nặng nề đẩy nàng một cái, nàng theo tình thế bỏ nhào về phía bên cạnh xe ngựa.

Vào lúc này rèm của xe ngựa vén lên, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp cực kỳ tinh xảo, lông mày dài mảnh, cặp mắt đào hoa, đẹp đến có chút quá mức. Vốn dĩ ngược lại cũng không có gì, vấn đề là hé ra một khuôn mặt yêu mị lại sinh trưởng ở trên mặt của một nam nhân như thế, cái này còn giống như lời nói sao?

Từ trước đến nay nàng không thích nam nhân tướng mạo giống nữ nhân, cảm giác vừa thấy chính là tiểu thụ, quá mức yếu đuối. Nàng vẫn là tương đối thích nam nhân mạnh mẽ cứng cỏi rắn chắc, lỗ võ có lực, bình thường khiêng một ít đồ vật, làm chút việc nhà, đều không nói chơi. Nếu là đổi thành loại tiểu thụ này, vậy hay là quên đi, đồ vật chính nàng khiêng, việc nhà tự mình làm, nàng cũng không muốn chịu trách nhiệm tội danh ngược đãi tiểu thụ.

Sau khi tiểu thụ nhìn thấy nàng, ánh mắt có chút khác thường, mày ngài hơi chau, bộ dáng này làm cho nàng liên tưởng đến Lâm muội muội. Cũng không có việc gì, thì hái hoa, chôn hoa, gió buồn làm tổn thương mùa thu.

Nàng thừa cơ lên trên xe ngựa, lôi kéo ống tay áo của hắn, khóc lóc nức nở nói: “Công tử, ta bị người nhà bán vào thanh lâu, thật vất vả trốn thoát. Xin người thương xót, mau cứu ta với, ta không thể lại để cho bọn họ bắt trở về.”

Tiểu thụ mày liễu khẽ nhún, biểu tình quái dị nói không nên lời, trong lòng của nàng có loại dự cảm xấu, nhưng lại không thể nói ra được cụ thể.

“Chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi, người đi lên đi.”
Giọng nói của hắn mềm nhẹ, giống như khí chất cả người của hắn giống nhau, con gái cưng.

Con gái cưng? Trời, cả người của nàng run lập cập, hình dung cái gì đây?

Nhưng thật ra không dự đoán được hắn sẽ liên đáp ứng sáng khoái như thế, nàng vội nói tiếng cảm tạ, vào xe ngựa của hắn, khi màn xe buông xuống, nàng nhìn thấy phía sau đoàn xe còn chưa có bất luận cái khác thường gì, hắn là chưa phát hiện ra nàng mất tích.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3365321#p3365321>

Q.1 - Chương 4: Ban Đêm Khó Ngủ

Xe ngựa kỳ thật rất rộng rãi, thế nhưng đối với hần, Hàn Linh chỉ cảm thấy không gian trong xe ngựa không đủ dùng.

Đối diện với người hai mắt nhìn thẳng chăm chăm trên người nàng, khiến cho nàng cực kỳ không được tự nhiên. Cái dò hơi gì vậy? Không thấy được người ta là nữ sinh hay sao, cũng không hiểu được một chút kiêng kỵ vậy?

Hàn Linh lăm bằm ở trong lòng, trên mặt lại vẫn giả bộ một bộ dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, tranh thủ đồng tình.

“Ngươi tên là gì?” Tiểu thụ lại lần nữa nhẹ nhàng mà lên tiếng.

“Ta tên là Hàn Linh.”

“Ta đây có thể gọi ngươi là Linh nhi sao?”

Nhưng thật ra Linh nhi là tên mẹ của nàng, chính là từ trong miệng của hần nói ra, như thế nào mà nghe mềm mại như vậy.

Nàng gật đầu một, hỏi ngược lại: “Công tử xưng hô như thế nào?”

“Ta cũng họ Hàn, Hàn Như Phong.” Hần khẽ mỉm cười, nàng phảng phất như nhìn thấy một đóa hoa anh đào bỗng nhiên nở rộ ở trong nắng sớm.

Cũng là họ Hàn? Bất quá cái này cũng không có gì, người của Hàn quốc họ Hàn thì nhiều đi, nàng sẽ không lại nghĩ nữa.

Sau này, nàng thật hối hận, nếu là nàng biết ở Hàn quốc chỉ có người của nhất tộc hoàng thất mới họ Hàn, đánh chết nàng cũng sẽ không ngồi xe ngựa của hần, đưa dê vào miệng sói, nói chính là cái này đi.

Đoàn xe không có tiếp tục dừng lại, nhanh chóng chạy ở trong rừng, cách đại đội nhân mã ở phía sau càng lúc càng xa.

Trăng trên đầu cành liễu, trọ đêm ở thành đô.

Nàng khoe khoang nho nhỏ, kỳ thật chính là ban đêm vào ở một khách điểm nhỏ gần ngoại thành.

Cái khách điểm này..... Có chút tồi.

Đồ đạc mang theo mùi mốc, chăn bông ẩm ướt, còn có nước trà mang theo đắng chát. Nàng thề, từ trước tới nay nàng chưa từng ở qua khách điểm so với cái này càng không có cấp sao.

Đi vòng qua căn phòng của Hàn Như Phong ở bên ngoài nhìn một chút, hần ở chính là một gian phòng chữ Thiên duy nhất còn dư lại của toàn bộ khách điểm, mà nàng chỉ có thể cùng phu xe của hần hưởng thụ đối đãi ngang hàng như nhau, ở phòng chữ Địa tầng chót nhất.

Thứ mà xã hội phong kiến nô lệ còn sót lại!

Nàng có chút tức giận vì sự bất công, dựa vào cái gì hần có thể ở phòng tổng thống cao cấp, mà nàng cũng chỉ có thể ngủ ở cái giường mốc meo này?

Cửa phòng “cạch” một tiếng mở ra, lộ ra dung nhan lẳng lơ của Hàn Như Phong, vì cái gì nói lẳng lơ đâu? Hần đã cởi áo ngoài, trên người chỉ còn lại có một áo đơn rộng thùng thình, ngực hơi lộ ra, phong cảnh vô hạn.

Tiểu tử này có ý định dụ dỗ nàng sao? Biết rõ chính mình rất trâu mắt người, còn không tự giác như thế, mặc ít như vậy không nói, còn ăn mặc lẳng lơ như thế. Không được, vẫn là chạy nhanh trở về điện bích tư quá* đi, nếu không máu mũi sẽ chảy ra.

*面壁思過 : quay mặt vào tường suy nghĩ lỗi lầm.

Vừa mới xoay người, Hàn Như Phong đã lên tiếng gọi nàng: “Linh nhi, đêm nay ngươi ngủ ở phòng của ta đi.”

Cả người nàng ngốc ở tại chỗ, dù người phạm tội như thế, thật sự là nói với nàng sao?

“Ta sẽ ngủ ở trong phòng của ngươi, ngươi một nữ hài tử xuất môn ở bên ngoài, có thể sẽ không thích ứng hoàn cảnh của nơi này.”

Trong ngực nàng một trận ầm ập chảy xuôi, thật cảm động, không thể tưởng được hần lớn lên giống như phụ nữ vậy, tính tình ngược lại giống như có phong độ nam tử hần. Bất quá hần yếu đuối như thế, nàng như thế nào mà nhẫn tâm để cho hần ngủ ở cái giường bị mốc, bị ẩm ướt đâu?

“Nếu không, cố chịu cùng nhau ngủ?”

Lúc nói những lời này, nàng nhất định là bị sét đánh trúng trong nháy mắt, nếu không như thế nào sẽ nói ra một câu nói kinh người như thế? Nàng cắn xuống đầu lưỡi của mình, sớm nên cắn đứt nó. Bây giờ hần nhất định ở trong lòng chửi bới nàng, cho rằng nàng là một nữ nhân không đứng đắn đi, có cái

nữ nhân nào sẽ chủ động nói ra muốn cùng người ngủ cùng phòng?

Nhưng thật ra Hàn Như Phong không có cái phản ứng quá lớn gì, tự nhiên gật đầu một, chỉ là hai má có chút hồng nhợt đáng nghi.

Hai người đắp chung một chăn, Hàn Như Phong ngủ ở bên trong nghiêng người đưa lưng về phía nàng, vẫn không nhúc nhích, tư thế ngủ tốt đến quá phận. Mà nàng thì ngủ ở bên ngoài, có chút trần trọc khó ngủ. Mùi hương ở trên người của hắn rất đặc biệt, là hương thơm hoa lan thoang thoảng, bình thường đều không thích nam nhân xức nước hoa, cảm thấy đặc biệt giả dối, chính là mùi hương trên người của hắn lại tươi mát tự nhiên, hết sức dễ ngủ. Mùi hương kia không ngừng mà bay vào lỗ mũi của nàng, tràn ngập khứu giác của nàng, nàng có chút thất thường.

Thật muốn mạng của nàng, còn không bằng ngủ ở cái giường bị mốc, bị ẩm ướt đâu.

Nhưng mà như đã nói qua, nàng một đại mỹ nhân như thế, đệ nhất mỹ nữ Hàn quốc trong truyền thuyết, nằm ở bên người của hắn, thế nhưng hắn một chút phản ứng cũng không có. Là nàng thật không có hấp dẫn, hay là hắn thật là một tiểu thụ, không thích nữ nhân? Nàng nghiêm trọng hoài nghi hắn là người sau.

Làm sao bây giờ? Thật sự ngủ không được.

Đếm cừu đi, một con cừu nhỏ, hai con cừu nhỏ, ba con. .... Đếm, đếm, không tự giác mà đếm ra tiếng.

Người bên trong xoay người, quay đầu lại nhìn nàng, nàng chợt nhìn một đôi mắt đào hoa của hắn, phần từ không an phận trong cơ thể lại bắt đầu mơ hồ quấy phá. Hàn Linh phát hiện sắc mặt của hắn cũng có chút đỏ lên, không biết là ánh trăng quá mức mông lung, hay là mắt của nàng mắc phải cận thị, nàng cảm thấy loại cảm xúc mông lung và cảm giác khoảng cách này cực kỳ đẹp.

“Người ngủ không được sao?”

“Ta lạ giường, có chút không quen.”

“Ta đây ca hát cho người nghe.”

“Được.”

Hắn nhẹ ngâm nga làn điệu trầm trầm, không có ca từ, thanh âm rất êm tai, rất êm tai, nàng dần dần say mê trong đó. Đêm hôm đó rất đẹp, bóng đêm đẹp, hắn cũng đẹp, mộng đẹp của nàng càng đẹp. Nàng nhớ không rõ đến tận cùng là lúc nào nàng ngủ, chỉ biết là khi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, mà bên trong sớm đã không thấy bóng người của Hàn Như Phong.

Không thấy cũng tốt, miễn cho ly biệt thì thương cảm.

Sau khi nàng thu dọn, trên thực tế, nàng hoàn toàn không có cái gì để thu dọn, trên người của nàng trừ bỏ mấy chuỗi Đồng Hải trân châu trước đó từ trong cung vơ vét ra, thì cái gì cũng không có. Nhưng thật ra nàng muốn mang ngân phiếu đi, đáng tiếc trong cung hoàn toàn không có.

Ở trên đường cái đi dạo một vòng, trước hết cảm giác mới mẻ rất nhanh thì mất. Cẩn xong một chuỗi kẹo hồ lô cuối cùng trong tay, nàng nhắc chân đi vào một cửa tiệm quần áo. Mặc dù nàng mặc chính là xiêm y của cung nữ, nhưng vẫn là quá mức rêu rao, vừa rồi ở trên đường cái đã bị vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Trà trộn ở cổ đại, lưu hành nhất chính là nữ giả nam trang, ta cũng bắt kịp trào lưu này cuối chuyến xe (mình ko hiểu cuối chuyến xe là gì, ai biết chỉ mình với), giả trang một lần đi.

Nàng nghiêm trọng hoài nghi, nàng bị người gài bẫy. Không hiểu biết thị trường sức mua, trước hết lúc đem đồng châu đưa cho, kết quả một chuỗi đồng châu bằng với số tiền chỉ đủ mua một bộ trang phục nam trang, thêm một chuỗi kẹo hồ lô, thêm một bao hạt dẻ rang đường, thêm một chén mì trộn, thêm. .... Nàng không ý thức được, thì ra nàng đã tiêu phí nhiều như thế, xài tiền như nước.

Gỡ cái quạt lấy ra từ cửa tiệm quần áo, cái tạo hình này của nàng tuyệt đối phong cách, tuyệt đối là trào lưu mới nhất năm nay của Hàn quốc, Hàn lưu.

Một thân trường sam màu xanh da trời, trên đó có in nhuộm nhiều đóa u lan, bên ngoài khoác một áo choàng màu tím đậm. Chúng nó vốn không phải là một bộ, nhưng là nàng sợ lạnh, liền từ bộ trang phục của trẻ em, lấy món nam trang trường què mặc ở bên ngoài (trường què là gì, có ai biết không), cũng đã thành áo choàng của nàng bây giờ.

“Linh nhỉ?”

Nghe được có người gọi nàng, nàng quay đầu lại, lại thấy được Hàn Như Phong, như thế nào hắn còn chưa đi? Xem sắc mặt của hắn vội vàng, hình như là đặc biệt tìm tới nàng.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng từ trên xuống dưới, không biết đánh giá như thế nào, thật lâu không nói gì.

Nàng có thể hiểu được một trào lưu mới ở thời điểm lúc ban đầu, sẽ luôn gặp được chút dòng nước lạnh mà chịu đựng, nhưng lực lượng thời thượng là vô hạn, nàng tin tưởng Hàn lưu nhất định sẽ thịnh hành toàn cầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Thư Viện Bạch Tùng

“Như thế nào ngươi không đi chứ?” Hàn Linh lên tiếng trước, nếu không hẳn sẽ vẫn luôn ngơ ngác mà tiếp tục không nói gì.

Hắn thu hồi vẻ kinh ngạc, hơi hơi mỉm cười, lại một đóa hoa anh đào tiếp theo nở rộ: “Ta đi mua chút điểm tâm cho ngươi ăn, ta nhớ rõ khi ngươi còn nhỏ thích nhất là ăn bánh hoa quế.”

Khi còn nhỏ? Chẳng lẽ hắn biết nàng?

Dấu chấm hỏi quay vòng vòng đầy đầu của nàng, đây cũng không phải là cái dự đoán tốt gì. Tiểu tử này rõ ràng biết nàng, còn cùng nàng giả ngu, xem ra cũng không phải hạng tốt lành gì. Ủ, không thể lại cùng hắn đi chung một đường.

“Cám ơn, ta đây mang theo trên đường ăn. Đi trước, sau này còn gặp lại.” Nàng vội vã rời khỏi cửa tiệm quần áo, cũng không màng hắn ở phía sau kêu to.

“Bịch!” Nàng thẳng tắp đụng phải một bức tường người, nàng đụng phải làm cho hai mắt hiện ra ngôi sao, ai đây, cơ ngực tựa như tường đồng vách sắt.

Ngẩng đầu một cái, nàng choáng váng!

Ai không đụng vào, lại cố tình đụng phải tên đầu gỗ lớn.

Như thế nào nàng buồn như thế thúc giục, chạy trốn còn chưa có bắt đầu, cũng đã chấm dứt.

Không đúng, nhất định là có người mật báo!

Hai mắt của nàng bốc lửa giận, quay đầu nhìn về phía Hàn Như Phong còn ở cửa tiệm quần áo. Nhất định là hắn, nhất định là hắn bán đứng nàng!

Hay cho ngươi một tên tiểu thụ vô hại, thì ra là một con độc trùng lớn!

Trở lại trên xe ngựa thuộc về nàng, Hàn Như Phong cũng đi theo vào, nàng trực tiếp làm lơ hắn, cùng Tử Nhi hai người chơi oanh tù ti đoán mười lăm, hai mươi.

“Linh nhi, chuyện này thật không liên quan đến ta, ta vừa hay thấy hắn, mới muốn nói cho ngươi biết không cần ra cửa. Thế nhưng ngươi lại đi vội vã như vậy, còn vừa vụng đụng vào hắn, ta cũng không có biện pháp.”

Hàn Linh quay đầu, tiếp tục không để ý tới hắn.

“Ta thừa nhận, ta không có nói thật với ngươi. Nhưng mà ta như thế nào biết ngươi mất trí nhớ, ngay cả ta cái biểu ca này cũng không nhớ rõ, đây tội cùng là xảy ra chuyện gì?”

Biểu, biểu ca? (trong văn án đề là đường ca nghĩa là anh họ bên nội, nhưng bắt đầu từ bây giờ tác giả lại đề là biểu ca nghĩa là anh họ bên ngoại. Ở TQ hồi xưa chỉ có anh em họ bên ngoại mới được lấy nhau, chắc là tác giả sửa lại để hai người sau này có thể lấy nhau???)

Nàng nhất thời bối rối, thì ra là người trong nhà không biết người trong nhà, khó trách hắn khi mới gặp nàng, biểu tình quái dị như thế.

“Sau khi ta rơi xuống nước, cũng chỉ nhớ rõ phụ hoàng, không nhớ rõ những người khác.”

“Khó trách.....” Hắn cúi đầu tự nói, cũng nghe không rõ rốt cuộc đang nói thầm cái gì đó.

Nàng có chút không kiên nhẫn, muốn nhanh lên một chút đuổi hắn đi: “Ngươi muốn đi đâu?”

Hắn buột miệng nói ra: “Thư viện Bạch Tùng.”

Thư viện Bạch Tùng?

Nàng lập tức lật ra cuốn sổ danh sách tuyển phu từ trong rương, nhìn lướt qua, khá lẩm, cái tên đầu tiên chính là hắn. Hoàng đế lão cha có làm hay không? Họ hàng gần cũng có thể kết hôn sao?

Hàn Như Phong cũng lại gần sang đây nhìn vào danh sách xem mắt, có chút không vui mà bĩu môi nói: “Hoàng thượng cũng thật là, làm gì còn muốn từ bên trong nhiều người như thế vì ngươi tuyển phu, chọn ta không phải tốt sao?”

Hàn Linh bỗng chốc bật người ra, cùng hắn kéo ra khoảng cách, không thể tưởng tượng nổi nheo mắt liếc nhìn hắn từ trên xuống dưới. Thì ra hắn sớm đã mưu đồ bất chính đối với nàng, tối hôm qua còn giả bộ rụt rè đến như vậy..... Tiểu tử này tâm tư không tinh khiết, không được.

“Đúng rồi, cha ngươi là vị nào?” Nàng nhất thời không nhận được, hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

Hắn sững sốt một chút, trả lời: “Phụ vương của ta chính là đệ đệ của phụ hoàng ngươi, Trần Nam Vương.”

“Ồ.” Nàng không có chút ý nghĩa nào mà gật đầu, trên thực tế, đáp án của vấn đề này đối với nàng mà nói có cũng được không có cũng được, không có một chút ý nghĩa.

Nàng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, có phải hay không tất cả học sinh của thư viện Bạch Tùng đều biết là công chúa tới tuyển phu, nàng kia chẳng phải là giống như trở thành con khỉ trong vườn bách thú bị người vây xem?

Nàng không cần!

Quay đầu nhìn về phía Tử Nhi ở bên cạnh vẫn đang mặc quần áo của nàng, đều nói người nhờ quần áo ngựa nhờ yên, bây giờ bộ dáng của nàng nếu nói nàng là công chúa, tin tưởng cũng sẽ không có ai nghi ngờ.

Ha ha ha ha.....

Kế tiếp, bên trong xe ngựa lại phát ra tiếng cười quái dị liên tiếp, là tiếng cười gian.

Cười ngựa đi ở bên cạnh xe ngựa Băng Tư nhú mày lại, hắn đã làm rõ sau khi công chúa rơi xuống nước, tính tình như thế nào lại biến hóa lớn như vậy? Mà ở bên trong xe ngựa hai người khác sớm đã ôm hai tay, cả người nổi da gà.

Thư viện Bạch Tùng nằm ở trên một ngọn núi cách thành bắc của Huỳnh Dương không đến ba dặm, sau khi đại quân hộ tống đến chân núi, cũng liền rút lui, chỉ còn lại có Băng Tư và bốn tên thị vệ lưu lại tiếp tục trông chừng nàng. Dù sao cũng trốn không thoát, tới đâu hay tới đó đi.

Vị trí địa lý của thư viện Bạch Tùng cũng không tệ lắm, cách thành gần, không có việc gì cũng có thể đi dạo ở trong thành. Ngọn núi trước mắt này không cao, quả thật không cao, cũng chính là leo nửa ngày đường, sau đó ngẩng đầu, còn là liếc mắt một cái nhìn không thấy bờ thang mây. Cũng không hiểu được người sáng lập thư viện là nghĩ như thế nào, không có việc gì xây thư viện ở trên đỉnh núi làm gì, giữa sườn núi cũng thích hợp mà. Trên thực tế, thư viện vì để cho học sinh tĩnh tâm tu hành, không vì nơi chốn phong hoa ở bên ngoài mà thay đổi, cho nên mới đưa thư viện xây tới trên đỉnh núi, chính là cái gọi là dụng tâm lương khổ ấy mà.

“Băng Tư, ta đi không nổi, ngươi công ta.” Ở hiện đại, đi làm nếu không lái xe, nếu không ngồi thang máy, chưa từng đi đường mà nhiều như thế? Nàng thật sự là không thể leo được nữa.

Tuy rằng Băng Tư là người gỗ, lòng vừa ý cũng không tệ lắm, vừa nghe nàng nói như thế, hắn đã ngoan ngoãn mà đứng ở trước mặt nàng ngồi xổm người xuống. Nàng cũng không khách khí mà nhảy lên lưng của hắn, lưng cong rộng lớn, làm cho người ta thật an tâm, chính là cơ bắp của hắn quá cứng rắn, nằm đến đau.

Quay đầu lại xem Hàn Như Phong, dừng nhìn vóc người của hắn yếu ớt, nhưng thể lực thật đúng là không kém, đi một đoạn đường núi dài như thế, mà mặt không đỏ, không thở hổn hển. Xem ra người ta đã luyện qua, không giống nàng, khí đoản thể hư.

Trên đường núi đi đi lại lại, có không ít học sinh của thư viện, nhưng lại không phải cùng một phục sức. Sau khi hỏi, mới biết thì ra trên núi không phải chỉ có một cái thư viện là thư viện Bạch Tùng, mặt khác còn có một cái thư viện, là thư viện Thanh Bách. Bạch Tùng, Thanh Bách, tên của hai thư viện này như thế nào đều cùng thực vật ở trên núi có quan hệ, đặt tên thật đủ lười biếng.

“Nhìn xem, đây là thiếu gia của nhà ai, đi học mà còn muốn người công, ha ha ha.....”

Hàn Linh ngẩng đầu liếc về phía mấy tên học sinh đứng ở đường núi bên cạnh cười nhạo nàng, trên người của bọn họ đang mặc có vẻ trang phục của thư viện Thanh Bách, xem ra là thư viện Thanh Bách. Nàng cười lạnh vài tiếng, dám cười nhạo nàng, không muốn sống nữa sao?

“Băng Tư, thay ta giáo huấn bọn họ, bằng không ta cắn lỗ tai của ngươi.”

Nàng ghé vào bên cạnh lỗ tai của Băng Tư, nhỏ giọng uy hiếp, sau đó thì nhìn thấy lỗ tai hắn bỗng trở nên đỏ, giống như tắc kè hoa, thay đổi bất thường. A, thật thú vị, thì ra nhược điểm của hắn ở chỗ này.

Nàng chỉ nhìn thấy cổ tay của Băng Tư chuyển động, sau đó cái gì cũng không thấy rõ, đã nghe được tiếng kêu thảm thiết của mấy tên học sinh ở ven đường kia. Nhìn kỹ thì, mới phát hiện trên mặt của mỗi người bọn họ đều hoặc nhiều hoặc ít cầm mấy chiếc lá thông mỏng manh.

Wow, chiêu này thật lợi hại! Nàng nhất định phải học.

Một đường sau đó, nàng mạnh mẽ mà uy hiếp Băng Tư dạy tuyệt kỹ này cho nàng, hắn vẫn như cũ không phản ứng, mắt nhìn về phía trước, bước đi dưới chân ôn mà không loạn. Thế nhưng lỗ tai của hắn hồng đến sắp ra máu, nói cho nàng biết, lúc này trong lòng của hắn là đầy vô đến cỡ nào.

Nàng đột nhiên phát hiện nàng thật là tà ác, nàng kiểm điểm, kiểm điểm, lại kiểm điểm.

Q.1 - Chương 6: Vây Xem Công Chúa

Cuối cùng đi tới đỉnh núi, trước mắt rộng mở thông suốt, là một loại phong cảnh khác. Hai bên hai mảnh khu kiến trúc tương đối san sát, cách xa nhau chỉ có trăm mét, đều treo một bảng hiệu ở trên cửa chính, bên trái là thư viện Bạch Tùng, bên phải là thư viện Thanh Bách.

Nghe nói hai thư viện này đều là triều đình bỏ vốn xây dựng, thư viện Bạch Tùng chuyên môn thu nhận con nối dõi của đại thần trong triều, đều là đệ tử quan gia, mà chỉ mỗi thư viện Thanh Bách, còn lại là không có quan hàm, nhưng ở dân gian hơi có con nhà giàu quyền thế. Cho nên phong cách kiến trúc hai bên vẫn là có chỗ không giống, bên trái thư viện Bạch Tùng nguy nga lộng lẫy, tường đỏ ngói vàng, mà bên phải thư viện Thanh Bách thì hơi có vẻ khiêm tốn chút, tường trắng ngói đen, kể từ đó, phân biệt giàu nghèo lập tức hiện rõ.

“Đứng lại! Dám dấn thương huynh đệ của bang Thiên Ma ta, các ngươi ăn gan báo sao?” Trước mắt xuất hiện một đám người ngăn cản đường đi của bọn họ.

Hàn Linh ngẩng đầu liếc mắt lướt qua bọn họ một cái, xem cách ăn mặc của bọn họ hẳn là học sinh của thư viện Thanh Bách. Bang Thiên Ma? Nghe giống như là bang phái của giang hồ, thư viện Thanh Bách này xem ra thật là địa phương rộng rãi hỗn tạp, cái loại gì người cũng đều thu.

“Ta xem, là các ngươi ăn gan báo.” Nàng cười nhạo từ trên lưng của Băng Tư nhảy xuống, nàng tin tưởng bằng bản lĩnh của Băng Tư, đối phó những tiểu lâu la này, hoàn toàn không thành vấn đề.

Băng Tư hiểu ý, tiến lên một bước, che chở ở trước người của nàng. Chỉ có lúc này, nàng mới cảm thấy bóng dáng của Băng Tư là cao lớn như thế, nàng bắt đầu có chút kính trọng hắn.

“Linh nhi, ta tới bảo vệ ngươi.” Hàn Như Phong cũng đi theo che chở ở trước người của nàng.

Mắt của Hàn Linh tròn trắng, dựa vào hắn? Đáng tin sao?

Băng Tư bản lĩnh mạnh mẽ, không hổ là một cao thủ nhất đẳng, hai ba cái đã gạt ngã bọn họ. Nàng nhìn không được vì hắn vỗ tay, thật quá khốc!

“Các ngươi chờ đấy, thù này, chúng ta ắt kết rồi.” Rõ ràng là thua thảm bại, còn cứng rắn làm ra vẻ mập mạp, nhìn bóng dáng của mấy người đó chạy trốn, nàng có chút khinh thường. Dù sao nàng có một ngự dụng bảo tiêu ở đây, sợ cái gì?

Vừa đến cửa của thư viện Bạch Tùng, chỉ thấy bên trong chạy ra một đám người, già trẻ đều có, các loại tư thế chạy cái gì cần có cũng đều có, chạy tới chỗ của bọn họ. Tức khắc trong đầu của nàng hiện ra tình cảnh khi thi đấu Ma-ra-tông, dựa vào xem trận này thật đúng là đồ sộ.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hàn Linh còn chưa kịp làm rõ tình hình, mấy người lão đầu nhí cầm đầu đã quay chung quanh ở bên người của Từ Nhi, hỏi han ân cần.

“Công chúa điện hạ, ngài đã tới, chúng ta nhìn sao nhìn ánh trăng, cuối cùng chờ mong ngài tới.”

“Công chúa điện hạ, trên núi dưới núi này liên lạc không tiện, chúng ta không thể nhận được tin tức đúng lúc, đến đây đón chào, mong ngài thứ tội.”

“Công chúa điện hạ, ngài nhất định mệt mỏi đi, mau vào nghỉ đi.”

Về mặt của Từ Nhi kinh sợ, từ trong đám người bắt lực mà nhô đầu ra nhìn về phía nàng, gửi cho nàng tin tức nhờ giúp đỡ.

Hồi lâu, Hàn Linh mới làm rõ tình hình. Đúng rồi, bây giờ Từ Nhi mới là thân phận công chúa.

Hàn Linh vội vàng đẩy đám người này ra, vì nàng giải vây nói: “Các vị, công chúa một đường mệt nhọc, cần phải nghỉ tạm, các ngươi dẫn đường nhanh lên, đưa nàng đến địa phương nghỉ chân.” Bây giờ nàng vẫn là một thân nam trang Hàn lưu, buộc cùng đuôi ngựa, nhẹ nhàng thoải mái đẹp trai, sống mái khó phân biệt, ai có thể nghĩ đến nàng mới là công chúa chân chính đâu?

“Dạ, dạ, mời công chúa.” Mấy người lão nhân dẫn đường, đưa đoàn người của bọn họ nghênh đón vào thư viện.

Thư viện xanh hoá thật tốt, bởi vì vốn dĩ chính là cảnh sắc thiên nhiên chiếm đa số, lấy tài nguyên ở ngay tại chỗ, cho nên chi phí tài chính không được quá nhiều. Nàng một đường cười ngửa xem hoa, tâm tình không tồi, nghĩ những ngày kế tiếp sẽ phải vượt qua ở chỗ này, cảm giác có chút hưng phấn. Lại nói tiếp, rời khỏi cuộc sống vườn trường đã có năm sáu năm, thật đúng là hoài niệm đoạn năm tháng thanh thông kia. (thanh thông là gì vậy, có ai biết không?)

Từ Nhi được an bài ở tại phòng tổng thống mà bọn họ chuẩn bị riêng vì Hàn Linh, mà Hàn Linh công chúa này đây bộc lộ quan điểm thân phận theo học,

cho nên chỉ có thể cùng học sinh khác cùng nhau bị an bài ở tại ký túc xá của học sinh. Ký túc xá của học sinh thông thường đều là hai người một gian phòng, không có phòng đơn, Hàn Linh bị Hàn Như Phong lừa chết lòi đi ở chung cùng hắn, hắn còn lần nữa hướng nàng cam đoan tuyệt đối sẽ cùng đêm đó giống nhau, nước giếng không phạm nước sông.

Hàn Linh nghĩ hắn là biểu ca của nàng, hơn nữa tư thế ngủ cũng không tồi, từng có kinh nghiệm thử ngủ, tương đối có bảo đảm. Chung quy so với cùng người xa lạ khác không liên quan mạnh mẽ ở chung, thế là liền đáp ứng rồi.

Nàng không hỏi Băng Tư đến tốt cùng ở chỗ nào, nhưng nàng biết hắn nhất định sẽ như hình với bóng mà đi theo nàng, cho dù là lúc nàng đang ngủ, cho nên trên cơ bản chính là ba người ở chung, nàng cũng không có gì phải lo lắng.

Lúc ăn cơm tối, nàng đem Tử Nhi ném cho một đồng lão đầu nhai son trưởng bọn họ, đi tham gia tiệc đón gió bọn họ bày biện chỉ vì nàng. Nàng thừa nhận nàng rất xấu xa, nhưng là đối với bọn họ, nàng thật sự không có khẩu vị gì, còn không bằng đi nhà ăn của học sinh nhìn xem các soái ca, tìm hiểu một chút tình hình trước mắt.

Hàn Như Phong giống như miếng thuốc cao bôi trên da chó mà dính vào nàng, nàng đi tới chỗ nào, hắn liền theo tới chỗ đó. Băng Tư thì càng không cần phải nói, đánh chết hắn, cũng sẽ không rời khỏi nàng nửa bước. Kết quả là, sau lưng của nàng liền nhiều ra hai tên bảo tiêu, một tên khốc nam, một tên yêu tinh, tin tưởng ai cũng không có giống như nàng phô trương lớn như thế.

Trong nháy mắt khi nàng tiến vào nhà ăn, nàng hoài nghi nàng có phải đi tới trại lính hay không. Không ngừng có người lướt qua bên người của nàng mà chạy ra bên ngoài, bọn học sinh đang ngồi cũng là cúi đầu vào mâm đồ ăn, ăn một trận ngấu nghiến, miệng cũng chưa dính ghê. Có một số thì một tay cầm bánh bao, đứng dậy vừa chạy ra ngoài.

Cái này bên ngoài mưa tiền rơi xuống sao? Hay là có người phải đi phát tiền mặt? Như thế nào mỗi một người đều chen chúc chạy ra bên ngoài?

“Nhanh lên, nghe nói công chúa đang ở nơi đó dùng bữa với son trưởng, nếu muộn thì không thấy được đâu.”

“Không biết công chúa có phải giống như trong lời đồn là đệ nhất mỹ nữ Hàn quốc hay không.”

“Dĩ nhiên là đúng rồi, vừa rồi lúc nàng tới, ta liếc mắt sơ sơ một cái, lớn lên giống như thiên tiên.”

Hàn Linh không biết nói gì, thì ra là muốn đi vậy xem nàng. May mà nàng sớm cùng Tử Nhi thay đổi thân phận, bằng không thì thật phải trở thành con khỉ bị vậy xem.

Nhìn lướt qua nhà ăn, phần lớn người đều đã chạy đi, chỉ còn lại có một số ít người đang cố gắng ăn cơm, trong đó bóng dáng của một người hấp dẫn lực chú ý của nàng. Hắn đưa lưng về phía nàng, sống lưng thẳng tắp, hai vai rộng lớn, không giống như những người khác vội vàng dùng bữa, mà là thong thả ung dung dùng cơm, không bị bất luận kẻ nào quấy nhiễu. Hắn không có vội vã ăn cơm, cũng không có chạy đi, chẳng lẽ là đối với công chúa đã đến không có hứng thú?

Nàng chính là như vậy, không thích người nước chảy bèo trôi, càng là hành xử khác người, thì nàng càng thường thức. Chỉ bằng hắn không có đi theo những người khác cùng đi vậy xem công chúa, nàng đối với hắn để lại ấn tượng khá sâu, mặc dù chỉ là một bóng dáng.

“Nhìn xem, có cái gì ăn ngon.” Nàng đi dạo đến chỗ múc cơm, đem chọn lựa có thể cung cấp từng cái thiếu dinh dưỡng đảo qua, khẩu vị trực tiếp giảm xuống.

Thịt kho tàu khoai tây, đậu hũ hấp, đậu giá xào đậu giá. .... Tổng cộng sáu món ăn, mỗi món ăn đều không rời khỏi một chữ đậu, hơn nữa đơn giản đến đáng thương, trong một món ăn thì chọn không ra hai kiểu khác nhau trở lên phối với món ăn.

Không nghĩ tới thức ăn của thư viện kém như thế, sẽ không có người khiếu nại kháng nghị sao?

Bụng đã kêu rột rột, trước chịu đựng ăn một bữa rồi lại nói, về phần việc khiếu nại kháng nghị, sau này hãy làm.

Kêu phàn thịt kho tàu khoai tây và đậu giá xào đậu giá, lại thêm một cái bánh bao, coi như là bữa tối hôm nay của nàng. Vì sao nói là đậu giá xào đậu giá đâu? Nguyên bản nó gọi là đậu giá xào thịt ấy mà, chính là tìm nửa ngày, cũng chỉ tìm được mấy viên thịt cực đáng thương, cho nên vẫn nên là gọi là đậu giá xào đậu giá càng phù hợp với thực tế chút.

Chờ khi nàng quay đầu nhìn lại, cái học sinh kia vừa mới lưu ý đã không thấy. Thì ra tất cả mọi người ở nơi này đều cùng một loại, đều nghĩ trở thành hôn phu của công chúa, nhân cơ hội thấy người sang bắt quàng làm họ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Tim Đập Ấy Náy

Sau bữa tối, thật vất vả bỏ rơi Hàn Như Phong, Hàn Linh một mình đến khắp nơi ở thư viện đi dạo, làm quen hoàn cảnh một chút. Nói một mình, cũng không hẳn vậy, ít nhất phía sau còn đi theo một Bồng Tử. Hình như là thói quen hẳn đi theo, nàng dần dần bỏ qua cảm giác tồn tại của hẳn.

Kiến trúc của thư viện Bạch Tùng lấy phong cách cổ xưa trang nghiêm gọi, đang ở trong đó, đột nhiên sinh ra một lòng kính sợ.

Lúc này thư viện hết sức yên tĩnh, bởi vì mọi người đều tụ tập tới chỗ của sơn trưởng đi vây xem công chúa rồi, ở nơi khác đi lại, hầu như không gặp được một người.

Phía trước là một mảnh rừng phong, lá phong kiêu ngạo đỏ như lửa, đúng là thời gian đẹp nhất trong một năm.

“Đường lên Hàn Sơn dốc đã tà, trong mây lơ lửng một vài nhà. Dừng xe ngồi ngắm rừng phong thắm, lá nhuộm sương thu đỏ hơn hoa.*” Nhìn cảnh đẹp ở trước mắt, nàng không tự chủ được mà ngâm đọc《Sơn Hành》của Đỗ Mục, bài thơ miêu tả rừng phong, nàng thật sự tìm không ra còn có một bài nào có thể thắng được bài thơ tứ tuyệt đứng đầu này của Đỗ Mục.

*Bản dịch của Trương Như. Bài thơ Sơn Hành (Đi đường núi) của Đỗ Mục. Nguyên văn: Viễn thượng Hàn Sơn thạch kính tà, bạch vân sinh xứ hữu nhân gia. Đình xa tọa ái phong lâm vân, sương điệp hồng vu nhị nguyệt hoa. Dịch nghĩa: Lên Hàn Sơn, đường đá chênh vênh. Giữa nơi lưng lơ mây trắng có nhà người ở. Dừng xe vì yêu cảnh rừng phong buổi chiều. Lá gập sương thu, màu đỏ hơn cả hoa tháng hai.

Sau khi nàng kết thúc câu thơ, tiếp theo xuất hiện một giọng nói, là một giọng nói của một nam tử, mang theo hơi thở lạnh băng.

“Gượng gạo.”

Nàng theo tiếng nói nhìn lại, xuyên qua cây phong tầng tầng lớp lớp, nàng thấy được một bóng dáng dựa vào bên cạnh một gốc cây phong ở phía xa, bả vai rộng lớn, lưng cao ngất như tùng, nguy nga như núi, khí thế uy vũ.

Là hẳn! Vừa rồi ở nhà ăn nhìn thấy cái bóng dáng kia.

Còn nghĩ rằng hẳn cùng người khác giống nhau, đi đến nơi đó của sơn trưởng, thì ra là một mình chạy tới nơi này nghỉ ngơi.

Nàng đập lên lá mà đi, đi đến sau lưng của hẳn, nhẹ giọng dò hỏi: “Gượng gạo như thế nào?”

“Không diễn đạt được ý thơ, không hòa hợp với hoàn cảnh, cho nên gượng gạo.” Hẳn vẫn là đưa lưng về phía nàng, nhưng nàng nhìn thấy hẳn nắm trong tay một thanh bảo kiếm, xem hoa văn tinh xảo kia, hẳn là rất quý giá.

Tuy là sao chép thơ của cổ nhân làm, nhưng bị một người cũng là cổ nhân phê phán, nàng có chút không phục: “Vậy người trái lại làm một bài, ta tới bình luận một chút.”

“Ta là người tập võ, cũng không làm thơ, cho nên, cũng không học đòi văn vẻ, cố làm ra vẻ.” Giọng điệu của hẳn bình tĩnh không gọn sóng, nhưng là hương vị cự người ngàn dặm dày vô cùng, trong ngực của nàng một trận quay cuồng, bị người chế nhạo như thế, nàng rất bức bối.

“Người. ....”

Đang lúc nàng buồn bức, hẳn bỗng nhiên xoay người, nàng thấy được chân dung của hẳn, tức khắc ngây dại.

Hai mảnh lá phong từ trước mắt của nàng nhẹ nhàng chậm chạp mà rơi xuống, lác lác kéo kéo, phập phập phồng phồng, giống như lòng hồ lúc này của nàng, chấp chôn gọn sóng. Cánh lông mi dày vô xuống, nàng cảm giác được ngực có cảm giác có chút hít thở không thông. Đó là một nam tử như thế nào? Khuôn mặt đường nét góc cạnh, giống như điêu khắc, mày kiếm bay ngang nhập tấn, giấu không được anh khí. Hẳn cầm trong tay một thanh bảo kiếm, ngọc thụ lâm phong.

Khỏe miệng của nàng kéo ra, lộ ra một nụ cười tươi hoàn mỹ nhất với hẳn. Ngay sau đó, hẳn mang theo gương mặt lạnh băng, lướt qua vai của nàng, tầm mắt chưa từng dừng lại ở trên mặt nàng nữa khác*. Nàng chỉ nhìn đến tóc mai của mình phất phơ lên xuống, đó là khi hẳn đi qua bên người nàng mang đến một trận gió. Đúng vậy, hẳn tựa như một trận gió, bắt không được, sờ không tới.

*1 khác = 15 phút.

Đợi khi nàng lấy lại tinh thần, đã không thấy tìm bóng dáng của hẳn, hẳn lại lần nữa biến mất ở trong tầm mắt của nàng, chỉ còn lại nàng lòng mang tìm đập thành thạch đứng ở tại chỗ, sững sờ thật lâu.

“Linh nhi, thì ra người ở chỗ này, hại ta tìm đến thật là khó.”

“Linh nhi, người xảy ra chuyện gì?”

“Linh nhi. ....”

Hàn Như Phong vẫn luôn ở bên tai của nàng kêu to, nàng có thể nghe được giọng nói của hẳn, chính là suy nghĩ của nàng lại vẫn dừng lại ở một khác mới vừa rồi, nàng nghĩ nàng nhất định là trúng tà.

“Linh nhi, người không sao chứ? Ngần vịn lần đừng làm ta sợ.” Tay của hẳn xoa cái trán của nàng, lúc này mới đem nguyên thần của nàng kéo lại, nàng

thật là trùng tà.

“Ta không có việc gì, chúng ta trở về đi.” Nàng kéo tay của hắn ra, đi thẳng trở về, đáy lòng có một cảm giác mát mát không rõ.

Trước lúc sắp ngủ, Từ Nhi liếc mạng tới gõ cửa, thờ hồng học, phảng phất sau lưng có con quái vật gì đang đuổi theo nàng.

“Công chúa, nô tỳ cầu ngài, ngài mau nhanh cùng nô tỳ đổi trở về đi.”

Nàng quỳ gối ở trước mặt Hàn Linh, giọng điệu thành khẩn, Hàn Linh kéo nàng lên, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ..... Bọn họ.....” Mặt của Từ Nhi đỏ lên ấp úng nói.

Hàn Linh hé miệng cười trộm, có thể nghĩ nàng bị một đoàn nam nhân vây xem sẽ là hoàn cảnh lúng túng như thế nào, cùng nàng trên ghẹo nói: “Cảm giác được người theo đuổi không tốt sao?”

Từ Nhi không được tự nhiên mà trả lời: “Bọn họ đều cho rằng nô tỳ là công chúa, nhưng nô tỳ căn bản là không phải.”

“Từ Nhi, ta biết để cho người giả mạo ta rất vất vả, nhưng là có lẽ người thật sự có thể từ đó tìm được một người thật tình người yêu thương người nói cũng không chừng. Người không ngại mà quan sát thật tốt một chút, hưởng thụ mùi vị được người theo đuổi một chút.” Xem nàng vẫn là vẻ mặt ngượng nghịu, nàng đành phải cúi người cầu xin nói: “Từ Nhi tốt, xin người, người cũng không muốn nhìn đến ta bị nhiều nam nhân như sói như hổ như vậy vậy xem đi?”

Từ Nhi suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu nói: “Được rồi, vì công chúa, Từ Nhi đành phải tiếp tục giả mạo.”

“Chỉ biết người tốt nhất, ta nhất định sẽ báo đáp người.” Hàn Linh một tay ôm lấy nàng, nàng thừa nhận nàng rất tà ác, mình mà không muốn sẽ cho người, nàng lợi dụng thiện lương của nàng. Nhưng thế giới này vốn là thế giới cả lớn nuốt cả bé, mà nàng làm một tên thương nhân, am hiểu nhất chính là lợi dụng khuôn phép tự nhiên, cả lớn nuốt cả bé, cả bé ăn con tôm. Nếu không phải như thế, nàng dùng cái gì có thể thành công, dùng cái gì có thể trở thành người lãnh đạo mấy ngàn công nhân của tập đoàn Hàn thị? Lúc nàng lợi dụng bọn họ, đồng thời, bọn họ cũng từ trên người nàng chiếm được chỗ tốt, đôi bên cùng có lợi, đây cũng là thực tế tàn khốc.

Từ Nhi cũng đơn thuần mà cảm nhận được nàng đối với nàng nể trọng, trong lòng ấm áp, gật đầu nói: “Đây là việc nô tỳ nên làm.”

Đêm thứ nhất ở thư viện, nàng không thể đi vào giấc ngủ, trong đầu đều là cái bóng dáng cao ngất trong rừng phong kia.

Hắn rốt cuộc là ai?

Lần đầu tiên muốn biết tên của một người như vậy, lần đầu tiên khẩn cấp muốn hiểu biết một người. Hắn cho nàng cảm giác quá mức quen thuộc, phảng phất có một loại thanh âm miêu tả sinh động.

“Linh nhi, đang suy nghĩ gì đấy?”

Hàn Như Phong ở bên gối nhẹ gọi nàng, hắn vẫn luôn ngủ ở bên cạnh nàng, vẫn không nhúc nhích, sợ khinh nhờn nàng, thật cẩn thận. Nàng có thể cảm nhận được thận trọng của hắn, cho nên dần dần thả lỏng cảnh giác đối với hắn, thế cho nên xem nhẹ cảm giác tồn tại của hắn.

“Ta đang suy nghĩ, yêu một người đến tột cùng là cảm giác như thế nào? Rõ ràng là lần đầu gặp mặt, nhưng vì sao cảm giác khác sâu như thế?”

“Người yêu ai?” Giọng điệu của hắn sốt ruột, khẩn trương nhìn nàng.

Nàng không biết vì sao hắn lại phản ứng to lớn như thế, lắc đầu nói: “Không có ai, ta tùy tiện nói nói thôi.”

Hắn phảng phất thờ phào nhẹ nhõm, vì nàng kéo lên chăn, ôn nhu nhẹ giọng nói: “Đừng suy nghĩ, ngủ sớm chút đi, ngày mai còn phải đi học.”

Đúng vậy, ngày mai đi học, đến lúc đó hắn là có thể nhìn thấy hắn đi?

Nàng bắt đầu có chút chờ mong.

Trong bóng đêm, nàng nhìn thấy bóng dáng của Băng Tư vẫn luôn đứng sừng sững ở cạnh cửa, giống như thần giữ cửa*. Hắn sẽ không thật dự định đứng một đêm như thế đi? Tuy nói hắn là Hoàng đế lão cha phái tới giám thị nàng, chức trách của hắn ở chỗ đó, nhưng rốt cuộc hắn cũng bảo hộ an toàn của nàng, nàng không thể đối với hắn quá nghiêm khắc rồi.

*Môn Thần hay còn gọi là thần giữ cửa là một vị thần Trung Quốc thường được đặt ở 2 bên cổng vào một ngôi chùa, nhà ở hay tiệm kinh doanh... được cho là để giữ cho những linh hồn hay ma quỷ không xâm nhập vào được.

Lúc hai người kinh ngạc nhìn chăm chú, nàng từ trong rương lấy ra hai cái chăn bông tơ lụa mà Hoàng đế lão cha chuẩn bị vì nàng, lấy một chăn bông trải dưới đất. Trên mặt đất tuy lạnh, nhưng Băng Tư là người tập võ, hắn là có thể chịu đựng được khí lạnh.

“Băng Tư, từ nay về sau, đây là chỗ người nằm. Buổi sáng, nhớ kỹ tự mình thu dọn, ta cũng sẽ không giúp người gấp chăn.”

Bằng Tư nhìn nàng ngơ ngác, nhờ ánh trăng, nàng nhìn thấy sóng mắt của hắn có một tầng mờ mịt hiện lên.

Cuối cùng, nàng lần đầu tiên nghe được giọng nói của hắn, trầm thấp mà hơi mang từ tính: “Tạ ơn công chúa.”

Nàng trả lại cho hắn một nụ cười tươi, thì ra đây là mùi vị thỏa mãn, nhân nhậ, ấm áp, mang theo hương thơm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: So Đấu Cầm Kỳ

Trong nháy mắt tiến vào lớp học, Hàn Linh lại một lần nữa cảm thán chính mình sáng suốt, từng đôi mắt như lang như hổ kia đồng thời quét về phía Từ Nhi, ngay cả nàng đi ở sau lưng nàng cũng bị dư quang của bọn họ quét đến.

Thật là đáng sợ!

“Công chúa, ngồi ở bên này của ta đi, nơi này có chỗ trống.”

“Công chúa, hay là ngồi ở chỗ này của ta, chỗ này gần cửa sổ, có thể giúp thông gió.”

“Công chúa, ngồi ở đây nghe giảng bài, nghe được rõ ràng nhất, vẫn là nơi này tốt.”

Nàng thật không biết nói gì, vòng qua Từ Nhi, hướng chỗ ngồi ở phía dưới nhìn xung quanh.

Ở góc cuối của bên trái lớp học, nàng thấy được hắn, một màn bóng dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng rất tuần tú kia.

“Ta có thể ngồi ở bên cạnh ngươi chứ?” Cõi lòng của nàng đầy hy vọng, muốn trở thành bạn ngồi cùng bàn với hắn, từ đây về sau cùng hát với ngươi, ảo tưởng một phần tình yêu lãng mạn chậm rãi áp ủ.

Nhưng mà, hy vọng của nàng tan biến, chờ đến chỉ là một câu nói không mang theo độ ấm của hắn: “Ta không thích bên cạnh có người.”

Nàng cố nén xuống tức giận ở trong ngực, kéo cái gì kéo (???), chẳng lẽ ta còn không được ngồi bên cạnh ngươi hay sao?

“Ta cũng không thích bên cạnh để một khối băng lớn.”

Nàng giận dữ mà bỏ lại lời nói, tự cho là tiêu sái mà xoay người, chọn một vị trí tận lực rời xa hắn ngồi xuống.

Người nam nhân này có chút kéo. (???)

Gạt bỏ tìm đập thịnh thập vì hắn, gạt bỏ nhất kiến chung tình vì hắn. Nàng quyết định, không lấy mặt nóng đi dán mông lạnh của người ta.

Trong lòng vẫn là có chút mất mát, xem ra nàng vẫn là không đủ tiêu sái.

“Linh nhi, ta giúp ngươi nhận sách.”

Hàn Như Phong ngồi ở bên người nàng, sâu đôi mắt trong viết mắt mát giống nhau, lại là bởi vì nàng.

Từ Nhi vốn là muốn tới ngồi cùng với bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn là bị một suất ca cứng rắn lôi kéo ngồi ở bên cạnh hắn.

Trải qua một canh giờ* tiết học lịch sử, Hàn Linh nghe được mơ màng sắp ngủ, phía trên lão phu tử đến tốt cùng nói cái gì, nàng một chữ cũng không nghe vào. Cái lớp học này thông gió không tốt, bên trong tất cả đều là CO2, hơn nữa đã có bốn năm năm không có đi học, không tiến vào được trạng thái.

*1 canh giờ: 2 tiếng đồng hồ.

Ngay sau khi mí mắt của nàng sụp xuống không biết bao nhiêu lần, phu tử đột nhiên nhắc tên của nàng. Nàng dùng chính là tên thật của nàng, có lẽ là lâu lắm rồi không có người kêu tên thật của nàng, cho nên khi hắn gọi đến tên của nàng, nàng một tỉnh ngủ liền đứng lên.

“Có!”

Một trận cười vang.

Lúc này nàng mới phản ứng được, bây giờ đang ở trên lớp học, còn nghĩ rằng là về tới huấn luyện quân sự giữa đại học năm thứ nhất.

Nàng làm lơ những người khác cười nhạo, nhìn thẳng phu tử, hỏi: “Phu tử, có gì phải làm sao?”

Sắc mặt của lão phu tử một hồi xanh, một hồi đỏ, chắc là còn chưa từng gặp được học sinh như nàng vậy, đi học ngủ gà ngủ gật sau khi bị bắt được, còn dám đứng lý hợp tình chất vấn như vậy.

“Người đem đoạn này lão phu mới giảng vừa rồi giải thích lại một lần.” Trên mặt của lão phu tử chứa tức giận, nhìn ra được hấn ghen đến mức rất vất vả.

Nàng sờ sờ cái mũi, khiêm tốn thỉnh giáo nói: “Xin hỏi phu tử, vừa rồi nói cái lời bàn cao kiến gì?”

Sắc mặt của lão phu tử tức khắc từ xanh đỏ chuyển thành màu tím:

“Người..... Người tới thư viện nếu là vì ngủ, vậy người liền có thể đi trở về, không cần ở chỗ này lãng phí thời gian lẫn nhau.”

Nàng cực kỳ nghiêm túc mà đáp lễ nói: “Phu tử, ta phát hiện đây là một câu duy nhất trong lớp học này của ngài hôm nay có thể hấp dẫn lòng của ta, học sinh thụ giáo.”

Trước mắt bao người, nàng nhấc chân rời khỏi lớp học, dù sao vốn dĩ liền không muốn đi học, hấn để cho nàng đi, chính hợp ý của nàng.

Trong nháy mắt nàng bước ra cửa, nàng lại lần nữa nghe được giọng nói tức muốn học máu của phu tử: “Long Chi Dục, người cũng muốn đi?”

Long Chi Dục?

Nàng tò mò mà quay đầu lại, vừa lúc nhìn đến kéo nam (???) kia cũng đi theo rời khỏi lớp học.

Thì ra hấn gọi là Long Chi Dục, đôi cánh của rồng, tên thật hay, đáng tiếc tính tình lạnh nhạt, người lạ chớ gần.

“Nhờ phu tử dạy bảo, học sinh không nghĩ lãng phí thời gian.”

Hấn lại một lần nữa lướt qua vai của nàng, rời khỏi lớp học trước nàng một bước, thật đủ kéo (???), bắt quá nàng thích!

“Này, người đi đâu?” Nàng đuổi theo hấn, muốn thử lại cùng hấn lần la làm quen.

“Luyện công.” Hấn khó có được mà trả lại nàng một câu, sau đó khinh thân nhảy lên một, rời khỏi tầm mắt của nàng.

Nàng thề nàng nhất định phải học khinh công, bằng không như thế nào theo đuổi mỹ nam?

Khi đi qua lớp học cách vách, nàng bị một hồi tiếng đàn duyên dáng hấp dẫn, tiếng đàn du dương kia phảng phất đến từ u cốc xa xôi, linh hoạt kỳ ảo mà duy mỹ. Đến tận cùng người đánh đàn là như thế nào, có thể gây ra tiếng đàn êm tai như thế?

Nàng ghé vào trước cửa sổ, nhìn xung quanh ở bên trong.

Mắt như thủy hạnh, mi như viễn đại (???), môi mông ướt hồng nhuận cười không dính bụi, đó là một khuôn mặt như ngọc không tì vết tuần dật tuyệt luân.

Hay một mỹ nam tử phong hoa tuyết đại không nhiễm bụi trần!

Hấn một thân bạch y, ngón tay thon dài nhu hòa mà kích thích cảm huyền, tư thái ưu nhã kia, làm cho người say mê.

Nàng đây là xảy ra chuyện gì? Vì cái gì càng ngày càng dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc?

Nàng lắc đầu, muốn rời đi.

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, bên trong truyền đến một tiếng thở dài như tiên nhạc: “Tiếng đàn không lưu người, làm sao người đánh đàn.”

Hấn đây là đang nói nàng không nghe xong tiếng đàn của hấn đã chạy lấy người, cảm thán cảm kỹ của mình không tốt?

Trời, nàng thật tội lỗi, vô hình trung đã kích lòng tự tin của người ta. Bây giờ là nàng đi cũng không được, ở lại cũng không xong. Cuối cùng, nàng vẫn là quay người lại, tự nhiên bước vào lớp học.

Nhìn hấn ở khoảng cách gần, làm cho người ta có loại cảm giác hít thở không thông, thiên địa vạn vật tạo hóa thường thường chính là thần kỳ như thế, nàng thật sâu mà cảm thán. Có lẽ là nàng nhìn chăm chăm hấn phải lâu lắm, khóe môi của hấn hơi hơi nhẹ kéo, lộ ra một nụ cười nhạt động lòng người.

Nàng hoàn hồn, chú ý tới ở phía dưới lớp học còn có một nhóm lớn học sinh đang nhìn chăm chú vào bọn họ, nàng lễ phép mà làm vãi chào: “Tiếng đàn của phu tử giống như âm thanh của tự nhiên, nguyên do học sinh đi, chính là sợ làm bản tiếng đàn thuần mỹ, dù sao học sinh là một tục nhân, không xứng với tiên âm diệu khúc này.”

Phu tử uyển chuyển nhẹ nhàng cười nhạt, đầu ngón tay ở trên cầm huyền mềm mại mà khảy, chảy xuôi ra tiếng nhạc leng keng liên tiếp như nước suối:

“Người nói như thế, liền chứng minh tiếng đàn của ta cự người ngàn dặm. Không có tri âm, gảy đến cho dù tốt thì có ích lợi gì?” Tuy là hấn tự suy ngẫm mà nói như vậy, nhưng trên mặt của hấn lại một chút cũng không thấy bất luận cái về tự ti mặc cảm gì, có chăng cũng chỉ là vô cùng tự tin và thông dong.

Đáy lòng của nàng dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, hình như hấn là cố ý muốn hấp dẫn lực chú ý của nàng, hay là hấn cũng giống như Hàn Như Phong, là nhận biết nàng?

Vì chứng thực suy đoán của mình, nàng quyết định lưu lại: “Học sinh cũng hiểu sơ sơ chút cầm kỹ, muốn cho phụ tử bình luận một ít.” Lời nói không được xía vào, nàng không phải đang trưng cầu ý kiến của hấn, mà là đang khiêu chiến với hấn.

Khi nàng còn bé đã từng học đàn tranh mấy năm, có chút bản lĩnh, về tài nghệ có lẽ so ra kém hấn, nhưng nàng tin tưởng nàng có thể ở trên điệu khúc làm hấn ghé mắt.

Hấn mỉm cười đứng dậy, nhường vị trí cho nàng. Nụ cười của hấn trong suốt đơn giản, giống như một đoá u liên ở giữa đầm nước trong vắt mà âm thầm nở rộ, không có màu sắc hoa lệ, lại rung động lòng người, dư vị vô cùng.

Nàng đàn chính là một khúc 《Cao Sơn Lưu Thủy》*, đây là đang sau khi nàng quen thuộc điều khiển cơ bản, luyện tập duy nhất một bài từ khúc, không biết đã gảy qua bao nhiêu lần. Người hiện đại nói chính là chuyên nghiệp, không cần học nhiều biết rộng, cũng không cần thông thạo tất cả học vấn, cho nên nàng học hát, chỉ học một bài; học đàn, chỉ học một khúc; học múa, cũng chỉ học một điệu. Chỉ có thương học và quản lý học là chuyên môn của nàng, nàng mới tốn rất nhiều tinh lực đi vào nghiên cứu.

* Khúc nhạc Cao Sơn Lưu Thủy (高山流水) do đời sau biên soạn để ca ngợi tình bạn Bá Nha và Tử Kỳ thời Xuân Thu. Khi nghe âm thanh tiếng đàn của Bá Nha, Tử Kỳ có thể thấu hiểu (tri) được trong lòng Bá Nha đang nghĩ gì. Từ “tri âm” được thông dụng từ đó. Bá Nha họ Du tên Thụy, người ở Sính Đô nước Sở (nay là Kinh Châu, tỉnh Hồ Quảng) nhưng làm quan Đại Phu ở nước Tần. Tử Kỳ họ Chung tên Huy, là một danh sĩ ẩn dật gần núi Mã Yên, ở cửa sông Hán Dương, làm nghề đồn củi (tiểu phu) báo hiếu cha mẹ tuổi già. Khúc nhạc này có nguồn gốc ở vùng Giang Nam, bản lưu truyền ngày nay chủ yếu là bản do Xuyên Phái đời Thanh phát triển. (Cổ Hán Văn)

Người cùng nàng tiếp xúc không nhiều lắm, thông thường chỉ nghe nàng hát một bài hát, gảy một khúc đàn, hoặc là nhảy một điệu múa, liền cho rằng nàng đa tài đa nghệ. Kỳ thật kia đều là giả dối, hừ người, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Mê Tình Tựa Mộng

Khi tiếng đàn của nàng kết thúc, bốn phía một mảnh lặng im, chỉ có một phần dư âm còn lại kia còn đang lượn lờ.

Nàng ngẩng đầu, nhìn đôi mắt trong suốt có chút sững sờ của hấn, trong lòng không khỏi giật mình. Hấn còn đẹp hơn Hàn Như Phong, Hàn Như Phong đẹp đến diễm dứa lắng lờ, mà hấn đẹp như trích tiên, khí chất thoát tục, làm người sinh ra cảm giác khoảng cách, chỉ nghĩ xa xa mà nhìn lên, mà không dám khinh nhờn. Khóe môi phác họa, nàng trả lại cho hấn một nụ cười tươi trong suốt đơn giản giống vậy, ở trước mặt hấn, nàng không thể thoải mái mà cười to, cũng không dám chơi đùa khinh nhờn mà vui cười, dường như cũng sẽ bôi nhọ tiên phong đạo cốt của hấn vậy.

Ở phía dưới vang lên một trận vỗ tay, lúc này mới đem hấn như đi vào từ trong cõi thần tiên bừng tỉnh, hấn nhú mày lại, biểu tình có chút chán nản, nhưng chỉ là cái loại động tác này, cũng làm cho người tán thưởng không thôi.

“Khó trách tiếng đàn của ta không thể lưu người lại, cảnh giới của người sớm đã vượt ra ngoài bầu trời, tại hạ hổ thẹn.” Vẫn là tự tin và thông dong như vậy, nàng cuối cùng đã hiểu người đứng ở chỗ cao đi đối đãi như thế nào với đối thủ ngang hàng, kia đã không hề là cạnh tranh lẫn nhau, mà là thường thức lẫn nhau.

“Không, khúc 《Cao Sơn Lưu Thủy》này chỉ có tri âm mới có thể nghe ra thần vận ở trong đó, người, chính là tri âm của ta.” Hàn Linh nhìn hấn thật sâu, thành khẩn, phát ra từ nội tâm. Nàng thường thức hấn thông dong, thường thức hấn tự tin, nàng ở trên người của hấn thấy được bóng dáng của mình.

“Ta quyết định, sau này, ta chỉ nghe tiết học của người.” Nàng nghịch ngợm mà hướng hấn chớp chớp mắt, hấn hoảng thần trong nháy mắt, chợt khôi phục lại thông dong lúc trước, cười nhạt mà coi.

Ở phía Tây Nam của thư viện có một mảnh rừng trúc, ở sâu trong rừng trúc tọa lạc một gian nhà trúc, nhà trúc màu sắc mới mẻ độc đáo, toàn lấy trúc xanh làm màu sắc, hấn là mới xây không lâu. Nơi này heo lánh, hoàn cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ, là thư viện xây riêng vì Thủy phụ tử.

Thủy phụ tử, Thủy Mộ Hoa, có thể gảy cầm tài giỏi, được thư viện mời làm phụ tử vì tài đánh đàn.

Hấn đi vào thư viện chỉ mới ba ngày, đây là nàng từ chỗ học sinh khác thăm dò tin tức. Nàng thật nghi hoặc, ba ngày trước đúng là cái ngày mà nàng từ hoàng cung khởi hành đi đến thư viện. Thời gian ăn khớp như thế, hấn đến tột cùng có ý đồ khác hay không, hay là chỉ do trùng hợp?

Trên bàn đá bày một bộ đồ trà, nhìn hấn ưu nhã pha trà, rót nước, là loại thị giác hưởng thụ. Nàng chống cằm ngồi ở đối diện hấn, nhìn kỹ khuôn mặt

hoàn mỹ không tí vết của hấn, ngũ quan chạm khắc tinh tế, phối hợp đến vừa đúng. Không tự giác, nàng cảm giác khoe miệng có một dòng ướn át chảy ra, nàng bỗng nhiên gõ một vào đầu mình, âm thầm mà chà lau chất lỏng chảy bên khoe miệng.

Nàng thế nhưng đối với hấn chảy nước miếng, quá mất mặt!

Hấn thoáng như không thấy, vẫn như cũ tự nhiên mà pha trà, rửa sạch bộ đồ trà, chính là nàng chú ý tới khoe môi của hấn có một nụ cười nhạt như có như không. Hấn tất nhiên là biết được, chỉ là vì không muốn làm cho nàng cảm thấy xấu hổ mới làm bộ không nghe thấy, nàng thật là xấu hổ vạn phần.

“Phu tử, không sai biệt lắm là được rồi, không cần phiền toái như vậy.” Nàng đối với trà không có quá nhiều chú ý, xem hấn tinh tế tỉ mỉ mà đùa nghịch như vậy, thật là có chút không quen.

“Mộ Hoa, tên của ta, người có thể gọi tên của ta.”

Nàng có chút kinh ngạc, nói như thế nào bọn họ đều là quan hệ thầy trò, có thể gọi như vậy hay không. .... Trời, còn nói nàng là người đến từ hiện đại tư tưởng cởi mở, như thế nào còn rối rắm ở trong quan hệ thầy trò đâu?

“Mộ Hoa, ta đối với nước trà không có chú ý gì, tùy ý một chút là được.”

Hấn vẫn như cũ không có dừng lại động tác, tiếp tục đầu vào đẩy mà đùa nghịch, êm ái mà nói rằng: “Trà đạo chú ý ý vị, một ly trà ngon có thể làm cho người nâng cao tinh thần đầu óc tỉnh táo, tinh thần và thể lực dồi dào, cho nên mỗi một quá trình đều không thể sai sót.”

Đối với mặt chấp nhất của hấn, nàng vô lực phản bác, chỉ có thể nâng má, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi. Mí mắt của nàng càng ngày càng nặng, bắt tri bắt giác, nàng thế nhưng đã ngủ, trong mơ hồ ngửi được một mùi thơm ngát nhàn nhạt, tựa như hương trúc, tựa như hương trà, lại tựa như hương hoa.

Trong lúc ngủ mơ, nàng cảm giác được có người đang vuốt ve thân thể của nàng, động tác mềm nhẹ mà thật cẩn thận. Trên người cởi bỏ tất cả trói buộc, mang theo một tia lạnh lẽo, mà cái tay kia lại mang theo độ ấm nóng rực, mon trớn mỗi một tắc da thịt trên người nàng.

Một mùi hơi thở thơm ngát tới gần nàng, nàng hít sâu một hơi, tiếp theo liền đụng chạm đến hai cánh môi mềm mại. Mềm nhẹ giống nhau đụng vào, không nhanh không chậm, nàng có chút không kiên nhẫn, duỗi tay ôm cổ hấn, chủ động hôn lên hấn. Nàng cho rằng đây chỉ là một giấc mộng xuân, nếu là mộng, như vậy vì sao không hưởng thụ thật tốt đâu?

Hít mùi thơm ngát trong hàm răng của hấn, không hỏi hấn là ai, nàng thích mùi vị của hấn. Môi lưỡi càng không ngừng quấn quít, động tác của hấn từ ngây ngô dần dần thuần thực, mà nàng là từng có không ít kinh nghiệm, nam nhân đã từng cùng nàng hôn mười ngón tay đều đếm không hết. Nàng là người theo chủ nghĩa độc thân, nhưng không có nghĩa là nàng chưa từng cùng người khác phải lui tới. Thân thể của hấn và nàng dán vào cùng một chỗ, không một khoảng cách, đang trong khi hôn nàng, tay hấn khẽ run xoa rất tròn trước ngực của nàng, động tác của hấn giống như nụ hôn của hấn ngây ngô vậy, tiếng hít thở của hấn cũng càng ngày càng gấp rút. Nàng bỗng nhiên rất muốn biết hấn đến từ cùng là ai, tại sao lại xuất hiện ở trong mộng của nàng?

Nàng cố gắng mà muốn mở mắt ra, một mảnh khăn lụa đen đột nhiên che khuất đôi mắt của nàng, nàng nhìn không thấy hết thấy trước mắt, bên tai chỉ truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Không cần nhìn ta, ta không có ác ý, ta chỉ muốn giải độc cho người.”

Giải độc?

Hấn như thế nào biết trên người nàng có độc?

Chẳng lẽ hấn thật là vì nàng mà đến? Chính là giải độc cần phải tiếp xúc thân mật như vậy sao?

Chậm đã, đây chẳng lẽ không phải mộng, là sự thật?

Nàng lập tức ngây ngẩn cả người, không biết làm phản ứng gì.

Đột nhiên hấn ngừng tất cả động tác, một tiếng thở dài truyền vào trong tai của nàng.

Theo hấn rời đi, trên người một mảnh lạnh lẽo, hấn xảy ra chuyện gì? Giống như bị người xâm phạm chính là nàng, hấn làm gì thở dài?

Nàng vén khăn lụa đen lên, phát hiện chính mình đang nằm ở trong nhà trúc, trần như nhộng, mà trong ngoài nhà trúc đã không thấy bóng dáng của Thủy Mộ Hoa.

Nàng nghi vấn đầy đầu, nàng cũng không bài xích cử chỉ thân mật của hấn đối với nàng, thậm chí còn có chút chờ mong, chính là hấn vì cái gì đột nhiên rời đi, hơn nữa nàng cảm giác được trong tiếng thở dài của hấn bất đắc dĩ và giãy giụa. Hấn rốt cuộc là cái người gì, vì sao phải tiếp cận nàng?

Sau khi nàng đi ra khỏi nhà trúc, nàng bỗng nhiên nhớ tới Băng Tư, hấn vẫn luôn đi theo ở bên người nàng bảo hộ nàng, như vậy mới vừa rồi hấn đã đi nơi nào?

Nàng tìm kiếm ở trước sau nhà trúc, cuối cùng ở trong một bụi hoa tìm được Băng Tư đã hôn mê, thì ra cũng không phải chỉ mình nàng đã ngủ, mà là giống như hấn hít vào các loại mê hương dược vật. Như vậy thoát nhìn, bối cảnh của Thủy Mộ Hoa quả thực không đơn giản, lấy võ công của Băng Tư, nếu chỉ là mê hương bình thường, sợ là căn bản không mê hoặc nổi hấn, nàng đối với Thủy Mộ Hoa nghi hoặc càng thêm sâu nặng.

Băng Tư trong lúc ngủ say, so với bộ dáng lạnh như băng ngày thường hình như đáng yêu rất nhiều. Hắn vẫn luôn phụng mệnh bảo hộ nàng, không chút nào dám có một chút chậm trễ, dù cho buổi tối ngủ, nàng hơi nghiêng người, cũng có thể cảm giác được hắn cảnh giác. Xem hắn đáy mắt chứa bóng mờ, nhất định là quá mệt mỏi, không bằng để hắn mà nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Hắn thân cao một mét chín mui, xương cốt cứng rắn, cả người mang lên thật đúng là lao lực. Đôi nàng đưa hắn đến trên giường bên trong nhà trúc, nàng đã mệt đến kiệt sức, té ngã ở trên người của hắn, lần này nàng là thật sự mệt đến đã ngủ.

Băng Tư tỉnh lại trước một khắc so với nàng, cúi đầu nhìn đến trên người còn nằm một người, hắn có chút kinh ngạc. Sau khi nhìn rõ người trên người, hắn nâng tay lên chậm chạp chưa buông xuống, cuối cùng tay của hắn để lại chỗ cũ, cứ ngốc như vậy, chờ nàng tỉnh lại.

Nàng là bị từng đợt tiếng tim đập thình thịch đánh thức, ngẩng đầu chống lại ánh mắt có chút hoảng loạn đột nhiên không kịp phòng ngừa của Băng Tư, trong lòng của nàng khẽ nhúc nhích. Không biết có phải hay không bởi vì mới vừa rồi nguyên do bị Thủy Mộ Hoa gọi lên dục vọng thân thể ở sâu bên trong của nàng, nàng động tình mà leo lên cổ hắn, chủ động hôn hắn.

Cả người của hắn cứng đờ ở một chỗ, thần kinh căng chặt, không dám động chút nào, ngay cả hô hấp cũng nghẹn chặt. Một đôi mắt đen ngơ ngẩn mà nhìn nàng, mang theo mê ly cùng vẻ khiếp sợ, nàng bỗng nhiên có loại cảm giác phạm tội, phảng phất là nàng đang xâm phạm hắn, nhưng mà sự thật cũng đúng là như thế.

Bộ dáng của hắn kinh sợ như con thỏ con như thế, làm cho nàng nhìn không được cười khê ra tiếng, thật là một thị vệ bảo tiêu đáng yêu ngây thơ. Nàng lại ở hắn trên môi mỗ nhẹ một, liền đứng dậy rồi đi nhà trúc. Không muốn để cho hắn quá mức xấu hổ, nàng vẫn luôn không có xoay người nhìn hắn, nhưng nàng có thể nghe được tiếng bước chân của hắn, liền lưỡng lự cách ở sau lưng của nàng ba bước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 10: Chọc Tổ Ong Vò Vẽ

Khi trở lại chỗ ở, Từ Nhi đang chờ ở ngoài cửa. Sau khi nhìn thấy Hàn Linh, nàng lập tức tiến lên đón, vẻ mặt nôn nóng.

“Công chúa, không tốt, Tiểu Hầu Gia bị người của bang Thiên Ma bắt đi rồi.”

“Tiểu Hầu Gia là ai?” Nàng như thế nào không nhớ rõ nàng nhận biết cái Tiểu Hầu Gia gì?

Từ Nhi kinh ngạc mà chớp chớp mắt, giải thích nói: “Tiểu Hầu Gia, chính là biểu ca của công chúa mà.”

Trời, thì ra là Hàn Như Phong, cũng là, người ta là nhi tử của Trần Nam Vương, dĩ nhiên là Tiểu Hầu Gia rồi. Nhưng ở trong đầu của nàng, hắn chính là một cái danh từ lớn biểu ca tiểu thụ.

“Cái bang Thiên Ma này, ăn gan bảo, dám đụng đến người của ta? Băng Tư, chúng ta đi!” Nàng ném đuôi ngựa xuống, đi nhanh rào bước tiến lên. Đột nhiên cảm thấy nàng giống như một đại tỷ xã hội đen, Băng Tư chính là tay chân tốt nhất của nàng, bất quá tiêu đệ thủ hạ của nàng hình như hơi ít, duy nhất một cái phục tùng còn không phải là nhân hiệu của nàng. Hôm nào nhất định phải chiêu mộ chiêu mộ nhiều, phát triển rộng nhân hiệu của nàng, mở rộng thế lực thủ hạ của nàng, để tránh không may khi gặp gỡ nhân vật chân chính.

Chậm đã, hắn lúc nào trở thành người của nàng? Quên đi, dù sao cũng là thân thích, không thể thấy chết mà không cứu.

Một cái cửa sơn động ở giữa sườn núi, Hàn Như Phong bị trói chặt ở trên cây, khóe miệng, khóe mắt đều có chút bầm đen.

Chật chạp chạp, một tiểu thụ yếu ớt như thế bị đánh thành như vậy, quá vô nhân tính.

Lại nhìn người của bang Thiên Ma, nhân số cũng không nhiều, cũng chỉ có sáu tên, một kiểu đồng phục của thư viện Thanh Bách. Đang trang bị cái cặp, lại là một đám lưu manh thô tục không chịu nổi, thật không biết bọn họ là làm sao tiến vào được thư viện Thanh Bách.

“Linh nhi, người tới cứu ta?”

Khóe miệng bầm tím khẽ động xuống, Hàn Như Phong rên rỉ kêu đau, nhớ tới hắn lớn như thế, cảm y ngọc thực, còn không có chịu qua khổ nhục này. Nhìn thấy nàng tới, trên mặt của hắn lộ ra một tia vui sướng, đáy mắt đều là ý cười, hoàn toàn không thấy đáng về bị ủy khuất.

Nàng quét mắt liếc hắn một cái, thật là có chút đau lòng, không ưa nhất nhìn người chịu ủy khuất.

“Các người là gan thật đúng là lớn, dám đụng đến người của ta?”

“Người nhảm nhò gì! Biết thế lực của bang Thiên Ma chúng ta ở trên giang hồ sao? Người cũng không đi hỏi thăm một chút, người dám trêu bang Thiên Ma của chúng ta, còn không có sống đến bây giờ.” Nói chuyện chính là một tên to con, xem khi thế, như là dẫn đầu sáu người.

Đu ngang à, còn không phải là một cái môn phái giang hồ, làm cho Hoàng Đế lão cha phái nhánh quân đội đến tiêu diệt, xem các người còn ra vẻ ta đây như thế nào?

“Ta không phải đang sống thật tốt sao? Cái này liền chứng minh bang Thiên Ma của các người cũng không có năng lực lớn gì.”

Một tên to con ở sau lưng đi lên, chỉ vào Băng Tư nói: “Nguyệt hộ pháp, chính là tiểu tử kia động tay với chúng ta. Về phần tên này, hẳn không có năng lực gì, không cần để ý tới hắn.”

Hả, dám coi khinh nàng?

Đối với người coi khinh nàng, nàng căm thù đến tận xương tủy, chính là không có biện pháp, ai bảo nàng không biết võ công đâu?

“Băng Tư, giáo huấn bọn họ thật tốt một chút.”

Võ công lần này của mấy người này so sánh với một đám lúc trước thì cao hơn chút, đặc biệt là Nguyệt hộ pháp đi đầu kia vẫn chưa ra tay, luôn cảm thấy hắn có cất giấu thủ đoạn. Băng Tư đã nhanh chóng mà đánh bại năm tên tiểu lâu la, bắt đầu cùng Nguyệt hộ pháp quán quýt cùng một chỗ.

Hàn Linh thừa dịp kẻ hở, chạy tới cời dây thừng trên người của Hàn Như Phong, thuận tiện ở trên người của mấy tên tiểu lâu la bị Băng Tư đánh bại tàn nhẫn đập mấy cái. Dám coi khinh nàng? Sớm muộn gì cũng sẽ cho các người biết trời tại sao lại xanh, đất tại sao lại vàng.

Vì cái gì? Kỳ thật, cái này căn bản cũng không trở thành một vấn đề.

“Linh nhi, đau.”

Hàn Như Phong làm bộ dựa ở trên người của nàng, mang theo ý tứ hàm súc làm nũng. Ngày thường xem thân mình của hắn gầy yếu, thật ra thì vẫn là rất có trọng lượng, ép tới nàng thiếu chút nữa đứng không vững.

Nàng đẩy hắn về phía Từ Nhi ở bên kia, nàng còn muốn xem Băng Tư và Nguyệt hộ pháp quyết đấu, không rảnh phản ứng hắn. Ở góc độ nhìn nàng nhìn không thấy được, hắn ủy khuất mà chu chu môi, tự mình đứng vững vàng.

Nguyệt hộ pháp này đẳng cấp đều không phải đơn giản, thật có chút năng lực, hai người đã qua hơn mười chiêu, Băng Tư vẫn là không có thể chế ngự được hắn, nhưng nhìn ra được Nguyệt hộ pháp đã chống đỡ đến có chút vất vả, tin tưởng kéo dài thời gian chút nữa, hẳn chắc chắn bại.

Nói vậy hẳn cũng là biết tự mình hiểu lấy, sau một cái đối chường tấn công, hắn thoát thân lui xa. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của Băng Tư, hắn buông ra lời tàn nhẫn nói: “Hôm nay trước tha cho các người, món nợ này còn không có xong!” Hắn lôi kéo năm tên tiểu lâu la khác, hoảng sợ bỏ chạy.

Đánh thua còn ngang ngược như thế, cái bang Thiên Ma chó má gì này tất cả đều là một bang ý thế hiếp người chó hỗn tạp.

Chú ý tới Băng Tư ngó nhìn phương hướng bọn họ rời đi, sắc mặt có chút nặng nề, nàng nhìn không được tiến lên hỏi: “Băng Tư, xảy ra chuyện gì sao? Có vấn đề gì à?”

Hắn nghiêng đầu, sắc mặt có chút mất tự nhiên, ánh mắt né tránh, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy biểu tình hoảng loạn lúng túng của hắn như thế. Chấn hắn còn đang vì cái hôn trước kia mà tâm trạng lộn xộn đi, sau đó, nàng lại lần nữa nghe được tiếng nói của hắn mang theo từ tính dễ nghe: “Bang Thiên Ma là đệ nhất đại phái trên giang hồ, thế lực cực lớn, mới vừa rồi người kia là một trong tứ đại hộ pháp thủ hạ của bang chủ bang Thiên Ma, võ công chỉ là xếp hạng hạng cuối trong tứ đại hộ pháp. Nếu bọn họ lại phái hộ pháp khác đến đây, với thực lực của một mình ta, chỉ sợ cũng không thể chống đỡ.”

“Thật sự lợi hại như thế?” Nàng cảm giác chính mình giống như chọc vào tổ ong vò vẽ, hơn nữa càng chọc càng lớn.

Băng Tư nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy, người của bang Thiên Ma rất là khó chơi, phạm là đã đắc tội môn phái của bọn họ, bọn họ nhất định đuổi theo không bỏ, thẳng đến khi diệt cả nhà của đối phương mới thôi, đều không ngoại lệ.”

Mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu, theo cái trán của nàng trượt xuống, chọc đến cái tổ ong vò vẽ này thật đúng là không phải lớn bình thường.

“Như thế nào không nói sớm? Sớm biết rằng, liền dĩ hòa vi quý.” Nàng suy nghĩ một chút, kéo cánh tay của hắn nói, “Đi, ta dẫn người đi bồi bồi thật tốt, chúng ta dưỡng đủ tinh thần, đối phó cường địch.”

Thân thể của Băng Tư rõ ràng có chút cứng đờ, nàng nhìn đến vành tai của hắn đã đỏ bừng.

Hàn Như Phong ở phía sau không vui, vênh cái miệng nhỏ ủy khuất nói: “Linh nhi, ta mới là người bệnh.”

Người không có sức chiến đấu, bỏ cũng như không bỏ. Đương nhiên, nàng không có khả năng ở trước mặt nói với hắn như thế, nếu không, hẳn không thể không tức giận đến chạy tới đâm đầu hù. Nàng chê cười kéo hắn lên, trấn an nói: “Người cũng cùng nhau bồi bồi.”

Thừa dịp ánh trăng, Hàn Linh dẫn theo Băng Tư và mấy tên thị vệ cùng nhau ở bên ngoài gian nhà của bọn họ bận việc trước sau, vì để ngừa vạn nhất, nàng thiết kế riêng một bộ bấy rập vô địch thiên la địa võng tới đối phó người của bang Thiên Ma. Nếu bọn họ rất khó đẩy đưa, như vậy ắt hẳn sẽ phải đến đây một lần nữa, tại sao không liền ở đây ôm cây đợi thỏ?

Hàn Linh vừa lòng mà thương thức kiệt tác của mình, còn dùng phương pháp rút thăm riêng tìm một tên thị vệ tới thí nghiệm một phen, nàng nhìn đến tên thị vệ bất hạnh rút trúng thăm kia còn không có thí nghiệm liền gần như muốn khóc.

Khi hẳn mình đầy thương tích mà từ trong bấy rập được thả ra, hẳn thật sự lên tiếng khóc lớn, bởi vì khi hẳn xoay người, nàng nhìn thấy có mười cái kẹp con chuột kẹp ở trên mông của hẳn. Nàng cắn ngón tay, vì thế cảm thấy vô hạn đồng tình, ngay tại chỗ phát cho hẳn mười lượng bạc, thương tự trải nghiệm làm xử nữ. Tay của hẳn đang cầm mấy thỏi bạc dùng mồ hôi và máu dôi lấy kia, lại lần nữa khóc lóc thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: Lão Đại Muốn Tiến Tới

Đêm khuya người vắng vẻ, chim sâu khẽ hót.

Yên tĩnh nằm ở trên giường hẹp, Hàn Linh bắt đầu suy nghĩ viển vông. Thủy Mộ Hoa đột nhiên rời đi, làm cho nàng vô cùng hoang mang. Lúc sau nàng lại cố ý đi tìm hẳn một lần, hết thấy nhà trúc cũng chưa từng thay đổi, hiển nhiên hẳn chưa từng có trở lại nhà trúc.

Rốt cuộc hẳn đã đi nơi nào?

Hẳn biết trên người nàng trúng độc, cũng biết phương pháp giải độc, chỉ là phương pháp này có chút.....

Rốt cuộc hẳn là ai?

Nàng nghi vấn đầy bụng, lăn qua lộn lại, có chút khó có thể đi vào giấc ngủ.

“Linh nhi, đừng lo lắng, người của bang Thiên Ma nếu thật sự tới, nhất định sẽ rơi vào bấy rập chúng ta bày ra.”

Nàng nghiêng đầu, vừa lúc chống lại đôi mắt đào hoa của Hàn Như Phong hiện lên tia sáng kỳ dị, chỉ là khóe mắt bầm đen kia vẫn chưa rút đi, có vẻ có chút buồn cười.

“Ta không phải đang phải suy nghĩ cái này.”

“Vậy ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

Không nghĩ nói cho hẳn chuyện có quan hệ với Thủy Mộ Hoa, nhiều năm ở trên thương trường chìm nổi, để cho nàng trở nên không quá nguyên ý tin tưởng người khác, đặc biệt là người ở bên người, nàng luôn là cẩn thận đề phòng.

Đôi mắt sáng hơi chuyển động, nàng khẽ cười nói: “Ta là đang suy nghĩ, trong phòng ngủ có hai mỹ nam, lại ăn không được. Ai, thật là phí phạm của trời a.”

Lời này của nàng vừa nói ra, lập tức cảm giác được độ ẩm ở trong phòng bỗng nhiên giảm xuống rất nhiều, nàng nhìn không thấy biểu tình của Băng Tư, lại có thể nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi quần bách của Hàn Như Phong. Nàng vốn nghĩ rằng hẳn sẽ vì vậy mà bại lui, cách xa nàng một chút, nhưng không nghĩ đến hẳn ngược lại càng tới gần nàng, gặp phải khuôn mặt yêu tinh của hẳn bày ra kia mang theo bầm đen, nhỏ giọng nói thầm: “Nếu không, ta để cho ngươi ăn?”

“Khụ khụ khụ.....” Nàng thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc phải, thật là có người nguyên ý tự động hiến thân, chỉ là cái này..... Nàng đối với hẳn cũng không quan tâm, không có hứng thú.

Ở ngoài cửa có một thanh âm động chạm vang lên truyền đến, cá cắn câu rồi.

“Tới rồi.”

Nàng hạ giọng, cùng hai người khác dùng tay ra hiệu, tùy thời mà động.

“Loảng xoảng!”

“Leng keng!”

“A.....”

Bên ngoài tiếng vang càng lúc càng lớn, tiếng kêu thảm thiết thay nhau vang lên, giống như giết heo.

Nhớ tới lúc trước tiếp nhận tự mình nghiệm lấy xử nữ thường cho tình trạng bị thảm của tên thị vệ kia, nàng nhin không được cắn ngón tay của mình, nghiệp chướng a, khẩn cầu thượng đế khoan dung.

“Đi, đi ra xem một chút.”

Khi bọn họ đi ra ngoài cửa, khi nhìn đến ba người rớt vào trong bẫy rập, Hàn Linh nhin không được ghé vào đầu vai của Hàn Như Phong, cười một trận ha hả.

Trên người của mỗi tên hắc y nhân ít nhất mang hai mươi mấy cái kẹp con chuột, cái vị trí gì cũng đều có, thảm nhất chính là tên hắc y nhân bị kẹp ở cái mũi kia, mới vừa rồi tiếng kêu thảm thiết thê lương mãnh liệt nhất kia, chắc chắn xuất ra từ miệng của hắn. Thua thiệt cho nàng sau khi trải qua thí nghiệm, lại tăng thêm gấp đôi cái kẹp con chuột, bọn họ mới có đãi ngộ như thế. Nghiệp chướng của nàng a, nàng để tay lên ngực tự hỏi.

“Ha ha ha.....”

Nàng vẫn là ngăn không được mà cười ha hả.

Ba tên hắc y nhân ở trong bẫy rập thay nhau rút cái kẹp con chuột, oa oa kêu đau, người nọ trước hết rút xong hàm hừ mà chỉ vào nàng mắng to: “Ngươi, ngươi chờ coi, lão đại của chúng ta sẽ tự mình tới trừng trị ngươi.”

“Tới thì tới thôi, bọn thiếu gia như cũ mời hân đến ăn tiệc cái kẹp con chuột.” Hàn Linh thờ ơ nhún nhún vai, nói không sợ là không có khả năng, nhưng thua người không thua trận, cùng lắm thì đến lúc đó bỏ trốn mất dạng.

Tên hắc y nhân thứ hai rút xong, cũng rút cuộc nói chuyện có khe hở, oán hận mà trách mắng: “Ngươi khoan đắc ý! Lão đại của chúng ta võ nghệ cao cường, chờ hân tới, cuộc sống an nhàn của ngươi cũng sẽ chấm dứt.”

Nàng ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống mà liếc xéo bọn họ, mang theo chút ý vị thổ phỉ, quát lớn nói: “Hừ, bang Thiên Ma của các ngươi tất cả đều là một bang chó hỗn tạp. Nếu hân có gan, khiến cho hân tới cắn ta a, ta liền ở chỗ này chờ hân.”

“Ngươi chờ!”

Ba người từ trong bẫy rập thả người nhảy lên, khoác tay lẫn nhau, khắp khiêng mà biến mất ở trong màn đêm.

Nàng nhìn theo bóng dáng của bọn họ rồi đi, hai mắt híp lại, xem ra phải thiết kế bẫy rập một lần nữa. Người kẻ tiếp tới, chỉ sợ không dễ đối phó như vậy.

Ở một góc phía tây nam của thư viện Thanh Bách, vốn thuộc về nơi ở của sơn trưởng, bây giờ đã đổi chủ.

Dưới ánh trăng, ở trên ghế mây làm bằng trúc, một nam tử trường sam màu đen tuyệt mỹ đang nằm. Tư thế ngồi của hắn tùy ý, quần áo trước ngực hơi mở ra, mất trật tự mà diêm dúa lẳng lơ, một mái tóc dài màu đen rối tung trên vai. Hắn ở dưới êm trắng, dường như tung ra một lớp bạc sáng chói, mờ mông mà mờ ảo.

“Lạch cạch!”

Sách ở trong tay của hắn đột nhiên rơi xuống đất, lông mi rậm phe phẩy mở ra, ánh mắt có chút mê mang.

Thế nhưng đã trời tối, đám hỗn tiểu tử này, cũng không gọi hân một tiếng.

Hắn ngửa mặt lên trời huyết gió một tiếng rõ ràng, tùy ý mà bừa bãi, cái cổ thon dài tuyệt đẹp phác họa ra đường cong hoàn mỹ.

Ngay sau đó, mười mấy bóng người từ mỗi phương hướng nhảy đến trước mặt của hắn.

“Lão đại, có gì phân phó?”

“Hôm nay là ai phụ trách đánh thức ta?” Hắn thuận miệng hỏi một câu, giọng điệu tùy ý mà phảng phất, nhưng vẫn là làm cho tất cả mọi người ở đây run lên ba cái.

Chiều theo tính tình của lão đại, hân là thông hận nhất là khi hân đang ngủ mà bị người khác quấy rầy.

Chiều theo tính tình của lão đại, phạm là người không tuân lệnh làm việc của hân, tuyệt đối không có trái cây ngon để ăn.

Nhưng vấn đề là, chẳng bao giờ muốn làm người quấy rầy khi lão đại đang ngủ, đột nhiên hạ lệnh muốn bọn họ trong lúc hân đang đọc mà sách ngủ gà ngủ gật thì đánh thức hân, nguyên nhân là lão đại đột nhiên muốn cái tà quy chính, nghiêm túc ham học hỏi.

Cái này..... Mặt trời có phải mọc ra từ hướng tây hay không?

Tất cả mọi người ở trong bang nghĩ không ra, rất là mâu thuẫn, không biết là nên thi hành theo mệnh lệnh đánh thức hấn, hay là nên bận tâm tính nết trước sau như một của hấn, không cần quấy rầy hấn.

Khó xử a!

Ai cũng không dám chạm vào chòm râu của hồ, cuối cùng kết quả là, ai cũng không dám kêu hấn.

“Lời của ta, các ngươi đều vào tai này ra tai kia, có phải hay không?”

Dạ Ma Thiên miễn cưỡng đứng lên, một luồng hơi thở hồn hậu thuận tiện mà tỏa ra, con mắt hẹp dài híp lại, phụt ra ra một tia ánh sáng nguy hiểm.

Nhóm tiểu lâu la trộm coi lẫn nhau, mồ hôi lạnh đầm đìa, ai cũng không dám trả lời.

“Ta để cho các ngươi tìm phu tử đâu? Nhưng đừng nói cho ta, các ngươi một việc cũng không hoàn thành.” Một trận rừng mình lấy hấn làm trung tâm, phóng xạ ra phía ngoài, ở trên tuần nhan hiện lên tức giận nhàn nhạt, hết thấy tín hiệu đều đang biểu hiện lão đại rất tức giận, lão đại muốn nổi đóa.

Một tên tiểu lâu la ở trong đó bối rối mà trả lời: “Lão đại, bọn họ vừa nghe nói là cho lão đại ngài học bù, một đám đều sợ tới mức ỉu xiu hết rồi. Chúng ta cũng thật sự không có cách nào.....”

Phu tử nào ở trong thư viện nghe thấy tên của lão đại, đều không phải tránh xa ba thước? Ngay cả sơn trưởng đều chấp tay nhường lại chỗ ở của bản thân, còn kém đều giao toàn bộ thư viện vào trong tay của lão đại. Muốn để cho người ta đối với lão đại dạy hấn đọc sách biết chữ, cái này so với bất luận cái cực hình gì đều tàn khốc.

Ánh mắt của Dạ Ma Thiên phát lạnh, quát lên: “Đồ ăn hại! Ủ rừ (???), các ngươi cũng sẽ không lại gán công việc cho hấn? Ta nhưng nói cho các ngươi biết, nếu là kiểm tra đánh giá tháng sau của thư viện, ta lão đại của các ngươi nếu không được ưu tú toàn bộ, tất cả các ngươi liền chờ tiến cung làm thái giám cho ta đi.” Một cước của hấn đá vào trên người của một tên tiểu lâu la đứng đầu bên trái, tiếp theo tên thứ nhất ngã xuống trên người của tên thứ hai, tên thứ hai đụng phải tên thứ ba, hiệu ứng quân bài domino liên tiếp, tiểu lâu la ngã đầy đất.

Bọn họ thà rằng bị lão đại đá, bị lão đại đập, cũng không cần tiến cung làm thái giám a.

“Lão đại, không thể a!”

“Lão đại, cán này khó khăn cũng quá cao.”

“Lão đại, ta không thi không được sao? Nếu không tiểu nhân trộm bài thi cho ngài đi?”

“Lão đại, ngài muốn được loại ưu còn không đơn giản sao? Tiểu nhân lấy một thanh đao ép phu tử đánh giá cho ngài một cái loại ưu được không?”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên càng ngày càng kém, con mắt hẹp dài bóng loáng lộ ra, sắc bén mà quét qua một đám người ở trên mặt đất: “Câm miệng! Ý của các ngươi là, bằng bản lĩnh thật của lão đại ta thì thi không được loại ưu?”

Nhóm tiểu lâu la sợ tới mức vội sửa lại miệng:

“Đương nhiên không phải! Lão đại anh minh thần võ, tiêu sái lỗi lạc, đánh khắp thiên hạ không địch thủ, chỉ là một cái khảo hạch thì coi là cái gì, đây còn không phải dễ như trở bàn tay?”

“Đúng vậy, đúng vậy, lão đại ở trên trời dưới đất, không gì làm không được, không có chuyện lão đại không làm được.”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên lúc này mới chậm rãi dần ra một chút, nhóm tiểu lâu la lập tức cảm giác được hoa nhò giữa núi đang e thẹn mà nở, ý cảnh thật tốt đẹp.

“Đều do lão đầu tử chết tiệt kia, không phải là ép ta tới thư viện học bài. Cũng trách ta xúc động a, lại có thể cùng hấn đánh cược. Nếu là không thể ở trong khảo hạch được ưu tú toàn bộ, phải trở về cưới mụ già thúi hấn tìm cho ta. Nha nha, thật là càng già càng sống càng đi thụt lùi, thế nhưng về lão đầu tử đích đáng (???).” Dạ Ma Thiên có chút ảo não, hấn Hàn hoàng hồ ly kia vì để cho hấn nhanh lên một chút thành thân, không biết từ nơi nào tìm một tiểu yêu tinh tới, cả ngày quấn lấy hấn, làm hại hấn nhất thời xúc động liền cùng Hàn hoàng hấn đánh đánh cược. Hấn thà rằng tới thư viện để gặm sách, cũng không cần cả ngày đối với một tiểu yêu tinh quấn người.

Thấy vẻ mặt của lão đại thư giãn, lá gan của tiểu lâu la lớn thêm nói: “Lão đại, những nhóm phu tử đó người nào mà không sợ ngài? Ngài tùy tiện phân phó một tiếng, bọn họ không phải cho ngài loại ưu rồi sao?”

“Ngươi cho rằng lão đầu tử là mất mù tai điếc sao? Kỹ lưỡng điểm này, như thế nào che giấu được hấn?” Đừng nói không thể gạt được Hàn hoàng hấn, chính là che giấu được, Dạ Ma Thiên hấn là loại người làm việc không quang minh lỗi lạc này sao? Hấn thế nhưng khinh thường dùng võ lực đi uy hiếp nhóm phu tử, hấn cũng không tin, Dạ Ma Thiên hấn thì gặm chẳng được mấy quyển sách.

“Bọn Phong hộ pháp đâu? Như thế nào mỗi một tên đều chạy trốn đến không có bóng?”

Tiếng nói của hấn vừa ra, chỉ thấy ba người khắp khiêng đỡ nhau đi vào trong viện.

“Lão đại, chúng ta ở chỗ này.” Giọng nói vô cùng thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: Có, Gian, Tế

Con mắt hẹp dài quét qua ba người, gió đêm nhẹ phẩy, tùy ý thổi bay mái tóc dài rối tung của hắn, cả người càng thêm tuấn lãng phiêu dật. Nhóm tiểu lâu la đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, lão đại của bọn họ bất kể lúc nào đều dễ coi như thế, bọn họ nếu là nữ nhân thì thật tốt, một đám ở trong đầu mơ tưởng viễn vông. Nếu để cho Dạ Ma Thiên biết trong lòng của bọn họ có ý tưởng xấu xa như thế, đừng nói là tiến cung làm thái giám, có mạng nhỏ để sống hay không còn là một số không biết.

“Đây là thế nào? Rớt hồ?” Cánh môi nở nang của Dạ Ma Thiên hơi hơi khê động, xem bọn họ một đám cùng chật vật, còn rất giải buồn. Nha nha, cái thư viện quý gì, hắn sớm đợi đến chán ngấy. Nếu không phải cùng Hàn hoàng hồ ly hắn đánh đánh cuộc, hắn sớm cầm một cây đuốc đốt thư viện quý này, thư viện này cùng hắn bất tự hoàn toàn không hợp.

“So với rớt hồ còn thảm hại hơn.” Phong hộ pháp cầm đầu thiếu chút nữa ôm chân của hắn mà khóc lóc kể lể, mũi của hắn đến bây giờ vẫn còn sung đỏ lợi hại, về mặt thống khổ mà kể khổ nói, “Lão đại, người nhất định phải thay chúng ta báo thù.”

Dạ Ma Thiên đạp một chân vào hắn, hắn ghét nhất bị người khác chạm vào góc áo, tuấn mi nghiêng khêu: “Chuyện gì xảy ra?”

Ba tên hộ pháp thế là người một lời, ta một lời mà tường thuật việc mới vừa rồi một lần, không thêm mắm thêm muối, đó là không có khả năng, thẳng nói Hàn Linh thành là không chuyện ác nào không làm ác bá, cuồng đồ, vậy còn xem như nhẹ. Nguyệt hộ pháp ở giữa cũng dính vào, đi theo ba người cùng nhau thêm lửa thêm củi, thế là Hàn Linh ở trong miệng của tứ đại hộ pháp, từ ác bá, cuồng đồ thẳng cấp làm ác ma, tà tinh, từ mười tám tầng địa ngục, trực tiếp ngồi thang máy đến tầng thứ tám mươi.

Thang máy quá nhanh, nàng có chút choáng váng.

Dạ Ma Thiên lấy ngón út móc lỗ tai, có chút nhứt đầu, bọn họ người một lời, ta một lời, nghe được khiến lỗ tai của hắn phát ngứa, chỉ bắt được một phen lời nói sau cùng của bọn họ: “Người là nói, tiểu tử thú kia cùng ta buông lời, muốn ta đi tới căn hầm? Hắn cổ quái cái gì, thích bị người cắn?”

Bỗng dưng phản ứng kịp, hai con người của hắn đột nhiên hung bạo, toàn thân phát ra ra một trận rung mình: “Nha nha, hắn dám mắng ta là chó? Chán sống rồi sao?”

“Lão đại, tiểu tử này thật sự quá thiếu đánh, người nhất định phải trừng trị hắn thật tốt!” Bốn người cơ hồ là trăm miệng một lời, lão đại cuối cùng phần nộ rồi, bọn họ cuối cùng cũng hết khổ rồi.

“Ừ.” Dạ Ma Thiên làm như có thật mà liên tiếp gật đầu, gò má đưa mắt nhìn lên sao trời, ánh mắt mê ly hư ảo như vậy, làm cho người xem đến như mê như say.

Đã quá giờ Hợi, nếu không ngủ lần da lại trở nên kém.

Hắn phát tay áo cất bước, đi vào bên trong phòng.

Tứ đại hộ pháp cho rằng hắn đi nhằm phương hướng, có lòng tốt nhắc nhở nói: “Lão đại, cửa chính ở bên kia.”

Một dòng thất chặt người sắc bén từ phía trước phóng tới, tiếp theo là lời nói của Dạ Ma Thiên vô cùng có lực uy hiếp: “Bây giờ lão đại ta buồn ngủ, các người ai cũng không được đánh thức ta, nếu không. ....”

Ánh mắt nguy hiểm thu liễm lại, bốn người đầu còn dám có nửa câu nhiều lời, nhìn theo lão đại trở về phòng đi ngủ, chỉ có thể thoáng nghe được tiếng nói của lão đại lầm bầm lâu lâu thì thầm: “Không xong, hai ngày này lần da lại kém rồi, phải bồi bổ giấc ngủ thật tốt. Thư viện này thật không phải chỗ để người đợi. ....”

Bốn người lập tức ngắt đi, ngã thành một đống.

Hàn Linh và hai vị chiến hữu khác ở trong phòng coi giữ một đêm, cũng không thấy có người trở lại, khi hừng đông mau đến, một người tiếp một người mới ngủ say mất.

“Công chúa, mau tỉnh lại, có bò câu đưa thư của Hoàng thượng.”

Trong lúc ngủ mơ, Từ Nhi dùng sức mà lắc lắc nàng, rung nàng tỉnh.

“Bò câu? Ở đâu? Ta muốn ăn nhũ bò câu nướng.” Nàng mơ mơ màng màng, thần trí còn không rõ lắm, chính là cảm thấy đã thật sự đói bụng.

Từ Nhi tiếp tục cố gắng mà lắc lắc nàng: “Công chúa, là Hoàng thượng gửi thư.”

Hàn Linh xoa mắt buồn ngủ, cuối cùng tỉnh táo lại.

Hàn hoàng gửi thư? Lúc này mới ra ngoài không mấy ngày, hấn lại muốn làm cái gì?

Nàng nhận lấy thư nhìn lướt qua, một đôi mắt xéch chốt nhắm lại, Hàn hoàng làm sao biết nàng trốn học? Lại như thế nào biết nàng ở thư viện nữ giả nam trang, thay mặt đôi đào?

Có, gian, tể!

Nàng hí hai mắt, gống như ra-đa quét nhìn mỗi người ở trong phòng.

Băng Tư, cơ sở ngầm của Hàn hoàng, là người có khả năng bán đứng nàng nhất.

Hàn Như Phong, hoàng tộc nhất mạch, cùng Hàn hoàng cũng thoát không khỏi liên quan.

Còn có chính là Từ Nhi, nàng là cung nữ Hàn hoàng phái cho nàng, thoát nhìn dường như rất thành thật đơn thuần, nhưng vì sao thư của Hàn hoàng hoàn toàn truyền tới tay của nàng?

Như thế xem ra, bên người nàng người ai cũng không thể tin. Làm sao bây giờ?

Hàn hoàng ở trong thư nói cho phép nàng tiếp tục nữ giả nam trang, nhưng cần thiết nghiêm túc nghe giảng bài, tôn kính sư trưởng, còn muốn ở cuối tháng trong môn khảo hạch phải được ưu. Phàm một môn không được ưu, nàng phải chọn nhiều thêm một vị hôn phu, cái này..... Hấn yêu cầu cũng quá thái quá!

“Từ Nhi, chúng ta tổng cộng có bao nhiêu môn học?”

Từ Nhi nghiêm túc mà bẻ ngón tay đếm kỹ nói: “Trừ bỏ bình thường lễ, nhạc, bắn, ngự, thư, số khảo hạch sáu môn, còn có vẽ tranh, đá cầu, nấu nướng, bơi lội..... Ừ, tổng cộng thì có mười hạng mục này.”

Nàng hoàn toàn ngất đi, cái thư viện gì đây? So với khảo hạch môn học ở đại học còn nhiều, còn phức tạp hơn?

Đá cầu, nấu nướng, bơi lội?

Cái này..... Lăn lướt phải vào đề (?) sao?

Thư viện rốt cuộc muốn bồi dưỡng nhân tài như thế nào? Toàn tài? Hay là phụ nam gia đình hoàn hảo?

Tổng cộng mười hạng mục khảo hạch, nói cách khác bày ra ở trước mặt của nàng chính là mười cái tên hôn phu hữu danh vô thực, nàng chỉ có một môn học mà qua được, mới có thể xóa sạch từng cái mười cái tên này, nếu không.....

Mười thêm hai thêm bốn..... Trời ạ, mười sáu tên!

Nửa tháng còn không tới phiên một lần, này không phải muốn để cho nàng sống sờ sờ mà mệt chết sao?

Nàng không cần!

Nàng lấy tốc độ nhanh nhất ăn mặc chỉnh tề, ôm sách vở chạy như bay tới lớp học, nói cái gì cũng muốn đem quyển sách này một môn học nàng tương đối am hiểu mà bắt lấy.

Chờ bóng dáng của nàng đã chạy đi rất xa, ba người ở trong phòng hoàn toàn không có phản ứng nhiều, ngỡ ngàng mà nhìn điểm đen ở ngoài cửa càng chạy càng nhỏ, hoàn toàn trọn mắt há hốc mồm.

Trải qua tiết sử, nàng dùng sức mà chống hai mắt, ép buộc chính mình nghe tới nội dung của tiết học.

Phu tử hình như rất mang thù, còn bản khoản chuyện ngày hôm qua chống đối hấn, một tiết học kêu tên nàng ba lần, để cho nàng đọc diễn cảm nguyên văn. Trên lớp học chính là 《Đại Học》*, lúc nàng lên THPT là có thể đọc nó lâu lâu, cho nên hoàn toàn không làm khó được nàng.

Nguyên do nàng tới lớp học, chỉ là lo lắng nơi này cho điểm chế độ có phải cũng giống như ở bên trong đại học hay không, coi như đạt đến thành tích bình thường. Nếu là như thế, vậy thì nàng không thể lại trốn học, cũng không thể lại đắc tội phu tử, nếu không một người lòng dạ hẹp hòi như hấn cho nàng rớt sử, kia đối lấy nhưng chính là một nam nhân sống sờ sờ a.

Thật là đáng sợ!

Máu mũi của nàng mơ hồ có xu hướng rơi xuống, nàng vội hít hít, chuyên tâm nghe giảng bài, chuyên tâm.

Xưa nay chưa từng có mà, nàng nghiêm túc mà nghe xong buổi sáng tiết học liên tục hai canh giờ, thật là bội phục nghị lực của mình. Sự thật chứng minh, một tên nam nhân có chút ít, hai tên nam nhân còn thích hợp, ba nam nhân vừa vặn tốt, một đám nam nhân..... Là mảnh hồ a!

Dựa vào cái đầu mười hai vạn phần tinh thần, sau khi dùng qua cơm trưa, nàng không ngừng cố gắng, tiếp tục tham gia buổi chiều tiết bắn và đánh xe. Đến nỗi giữa trưa bữa kia rốt cuộc ăn cái gì, nàng thật sự nói không được. Có lẽ có thể kêu nó khoai tây nhào đi, ngâm mình ở nước muối khoai tây nhào. Mặc ói, không được, nàng lại muốn phun ra.

* Đại Học là một trong những kinh điển trọng yếu của nhà Nho. Xưa, người đến tuổi 15 thì vào học bậc đại học và được học sách này. Hai chữ “đại học” được nhà nho giải thích là “đại nhân chi học”, hiểu theo hai nghĩa, là cái học của bậc đại nhân, và là cái học để trở thành bậc đại nhân. Cách giải thích ấy phần nào hé lộ về nội dung, mục đích của bộ sách. Đại Học vốn chỉ là một thiên trong sách Lễ ký (Kinh Lễ sau này), được Tăng Sâm - một học trò hạng trung của Khổng Tử chế hóa thành. Tuy nhiên, nó chỉ thuộc bộ Tứ thư vào thời Tống, với sự xuất hiện cuốn Tứ thư tập chú của Chu Hi. Trên đại quan, sách Đại học gồm hai phần:

Phần đầu có một thiên gọi là Kinh, chép lại các lời nói của Khổng Tử.

Phần sau là giảng giải của Tăng Tử, gọi là Truyện, gồm chín thiên.

Đại Học đưa ra ba cương lĩnh (gọi là tam cương lĩnh), bao gồm: Minh minh đức (làm sáng cái đức sáng của chính mình), Tân dân (làm mới cho dân, ngụ ý sau khi tự sửa mình thành tựu lại đứng ra giúp người cải cách, bỏ xấu theo tốt) và Chí ư chí thiện (an trú ở nơi chí thiện). Ba cương lĩnh này được cụ thể hóa bằng tám điều mục nhỏ (gọi là bát điều mục), bao gồm: Cách vật (tiếp cận và nhận thức sự vật), Trí tri (đạt tri thức về sự vật), Thành ý (làm cho ý của mình thành thực), Chính tâm (làm cho tâm của mình được trung chính), Tu thân (tu sửa thân mình), Tề gia (xếp đặt mọi việc cho gia đình hài hòa), Trị quốc (khiến cho nước được an trị), Bình thiên hạ (khiến cho thiên hạ được yên bình). Sách Đại Học dạy người ta cách tu thân và cai trị thiên hạ theo chủ trương “vi chính dĩ đức” của nhà Nho.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Khiêu Chiến Lão Đại

“Chuẩn bị, bắn!”

Phu tử môn bắn và đánh xe ra lệnh một tiếng, một loạt hơn mười mũi tên ngay ngắn trên đoàn kỵ mã vèo vèo đồng thời bắn về phía hồng tâm, đẹp đẽ rất chuẩn, khí thế như cầu vòng.

Đồng thời, ở hàng chót nhất của đội ngũ cưỡi ngựa bắn cung, vang lên một tiếng kêu sợ hãi thảm thiết.

“A.....”

Mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía con ngựa vị trí hàng chót nhất, một con ngựa đen lông có chứa tạp sắc ở bên trên không có một bóng người, nhìn xuống chút nữa, một người chồng vó, té ngã trên đất. Cung tiễn ở trong tay ném lên thật cao, ném thẳng tắp ở trên không trung, lại rơi xuống thẳng tắp, lại lần nữa đập vào trên bụng của người ở dưới ngựa.

“A.....” Lại là một tiếng hét thảm.

Đây nhất định là lúc xui xẻo nhất đời này của Hàn Linh. Mẹ ơi, nàng không làm, nàng phải về nhà.....

Lau cái mũi dính bụi, nàng chống thân mình từ trên mặt đất bò dậy, con ngựa đen ở bên cạnh còn đang thờ hồng học mà cùng nàng tính tình vui đùa. Hàn hoàng chết tiệt, nếu không phải bởi vì hắn, nàng cũng không cần chịu khổ cực này.

Nếu không thì không tính, một môn này từ bỏ đi.

Không đúng, bắn cùng đánh xe là hai môn tách ra kháo hạch, cũng liên tương đương với hai tên nam nhân?

Chính cái gọi là mời thần thì dễ tiễn thần thì khó, nếu là lập tức đem hai nam nhân đón vào cửa, vậy còn có thể có ngày lãnh được sao? Đáp án là, khẳng định không thể.

Nàng nhanh như chớp một lần nữa bò lên trên lưng ngựa, nói cái gì cũng phải trước chinh phục nó.

“A.....” Một tiếng hét thảm này càng thêm thống khổ.

Con ngựa này khẳng định là con cái, nếu không vì sao cấm hận nàng như thế chứ? Cùng giới tính thì chê nhau, nhất định là đạo lý này.

Hà phu tử môn bắn và đánh xe vai trần đi tới chỗ nàng, hai mắt khinh miệt mà liếc nàng, lắc đầu nói: “Ngươi, dẫn ngựa đến đầu kia đi, trước tiên biết

luyện tập cười ngửa rồi, lại qua đây đi học.”

Một trận cười to ầm ầm vang lên, vì vậy Hàn Linh ảo não mà ở trong tiếng cười nhạo của mọi người, dắt ngựa đi rong đến bên cạnh tự mình đi chơi. Theo chân những bọn đệ tử quan gia này từ nhỏ tinh thông cười ngửa bắn cung mà nói, nàng xác thực ngay cả tư cách cầm cung cũng không có, chính là, điều này có thể trách nàng sao?

Nàng cam chịu số phận mà dẫn ngựa đi đến dưới một gốc cây ngô đồng, lấy chốt ngựa qua một bên, ngựa người nằm ở trên cỏ. Mùi cỏ thơm thoang thoang, thời tiết ấm áp, hết thấy đều thích ý như vậy, cả người cũng trở nên lười biếng. Có lẽ là tối hôm qua ngủ được quá ít, nàng trong lúc lơ đãng đã ngủ say.

“Lão đại, chính là hần.”

“Lão đại, người thật sự đã bắt người bắt trở lại?”

“Lão đại, ta quá sùng bái người.”

“Lão đại, người mãi mãi là lão đại trong lòng ta kính yêu nhất.”

Bên tai riu rít, hại nàng ngủ không an ổn, Hàn Linh móm móm lỗ tai, nghiêng người, tiếp tục ngủ yên.

Đột nhiên có người đá nàng, đá vào trên eo của nàng, nàng có chút nổi giận, lập tức liền tỉnh lại, há mồm muốn mắng to. Khi nàng tròn mắt nhìn thấy ở trước mắt một đám lớn người đang vây xem, đầu óc của nàng tức khắc chập mạch, trống rỗng.

Đây đến tột cùng là cái tình hình gì? Nàng nhớ rõ nàng vừa rồi còn ngủ ở trên bãi cỏ của thư viện, bây giờ đây là tới nơi nào?

Một cái bóng đen tiếp cận nàng, tùy theo mà đến một dòng khí dương cương hỗn hậu, nàng ngẩng đầu đối diện mặt của người nọ, tức khắc ngây người, thiếu chút nữa đã quên hô hấp. Khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ mang theo vài phần vẻ đẹp dã tính, một đôi mắt đen hẹp dài mang theo vẻ lười biếng, phác họa hình dáng đôi môi, rung động lòng người nói không nên lời. Đây lại là vị soái ca cực phẩm nào?

Đôi phương vừa mở miệng, nguyên bản hình tượng hoàn mỹ trong lòng của nàng lập tức rơi vào vô hình.

“Ta xem tiểu tử này trừ bỏ lớn lên có chút giống con gái, cũng không có gì đặc biệt, như thế nào liền chinh các người đến thăm như thế?”

Hàn Linh quay đầu nhìn về phía bốn người sau lưng của hần, thì ra là người quen cũ, khó trách giọng nói nghe có chút quen tai. Nàng lại lần nữa thu lại con ngươi một lần nữa xem kỹ người ở trước mắt, hay là hần chính là lão đại ở trong miệng của bọn Nguyệt hộ pháp, bang chủ của bang Thiên Ma?

Trong lòng của nàng cả kinh, hần thật đúng là đã tìm tới cửa, không đúng, là đã bắt nàng dễ như trở bàn tay, tùy ý làm thịt tùy ý cắt. Làm sao bây giờ? Nàng còn không muốn chết.

Tục ngữ nói thật đúng đại trượng phu có được dẫn được, Câu Tiễn* một cổ nhân ngàn năm trước đều có thể nằm gai nếm mật**, Đông Sơn tái khởi***, huống chi nàng một thanh niên rất tốt tới từ thế kỷ mới. Nàng chớp mắt lấp lánh, đến gần trước mặt của hần, lấy lòng nói: “Người chính là lão đại của bang Thiên Ma trong truyền thuyết? Quả nhiên dung nhan như ngọc tự thể như tiên, anh hùng vĩ đại bất phàm, tiểu đệ ngưỡng mộ đã lâu, sớm muốn thấy tiên dung, hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy, thật sự là may mắn ba đời.”

* Việt Vương Câu Tiễn (chữ Hán: 越王勾踐; trị vì 496 TCN - 465 TCN) là vua nước Việt (ngày nay là Thượng Hải, bắc Chiết Giang và nam Giang Tô) cuối thời kỳ Xuân Thu trong lịch sử Trung Quốc, một trong Ngũ Bá.

** Việt Vương Câu Tiễn sau khi từ nước Ngô trở về thường nằm ngủ trên gai, có treo cái mật, nằm ngồi đều nhìn thấy mật, ăn uống thì nếm vị đắng của nó trước, tỏ ý không quên mối nhục trước đó. Quả nhiên sau đó nhờ chịu đựng gian khổ Câu Tiễn đã đánh bại được nước Ngô, báo thù cho nước Việt. Điển tích “Nằm gai nếm mật” chỉ ý chí vượt qua gian khổ để đạt được mục đích.

***Đây là điển tích Trung Quốc nổi tiếng, theo cách hiểu của mình là chờ thời cơ tốt để phục thù (nếu mn có ý kiến khác hãy bỏ sung nhé!)

Dạ Ma Thiên đưa ra một cái ngón tay thon dài, chạm vào chỗ mi tâm của nàng, nhẹ nhàng chạm một cái, liền đem nàng đẩy ra ba bước xa, nhú mày ghét bỏ nói: “Xấu muốn chết, tránh xa ta một chút!”

Nói nàng xấu? Nàng tốt xấu cũng là đệ nhất mỹ nhân của Hàn quốc, vậy mà hần lại nói nàng xấu?

Lão đại, người có khiếu thẩm mỹ hay không?

Nàng mắt mặt mà sờ sờ cảm, xem ra mềm không được, phải cùng hần mạnh bạo. Ánh mắt rừng mình của nàng, từ bên trong phụt ra ra hai tia sắc bén, lạnh lùng nói: “Người chính là lão đại của bang Thiên Ma? Hừ, cũng không có gì đặc biệt nha, chỉ biết đánh lén nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Nếu là quang minh chính đại mà tới, người chưa chắc là đối thủ của ta.”

Con mắt hẹp dài nửa hí, Dạ Ma Thiên có chút kinh ngạc chuyển biến đột nhiên của nàng, nâng tay bóp cằm của nàng, tà tứ mà như rồng mây nói: “Người không phục?”

Hiện tượng tốt, xem ra có thể xoay chuyển. Nàng lạnh mặt, dựng thẳng một cái ngón trỏ lên, trầm giọng nói: “Đúng vậy, ta không phục, ta muốn cùng

ngươi khiêu chiến.”

“Ngươi muốn cùng ta khiêu chiến? Đầu óc của ngươi không cháy hông chứ?” Khóe môi của hắn kéo nhẹ, lộ ra một tia cười khế, không chút nào che dấu sự khinh miệt. Từ đại hộ pháp ở sau lưng của hắn đã sớm xem kịch vui hướng về phía nàng cười nhạo, lão đại của bọn họ thật vất vả và tự thân xuất mã, ngày lành của nàng xem như chấm dứt.

Hàn Linh tiếp tục khiêu khích, đây là đường ra duy nhất của nàng: “Hay là ngươi sợ, không dám ứng chiến?”

“Chê cười, trên đời này còn không có chuyện gì có thể làm khó Dạ Ma Thiên ta.” Ngông cuồng kiêu ngạo không ai bì nổi.

Hắn gọi là Dạ Ma Thiên? Tên thật cuồng ngạo, quả nhiên người cũng như tên.

“Tốt lắm, không bằng hai thư viện của chúng ta làm một trận thi đấu đá cầu, sáu người một tổ, bên thua sau này đều phải nghe theo bên thắng, ngươi dám ứng chiến hay không?”

Gặp phải việc khó giải quyết, cách thứ nhất chính là kéo tự quyết (???), trước tìm cái nguyên do kéo lên một kéo (???), chờ thoát thân, liền ba mươi sáu kế chạy là thượng kế. Đến lúc đó hắn tìm không ra người, còn có thể làm cho nàng như thế nào?

Nàng nghĩ đến thật đẹp, âm thầm cười gian.

“Lão đại, đừng nghe hắn, bây giờ hắn chỉ là một con kiến ở trong tay của ngươi, ngươi muốn bóp như thế nào cũng được, không cần để ý tới hắn.”

“Đúng vậy, lão đại, cẩn thận hắn lừa gạt.”

Cánh tay thon dài của Dạ Ma Thiên ào ào giơ lên phía trước, Phong hộ pháp và Nguyệt hộ pháp lập tức ngậm miệng, không dám nhiều lời nữa.

“Đây là ngươi tự tìm đường chết, cho ngươi một cái cơ hội cũng không không sao. Ngươi về trước đi, ba ngày sau, ta liền mang thủ hạ của ta đến thư viện của các ngươi. Đến lúc đó, nếu ngươi thua, từ nay về sau ngươi chính là nô lệ của ta, mặc cho ta sai khiến.”

Lão đại chính là lão đại, tự tin dũng cảm, tiêu sái không kèm chế được, ấn tượng của nàng đối với hắn lại bắt đầu tăng trở lại.

“Vậy nếu là ngươi thua thì sao?”

“Ta không có khả năng thua.” Ông tay áo của Dạ Ma Thiên vung lên, hào khí muôn vàn.

Hàn Linh có chút hơi khó thở, chưa từng thấy qua người kiêu ngạo như thế, nhưng người ta có vốn liếng để kiêu ngạo, nàng lại có cái gì có thể cùng hắn chống đỡ? Không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì đồng ý: “Được, một lời đã định.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Cùng Dẫn Nam Giao Dịch

Một khi khôi phục tự do, Hàn Linh liền tìm cách làm sao cao chạy xa bay.

Lại không thể ngây ngô ở trong thư viện, một bên là Hoàng đế lão cha cường bức, một bên là Dạ Ma Thiên uy hiếp, đầu nào cũng không an toàn, vẫn là sớm đi thì tốt hơn.

Đúng rồi, bảo tiêu của nàng đâu?

Nàng bị người bắt đi, tại sao Băng Tư không có đuổi theo?

Hừ, trở về gặp lại hắn, nhất định phải trị hắn cái tội không làm tròn trách nhiệm.

“Linh nhi, ngươi không sao chứ? Ta tìm ngươi ở khắp nơi.”

Mới vừa đi đến cửa của thư viện Bạch Tùng, Hàn Như Phong liền nhanh nhẹn tiến lên đón, từ trên xuống dưới quét nàng một lần, mặt mang vẻ quan tâm.

Nàng mang theo giọng điệu không vui, giọng nói lạnh lùng nói: “Băng Tư đâu?”

Hàn Như Phong không nhận thấy được nàng không vui, thành thật trả lời: “Băng Tư bị người đánh bị thương, bây giờ còn đang nằm ở trong phòng hôn mê bất tỉnh.”

“Hắn bị thương?” Trong lòng của Hàn Linh khẽ nhúc nhích, thì ra là bị thương, cho nên mới không có tới bảo hộ nàng, xem ra là nàng hiểu lầm hắn.

Vội vàng chạy về ký túc xá, nhìn thấy Băng Tư nằm ở trên trên chần đệm dưới đất hôn mê bất tỉnh, trong lòng của nàng nóng lên, hận vì bảo hộ nàng, thế nhưng không màng yêu quý tính mạng của mình như thế. Dù cho hắn là lão cha phải tới giám thị nàng, nàng cũng không cách nào thờ ơ được.

“Băng Tư, mau tỉnh lại.”

Nàng khom người vỗ vào hai gò má của hắn, trán của hắn khóa sâu, mang theo vẻ thống khổ, trong miệng nhẹ nhàng mà gọi khẽ.

Nàng nghiêng tai để sát vào bên miệng của hắn lắng nghe, muốn biết hắn rốt cuộc đang nói cái gì.

“Không được thương tổn công chúa…….”

Một dòng nước ấm ulla vào trong lòng của nàng, còn chưa từng có người nào quan tâm tới nàng như vậy, mũi của nàng có chút chua xót. Nàng từ nhỏ chính là một cô nhi, không nơi nương tựa, nàng dựa vào nỗ lực của mình thi đậu đại học, lúc sau ở trên xã hội lang thang kiếm sống, nhiều lần trắc trở. Tập đoàn Hàn thị, cũng là dựa vào đôi tay của chính nàng nỗ lực dốc sức làm mà được, nàng không tin bất luận kẻ nào, cũng không quan tâm sống chết của người khác, cho nên cũng chưa từng nếm được mùi vị được người quan tâm.

Chỉ bằng những lời này của hắn, nàng thề, nàng nhất định sẽ tận lực đi bảo hộ hắn, chỉ cần nàng có năng lực này.

Dạ Ma Thiên làm hắn bị thương không nhẹ, xương sườn gãy ba cây, cẳng chân gãy xương, trước ngực còn có một dấu tay thật to. Mỗi chỗ bị thương đều rất nghiêm trọng, có thể nghĩ Dạ Ma Thiên khi muốn mang nàng đi, hắn là phải liều mạng ngoan cố chống lại như thế nào. Thật là một đồ ngốc, hắn cũng không hiểu được biến báo* sao? Cứu người không phải một hai phải liều mạng dùng vũ lực, hướng chỉ đối mặt chính là Dạ Ma Thiên cao thủ đáng sợ như vậy.

* Dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc.

Nàng duỗi tay nhẹ vỗ về mặt của hắn, nàng không thể lưu manh sống qua ngày nữa, không thể một mực lùi bước nữa. Không phải cùng Dạ Ma Thiên hện đánh cược sao? Thay đổi, liền từ đánh cược bắt đầu.

Vẫn là mảnh rừng phong kia, nàng lại gặp được hắn, Long Chi Dục.

Kiểm quang lập lòe, một thân thanh y của hắn oai phong như du long, đặt mình vào trong lá đỏ bay múa đầy trời, tựa như ảo mộng. Thần sắc chuyên chú, làm người ta hướng tới, từng trận hàn ý lấy hắn làm trung tâm lan rộng ra phía ngoài, nàng đứng cách hắn xa xa hai mươi bước, vẫn là bị trận hàn ý khiếp người kia quấy nhiễu.

Một trận cuồng phong thổi quét lá tàn đánh tới mặt của nàng, nàng biết hắn đây là đang cảnh cáo nàng. Nàng là đặc biệt vì hắn mà đến, tự nhiên không thể lùi bước. Nàng vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chú vào hắn, đồng thời cũng nhìn chăm chú vào trận cuồng phong cách nàng càng ngày càng gần kia, nàng lấy tính mạng của mình đánh cược, đánh cược hắn nhất định sẽ không muốn mạng của nàng.

Quả nhiên, ánh mắt của hắn chợt biến, cổ tay nhẹ chuyển, vẽ ra vài đường kiếm hoa, đánh tan dòng lực đạo kia.

Mấy mảnh lá phong lấy lực đạo cực lớn xẹt qua mặt của nàng, ma sát đến da mặt của nàng từng trận phát đau, kia chỉ là lực lượng còn sót lại, nếu là dòng lực đạo mới vừa rồi kia toàn bộ vọt tới chỗ nàng, mạng nhỏ này của nàng chỉ sợ đã sớm không còn.

Hắn thu hồi kiếm, không nói một lời mà xoay người rời đi, người này thật là muốn lôi kéo mạng của nàng, ngay cả cùng nàng nói thêm một câu đều keo kiệt. Không có biện pháp, nàng đành phải lên tiếng trước.

“Chờ một chút, có thể cùng ngươi làm một cuộc giao dịch hay không?”

Hắn dừng lại bước chân, đưa lưng về phía nàng, vẫn là không nói một lời, nhưng nàng biết hắn đang đợi nàng nói tiếp.

“Ngươi không muốn bị công chúa lựa chọn, nhưng lại bắt đắ dĩ bị bức bách, phải ở lại thư viện, ta nói có đúng hay không?”

Hắn không có lên tiếng, nhưng nàng biết là nàng đoán đúng rồi, trong lòng có chút nất mát. Hắn dù sao cũng là người thứ nhất làm nàng có cảm giác động lòng, đáng tiếc thiếu chút duyên phận. Nàng tiếp tục nói: “Ta có thể giúp ngươi, cam đoan để cho công chúa không chọn trúng ngươi.”

“Giúp như thế nào?” Giọng nói lạnh lùng của hắn truyền đến, đề nghị cuối cùng của nàng khiến cho hắn thấy hứng thú.

Thật là chậm chạp, nàng cùng hắn nói điều kiện, nhưng là giúp đỡ hắn cùng nàng phải sạch quan hệ. Nàng bình tĩnh mà trầm giọng nói: “Bản thân ta chính là công chúa, ta có thể cam đoan với ngươi, tuyệt đối không chọn ngươi.”

Hắn kinh ngạc quay người lại, vừa đúng lúc nhìn thấy nàng tháo dây cột tóc xuống, một màn tóc đen tùy ý như thác nước theo vai chảy xuống. Từ đây về sau liền cùng hắn không còn có bất luận cùng xuất hiện gì, đáy lòng của nàng chua xót, ánh mắt mê mang, bởi vậy lầm lũi lọt vào trong ánh mắt của hắn chợt lóe lên vẻ tươi đẹp và mất hồn.

Khi nàng lại ngẩng đầu đối diện hắn, đôi mắt trong trẻo của hắn đã khôi phục bình tĩnh không gợn sóng lúc trước.

“Bây giờ ngươi đã tin rồi đi?”

“Nàng kia là ai?”

Trong miệng của hắn nàng, hắn chính là thay thế nàng giả công chúa, xem ra hắn đã tin nàng.

“Nàng chỉ là cung nữ của ta, Từ Nhi.”

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về nơi khác, giọng nói lạnh lùng nói: “Ngươi có cái điều kiện gì?”

Nàng cắn cắn môi, nói ra điều kiện của nàng: “Ta muốn ngươi tham gia thi đấu đá cầu, giúp ta đánh bại Dạ Ma Thiên.”

Hắn chần chờ một chút, mày kiếm hơi vặn, hỏi: “Lúc nào?”

“Ba ngày sau.”

Không có tiếng vọng lại của hắn nữa, rút kiếm rời đi rừng phong, nàng biết, hắn đã đồng ý.

Một đoạn tình yêu còn chưa có bắt đầu, cứ như vậy mai một ở trong rừng phong. Hắn không thuộc về nàng, nàng không thuộc về hắn, giữa bọn họ giống như là hai cái đường thẳng song song, mãi mãi không có cơ hội giao nhau nữa.

Trời, như thế nào càng ngày càng đa sầu thương cảm?

Người ta hoàn toàn là đối với nàng vô tình, nàng cần gì phải mặt dày mày dạn mà phải cùng người ta kéo quan hệ?

Thật là càng sống càng thụt lùi.

Chinh đồn lại tâm tình, Hàn Linh tiếp tục ở trong thư viện chiêu binh mãi mã*, vô luận như thế nào cũng phải gom đủ sáu người.

* Nghĩa đen: Chiêu mộ binh lính, mua ngựa chiến để chuẩn bị chiến tranh. Nghĩa bóng: Tập hợp lực lượng, vây cánh.

Sự thật chứng minh, thẻ bài của công chúa vẫn là rất vang dội.

Mọi người nghe nói công chúa muốn thành lập một đội đá cầu, thì tất cả đều đến đây báo danh tham gia, nàng thuận tay thu chút phí báo danh, nhét nhét nha té (???). Cũng nên cải thiện thức ăn rồi, lại nước muối khoai tây nhào như thế, đậu giá xào đậu giá mà ăn đi, nàng không thể không hừ thoát*.

* Hạ đường huyết do mất máu, mất nước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Ở Rừng Phong Học Võ

Sau khi đội đá cầu trải qua trước hai đợt thẩm định lựa chọn, chỉ còn lại có tám người, xem tố chất của mọi người, thật đúng là làm người nhọc lòng. Những người này nếu bàn về ngoại hình, cũng không có trở ngại, nếu bàn về công phu trước mắt, thật để cho người dốc sức vuốt mồ hôi, còn không bằng nàng đâu. Nói như thế nào, khi nàng ở THPT cũng đã tham gia đấu đạt tới đội nữ, có mấy lần như vậy, chỉ là nơi này người biết khinh công, tựa như chơi game khi treo ngoài treo (???), vạch xuất phát không ở một cấp độ trên. Hàn Linh lại một lần khẩn cấp mà nhận thức đến tầm quan trọng của khinh công, nàng nhất định phải học.

“Công chúa, ở đây mặt trời lớn, ta cùng ngươi qua chỗ mát mẻ bên kia nghỉ ngơi một chút đi.”

Hàn Linh ngẩng đầu nhìn nhìn trời, tầng mây che đầy mặt trời, nàng không thấy được mặt trời rất lớn như thế nào đâu? Quay đầu theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một tên thư sinh lớn lên gầy đang ân cần mà dẫn Từ Nhi đi đến dưới một cây đại thụ bên ngoài sân đá cầu. Xem thư sinh khuôn mặt trắng nõn kia, ngũ quan đoan chính, nhưng thật ra đáng đáp không tẻ, chính là xem như thế nào không được tự nhiên lắm. Mà Từ Nhi đỏ bừng mặt, vẻ xấu hổ lộ ra, hình như ấn tượng đối với hắn không tẻ.

Hai mắt của nàng gian xảo mà liếc trộm hai người, ừ..... Có JQ*!

* Là từ viết tắt cho chữ 矫情 Jiǎoqíng có nghĩa là gian tình.

Hàn Như Phong như bóng với hình mà bu lại đây, nháy mắt đào hoa nói: “Linh nhi, không bằng cũng cho ta lên sân khấu đi, ta nhất định giúp ngươi đánh bại Dạ Ma Thiên.”

“Ngươi nấp một bên đi, đừng để cho ta thêm phiền.” Nàng trực tiếp đuổi hắn đi, đối với hắn hoàn toàn không báo bất luận cái hy vọng gì, từ thành viên được đề cử ở trước mặt đi qua từng người, theo thứ tự điểm danh, “Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi. .... Bốn người các ngươi, từ hôm nay trở đi liên luyện tập như thế nào phòng thủ cầu môn cho ta. Thi đấu ngày đó, nhiệm vụ duy nhất của các ngươi, chính là bảo vệ cho cầu môn.”

Bốn người bị chọn kinh ngạc nhìn nhau: “Chúng ta chỉ phòng thủ cầu môn, vậy ai tới tiến cầu?”

Lông mày của nàng nhẹ khêu, ra vẻ thần bí nói: “Cái này ta đều có an bài, tóm lại các ngươi vô luận là dùng đầu, tay, hay là dùng thân thể, móng, gắt gao chặn lại cầu môn cho ta là được rồi.”

Bốn người vẫn như cũ nghi hoặc mà nhìn nhau, chỉ thủ vệ không đá cầu, cái này đâu có còn là thi đấu đá cầu?

Vì bỏ đi bản khoản của bọn họ, cũng vì kích thích tính tích cực của mọi người, nàng quyết định vớt mỗi câu mắc câu: “Nếu lần này các ngươi có thể giúp ta, không đúng, là giúp công chúa thắng người của thư viện Thanh Bách, công chúa sẽ bẩm báo với Hoàng thượng, cho các ngươi mỗi người thăng quan tiến chức, ban thưởng vàng bạc. Nếu trong đó có người biểu hiện xuất sắc nhất, công chúa còn sẽ suy xét xếp các ngươi vào danh sách tuyển phu của nàng. Nghe rõ chưa?” Dù sao cũng đều là giả, hứa một tên tuổi tới hù dọa người, thì như thế nào? Đây là thủ pháp thương trường nàng quen dùng, lấy chút vô rỗng tới dẫn dắt người mắc câu, với mình trăm lợi mà không một hại.

“Nghe rõ.” Tiếng trả lời vang dội, con cá cuối cùng mắc câu.

“Được, bây giờ bắt đầu luyện tập. Đội viên hậu bị phụ trách sút gôn, những người khác liều mạng mà bảo vệ cho cầu môn cho ta.” Sau khi ra lệnh một tiếng, nàng cũng vén tay áo xuống trận, ta không có khinh công, nhưng ta có kỹ năng đá cầu, nàng cũng không tin lấy sách lược bất bại của nàng sẽ không thắng nổi Dạ Ma Thiên.

Ban đêm yên tĩnh không tiếng động, chỉ có người nào đó không ngừng mà ở trong mộng nói mớ.

“Đầu cầu!”

“Sút gôn!”

“Thẻ vàng!”

Hàn Như Phong nhúc nhích đầu mà nhìn nàng ngủ ở bên ngoài tay chân cũng múa, không ngừng nói mớ, dở khóc dở cười. Hàn Linh ở trong mộng một cú đá xoay chuyển xinh đẹp, hung hăng mà nện ở trên bụng của hắn, hắn nhịn đau than nhẹ.

“Dạ Ma Thiên, ngươi kéo người phạm quy. .... Trọng tài, cho hắn thẻ vàng. ....”

Hàn Như Phong nghe nàng nói mớ, cười khê ra tiếng. Hắn đã nghĩ không ra, vì sao nàng chuyên chú ở trên thi đấu đá cầu như vậy, còn nảy sinh lời nói ác độc nhất định phải chiến thắng Dạ Ma Thiên.

Ngoài cửa sổ là ánh trăng朦胧 lung, ánh trăng xẹt qua bệ cửa sổ mở nhỏ, chiếu vào trên sườn mặt của nàng, tựa như vẩy lên một tầng ánh sáng rực rỡ dư thừa, mang theo vẻ mê mang.

Ánh mắt của hắn lập loè, cúi người hôn ở trên môi của nàng, đầu tiên là nhẹ nhàng đụng vào, thấy nàng không có cái phản ứng gì. Tinh tế hôn một chút rồi dừng ở gương mặt, cánh mũi, cái trán của nàng, hắn đã khắc chế mình rất lâu, cuối cùng vẫn là nhịn không được khát vọng ở trong lòng.

“Mộ Hoa, đừng đi!”

Xúc cảm thân mật, làm cho nàng theo bản năng mà nghĩ đến Thủy Mộ Hoa mất tích đã lâu. Trong lúc ngủ mơ, nàng duỗi tay ôm cổ của đối phương, chủ động cúi người hôn nhau. Môi lưỡi giao triền, mát hơi thở lẫn nhau của đối phương, độ ẩm của thân thể cũng mãnh liệt mà lên cao.

Một mùi hương hoa lan nhàn nhạt bay vào trong mũi, nàng nhận thấy được khác thường, trong lúc ngủ mơ mờ bùng mất. Đối diện là một đôi mắt đào hoa mê ly mà tràn ngập dụ hoặc, nàng lập tức bừng tỉnh lại, dùng sức đẩy hắn ra. Có lẽ là lực đạo của nàng quá lớn, cả người của hắn ngã xuống giường, ánh mắt bị thương mà ngẩng đầu nhìn nàng, u quang đau đớn ở trong con ngươi đen khuấy động.

Nàng mím môi, có chút hối hận, nàng không nên đối với hắn như vậy, nói như thế nào đi nữa thì hắn cũng là người thật lòng đối với nàng.

“Như Phong, không té đau chứ?”

Nàng duỗi tay về phía hắn, khoe môi là nụ cười áy náy. Nàng nhìn đến ánh mắt của hắn chợt sáng lên, tức khắc khôi phục thần thái ở trên mặt, giữ chặt tay của nàng, liền lần một vòng mà về tới trên giường. Hắn gắt gao mà ôm lấy nàng, hai cổ thân thể dán sát, không để lại bất luận cái khe hở gì.

Nàng rõ ràng mà cảm giác được trên thân thể của hắn độ ẩm lửa nóng, và tiếng tim đập của hắn xúc động như nổi trống, nàng đã đọc hiểu tiếng lòng của hắn, sâu kín thờ dài. Hoa roi cố ý nước chảy vô tình*, nàng rất muốn ở trước mặt tặng hắn những lời này, chính là nàng thật sự không đành lòng nói ra.

* Nguyên văn là落花有意流水无情 Lạc hoa hữu ý lưu thủy vô tình, theo mình nghĩ có nghĩa là chàng có tình mà thiếp vô ý. Nếu mn có ý kiến khác thì hãy nêu ra nhé!

Hắn vẫn luôn ôm chặt nàng, không có nói gì, cũng chưa từng buông tay, chỉ có hô hấp ở bên tai nóng bỏng mà dồn dập, chứng tỏ rằng hắn khẩn trương cùng bất an. Ở trong cái ôm ấm áp hắn, nàng nặng nề mà ngủ, nàng không biết sau khi nàng ngủ say, Băng Tư nằm ở trên chân đệm dưới đất đã sớm tỉnh lại.

Đây đã là lần thứ ba nàng đi vào rừng phong, lần đầu tiên là tình cờ gặp nhau, lần thứ hai là vì giao dịch mà đến, mà lúc này đây, nàng lại là vì học võ mà đến.

Tia nắng ban mai chiếu rọi ở trên thân thể bồng bồng khí thế của Long Chi Dực, đột nhiên phát hiện bóng dáng của hắn trở nên cao lớn. Kiếm hoa bay múa, kiếm quang lập loè, hắn như con thoi ở trong rừng phong, đáng người mạnh mẽ, cùng với kiếm hoa, là lá đỏ bay lên đầy trời.

Hắn mỗi ngày sớm chiều, cố định ở chỗ này tập võ luyện kiếm, mưa gió không thay đổi. Hắn tuy rằng vui giận không hiện ra vẻ mặt, nàng lại có thể đoán được tâm tư của hắn, hắn nhất định là muốn kế thừa sự nghiệp của phụ thân hắn, trở thành đệ nhất hộ quốc Đại tướng quân của Hàn quốc. Cho nên, hắn tuyệt đối không có thể hời hợt coi khinh võ công của mình, không có thể làm cho mình buông lỏng.

Có thần tử như hắn vậy, là vinh hạnh của nàng mới đúng, nhưng vì sao lòng vẫn là chua xót như vậy. Sợ là hắn thà rằng ở trên sa trường cùng địch liều mạng, cũng sẽ không nguyện ý trở thành hôn phu của nàng. Rốt cuộc nàng không phải người thường, hôn phu của nàng không có khả năng là duy nhất, lấy kiêu ngạo của hắn, hắn khinh thường, cũng không muốn.

“Ngươi lại tới làm cái gì?”

Hắn trong tròng lạnh lùng hỏi chuyện cắt đứt suy nghĩ của nàng, hắn đã thu kiếm, liền đứng cách nàng xa xa không đến mười bước. Hắn liền thật sự chán ghét nàng như thế, ngay cả đến gần bên người nàng cũng cảm thấy tức rở?

“Từ hôm nay trở đi, ngươi dạy ta kinh công.” Không phải thỉnh cầu, mà là giọng điệu ra lệnh. Nếu hắn lựa chọn làm thần tử của nàng, như vậy thì nàng sẽ tác thành cho hắn.

Hai mắt của hắn co rút lại, có chút kinh ngạc nàng đột nhiên ra lệnh.

“Nếu đây là công chúa điện hạ phân phó, vậy thì tại hạ chỉ có thể tòng mệnh.” Bước chân của hắn nhẹ nhàng, gò má đối lập nhau, lời nói không mang theo bất luận độ ấm gì, lạnh băng thấu xương.

“Rất tốt, như vậy thì từ giờ trở đi.”

Nàng giận dữ mà trả lời, nàng cũng không biết chính mình là xảy ra chuyện gì, vì sao để ý phản ứng của hắn như thế, nàng nhất định lại trúng tà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Cảnh Xuân Vô Hạn

Hàn Linh ở trong rừng phong nghiêm túc học võ công phu, một góc của thư viện Thanh Bách, nam tử tuyệt mỹ mặc trường sam màu đen vẫn nằm ở trên ghế mây tiếp tục gặm sách của hắn, mí mắt không nhिận được mà khép mở. Quyền sách trên tay sách giống như chính là một liều thuốc thôi miên, sách không ru người ngủ, người tự ngủ, đây là miêu tả tốt nhất ở trong lòng của hắn.

Một hàng tứ đại hộ pháp ngồi ở trước mặt của hắn, cũng theo tần suất mí mắt của hắn khép mở, bị thôi miên theo. Quái, cái này cũng không tới ngày nóng bức, làm sao đã mệt rã rời như vậy? Không biết là tên tiểu lâu la nào đứng gác trong lúc lơ đãng hắt xì một cái, năm người đồng thời cảnh giác.

“Nha nha, đốt sách cho ta.” Dạ Ma Thiên vì để cho hạ giận mà ném đem sách xuống đất, hắn nhin không nổi rồi.

Phong hộ pháp mạo hiểm sinh mạng nguy hiểm, nhỏ giọng nói thầm nói: “Lão đại, đây nhưng đã là quyển sách thứ mười lăm rồi.” Lão đại mỗi lần một phát hỏa sẽ để cho người đốt sách, thế nhưng lát nữa lại để cho người tới tìm sách tiếp, lẫn lộn qua lại. May là sách giống nhau, học sinh ở trong thư viện mỗi người một quyển sách, bằng không bọn họ chẳng phải là còn phải xuống núi đi cướp đoạt sách đi?

Hắn khom người nhặt sách ở trên mặt đất lên, cùng bọn Vũ hộ pháp trao đổi một ánh mắt, bây giờ bọn họ đã có kinh nghiệm, biết rõ lão đại sau đó nhất định sẽ hối hận, cho nên mỗi lần đều làm bộ đốt sách, kỳ thật là tay trái nhận sách, tay phải trả sách, lẫn lộn tới lẫn lộn đi, cuối cùng vẫn là quyển sách kia.

“Lão đại, nếu không đi ra ngoài giải sầu? Lão đại ở thư viện đọc sách cũng không phải cái biện pháp.”

“Đúng vậy, lão đại, nghe nói thư viện ở đối diện đang tuyển người, luyện tập đá cầu, sao chúng ta không qua đi tìm hiểu một chút tình hình?”

Tứ đại hộ pháp sôi nổi hiển kế, lão đại không ra khỏi cửa, bọn họ cũng không cách nào ra khỏi cửa, thật sự là đợi không được, tiếp tục đợi nữa, cả người sẽ mọc meo. Cố gắng hết sức, bọn họ dè dặt miệng, thế nào cũng phải nói động lão đại để cho hắn ra khỏi cái ổ của mình. (phần này mình chém)

Nghe được hồi lâu, Dạ Ma Thiên cũng bắt đầu động lòng, tuy nói lần trước chộp tới tiểu tử kia lớn lên rất xấu, ở trong mắt của hắn thiên hạ sẽ không có người không xấu, chính là lại rất thú vị. Người dám công khai cùng hắn khiêu chiến, hắn vẫn là người đầu tiên, khơi dậy lòng hiếu kỳ của hắn.

Mông của hắn rời ghế mây, thân hình cao lớn tuấn mỹ đứng lên, tứ đại hộ pháp như trút được gánh nặng, thế là cao hứng phấn chấn mà đuổi theo lão đại, xuất phát tới thư viện Bạch Tùng.

Đối diện chính là cửa chính của thư viện Bạch Tùng, tứ đại hộ pháp ngẩng đầu ưỡn ngực, đi theo phía sau lão đại, chỉ cần có lão đại ở đây, bọn họ không sợ trời không sợ đất, lòng tự tin và lòng hư vinh tăng vọt vô cùng. Lần này đi đến thư viện Bạch Tùng, người của thư viện còn dám không dám khinh thường bọn họ.

Lão đại ở đằng trước đột nhiên xoay về một phía, đi đến dưới chân núi, chẳng lẽ lão đại lại lạc đường?

Lão đại là kẻ mù đường, đây là cơ mật tối cao ở trong bang của bang Thiên Ma, cũng chỉ có bọn họ tứ đại hộ pháp và lão bang chủ mới biết được. Chẳng lẽ lúc này, hắn lại tái phát? Không nên nha, đằng trước ở trên cửa chính treo bốn chữ lớn “thư viện Bạch Tùng” như vậy, ngay cả bọn họ cũng nhận ra được, lão đại nhìn sách nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ còn không nhận ra bốn chữ này?

Bốn người trong đầu thối mắc chông chết, nhìn lẫn nhau, ai cũng không dám mở miệng hỏi.

Cuối cùng, vẫn là Phong hộ pháp gánh vác nguy hiểm, tiến lên nhắc nhở nói: “Lão đại, chúng ta không đi thư viện Bạch Tùng sao?”

Con người đen tuyệt mỹ thoáng chuyển động, trên vẻ mặt xẹt qua một tia mê mang, Dạ Ma Thiên ngưng mi suy tư một phen, rõ ràng thư viện ở phía đối diện, vì cái gì hắn mỗi lần đều đi nhầm? Không thể tưởng tượng được.

Phong hộ pháp tinh tế mà quan sát đến biểu tình của lão đại, nhỏ giọng nói: “Đều là tiểu nhân sai, tiểu nhân dẫn đi cho lão đại lầm đường.”

Lông mi tuấn mỹ nhẹ nhàng xuống, đường nét khuôn mặt của Dạ Ma Thiên giãn ra, ngoắc ngoắc tay với hắn nói: “Các người trước đi thư viện tìm hiểu tin tức, ta đi đến đầm nước ở dưới chân núi tắm một cái sẽ trở lại.”

Phong hộ pháp sùng sốt, lão đại nghĩ như thế nào vừa ra là vừa ra (???): “Lão đại, để tiểu nhân dẫn đường cho ngài.”

Dạ Ma Thiên có chút không vui, mặt trầm xuống nói: “Chẳng lẽ ta còn tìm không được một đầm nước?”

Nhiệt độ không khí xung quanh chợt giảm xuống, Phong hộ pháp không lạnh rét run mà sợ run cả người, vội lắc đầu giải thích nói: “Đương nhiên không phải, lão đại anh minh thần võ, làm sao có thể tìm không được đầm nước? Là tiểu nhân vô năng, thường xuyên đi đến ngã rẽ ở dưới chân núi liên phân không rõ phương hướng, đầm nước rõ ràng ở ngay bên phải, nhưng tiểu nhân cứ tìm bên trái, ngài nói tiểu nhân có phải mơ hồ hay không?” Nói thật ra, hắn thật đúng là thay lão đại nhọc lòng, vạn nhất hắn bởi vì muốn đi tắm mà lạc đường, vậy hắn có thể giao phó cùng lão bang chủ như thế nào?

“Là ở bên phải sao?” Con mắt hẹp dài nheo lại, vẻ mặt lộ ra một tia mê hoặc.

Phong hộ pháp rất khẳng định mà chỉ vào tay phải của lão đại, chắc chắn mà nói: “Đúng vậy, ở bên phải, chính là cái tay bên phải mà lão đại ngài thường xuyên hươu quyền đánh tiểu nhân này.” Vì để ngừa vạn nhất, ai biết được lão đại là không thể phân biệt rõ trái phải, hắn vẫn là cẩn thận nhắc nhở.

Dạ Ma Thiên lật tay phải của mình dò xét một phen, đuôi lông mày nhẹ nhàng, sau đó liền cất bước xuống núi. Bốn người ở sau lưng ánh mắt quan tâm mà nhìn theo lão đại, thật là không yên tâm a, muốn ở phía sau đuổi theo hắn hay không, đến lúc hắn tìm được đầm nước mới thôi? Thế nhưng lão đại nội công thâm hậu, bọn họ một khi ở phía sau theo dõi, nhất định sẽ bị hắn phát hiện, lão đại nếu là tức giận, vậy..... Hay là quên đi, dù sao ở bên trong ngọn núi này, người dù sao cũng sẽ không thất lạc.

Đầm nước tĩnh mịch, ba mặt bị núi bao quanh, thường có chim sâu khẽ hót.

Khó có được tìm được một nơi đẹp tĩnh mịch và yên lặng như thế, Hàn Linh tự do mà rong chơi ở trong đầm nước, mệt mỏi khi luyện võ mới vừa rồi trở thành hư không.

Vốn là cho rằng học võ rất đơn giản, nhưng sau khi chân chính tiếp xúc, mới biết hoàn toàn không phải chuyện như vậy. Từ trước đến nay nàng tự nhận năng lực học tập cực mạnh, cũng không thể không ở trước mặt võ công bại lui. Nhìn ra được Long Chi Dục vẫn luôn cố nén tính tình không kiên nhẫn, từng lần một sửa chữa chiều thức không tiêu chuẩn của nàng, nàng nghĩ nếu không phải bởi vì nàng có một tảng thân phận công chúa này, hẳn nhất định ngay cả để ý cũng không muốn liếc mắt để ý nàng.

Hình tượng của nàng ở trong lòng của hắn nhất định càng thêm suy giảm nhiều, làm sao nàng thất bại như thế.....

Hàn Linh nhắm mắt nằm ngửa nổi ở trên mặt nước, chỉ dùng bàn chân ở dưới nước nhẹ nhàng đẩy nước. Trên người nàng mặc một cái yếm mỏng hồng nhạt, mặt trên có thêu một con bạch hồ, màu lông thuần trắng vô cùng rất thật. Cái yếm này chính là khi lần trước nàng đi dạo phố, thấy mặt trên thêu bạch hồ đáng yêu mới mua, mặc ở trên người mượt mà thoải mái, nàng vô cùng thích.

Khi Dạ Ma Thiên tìm được đầm nước, nhìn thấy chính là một bức tranh dụ cho người mơ màng, phản ứng đầu tiên của hắn chính là thả người nhẹ nhàng, đập trên mặt nước ở trên không bay đến vị trí nàng đang trôi nổi. Hắn duỗi cánh tay dài, một tay vớt nàng ra khỏi mặt nước.

Trên người một trận lạnh lẽo, còn mang theo gió, nàng mở bừng mắt, đối diện chính là Dạ Ma Thiên đang ôm nàng bay về phía bên bờ núi đá, nàng gần như hôn mê bất tỉnh. Thế nào lại là cái oan gia đối đầu này?

Chậm đã! Hắn muốn làm gì nàng? Không phải là muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, mượn cơ hội để trả thù nàng chứ?

“Người buông ta ra!”

Nàng quơ nắm tay, nện ở trên ngực của hắn, đáng tiếc cơ bắp của hắn rắn chắc, nắm tay của nàng đánh vào trên người của hắn một chút độ mạnh yếu cũng không có, ngược lại nắm tay của nàng càng thêm đau đớn.

Trên lưng đụng chạm đến núi đá cứng rắn, hắn đặt cả người của nàng ở phía trên, con mắt hẹp dài híp lại nhìn nàng từ trên xuống dưới, giống như là đang suy tư cái gì. Hồi lâu, hắn cuối cùng đã mở miệng: “Nàng không chết?”

Hai mắt của nàng khẽ tròn trắng, nàng lúc nào nói nàng đã chết? Hoá ra hắn cho là nàng tìm chết, mới vớt nàng lên từ trong nước cứu nàng đâu.

Đại ca, trước khi anh hùng cứu mỹ nhân, có thể trước đó làm rõ ràng tình hình hay không?

Sau khi hắn nói thêm một câu, làm cho nàng càng thêm muốn ngắt đi.

“Thoạt nhìn nàng, có chút quen mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Tình Cảm Mãnh Liệt Trong Đầm

Hắn Linh chớp chớp mắt, thì ra hắn không có nhận ra nàng. Đúng vậy, bây giờ nàng đang mặc trang phục nữ nhân, hắn chỉ thấy qua nàng một lần, dĩ nhiên không nhận ra.

Lần này nàng cuối cùng yên tâm, thân nhiên vênh vác mà bò lên trên từ núi đá, nhón mũi chân, vỗ vỗ vai hắn nói: “Đại ca, xin khuyên người một câu, dùng một chiêu này cùng mỹ nữ lôi kéo làm quen, đã lỗi thời rồi.”

Người nào đó kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng, tầm mắt chậm rãi dời xuống, xét qua cái cằm khéo léo của nàng, cái cổ nhỏ trắng nõn không rãnh (?), lại đến phác họa hai ngọn núi nhỏ lên ở trước ngực..... Nàng nhìn đến ở trong con người đen của hắn dần dần dâng lên một ngọn lửa, ánh mắt cũng trở nên đen sẫm. Đang lúc nàng cảm giác được tin tức nguy hiểm, khi chuẩn bị thoát đi, ngay sau đó, hắn duỗi tay mò được nàng tọt trong lòng ngực, cúi đầu che lại đôi môi của nàng.

Hắn hôn bá đạo mà cường thế, không cho phép nàng tránh lui và thoát đi, không khí hô hấp càng ngày càng ít, nàng cảm giác được hít thở không thông. Nàng hơi mở đôi mắt sao mơ màng nhìn về phía hắn, khoảng cách gần như thế, khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn ở gần ngay trước mắt. Mỗi một chỗ trên da thịt, mỗi một sợi lông mi đều tinh tế và mềm mại như vậy, nói thật ra, hắn quả thật rất có sức quyến rũ, không có một nữ nhân nào có thể ngăn cản được sự dụ hoặc của hắn.

Tay vốn đang chống đỡ ở trước ngực của hắn, dần dần dời lên, ôm lấy cái cổ thon dài của hắn, nhiệt tình mà đáp lại hắn. Dù sao hắn không có nhận ra nàng, bất quá là thân hoan bình thường mà thôi, chờ nàng trở lại đối trở về nam trang, hắn sẽ không có khả năng lại nhận ra nàng.

Bàn tay to rộng của hắn bắt đầu ở trên người nàng di chuyển, ở phía sau cổ của nàng nhẹ nhàng xé ra, thu lại một cái yếm duy nhất còn lại ở trên người của nàng. Nàng nghe được một tiếng than nặng ở trong mũi của hắn, sau đó cả người của nàng bị hắn lôi kéo lại lần nữa nằm ngửa ở trên núi đá. Cảm xúc cứng rắn, trên người không có bất luận trời buộc gì, nàng vẫn là lần đầu tiên thân nhiên mà cùng thiên nhiên tiếp xúc như vậy. Một luồng cảm giác kích thích và cảm giác hưng phấn bao phủ toàn thân, nàng tham luyện mà hưởng thụ hắn hôn môi, hắn chăm sóc, ở ngay lúc này, nàng đối với hắn đã hoàn toàn đã không có thành kiến và cảm giác chán ghét. Hắn chỉ là một người cực có nhiệt tình, tình nhân sức quyến rũ vô hạn, chuyện tình đối với nàng có thể làm lẫn nhau vui thích.

“A ——”

Trong thân thể truyền đến đau đớn xé rách, thân thể này của nàng lần đầu tiên cứ như vậy không thể hiểu được mà cho oan gia đối đầu của nàng, lại nói tiếp thật đúng là châm chọc.

Hắn giống như một con mãnh thú, rất điên cuồng mà đoạt lấy hơi thở của nàng, biểu tình bá đạo mà chuyên chú, làm nàng mê say. Trên người của hắn dường như có tính lực vô hạn, không có chút nào ngừng lại, một lần lại một lần, lần lộn nàng thẳng đến khung xương eo rời rạc.

Nàng thật sự nhin không nổi, thừa dịp khi hắn đang chuyên chú mà vùi đầu ở trước ngực của nàng, dùng sức đẩy một cái đập một cái. Cứ như vậy, nàng đem bang chủ của thiên hạ đệ nhất đại bang, thiên hạ đệ nhất cao thủ Dạ Ma Thiên bị đá vào trong đầm nước, trong tay của hắn còn túm từ trên người của nàng bong ra từng mảng yếm hồng nhạt.

Ngay sau đó, nàng cũng tung người nhảy vào trong đầm nước, vào trong nước rồi chính là thiên hạ của nàng.

Khi nàng thoát lên bờ thì, còn có thể nghe được tiếng của hắn ở trong nước nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Nữ nhân, lưu lại tên của nàng!”

Đồ ngọc mới lưu lại tên đấy, nàng quay đầu lại hướng hắn làm cái mặt quỷ, cười trộm xóc lên mặc áo, vội vàng thoát đi, ở dưới người còn một trận nóng rất. Ma quỷ, một chút cũng đều không biết thương hương tiếc ngọc.

Đến thời gian cơm trưa, nàng một chút đều không muốn động dậy, lười nhác mà nằm ở trên giường, trên người tựa như cái khung rời rạc, toàn thân vô lực. Bỗng nhiên ngửi được một mùi hương của thức ăn, là Hàn Như Phong giúp nàng từ nhà ăn mua đồ ăn trở về, người được hương vị khoai tây kia, dạ dày của nàng một trận quay cuồng.

“Linh nhi, ngồi dậy ăn chút đi.”

Nàng bóp mũi, vung tay ngăn lại: “Lấy xa một chút, ta muốn nôn.”

Hàn Như Phong có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể đem đồ ăn đặt ở nơi xa. Lúc này, Băng Tư từ ngoài cửa tiến vào, hắn đã biến mất toàn bộ buổi sáng, bây giờ mới xuất hiện.

“Công chúa, ăn cái này đi.” Ở trong tay của hắn nhiều hơn một con gà nướng da giòn đến ánh vàng rực rỡ to, mùi hương mê người lao thẳng tới trong mũi.

“Oa, ở đâu ra gà nướng? Băng Tư, ta yêu ngươi muốn chết.” Nàng tức khắc tỉnh thần tỉnh táo, bò dậy, từ trong tay của hắn đoạt lấy gà nướng, ăn một trận ngẫu nhiên. Đầu không biết có bao nhiêu lâu không có hưởng dụng đến mỹ thực, cuộc sống kham khổ trong núi a.

Băng Tư nghe được nửa câu sau của nàng, hai tai đột nhiên đỏ bừng, sắc mặt khốc khốc mà xoay người đứng ở một bên, nếu không phải nàng biết bí mật nhỏ của hắn, chỉ sợ cũng sẽ bị gương mặt lãnh khốc của hắn lừa gạt đi rồi. Thực sự có ý tứ, có lẽ có thể thu hắn để cho mình dùng, từ đó thoát khỏi khống chế của Hàn hoàng đầu. Nàng âm thầm động tâm tư, dùng ánh mắt khác thường liếc nhìn hắn. Hàn Như Phong lại cho rằng nàng là thật sự đối với Băng Tư lưu tâm, khuôn mặt sa sầm xám xịt, quay đầu ở một bên sinh hờn dỗi.

Buổi chiều môn cảm nghệ, tới một tên phụ tử mới, cảm kỹ của hắn bình thường, hoàn toàn không cách nào so sánh với cảm kỹ tỉ mỉ xuất sắc của Thủy Mộ Hoa. Cả lớp học nghe được cực kỳ nhạ nhẽo. Tiết sau, Hàn Linh lại lần nữa đi đến nhà trúc, vẫn là trống rỗng như cũ. Hắn rốt cuộc đi nơi nào?

Băng Tư giống như xem thấu tâm tư của nàng, chủ động lên tiếng nói: “Công chúa, hắn dùng chính là trà diệt hương của Lăng Tiên cung, loại dược này cực kỳ hiếm thấy, hắn nhất định cùng Lăng Tiên cung thoát không khỏi liên quan.”

“Lăng Tiên cung? Đó là cái gì?” Nàng nghe thấy được một chút hơi thở không tầm thường, cảm giác chính mình dường như đang cuốn vào một hồi tranh đấu vô hình ở bên trong.

“Lăng Tiên cung là một cái môn phái giang hồ cực kỳ thần bí, ai cũng không biết vị trí cụ thể của nó, chỉ biết là môn đồ của nó mỗi người võ nghệ tinh vi, lại đa tài đa nghệ. Môn phái này còn có một cái quy định bất thành văn, phạm là sờ thu môn đồ, bên ngoài phải có tiên dung ngọc tư, cho nên mỗi một người từ Lăng Tiên cung đi ra ngoài, toàn bộ là mỹ mạo xuất chúng, tài hoa hơn người.”

Nghe xong hắn giải thích, Hàn Linh lâm vào trầm tư, Thủy Mộ Hoa đến từ Lăng Tiên cung, vậy hắn tiếp cận nàng còn có mục đích gì? Chẳng lẽ thân thể này của nàng, phía trước cùng Lăng Tiên cung có chút sâu xa?

Bên ngoài nhà trúc truyền tới một tiếng bước chân vội vã, nàng vội vàng quay đầu lại, không có nhìn thấy người nàng muốn đợi, lại chờ được thần sắc nôn nóng của Hàn Như Phong.

“Linh nhi, Dạ Ma Thiên tới, còn có tứ đại hộ pháp thủ hạ của hắn, bây giờ đang ở trên sân đá cầu.”

Nàng neho mắt, chẳng lẽ nhanh như vậy hắn đã nhận ra được nàng? Đây cũng không phải là hiện tượng tốt.

“Không cần để ý tới hắn, dù sao thời gian thi đấu vẫn còn chưa tới.” Loại tình huống ở trước mắt này, vẫn là không cần gấp mặt cho thỏa đáng, vạn nhất hắn thật sự nhận ra nàng, vậy chẳng phải là rất xấu hổ?

“Dạ Ma Thiên nói rõ muốn gặp ngươi, ngươi không đi chỉ sợ không được……” Hàn Như Phong sắc mặt rất là khó xử, muốn nói lại thôi.

Nàng nhận thấy được khác thường, hỏi tới: “Sao lại thế này?”

Hàn Như Phong chần chờ nói: “Hắn…… Hắn trói tất cả đội viên lại, nói ngươi muốn dùng thủ đoạn lạm dụng dưới ba đối phó hắn như vậy, muốn ngươi cho hắn một ý kiến.”

Nàng mí mắt khẽ giật: “Hắn nhìn thấy chúng ta huấn luyện?” Thấy Hàn Như Phong gật đầu, nàng bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là bởi vì nhìn thấy các nàng

chuyên luyện tập phòng thủ cầu môn, cho nên hẳn không vui.

Xem ra vẫn là sơ suất, hẳn là nên cách ly đội viên, bí mật huấn luyện mới đúng. Người của bang Thiên Ma ngược lại cũng không ngu ngốc, hiểu được tới trước tìm hiểu tin tức, việc này có chút khó giải quyết a.

“Đi, chúng ta đi gặp mặt hẳn.” Sự tình dù sao vẫn phải đối mặt, đi một bước tính một bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18: Có Âm Mưu

Trước khi đi đến sân đá cầu, Hàn Linh cố ý tìm Long Chi Dực tới hộ giá. Bây giờ hẳn một lòng muốn thoát khỏi danh sách tuyền phu, cũng chỉ có thể bị quản chế với nàng, còn không dám ngang nhiên chống lại nàng. Mà nàng cũng lợi dụng loại tâm lý này của hẳn, gián tiếp mà lấy hẳn làm súng sử dụng, nếu không cách nào nói cảm tình, vậy thì nói giao dịch.

Ở trên sân đá cầu, tứ đại hộ pháp không biết từ chỗ nào đưa ghế mây tới đặt ở giữa sân, còn thân hình thon dài của Dạ Ma Thiên cứ lười nhác mà nằm nghiêng ở bên trên như vậy, ngực cô áo hơi mở ra, mặt trên còn có chút vết quào phiếm hồng, đó là khi nàng ở đầm nước lưu lại dấu vết. Nhìn đến cái tư thái lười biếng này của hẳn, nàng nhìn không được liếm liếm cánh môi của mình, tâm thần nhộn nhạo. Đáng chết, ban ngày ở chỗ này khoe khoang lẳng lơ, may mắn nơi này tất cả đều là nam nhân, nếu không nàng chẳng phải là rất có hại?

Ách, không đúng a, hẳn cũng không phải người nào của nàng, nàng làm gì khản trương như vậy?

Lại từ phía sau hẳn nhìn lại, tám tên đội viên đá cầu bị trói ở một chỗ, trong miệng đều nhét một miếng vải bố, khiến cho bọn họ không cách nào nói. Nàng tức khắc phát hỏa, hẳn dựa vào cái gì trói người của nàng lại chứ?

“Dạ Ma Thiên, ngươi trói người của ta lại, rốt cuộc là có ý gì?”

Trong nháy mắt khi Dạ Ma Thiên nhìn thấy nàng, ánh mắt đại biến, đi vòng qua trước người của nàng, hít lại con mắt hẹp dài nhìn nàng từ trên xuống dưới, trái trái phải phải cẩn thận ngắm nhìn, giống như muốn nhìn thấu nàng.

Nàng lui lại phía sau mấy bước, cảnh giác mà trừng mắt nhìn hẳn: “Ngươi làm gì?”

Dạ Ma Thiên ngưng mi suy tư một chút: “Ngươi..... Nhìn rất quen mắt.”

Nàng lập tức liếc mắt xem thường, lại là những lời này: “Vô nghĩa! Ngươi chưa từng thấy ta sao?”

Dạ Ma Thiên nghiêm túc mà lắc đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ mê mang: “Không đúng, ta nhất định từng gặp qua ngươi ở nơi nào đó.

Sợ hẳn thật sự nhận ra nàng, nàng vội vàng đánh gãy suy nghĩ của hẳn, thay đổi đề tài nói: “Dạ Ma Thiên, ngươi trói người của ta, đến tột cùng là có ý gì?”

Dạ Ma Thiên thu liễm mi cười lạnh nói: “Ngươi chỉ làm cho bọn họ luyện thủ môn, lại là ý gì? Hay là ngươi muốn ở trong lúc thi đấu đá cầu sử dụng gian trá?”

Đã đoán được hẳn sẽ nói như vậy, nàng đúng lý hợp tình mà phản bác: “Vậy làm sao là sử dụng gian trá? Có người tiến cầu, tự nhiên cũng người có thủ vệ, đây là chiến thuật, chẳng lẽ ngươi ngay cả cái này cũng đều không hiểu?”

“Đối trá nguy hiểm! Dù cho ngươi thật sự sử dụng gian trá, cũng không sao cả, ngay cả bọn họ những người này, hoàn toàn không phải đối thủ của ta.” Lại là vẻ mặt không ai bì nổi, tuy rằng cuồng vọng, lại vẫn là trông mắt mê người. Nàng không tự giác mà lại nghĩ tới một màn ở đầm nước, thân thể cường tráng và nụ hôn lửa nóng của hẳn, làm cho nàng có chút thất thường.

Hàn Linh chu chu môi, trách mắng: “Cuồng vọng tự đại! Chúng ta đây chờ coi.”

Tiền đám người Dạ Ma Thiên đi, Hàn Linh thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra trận thi đấu đá cầu này chỉ sợ muốn thắng không dễ a, phải nghĩ biện pháp khác mới được. Bằng không đến lúc đó nếu thật sự thua, vậy nàng chẳng phải là từ nay về sau đều phải nghe lệnh của hẳn?

Quay đầu lại liếc về phía Long Chi Dực vẫn luôn ôm kiếm im lặng không nói, không biết võ công của hẳn so sánh với Dạ Ma Thiên, ai hơn ai kém?

“Ngươi đánh thắng được hẳn sao?” Nàng nhìn không được hỏi.

Đổi lấy lại là Long Chi Dực cực kỳ thẳng thắn thành khẩn dứt khoát trả lời: “Không thể!”

Hắn nhưng thật ra thành thật, nhưng nếu là ngay cả hắn cũng không thể chiến thắng Dạ Ma Thiên, chẳng lẽ nàng vẫn phải là cuốn gói chạy là thượng sách?

Không nghĩ, Long Chi Dực lại tiếp theo nói câu: “Nhưng ta có thể thắng cầu.”

Nàng mừng rỡ như điên, hai mắt sáng lên, muốn chính là những lời này của người.

“Làm sao thắng cầu?”

Long Chi Dực ngẩng cao đầu, đường cong cái cằm lạnh lẽo cứng rắn, hơi thở kiêu căng che kín toàn thân, bình tĩnh nói: “Tìm người kiểm chế trụ hắn, phân tán lực chú ý của hắn, một mình ta đối phó với năm người khác, thì có thể thắng cầu.”

Đúng vậy, nàng chỉ nghĩ đến làm sao bảo vệ cho cầu môn của bên mình, lại xem nhẹ thực lực của Dạ Ma Thiên, cho dù bên mình tất cả mọi người đều lui giữ cầu môn, chỉ sợ cũng không cách nào ngăn cản được lực lượng đáng sợ của hắn. Nếu có người có thể kiểm chế trụ hắn, khiến cho thi đấu phía trên lấy năm địch năm, cứ như vậy phần thắng tất nhiên cao hơn rất nhiều.

Nàng ung dung gật đầu nói: “Có đạo lý, chính là võ công của hắn cao cường như thế, làm sao mới có thể kiểm chế trụ hắn?”

“Đây là vấn đề của người.” Long Chi Dực khò khò mà trả lại một câu, xoay người rời đi.

Nàng có chút tức giận, đây là cái thái độ gì của hắn?

“Này, này,..... Người cứ như vậy buông tay mặc kệ? Ta nhưng nói cho người, nếu là thi đấu thua, người sẽ là người đầu tiên ta viết vào danh sách.”

Nghe được nàng ở phía sau hắn một trận rít gào và uy hiếp, Long Chi Dực khò nhẹ kéo, trả lại một câu: “Tùy theo người.” Ai cũng sẽ không chú ý tới lúc này đường cong trên khuôn mặt của hắn đã không hề lạnh lẽo cứng rắn như vậy.

Nàng rõ ràng mà sùng sốt một chút, hắn đây là có ý gì? Tùy theo nàng? Vậy rốt cuộc là có thể viết, hay là không thể viết? Dùng đầu ngón chân nghĩ, cũng biết hắn định là không cam lòng vào cung làm một trong những vị hôn phu của nàng, nàng vẫn là không cần hy vọng xa vời, nhanh chóng nghĩ cách đối phó Dạ Ma Thiên mới là chính đạo.

Sau bữa cơm chiều, lại đi rừng phong tìm Long Chi Dực, Hàn Linh cùng hắn hẹn xong, về sau mỗi ngày sớm chiều, hắn đều đến dạy nàng luyện võ. Từ biểu tình của hắn, nàng nhìn không ra hắn đến tốt cùng là không kiên nhẫn, hay là hơi bị miễn cưỡng, nói tóm lại chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Nghĩ lại, cứ như vậy chẳng phải là sinh ra rất nhiều cơ hội cùng hắn một mình ở chung, chính cái gọi là lâu ngày sinh tình. .... Phi phi phi, tại sao nàng lại suy nghĩ lung tung?

Kỳ thật, lại nói tiếp, Dạ Ma Thiên cũng rất không tồi, là một tình nhân rất tốt. Nàng không khỏi có chút nhớ nhung thể trạng cường tráng và dung nhan tuyệt mỹ của hắn, đặc biệt là cao ngạo của hắn, cá tính không ai bì nổi, để cho nàng thương thức và mê muội. Nàng vẫn thích nam nhân cường thế, có thể bảo hộ nàng, cũng có thể trở thành trợ lực của nàng.

Khi đến gần rừng phong, trong lúc vô tình nàng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc vội vàng đi đến chỗ sâu ở trong rừng phong, đó không phải là Hàn Như Phong sao? Hắn đi đến rừng phong làm cái gì?

Nàng vốn định gọi hắn lại, có thể thấy được bước chân của hắn càng lúc càng nhanh, hình như có việc gấp. Trong lòng của nàng xẹt qua một tia cảm giác bất an, nhắc chân bám đuôi theo sau, muốn nhìn thấy đến tốt cùng.

Vẫn là nàng hẹn Long Chi Dực gặp mặt ở phía cánh rừng kia, nàng nhìn thấy một tên hắc y nhân đang đứng ở phía trước, che mặt, mà Hàn Như Phong đúng là đi tới chỗ của hắn.

Nàng sinh lòng nghi ngờ, tránh ở chỗ phía sau một cây phong cách bọn họ xa hơn một chút, nghe lén cuộc đối thoại của bọn họ.

Cuộc đối thoại của bọn họ tiếng cực nhỏ, nàng chỉ có thể nghe được đại khái.

“Tiểu hầu gia, Vương gia thúc giục người mau chóng làm việc, cần phải nắm công chúa trong tay, để chúng ta thao túng.” Đây là giọng nói của hắc y nhân, hoàn toàn là giọng điệu việc công xử theo phép công.

“Còn có chuyện khác sao?” Giọng nói của Hàn Như Phong lạnh băng, hoàn toàn không giống Hàn Như Phong bình thường mà nàng nhận biết. Bọn họ đến tốt cùng đang che giấu âm mưu như thế nào, muốn đối với nàng bất lợi như thế nào? Lòng của nàng tức khắc chìm vào đáy biển, người mỗi đêm ngủ ở bên cạnh của nàng thế nhưng đối với nàng lòng dạ khó lường, từ nay về sau còn để cho nàng ngủ đến an ổn như thế nào?

“Vương gia để cho tiểu nhân nhắc nhở tiểu hầu gia, ngàn vạn lần không nên động tâm với công chúa. Mặt khác, tháng sau thư viện khảo hạch, Hoàng thượng sẽ ngự giá đích thân tới, hy vọng tiểu hầu gia có thể trước đó, đem việc mà Vương gia phân phó toàn bộ làm thỏa đáng.”

Lão cha muốn đích thân tới thư viện? Tại sao nàng lại không biết?

Bọn họ rốt cuộc đang âm mưu kế hoạch như thế nào? Chẳng lẽ là muốn mưu quyền soán vị?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Lão Đại Tư Xuân

Hàn Linh nghĩ đến xuất thân, dưới chân lơ đãng mà đâm trúng một mảnh lá phong, phát ra tiếng vang lạ. Khi nàng đang ảo não muốn rút lui là lúc, đã không kịp, hắc y nhân đã phát hiện ra hành tung của nàng.

“Ai?”

Nàng đang nghĩ tới có muốn hay không đi ra ngoài, vạch trần âm mưu của bọn họ, một bóng dáng khác trước nàng một bước nhảy đến phía trước, lại là Long Chi Dực vốn nên xuất hiện ở đây. Hay là hắc sắc sớm liền tránh ở nơi này, cũng nghe lên đến cuộc đối thoại của bọn họ?

“Thì ra là nhị công tử của Long tướng quân, thất kính thất kính.”

“Người nhận ra ta?” Giọng nói của Long Chi Dực như cũ là trong trẻo lạnh lùng, không mang theo bất luận độ ấm gì. Nàng bỗng nhiên tìm được chút cảm giác cân bằng, ít nhất hắc sắc không phải chỉ đối với một mình nàng như thế.

Hắc y nhân phát ra tiếng cười khê: “Nhị công tử của Long tướng quân tuổi trẻ tài toàn, võ nghệ bất phạm, tại hạ tự nhiên sớm có nghe thấy.”

“Ta mặc kệ các người có âm mưu gì, tóm lại ta không cho phép các người thương tổn công chúa, nếu không..... Phải hỏi một chút bảo kiếm ở trong tay của ta.” Long Chi Dực đặt ngang kiếm ở phía trước, tư thế cầm kiếm soái đến khốc tể (?).

Quá cảm động, nàng suýt nữa khóc lóc thảm thiết, hắc sắc lại là che chở nàng như vậy.

Đáng tiếc, nàng ở trong lòng hắc sắc vĩnh viễn là BOSS, nàng là không hy vọng xa vời.

Ánh mắt của hắc y nhân đột nhiên thu lại, phát ra hơi thở nguy hiểm.

“Long công tử hà tất như thế? Mọi người nước giếng không phạm nước sông. Nếu Long công tử muốn bảo vệ công chúa, chúng ta không động vào công chúa chính là, chẳng qua..... Hy vọng Long công tử không cản phá hủy kế hoạch lớn của chúng ta, nếu không.....”

Long Chi Dực vẫn không nhúc nhích mà cùng hắc sắc giằng co, hơi thở khiếp người, kiên cường mà kiên định.

Hắc y nhân giống nhau nhìn chăm chú hắc sắc hồi lâu, thu hồi ánh mắt, chấp tay lạy bái với Hàn Như Phong, nhanh chóng rời đi rừng phong.

Hàn Như Phong kinh ngạc đánh giá Long Chi Dực, biểu tình này của hắc sắc xa lạ, nhiều lần, cũng đi theo biến mất ở bên ngoài rừng phong.

“Xuất hiện đi.”

Long Chi Dực đưa lưng về phía nàng lên tiếng, nàng cũng đoán được hắc sắc nhất định là sớm đã phát hiện nàng, cho nên mới sẽ hiện thân trước tiên, thay nàng ngăn cản tai họa.

“Vừa rồi, cảm ơn người.”

“Người không hiểu kỳ kế hoạch lớn của bọn họ sao?”

Hàn Linh cười lạnh, nàng cái gì đều không tranh, lại vẫn là trốn không thoát khỏi tranh đấu quyền thế. Tranh cùng không tranh, thì ra là cùng một kết quả, một khi đã như vậy, nàng không thể lại vô tri vô giác mà sống qua ngày, nàng phải bảo vệ chính mình, bảo hộ người muốn bảo hộ. Quyền lực đấu tranh phải không? Trải qua vô số tranh đấu ở trên thương trường, nàng còn có gì phải sợ?

“Người nguyện ý giúp ta sao? Chỉ cần ta còn sống một ngày, người chính là đệ nhất đại tướng của Hàn Quốc, quân thần đồng tâm, vinh nhục cùng nhau.”

Hàn Linh ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt kinh ngạc của hắc sắc, mang theo vẻ khiếp sợ và mê ly, hắc sắc nhất định sẽ không nghĩ đến nàng sẽ có dã tâm lớn như vậy. Đúng vậy, phải bảo vệ chính mình, nàng phải làm cho chính mình lớn mạnh, nàng yêu cầu hắc sắc trợ lực.

“Thần, Long Chi Dực, nguyện thề sống chết đi theo công chúa.”

Nàng kiên cường mà nhìn xuống hắc sắc, đây là lần đầu tiên hắc sắc hướng nàng quỳ xuống. Sóng lưng thẳng tắp của hắc sắc, tuy là quỳ, lại một chút cũng không giảm khí thế ở trên người của hắc sắc. Chân mày của nàng khẽ vận, có dòng chua xót nhàn nhạt, hắc sắc đã cách nàng càng ngày càng xa.

Nàng từng lần một luyện tập khinh công, chuyên chú mà nghiêm túc.

Quảng ngã, bị thương, từng lần một lần nửa bò dậy.

Long Chi Dực kinh ngạc mà nhìn nàng, không nói tiếng nào, khi nàng ngẫu nhiên quay đầu nhìn lại, vẫn là bất được ở trong con ngươi đen kìa của hắc tía sáng khác thường chợt lóe lên rồi biến mất.

Người ở bên người của nàng không có một ai có thể tin tưởng, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình. Nàng vốn nghĩ rằng có thể thoải mái mà sống ở trên thế giới này, không buồn không lo, chính là nàng sai rồi, thực tế là tàn khốc.

Chưa xót, khổ sở, trăm vị tạp trần, vì sao làm người vất vả như thế?

Một mảnh khăn gấm màu xám đưa đến trước người của nàng, nàng thần nhiên tiếp nhận, lau chùi cái trán đầy mồ hôi.

“Hôm nay liền luyện tới đây, ngươi có thể đi trở về.”

Lời nói của nàng lạnh băng, nàng lại lần nữa trở thành nàng, tổng giám đốc của tập đoàn Hàn thị, người nắm có quyền to trừng phạt sinh sát mấy trăm tên công nhân của tập đoàn Hàn thị.

Long Chi Dực chăm chú nhìn nàng hồi lâu, thu hồi khăn gấm của hắc, xoay người rời đi.

Đội bóng dáng của hắc biến mất ở chỗ sâu trong rừng phong, nàng hướng tới chỗ phía sau trống trải lên tiếng hô: “Băng Tư.”

Băng Tư tung người nhảy một, bay đến trước mặt của nàng, ánh mắt của hắc có chút phức tạp, hắc cũng cảm giác được nàng khác biệt, trong lòng thấp thòm.

“Vừa rồi ngươi đều thấy được, bây giờ có người muốn đối với ta bất lợi. Ngươi cho rằng, việc này nên xử lý như thế nào?” Giọng điệu của nàng bình tĩnh không gọn sóng, lại lộ ra hàn ý khiếp người.

Băng Tư do dự một chút, trả lời: “Có người muốn đối với công chúa bất lợi, thuộc hạ cho rằng, hắc là đem việc này báo lên Hoàng thượng, do Hoàng thượng tới định đoạt.”

“Vậy nếu có một ngày, người phải đối với ta bất lợi chính là Hoàng thượng, ngươi sẽ như thế nào?” Nàng tập trung nhìn vào đôi mắt của hắc, không cho hắc do dự, “Băng Tư, ngươi không giỏi nói dối, cũng sẽ không nói dối. Ta phải nghe một lời nói thật tình của ngươi, ngươi đến tốt cùng đứng ở bên ai? Hôm nay, ngươi phải làm ra lựa chọn.”

Ánh mắt của Băng Tư giây giụa, trong lòng trải qua thiên nhân giao chiến.

Nàng không tiếp thu do dự, không tiếp thu chần chờ không quyết, chỉ là ngăn ngừa một lát, nàng đã từ bỏ hắc.

“Ta đã hiểu rồi.” Hàn Linh không chút nào lưu luyến mà xoay người rời đi.

Băng Tư yên lặng nhìn bóng dáng của nàng, ánh mắt sâu kín, hắc không phải không muốn, mà là không thể.

Một góc của thư viện Thanh Bạch, ở trên ghế mây trong đình viện, Dạ Ma Thiên tuyệt sắc vô song vẫn như cũ nằm nghiêng, chỉ là ở trong tay của hắc cầm không còn là sách, mà là một yếm hồng nhạt. Ghế vào phía dưới cái mũi ngửi sâu, kia mặt trên còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt, ánh mắt của hắc mê ly, trong đầu không ngừng hiện lên một màn tình cảm mãnh liệt ướt át ở trong đầm nước kia.

Hắc thật ảo não, như thế nào sẽ làm tiểu yêu nữ thừa dịp hắc đang cao hứng là lúc đá hắc xuống nước, hắc cả đời này cũng chưa từng chật vật như vậy. Hương vị ở trên người của nàng làm cho hắc mê muội, còn có khoái cảm khi hắc rong ruổi ở trong thân thể của nàng, chỉ là nghĩ, thân thể hắc liền có phản ứng. Nàng rốt cuộc là yêu nữ từ đâu ra nhảy ra tới, vì sao làm cho hắc bận tâm như thế, không cách nào quên? Ở trên yếm thêu một con bạch hồ, hay là nàng thật là bạch hồ hiện thân?

Từ đại hộ pháp theo hầu ở bên, ngo ngắc mà nhìn lão đại trong tay cầm một yếm nữ nhân phát ngốc, đây quả thực là tin tức to lớn, lão đại rốt cuộc đối với nữ nhân cảm thấy hứng thú! Bọn họ nhất định phải hồi báo với lão bang chủ cái tin tức trọng đại này, đây sẽ là tin tức chấn động nhất của bang Thiên Ma gần mấy tháng qua.

“Lão đại, đây là yếm của ai vậy?” Nguyệt hộ pháp hai mắt phóng lang quang, định cướp được tư liệu trực tiếp, hồi báo lão bang chủ tình huống tốt kỹ càng tỉ mỉ.

Con ngươi đen bóng quét về phía mấy người bọn hắc, Dạ Ma Thiên khẽ động hình dạng đôi môi hoàn mỹ, lười nhác mà nói: “Các ngươi gần đây có phải quá rảnh rỗi hay không? Muốn bản bang chủ phân công cho các ngươi chút nhiệm vụ hay không?”

“Lão đại, ta đột nhiên nhớ tới, hôm nay sơn trường giống như phái người tới tìm ta, ta đã quên đi việc này, bây giờ ta phải nhanh chóng tìm hắc.”

“Bang thủ hạ nhai ranh kia của ta thật lâu không thao luyện, bây giờ phải thao luyện bọn họ.”

“Ta đi nấu cho lão đại chút canh bồi bổ.”

“Ta..... Ta đi giúp bọn hắc.”

Công phu nhanh như chớp, bốn người chạy trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Dạ Ma Thiên ngay cả mí mắt cũng lười giờ lên một chút, tiếp tục nghiền cứu vật ở trong tay. Phía bắc của sân trong, truyền đến một tiếng lá rơi rất nhỏ, con mắt hẹp dài híp lại, phun ra một tia sắc bén, cổ tay của hắn nhẹ chuyển, một vật thể ngã xuống vang lớn tùy theo truyền đến.

“Ai da!”

Vốn là Hàn Linh ghé vào trên tường viện nhìn coi, ở dưới nội lực vô tuyến điều khiển từ xa của hắn, hung hăng té xuống đất. Một cú ngã này cũng thật không nhẹ, móng của nàng giống đinh ở trên mặt đất, như thế nào cũng rút không đứng lên.

“Ma quý! Còn không mau đỡ ta lên?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Gọi Ta Là Yêu Nhi

Nghe được tiếng của nàng mắng, Dạ Ma Thiên bỗng chốc đứng lên, quay đầu lại ngóng nhìn. Nếu là nàng vẫn luôn không lên tiếng, hắn sợ là ngay cả đề ý cũng sẽ không để ý nàng một chút, bởi vì không có một tên thích khách nào có thể lại gần người hắn, hắn không hề sợ hãi.

“Là nàng?!”

Một trận cuồng phong thổi qua, ngay sau đó, Hàn Linh đã bị ôm sủng ở trong lòng ngực của hắn. Ngẩng đầu đối diện con mắt mừng như điên và đường cong đôi môi đẹp mắt giờ lên của hắn, trong lòng của nàng chảy xuôi qua ấm áp. Nàng là đặc biệt tới tìm hắn, cho nên thay nữ trang, đến nỗi chỉ cần hắn liếc mắt một liếc nhận ra nàng.

“Nàng tiểu yêu nữ này, dám chạy trốn, xem ta như thế nào trừng phạt nàng!” Hắn vỗ vào cái mông nhỏ của nàng, xuống tay lại cực kỳ mềm nhẹ, như gãi ngứa không đứng chỗ.

Hàn Linh ôm cổ của hắn, nghịch ngợm mà chớp mắt với hắn: “Ta đây không phải chủ động đưa tới cửa sao?” Đường như sợ nàng sẽ lại chạy trốn vậy, hắn gắt gao mà ôm nàng, ở giữa bọn họ không có một tia khe hở. Cảm giác được tim đập cuồng nhiệt và đôi mắt vì nàng mà si mê của hắn, nàng có một tia cảm động, chủ động nâng cằm lên hôn môi của hắn.

Một nụ hôn này, đôi lấy chính là nụ hôn mãnh liệt che trời lấp đất. Đầu lưỡi linh hoạt của hắn mang theo nhiệt độ lửa nóng rất điên cuồng mà quấy loạn ở trong miệng thơm của nàng, ở lúc nàng than nhẹ, bắt lấy cái lưỡi thơm tho, thật sâu mà cướp lấy thơm ngọt của nàng.

Hắn hôn quá mức thấm thiết, làm cho nàng không thể hô hấp, ngẩng khuôn mặt ửng hồng lên, mê mang mà nhìn ánh mắt nhú chặt và biểu tình tập trung tinh thần của hắn. Nàng cảm giác được hắn yêu mến nàng, mãnh liệt mà trực tiếp như vậy, nàng bỗng nhiên có chút thích người nam nhân này.

Ở trong căn phòng bày đầy kệ sách, màn cửa sổ tung bay, mùi quyển sách dần dần bị hơi thở nồng nặc ái muội thay thế.

Hắn ôm chặt nàng, không ngừng mà ở trong cơ thể của nàng rong ruổi, mang theo nàng một lần lại một lần mà bay về phía đám mây. Tay của hắn vẫn luôn vây quanh nàng, chưa từng buông ra, cho dù sau khi đang thay đổi tư thế bất đồng, hắn vẫn ôm chặt nàng như cũ. Hắn sợ hãi nàng lại đột nhiên rời khỏi hắn, trên thực tế, nàng cũng có chút không muốn.

Sau khi đợi tất cả lắng lại, nàng vui vào trong lòng ngực của hắn, đầu ngón tay không nhịn được mà ở xung quanh hạt gạo quanh quẩn một chỗ, nàng bắt đầu có chút không muốn xa rời vui sướng hắn mang cho nàng.

“Tiểu yêu nữ, tên của nàng?” Hắn trầm giọng nói.

Nàng cười khê: “Liền kêu ta là Yêu Nhi đi.”

Cánh tay dài của hắn buộc chặt lại, giọng nói khàn khàn: “Yêu Nhi, về sau thì ở lại bên người của ta, không được rời đi nữa.”

Nàng chuyển động con ngươi, khê cười nói: “Khó mà làm được, ta đã tu đạo 999 năm, còn kém một năm liền công đức viên mãn. Nếu là bởi vì việc này mà phá hủy tu hành, ngàn năm đạo hạnh của ta đây, chẳng phải là hủy trong chốc lát?”

Hắn cười nhạo ra tiếng, đột nhiên xoay người áp xuống, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của nàng nói: “Nói như vậy, ta là gặp được hồ yêu ngàn năm.”
Mày kiếm dày rậm cao vút, một nụ cười tươi mị người từ bên môi của hắn hiện ra.

Nàng duỗi tay xoa khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, mỉm cười nói: “Ừ, chàng sợ sao?”

Hắn không ai bì nổi mà hừ cười: “Chê cười! Trên đời này còn không có cái gì có thể làm Dạ Ma Thiên ta sợ hãi.”

Tay của nàng di chuyển ở trên mặt của hắn, phác hoạ hình dạng của chúng nó, từ từ mở miệng: “Dạ, chàng thích ta sao?” Làn sóng lưu chuyển ở bề mặt con ngươi đen của nàng, hiện lên ánh sáng mê người, hắn thật sâu mà ngắm nhìn nàng, cúi đầu cho nàng một nụ hôn sâu, sâu nặng mà triền miên, truyền lại vô hạn nhu tình và tình yêu, hắn dùng một loại hình thức khác trả lời nàng.

Nàng khẽ thở gấp, yêu cầu với hắn nói: “Dạ, có thể vì ta làm một chuyện hay không?”

Hắn không chút do dự nói: “Chuyện gì nàng cứ việc nói, dưới bầu trời này không có chuyện ta không làm được.”

“Nói lời tạm biệt nói được kiểu ngạo như vậy.” Nàng là nói rõ muốn lợi dụng hắn, chính là hắn không hỏi nguyên do liền đáp ứng giúp nàng, trong lòng của nàng cảm động.

“Ta có một người ca ca long phượng thai, tên của hắn là Hàn Linh, ở thư viện Bạch Tùng đọc sách. Bây giờ có người muốn đổi với hắn bất lợi, ta sợ sinh mệnh của hắn sẽ gặp nguy hiểm, võ nghệ của chàng cao cường, có thể giúp ta bảo hộ hắn hay không?”

Dạ Ma Thiên thu lại con ngươi, nghi hoặc hỏi: “Hàn Linh? Cái tên này như thế nào quen tai như vậy?”

“Ngu ngốc! Chàng không phải hẹn hắn hai ngày sau thi đấu đá cầu sao?” Hàn Linh trực tiếp cho hắn một hạt dẻ nổ*, hoá ra hắn còn không có nhớ kỹ tên của nàng, coi thường nàng như thế, quá tổn thương tự tôn.

*爆栗子: bạo lật tử. Hạt dẻ nổ là một từ ngữ Trung Quốc, bính âm là bào lì zǐ, có nghĩa là lật bạo. Xuất xứ: Hành động uốn ngón trỏ và ngón giữa để gõ đầu. Đây là phương ngữ của huyện Kim Trại, thành phố Lục An, tỉnh An Huy.

Dạ Ma Thiên mắng một trận: “Là tiểu tử thúi kia! Khó trách ta cảm thấy hắn như thế nào nhìn quen mắt như vậy, các ngươi hai anh em lớn lên cũng thật giống.”

Hàn Linh nhin không được lại cho hắn một hạt dẻ nổ, dám kêu nàng là tiểu tử thúi, thật nên đánh!

“Ngu ngốc! Lớn lên từ trong bụng cùng một nương, tự nhiên giống. Chàng rốt cuộc có đáp ứng hay không?”

Hắn giơ tay xoa xoa cái trán bị nàng gõ hai lần liền, cười ngây ngô khẽ động khóe môi: “Mặc kệ nàng muốn ta làm cái gì, ta đều đáp ứng.”

Một nụ cười tươi mỹ lệ ở trên khuôn mặt của nàng nở rộ, nàng đã đợi những lời này của hắn lâu rồi. Nàng kéo cổ của hắn qua, hương thơm của hơi thở phun ở trên gò má của hắn, nhẹ nhàng mà nói nhỏ: “Dạ, chàng thật tốt.”

Có hắn bảo đảm, nàng tin tưởng an toàn của nàng tạm thời không lo, so với mấy người kia ở bên người của nàng, nàng càng nguyện ý tin tưởng hắn. Cùng hắn triền miên suốt một đêm, nàng đã kiệt sức, ngay cả com chiều cũng chưa ăn nữa, thật là tính sai. Thật là muốn cứ như vậy ngủ say ở trong lòng ngực của hắn, hưởng thụ thương yêu của hắn, chính là nàng không thể, nàng còn có chuyện phải tự mình làm, nàng chỉ có thể rời khỏi hắn.

Thân thể của nàng vừa khẽ động, hắn liền tỉnh, mở to đôi mắt buồn ngủ mê mang nhìn nàng: “Nàng muốn đi đâu?”

Nàng buột miệng thốt ra nói: “Ta mắc tiểu.”

Hắn nhíu lại lông mày: “Nữ hài tử nói chuyện, làm sao thô tục như vậy?”

Nàng tức cúi mặt xuống, chống nạnh mắng: “Như thế nào, chàng ghét bỏ ta? Ta liền thô tục như vậy, thì như thế nào?”

Dạ Ma Thiên nhìn nàng nâng cao cảm đáng về nữ nhân đánh đá, cười khẽ vỗ vỗ gương mặt của nàng: “Ta vẫn thích Yêu Nhi thô tục, ngoan, đi nhanh về nhanh.”

“Chàng đi ngủ trước đi.” Giọng nói của nàng nháy mắt trở nên mềm mại, cúi người ở trên môi của hắn in lại một nụ hôn, sau khi ăn mặc chỉnh tề, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Dạ, chớ có trách ta ích kỷ, ta chỉ là đã quen cuộc sống tự lập. Tình yêu của chàng, sẽ làm ta trở nên mềm yếu, ta phải làm chính mình lớn mạnh lên. Cuối cùng sẽ có một ngày, ta không hề yêu cầu chàng quan tâm, trái lại, ta muốn bảo hộ chàng, bảo hộ người mà ta để ý.

Bên dưới một cây cây hòe trong đình viện, một bóng đen đang đứng, vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chú vào nàng. Hàn Linh đã sớm đoán được hắn sẽ đi theo nàng, cũng đoán được hắn không dám đi theo quá gần, tránh để Dạ Ma Thiên phát hiện ra hắn. Nàng không để ý đến hắn, thậm chí không có lấy con mắt xem hắn, nàng đối với hắn rất thất vọng.

Nếu không phải người cùng đường chiến tuyến, nàng cần gì phải để ý tới hắn nữa?

Hàn Linh thi triển khinh công vung về mới học, miễn cưỡng phóng qua tường viện, dạo bước mà đi bên ngoài thư viện.

Băng Từ từ dưới bóng cây đi ra, ánh trăng âm đậm chiếu vào trên khuôn mặt tuần tú trong trẻo lạnh lùng của hắn, ẩn hiện ra vẻ mặt u buồn và đau đớn. Tất cả đều không trở về được, từ nay về sau nàng sẽ không dụ dỗ hắn cười nữa, cũng sẽ không quan tâm hắn nữa, càng khinh thường cùng hắn nói thêm một câu. Nhìn nàng cười duyên ở trong lòng ngực của nam nhân khác, ghen ghét và đau lòng lan tràn cả người, ai cũng không cách nào lĩnh hội hắn là như thế nào ở dưới cây hòe chịu đựng một đêm dài đằng đẵng này.

Q.1 - Chương 21: Tới Một Du Học Sinh

Khi trở lại ký túc xá, Hàn Như Phong liền canh giữ ở bên ngoài cửa, dựa vào khung cửa ngủ gà ngủ gật. Quần áo đơn bạc, thối trắng làm hắn rét run, hai tay vẩy quanh, cuộn tròn thân mình.

Hàn Linh nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt hơi lạnh, hắn so với Băng Tư ghê tởm hơn, ở phía sau gương mặt giả nhân giả nghĩa của hắn, không biết ẩn chứa nhiều ít dã tâm. Nàng trực tiếp vòng qua hắn, đi vào phòng tiếp tục ngủ.

Có thể là tiếng bước của nàng chân quá lớn, đánh thức hắn, hắn xoa xoa mắt, nhìn thấy nàng trở về, dị thường cao hứng, bay tới bên người nàng, quan tâm ân cần thăm hỏi: “Linh nhi, người đã đi đâu? Ta rất lo lắng cho người.”

Nếu là không có một màn ở trong rừng phong kia, nàng nhất định sẽ rất cảm động, đáng tiếc trong lời nói quan tâm của hắn đến tột cùng có mấy phần thật, mấy phần giả, nàng không cách nào phân biệt. Nàng không để ý đến hắn, sau khi cởi giày vải, liền lên giường nghiêng người nằm xuống.

Hàn Như Phong có chút không biết nguyên do, tiến lên phía trước nhẹ giọng nói nhỏ: “Linh nhi, người không sao chứ?”

Nàng trở mình, đưa lưng về phía hắn, nhắm mắt nghỉ ngơi. Hắn có chút nghi hoặc và kinh ngạc, ngày thường cho dù nàng lại phiền hắn, cũng sẽ trả lại hắn một hai câu, hoặc là mắng hắn một trận, hôm nay lại khác thường như thế, trong lòng của hắn bất an.

Ở phía sau Băng Tư cũng theo sát vào phòng, gương mặt nghiêm túc lạnh lùng đồng dạng. Hàn Như Phong tính toán từ trong miệng của hắn do thám biết một ít, đáng tiếc hoàn toàn vô dụng, cả phòng lâm vào trong bầu không khí tĩnh mịch.

Nàng nặng nề mà tiến vào mộng đẹp, đến nỗi động tĩnh lúc sau của hai người khác, nàng không rảnh bận tâm, cũng không có hứng thú muốn biết, bọn họ đã từ trong thế giới của nàng OUT.

“Hàn Linh, người đi ra cho ta!”

Một tiếng rít gào quen thuộc làm nàng bừng tỉnh, không xong. Dạ Ma Thiên đã tìm tới cửa.

Hắn nhất định là phát hiện ra không thấy nàng, cho nên mới tới tìm nàng ca ca trên danh nghĩa của Yêu Nhi. Thật đau đầu, không biết như thế nào mới có thể trấn an hắn.

Bằng tốc độ nhanh nhất thay nam trang, nàng đẩy cửa đi ra ngoài.

“Hàn Linh, mau gọi Yêu Nhi đi ra, ta muốn gặp nàng.” Cổ áo của nàng bị mỹ nam nào đó trong lúc nổi giận nắm chặt, siết đến khiến nàng thiếu chút nữa không thở nổi.

“Người buông tay trước, ta liền nói cho người.”

Hắn chần chờ mà buông lỏng tay ra, con người xinh đẹp nhìn chăm chăm nàng, không bỏ sót bất luận cái tin tức gì trên mặt của nàng.

Hắn để ý biểu tình của nàng như thế, để cho tình cảm ấm áp ở trong lòng lan tràn, tận lực trấn an hắn nói: “Dạ bang chủ, chuyện của người và tiểu muội, ta đều đã biết. Tiểu muội sáng nay tới đi tìm ta..... Khụ khụ.....” Không đợi nàng nói xong, hắn lại nắm cổ áo của nàng, hại nàng vội ho khan một trận.

“Nàng rốt cuộc đi đâu vậy?” Dạ Ma Thiên hét to một trận về phía lỗ tai của nàng, trực tiếp quậy đến tai phải của nàng ầm vang. Cùng so sánh với Dạ ôn nhu thâm tình đêm qua, quả thật chính là hai người khác nhau như trời với đất, bất quá trong lòng của nàng vẫn là vui mừng, hắn đối với nàng là tình ý chân thành, cũng là đặc biệt.

“Dạ bang chủ, người có thể bình tĩnh lại nghe ta nói cho hết lời hay không? Bộ dáng này của người siết ta, ta nếu như không cẩn thận bị đứt khí, tiểu muội khẳng định sẽ hận chết người.”

Cái tay ở trên cổ áo rốt cuộc buông ra, nàng cũng có thể lại lần nữa hô hấp được không khí mới mẻ.

“Tiểu muội sư đến từ một cái môn phái thần bí, sư môn của nàng khẩn cấp gọi nàng trở về, chỉ sợ phải qua chút thời gian mới có thể trở về. Nàng để cho ta chuyển lời lại với người, để cho người không cần vì nàng lo lắng, nàng sẽ chiếu cố tốt chính mình.”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên trầm xuống, quát lạnh nói: “Cái môn phái quý gì? Vì cái gì cố tình gọi nàng trở về? Vô công của nàng kém như vậy, ngay cả chính mình đều bảo hộ không được, có thể phái đi về cái công dụng gì?”

Gia gia, coi khinh nằng như vậy?

Nàng có chút tức giận.

“Cái này ta cũng không biết, dù sao ta đã chuyển lời lại rồi. Còn nghĩ rằng người tiểu muội thích là một người tri thư đạt lễ*, ai ngờ thế nhưng đã man như thế, để cho ta như thế nào yên tâm giao tiểu muội cho hần?”

*tri thư đạt lễ (知書達禮) có nghĩa là phải học rộng và cư xử đúng lễ nghi.

Dạ Ma Thiên vừa nghe, sắc mặt cứng lại, ần ần tức giận, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: “Đại ca của Yêu Nhi, cũng chính là đại ca của Dạ Ma Thiên ta. Về sau có chuyện gì, cứ việc phân phó là được.” Hần khí phách mà vỗ ngực, về mặt che chở người biểu tình đúng cảm của hần.

Trong lòng của Hần Linh khoe khoang một trận, cái này tốt, địa vị của nàng lập tức thăng cấp, thành đại ca của bang chủ thiên hạ đệ nhất bang. Cái thân phận này đủ kéo! (???)

Dạ đáng yêu, thật muốn tiến lên hôn một cái!

Trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh như cũ, nàng miễn cưỡng đáp: “Nếu Dạ bang chủ sáng khoái như vậy, ta đây cũng liền không khách khí, về sau hãy gọi nhau là huynh đệ. Chỉ là chúng ta lúc trước ước định thi đấu đá cầu .....

Hần mạnh mẽ mà vỗ vào đầu vai của nàng, dừng cảm muôn vàn: “Nếu là huynh đệ, còn so cái gì? Ta quyết định, ta muốn chuyển trường tới thư viện Bạch Tùng, về sau liền cùng đại ca cùng trường, bồi dưỡng cảm tình nhiều hơn một chút.”

Hần Linh chớp chớp mắt, hần chuyển trường lại đây ngược lại không phải là chuyện xấu, an toàn của nàng liền càng có bảo đảm. Quay đầu lại để cho Từ Nhi cùng son trưởng nói một chút, Dạ là người có bối cảnh giang hồ, không có quan hệ, còn chưa nhất định có thể vào học.

Hôm nay vốn là ngày thi đấu đá cầu, lại bởi vì Dạ Ma Thiên chuyển trường tới mà hủy bỏ.

Ở trên lớp học, giọng nói của phu tử run run mà giới thiệu học sinh mới chuyển trường tới Dạ Ma Thiên, có thể thấy được lực uy hiếp của Dạ Ma Thiên ở thư viện Thanh Bạch và Bạch Tùng. Chỉ từ Từ Nhi và son trưởng thương lượng, khi yêu cầu để cho Dạ Ma Thiên chuyển trường, son trưởng ngay tại chỗ biểu hiện phản ứng kinh hách ra ngoài, liền có thể thấy đóm*.

*ví với sự vật rất nhỏ.

Không đợi phu tử giới thiệu xong, Dạ Ma Thiên đã không kiên nhẫn mà cất bước đi xuống lớp học, hần dừng bước ở bên cạnh người nàng, híp mắt nhường mảy với Hần Như Phong ở bên người nàng, ý rất rõ ràng, hần nhìn trúng vị trí ở bên cạnh này của nàng, muốn hần nhường chỗ ngồi. Hần Như Phong gấu tức giận, không dám phát tác, bị bức bách bởi sóng mắt mãnh liệt và ánh mắt thô bạo của đối phương, hần vẫn là không tình nguyện mà nhường lại chỗ ngồi.

Dạ Ma Thiên ngồi xuống bên người nàng, nàng điều chỉnh trái tim yên ổn lại, có hần ở đây thật tốt.

Ở phía trên phu tử mãnh liệt lau mồ hôi lạnh, khi nhìn thấy son trưởng tự mình xuất hiện ở ngoài cửa, hần mừng rỡ, giống như bắt được cọng rom cứu mạng. Son trưởng dạo bước đi vào lớp học, ở phía sau của hần còn có một người khác đi theo.

Nàng tò mò mà nhìn về phía người nọ, đôi mắt của hần thế nhưng là màu lam, màu lam thăm thẳm như biển rộng. Chẳng lẽ thế giới này cũng có rất nhiều giống người biển đi? Hay là hần căn bản chính là tới từ quốc gia Tây Âu?

Đang lúc nàng chuyên chú mà nghiên cứu quan hệ giống người và quốc gia, bỗng nhiên đối diện với ánh mắt khác thường của hần phóng tới, trong lòng run lên. Một mặt u lam từ trong mắt của hần lướt qua, khỏe mỗi của hần cong lên, như là thợ săn tìm được con mồi mà hần hưng phấn.

Nam nhân này rất nguy hiểm!

Ừ, tránh xa hần ra*.

*Nguyên văn là “tị nhi viễn chi” 避而远之, ở đây tác giả chơi chữ lấy từ câu thành ngữ “kính nhi viễn chi”. (nếu mn có cách giải thích khác thì hãy góp ý nhé!)

Trong đầu của nàng hiện lên một cái tin tức như vậy.

Son trưởng giới thiệu nói: “Các vị đồng học, giới thiệu với mọi người một vị đồng học mới. Tên của hần là Triệu Hi, đến từ Triệu quốc, trải qua triều đình đề cử đi vào thư viện cùng mọi người giao lưu việc học, hy vọng mọi người về sau trợ giúp hần nhiều hơn.”

Người của Triệu quốc? Thì ra vẫn là một du học sinh, kỳ quái, hần một người của Triệu quốc, chạy tới Hàn quốc đi học?

Triệu Hi cười nhạt chấp tay thi lễ: “Đa tạ son trưởng.”

Son trưởng vừa lòng gật đầu: “Triệu Hi, vậy ngươi cứ tìm một chỗ ngồi tùy thích đi.”

Mới vừa rồi chỉ chú ý tới màu sắc đôi mắt của hắn, sau khi hắn đến gần phương hướng của nàng, nàng mới bỗng nhiên phát hiện ngũ quan của hắn thế nhưng tinh xảo như vậy, dường như trải qua người giỏi tay nghề khéo tay tạo hình mà thành. Lại là một cực phẩm đại soái ca a, cô đại thật tốt, soái ca đem nắm đây.

Du học sinh Triệu Hi ngồi xuống ở phía sau chỗ ngồi của nàng, bên cạnh của hắn là Hàn Như Phong, cái này tốt, nàng xung quanh ba cực phẩm soái ca. Nếu là có thể đem Long Chi Dực cũng xách lại đây ngồi phía trước nàng, vậy nàng chẳng phải là mỗi ngày bị soái ca ở bốn phía vờn quanh, điểm phúc nhiều hơn?

Bỗng nhiên nhớ tới Hàn hoàng đưa cho quyền danh sách tuyển phu sở con kia, nói muốn chọn danh sách hai người, nhưng là cho đến hiện nay, hình như một người cũng không cách nào chọn.

Long Chi Dực, người ta kiên quyết bỏ cuộc, nàng cũng không có cách nào ép buộc a.

Hàn Như Phong, một bụng ý nghĩ xấu, không được.

Dạ Ma Thiên, chuyển trường tới, không ở trên danh sách.

Còn có du học sinh này, cũng là mới tới, không ở trên danh sách, hơn nữa người này là tuyển nguy hiểm cao, chạm vào không được.

Kết quả là, một người cũng không chọn được, vậy thu xếp như thế nào?

Cuối tháng Hàn hoàng tới đây, không biết có thể để cho hắn đưa Dạ Ma Thiên thêm một phiếu hay không, cũng liên việc này nàng có thể chấp nhận, chỉ không biết là người ta có chịu nguyện ý hay không.

Tiết học kéo dài đến một nửa, một cái bóng đen ở phía bên phải không hề báo trước mà đè nàng xuống, nàng vội đuổi tay chặn lại, lại là Dạ Ma Thiên ở trên lớp học ngủ gà ngủ gật. Lão đại, người thật giỏi, làm trò trước mặt của phu tử, ngang nhiên ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Xuống Bếp Có Chút Khó

Thân thể của hắn quá nặng, Hàn Linh đẩy bất động hắn, chỉ có thể để cho hắn thuận thế nằm ở trên đầu gối của nàng. Nàng đỡ khóc đỡ cười mà ngẩng đầu, lại đối diện phu tử đang xuy tiếng với nàng, ý bảo nàng không cần đánh thức hắn.

Có đối đãi khác nhau như vậy sao? Nàng quá không công bằng!

Cũng không nghĩ lúc trước nàng chỉ là ở trên lớp học lộ ra ngây ngốc, phu tử liền nhắm vào nàng không bỏ. Lão đại người ta ngang nhiên ngủ, hắn liền dạy học giọng nói cũng đề thấp, rất sợ đánh thức hắn.

Thế giới này quá không công bằng!

Dạ Ma Thiên ở trên hai đầu gối của nàng nghiêng về một tư thế, đôi tay vòng qua eo của nàng, vùi đầu ngủ yên ở trong lòng ngực của nàng. Tư thế điềm tĩnh mà không muốn xa rời, khiến người ta không đành lòng khuấy rầy. Trong lúc ngủ hắn ngây ngô giống như một hài tử, theo độ ẩm, nhắm thẳng chui vào trong lòng ngực của nàng. Nàng đuổi tay vuốt ve khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của hắn, sợi tóc rối tung của hắn, trong lòng được ấm áp vây quanh.

Nàng không có chú ý tới, ở sau lưng của nàng đồng thời phóng tới hai cái ánh mắt sắc bén, một cái nghi hoặc mà khó hiểu, một cái khác đồ kỵ mà chán ghét.

Thật vất vả chịu đựng đến lúc tan học, Dạ lão đại còn ở trong ngủ say, xem ra tối hôm qua hắn là mệt muốn chết rồi.

Không đúng a, nàng cũng rất mệt a.

“Dạ, tỉnh tỉnh.” Trong khoảng thời gian ngắn nàng đã quên đôi tên xưng hô.

“Yêu Nhi.” Dạ Ma Thiên nhẹ gọi tên của nàng tỉnh lại, sau khi thấy rõ là nàng, trên gò má tuyệt mỹ lộ ra vẻ thất vọng.

“Này, chờ ta một chút, không cần lấy cái mặt thúi đối với ta đi? Lại không phải ta để cho Yêu Nhi đi.”

Hàn Linh một đường đuổi theo ở phía sau của hắn, đuổi theo hắn đến chỗ ở bây giờ. Sơn trường cố ý vì hắn an bài một chỗ ở, cách xa ký túc xá của học sinh, nhất định là sợ một ngày kia hắn đột nhiên nổi đóa, tai họa đến người vô tội.

Dạ Ma Thiên sai bước mà đi ở đằng trước, không phản ứng nằng, nằng rất buồn bực, vì cái gì hai anh em đãi ngộ khác biệt to lớn như thế?

“Công chúa, Hoàng thượng lại gửi thư.”

Nàng dừng lại bước chân, ngoái đầu nhìn lại nhìn Từ Nhi ở phía sau, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần sáng láng, luôn cảm thấy nơi nào của nàng trở nên không giống nhau.

“Hắn lại có chuyện gì?” Nàng tức giận hỏi.

“Hoàng thượng nói, để cho công chúa mau chóng khôi phục thân phận công chúa, tháng sau khi thư viện khảo hạch, sắp có một vị khách quý và Hoàng thượng cùng đến đây xem xét.”

“Khách quý nào?” Nàng hết sức tò mò, khách quý của hoàng đế, thật là

thân phận được tôn sùng như thế nào?

Từ Nhi lắc đầu: “Hoàng thượng ở trong thư không có nói rõ.”

Nàng mong mỏi Từ Nhi vài lần, ánh mắt chợt lóe, trầm giọng nói: “Từ Nhi, người nói ta đối đãi với người như thế nào?”

Từ Nhi ánh mắt khẽ biến, cả người căng chặt, cúi đầu trả lời: “Công chúa đối đãi với Từ Nhi ân trọng như núi, Từ Nhi khắc trong tâm khảm.”

“Ân trọng như núi?” Nàng cười lạnh.

“Từ hôm nay trở đi, nếu là người lại tiết lộ với phụ hoàng của ta một chút tin tức của ta ở thư viện, cũng đừng trách ta không khách khí. Ta có thể cho người trở thành thể thân của công chúa, đồng dạng cũng có thể làm cho người vạn kiếp bất phục.” Một luồng hàn ý lãnh triệt từ trong cơ thể của nàng bùng nổ, đối với người phản bội nàng, nàng tuyệt đối sẽ không nương tay.

“Công chúa tha mạng!” Từ Nhi lao đảo một cái quỳ xuống đất, trước mắt hoảng sợ.

Hàn Linh coi thường nàng, xoay người rời đi, hy vọng nàng đừng để cho nàng thất vọng nữa.

Băng Tư đi theo ở phía sau của nàng, lẳng lặng mà nhìn nàng, trong lòng không ngừng giãy giụa.

Hoàng đế lão cha bên kia thúc giục được ngay, xem ra nàng không thể không nỗ lực một ít mới được, thư viện quy định mười môn khảo hạch, lễ, nhạc, bắn, ngự, thư, số, lại thêm hội họa, đá cầu, nấu nướng, bơi lội. Trên thực tế, trừ bỏ bắn, đánh xe và nấu nướng, những cái khác đều không làm khó được nàng, tốt xấu gì nàng cũng là từng ở hiện đại tiếp thu giáo dục bậc cao ở trường cao đẳng, nền móng tốt đẹp, lại đọc lướt qua rộng khắp.

Hiện giờ trừ bỏ bắn và đánh xe yêu cầu tăng mạnh luyện tập ở bên ngoài, nấu nướng là cửa ải khó khăn lớn nhất. Phải biết rằng, ngày thường nàng bận rộn, hoàn toàn không có thời gian nấu cơm, nhiều lắm cũng chính là ngâm mì gì gì đó, nhưng nơi này nào có bán mì gói?

Nhớ tới lần trước Băng Tư cho gà nướng, thật là dư vị vô cùng, nói vậy trù nghệ của hắn hẳn là không tồi, chỉ là..... Trước khi hắn không có hướng nàng thân phục cùng thỏa hiệp nàng không thể để ý đến hắn, nàng tin tưởng hắn sớm muộn gì cũng sẽ dựa vào nàng, nàng có lòng tin này.

Quên đi, không phải có sách dạy nấu ăn sao? Tự học thành tài mới tốt.

Sau khi nàng đi vào phòng bếp, nàng ngơ ngác mà nhìn lò bếp ở trước mắt, có chút không biết bắt tay từ đâu.

Có phải nên nhóm lửa trước hay không?

Nàng ở khắp nơi tìm que diêm đốt lửa, một món đồ chơi nhỏ không biết tên đưa tới trước mặt của nàng, đây là cái gì, đen thui lùì? Giống như đã đọc hiểu ý nghĩ của nàng, Băng Tư biểu diễn cho nàng một phen nhóm lửa như thế nào.

Nàng có chút do dự, không biết nên tiếp nhận hay không, nếu là tiếp nhận, vậy chẳng phải là biến tướng thỏa hiệp với hắn?

Ừ, không thể nhận!

Nàng cũng không tin dùng phương pháp nguyên thủy nhất thì không thể nhóm lửa, vì thế nàng tìm hai mảnh gỗ, gọt gọt khe khẽ, bắt đầu phương pháp nhân loại nguyên thủy phát minh sớm nhất đánh lửa.

Ta dùi, ta dùi, ta dùi dùi dùi.....

Từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống, chính là một chút đóm lửa cũng không thấy, nên không phải lửa gạt nàng đó chứ.

Băng Tư vẫn luôn tò mò mà nhìn nàng không ngừng bận việc, mãi đến khi nàng liều mạng mà dùi mảnh gỗ, hắn mới bừng tỉnh ngộ ra. Sắc mặt của hắn có chút phức tạp, muốn nói lại thôi, đồ tạo lửa ở trong tay cũng đã đưa liên tục rất nhiều lần, đều bị nàng kiên quyết đẩy ra, nàng tuyệt không tiếp thu ý tốt của phản đồ.

Ngay lúc nàng đang ra sức mà đánh lửa hết sức, “xẹt” một tiếng, ở đầu lò bếp bên kia lửa đã bốc cháy lên. Nàng quay đầu nhìn lại, lại là du học sinh Triệu Hi kia chiếm dụng lò bếp. Gia gia, dám cùng nàng đoạt?

“Này, người không hiểu cái gì gọi là thứ tự đến trước và sau sao? Cái lò bếp này đã sớm bị ta chiếm dụng.”

“Ta thấy được, nhưng ta tin tưởng người hôm nay đều sẽ không dùng tới nó.” Hân cười nhạt, ánh mắt cố ý vô tình mà liếc về phía cành cây ở trong tay của nàng, tràn trệ quả quyết khiêu khích.

Nàng rất tức giận, giờ không cháy, thì đủ ngọt ngọt. Bây giờ còn tới một người cười nhạo nàng, nhưng chớ đem cô nải nải chọc giận, bỏ hân vào nồi cùng nhau xào luộc.

Nàng hít sâu một hơi, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: “Cái này không cần người nhọc lòng, nếu lửa đã đốt, ta đây liền bắt đầu xuống bếp. Xin phiền toái nhường một chút.”

Hân ngậm ý cười, nhường mầy, nhưng thật ra rất thân sĩ mà nhường lại vị trí.

Nàng dùng dư quang liếc nhìn hân, rõ ràng một cực phẩm đại soái ca, nhưng vì cái gì ước số bạo lực ngo ngoe rục rịch trong cơ thể của nàng, quả muốn nhún ngã hân đánh cho một trận.

Đáng giận, hân thể nhưng vẫn luôn đứng ở bên cạnh xem diễn. Nhất đáng chết chính là, trên mặt còn lộ vẻ thiếu đánh nhưng nụ cười cực kỳ mê người, quả thật chính là loại tra tấn.

Ta cắt, cắt, cắt, hân không thể đem hân cũng đồng loạt cắt ra.

“A!” Thực bất hạnh, nội dung vở kịch cấp tám giờ* cầu huyết nhất xảy ra ở trên người của nàng, nàng cắt phải ngón tay của mình rồi.

*Nguyên văn là bát điểm đương (八点档) cấp tám giờ (tức tên gọi tắt của “cấp bậc tám giờ”), là một thuật ngữ TV, nói chung đề cập cụ thể đến các đài truyền hình (từ thứ Hai đến thứ Sáu) trong buổi tối các ngày trong tuần phim truyền hình hiển thị trong suốt thời gian phát sóng 20:00-21:00. Ở Đài Loan, thuật ngữ này được sử dụng rộng rãi hơn. Bây giờ mở rộng vì tình yêu phim thần tượng (còn gọi là vở opera xà phòng) hoặc là khổ tình diễn (Quyển Dao kịch vì tác phẩm tiêu biểu), nhiều là kiếm những giọt nước mắt của người xem phim truyền hình. Người Đài Loan xem bộ phim truyền hình chính như một “cấp tám giờ” điển hình. Internet và lĩnh vực thương mại điện tử tham khảo các hoạt động về đêm mua sắm trực tuyến.

“Công. ....” Băng Tư một bước nhanh tiến lên, bận tâm đến Triệu Hi ở đây, hân không có gọi ra danh xưng của nàng.

Hân Linh nhện đau, cố ý tránh đi hân, nếu không muốn giúp nàng, cũng không có tư cách quan tâm nàng. Ánh mắt của Băng Tư một trận rối rắm, trong lòng càng thêm giằng giụa.

Một cái bóng dáng khác để sát vào trước người của nàng, kéo tay của nàng, bỏ vào trên môi của hân thành thật hút. Cảm xúc tê tê đại đại, làm cho trong lòng của nàng giật mình một trận, gương mặt đối diện con người lam chuyên chú của Triệu Hi, nàng có khoảnh khắc hoảng thần. Hân từ trên người lấy ra một cái bình sứ, đổ ra một chút bột phấn màu trắng bôi lên trên miệng vết thương của nàng, cảm giác nhẹ nhẹ lạnh lạnh, loại bỏ đau đớn của nàng.

“Người muốn ăn cái gì, để ta làm.”

Nàng có chút sững sờ, hân thật sẽ nấu ăn?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Mỹ Nam Đầu Bếp

“Thịt kho tàu.” Nàng buột miệng thốt ra, thối lui đến một bên nhường lại vị trí cho hân. Nói thật ra, nàng đã lâu lắm rồi không có nếm được đồ ăn cho người ăn, vừa nghĩ đến tên của đồ ăn, nàng liền chảy nước miếng.

Hân Linh đứng ở một bên thưởng thức cử chỉ ưu nhã của hân, những cái đó nhìn quá trình xắt rau, xào rau tầm thường, ở trong tay của hân lại biến thành một môn nghệ thuật tao nhã. Mỹ nam đầu bếp, quả nhiên không giống người thường, còn không có ăn được thịt kho tàu, cũng đã tú sặc khả xan*.

*Đại khái có nghĩa là sặc đẹp có thể thay cơm ăn.

Mùi hương mê người tràn ngập toàn bộ phòng bếp, nàng đã gấp không chờ nổi mà muốn nhắm nháp một phen. Tiếng bước chân ở ngoài cửa càng ngày càng nhiều, nàng bỗng nhiên phát hiện, cửa của phòng bếp không biết tự tập bao nhiêu học sinh của thư viện, một đám như sói như hổ mà nhìn chăm chú thịt kho tàu ở trong nồi.

Nàng có thể hiểu được tâm tình của bọn họ, thức ăn của thư viện hoàn toàn không phải là dành cho người ăn, nhưng là.....

Thịt kho tàu là của nàng!!

Triệu Hi mới vừa đựng thịt trong cái mâm, nàng lôi kéo hắn và mang cái mâm cùng nhau chạy ra khỏi đám người, ai cũng không thể cùng nàng đoạt, thịt kho tàu là của nàng!

Thật vất vả bỏ rơi đại đội nhân mã theo đuôi ở phía sau, nàng cùng Triệu Hi chạy vào phiến rừng phong kia, nơi này vốn là thuộc địa chuyên dụng của Long Chi Dực, bây giờ lại bị nàng mạnh mẽ chiếm dụng.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Triệu Hi vẫn luôn ngậm ý cười, đan xen giữa cười trộm và mỉm cười, nói không rõ, dù sao nhìn chính là thiếu đánh.

Xem phân thượng hắn làm một mâm đồ ăn ngon, liền không cùng hắn so đo. Nàng từ trong tay của hắn đoạt lấy cái mâm, bắt đầu chậm rãi hưởng dụng.

Mới vừa bốc lên một miếng thịt, cái mâm ở trong tay liền không cánh mà bay, bỗng nhiên nàng vừa quay đầu, thấy được Dạ Ma Thiên đang ngồi dựa vào dưới cây phong hưởng dụng mỹ thực.

Dạ lão đại như thế nào cũng chạy tới?

“Dạ, Ma, Thiên!”

Nàng bỏ nhào tới một cái đoạt lấy, tay của hắn lay động, nàng nhào vào khoảng không. Lay đầu vai của hắn, nàng chỉ có thể giả một bộ dạng đáng thương: “Yêu Nhi, người gặp người không tốt a, đại ca người bị người ta khi dễ.”

Quả nhiên, hắn vừa nghe đến tên của Yêu Nhi, liền không có biện pháp, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi mà trả lại cái mâm vào trong tay của nàng. Nàng đắc ý một trận, vì thế dựa lưng vào hắn, tiếp tục chậm rãi hưởng dụng.

Cực phẩm a, cực phẩm mỹ nam làm được cực phẩm thịt kho tàu, đây mới là đồ ăn cho người ăn nha.

Nàng ngửa đầu gọi Triệu Hi cùng nhau lại đây ăn, dù sao cũng là người ta làm, xây dựng tốt quan hệ, nói không chừng còn có bữa tiếp theo. Ngẫu nhiên đối diện trong con người lam của hắn chợt lóe tinh quang rồi biến mất, nàng sùng sốt một chút, cũng không quá để ý.

Hắn lại khôi phục chiều dài tươi cười của hắn, cũng khuất thân ngồi vào bên cạnh của nàng. Cứ như vậy, một khối dưới cây phong, ba người bọn họ ngồi thành vòng tròn, tùy tiện xách ra một người, đều là tỷ số cực cao quay đầu lại, hình ảnh này tuyệt đối đẹp mắt. Chỉ có Băng Tư bị bài xích ở bên ngoài, lẳng lặng mà nhìn hình ảnh nhìn như duy mỹ ở trước mắt, trong lòng rất hụt hẫng.

“Đồng học Triệu Hi, người quá thần kỳ, ta nhất định phải mời người làm đầu bếp ngự dụng của ta. Người ra cái giá, chúng ta thương lượng, thương lượng.” Nàng một bên liếm ngón tay, một bên cùng hắn tán gẫu hàm hồ.

Hắn hơi hơi mỉm cười rất khuyếch thành.

“Người muốn ăn cái gì, nói cho ta một tiếng là được.”

“Người nói thật? Người không thu phí?” Hai mắt của nàng tỏa sáng, đi đâu mà tìm được cực phẩm đầu bếp như vậy, hơn nữa còn là miễn phí.

Hắn hơi hơi mỉm cười lại khuyếch thành.

“Không thu phí.”

“Ta yêu người muốn chết!” Nàng bỏ nhào vào hắn ôm gấu một cái, từ đây nàng rốt cuộc có thể thoát ly biển khổ, chuyển qua cuộc sống ẩm thực của người bình thường.

Thân thể của hắn rõ ràng mà cứng đờ, nàng đột nhiên ý thức được, mình nhiệt tình quá mức. Nàng chê cười lui cách hắn vài phần, không chú ý đến trên mặt của hắn có đỏ ửng khả nghi.

“Thì ra người có cái loại đam mê này.” Dạ Ma Thiên cảnh giác liếc nàng từ trên xuống dưới, lui cách nàng vài phần nói, “Ta cảnh cáo người, về sau cách ta xa một chút. Ta chỉ thích Yêu Nhi, ta đối nàng trước sau như một.”

Nàng một trận sung huyết não, đều không biết đầy đầu óc của hắn đựng cái gì.

“Ta cũng trịnh trọng cảnh cáo người, ta thích chính là nam nhân!..... Không đúng, là nữ nhân!” Nàng bị hắn làm cho tức giận đến đầu lưỡi thất lại, nàng anh minh cơ trí như thế, như thế nào sẽ thích nam nhân ngu ngốc như vậy? Bất quá xem phân thượng hắn đối với nàng si tình như thế, liền tạm thời gác lại khảo sát đi.

Triệu Hi nhìn hai người, cười khẽ một trận: “Dạ bang chủ chính là bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang, làm sao lại đột nhiên chạy tới thư viện đọc sách? Cái này nghe thấy có chút không hợp với lẽ thường.”

Nàng cũng cực kỳ tò mò: “Đúng vậy, thấy thế nào dự đoán người cũng không giống đọc sách, đến tốt cùng là cái nguyên nhân gì?”

Dạ Ma Thiên lạnh lẽo trừng mắt liếc nàng một cái, bất mãn nàng đánh giá hần như thế, cũng may nàng có Yêu Nhi làm bùa hộ mệnh, hần mới không đối với nàng như thế nào, từ từ nói: “Ta cũng là bất đắc dĩ ép buộc, ta cùng lão nhân nhà ta đánh cuộc, nếu không thể ở trong thư viện khảo hạch đến toàn bộ đều tốt, ta phải trở lại trong bang cùng hần tìm nữ nhân thành thân cho ta.”

“Cái gì?! Điều này sao lại có thể?” Hàn Linh kích động một trận, ý thức được chính mình phản ứng có chút quá lớn, vội hòa hoãn lại giọng nói, “Ta là nói, ngươi làm như vậy, như thế nào không làm muội muội của ta thất vọng?”

Dạ Ma Thiên kéo kéo khoe miệng, nhướn mày nói: “Ta đây không phải đang cố gắng sao?”

“Ngươi cố gắng, vậy ngươi còn ngủ ở trên lớp?” Hàn Linh không cách nào bình tĩnh, một phen nhéo lỗ tai của hần, hướng về phía hần mắng to, “Ngươi cái ma quỷ, về sau ngươi liền thuộc về ta quản. Ngươi nhất định phải liều mạng mà gặm sách cho ta, ta sẽ nhìn ngươi hết mức.”

Dạ Ma Thiên kinh ngạc nhìn nàng, về mặt mê mang: “Yêu Nhi? Vì cái gì ngươi nói chuyện giọng điệu giống như Yêu Nhi?”

Hàn Linh mím môi, buông tay ra, ngẩng đầu nói: “Tóm lại, ta sẽ thay Yêu Nhi coi chừng ngươi. Nếu là ngươi dám cưới nữ nhân khác, ta sẽ để cho muội muội của ta gả mười tên nam nhân.”

“Ngươi dám?” Một tia sắc bén từ trong con ngươi đen của hần phụt ra, mang theo ý tứ uy hiếp hàm xúc cường thế.

“Đừng nói nhảm nữa, bây giờ ngươi liền đi đọc sách cho ta, ta sẽ ở một bên giám sát ngươi.” Nàng không chút nào sợ hần, lời kéo hần trở về.

Dạ Ma Thiên một tay từ sau cổ của nàng xách lên, không chút nào thương tiếc mà ném nàng ở một bên.

“Á!” Nàng xoa xoa hông, lại lần nữa bò dậy, nhảy lên lưng của hần, khóa chặt cổ của hần, rống to, “Ma quỷ, ngươi dám ném ta?! Nhanh chóng đi đọc sách cho ta!”

Kết quả là, dọc theo đường đi, hần không ngừng mà ném nàng xuống, nàng không ngừng cố gắng mà quán lên hần, rốt cuộc vẫn là thành công mà thúc giục hần trở về đọc sách, nàng quả nhiên có tiềm chất giáo viên cay cú.

Ma quỷ, chờ tiếp thu cách thức huấn luyện địa ngục của nàng đi, đừng mơ tưởng mà cưới nữ nhân khác!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Ta Nhịn Ngươi

Ở chỗ sâu trong ừng phong, ánh mắt của Triệu Hi trở nên thâm thúy, mắt u quang trong con ngươi lam hiện ra, cả người đều trở nên yêu mị khác thường. Mỗi đến lúc Băng Tư đột nhiên cảnh giác mà quay đầu lại xem hần, hần mới khôi phục lại thói quen tươi cười và biểu tình.

Ngoài cửa sổ, hình dạng cái mâm trắng tròn treo ở cạnh đầu, đã thiếu một góc, biểu thị ngày khảo hạch càng ngày càng gần.

Hàn Linh bưng sách ngồi ở phía trước cửa sổ, ở trên án thư là ánh nến rung động lấp lóp, lay động theo gió. Nàng vốn dĩ cũng đã cận thị, lại ở vào ác liệt ở dưới ánh sáng học tập thời gian dài như vậy, thị lực không thể không tiếp tục giảm xuống. Khép lại sách, tính toán sáng mai lại tiếp tục xem.

Quay đầu lại, nhìn ba người ở trong phòng. Băng Tư đang chà lau bảo kiếm của hần, biểu tình chuyên chú, hần từ trước đến nay kiếm không rời thân, là vật cùng hần thân cận nhất. Hàn Như Phong một người ngồi ở bên cạnh bàn uống trà, tự rót tự uống, biểu tình có chút hoảng hốt, không biết suy nghĩ cái gì. Còn có Tử Nhi, đang trải giường, thu dọn quần áo của nàng, trong miệng nhẹ nhàng mà ngâm nga cười nhỏ, cả người thoát nhìn nét mặt toả sáng.

Ồ, có mờ ám!

Nàng nghĩ được dấu hiệu phát xuân của người nào đó, chẳng lẽ là nàng cùng nàng Lưu công tử vẫn luôn đuổi theo kia có tiến thêm một bước phát triển? Nàng đại khái nghe được, nghe nói phụ thân của Lưu công tử kia là thị lang ở trong triều, chức quan không lớn không nhỏ. Nếu có thể leo lên rế cảnh cao của công chúa này, như vậy nhà bọn họ xem như vinh quang cửa nhà, nở mày nở mặt.

Đúng là tâm lý này của nhân loại, mới càng khó có cảm tình thật, có nên nhắc nhở Tử Nhi lưu tâm nhiều một chút hay không?

Nàng tuy là người của lão cha ở bên kia, nhưng rốt cuộc cùng là nữ nhân, nàng không đành lòng xem nàng ở trên cảm tình bị thương tổn, nàng cần phải nhắc nhở nàng.

“Tử Nhi, đêm nay như thế nào không gặp Lưu công tử hẹn ngươi đi ra ngoài ngắm trăng?” Nàng nửa vui đùa nói.

Tử Nhi hai má tức khắc ửng đỏ, không được tự nhiên mà trả lời: “Công chúa, ngài đừng mang ta ra vui đùa.”

Hàn Linh vẫn là tiếp tục lời kéo lời nói của nàng, ngấm trăng thờ dài: “Ánh trăng đêm nay đẹp như vậy, không đi ngắm trăng, thật là đáng tiếc.”

Từ Nhi trầm ngâm xuống, cúi đầu mà nói: “Lư công tử đêm nay hẹn bạn cùng trường cùng nhau gặp gỡ.”

Xem ra, nàng là thật sự động tâm với người ta, Hàn Linh nhẹ kéo khoe miệng: “Lư công tử này cũng quá kỳ cục, ném lại mỹ nhân mặc kệ, lại đi cùng một đám nam nhân gặp gỡ, thật là đầu óc không dài.”

Từ Nhi có chút vội la lên: “Lư công tử tài hoa hơn người, hơn nữa không để bụng ta thân phận đất rẻ sang hèn, hẳn là một chính nhân quân tử.”

Nàng nhũn mày: “Người như thế nào biết hẳn không để bụng thân phận của người đất rẻ sang hèn? Người nói thân phận chân thật cho hẳn?”

Từ Nhi lắc đầu nói: “Không có, chính là hẳn nói cho dù ta không phải công chúa, hẳn cũng vẫn như cũ yêu ta. ....” Một luồng hơi thở hạnh phúc tràn ngập toàn thân của nàng, nàng là thật sự rơi vào xuống phía dưới.

Nghe nàng miêu tả như thế, Hàn Linh không khỏi có chút sầu lo vì nàng: “Từ Nhi, muốn xem hẳn đối với người có phải thật tình hay không rất đơn giản, nói chân tướng sự thật cho hẳn.”

Từ Nhi bỗng nhiên ngừng đầu, trong mắt hiện lên một tia kinh hoàng, chần chờ không quyết định.

“Người sợ sao? Từ Nhi, đừng nói ta không có nhắc nhở người, lời nói của nam nhân, có thể có mấy phần thật? Người phải học bảo hộ chính mình.”

Từ Nhi yên lặng gật đầu, cũng có quyết tâm.

“Ta ơn công chúa.” Đợi thu dọn tất cả thỏa đáng, Từ Nhi trở về phòng, sắc mặt có chút ngưng trọng. Đối với nàng mà nói, làm ra quyết định này không dễ, rốt cuộc đó là một sự khiêu chiến cực lớn, vô luận đối với nàng hoặc là Lư công tử đối với nàng đều là giống nhau.

“Linh Nhi, không phải tất cả nam nhân đều không nói sự thật ra, có lẽ bọn họ có nỗi khổ tâm”

Hàn Linh quay đầu lại liếc mắt nhìn Hàn Như Phong nói chuyện, hẳn là nghĩ ám chỉ nàng hẳn là chịu hiếp bức mới đối với nàng giấu diếm dã tâm? Nàng mới không tin chuyện ma quỷ của hẳn, lạnh lùng ném lời nói nói: “Đối với ta mà nói, nói dối chính là phản bội, ta không tiếp thu bất luận cái nỗi khổ tâm gì. Bắt đầu từ đêm nay, người cùng Băng Tư cùng nhau ngủ ở dưới đất.”

“Linh nhi. ....” Hàn Như Phong trước mắt kinh ngạc và khó hiểu.

Nàng không có cho cơ hội hẳn hỏi chuyện, trực tiếp vứt chần gắm thuộc về hẳn xuống trên sân nhà: “Ta muốn ngủ, đều chớ quấy rầy ta.” Hẳn nếu không phải người bên người của nàng, có lẽ nàng còn sẽ không căm ghét hẳn như vậy, nhưng cố tình là người càng tới gần nàng, nàng càng không thể tha thứ.

Sáng sớm đi theo Long Chi Dục tập thể dục buổi sáng xong, nàng trước tiên vọt tới chỗ của Dạ Ma Thiên. Gia hỏa này nói là muốn cố gắng, nhưng nàng một chút cũng chưa nhìn đến dấu hiệu hẳn muốn cố gắng học tập, vừa nghĩ đến hẳn muốn cưới nữ nhân khác, trong lòng của nàng rất hực hăng.

Gia gia, dám đánh chủ ý lên nam nhân của nàng, lão nương liều mạng với người!

“Dạ Ma Thiên, đứng cho ta!”

Hàn Linh vỗ vào cái mặt đang ngủ của hẳn, dùng sức kêu to. Kỳ thật hẳn đã sớm tỉnh lại, chỉ là không muốn trợn mắt thôi. Lấy võ công của hẳn, phàm có người tiếp cận hẳn trong vòng trăm bước, hẳn nhất định có thể có đều phát hiện. Nếu nàng không phải có một tầng thân phận ca ca của Yêu Nhi này, nàng tuyệt đối không gần được người hẳn, đây cũng là vì sao nàng tiến vào sân, liền nhìn thấy nguyên do tứ đại hộ pháp ngồi ở ngoài cửa phòng xếp hàng ngồi. Trừ bỏ nàng, không ai dám ở hẳn lúc ngủ quấy rầy hẳn.

Hẳn nhặt cánh tay ném tay của nàng ra, ánh mắt nhũn lại, nghiêng người tiếp tục ngủ.

Nàng có chút buồn bực, nhéo lỗ tai hẳn xách lên nói: “Người lại không đứng dậy, ta liền gả Yêu Nhi cho người khác!”

Hẳn giật mình một ngồi người dậy, căm giận mà trừng mắt nhìn nàng, hai mắt bốc lên ánh lửa. Nàng ra vẻ làm lơ, xoay người đến trên bàn nhặt lên một quyển sách hẳn tiện tay vứt bỏ, cao giọng thì thầm: “Đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại thân dân, tại chí ư chí thiện. Tri chi nhi hậu hữu định, định nhi hậu năng tĩnh, tĩnh nhi hậu năng an, an nhi hậu năng lự, lự nhi hậu năng đắc*.....”

*Dịch nghĩa: Mục đích của sự học rộng cốt làm sáng cái Đức sáng của mình, cốt khiến cho người ta tự đổi mới, cốt khiến cho người ta dừng ở chỗ chí thiện. Biết chỗ phải dừng thì sau mới có chí hướng xác định được. Có chí hướng xác định rồi sau mới có tĩnh tâm. Tĩnh tâm rồi sau tĩnh tình mới được an hòa. Tĩnh tình an hòa rồi sau mới suy nghĩ chín chắn. Suy nghĩ chín chắn rồi sau mới đạt được chí thiện. (Đại Học)

“Ngoan, ngấm một lần cái ta niệm vừa rồi.” Nàng quay người lại xem hẳn, trước mắt một bóng bàn tay thoảng qua, ngay sau đó, nàng bị người ném ra ngoài cửa sổ.

Nàng téng cả cái tư thế chó ăn cú, thậm chí không chịu nổi, vừa ngừng đầu đón nhận bộ dáng tứ đại hộ pháp cười nhạo, nàng vừa giận vừa bực.

Ma quỷ, người đừng hòng lại đụng vào thân thể của lão nương một chút!

“Người có gan! Người đi cười kiêu thế của người đi, đừng hòng lại đụng đến một cọng lông tơ của muội muội ta!” Nàng bỏ lại lời nói tàn nhẫn, nổi giận dùng đũa mà rời đi. Tức chết nàng, thật là hoàng đế không vội, thái giám hết sức vội.

Ở bên trong sắc mặt của Dạ Ma Thiên cũng không đẹp gì, hần đường đường là đứng đầu một bang, có thể nào lại lần nữa chịu uy hiếp của nàng? Mới vừa rồi đã là thù hạ lưu tình, dựa theo tính tình ngày xưa của hần, ai dám quấy rầy hần ngủ, hần nhất định đánh cho đối phương không bò dậy nổi.

Hần một bên thay y phục, một bên khóa chặt lòng mảy suy nghĩ. Như thế nào đi nữa cũng là cậu em vợ tương lai (ừ, không phải là anh vợ sao?), hơn nữa hần cũng đã đáp ứng Yêu Nhi sẽ bảo hộ hần, hần không nên đối với hần tuyệt tình như thế. Chính là thái độ của đối phương thật sự là tồi tệ, làm sao bây giờ? Hần suy tư hồi lâu, vì Yêu Nhi, hần vẫn là quyết định nhịn. Sau khi ít hôm nữa cưới Yêu Nhi qua cửa, hần lại sửa chữa thật tốt cậu em vợ này không muộn.

Tùy ý mà buộc lại đai lưng dưới, tùy ý y phục ở trước ngực mở ra, hần nhắc chân bước ra cửa chính. Một trận gió nhẹ ở ngoài cửa thổi qua, làm cho hần vốn là hơi lộ ra tóc dài tự nhiên hỗn độn mà chải vuốt chỉnh tề. Tứ đại hộ pháp canh giữ ở ngoài cửa đồng thời quay đầu lại, không khỏi mà tán thưởng, mỗi lần thấy lão đại đều có cử chỉ khác nhau, trăm lần xem không chán a.

Dạ Ma Thiên không để ý tới bốn người, thẳng tắp mà lướt qua bọn họ, hướng về phía bóng người ở phía trước đuổi theo.

Một trận gió mạnh phát qua, nàng thẳng tắp mà đâm vào trong lòng ngực của người nào đó, hần liền không thể đi đường thật tốt sao? Thế nào cũng phải khoe khoang kinh công phi nhân loại của hần kia, ghen ghét chết nàng, lúc nào mới có thể luyện đến mức độ kia của hần.

Nàng ngừng đầu trừng mắt nhìn hần hết mức, xem hần rốt cuộc muốn nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Lừa Dối Bang Chủ Lệnh

Dạ Ma Thiên im lặng hồi lâu, đáy mắt có chút rối rắm và ảm đạm, cuối cùng giống như thỏa hiệp mà thở dài thật dài: “Được, ta đi theo người học tập, được rồi chứ?”

Trong lòng của Hàn Linh mừng thầm, khó có được hần chịu buông cái không ai bì nổi của hần, thỏa hiệp với nàng, lại nói tiếp vẫn là sức quyến rũ của Yêu Nhi vô cùng lớn, ăn hần đến gắt gao. Nàng ra vẻ bất động thanh sắc, lắc đầu nói: “Ai hiểu được người còn có thể hay không động võ với ta, ta cũng không muốn làm việc tổn công vô ích.”

Hai tròng mắt của hần chợt thu liễm, phụt ra hai tia sắc bén, từ kẽ răng nặn ra một câu: “Vậy rốt cuộc người muốn như thế nào?”

Nàng đắc ý xòe ra tay phải, bàn tay trong trắng lộ hồng hồng hướng về phía trước, kéo kéo mà nói: “Người là bang chủ của bang Thiên Ma, hần là có tín vật của bang chủ đi? Ta muốn nó làm bùa hộ mệnh.”

Đáy mắt của hần chứa tức giận càng ngày càng lớn, nàng không chút nào sợ hần, nhướng mày khiêu khích với hần: “Cho dù không cho, dù sao người muốn cưới muội muội của ta nhiều đến vậy.” Nàng vòng qua người của hần, lập tức đi đến phía trước, khoe môi giương cao, nàng tin tưởng hần nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của nàng.

Quả nhiên, hần vẫn là lên tiếng, trong giọng nói chứa tức giận.

“Cầm đi!”

Nàng cười trộm hi hi, lập tức xoay người lướt qua từ trước người của hần, trong tay đã nhiều hơn một khối ngọc bài, ở trên viết ba chữ “Bang chủ lệnh”.

“Tứ đại hộ pháp ở đâu?” Nàng giọng cao bang chủ lệnh lên ra lệnh, muốn thử xem nó rốt cuộc linh hay không linh.

Chưa được bao nhiêu thời gian, tứ đại hộ pháp một đám sắc mặt bụi đất mà quỳ gối ở trước mặt của nàng, bốn người tám đôi mắt tội nghiệp mà nhìn Dạ Ma Thiên. Lão đại, người sao lại có thể làm như vậy.....

Dạ Ma Thiên ra vẻ làm lơ, nghiêng xoay người, trong lòng cũng hết sức đồng tình bọn họ, đáng tiếc lão đại hần bản thân cũng gặp khó khăn, dù sao cũng phải kéo mấy cái đệm lưng đi.

“Quả nhiên là thứ tốt, phải thu hồi.” Nàng nhỏ giọng nói thầm, như đạt được vật quý, vội cất bảo bối xong, nàng phui tay tổng cổ tứ đại hộ pháp ở trước mặt, “Không có việc gì, các người đều lui ra đi, chỗ nào mát mẻ, ngốc ở chỗ đó đi.”

Làm lơ ánh mắt phẫn hận của bốn người, nàng nháy mắt, vẫy vẫy tay với Dạ Ma Thiên: “Dạ đệ đệ, cầm sách của người lên, đọc theo ca ca ta đi.”

Dạ Ma Thiên lập tức một đầu hất tuyền, tay phải nắm đến rung động khanh khách, ở lúc hấn sắp phát tác, nàng sớm đã nhanh chân thoát khỏi hiện trường.

Sự thật chứng minh, lòng trước Dạ Ma Thiên thật không phải đọc sách, một đoạn khúc dạo đầu của 《Đại Học》, dạy hấn N lần, hấn cứ thế là một lần cũng thuộc không xong. Nàng bị hấn hoàn toàn đánh bại!

Nhiệt huyết trực tiếp nhồi đầy não, nàng nhìn thấy một đám học sinh đang đứng chống ngược vây quanh nàng chỉ chỉ trỏ trỏ, tiếng cười nhạo không dứt ở bên tai. Dạ, Ma, Thiên, người cái tên cuồng bạo lực này, ta sẽ không để yên cho người!

Thân mình của nàng dùng sức ngửa ra, ngửa lưng từ trên cây cao rớt xuống dưới, quăng ngã một roi xuống đất nở hoa. Ma quý, ta không phải là chỉ nói người ngốc, nói người đần, sau đó còn nhéo lỗ tai của người một sao? Có cần phải treo ta đến trên cây không? Mắc cỡ chết người, thù này không báo, nàng thế không bỏ qua!

“Công chúa, người không sao chứ?”

Một bàn tay duỗi tới chỗ nàng, nàng ngẩng đầu nhìn tới chủ nhân của cái tay, sững sờ một chút. Hấn còn không phải là Lưu công tử vẫn luôn đang theo đuôi Từ Nhi sao? Chẳng lẽ hấn đã biết thân phận chân thật của nàng, vậy nói cách khác Từ Nhi cùng hấn ngã bài?

Nàng không có tiếp thu ý tốt của hấn, tự mình chống đất đứng lên. Hấn một đường theo đuôi nàng, thỉnh thoảng lại a dua, xum xoe, giống như khi lúc trước hấn theo đuôi Từ Nhi. Nhìn thấy cái gương mặt này của hấn, nàng không khỏi nghĩ tới nước muối khoai tây nhão..... Mắc ói! Nàng đỡ thân cây nôn mửa một trận, cũng không biết là nguyên do mới vừa rồi bị treo ngược ở trên cây, hay là bởi vì người ở trước mắt này.

“Công chúa, mau xoa một chút, sạch sẽ.”

Lưu công tử đưa tới một khăn gấm màu xanh lục, trên mặt thêu một đôi uyên ương, chắc là tình nhân của hấn đưa đi. Nàng cũng không dám dùng đồ vật của hấn, nói không chừng đã sớm có mấy chục nữ nhân dùng qua.

Một bên khác đưa tới một khăn màu xám, vải dệt bình thường, không có bất luận cái hoa văn gì. Nàng do dự một chút, vẫn là đưa tay tiếp nhận. Ở trên khăn mang theo mùi cỏ thơm thoang thoang, cùng mùi hương ở trên người của hấn hoàn toàn ăn khớp.

Nàng chà lau xong, trả khăn lại cho Băng Tư, đang lúc liếc mắt nhìn thấy ở góc tường cách đó không xa có một bóng dáng cô đơn mà xoay người. Kia không phải là Từ Nhi sao? Nàng có phải thấy được một màn mới vừa rồi hay không, phát hiện bản tính của tên họ Lưu, cho nên thương tâm khổ sở? Người giống như hấn vậy, hoàn toàn không đáng thương tâm vì hấn, hy vọng Từ Nhi có thể mau chóng từ trong bóng ma đi ra.

“Băng Tư, ta không muốn nhìn thấy người không liên quan, người hấn là biết làm như thế nào.” Giọng của nàng lạnh lùng mà phân phó, lướt qua vai của cái gọi là Lưu công tử, hoàn toàn làm lơ hấn, nàng khinh bỉ nhất chính là nam nhân nhờ vào nữ nhân mà thượng vị.

Nàng không có hứng thú đi quan tâm Băng Tư đến tột cùng là xử trí tên họ Lưu kia như thế nào, bây giờ nàng càng quan tâm chính là Từ Nhi, mối tình đầu của nàng cứ kết thúc như vậy, chỉ vì thân phận khác biệt, nàng sẽ hận nàng sao?

Lúc sau cả ngày đều không có nhìn thấy bóng dáng của Từ Nhi, nàng bắt đầu có chút lo lắng cho nàng, còn cố ý phân phó Băng Tư đi tìm nàng.

Nàng chẳng lẽ luẩn quẩn ở trong lòng, muốn đi tự tử sao?

Lại một lần nữa xông thẳng vào phòng của Dạ Ma Thiên, thật phục gia hóa này, lại đang ngủ gà ngủ gật! Hấn trừ bỏ ngủ, rốt cuộc còn có thể làm cái gì?

“Yêu Nhi, không cần đi!” Trong lúc ngủ mơ hấn than nhẹ, tuấn mi hơi chau.

Vốn là tràn đầy tức giận tức khắc biến mất hầu như không còn, nàng cúi người xoa mặt của hấn, ánh mắt dần dần nhu hòa, có chút đau lòng cho hấn. Tình yêu của hấn tha thiết như thế, mà nàng lại ích kỷ như vậy, nàng thật cảm thấy rất xin lỗi hấn. Cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại của hấn, trong lúc ngủ mơ hấn mang một loại phong tình khác, tim của nàng dần dần vì hấn đập lên.

Hai mắt của hấn đột nhiên chợt mở, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, nàng nhìn ánh mắt của hấn từ mê mang đến khiếp sợ, cuối cùng là thịnh nộ.

“A ——” Thật bất hạnh mà, nàng lại một lần nữa bị hấn ném ra ngoài cửa sổ. Lúc này đây, nàng thừa nhận là nàng gieo gió gặt bão, ai bảo nàng ăn mặc nam trang hôn trộm hấn, còn để cho hấn vừa vặn bắt được.

“Ta cảnh cáo người, ta không thích nam nhân!” Bên trong cửa sổ là tiếng hét to của hấn trực tiếp dội vào trong tai của nàng, nàng thật là người cảm ăn hoàng liên, có khổ không thể nói. Nhất định là ngày đó nàng ở trong đầm nước đá hấn xuống nước dẫn đến báo ứng, nàng tin tưởng không nghi ngờ.

“Dạ Ma Thiên, người gọi lắm!” Nàng bỏ người dậy, cảm giận mà rời khỏi sân. Đánh lại đánh không lại hấn, đành phải làm như không thấy, để cho hấn không thấy được Yêu Nhi, chính là trừng phạt tốt nhất đối với hấn.

Khi ra cửa, vừa lúc đụng phải Nguyệt hộ pháp, nàng liền dùng bang chủ lệnh sai khiến hấn giúp nàng đi tìm tung tích của Từ Nhi. Bang Thiên Ma người đông thể mạnh, tìm thấy được người cũng mau, chung quy so với nàng một người lung tung mù quáng tìm được tốt hơn.

Q.1 - Chương 26: Người Thối Tiêu Trong Rừng Phong

Ở chỗ sâu trong rừng phong của thư viện, cành lá trùng điệp trải ra, lúc thì có lá phong rơi nhiều, tựa như ảo mộng.

Một bóng dáng mảnh khảnh cao dài đứng ở trong rừng, cầm tiêu thổi, từng đợt tiếng tiêu du dương theo gió bay ra ngoài rừng, tựa như một luồng gió mát quét vào mặt, ấm áp lòng người, làm cho tâm thần nhộn nhạo. Ở ngoài rừng người đi ngang qua, không khỏi nghi chân lắng nghe, tán thưởng không dứt.

Đợi đến khi tiếng tiêu ngừng lại, người qua đường lên nghe tiếng cũng sôi nổi tan đi, đổi lấy lại là toàn thân nhẹ nhàng và vui vẻ. Đến tột cùng là người phương nào thổi tiêu ở trong rừng phong?

Ở phía tây nam của rừng phong, một bóng đen bỗng nhiên tới, lên xuống cao thấp, trong lúc tung mình nhảy vút mấy cái, đã đi đến trước mặt của người thổi tiêu. Hắc y nhân quỹ đầu gối mà lạy, im lặng gặt đầu, lặng yên nghe phân phó.

Một tiếng nói ôn hòa vang lên ở trong rừng phong, phá vỡ tiếng tiêu sau khi dừng lại vẫn ở say mê ở trong rừng phong: “Trần Nam Vương bên kia, có động tĩnh gì?”

“Bẩm điện hạ, Trần Nam Vương bên kia đã sắp xếp ổn thoả tất cả, sẽ chờ mừng mười tháng sau ngày Hàn hoàng đích thân tới thư viện.”

“Thông báo cho Trần Nam Vương, không có mệnh lệnh của bản điện hạ, không được hành động thiếu suy nghĩ, đặc biệt không cho phép đụng đến công chúa Hàn quốc. Nếu hấn tự tiện hành động, cũng đừng trách bản điện hạ tàn nhẫn độc ác.” Một mặt u quang màu lam xẹt qua đôi mắt, ngay sau đó lại khôi phục thành màu xanh dương của đại dương sâu thẳm, hiện lên lớp sóng nhỏ bé.

Hắc y nhân kinh ngạc ngẩng đầu, vừa vặn chớp được ở trong mắt của chủ tử mặt sát khí sắc bén kia, vội cúi đầu lên tiếng trả lời: “Dạ, thuộc hạ lúc này sẽ đi thông báo cho Trần Nam Vương.”

Bóng đen lên xuống mấy cái, lại nhảy mất biến mất ở bên ngoài rừng phong, rừng lá phong lại lần nữa khôi phục bình tĩnh, chỉ có tiếng lá đong đưa xào xạc và tiếng lá rụng mơ hồ có thể nghe được.

Người thổi tiêu từ từ xoay lưng lại, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ ôn nhuận như ngọc, tựa như nghĩ tới cái gì, khóe môi của hắn hơi lên, trên mặt treo một tia ý cười như có như không. Ở trên khuôn mặt phong thần tuấn lãng, được khảm một đôi con ngươi màu lam, lúc này tựa như bịt kín một lớp lụa mỏng, mỏng lung mà mê say.

Ngay ở phía trước vang một tiếng động rất nhỏ, tai phải của hắn hơi động, tựa như thăm dò động tĩnh gì đó, toàn thân cao thấp ở vào trạng thái đề phòng. Một bóng hình nhẹ nhàng, dừng ở trước người của hắn, khuôn mặt lạnh lùng, đường nét đao khắc, chệch về phía hắn cầm kiếm mà đứng.

“Ngươi đến tột cùng là người nào? Lên vào thư viện có mục đích gì?” Đồng dạng giọng nói lạnh băng, giống như khí tràng trên người của hắn.

Mắt lam hơi thu liễm, từ bên trong phụt ra ra một tia sắc bén: “Ta nhận biết Long Chi Dực từ trước đến nay việc không quan hệ gì đến mình thì sẽ không để ý, ta khuyên ngươi cũng không cần lo cho chuyện này.”

Ánh mắt sắc bén quét về phía đối phương, Long Chi Dực trầm giọng nói: “Chuyện khác ta có thể mặc kệ, nhưng quan hệ đến an nguy của công chúa, ta không thể không quan.”

Triệu Hi cười khẽ một tiếng, mang theo ý tứ trào phúng hàm xúc: “Đường đường là nhi tử của hộ quốc Đại tướng quân, cũng bắt quá chỉ như thế, cũng muốn dựa vào bả vấy của nữ nhân để hưởng thụ quan to lộc hậu, cùng những đệ tử khác trong thư viện có gì khác nhau? Bọn họ vì mục đích của chính mình, quang minh chính đại a dua công chúa, mà ngươi đâu, tự cho là thanh cao, kỳ thật còn không phải giống nhau?”

“Ngươi không cần mở miệng khiêu khích, Long Chi Dực ta hành sự quang minh lỗi lạc, không cần giao phó với ngươi. Ngươi lên người vào thư viện dụng tâm bắt lương, ta không thể lưu lại ngươi, hôm nay liền vì công chúa mà trừ bỏ một tai họa.” Vô kiếm đột nhiên bay ra, hắn xoay người nhảy, cầm kiếm đâm về phía đối phương. Khí thế mãnh liệt này, thanh kiếm sắc bén này, nhanh đến nỗi không thể ngăn cản.

Ánh mắt của Triệu Hi chợt thu liễm, tập trung tư tưởng ứng phó, mũi chân điểm nhẹ, bay lên về phía trước, thân như hồng nhan giương cánh. Một chân đứng ở trên đỉnh lá phong, hình dạng như chuồn chuồn lướt nước, thân hình chợt xoay, ngọc tiêu ở trong tay lập tức hóa thành vũ khí sắc bén, bay về phía Long Chi Dực.

Sau một tiếng trong trẻo của binh khí tấn công, hai cái thân hình quán quýt ở một chỗ, đánh nhau kịch liệt, không có một chút cơ hội để thở dốc.

Long Chi Dực không ngờ đến đối phương lại là thâm tàng bất lộ, sắc mặt càng thêm ngưng trọng, lực đạo kiếm khí ở trên tay cũng tăng thêm vài phần. Triệu Hi cũng không dám khinh địch, trầm tĩnh ứng phó, không ngừng mà hóa giải kiếm chiêu, rồi sau đó nhân cơ hội chuyển thủ thành công.

Sau mấy chục chiêu, binh khí ở trong tay của hai bên đồng thời rời tay mà ra, tấn công vào chỗ hiểm của đối phương. Hai tiếng kêu rên đồng thời vang lên, chiến đấu kịch liệt cũng vào lúc này ngừng lại.

“Long Chi Dực, ngươi giết không được ta, ta cũng giết không được ngươi. Chúng ta không bằng nước giếng không phạm nước sông, ta cam đoan với ngươi tuyệt đối sẽ không thương tổn công chúa.”

“Hy vọng ngươi nói được thì làm được, nếu không kiếm của ta tuyệt đối sẽ không lưu tình.”

Triệu Hi che lại vết thương ở chỗ ngực, rời khỏi rừng phong, miệng vết thương còn có tơ máu tràn ra, màu máu đỏ thẫm như hoa anh túc nở rộ.

Đang lúc gần đến hoàng hôn, Hàn Linh đứng hèn đi vào rừng phong, còn chưa tới gần, liền thấy Triệu Hi che lại miệng vết thương dạo bước mà ra, sắc mặt có chút tái nhợt. Nàng không rõ tình hình, tiến lên quan tâm hỏi thăm: “Ngươi bị thương? Ai làm ngươi bị thương?”

Triệu Hi không ngờ đến nàng sẽ xuất hiện tại đây, sắc mặt hơi đình trệ, một nụ cười tươi nhợt nhạt chợt nở rộ ra: “Không có việc gì, mới vừa rời ở trong rừng gặp phải Long Chi Dực, hấn cho rằng ta đánh lén hấn, cho nên hấn xuất kiếm đâm ta bị thương.”

Hàn Linh có chút hơi bức, dựa vào tính cách của Long Chi Dực xác thật có khả năng này: “Cái gì? Hấn làm sao lại quá phận như thế, không phân tốt xấu liền đã thương người?”

Triệu Hi lắc đầu cười khê nói: “Không có việc gì, trở về thoa chút thuốc là được.”

“Ta đây diu ngươi trở về đi.” Nàng tiến lên đỡ lấy cánh tay phải của hấn, hấn cũng không từ chối, thuận thế dựa trọng tâm của thân thể ở trên người của nàng.

“Được, vậy thì làm phiền.”

Nàng không biết trừ bỏ Dạ Ma Thiên, còn có người được thư viện đặc biệt chiếu cố, một mình sống trong khu nhà ở. Quá không công bằng, vì cái gì nàng không có đãi ngộ như vậy? Tốt xấu gì nàng cũng là công chúa Hàn quốc, chẳng qua, dường như là nàng tự nguyện làm thư đồng, cũng trách không được người ta. Dạ Ma Thiên người ta là bang chủ của bang Thiên Ma, thân phận đặc thù, như vậy Triệu Hi lại là thân phận đặc thù như thế nào? Hấn trừ bỏ không phải người của bốn quốc, chẳng lẽ còn có thân phận đặc thù khác? Nàng rất là nghi hoặc.

Điu hấn vào trong phòng ngồi vào chỗ của mình rồi, dưới sự chỉ điểm của hấn tìm được thuốc trị thương, chẳng qua chỉ còn dư lại không có bao nhiêu, chỉ còn lại một lọ thuốc bột này. Xem ra hấn còn không phải ngẫu nhiên bị thương, mà là bị thương với tần suất cực cao, cũng không biết hấn đến tốt cùng là làm cái gì, lại dễ dàng bị thương như vậy.

Sau khi nàng nghiên cứu xong thuốc trị thương, mới vừa quay người lại, liền gặp được hấn đã cởi ra áo trên, lộ ra da thịt trắng nõn nà và thân thể dụ cho người mơ màng. Muốn chết, có làm hay không? Trước khi cởi quần áo cũng không lên tiếng nhắc nhở trước đó sao?

Làn da của hấn trắng nõn tinh tế, không giống như màu da màu đồng thau khỏe mạnh cường tráng của Dạ Ma Thiên, dưới sự so sánh, nàng vẫn là tương đối thích người sau. Nàng cố gắng bỏ qua suy nghĩ xa xôi ở trong đầu, một bên thay hấn xử lý miệng vết thương, một bên thoa thuốc. Đầu ngón tay của nàng thỉnh thoảng lướt qua da thịt như mỡ đặc của hấn, có thể nghe được rõ ràng tiếng ngâm khê ở trong miệng của hấn, nàng bỗng nhiên cảm giác có chút xấu hổ.

Bỗng nhiên ngừng đầu, đối diện con người lam sâu sắc ở trong nháy mắt chuyển tối. Trái tim của nàng đập mạnh, hấn làm sao sẽ sinh ra loại phản ứng này đối với nàng? Chẳng lẽ là hấn thích chính là nam nhân? Ánh mắt của nàng nheo lại, tốc độ ở trên tay chợt nhanh hơn, vội thoa thuốc cho vết thương xong, nàng liền cách xa hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Thủy Mộ Hoa Không Như Vậy

Khi lại ngừng đầu nhìn hấn, bắt giữ được trong con người lam một tia cảm xúc mất mát, Hàn Linh không khỏi khiếp sợ, có loại cảm giác khác thường chảy xuôi qua trước ngực.

“Hi, ngươi dưỡng thương thật tốt, ta xuống núi mua thêm chút thuốc trị thương cho ngươi, thương thể của ngươi rất nhanh là có thể khỏi.”

Sắc mặt của Triệu Hi hơi thoảng, tựa như kinh ngạc, lại tựa như kinh hi (kinh ngạc vui mừng): “Ngươi kêu ta là gì?”

Hàn Linh cũng không biết vì sao sẽ đột nhiên buột miệng thốt ra kêu nick name của hấn, mờ mịt nói: “Hi, không dễ nghe sao?”

Một nụ cười tươi rộ nở rộ ở bên môi của hấn, hấn mỉm cười gật đầu nói: “Được, về sau ngươi đều kêu ta như vậy.”

Xuống núi tiến đến dãy rừng phong, bởi vì Triệu Hi nàng thả Long Chi Dực bỏ câu (?), trong lòng có chút băn khoăn. Nàng không thích sự tình thật không rõ ràng, cho nên nàng vẫn là cố ý chạy tới nói với hấn sáng tỏ một phen.

Lúc Hàn Linh đi vào chỗ sâu trong rừng phong, Long Chi Dực khuất thân nghiêng ngồi dựa vào bên cạnh cây phong, tay phải cầm kiếm, sắc mặt có chút kém. Nghe được tiếng bước chân của nàng, hấn đứng lên, tay cầm kiếm ở góc độ nàng không thể thấy hơi hơi run rẩy.

Nàng không có nhìn ra hấn bị thương, chỉ là thẳng thắn nói mới vừa rồi gặp gỡ Triệu Hi, là nguyên do cho nên đến trễ. Sắc mặt của hấn không có bất luận biến hóa gì, nhìn không ra vui giận, chỉ là nhàn nhạt nói tiếng “Đã biết”, liền rời khỏi rừng phong trước nàng một bước. Nàng có chút tức giận, từ khi biết hấn đến bây giờ, hấn đối với nàng vẫn là thái độ lạnh nhạt nhất quán việc công xử theo phép công. Nếu là ở hiện đại, nhưng thật ra hấn là một cấp dưới không tồi, nhưng tuyệt đối không phải là một băng hữu tốt.

Nàng không để ý tới hấn nữa, ra thư viện liền đi về phía dưới chân núi. Băng Tư vẫn là trước sau như một mà đi theo ở phía sau nàng, vẫn luôn vẫn duy trì khoảng cách ba bước.

Mới vừa đi một phần ba đường núi, nàng liền có chút ăn không tiêu, ngừng ở bên đường núi, vẫy tay với Băng Tư: “Ta đi không nổi nữa, ngươi xuống núi mua thuốc đi, ta trở về thư viện chờ ngươi.” Băng Tư do dự một hồi, gật đầu đồng ý, bỏ nàng xuống hướng về phía dưới chân núi tiếp tục lên đường. Hấn thi triển khinh công, sau khi lên xuống thì người đã ở bên ngoài mây đậm, xem ra công phu mèo quào này của nàng còn xa xa chưa đủ, lại phải gia tăng luyện tập võ công mới được.

Lúc này đã gần đến cuối thu, cảnh vật ở trong núi mơ hồ mang theo một tầng màu vàng, hấn là một phen phong tình.

Hàn Linh ngồi xổm trên tảng đá lớn ở bên đường núi, thản nhiên mà thưởng thức phong cảnh ở xung quanh, giả vờ nghỉ ngơi chút. Không hiểu mà đi vào thế giới này, trên người tự dung trùng độc, bị lão cha uy hiếp, còn có nguy cơ tiềm tàng ở trong thư viện, cảm giác thật sự mệt mỏi quá. Nhận biết những người ở bên người này, chỉ có Dạ Ma Thiên đề cho nàng có cảm giác được ấm áp và vui vẻ, chính là nàng lại không thể hoàn toàn ý lại vào hấn. Phải tự mình đối mặt, vẫn là phải tự mình đối mặt, muốn sống sót ở thế giới này, chỉ có kẻ mạnh mới có thể đứng ở chỗ bất bại, bởi vậy, ngôi vị nữ hoàng nàng nhất định phải có được.

Coi như là lão cha thì thế nào, một ngày nào đó một khi nàng nắm chặt quyền thế, xem hấn còn có thể khống chế nàng như thế nào? Nàng cười lạnh, cười hấn mưu kế tính hết quá thông minh, lại không biết nàng cũng không phải là con rối gỗ, có thể tùy ý mặc cho bọn họ khống chế. Hấn ngay cả nữ nhi của mình đều có thể không chút nào tiếc rẻ, lại có thể nào trách được người khác cướp lấy giang sơn của hấn đâu?

Phía sau truyền đến một tiếng bước chân, nàng đứng lúc mà quay đầu lại: “Từ Nhi?” Nàng có chút ngoài ý muốn, không rõ Từ Nhi vì sao sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa ở trên cả khuôn mặt là biểu tình hồ hững.

Một mặt ngân quang hiện ra, xẹt qua tròng mắt của nàng, nàng nhìn thấy Từ Nhi từ trong tay áo lấy ra một cây chủy thủ, trên mặt lộ hung quang.

“Từ Nhi, ngươi muốn làm gì?” Hàn Linh cảnh giác mà nhảy xuống tảng đá lớn lui về phía sau, nàng cảm giác được sát khí ở trên người của Từ Nhi, nồng nặc như vậy.

“Giết ngươi!” Từ Nhi không có nhiều lời, chiêu thức ở trong tay biến ảo, cầm chủy thủ đâm về phía nàng.

Thì ra nàng biết võ công, cái này cực kỳ ra ngoài dự kiến của nàng. Nàng hơi lung lay một chút, tránh thoát một đòn trí mạng về phía nàng, xoay người liều mạng chạy xuống núi, chỉ chút công phu mèo quào này của nàng làm sao đâu hơn được chủy thủ ở trong tay của nàng? Dưới chân dẫm vào trống không, nàng từ trên bậc thang đường núi lăn xuống, ở giữa dãy núi quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của nàng. Nàng cho rằng nàng lần này chết chắc rồi, cuộc hành trình xuyên qua của nàng đến đây kết thúc. Ai ngờ một bóng trắng từ trên trời giáng xuống, trong tay của hấn không biết phát ra âm khí loại nào, phóng thẳng đến Từ Nhi.

Sau khi nghe được Từ Nhi hét thảm một tiếng, một bàn tay to ôm lên vòng eo của nàng, kéo nàng đang lúc bị lăn xuống, tiếp theo rơi vào một ôm áp hơi mang hàn ý, mang theo mùi thoang thoang, tựa như trúc, tựa như lá, lại tựa như hương hoa.

“Mộ Hoa!” Nàng ngửa đầu thấy rõ mặt của hấn, có chút kinh hãi, không nghĩ hấn mắt tích nhiều ngày lúc này sẽ lại ở nơi đây, lấy phương thức như vậy một lần nữa xuất hiện ở trước mặt của nàng.

Hấn cúi đầu nhìn nàng, trong ánh mắt trong suốt chứa tình cảm phức tạp, hơi có vẻ giãy giụa. Rất nhanh, ánh mắt của hấn thay đổi, ánh mắt hơi lộ ra hàn ý bắn về phía Từ Nhi, trầm giọng nói: “Ngươi đi đi, ta không muốn giết ngươi, nhưng từ nay về sau ngươi cũng không thể ở lại bên người của công chúa nữa.”

Trên ngực trái của Từ Nhi trúng một món âm khí, máu tươi chảy ra bên ngoài. Bởi vì tình trạng vết thương của nàng mà thống khổ bỗng nhiên ở trên mặt kéo ra một nụ cười cuồng tứ: “Ha ha ha. .... Ta tưởng là ai chứ, thì ra là Thủy hộ pháp. Có lẽ ngươi còn không biết đi, điện chủ đã bắt đầu hoài nghi ngươi đối với hấn bất trung, hoài nghi ngươi ở bên trong lén lút cùng người của Lăng Tiên cung tiếp xúc. Cho nên, hấn lần lượt phái những người khác tới giám thị ngươi, ta xem bây giờ ngươi cũng là tự thân khó bảo toàn, hà tất lại nhúng tay quản việc không quan trọng này?”

Sắc mặt của Thủy Mộ Hoa vẫn như cũ chưa thay đổi, chỉ là nàng cảm nhận được từ trong cơ thể của hấn phát tán từng trận hàn ý, hấn không nhanh không chậm mà nói: “Nếu ngươi đã biết thân phận của ta, như vậy ngươi nhất định phải chết.” Bàn tay của hấn mở ra, lại một âm khí không biết tên từ lòng bàn tay của hấn bay ra, bắn thẳng đến ót của Từ Nhi.

Trong hai mắt tràn đầy kinh hãi, đáng tiếc đã chậm, hai mắt của Từ Nhi lồi lên, thống khổ mà nguyên rủa: “Ngươi hại ta mất đi người yêu, dù ta chết cũng

sẽ không buông tha cho ngươi. ....” Nàng thẳng tắp mà ngửa người ngã xuống, nàng nguyên rủa lại là nói với Hàn Linh, trong lòng của Hàn Linh chấn động, nàng bất quá là để cho nàng sớm thấy rõ bộ mặt thật của Lưu công tử, vì sao nàng căm hận nàng như thế?

“Ngươi không sao chứ?” Thủy Mộ Hoa đỡ nàng, ở bên tai của nàng ôn nhu nói nhỏ, lúc này hắc đầu còn giống với Thủy Mộ Hoa mới vừa rồi kia một chiều đã đoạt đi tính mạng người khác?

Từ Nhi nói hắc là Thủy hộ pháp, lại bị điện chủ hoài nghi cùng Lăng Tiên cùng lên tiếp xúc, như vậy hắc rốt cuộc là người nào? Phía sau của hắc lại là một tổ chức như thế nào?

Nàng ngờ ngác mà nhìn chăm chăm hắc, muốn nhìn thấu hắc, mà hắc lại một chút không cảm giác, chuyên tâm mà vén lên ống tay áo của nàng xem kỹ tình trạng vết thương. Một trận lạnh lẽo đánh úp lại, nàng không nhịn được rút tay một. Hắc ở trước mặt quá mức xa lạ, làm cho nàng sinh ra sợ hãi.

Hắc ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt như một đầm suối trong vắt, thấm vào ruột gan.

“Mộ Hoa, ngươi rốt cuộc là người nào?” Nàng trông mong tiến vào cái đầm suối trong vắt kia, muốn tìm tòi đến tận cùng, đáng tiếc bên trong là gợn sóng không sợ hãi, nàng không thu hoạch được gì.

“Ngươi sợ ta?” Hắc chỉ cúi đầu hỏi, tiếng nói thuần hậu đẹp như ông tiêu.

Nàng nhẹ nhàng thở dài, hắc cuối cùng là sẽ không thương tổn nàng, cần gì phải lại truy hỏi hắc: “Quên đi, nếu ngươi không muốn nói, ta đây cũng sẽ không hỏi.” Nàng sửa lại xiêm y ở trên người, lúc mới vừa rồi lấm xuống, móc rách vạt áo, ở trên cánh tay cũng có chút tả tơi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Trêu Chọc Tiểu Bạch Kiểm*

*Tiểu bạch kiểm: những chàng trai với vẻ ngoài trắng trẻo yếu ớt/thư sinh nhã nhặn/trời gà không chặt (thường mang nghĩa châm chọc).

Thủy Mộ Hoa cầm cánh tay của nàng nhìn kỹ, ôn nhu hỏi: “Trên người còn có chỗ nào có thương tích? Ta giúp ngươi xem một chút.”

“Ngươi thật sự muốn xem?” Hàn Linh nghịch ngợm mà nháy mắt mấy cái với hắc, muốn trêu đùa hắc một chút, nàng ra vẻ muốn cởi áo tháo thắt lưng, dáng vẻ nghiêm túc. Ai bảo hắc vô duyên vô cớ mất tích, lại thỉnh linh bất ngờ xuất hiện. Quả nhiên thấy hắc xấu hổ mà nghiêng người, lỗ tai phấp phồng. Nàng xi cười ra tiếng, cuối cùng là thở một hơi: “Đùa với ngươi thôi.”

Thủy Mộ Hoa lúc này mới xoay mặt lại, ở trên khuôn mặt hiện lên một ý cười, cười đến bất đắc dĩ.

“Mộ Hoa, lần trước..... vì sao vội vàng rời đi?” Nhớ tới tình cảnh khi ly biệt lần trước, nàng cũng có chút ngượng ngùng. Con ngươi trong suốt hơi lóe lên, ở trên hai má của Thủy Mộ Hoa hiện lên đỏ ửng, tránh đi tầm mắt của nàng, giữ vững im lặng.

Nàng nhìn hắc hồi lâu, cũng không thấy hắc đáp lại, chỉ có thể thở thật dài, xem ra bí mật ở trên người của hắc không chỉ nhiều vậy, nàng vẫn nên tôn trọng hắc, không hỏi.

“Lần này lưu lại, đừng đi, được không?” Nàng mang theo ánh mắt mong đợi nhìn về phía hắc, cùng hắc ở bên nhau nàng cảm thấy rất thoải mái, có loại cảm giác tri âm luyện tức lẫn nhau.

Khuôn mặt sáng sủa hơi nhăn lại, rốt cuộc hắc cũng mở miệng nói: “Ta chỉ có thể lưu lại ở đây mấy ngày, ta sợ thời gian lâu dài, sẽ mang đến tai họa cho ngươi.

“Tới thì tới thôi, giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền, trên đời này khi nào từng thái bình?” Nàng một vẻ thái độ lạc quan, sự thật cũng là như thế, nên tới cuối cùng rồi sẽ tới, cho dù muốn tránh cũng trốn không thoát.

Lo nghĩ ở giữa ánh mắt của hắc dần dần tan ra, khoe môi chọt kéo ra một nụ cười nhạt, sáng lạn đến làm cho nàng thất thần. Giữ một cực phẩm mỹ nam ở bên người như vậy, rốt cuộc là mừng hay lo? Nàng không khỏi mà rù rứt trầm tư.

Ngồi ở trên tảng đá lớn, nhìn Thủy Mộ Hoa vui lấp thi thể của Từ Nhi qua loa, nàng không khỏi bùi ngùi. Khi mới quen Từ Nhi, nàng còn tưởng rằng nàng đúng như chính mình nhìn thấy đơn thuần như vậy, lại thì ra là nàng nhìn sai lòng người, lòng người khó dò, nàng lại một lần khắc sâu chân lý này vào trong lòng vào tim.

Ghé vào trên sống lưng hơi lộ ra mảnh khảnh của Thủy Mộ Hoa, ngửi thấy mùi hương đặc thù trong sạch và trầm tĩnh tỏa ra ở trên người của hắc, nàng không tự giác mà mê say. Ở trên người của hắc có vô số bí ẩn, nhưng mà trực giác của nàng nói cho nàng, hắc sẽ không thương tổn nàng, hơn nữa ở giữa bọn họ có dây dưa nhẹ, nói không rõ sâu xa. Bởi vì ánh mắt của hắc, mỗi lần nàng đối diện ánh mắt của hắc, đều có loại cảm giác an tâm, phảng phất là nhiều năm không thấy âm áp thân nhân vậy.

Khi Thủy Mộ Hoa cổng nàng trở về thư viện, nàng lại gặp được Dạ Ma Thiên, hắn đang mang theo nhóm tiểu lâu la của hắn tìm kiếm cái gì đó khắp nơi ở trong thư viện. Nhìn thấy nàng, Dạ Ma Thiên bước nhanh lại đây đón, trên mặt mang theo vẻ không vui, nhưng cứ việc như thế, khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của hắn vẫn là không mất đi nhan sắc.

“Người đi đâu? Ra thư viện, làm sao không nói với ta một tiếng? Nếu như người xảy ra chuyện gì, ta giao phó cho Yêu Nhi như thế nào?”

Nàng đối với thái độ hùng hổ dọa người của hắn có chút tức giận, hắn căn bản không hề quan tâm đến nàng, nếu không phải lúc trước nàng lấy thân phận Yêu Nhi nhờ hắn quan tâm đến nàng, hắn căn bản sẽ không để ý sinh tử của nàng. Đây cũng là nàng gieo gió gặt bão, trách được ai? Nàng cắn môi cố ý lừa hắn: “Ta bị người ném bị thương, xuống núi mua thuốc không được sao?”

Cơm mắt hẹp dài híp lại, quan sát nàng từ trên xuống dưới một phen, ở giữa hiện lên vẻ nghi ngờ: “Ta nhớ rõ ta không dùng bao nhiêu sức lực, sao có thể té bị thương? Ngược lại người, lúc này mới ra khỏi cách cửa, liền trở về dẫn đến một tên tiểu bạch kiểm, người cứ thích nam nhân như vậy?”

Nàng tức giận một trận, Thủy Mộ Hoa người ta khi nào trở thành tiểu bạch kiểm? Nàng nổi giận nói với hắn: “Đúng vậy, ta cứ thích nam nhân, thì như thế nào?”

Dạ Ma Thiên liếc mắt nhìn nàng hồi lâu, nhướn mày nói: “Có tiểu bạch kiểm này ở đây cũng tốt, miễn cho người về sau lại đánh chủ ý lên ta. Yêu Nhi cũng đủ xui xẻo, như thế nào sẽ có một ca ca như người vậy, thế nhưng có cái loại ham mê này.” Hắn làm như có thật mà lắc lắc đầu, vẫy ống tay áo sai bước rồi đi.

Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn lấy một cây búa bỏ đầu của hắn ra, nhìn một xem ở bên trong rốt cuộc chứa đựng là cò, hay là rác rưởi gì khác. Đột nhiên nhớ tới chút chuyện, nàng nhảy xuống từ trên lưng của Thủy Mộ Hoa, chạy chậm mấy bước đuổi theo hắn.

“Dạ Ma Thiên, có thể mượn dùng kêu những người này đến hay không?”

Dạ Ma Thiên không có dừng lại bước chân, vẫn như cũ làm theo ý mình mà đi về phía trước, chỉ khò khò mà ném xuống hai chữ: “Lý do.”

Vì thế nàng nói rõ với hắn từng việc gần đây ở trong thư viện thường hay xuất hiện hắc y nhân và chuyện Trần Nam Vương muốn đối với nàng bất lợi, chờ đến khi nàng nói xong, nàng đã đi theo hắn về tới chỗ của hắn. Gia hỏa này, nàng thật là phục hắn, trừ bỏ Yêu Nhi, sổ sách của ai cũng đều không mua. Nàng đuổi theo hắn một đường vừa chạy chậm vừa nói, nói xong nàng thở hồng hộc.

Nàng đương nhiên sẽ không chú ý tới, khi nàng đi theo Dạ Ma Thiên rồi đi, một tia u sầu và vẻ lo lắng chậm rãi bò lên trên đuôi lông mày của Thủy Mộ Hoa. Nàng cũng sẽ không biết, mấy ngày qua, kỳ thật hắn chưa bao giờ từng rời đi thư viện, vẫn luôn ở nơi tối tăm yên lặng mà bảo hộ nàng, cũng thấy được toàn bộ sự việc nên thấy và không nên thấy.

Nàng uống lên ba chén nước đầy, chiếm ghế mây của Dạ Ma Thiên trước, nằm ngửa ở phía trên, trong miệng còn đang tiếp tục lái nhai. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng sớm đã coi hắn là nam nhân của bản thân, cũng không cùng hắn khách khí. Đến nỗi cảm thụ của hắn, nàng trực tiếp làm lơ.

“Dạ đệ đệ, tốt xấu gì ta cũng là cậu em vợ tương lai của người, về sau người phải kiềm chế chính mình. Dù cho có tức giận như thế nào đi chăng nữa, cũng không nên động thủ với cậu em vợ, đây là không đúng.”

“Dạ đệ đệ, có muốn biết sinh nhật, chòm sao, yêu thích riêng tư kín đáo v.v của Yêu Nhi hay không? Ta có thể xem xét mà tiết lộ cho người nha, về phần tiết lộ bao nhiêu, vậy phải xem thành ý của người.....”

“.....”

Nàng một bên lười nhác mà nằm nghiêng, một bên uống trà giải khát, thăm giọng một, tiếp tục nói. Đợi nàng quay đầu nhìn xung quanh, nơi nào còn có bóng người?

Ma quỷ, thế nhưng lại dám chuồn mất!

Xem ra nàng cậu em vợ ở này ở trước mặt của hắn thật không có lực uy hiếp gì, vẫn phải là Yêu Nhi tự thân xuất mã mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Nội Lực Thần Bí

Lúc này đã là thời gian canh hai*, bầu trời mênh mông, điểm xuyết đầy sao, mây đen bao quanh che khuất ánh trăng. Ở trong tiểu viện bóng cây lác lác, ánh sáng âm đạm.

*canh hai là từ 21 giờ đến 23 giờ.

Ở phía tây của tiểu viện, một bóng dáng mảnh khảnh lặng yên nhảy qua tường mà vào, lúc rơi xuống đất trước người bỏ nhào về phía trước, suýt nữa không đứng vững được. Hàn Linh vỗ vỗ ngực, chưa ổn định được hoảng sợ, khinh công này của nàng luyện được không đứng đắn, lúc nào mới có thể vượt nóc bằng tường, tới lui tự nhiên?

Nàng sửa sang lại váy dài hơi lộ ra nếp nhăn, tóc dài rối tung ôm ở trước ngực. Dưới ánh sao âm đạm, sinh ra đã có sẵn khí chất, biểu lộ tự nhiên, đầm thắm nhã nhặn như u lan, thánh khiết thanh nhã như hoa sen*. Sóng mắt của nàng hơi hơi lưu chuyển, khóe miệng như trăng non hiện ra, đêm nay nàng cố ý thay đổi nữ trang, chính là vì gây ông đập lưng ông. Và lại xem nàng dạy dỗ lão đại gần bước hồ đồ của bang Thiên Ma này như thế nào?

*Nguyên văn là "u như lan chi phương ái, chúc như phù chi thanh nhã", đây cũng là một trong những câu nói của TQ dùng để miêu tả vẻ đẹp của người con gái.

“Ai?” Ở bên này nàng hơi có động tĩnh, người ở trong đã phát hiện ra.

Nàng khoanh tay đứng ở giữa sân, chỉ nhẹ nhàng nói nhỏ một câu: “Ma quý, chàng có phải đã quên ta rồi hay không?”

Cửa phòng bỗng chốc mở ra, nàng tuy là đưa lưng về phía cửa, nhưng cũng có thể cảm giác được hai đạo ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào trên người của nàng. Ngay sau đó, nàng đã bị giam cầm ở trong một ôm ấm áp.

“Yêu Nhi, thật là nàng, ta không phải đang nằm mơ ỉ?” Hơi thở dày đặc đập vào trên gò má của nàng, giọng nói của hắn khàn khàn, ần ần mà kích động.

Vốn là nàng chuẩn bị một đồng lớn lời nói quở trách, tức khắc nuốt trở lại trong bụng, hắn như vậy, làm cho nàng không cách nào trách cứ. Hắn ôm lấy nàng gắt gao, tiếng tim đập như đánh trống, chấn động đến cả người của nàng nóng bỏng.

Không được, không thể cứ bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy.

Nàng thử hỏi: “Dạ, ca ca của ta nói cho ta, chàng đã có vị hôn thê, việc này là thật sao?”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên trầm xuống, giễu cợt nói: “Đừng nghe tiểu tử thú kia nói bậy! Hắn cả ngày ở bên tai của ta quấy rầy lắm lắm, nếu không phải hắn là ca ca của nàng, ta sớm đã một chưởng chụp chết hắn.”

Thì ra ở trong lòng của hắn đẩy nàng ra khỏi nội tâm như vậy đâu, nàng rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Nàng nhắc chân dốc sức giẫm lên trên mặt chân của hắn, hắn vội vàng từ trên giường nhảy xuống, cũng không có mang giày, cho nên một cước này của nàng liền trực tiếp giẫm lên móng của năm ngón chân của hắn, hắn lập tức đau đến oa oa kêu to. Nàng thừa dịp kẻ hở, tránh thoát hắn, từ hắn trên người lui ra.

“Ta cùng ca ca từ nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, sống nương tựa lẫn nhau, chàng không tôn trọng ca ca của ta, chính là không tôn trọng ta.”

Trên mặt của Dạ Ma Thiên tri tri, khóe môi hơi động, chê cười lần lượt trở lại, để sát vào bên tai của nàng mềm giọng: “Yêu Nhi ngoan, về sau ta không bao giờ chửi bới hắn, còn không được sao? Lại đây để cho ta hôn một, ta nhớ muốn chết rồi.”

Nàng dùng sức đẩy về mặt bộ dạng liều chết của hắn, nhưng vẫn là để cho hắn thực hiện được, bá chiếm nàng một hồi hôn mãnh liệt. Chỗ cô bị hắn quấy nhiễu đến ngứa ngáy, muốn đẩy ra hắn, lại hữu tâm vô lực.

Nàng rút cuộc vẫn là bại lui ở trong ôn nhu hương của hắn, theo hắn mặc sức triền miên. Vốn là gây ông đập lưng ông, hiện giờ biến thành đưa dê vào miệng cọp. Ai, nàng thật không có tự chủ.

“Dạ, xương thất lưng của ta nhức mỏi, chàng mau giúp ta xoa bóp.” Nàng nằm lý ở trên giường, người không nhúc nhích được, thân thể này thật là không được, thiếu hụt rèn luyện.

Dạ Ma Thiên cúi người ở trên vành tai của nàng khẽ cắn một, thân thể cường tráng dần chặt vào nàng, khóe môi ngậm ý cười vui sướng: “Vất vả rồi.”

Lòng bàn tay của hắn theo thứ tự ấn ở trên huyết vị của nàng, lực đạo thích hợp, chỉ nhẹ nhàng mà nhấn một như vậy, liền khiến cho cả người của nàng một mối dần dần biến mất. Một trận vui sướng ấm áp từ lòng bàn tay của hắn dần vào trong cơ thể của nàng, tuy nàng không hiểu, nhưng cũng có thể đoán được hắn nhất định là đang truyền nội lực của hắn vào trong cơ thể của nàng, đỡ mệt cho nàng. Thì ra hắn cẩn thận như thế, yêu thích của nàng đối với hắn lại tiến thêm một tầng.

Tay của hắn đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc hỏi: “Yêu Nhi, nàng là luyện cái võ công gì? Vì sao trong cơ thể của nàng cất giấu một đoàn nội lực hùng hậu, rồi lại giống như bị người giam cầm, không cách nào phát huy?”

Nàng vẫn là lần đầu nghe thấy loại ngôn luận này, cũng rất kinh ngạc: “Chàng nói ở trong cơ thể của ta có giấu nội lực? Sao có thể, ngay cả ta cũng không biết?”

Dạ Ma Thiên nghiêm túc nói: “Ta sẽ không nhìn lầm, chỉ là thủ pháp giam cầm này rất là đặc biệt, ta không có biện pháp cởi bỏ nó.”

“Vậy ai có bản lĩnh này?” Nàng chống người lên, hai mắt tỏa sáng. Nàng đang lo võ công luyện như tốc độ con rùa, nghĩ như thế nào có thể có đi đường tắt để học cấp tốc. Nếu là thật có thể mở nội lực ở trong cơ thể bị niêm phong của nàng ra, vậy nàng sẽ không cần sợ hãi bị tiểu nhân đánh lên.

Tầm mắt của Dạ Ma Thiên dừng ở trước ngực không hề che đậy của nàng, ánh mắt của hấn buồn bã, vùi đầu ở trước ngực của nàng liếm láp. Lúc này hấn cực kỳ giống như một tiểu thú đang bú sữa mẹ, mang ý tứ cứng bái hàm xúc. Một trận tê dại đi thẳng đến gan bàn chân, nàng khẽ hừ một tiếng, dùng sức đẩy hấn ra, thời khắc máu chốt, hấn có thể nào cắt ngang, nàng còn vội vã biết đáp án đó.

“Này, dừng! Ta đang nói chính sự với chàng mà.”

Dạ Ma Thiên liếm liếm đôi môi mỏng tỏa sáng của hấn, còn có chút chưa đã thêm, lúc này hấn lộ ra nụ cười hồn nhiên của hài tử: “Được, nói chính sự. Ta đã từng nghe cha của ta nói qua, ở trên giang hồ có hai môn phái chưa xuất thế, tu luyện võ công cao thâm khó đoán. Loại thủ pháp giam cầm này, võ cũng có khả năng chính là một trong hai cái môn phái đó.”

Nàng tận lực xem nhẹ bàn tay của hấn động tác hạnh kiểm xấu ở trên người của nàng, vội vã truy hỏi tới: “Hai cái môn phái nào?”

Hấn trả lời: “Một cái là Lăng Tiên cung, một là Vô Ảnh điện, hai môn phái này đều cực kỳ thần bí, môn nhân của bọn họ rất ít ở trên giang hồ đi lại. Nếu là ở trên giang hồ đột nhiên hiện ra một hai tên cao thủ thần bí, vậy tất là xuất phát từ hai môn phái này không thể nghi ngờ.”

Lăng Tiên cung, tên này đã nghe qua hai lần, nhưng mà cái Vô Ảnh điện này, nàng vẫn là đầu nghe nói. Dựa theo cách nói của Từ Nhi, Thủy Mộ Hoa dường như cùng Lăng Tiên cung có chút sâu xa, trở về lại hỏi hấn một chút đi.

“Chàng không phải là thiên hạ đệ nhất cao thủ sao? Vậy võ công của chàng so sánh với bọn họ, ai hơn ai kém?”

“Ta chưa từng gặp qua bọn họ, cho nên cũng hoàn toàn không thể nào lên tiếng, đến nỗi cái gì thiên hạ đệ nhất cao thủ, kia đều là phong hào mà người giang hồ thổi phồng, ở trong mắt của ta hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.” Vẫn là vẻ mặt không ai bì nổi, nàng nhìn không được nhéo cái mũi tình xảo của hấn, sắc giọng: “Đức hạnh, trong lòng của chàng nhất định đặc ý chứ gì?”

Dạ Ma Thiên cũng không né tránh, giống như một hài tử vui vẻ mà nở nụ cười: “Từ nhỏ ta đối với võ học có thiên phú đặc thù, học một lần ắt hiểu, lại còn có thể thông hiểu đạo lý, tự nghĩ ra chiêu thức, cho nên mới có thành tựu như bây giờ.”

“Cái này chứng minh chàng một chút cũng không ngu ngốc, nhưng vì sao hết lần này đến lần khác học thuộc lòng thì không thuộc nổi vậy?”

Nghe nàng nói hấn ngốc, sắc mặt của hấn lập tức từ trời quang chuyển thành trời râm, nàng vội dừng lại: “Được rồi, ta không phải cười nhạo chàng, chỉ là không hy vọng chàng cười nữ nhân khác. Dạ, có thể vì ta, cố gắng thật tốt, qua cửa ải này hay không?”

Biểu tình của hấn dần dần theo xu hướng thận trọng, cúi đầu thâm tình nhìn nàng, chỉ lên trời lập lời thề: “Dạ Ma Thiên ta thề với trời, cuộc đời này chỉ yêu một mình Yêu Nhi, tuyệt đối sẽ không cười nữ nhân khác làm vạ.” Ánh mắt của hấn thuần túy, không trộn lẫn một chút tạp chất, nàng đối với hấn tin tưởng không nghi ngờ.

“Ta tin tưởng chàng.” Nàng lấy cánh tay câu cổ của hấn xuống, chủ động dâng lên nụ hôn.

Dạ, cứ say như vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 30: Ký Ức Bị Phong Ấn

Có trên một lần kinh nghiệm, Dạ Ma Thiên vây nàng đến chặt chẽ, không cho nàng có bất luận cơ hội chạy thoát gì, kết quả là, Hàn Linh chỉ có thể tiếp tục lưu lại bởi hấn, lấy tên của Yêu Nhi.

Ngày thường hấn lãnh khốc mà hờ hững, không muốn để ý tới người khác, càng miễn bàn lấy con mắt xem người khác. Mà bây giờ hấn, ở trước mặt của nàng, ở trước mặt của Yêu Nhi, ánh mắt của hấn vẫn luôn dõi theo nàng, bất luận nàng làm cái gì, đều không thể rời khỏi tầm mắt của hấn. Yêu của hấn nồng đậm như thế, tình của hấn tinh khiết trong suốt như thế, nàng gần như bị lạc ở trong vô hạn sung nịch của hấn.

Nguyệt hộ pháp đưa tới bữa sáng cho các nàng, là Dạ Ma Thiên tự mình đi ra cửa nhận, hấn không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, không cho phép bất luận kẻ nào nhìn thấy vẻ đẹp của nàng. Hấn bá đạo, hấn chiếm hữu, hấn đã trúng độc, cái loại độc được này tên là Yêu Nhi.

Nàng ngồi ở trong lòng ngực của hấn, chỉ cần há miệng ra, là có thể ăn được đồ ăn hấn nuốt tới. Nàng không thích ngửi thấy mùi khoai tây, nàng đã dị ứng với nó, nàng chỉ cần nhăn mặt nhứt mũi, hấn liền tự động lấy ra đồ ăn nàng không thích. Ở dưới sùng ái của hấn, nàng trở nên càng ngày càng dễ hư, nàng bắt đầu sa vào cảm giác được người khác coi làm trân bảo. Loại cảm giác này rất quen thuộc, một luồng u sầu không rõ từ chỗ sâu nhất trong lòng của nàng dần dần tan ra, quay quanh nhiều vòng, dẫn dắt ký ức xa xôi, miêu tả sinh động.

Nàng cúi đầu hôn môi của hắn, từ ánh mắt đến con ngươi xinh đẹp của hắn, lại đến đôi môi mỏng gọi cảm của hắn, hắn nuốt nàng ăn đồ ăn hồi lâu, chính mình một ngụm cũng chưa từng ăn qua. Nàng có thể hiểu được tâm tình lúc này của hắn, hắn sợ hãi không biết khi nào nàng lại biến mất không thấy, cho nên hắn quý trọng mỗi phút mỗi giây có được bây giờ. Tim của hắn không lúc nào là không đập vì nàng, mà nàng, lại còn nghĩ cách thoát đi, dù là chỉ có cơ hội rất nhỏ.....

Hắn bá chiếm nàng lại triền miên cả ngày, nàng không hề có cơ hội tìm được cách để rời khỏi tầm mắt của hắn, hơn nữa nàng cũng vô lực thoát đi, nàng tê liệt ngã xuống ở trong cái ôm lửa nóng của hắn, nặng nề mà ngủ. Người nam nhân này, tựa như muốn dốc hết cả đời yêu say đắm chiếm hữu nàng của hắn, mà nàng, cũng vui ở trong đó.

Một tia sợ hãi dần dần bò lên trong lòng, yêu, nàng vẫn luôn muốn lảng tránh cái gì đó, cách nàng càng ngày càng gần, giờ tay lên là có thể với tới. Nàng bắt đầu có chút sợ hãi, có chút lo được lo mất. Lúc ban đầu cùng hắn phát sinh quan hệ, chỉ là một chuyện thuận theo tự nhiên, không quan hệ đến tình yêu. Giống như những nam nhân nàng kết giao lúc trước đó, chỉ là từ trên người của đối phương tìm kiếm vui sướng lẫn nhau, cũng không nói yêu. Chính là bây giờ, nàng đã bắt đầu tự mình bị lạc, ở dưới vây quanh yêu say đắm nặng nề của hắn, nàng cũng dần dần bị hòa tan, dần dần phủ thêm lớp lụa mỏng tình yêu.

Hình ảnh miêu tả sinh động ẩn sâu ở trong đầu, những ký ức nàng cố tình muốn quên đi đó giống như thủy triều vọt tới chỗ của nàng, cả người của nàng lạnh đến phát run.....

Đã từng cũng có một người nam nhân như vậy, hắn coi nàng như vật báu, chiếm hữu tất cả thời gian của nàng, chiếm hữu tất cả hơi thở của nàng, ở sinh nhật mười tám tuổi của nàng khi màn đêm buông xuống hắn làm nàng từ một cô gái lột xác trở thành nữ nhân chân chính.

Hắn lớn hơn nàng mười tuổi, là thương nhân nổi danh thành công, giá trị con người xa xỉ, khí chất thành thực và hình dáng ưu nhã, là đối tượng mà vô số thiếu nữ truy đuổi. Hắn lãnh khốc, ít lời, xử sự tàn nhẫn, tung hoành thương hải, mọi việc đều thuận lợi. Chỉ có ở trước mặt của nàng, hắn giống như một đứa trẻ, cùng nàng thời gian tranh thủ tình cảm. Hắn không thích nàng mỗi ngày đứng hạn đi học, không thích nàng vì ôn tập kiểm tra mà xem nhẹ hắn, hắn muốn ở trong mắt trong lòng của nàng thời thời khắc khắc đều là bóng dáng của hắn.

Khi đó, nàng không hiểu, không hiểu hắn vì sao lại ngoan cố như thế. Bọn họ rõ ràng có thời gian cả đời chậm rãi vượt qua, nhưng hắn cố tình chính là muốn chiếm hữu tất cả thời gian của nàng, chỉ có thể nhìn hắn, nhìn hắn làm việc, nhìn hắn tắm rửa, nhìn hắn ăn cơm.....

Cho đến một ngày kia, hắn nằm ở trong quan tài thủy tinh lạnh băng, đôi tay dịu dàng của hắn không hề vuốt ve khuôn mặt của nàng, con ngươi đen tối tăm sâu sắc không hề mở ra xem nàng, thế giới của nàng hoàn toàn sụp đổ.

Từ đây, đường nét gương mặt lãnh khốc mà rõ ràng kia liền chôn giấu thật sâu ở trong đáy lòng của nàng, nốt chu sa yêu đã ở giữa mày kia cũng hóa thành chia khóa phong ấn ký ức, nàng đã không nhớ rõ bao lâu rồi không có nhớ đến hắn nữa, nam nhân kia tên là Trạch Dã, nam nhân duy nhất nàng từng yêu.

Là hắn thay đổi nàng hết thảy, để cho nàng đi lên từ con đường thương nghiệp, đập lên dấu chân của hắn, tung hoành thương hải, là hắn dạy nàng hiểu hết thảy, lại cũng cướp đi dừng khí yêu người của nàng.

Nàng bỗng nhiên rõ ràng, vì sao khi mới gặp Long Chi Dực, sẽ có cảm giác mãnh liệt như vậy, thì ra bóng dáng của bọn họ giống nhau như thế, khuôn mặt của bọn họ cũng không khác nhau mấy, chỉ là giữa ấn đường* của hắn không có viên chu sa yêu đã kia, hắn không phải là Trạch Dã.

*ấn đường chính là khoảng cách giữa hai đầu lông mày.

Một luồng hơi thở hùng áp sát nàng, Dạ Ma Thiên có chút không vui mà cắn vành tai của nàng, thì ra nàng phân tâm đến như vậy, hắn đã kêu nàng năm sáu lần, mà nàng lại khóa chính mình ở trong ký ức, không cách nào phóng thích. Ý niệm muốn thoát khỏi hắn càng ngày càng nặng, nàng rất sợ hãi, sợ chính mình thật sự sẽ yêu hắn, sợ hắn không biết khi nào đột nhiên biến mất ở trong sinh mệnh của nàng, trong lòng của nàng tràn ngập sợ hãi.

Nàng từ hắn trên người của hắn lùi ra, dạo bước đến phía trước cửa sổ, hắn vẫn luôn không cho phép nàng mở cửa sổ, phảng phất nàng sẽ từ chỗ cửa sổ không cánh mà bay. Lúc này đây, nàng không có thỏa hiệp, kéo ra tay của hắn giữ ở trên song cửa sổ, mở rộng cửa sổ, hít thở không khí đến từ thiên nhiên tươi mát.

“Dạ, bởi ta đi ra ngoài đi một chút đi.”

Bên ngoài đã là mặt trời chiều ngã về tây, rặng mây đỏ nhuộm khắp bầu trời ở phía tây, ánh sáng màu gạo trắng xuyên thấu qua đám mây.

Nàng ở sau một gốc cây hộc cổ tây bắc thấy được Băng Tư lộ ra ở bên ngoài thân cây một đoạn chuỗi kiếm, nàng đã sớm đoán được hắn nhất định đang ở phụ cận, đây là chức trách của hắn, cũng là việc mà hắn đương nhiên sẽ làm.

Đầu của hắn lộ ra một nửa, tựa như đã nhận ra ánh mắt nhìn chăm chú của nàng. Nàng bất động thanh sắc mà ra dấu tay với hắn, hắn đầu tiên là sừng sốt, ngay sau đó hiểu rõ ra, xoay người thi triển khinh công rời đi.

“Đang nhìn cái gì?”

Khi Dạ Ma Thiên đi vòng qua phía sau của nàng, bóng dáng của Băng Tư đã đi xa.

Nàng ngịch ngợm mà quay đầu, câu cổ của hắn xuống nói: “Dạ, chúng ta đi tắm nước tắm một đi?”

Giọng điệu mập mờ và ám chỉ câu hồn, ánh mắt của hắn tức khắc dâng lên một đám lửa, nàng cảm giác được hùng vĩ của hắn lại đang chống ở hạ thân của nàng mà vuốt ve. Nàng vội vàng lùi kéo hắn ra cửa, phân tán lực chú ý của hắn, nếu không hắn nhất định sẽ lại muốn nàng một lần.

Nàng vui sướng mà chạy vào trong đầm nước, khoảng cách ở giữa bọn họ chính là từ nơi này bắt đầu kéo gần, ** phương thức biểu đạt của hắn rất trực tiếp, không che dấu chút nào, điểm này cùng Trạch Dã rất giống.

Lần đầu tiên biết Trạch Dã, là một lần ở trên party sinh nhật của anh trai bạn học, nàng không thích xã giao đối trá, càng không thích trái lương tâm mà thôi phồng người khác, cho nên nàng lựa chọn tránh ở bên ngoài party hiện ra một ghế treo. Mất cả chân hơi đỏ, nàng nhắm mắt đón gió đêm, trong miệng hát khe khẽ điệu hát dân gian, tiếng ca của nàng nhẹ nhàng mà bay bổng ở trên bầu trời của vườn hoa nhỏ, hết thấy đều có vẻ thích ý như vậy.

Đột nhiên cảm giác bàn chân có chút ẩm và ướt, một bàn tay to bắt được mắt cá chân của nàng, nàng kinh ngạc mà mở mắt ra. Ở trước mặt của nàng là một nam nhân tây trang phẳng phiu đang quỳ một gối, đường nét khuôn mặt của hắn rất sâu, mang theo vẻ lạnh lùng, con ngươi đen tuyền của hắn sâu sắc, sâu không thấy đáy, mà viên chu sa yêu đã ở giữa mày kia thật sâu hấp dẫn ánh mắt của nàng.

Cảm giác khác thường xa lạ làm cho nàng kinh hãi, nàng muốn chạy trốn đi, chính là hắn chặt chẽ mà nắm lấy mắt cá chân của nàng, con ngươi đen thật sâu mà mong mỏi tiến vào đáy mắt của nàng, sau đó nàng nghe được giọng nói mơ hồ mỉa mai của hắn, gọi cảm nói không nên lời.

“Ngoan, tiếp tục hát.”

Giống như bị mê hoặc, nàng thuận theo mà tiếp tục hát, nhưng tiếng ca của nàng nhất định đã thay đổi nhịp điệu, nàng không nghe được tiếng ca của mình, chỉ có thể nghe được tiếng tim của mình đập theo đầu lưỡi mập mạp của hắn mà chọt nhanh chọt chậm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31: Một Giọt Nước Mắt

“Yêu Nhi, đừng rời khỏi ta.” Dạ Ma Thiên từ phía sau ôm lấy nàng, hơi thở phả vào trong tai của nàng, tiếng nói trầm thấp, mang theo lực xuyên thấu.

Lòng của nàng lại thoải mái lần nữa, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, nàng nghĩ nàng yêu cầu cũng đủ thời gian tới sửa sang lại tâm tình, nàng không thể cho hắn bất luận hứa hẹn gì. Gượng gạo nở ra một nụ cười, bàn tay trắng chỉ về phía một khối cự thạch ở xa xa, nói: “Ta qua bên kia coi xiêm y một chút.” Nàng đã nhìn thấy dấu hiệu mà Băng Tư trước đó ở nơi đó làm xong.

“Làm gì mà phải đi vào trong đó coi, ở chỗ nào mà chẳng giống nhau?” Hắn cười đến mập mờ, con mắt hẹp dài hí thành kẻ hở.

Chết tiệt!

Nàng trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một, không hề để ý tới hắn, trực tiếp đi đến phía sau cự thạch.

Hắn đứng ở bên hồ, vươn cổ hướng lên trời hét dài một tiếng, đường cổ duyên dáng ngửa lên, dừng cảm và tiêu sái không nói nên lời. Đầy đầu tóc dài lộn xộn rũ đến bên hông, theo gió tùy ý bay là tả, hoàng hôn thấp thoáng lặn xuống, khuôn mặt phong thần tuấn lãng của hắn càng thêm mỉa mai.

Nàng quay đầu nhìn hắn, trong ngực tràn đầy ý ngọt ngào ấm áp, nhưng mà càng là như vậy, trong lòng của nàng càng thêm bất an. Nàng sợ hãi nàng có được càng nhiều, đến cuối cùng mất đi cũng càng nhiều.

Ở phía sau cự thạch có xiêm y mà Băng Tư vì nàng chuẩn bị, nàng cùng Yêu Nhi, kỳ thật chỉ là khác nhau cách ăn mặc mà thôi, đổi lại là người khác chắc chắn sẽ phát hiện ra manh mối. Đáng tiếc tâm tư của Dạ Ma Thiên quá mức đơn thuần, hắn sẽ không nghĩ nhiều về cái này. Ở trong thế giới của hắn, yêu ghét rõ ràng, thị phi rõ ràng.

Nàng đối trở về nam trang, chải vuốt chỉnh tề, từ phía sau cự thạch thăm dò nhìn xung quanh, Dạ Ma Thiên vẫn đứng sừng sững ở tại chỗ, ngửa đầu nhìn hoàng hôn, khóe môi phẩm ý cười. Tựa như nghĩ tới cái gì, hắn sờ sờ lông mày anh tuấn, lắc đầu cười ngây ngô.

Dạ, ta không rời khỏi chàng, chỉ là đổi một thân phận ở lại bên cạnh của chàng, xin chàng tha thứ cho ta.

Nàng há mồm hướng lên trời hô lớn: “Lão yêu bà, người đứng lại đó cho ta, người muốn mang Yêu Nhi đi nơi nào?”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, một trận cuồng phong thổi qua, Dạ Ma Thiên đã nháy mắt phi đến bên người của nàng. Hắn nhìn thấy nàng có chút kinh ngạc, nhưng liên quan đến an nguy của Yêu Nhi, hắn cũng không nghĩ lại, túm chặt tay của nàng quát hỏi: “Yêu Nhi đâu?”

Nàng tiện tay chỉ một phương hướng, nói: “Vừa mới có một lão yêu bà bắt Yêu Nhi đi, đi ở bên kia.”

“Dám động đến người của Dạ Ma Thiên ta, ta muốn băm thây nàng vạn đoạn.” Hắn một khắc cũng không ngừng chạy, thi triển khinh công, đuổi theo

phương hướng mà nàng chỉ điểm. Chỉ trong nháy mắt, nàng đã không thấy được bóng dáng của hấn, võ công của hấn gần như đã đạt tới trình độ siêu phàm.

Rốt cuộc thoát khỏi hấn, nhưng trong lòng có chút mất mát, nàng có phải quá mức tàn nhẫn hay không?

“Công chúa, trở về thôi.”

Băng Tư lặng yên không một tiếng động mà xuất hiện ở phía sau của nàng, giọng nói của hấn bình tĩnh không gọn sóng, không nghe ra bất kỳ cảm xúc gì.

Đúng là cần phải trở về.

Nàng thở dài nặng nề, xoay người trở về thư viện.

Nàng nằm ngửa ở trên giường, đôi tay giao nhau gối lên sau đầu, tinh thần xa xôi, không biết Dạ Ma Thiên đã trở lại thư viện chưa. Nàng đối đãi với hấn tàn nhẫn như thế, sau khi hấn biết được chân tướng, có thể hận nàng hay không?

Hàn Như Phong vẫn luôn ở mép giường hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì, vì sao tối hôm qua không có trở về, lại nhai không để yên, quả nhiên là tiểu thụ triệt triệt để dễ. Nàng thật muốn nói với hấn một câu: Đại thẩm, có thể xin nguoi cầm miệng hay không?

Lười phản ứng đến hấn, nàng tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Một trận tiếng đập cửa vang lên, cùng với câu hỏi của son trưởng truyền đến: “Hàn Linh, có nhìn thấy công chúa không? Nàng đã mất tích hai ngày rồi.”

Nàng bỗng chốc mở mắt ra, làm sao lại quên mất chuyện này?

Xem ra, không thể không lộ rõ thân phận chân thật của nàng.

Trải qua nàng giải thích một phen, lại thêm bằng chứng của Hàn Như Phong, son trưởng rốt cuộc tin thân phận công chúa của nàng. Nàng chỉ nói phải Từ Nhi xuống núi thay nàng làm chút chuyện, mười ngày nửa tháng cũng không về được. Hấn cũng không hoài nghi, chỉ là kỳ quặc nhìn nàng chăm chăm từ trên xuống dưới, giống như đang quan sát quái vật vậy.

Lão gia hỏa này, còn chưa xong sao?

Nàng nháy mắt với Băng Tư, hấn dựng thân chặn tầm mắt của son trưởng, xua tay tiễn khách. Son trưởng cười theo, vâng vâng dạ dạ mà lui đi ra ngoài.

Thân phận thần bí của Từ Nhi, hấn không phải là cơ sở ngầm của lão cha, không biết khi lão cha biết được Từ Nhi bị giết, sẽ có phản ứng gì? Chỉ còn thời gian nửa tháng, lão cha sẽ tới thư viện, đến lúc đó thư viện nhất định sẽ không thái bình. Ôi, càng nghĩ càng đau đầu, tới đâu hay tới đó đi.

Lại một đêm trôi qua.

Ngày mới sáng lên, một trận tiếng gõ cửa vội vàng vang lên.

Băng Tư tiến lên mở cửa, tứ đại hộ pháp đồng loạt chen nhau vào cửa, trên mặt của mỗi người đều mang vẻ cấp bách.

“Hàn công tử, có nhìn thấy lão đại nhà ta không? Hấn có tới đi tìm nguoi hay không?”

Nàng nghe vậy liền đứng lên, cau mày lại: “Hấn còn không có trở về sao?”

“Nguoi biết lão đại đi nơi nào không?”

“Hàn công tử, nếu nguoi biết lão đại ở nơi nào, thì nguoi mau nói cho chúng ta biết.”

“Đúng vậy, nguoi mau nói cho chúng ta biết đi, lão đại hấn. .... hấn là kẻ mù đường, rất có thể sẽ lạc đường.”

“.....”

Bốn người mồm năm miệng mười mà nói một hồi, Hàn Linh cũng lo lắng theo, thời gian suốt một đêm, chẳng lẽ hấn vẫn luôn truy đuổi theo xuống núi sao, không về được ư?

Không hề chần chờ, nàng lập tức mang giày vải vào, là người thứ nhất chạy ra khỏi cửa. Hấn ngàn vạn lần đừng có ngó ngàng, đuổi theo một người mà nàng bịa đặt ra, chạy theo một người hoàn toàn không tồn tại ở trên thế giới này. Võ nghệ của hấn cao cường, bảo hộ chính mình dư dả, chính là tâm tính của hấn đơn thuần giống như hải tử, nàng thật là không yên tâm về hấn.

Ở chỗ của hấn trong ngoài tìm một lần, bài trí và quần áo ở phòng trong đều không có thay đổi, quả nhiên hấn chưa từng trở về. Hấn có thể lại về tới đầm nước hay không nhỉ?

Khi đến gần đầm nước, nàng nghe được một tiếng thét dài, tiếng rít gào truyền khắp mỗi một góc ở trong núi, lộ ra bi thương và tuyệt vọng. Nàng cảm giác chính mình đứng trên mặt đất cũng run theo vài cái, quả nhiên hấn lại về tới nơi này.

Bước chân của nàng khẽ xê dịch, ở dưới ánh mặt trời, ở bên đầm nước, nàng thấy được bóng dáng của hấn, hiu quạnh mà tịch mịch. Lòng của nàng cũng chìm theo xuống, đến tận cùng nàng đã đối hấn làm cái gì?

Nàng vòng qua đến bên cạnh người của hấn, từ góc độ này, vừa lúc nhìn đến một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt của hấn rơi xuống. Giọt nước mắt kia động lại ánh nắng, lóe ra tia sáng khác thường, cuối cùng hoàn toàn rơi vào trong nước, cùng đầm nước hòa làm một thể. Nhưng mà, nó cũng rơi vào đáy lòng của nàng, dậy lên ngàn lớp sóng.

Đều nói nam nhi có nước mắt nhưng không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm, nàng rốt cuộc đã cho hấn thương tổn như thế nào?

Dạ, thật xin lỗi.

Có lẽ, nàng nên bỏ xuống gánh nặng ở trong lòng, đi chân chính tiếp nhận hấn.

Có lẽ, nàng nên cho chính mình dừng khí, nghiêm túc mà đi vào trong một phần cảm tình chân thành tha thiết.

Nàng đi lên một bước, từ từ mở miệng: “Dạ, kỳ thật ta.....”

Không đợi nàng nói xong, từ nơi nào đó ở trong núi truyền đến một tiếng kêu rõ ràng, nhưng là giọng nói của nữ tử.

“Dạ lão đại, ta tới rồi!”

Tiếng nói trong trẻo trung khí mười phần, mang theo âm thanh vui sướng, khi nàng đang tò mò mà quay đầu lại tìm kiếm ngọn nguồn của giọng nói, thì thoáng qua ở trước người của nàng, một mặt màu đỏ lóa mắt đập vào mi mắt của nàng.

“Dạ lão đại, quả nhiên người ở chỗ này, hại ta tìm thật mệt. Vừa mới ở bên ngoài nghe được tiếng la, ta liền đoán được là người, ha ha, cuối cùng ta cũng tìm được người rồi.”

Biểu tình sinh động và tính tình hoạt bát của thiếu nữ áo đỏ, làm cho nàng sinh ra tò mò, khuôn mặt của nàng xinh xắn, mặc dù chưa đến mức tu hoa bệ nguyệt, lại cũng là một giai nhân xinh đẹp thanh tú, làm cho trước mắt trở nên sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Tình Định Thật Đáng Yêu

Có lẽ là tầm mắt của Hàn Linh dừng ở trên người nàng quá lâu, thiếu nữ áo đỏ có chút không vui, đôi mắt xinh đẹp trừng mắt, quát lớn với nàng nói: “Người lại là người nào? Làm gì nhìn ta chằm chằm lâu vậy? Ta nói cho người biết, đừng nghĩ đánh chủ ý lên cô nãi nãi, cô nãi nãi đã xác định người ta rồi.”

Nàng khoác lên cánh tay phải của Dạ Ma Thiên, trông mắt linh động đều quay trái phải một vòng, rất là đặc ý nói: “Nhìn thấy không? Chính là hấn.”

Cái tình hình đột nhiên xảy ra này có chút ngoài dự kiến của nàng, nàng gất gao mà nhìn chằm chằm tay của nàng, trong lòng buồn phiền một trận, vốn là muốn cùng thẳng thắn nói với Dạ Ma Thiên toàn bộ nuốt trở lại vào bụng.

“Người còn nhìn? Nhìn nữa liền móc tròng mắt của người ra!” Thiếu nữ áo đỏ này là thuộc về phái hành động, giọng nói vừa mới dứt, hai ngón tay của tay phải đã đánh úp về phía nàng, khoảng cách gần như thế, cho dù Băng Tư muốn cứu nàng, thì thời gian cũng đã muộn.

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là nghiêng đầu nhắm hai mắt, tuyệt đối không thể để cho nàng móc tròng mắt của nàng. Hồi lâu, đều không có đợi được một kích trí mạng kia, nàng từ từ mở mắt ra, là Dạ Ma Thiên chế trụ tay của nàng, mà tay của Băng Tư cũng để ở đầu ngón tay của nàng.

“Hấn, người không thể động.”

Dạ Ma Thiên lãnh khốc mà bỏ lại lời nói, kéo tay của nàng lướt qua vai của thiếu nữ áo đỏ. Bỗng nhiên trong lúc đó, nàng cảm giác hấn có chút khác biệt, không thể nói ra được là thay đổi ở chỗ nào, nhưng trực giác của nàng nói cho nàng, hấn đã không còn là Dạ Ma Thiên tâm tư đơn thuần như lúc trước, không buồn không lo kia.

Thiếu nữ áo đỏ ở phía sau tức giận đến dậm chân một trận, hấp tấp mà từ phía sau đuổi theo: “Dạ lão đại, người đừng bỏ ta lại, ta chính là tìm người rất lâu rồi đó.”

Dạ Ma Thiên không để ý đến nàng, lãnh khốc như cũ, nhưng nàng vẫn là từ ánh mắt của hấn thấy được đến một chút vật trong suốt lấp lánh. Hấn, là thật sự yêu nàng, yêu nàng yêu đến cuồng nhiệt.

Nàng cho rằng chuyện này lúc đó sẽ hiểu rõ, hẳn sẽ lại không tiếp tục truy tìm tung tích của nàng, chính là nàng sai rồi, ngay hôm đó hẳn liền phát ra giang hồ truy nã lệnh, mệnh lệnh tất cả bang chúng của bang Thiên Ma tìm kiếm tung tích của nàng.

Từ kia một khắc kia trở đi, hẳn trở nên càng thêm lãnh khốc, càng thêm im lặng ít lời. Chỉ cần hơi gần hẳn một bước, là có thể cảm giác được hơi thở lạnh lẽo ở xung quanh người của hẳn, hẳn thật sự thay đổi, chính nàng đã thay đổi hẳn.

Suốt năm ngày, nàng đều không có gặp lại hẳn, Dạ Ma Thiên nhốt chính mình ở trong phòng, ai cũng không thấy, không có người nào biết hẳn ở bên trong làm cái gì, cũng không ai có thể tới gần gian nhà một bước.

Nàng rất lo lắng cho hẳn, cũng bắt đầu hối hận, có lẽ từ lúc bắt đầu nàng liền không nên đối gạt hẳn. Nàng đứng xa xa ở ngoài sân, nhìn cánh cửa phòng khép kín kia, có rất nhiều lần, nàng gần như sẽ phải vọt vào nói cho hẳn biết, nàng chính là Yêu Nhi, nàng đang ở bên người của hẳn.

Đầu vai bị người vỗ xuống, nàng quay đầu, thấy được Mộ Dung Anh. Nàng chính là vị hôn thê mà phụ thân của Dạ Ma Thiên tìm cho Dạ Ma Thiên, là võ lâm thế gia tiểu nữ nhi của Mộ Dung thế gia. mấy ngày đầu khi mới quen nàng, nàng cùng nàng rất không hợp nhau, đi tìm nàng ở khắp nơi. Nàng cũng xem nàng không vừa mắt, bởi vì nàng là vị hôn thê của Dạ Ma Thiên, là tình địch của nàng.

Ai ngờ vài ngày sau, nàng cùng Băng Tư người bảo hộ của nàng không đánh không quen nhau, càng đánh càng hợp ý. Nàng bắt đầu dời đi mục tiêu, cứ dây dưa với Băng Tư cùng nàng luận võ. Một nam nhân lãnh khốc giống như Băng Tư như vậy rất cuộc, ở dưới liễu chết lì lợm của nàng, cũng bắt đầu nghe thấy giọng của nàng liền chạy, nàng rất cuộc hiểu rõ nguyên do vì sao Dạ Ma Thiên thà rằng muốn tới thư viện đọc sách, cũng không muốn cưới nàng. Tuy là như thế, nàng lại thật hâm mộ cá tính của nàng, cũng không hề căm thù nàng.

“Người lại tới xem Dạ lão đại? Thật không hiểu được hẳn, làm gì cứ nhốt chính mình ở trong phòng, sẽ không sợ hảm thú đi?” Mộ Dung Anh chu cái miệng xinh xắn, lải nhải một trận. Tròng mắt vừa chuyển, tầm mắt dừng ở trên người của Băng Tư, ở giữa chột hiện tia sáng. Mà Băng Tư thì cả người rung một, không lạnh mà sợ run cả người, ở dưới chân khẽ xê dịch, làm bộ sẽ phải thoát đi.

Nàng buồn cười mà nhìn động tác của hai người, tính tình của Mộ Dung Anh kỳ thật rất đơn thuần, không có tâm cơ gì, nghĩ đến cái gì thì sẽ làm cái đó. Ngày đó lần đầu gặp mặt, nàng cũng không phải thật muốn móc đôi mắt của nàng, chỉ là cá tính tàn nhẫn thích đấu võ của nàng, nhìn thấy nàng là bằng hữu của Dạ Ma Thiên, liền nhận định nàng võ nghệ cao cường, muốn thử xem võ công của nàng.

Nàng càng ngày càng hoài nghi nàng cũng không phải thật sự thích Dạ Ma Thiên, mà là thương thức võ nghệ cao cường của hẳn, cái nghi vấn này nghẹn ở đáy lòng của nàng đã lâu, nàng rất cuộc hỏi ra suy nghĩ ở trong lòng.

“Mộ Dung cô nương, người thật muốn gả cho Dạ Ma Thiên?”

Mộ Dung Anh không chút do dự gật đầu: “Đương nhiên rồi, võ nghệ của hẳn là thiên hạ đệ nhất, gả cho hẳn thì có nhiều uy phong, hơn nữa ta cũng có thể mỗi ngày tìm hẳn luyện quyền cước. Người không biết, hẳn xuống tay rất tàn nhẫn, mỗi lần đều đánh ta đến mặt xanh mũi sưng, bất quá ta thích, ta chỉ gả cho nam nhân võ nghệ cao hơn so với ta.”

Hàn Linh có chút không biết nói gì, thì ra đây là lý do nàng muốn gả cho Dạ Ma Thiên, chẳng lẽ nàng có khuynh hướng chịu ngược? Dạ Ma Thiên thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, đối với một nữ tử từng nịu, cũng có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy. Bây giờ ở trong lòng của nàng rất cuộc cân bằng, thậm chí còn có chút mừng thầm, hẳn chỉ có đối với Yêu Nhi là đặc biệt dịu dàng.

“Này, người cười đến thật nham hiểm, chẳng lẽ người lại đang suy nghĩ đến ý đồ xấu xa gì hả?”

Về mặt của Mộ Dung Anh phòng bị mà nhìn nàng chăm chăm, tầm mắt nhẹ nhàng hướng về vị trí cổ tay áo của nàng, nơi đó cất giấu một hộp cơ quan khéo léo, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một, là có thể bắn ra hơn trăm cây ngân châm bôi thuốc tê. Lúc trước nàng liền tiếp đi tìm nàng, ép nàng không thể không phát minh âm khí phòng thân ở gần người, cho nên sau khi nàng đi vào dị thể liền có cái này, còn không có tìm chỗ xin vật độc quyền phát minh quốc tế —— bạo vũ lệ hoa châm. Nàng đã hưởng qua không ít đau khổ, cho nên bây giờ không dám lại đến chọc nàng. Vừa thấy nàng lộ ra tươi cười quý dị như vậy, nàng liền theo bản năng rung mình, nàng rất cuộc hiểu rõ vũ lực không phải là vụn vặt.

Nàng giương môi cười nhạt: “Không ngại nói cho người, Dạ Ma Thiên đã bị muội muội của ta quyết định rồi. Nếu những người khác muốn đánh chủ ý lên hẳn, vậy phải đến hỏi ta trước .....” Nàng làm bộ phát phát ồng tay áo đang cất giấu hộp âm khí, chưa nói hết lời.

Mộ Dung Anh nhìn chăm chú tay áo của nàng, vất vả mà gỡ đầu, về mặt khoa trương mà kêu to: “Người nói là sự thật? Tại sao không ai cho ta biết?”

Nàng xì cười ra tiếng, nghe được vị hôn phu có nữ nhân khác, thế nhưng sẽ là cái loại phản ứng này, nàng thật đúng là đáng yêu. Nàng ở phía dưới một phen ngôn luận, càng là làm cho nàng thêm buồn cười.

“Không thể tưởng được Dạ lão đại còn có người muốn cướp lấy như thế? Ta còn tưởng rằng là không ai dám muốn hẳn, cho nên Dạ lão cha mới xin ta gả cho hẳn đó. Một đại nam nhân, yêu cái đẹp như vậy, tính tình lại thú, không để ý tới người khác, ta còn tưởng rằng chỉ có ta mới có thể miễn cưỡng chịu được hẳn.” Lòng của nàng đầy căm phẫn mà nói một hồi, ngay sau đó xoay chuyển ánh mắt, con ngươi óng ánh sáng lên lại dừng ở trên người của Băng Tư, khóe môi kéo ra một nụ cười giảo hoạt: “Nếu hẳn có người đặt trước, ta đây liền không xếp hàng, ta muốn hộ vệ của người được rồi.”

Hàn Linh nhìn thấy rõ ràng cả người của Băng Tư run lên ba cái, dưới chân bắt động thanh sắc mà dịch đến phía sau ở bên phải của nàng, đối với nàng thì nhĩ viễn chi, về mặt cảnh giác. Thú vị, nàng rất cuộc dời đi mục tiêu. Chẳng qua, nàng thật sự muốn hy sinh Băng Tư hay sao?

Xem biểu tình kinh ngạc kia của Băng Tư, nàng thật đúng là đồng tình hẳn, nếu là trước đây hẳn lựa chọn đứng ở phía bên nàng, nàng nhất định sẽ che chở cho hẳn, nhưng với tình hình này hôm nay, nàng vẫn là quyết định buông tay mặc kệ.

Đang lúc khi các nàng nói chuyện, một tiếng thét dài từ bên trong gian phòng truyền ra, vang khắp trời đất, tiếp theo cửa sổ đồng loạt mở rộng ra, một dòng khí cường thế phá cửa sổ mà ra. Nơi dòng khí đi qua một mảnh hỗn độn, hơn nữa xu thế dư thừa của luồng không khí kia chưa dừng lại, đang hướng tới phương hướng của ba người các nàng nhanh chóng mãnh liệt đánh úp lại.

“A ——”

“A ——”

Hai tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, một tiếng so với một tiếng càng thêm thảm thiết.

Đội xu thế dư thừa tản đi, nàng té ngã xuống mặt đất, dưới thân là Băng Tư bảo hộ nàng kịp thời. Đứng dậy quay đầu nhìn xung quanh, lại không thấy bóng dáng của Mộ Dung Anh, cho đến khi nghe được tiếng kêu rên ở trên đỉnh đầu, nàng mới phát hiện ra tung tích của nàng.

Mộ Dung Anh chặt vật treo ở trên ngọn cây, đầy đầu tóc đẹp lộn xộn, còn có chút cát đá, lá khô trộn lẫn ở bên trong. Về mặt của nàng khở sở, hướng tới phương hướng gian nhà của Dạ Ma Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dạ lão đại, ta hận ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 33: Các Lão Sư Mỹ Nam

Tiếng gió thổi dừng lại, bụi vẫn hất lên, từ bên trong phòng một người đi ra, đầu tiên ánh vào mi mắt chính là một đầu tóc bạc dài đến eo của hắn, lộn xộn mà rối tung.

Mắt, vẫn là cặp mắt hẹp dài mị hoặc kia;

Mi, vẫn là đôi lông mi rậm phác hoạ hình dạng hoàn mỹ kia;

Môi, vẫn là hai cánh môi gợi cảm mà đầy đặn kia;

Chỉ có đầy đầu tóc đen biến đổi màu sắc kia, màu bạc nhìn thấy mà giật mình đắm vào tròng mắt của nàng, nàng sợ đến ngây người.

Hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao tóc của hắn.....

Mọi người ở trong viện đều ngo ngẩn mà nhìn hắn, hắn đập bụi đất mà đến, rơi xuống đất không tiếng động, gió mát tùy ý thổi lật phát tóc bạc của hắn, cả người càng hiện ra mờ ảo và hư ảo, như ở trong mộng.

Hắn thay đổi, không chỉ là màu tóc. Nàng có thể cảm giác được ở xung quanh người của hắn có một luồng khí tràng khác thường đang lưu chuyển, hắn phảng phất như là thoát thai hoán cốt, trên người mang theo tiên khí.

“Chúc mừng lão đại, ngài rốt cuộc bước vào cảnh giới thiên kiếm, từ đây bang Thiên Ma của ta liền có thể vô địch khắp thiên hạ.”

“Chúc mừng lão đại, lão đại vạn tuế!”

“.....”

“.....”

Từ đại hộ pháp quơ chân múa tay mà vây quanh Dạ Ma Thiên, vui sướng và kích động đầy mặt, nàng hoàn toàn mơ hồ.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Hàn Linh quay đầu lại dò hỏi Băng Tư ở phía sau, hắn là người tập võ, hắn là đối với cái này hiểu biết rất nhiều.

“Nếu như thuộc hạ đoán không lầm, Dạ Ma Thiên là cường ép tu luyện đột phá cửa ải, có khả năng bước vào đạt tới cảnh giới tối cao của người học võ —— thiên kiếm.”

Sau đó nàng không hiểu ra sao mà nhìn hắn, hắn nhấc tới đông đông (???), nàng hoàn toàn không hiểu.

Nguyệt hộ pháp nghe vậy, lại gần tới giải thích nói: “Cái gọi là thiên kiếm, chính là cảnh giới tối cao của người học võ tha thiết ước mơ. Tiến vào cảnh giới thiên kiếm, chẳng khác nào mở thiên nhãn, thông linh sáu cảm giác, có thể cảm giác được bất luận động tĩnh gì trong vòng phạm vi mười dặm.”

“Vây chẳng phải giống như radar ư?” Nàng nhỏ giọng nói thầm, bỗng nhiên nàng hiểu rõ, hiểu rõ hẳn vì sao vậy chính mình ở trong phòng khổ luyện võ công, vì sao hẳn nóng lòng tăng lên võ lực của mình. Hẳn là đang tự trách, trách cứ chính mình không có đủ năng lực bảo hộ nàng.

Trong mũi chưa xót một trận, đầy đầu tóc bạc của hẳn, đều là bởi vì nàng.

Bởi vì nàng tùy hứng và ích kỷ, hại tóc của hẳn thành màu bạc.

Nàng thề, cho dù có thể hết cuộc đời này của nàng, cũng phải làm cho mái tóc của hẳn một lần nữa nhuộm thành màu đen.

Nàng xoay người, lặng lẽ tháo xuống dây chuyền ở trên cổ, đó là một viên ngà voi mài giữa tạo thành hoa tai hình trăng khuyết, ở mặt trên còn có khắc tên của nàng “Linh”. Đó là Hoàng đế lão cha một ngày nọ nhất thời hứng khởi, không biết từ chỗ nào lấy được một con voi, để khiến cho nàng vui vẻ. Lúc ấy, nàng thật sự rất hâm mộ Hàn Chi Hoa, nàng có một phụ thân hết sức yêu thương nàng. Mà nàng, trước nay cũng chưa có hưởng thụ qua tình thương của cha, cho dù chỉ là một chút thân tình keo kiệt.

Khi xem được con voi kia được bọn họ xưng là voi thần thú, nàng nhất thời hứng thú chơi quá độ, để cho bọn thị vệ đồng loạt bắt voi, ngay tại chỗ nhỏ xuống ngà voi, để cho nàng chơi đùa. Nàng còn có thể nhớ rõ ràng, ngày đó bọn thị vệ bị nàng chơi đùa rất thảm, nàng nghĩ bây giờ ở trong lòng của bọn họ có thể còn ghi hận nàng.

Nàng từng nghĩ lão cha không xứng làm một phụ thân, chính là bây giờ nghĩ đến, khi đó, hẳn có thể là đối với nàng có điều hoài nghi, chính là hẳn không dám xác định, cho nên hẳn vẫn luôn vây quanh nàng, muốn từ đó nhìn ra manh mối. Nàng nhất định là ở chỗ nào lộ ra đầu mối, cho nên hẳn mới khẳng định nàng không phải nữ nhi của hẳn. Có lẽ, nếu Hàn Chi Hoa thật sự còn tồn tại, hẳn cũng sẽ không tàn nhẫn mà đối đãi với nữ nhi của hẳn như vậy, để cho nữ nhi của hẳn trở thành vật hi sinh của chính trị. Chính là bây giờ, hết thảy đều không thể biết được.

Nàng nắm hoa tai ngà voi ở trong lòng bàn tay, ở mặt trên kia còn có nhiệt độ cơ thể của nàng.

“Dạ Ma Thiên, nói cho người một tin tức tốt, ta có tin tức của Yêu Nhi.” Nàng nâng mắt cười, ngắm nhìn hẳn, lúc này hẳn có nhiều thêm vài phần thành thực và mỉa mai.

Gương mặt đông lạnh của hẳn tức khắc có biến hóa, lúc nàng còn không kịp chớp mắt trong nháy mắt, hẳn đã vô thanh vô tức* mà nhẹ nhàng đến trước người của nàng, kích động túm hai vai của nàng hỏi: “Nàng ở nơi nào?”

*vô thanh vô tức [无声无息] : không có âm thanh, không có hơi thở.

“Nàng bị sư phó của nàng mang về trong môn phái tiếp tục tu luyện võ công, nàng để cho người truyền tin cho ta, nói cho ta nàng hết thấy bình an. Còn để cho ta chuyển giao một món tin vật cho người, để cho người nhất định phải chờ nàng, cuối cùng sẽ có một ngày nàng sẽ trở về gặp người.”

Nàng mở lòng bàn tay ra, hoa tai ngà voi đã nằm ở nơi đó, không có ánh sáng trong suốt, không có khuynh hướng cảm xúc sáng long lanh, nó mộc mạc đến không cách nào hấp dẫn tầm mắt của người khác. Nhưng ai có thể biết kỹ thật nó vô cùng cứng rắn, nó chịu được mài giũa, cho dù trải qua gió sương nước mưa ngàn năm, nó vẫn tồn tại như cũ, nó là vĩnh hằng.

Biểu tình của Dạ Ma Thiên có chút kích động, tay khẽ run tiếp nhận, môi của hẳn dán ở trên hoa tai, nơi đó có mùi thơm của cơ thể của nàng vẫn còn lưu lại như cũ. Hẳn từng vô số lần hôn qua cái hoa tai kia, ở lúc khi hẳn yêu nàng, hẳn là nhận ra cái hoa tai kia, mặc dù hẳn không cách nào nhìn thấu nàng thay đổi nam trang.

Hết thảy liền đến kết thúc này đi, nàng không thể lại để cho Yêu Nhi ảnh hưởng đến hẳn, thương tổn hẳn.

Có lẽ chờ đến một ngày nào đó nàng nghĩ thông suốt, nàng sẽ chính miệng nói cho hẳn, nàng vẫn luôn ở bên người của hẳn.

Dạ Ma Thiên đột nhiên cười to một tiếng trong trẻo, cả viện cũng mang theo màu sắc tràn đầy. Hẳn đeo hoa tai ở trên cổ của hẳn, mặt mày đều là ý cười, không khí đông lạnh vây quanh người của hẳn tức khắc biến mất không thấy, thay thế chính là vui vẻ và ấm áp.

Thì ra, với hẳn mà nói, hạnh phúc đơn giản như thế.

“Từ hôm nay trở đi, môn học của ta liền giao cho người. Ta đáp ứng chuyện của Yêu Nhi, nhất định sẽ làm được. Nếu là người không thể để cho ta ở trong khảo hạch mười ngày sau được toàn bộ đều tốt, người liền chờ tiến cung làm thái giám đi.”

Hẳn nghiêng khiêu tuấn mi uy hiếp, sợ tới mức nàng lập tức dùng tay che lại phía dưới. Nghĩ lại, không đúng, nàng vốn dĩ không có , nàng một trận may mắn.

Gia hỏa này thật đúng là lục thân bất nhận*, nàng tốt xấu cũng là cậu em vợ trên danh nghĩa của hẳn, hẳn cũng xuống tay được ư?

*lục thân bất nhận là sự từ bỏ tình thân trong nhận thức, mất hết tính người (lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận).

Nàng khẽ xi cười, tảng đá lớn ở trong lòng rốt cuộc rơi xuống. Được rồi, khó có được hẳn tiến bộ như thế, vậy nàng liền phát huy đầy đủ tác phong giáo viên cay độc của nàng, dạy dỗ hẳn lão đại của thiên hạ đệ nhất bang này thật tốt.

Ở đình viện sau giờ ngo*, gió mát ôn hòa.

*giờ Ngọ là từ 11 giờ đến 13 giờ.

Rõ ràng giữa sân có một bàn đá, đủ để chứa được bốn người, nhưng cổ tình ngồi chỉ có nàng.

Hàn Linh đau đầu mà nhìn Dạ Ma Thiên lười nhác nằm ở trên ghế mây, lại quay đầu nhìn xem các loại dáng đứng của các soái ca, chẳng qua nàng chỉ là mời bọn họ tới đảm nhiệm dạy kèm tại nhà cho Dạ Ma Thiên mà thôi, có cần phải một đám bày ra cái mặt thúi đối với nàng không?

Ở bên tay trái, Long Chi Dực ôm kiếm đứng thẳng, sắc mặt lạnh lẽo cứng rắn, nhìn thẳng về phía trước, mắt nhìn thẳng. Ở bên tay phải, thân hình cao dài của Triệu Hi dựa nghiêng ở dưới cây hòe, dáng vẻ lười biếng, cùng Dạ Ma Thiên không phân cao thấp, một đôi con người lam thình thoảng lại hiện lên ánh sáng. Tầm mắt hơi dời, cùng hần song song mà đứng chính là Thủy Mộ Hoa một thân bạch y, dáng vẻ thanh nhã nhã nhặn lịch sự của hần nhìn không ra bất kỳ một cảm xúc gì. Hai người này đứng ở một chỗ, mỗi bên lộ vẻ phong nhã tài hoa, thật đúng là một đường phong cảnh xinh đẹp.

Mà ở phía sau của nàng, Hàn Như Phong và Băng Tư một trái một phải đứng, một người mặt thúi, trùng mắt nhìn Dạ Ma Thiên hết mức, một người khác biểu tình lãnh khốc ngàn năm không đổi, dáng đứng như tùng.

Cục diện như vậy thật sự có chút bế tắc, cho đến khi Mộ Dung Anh hấp tấp chạy vào trong viện, ngồi phía đối diện với nàng, nàng mới ho nhẹ đánh vỡ cái cục diện bế tắc này.

“Dạ Ma Thiên, vài vị này chính là lão sư phụ đạo mà ta chọn lựa kỹ càng tìm cho ngươi. Trong tương lai trong vòng mười ngày, bọn họ sẽ chia nhau tiến hành chương trình học phụ đạo chuyên nghiệp đối với ngươi. Dưới đây, sẽ do ta tới giới thiệu từng người cho ngươi. ....”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Mộng Tưởng Hảo Huyền

“Chậm đã, cái gì kêu là lão sư phụ đạo?” Dạ Ma Thiên đột nhiên cắt đứt lời nói của nàng, nhướn mày liếc xéo nàng.

“Lão sư phụ đạo, chính là một loại cách gọi phụ tử khác, xưng hô này không quan hệ trở ngại, quan trọng là bọn họ sẽ giúp ngươi ở trên việc học lấy được tiến bộ.”

Thấy hần không hề lên tiếng, Hàn Linh dẫn đầu đi đến trước mặt của Long Chi Dực, giới thiệu nói: “Long Chi Dực đây, ngươi hần là nhận biết, hần sẽ dạy ngươi số học.”

Dạ Ma Thiên nhướn mày, nghi hoặc hỏi: “Ta có gặp qua hần sao?”

Cái trán của nàng rơi giọt một giọt mồ hôi lạnh, lão đại, tốt xấu gì cũng là học cùng một lớp, quá không cho mặt mũi đi. Hoá ra hần ở trên lớp học trừ bỏ ngủ, cũng chưa từng liếc nhìn ai.

Dư quang của nàng quét đến một mặt tinh quang từ trong mắt của Long Chi Dực lướt qua, không xong, người nào đó muốn nổi đóa. Mà Dạ Ma Thiên cũng cảm giác được sát khí của hần, lập tức trả lại một ánh mắt có lực sát thương cho hần, hai cái ánh mắt ở trên không trung đánh giáp lá cà, nàng thấp thoáng nghe được tiếng ngọn lửa thiêu đốt thừ thừ (có ai biết吡吡 là gì không).

Nàng chán ở giữa hai người, giải quyết dứt khoát nói: “Mặc kệ có nhận biết hay không biết, tóm lại từ hôm nay trở đi, hần sẽ phụ trách môn số học này của ngươi.”

Không cho hai người có cơ hội nói chuyện, nàng nhanh chóng dời bước đến trước mặt của Hàn Như Phong, tiếp tục giới thiệu nói: “Hàn Như Phong đây, sẽ phụ trách dạy ngươi lễ tiết, cái môn học này, đối với ngươi mà nói là rất cần thiết.” Nàng nói chính là lời nói thật tình, lời nói thật sự, người nào đó lễ tiết gần như bằng không, nền hệ thống rất cần thiết, học tập toàn diện một phen.

Ngay sau đó, nàng lập tức tiếp thu được một ánh mắt lạnh lẽo, người nào đó không cao hứng, hiển nhiên nàng nói trúng chỗ yếu hại của hần. Đạo hàn quang kia càng ngày càng mạnh, nàng rốt cuộc chịu không nổi, thua trận.

Được rồi, lão đại ngươi có lễ, nhưng ngươi vẫn là phải học.

“Chúng ta đã tốt muốn tốt hơn, lo trước khỏi hoạ, cho nên lễ tiết vẫn là phải ôn lại một chút.”

Một tiếng hừ lạnh từ trong mũi của Hàn Như Phong phát ra, biểu ca tiểu thụ này lại không vui, thật là đau đầu. Nàng liếc hần trừng mắt một, dùng ánh mắt không tiếng động mà uy hiếp hần. Đánh không lại ánh mắt điện áp siêu cao của nàng, khí thế của hần dần dần tuột xuống.

Nàng vòng qua Băng Tư, đi đến bên người của Triệu Hi, vừa nhìn thấy hần, nước miếng của nàng liền chảy ra. Không phải bởi vì sắc đẹp của hần, mà là nghĩ tới hần tự mình làm thịt kho tàu, thật là mỹ vị a, cực phẩm trong cực phẩm.

“Triệu Hi đây, sẽ phụ trách dạy ngươi nấu nướng. Đương nhiên, ta cũng sẽ ở một bên dự thính.” Nàng nuốt một ngụm nước miếng, nếu là có thể học được tay nghề thịt kho tàu kia của hắn, vậy thì khẩu vị của nàng sẽ không nhạt nhẽo.

Không để ý tới phản ứng của Dạ Ma Thiên hoặc Triệu Hi, nàng trực tiếp nhảy tới giới thiệu vị tiếp theo: “Về phần Mộ Hoa đây, hắn sẽ dạy ngươi đánh đàn. Tuy rằng chuyên cầm nghệ này không phải một sớm một chiều có thể luyện thành, nhưng thời gian cấp bách, ngươi chỉ cần chuyên tâm học được một bài từ khúc là được.”

“Kiểm tra nhạc nghệ thì nhất định phải là đánh đàn ư?” Dạ Ma Thiên lại lần nữa đưa ra ý kiến khác.

Nàng suy nghĩ một chút, cũng đúng, phu tử môn nhạc nghệ cũng nói, chỉ cần lấy ra một môn tài nghệ mà bản thân am hiểu nhất là được. Nàng liền hỏi: “Vậy ngươi biết dùng nhạc cụ gì?”

Dạ Ma Thiên ngưng mi suy nghĩ nửa ngày, nói: “Ca hát thì sao?”

Nàng không chút do dự gật đầu: “Ca múa cũng có thể miễn cưỡng tính đi, ngươi am hiểu ca hát? Nếu không hát một bài tới nghe một chút.” Nàng rất hiếu kỳ, hay là ở bên người của nàng còn ẩn giấu một siêu cấp siêu sao cổ đại?

“Ngàn vạn không nên!” Vẫn luôn xem diễn đột nhiên sắc mặt của Mộ Dung Anh đại biến, lớn tiếng kêu to, ngay sau đó nàng đã bỗng chốc phi thân, biến mất ở ngoài sân.

Nàng khó hiểu mà quay đầu lại xem nàng, còn không có tới kịp hỏi rõ nguyên do, một tiếng ca kinh hãi, siêu cấp biến điệu, đình tai nhức óc đã ở bên tai của nàng vang lên.

“Phải chăng bạn thiếu áo dùng, áo tôi xin sẽ san cùng với anh. Nay vua tuyển tướng hưng binh, qua mâu tôi đã sấm sanh sẵn rồi. Cùng nhau ta sẽ sánh đôi, cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường*.....”

*Bản dịch của Nguyễn Văn Thọ. Bài thơ: Vô y 1 - 無衣 1 (Khổng Tử - 孔子) 《Kinh thi》,《Quốc phong • Tàn phong》. Nguyên văn: Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào. Vương vu hưng sư, tu tha qua mâu. Dữ tử đồng cừ. Dịch nghĩa: Há rằng anh không có áo quần? Thì cùng anh mặc chung áo bông gòn vậy! Vua sắp lấy mạng lệnh của thiên tử mà dấy binh. Chúng ta cùng sửa soạn cây giáo và cây mâu. Để tôi cùng anh đi đánh kẻ thù chung. (Thi Viện)

Thật là đáng sợ!

Trái tim của nàng đã sắp không cách nào chịu nổi.

Khi dư quang của nàng quét đến những người khác thì triển khinh công thoát khỏi sân, nàng thật hận không thể ở trên người của mỗi người bọn họ đặt vào một dây bảo hiểm, cũng đồng thời mang nàng đi.

Nàng không biết nói gì mà nhìn Dạ Ma Thiên tập trung tinh thần cất giọng ca vàng, một khuôn mặt khổ, dờ khóc dờ cười.

Dạ, ngươi cho ta kinh hi cũng quá lớn.

Cách thời gian kiểm tra từng ngày tới gần, cuộc sống ở thư viện lại càng ngày càng không yên bình. Nàng từ nơi đó của Dạ Ma Thiên điều tạm nhân thủ trong ngoài tuần tra ở thư viện, để ngừa có kẻ xấu lẫn vào thư viện. Mỗi ngày ban đêm, nàng đều có thể nghe được một chút tiếng đánh nhau truyền vào trong tai, nhưng khi hừng đông lại tìm không được một chút dấu vết đánh nhau.

Mấy ngày này, Dạ Ma Thiên đã bắt đầu chương trình học huấn luyện đặc biệt của hắn, một ngày mười hai canh giờ, chỉ có thời gian nghỉ ngơi năm canh giờ. Khó có được chính là, hắn ân nhân tính tình của mình, khiêm tốn đi theo vài vị soái ca học tập, không chỉ là tứ đại hộ pháp, ngay cả nàng đều nhìn hắn với con mắt khác.

Canh giờ này, hắn là thời gian hắn đi theo Thủy Mộ Hoa luyện cầm, nàng rất hiếu kỳ, muốn nhìn một chút tiến độ của hắn như thế nào, liền khe khẽ đi tới bên ngoài nhà trúc.

Một hồi tiếng đàn thanh nhã từ trong nhà trúc truyền ra, nốt nhạc nhẹ nhàng du dương, rửa sạch lòng người. Có thể đàn tấu ra tiếng đàn tuyệt vời như thế, nhất định là Thủy Mộ Hoa, cầm nghệ của hắn so với trước kia lại tiến thêm một bước.

Nàng nằm úp sấp ở trước cửa sổ, nhìn xung quanh ở bên trong.

Bên trong nhà trúc, Thủy Mộ Hoa và Dạ Ma Thiên hai người khoanh chân mà ngồi đối diện nhau, ở trước mặt của mỗi người bày một cây cầm, lư hương ở bên cạnh cây cầm khói nhẹ lượn lơ tóa ra.

Bên trong cửa sổ thật là phong cảnh đẹp a, hai đại soái ca, một người tuyệt mỹ vô song, một người đẹp như trích tiên. Nếu là có thể đồng loạt thu vào hậu cung thì tốt rồi, vậy vị nữ hoàng tương lai này của nàng mới có thể ngồi đến thoải mái hài lòng.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, khóe môi mang ý cười, ngờ ngác mà ở trong đầu miên man suy nghĩ một hồi.....

Tơ liễu tung bay ở trong Ngự Hoa Viên, muôn hoa đua thắm khoe hồng, thái điệp bay theo gió.

Nàng một thân trang phục nữ hoàng lộng lẫy, nằm ở trên ghế tử đằng được khảm hoàng kim, lúc thì có tiên hạc linh tinh kỳ trân dị thú ở bên người nàng

đi lại. Nàng vươn bàn tay trắng, vớt một quả nhỏ, nhóm tiểu thủ thủ liền đuổi theo đoạt thức ăn, nàng lại vớt một, chúng nó lập tức đuổi theo đến bên kia, nàng vui thích mà cười to.

Ở bên cạnh của nàng, Dạ Ma Thiên quỳ một gối, biểu tình yếu điệu mà nhìn nàng, hai tay của hắn thành kính mà bưng mâm đựng trái cây, tùy ý nàng lấy dùng. Khi nàng duỗi tay lấy quả nhỏ, tiện tay ở trên bàn tay to của hắn cọ chút dầu, làn da thật trơn, được bảo dưỡng thật là tốt.

Ở đối diện của nàng, Thủy Mộ Hoa một thân trường sam trắng tinh, khẽ vuốt ve cây đàn, đôi mắt ngập nước thỉnh thoảng lại chớp mắt với nàng. Nàng ném một hôn gió cho hắn, nhân tiện chỉ định ca khúc 《Nhậm tiêu dao》*.

*Ca khúc “Nhậm tiêu dao” do Nhậm Hiền Tề biểu diễn, nhạc đầu phim của “Thần điêu hiệp lữ” phiên bản năm 1997, phát hành năm 1998.

Ha ha ha. .... Thật là vui sướng tựa thần tiên a!

Nàng một bên suy nghĩ miên man, một bên không tự giác mà cười ra tiếng, và lại tiếng cười càng ngày càng lớn.

Người ở bên trong đã sớm phát hiện ra nàng, chỉ là không phản ứng, hiện giờ tiếng cười của nàng hoàn toàn ảnh hưởng đến bọn họ. Một tiếng đàn chói tai vang lên, tiếp theo một dòng khí mạnh mẽ vọt tới mặt của nàng, nàng sợ đến nỗi vội vàng cúi người xuống, nhưng vẫn là bị lực đạo kia đánh úp đến. Dây cột tóc hoàn toàn bị cắt đứt, dây đầu tơ tằm đen như thác nước chảy xuống.

Ngàn vạn không thể để cho Dạ Ma Thiên nhìn thấy bộ dáng bây giờ của nàng, ngay sau đó, nàng nắm lấy tóc của mình, chạy trời chết.

Hai người ở trong phòng khó có được mà nhìn nhau cười, không khí tương đối xa lạ lúc trước cũng dần dần bị đánh tan. Dạ Ma Thiên cúi đầu, động tác không thạo mà khây cảm huyền, biểu tình lại cực kỳ nghiêm túc. Ở đối diện Thủy Mộ Hoa như đang suy tư gì đó mà nhìn chăm chú vào hắn, một cảm xúc phức tạp ập vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Huấn Luyện Nấu Ăn

Sau khi dùng qua cơm trưa, phòng bếp được dọn dẹp ra, canh giờ này là thời gian mà Hàn Linh và Dạ Ma Thiên cùng nhau tham gia khóa huấn luyện nấu ăn. Trên thực tế, bọn họ đã tham gia vài lớp, nhưng hiệu quả. .... Không biết là bọn họ thật sự không có thiên phú nấu ăn, hay là Triệu Hi cố ý cất giấu, không chịu dốc túi truyền cho, tóm lại trình độ của hai người bọn họ là kẻ tám lạng người nửa cân, làm đồ ăn thật sự là không dùng bàn lĩnh.

Vì nghiệm thu thành quả của vài lớp phía trước, Triệu Hi để cho hai người bọn họ ở trong nửa canh giờ cùng làm một món ăn, do những người khác tới làm đánh giá kiểm tra.

Lão sư huấn luyện: Triệu Hi

Thực tập trợ giảng: Băng Tư

Học sinh: Hàn Linh, Dạ Ma Thiên

Nội dung dạy học: Nấu một món thịt kho tàu sắc hương vị đều đủ

Giám khảo bên ngoài sân: Mộ Dung Anh, Thủy Mộ Hoa, Hàn Như Phong

Nhân viên chưa tới màn: Long Chi Dực (tên kéo nam (?) này, thế nhưng không cho nàng mặt mũi, giết hắn! Hừ hừ.)

Bắt đầu tính giờ. ....

Hàn Linh trước tiên lộ sơ qua một chút ruộng sống, cảm một nắm hành, chậm rãi cắt. Mà ở đầu kia, Dạ Ma Thiên dùng lưỡi dao lựa ra một đồng thịt ba chỉ, nhẹ nhàng gẩy một, đồng thịt kia liền ở trên không trung vẽ ra một đường parabol. Cô tay của hắn vừa chuyển, thuận tiện đem dao ở trong tay cũng vút lên theo.

“Xoát xoát xoát. ....”

Tròng mắt của nàng vẫn đi theo quỹ đạo dao không ngừng chuyển động kia, một đồng thịt ở trên không trung giống như Thiên Nữ tán hoa* bị cắt thành miếng mỏng, độ dày đều đều, không thể bắt bẻ, và lại từng cái chuẩn xác rơi vào giữa bàn đã chuẩn bị xong trước đó. Nàng xem đến cảm thán kinh ngạc một hồi, nhìn không được vì hắn vỗ tay, Dạ lão đại của nhà nàng quá soái, quả nhiên có tiềm lực làm siêu cấp đầu bếp.

*Thiên Nữ tán hoa (Thiên nữ rải hoa): Trong phòng Duy Ma Cật có một Thiên Nữ, rải thiên hoa bảy màu cho các chúng phật, phần lớn các hoa đều rơi xuống đất, riêng đệ tử Ngọc Đại mình bám đầy hoa, Thiên Nữ nói trần duyên của ông ta chưa dứt.

Đột nhiên có một luồng xúc động muốn bắt chước thần tượng, nàng cũng học theo kiểu ném dao lên không trung, đợi sau khi nàng ném dao lên, đột nhiên nhớ tới đã quên đồng thời vút hành lên. Cái này còn không phải mấu chốt nhất, mấu chốt chính là, con dao kia vừa mới ném lên, đã nện thẳng tắp về phía nàng. Nàng sợ hãi kêu lên vội vàng lách mình tránh né, may mà dao phay dừng ở bên chân của nàng, nàng dùng tự thể nghiệm nói cho mọi người một chân lý: Không cần tùy ý bắt chước thần tượng! Thần tượng sở dĩ xưng là thần tượng, chính là bởi vì bọn họ có thể làm được việc mà người thường làm không được.

Nàng không để ý những người khác cười nhạo, cười lạnh, cười trộm. .... Nhặt lên dao phay, tiếp tục đường như không có việc gì mà cất hành.

Vừa rồi người nọ không phải nàng, vừa rồi người nọ không phải nàng. .... Nàng không ngừng mà thôi miên chính mình, người ngu xuẩn tài giỏi vừa rồi kia, tuyệt đối không phải là nàng!

Băng Tư làm trợ giảng, giúp đỡ nhóm lửa, tiếp theo chính là một bước mấu chốt nhất, lấy nồi xuống.

Hàn Linh và Dạ Ma Thiên nhìn lẫn nhau, ai cũng không chịu động thủ trước, trên thực tế tài nấu ăn của hai người bọn họ kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không mạnh hơn so với ai. Hôm nay nhiều mỹ nam quan sát ở tại chỗ như vậy, nàng thật sự không muốn làm trò mất mặt trước mặt của bọn họ. Vút một ánh mắt cho hắn, để cho hắn động thủ trước, ai ngờ chờ tới là một tròng mắt lạnh lẽo của hắn.

Gia gia, có phải là nam nhân hay không? Thời khắc mấu chốt, lấy nữ nhân làm lá chắn, coi là nam nhân cái gì?

Bất quá như đã nói qua, bây giờ nàng ở trong mắt của hắn cũng là một nam nhân, giữa nam nhân với nhau, chuyện mất mặt này, ai nguyện ý tranh nhau làm?

Nhìn nén hương kia càng ngày càng ngắn, nàng gần như sẽ phải đề nghị kéo búa bao. Tại đây đến ngay miệng, Dạ Ma Thiên rút cuộc vén lên cổ tay áo, làm tiên phong mỹ thực trở về.

Nàng nịnh bợ mà tiến lên phía trước, chủ động vì hắn cung cấp trợ lý phục vụ, thay hắn cột lên tạp dề. Tiểu dạng** nhi, một đại soái ca tóc bạc tuyệt thế, xứng với một tạp dề đáng yêu, thật là bức vẽ Q*** không xuất bản nữa.

**Tiểu dạng: Dùng để gọi một chàng trai với ý khinh thường.

***Bức vẽ Q (Cute, còn được gọi là Chibi) là một loại thủ pháp đóng gói cố tình làm bộ đáng yêu được thiết kế cho đầu lớn và thân ngắn. Nhìn thấy sớm nhất trong đồ chơi, truyện tranh, nguồn nhân văn hóa Nhật Bản.

Nàng cười trộm một trận, thật muốn thu nó vào trong túi, xem bất cứ lúc nào.

Dạ Ma Thiên nhận thấy được nàng cười trộm, quảng cho nàng một xem thường, sau đó sai khiến nàng đưa mỡ, đưa thịt.

“Hành!”

“Muối!”

“Dấm!”

“.....”

Hắn báo tên nguyên liệu tốc độ quá nhanh, làm cho nàng luống cuống tay chân, nàng nhớ rõ khi Triệu Hi biểu diễn, khoảng cách thời gian thêm nguyên liệu không ngắn như vậy a. Lão đại, người nhưng ngắn vạn đừng xảy ra sự cố, ta còn trông cậy vào người đó.

Lại xem tư thế xào rau của Dạ lão đại, kia thật kêu một chữ tuyệt, hoàn toàn là tiêu chuẩn đầu bếp cấp năm sao.

Miếng thịt ở dưới nồi xềng của hắn nó giống như đang khiêu vũ nảy lên rơi xuống vậy, nàng nhìn đến hoa cả mắt, nhìn tiêu chuẩn này, chất lượng của thịt được làm ra hẳn là sẽ không kém.

Lòng của nàng lại yên ổn trở về trong bụng.

“Thế nào? Tất cả mọi người cho một bình luận đi.”

Cõi lòng của nàng chờ mong mà nhìn các vị giám khảo, tuy rằng không phải nàng tự tay làm, nhưng toàn bộ quá trình đều ở dưới sự theo dõi của nàng, hẳn là sẽ không sai.

Ba người Mộ Dung Anh, Thủy Mộ Hoa và Hàn Như Phong đều ném một miếng, vẻ mặt khác nhau, nhưng ai cũng không có cho ra bất luận bình luận gì, chỉ là nhìn lẫn nhau, tựa như đang xin giúp đỡ.

Chẳng lẽ là ăn quá ngon? Bọn họ cảm động đến nói không ra lời?

Đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng! Điểm giác ngộ này, nàng vẫn là có.

Ánh mắt sắc bén của nàng bắn về phía Hàn Như Phong, trong ba người, hắn là dễ ức hiếp nhất, chỉ cần nàng trừng mắt, hắn lập tức tước vũ khí đầu hàng. Quả nhiên, hắn mất tự nhiên mà khẽ động khỏe miệng, trả lời qua loa: “Không tồi, khá tốt.” Trong miệng của hắn rõ ràng còn ngậm miếng thịt kia, không có nuốt xuống. Mở to mắt nói nói dối, nàng một đầu gạch chéo!

Xem nhẹ hắn, tầm mắt hơi chuyển, dừng ở trên khuôn mặt thanh nhiên không gợn sóng của Thủy Mộ Hoa. Hắn tiếp thu được ánh mắt của nàng, khỏe miệng khẽ động, lộ ra một nụ cười nhẹ: “Có chút mặn.”

Mặn? Không thể nào, chẳng lẽ lầm lẫn giữa muối và đường? Liên tục bỏ vào hai lần muối?

“Ta chịu không nổi, cái này đầu phải là thịt kho tàu, rõ ràng là thịt muối!” Mộ Dung Anh ọc một tiếng nhả miếng thịt ở trong miệng ra, tìm nước sôi để nguội ở khắp nơi uống.

Nàng có chút tự trách mà thề lười, quay đầu lại thì đón nhận Dạ Ma Thiên hí hóp mắt đang không ngừng phóng ra sóng cực ngắn về phía nàng. Nàng cười ngượng một trận, không da không mặt mũi chúc mừng với hắn: “Chúc mừng ngươi, ít nhất ngươi xào chín thịt.” Nói xong, nàng nhanh chân thoát khỏi phòng bếp, cũng không muốn bị hắn bắt được để trút giận.

Cách ngày kiểm tra chỉ còn tám ngày, thư viện đột nhiên tuyên bố tin tức trọng yếu hạng nhất. Nằm ở Huỳnh Dương một thư viện nổi danh khác —— thư viện Thanh Phong, sắp phải học sinh ưu tú đến thư viện Bạch Tùng, để cho giữa hai thư viện học tập giao lưu. Mặt ngoài nói là học tập giao lưu, trên thực tế chính là cạnh tranh giữa hai thư viện.

Thư viện Thanh Phong đã sớm bởi vì thư viện Bạch Tùng được triều đình coi trọng mà không phục, muốn mượn cơ hội này chèn ép khí thế của thư viện Bạch Tùng, cho nên phải đến tứ đại tài tử của thư viện đến đây tới khiêu chiến.

Son trưởng cực kỳ coi trọng lần giao lưu này, công khai thanh danh, phàm là có thể ở trong tỷ thí thắng được tứ đại tài tử học sinh, đều có thể đạt được ở trong khảo hạch được quyền hạn miễn một hạng mục kiểm tra. Nghe thấy cái tin tức này, nàng bắt chập tất cả, quán nó cái gì tứ đại tài tử, quán nó so chính là cái gì, trước cướp được danh ngạch về trong tay rồi hãy nói. Một môn nấu ăn này, nàng là làm sao cũng qua ải không được, vừa lúc thừa cơ hội này lấy được quyền được miễn. Về phần môn bắn đánh xe cũng yếu kém này, nàng vẫn như cũ mà đi theo Long Chi Dực khổ luyện, đã có chút thành quả, nàng cũng không lo lắng.

Dạ Ma Thiên so với nàng càng cần cơ hội như vậy này hơn, hận không thể chiếm tất cả danh ngạch, bắt quá không có biện pháp, son trưởng yêu cầu từ bên trong các nàng cũng chọn lựa ra tứ đại tài tử, tứ đại tài tử VS tứ đại tài tử.

Ở dưới sự cổ động của nàng, Thủy Mộ Hoa và Triệu Hi chiếm hai cái danh ngạch khác, mặt khác những đầu gọt nhọn đó nghĩ muốn chen lên, bị nàng lần ạt một chèn ép xuống toàn bộ. Nàng tốt xấu còn có cái thân phận công chúa có thể áp người, không ở lúc này nổi đóa, thì lúc nào nổi đóa?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Tứ Đại Tài Tử

Nghe đồn tứ đại tài tử văn võ song toàn. ....

Nghe đồn tứ đại tài tử nhân phẩm và tướng mạo đều đẹp, tài văn chương phong lưu*.....

*phong lưu ở đây nghĩa là có tài nhưng ngang tàng.

Nghe đồn tứ đại tài tử đến từ giang hồ thế gia, bối cảnh hùng hậu. ....

.....

Tứ đại tài tử còn chưa tới, tin đồn liên quan đến bọn họ đã truyền đến ồn ào huyền ảo ở trong thư viện, khắp nơi đều đang bàn luận sự tích của bọn họ.

Mộ Dung Anh đặc biệt có vẻ hưng phấn, dưới sự hỏi han, mới biết ca ca của nàng Mộ Dung Vũ chính là đứng đầu tứ đại tài tử. Nghe nói ca ca muốn tới, Mộ Dung Anh hưng phấn đến cả ngày quơ chân múa tay, gặp người liền nói ca ca của nàng lợi hại ra sao như thế nào, nghe đến lỗ tai của nàng cũng mau mọc kén.

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ võ nghệ lợi hại, mười tám tuổi liền bước vào lĩnh kiếm cảnh giới, hai mươi tuổi đạt tới thần kiếm cảnh giới, chính là truyền nhân đời thứ ba mươi hai của Mộ Dung thế gia;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ am hiểu họa kỹ, đặc biệt là vẽ nhân vật, bức tranh của hắn ngàn vàng khó cầu;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ lớn lên phong thần tuấn lãng, ôn tồn lễ độ, chính là một trong tứ đại mỹ nam của Hàn quốc;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ chưa đính hôn, người tiến đến tới cửa làm mai có thể đem cửa của Mộ Dung thế gia chen chúc đến vỡ tung;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ.....

Nghe Mộ Dung Anh một người hăng hái mà khoe khoang huynh trưởng của mình, Hàn Linh một đầu hai cái lớn (?), trên đời này nào có người hoàn mỹ như vậy? Coi như là tuyệt mỹ vô song, võ nghệ thiên hạ đệ nhất như Dạ Ma Thiên, trên người cũng có một đống lớn tật xấu, đếm đầu đếm không hết.

Bất quá lời nói của nàng có chút tin tức, nhưng thật ra khiến cho nàng chú ý và tò mò, dưới sự truy hỏi kỹ càng tỉ mỉ, mới biết được thì ra võ công của thế giới này là phân theo đẳng cấp. Dựa vào đẳng cấp cao thấp của võ công, chia ra có linh kiếm cảnh giới, thần kiếm cảnh giới và thiên kiếm cảnh giới, mà mỗi đẳng cấp lại chia làm ba cấp bậc sơ giai, trung giai, cao giai. Linh kiếm là cấp nhập môn thấp kém nhất, còn lại là thiên kiếm cảnh giới cao nhất mà người tập võ tha thiết ước mơ đạt tới. Thông thường chỉ có nhân tài tập võ năm mười năm trở lên mới có khả năng đạt tới thiên kiếm cảnh giới, chỉ có Dạ Ma Thiên thiên tài võ học so với quái vật như vậy mới có thể ở chừng hai mươi liền mạnh mẽ đột phá cửa ải. Mộ Dung Vũ có thể bước vào thần kiếm cảnh giới, có thể thấy được cũng là một quái vật về võ học.

Nàng rất hiếu kỳ, lấy tu vi bây giờ của nàng, có thể đạt đến linh kiếm sơ giai hay không, kết quả Long Chi Dực cho nàng một đánh giá vô cùng đả kích: Luyện mười năm nữa, có lẽ có thể miễn cưỡng đứng vào hàng ngũ.

Nàng thiếu chút nữa ngất xỉu vì tức.

Sau này mới biết được, thì ra cao thủ giống Long Chi Dực và Băng Tư như vậy, cũng chỉ là linh kiếm cao giai, cách thần kiếm cảnh giới còn kém một bước.

Nàng càng thêm tuyệt vọng.

Sau khi ăn cơm tối xong, tới thời gian bát quái (nhiều chuyện), nàng lôi kéo Mộ Dung Anh ngồi ở trong viện của Dạ Ma Thiên tán gẫu, đối với tứ đại mỹ nam Hàn quốc ở trong miệng của nàng cực kỳ cảm thấy hứng thú.

“Cái gọi là tứ đại mỹ nam, đứng mỗi chịu sào, chính là Dạ lão đại. Tên kia yêu đẹp nhất, ai dám không xếp hán thứ nhất, khẳng định không có trái cây ăn ngon, cho nên hán liền vững chắc chiếm giữ đầu bảng, ai cũng không dám nghi ngờ.”

Mộ Dung Anh nói đến nước miếng bay tán loạn, nàng cũng rất có đồng cảm, nếu xếp hán vào nhóm tứ đại mỹ nam, vậy khẳng định là thứ nhất, bằng không liền chờ ăn nắm tay của hán đi.

Một trận gió lạnh bỗng nhiên từ trong phòng bay ra, người nào đó nghe được các nàng đàm luận, không cao hứng. Các nàng vội vàng đổi đề tài, không hề đàm luận người nào đó.

“Xếp hạng vị trí thứ hai, chính là ca ca của ta Mộ Dung Vũ.” Mộ Dung Anh cực kỳ tự hào.

Nàng không để bụng, bọn họ là người trong nhà, tự nhiên là giúp đỡ người trong nhà: “Còn hai người còn lại thì sao?”

“Xếp hạng vị trí thứ ba, là thiên hạ đệ nhất phú thương Hoàng Thiếu Hoa, hán mười lăm tuổi đã tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, giao du qua lại với ngũ quốc, buôn bán khắp nơi, hai mươi tuổi liền nhảy một trở thành thiên hạ đệ nhất phú thương. Ở bên trong ngũ quốc, đều có sản nghiệp và quán trọ của hán, nghe nói tài sản ở trên tay của hán đủ để so với quốc khố của năm quốc gia. Cho nên quân chủ của ngũ quốc cũng không dám không bán sổ sách cho hán, đối với hán hết sức kiêng kỵ. Hành tung của hán tương đối bí ẩn, rất ít người có thể gặp qua hán, bất quá phàm là người đã gặp qua hán, đều kinh sợ như thấy thiên nhân. Nếu không phải bởi vì hán làm việc khiêm tốn, người gặp qua hán đã ít lại càng ít, hán nhất định vững chắc chiếm thứ hai.”

Thiên hạ đệ nhất phú thương, nàng đối với Hoàng Thiếu Hoa này sinh ra hứng thú thật lớn, đều là buôn bán, coi như là người cùng nghề! Hán có thể ở thời đại này, phát triển thương nghiệp đến hưng thịnh khí thế, có thể thấy được là rất có năng lực. Nắm giữ mạch máu kinh tế, như vậy chỉ cách quyền thế chỉ thiếu một chút nữa, kinh tế và chính trị ảnh hưởng lẫn nhau, không thể không gắn bó lẫn nhau. Ngày nào đó nàng nếu làm vua, trước phải khống chế người này, nếu không ngôi vị hoàng đế này của nàng nhất định sẽ bị uy hiếp.

Người này, nàng nhớ kỹ, một ngày nào đó, nàng muốn cùng hán gặp mặt một lần.

“Vậy người cuối cùng thì sao?”

“Người cuối cùng, chính là hay ở cùng một chỗ với người Hàn Như Phong. Ta cũng nghĩ không ra, một nam nhân lớn lên giống như nữ nhân, làm sao xứng với danh xưng tứ đại mỹ nam? Lại còn cùng nổi tiếng ngang nhau với ca ca của ta, quả thật là làm bẩn mỹ danh của ca ca ta.”

“Đồng chí, tổ chức ở chỗ này.” Nàng kích động mà nắm lấy tay của nàng, cùng nàng rất có đồng cảm. Hàn Như Phong đích thật là đẹp, đáng tiếc là vẻ đẹp âm nhu, không phải yêu thích của nàng. Nàng rất hiếu kỳ, vì sao Thủy Mộ Hoa và Long Chi Dực không có đứng hàng ở trong danh hiệu chứ? Hai người bọn họ cũng coi như là mỹ nam long phượng sừng lân**.

**đồ vật quý hiếm, của quý hiếm có.

Mộ Dung Anh không hổ là đại đương gia của bát quái đảng, lập tức trả lời vấn đề của nàng: “Đều nói là tứ đại mỹ nam Hàn quốc, người trúng tuyển đương nhiên là phải để cho tất cả người Hàn quốc đều nghe nhiều nên quen mới được, tên của Thủy Mộ Hoa, thiên hạ có mấy người biết được? Cho

nên, cho dù hấn có lớn lên đẹp như thiên tiên như thế nào, vậy có thể thay thế dùng cái rắm?”

“Về phần Long Chi Dực thì, tính tình của hấn quá thú vị, rất không dễ dàng ở chung, cho nên người đề cử hấn đã ít lại càng ít. Hơn nữa phụ thân của hấn Long Đại tướng quân trị quân nghiêm khắc, làm người cũng rất nghiêm túc, hấn không thích ở trên phố nghị luận sôi nổi về tướng quân phủ, cho nên mọi người cũng không dám nghị luận về nhi tử của hấn.”

“Thì ra là thế.” Trong lòng của nàng mừng thầm một trận, xem ra do Long Đại tướng quân, hôn sự của Long Chi Dực phỏng chừng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thành được. Từ trong đáy lòng, nàng không hy vọng hấn thành thân, cho dù nàng cùng hấn không có kết quả, nàng cũng không muốn nhìn thấy hấn cưới nữ nhân khác. Bởi vì nhìn thấy hấn, nàng vẫn là sẽ không tự chủ được mà nhớ tới Trạch Dã, nàng yêu Trạch Dã, làm sao có thể cưới nữ nhân khác?

“Không thể tưởng được một nam nhân như ngươi, cũng thích bát quái như vậy, bát quái như vậy cũng tốt, về sau ta cuối cùng tìm được một người có thể nói chuyện với ta. Nếu ngươi có vấn đề gì, có thể cứ việc hỏi ta, phạm là bất luận tin đồn gì ở trên giang hồ, đều ở nơi này của ta.” Mộ Dung Anh đắc ý mà chỉ chỉ đầu của mình, nở nụ cười ngọt ngào.

Nàng thật muốn đưa cho nàng một danh hiệu giang hồ là Bách Hiểu Sinh***, sau đó kiến nghị nàng làm một phần báo giải trí, chuyên môn đăng tin tức bát quái. Ừ, thật là một đề nghị tốt, nhất định có thể kiếm thêm một khoản lớn.

***Bách Hiểu Sinh - một người được cho là hiểu biết nhiều trên võ lâm, vị học giả uyên bác người viết ra cuốn Binh Khí Phổ, là nhân vật trong tác phẩm của Cổ Long.

“Ồn ào quá, còn có đề cho người khác đọc sách hay không? Tất cả cứ trở về cho ta!”

Cửa phòng đột nhiên mở ra, từ bên trong truyền đến tiếng hét to không kiên nhẫn của Dạ Ma Thiên, hấn đã nhìn các nàng thật lâu. Hấn cũng nghĩ không ra, các nàng khi nào xem nơi này của hấn làm nơi nói chuyện phiếm, chẳng phân biệt ngày đêm, bất kể cũng không có việc gì đều đi đến nơi này của hấn. Đổi lại là người khác, còn có thể ở dưới uy thế của hấn tháo chạy, chỉ có hai người các nàng là hấn thật không có cách nào.

Hàn Linh và Mộ Dung Anh nhìn nhau cười, Mộ Dung Anh rời khỏi sân trước nàng một bước. Hàn Linh còn có chút không muốn đi, muốn tiếp tục cùng hấn chờ lát nữa, liền nhắc chân bước vào phòng của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 37: Cực Phẩm Nam Miệng Thú

Bệ cửa sổ sáng ngời, ánh sáng chiếu thẳng đến trên bàn đọc sách, chiếu xuống một tia ánh nắng.

Ở trước bàn đọc sách, Dạ Ma Thiên biểu tình ngưng trọng luyện tập thư pháp ở trên một tờ giấy Tuyên Thành* sạch sẽ không nếp gấp, người đã từng luyện võ, chữ viết ra chính là mạnh mẽ có lực, mỗi nét chữ đều cứng cáp.

*giấy Tuyên Thành là một loại giấy sản xuất ở Tuyên Thành, tỉnh An Huy chuyên dùng để viết chữ và vẽ, chất lượng giấy mềm mà dai, khó bị rách và mỗi một, thích hợp dùng để bảo tồn lâu dài.

Hàn Linh đi vòng qua đến bên cạnh người của hấn, lẳng lặng mà nhìn hấn, hấn đang viết phỏng theo bảng chữ mẫu, dựa vào tính tình của hấn có thể bình ổn lòng để luyện chữ, đã là cực kỳ khó có được. Nàng cười nhạo ra tiếng, nhìn thấy đầy đầu tóc bạc của hấn ở dưới mặt trời toả tia sáng kỳ dị, trong lòng chầy xuôi ảm áp. Muốn chạm đến mái tóc bạc của hấn, hấn lắc mình tránh một, quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt không vui.

Không khí lâm vào xấu hổ, nàng cười ngượng ngập, trợn mắt nói nói dối nói: “Ồ phía trên có một con sâu, bây giờ không có rồi.”

Hấn khinh thường mà liếc nàng một, tiếp tục luyện chữ của hấn.

Nhìn bóng dáng của hấn, nàng thờ dài, nàng thật là gieo gió gặt bão, muốn yêu lại không dám yêu, muốn tới gần hấn, lại không dám nói thật với hấn. Quên đi, vẫn là trở về đi thôi, cứ lo sợ không đâu.

“Yêu Nhi có gởi thư sao?”

Chân của nàng vừa muốn bước ra cánh cửa, hấn đột nhiên lên tiếng.

Nàng quay đầu lại, tầm mắt của hấn vẫn dừng ở trên giấy Tuyên Thành, chỉ là hạ bút có chút chậm chạp. Nàng thuận miệng nói: “Không có! Không có tin tức chính là tin tức tốt, ngươi đừng quá lo lắng, nàng có thể tự chiêu cố cho mình.”

Bút ở trong tay của hấn tạm dừng lại, bỗng nhiên mở miệng nói: “Nàng ở cố ý tránh ta, ngày đó nàng hoàn toàn là không có rời đi, không ai có thể chạy ra khỏi tầm mắt của ta.” Đúng vậy, sau khi sự việc xảy ra hấn cẩn thận hồi tưởng lại, dưới bầu trời này có thể từ trước mắt của hấn vô thanh vô tức mang

người mang đi, hầu như không có. Giải thích duy nhất, chính là nàng hoàn toàn là chưa từng rời đi.

Nàng ngơ ngẩn, thì ra hần nhanh như vậy đã suy nghĩ cẩn thận, như vậy hần có phải hay không cũng đoán được nàng kỳ thật chính là.....

Dạ Ma Thiên còn nói thêm: “Xin người nhấn giùm nàng, ta sẽ vẫn luôn chờ nàng, ta muốn nghe nàng chính miệng giải thích với ta.”

Nàng đứng ở tại chỗ, hai chân làm sao cũng không thể động. Hần nói như thế, khiến cho nàng càng thêm hồ thẹn.

Bóng trúc đu đưa, lá trúc khiêu vũ.

Phối hợp với tiếng đàn thanh nhã, toàn bộ nhà trúc cũng vui mừng theo, nhưng mà lòng của nàng lại càng thêm phiền loạn.

Hần Linh nằm sấp ở trên bàn đá, uể oải ỉu xiu mà chấm nước ở trong ly trà, ở trên bàn đá viết lại tên của Dạ Ma Thiên. Ly trà này, là Thủy Mộ Hoa tốn nửa canh giờ để ngâm ra, đối với trà đạo, hần có chấp nhất của mình. Nhưng mà nàng đối với trà đạo là không có quá coi trọng, chỉ cần là có thể giải khát, uống nước sôi để nguội cũng là giống nhau.

Ở phía đối diện phương hướng của nàng, Thủy Mộ Hoa tùy ý gảy cầm huyền, tiếng đàn du dương từ đầu ngón tay của hần xẹt qua. Hần yên lặng mà nhìn chăm chú vào nàng, trong ánh mắt trong suốt sóng cực ngắn nhộn nhạo, mà nàng lại quá mức chuyên chú, không có lưu ý đến.

Không biết từ khi nào, tiếng đàn của hần đã dừng lại, hần khẽ bước đi đến ngồi xuống phía đối diện với nàng.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy hần đang yên lặng nhìn nàng viết ba chữ “Dạ Ma Thiên” ở trên bàn, chữ viết còn chưa có mất đi.

“Người thích hần?” Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại của hần đột nhiên vang lên.

“Thích.” Nàng đáp lại một câu ngắn ngủn, tiếp tục chấm nước bỏ khuyết những nét bút sắp mất đi đó.

Một mảnh lặng im.

Nàng không có ngẩng đầu, cho nên nhìn không thấy biểu tình đau đớn khác của hần.

Hồi lâu, nàng từ trong suy nghĩ của mình tỉnh lại, khi ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp của hần vừa lúc thu hồi, một lần nữa khôi phục lại đôi mắt trong suốt không gợn sóng.

Nàng nhớ lại lúc trước Dạ Ma Thiên phát hiện việc khác thường ở trong cơ thể của nàng, không khỏi hỏi: “Mộ Hoa, Dạ Ma Thiên nói ở trong cơ thể của ta có tồn tại một luồng nội lực bị giam cầm, người có biết có phương pháp gì có thể cởi bỏ nó không?”

Thủy Mộ Hoa không có biểu hiện ra kinh ngạc theo dự liệu của nàng, chỉ là trầm ngâm một lát, bình tĩnh mà nói: “Ta không có cách nào cởi bỏ, trừ phi có thể trước đó loại bỏ toàn bộ độc tố ở trong cơ thể của người xong.”

Nàng vui sướng một trận, hần quả nhiên là hiểu rõ tình hình, vội hỏi: “Người không phải có biện pháp giải độc ở trên người của ta sao?”

Thủy Mộ Hoa bỗng nhiên ngẩng đầu, sắc mặt có chút hồng nhuận và mắt tự nhiên, cánh môi của hần hoạt động hồi lâu, chính là một chữ cũng bật không ra được. Nàng rất sốt ruột, túm lấy cánh tay của hần, thúc giục: “Mộ Hoa, nếu người có biện pháp, thì hãy giúp ta giải độc đi, ta còn chưa muốn tuổi xuân chết sớm đâu.”

Ánh mắt của Thủy Mộ Hoa có chút rối rắm, ánh mắt giãy giụa hồi lâu, bỗng nhiên đứng lên nói: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người nghĩ cách, cho ta chút thời gian được không?”

“Tin tưởng ta.” Một tia sáng kỳ dị lướt qua đôi mắt của hần, chuyên chú mà chân thành tha thiết.

Nàng không biết hần đến tột cùng có nỗi khổ gì, nhưng nàng vẫn là nguyện ý lựa chọn tin tưởng hần, nàng yên lặng gặt đầu.

Hai ngày sau, trong thư viện tiếp tục lời đồn về tin tức của tứ đại tài tử. Bọn họ giống như một luồng phong trào sôi nổi thổi qua toàn bộ thư viện, so với siêu sao siêu cấp nổi tiếng còn cao hơn nữa. Đã học ở thư viện Bạch Tùng, tốt xấu gì cũng đều là những đệ tử của quan viên trong triều, thế nhưng cũng đối với tứ đại tài tử ở trong bình dân nâng đỡ như thế, cái này làm cho nàng càng thêm tò mò.

Tứ đại tài tử sắp tới, nhưng thời gian vẫn như cũ cứ trôi qua.

Hần Linh tiếp tục đi theo Long Chi Dực mỗi ngày sớm chiều ở trong rừng phong tập võ, mưa gió không thay đổi. Võ công của nàng tuy rằng vẫn còn rất tay mơ, nhưng so với lúc ban đầu cái gì cũng đều không có, cuối cùng vẫn là mạnh hơn nhiều.

Lúc hoàng hôn, Long Chi Dực đã dạy nàng xong chiêu thức hôm nay, đã sớm rời đi rồi. Gia hỏa này vẫn là trước sau như một mà kéo (?), đối với nàng chưa từng có vẻ mặt tươi cười, có thể là bởi vì thấy được nhiều, cho nên dần dần tạo thành hiệu quả miễn dịch, nàng cũng sẽ không giống như khi mới gặp hần rung động như vậy nữa. Hần, dù sao cùng Trạch Dã là có sự khác biệt.

“Hắc —— ha ——” Nàng khua trong tay một cây gậy lửa, thân thể đen tuyền, không nhìn kỹ, thật đúng là nhìn không ra nó đến tột cùng là vật gì. Cái này bây giờ là nàng sử dụng thay cho vũ khí, Long Chi Dực sư phụ đáng ghét này nói kiến thức cơ bản của nàng quá ít, dùng bảo kiếm thật sự rất dễ

thương tổn đến chính mình.

Quá đã kích người! Ta không mang theo người tổn hại như vậy.

Không có biện pháp, sau khi thử qua bảo kiếm kia của hắn, quả nhiên rất nặng, nàng hoàn toàn không thể múa được nó. Trong lòng của nàng càng thêm nôn nóng suy nghĩ cởi bỏ nội lực ở trên người, nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ luyện công phu thêm mười năm nữa, cũng chưa chắc có thể bước vào lĩnh kiếm cảnh giới.

“Hắc —— ha ——” Nàng lại đem chiêu thức mà Long Chi Dục đã dạy một lần nữa múa thêm một lần, mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiều chiếu vào trên đôi má đỏ bừng của nàng, ở trên trán phủ đầy một lớp mồ hôi mịn, thật là khiến cho người mệt mỏi. Nếu không phải ở bên người không có người có thể tin tưởng, muốn luyện tốt võ công để bảo hộ chính mình, nàng mới không làm công việc khiến người mệt mỏi này.

“Xi.” Một tiếng cười khẽ từ sau lưng truyền đến.

Tiếng cười kia mang theo ý tứ trào phúng rõ ràng tức khắc chọc giận nàng, nàng xoay người liền giờ “kiếm” hướng về phía người đến đêm tối, tốc độ quá nhanh, nàng không thấy rõ dung mạo của đối phương, chỉ nhìn thấy trước mắt là một bóng dáng xa lạ màu xanh lá.

“Kiếm” ở trong tay ngừng lại, mặc cho động tác của nàng ra sao, nó đều không có cách nào tiến thêm một bước. Đối phương chỉ dùng hai ngón tay đã kẹp chặt lấy “kiếm” của nàng, võ lực quá chênh lệch cách xa.

“Trò hề của tiểu hài tử, thiết thời cho ngươi còn luyện tập nghiêm túc như vậy.” Lại là một trận cười nhạo.

Nàng ngẩng đầu, rốt cuộc thấy rõ bộ dáng của đối phương.

Dáng người cao gầy, hình thể to lớn, ở dưới mày kiếm dày rậm là một đôi mắt sao rực rỡ lung linh, trong lúc giờ tay nhấc chân không nói hết được phong nhã và cao quý, chỉ là một nụ cười tà từ treo ở bên miệng của hắn, làm cho lòng người rất không thoải mái.

Hai ngón tay của hắn nhẹ nhàng chuyển động một, “kiếm” của nàng liền ở trong tay của hắn biến hóa hình dạng, sau đó hóa thành mảnh vụn, lấm tấm rơi xuống.

Không thể không thừa nhận, hắn có một cặp con ngươi xinh đẹp, hấp dẫn nàng, khiến cho nàng không thể dời ra tầm mắt. Con ngươi của hắn hơi tối sẫm một chút, ở sâu trong đáy mắt lập tức giống như hóa thành một đầm nước xoáy hút nàng vào trong đó, không cách nào thoát ra được.

Hắn không phải là người của thư viện, bởi vì từ trước đến nay nàng đối với soái ca ấn tượng tương đối khác sâu.

Võ nghệ của hắn nhất định rất cao cường, bằng không hắn không có khả năng tùy ý lên vào thư viện, mà không bị người của bang Thiên Ma phát hiện.

Hắn là một cực phẩm soái ca, bởi vì nàng đã bị hắn hấp dẫn thật sâu.

Hắn là một người miệng cực thú vị, bởi vì lời nói của hắn làm tổn thương đến lòng tự trọng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Bị Lạc Trong Sơn Cốc

Gia gia, võ công cao cường thì có thể tổn hại người như vậy sao?

Lần này là nàng thật sự nổi giận, ấn xuống đế của bạo vũ lê hoa châm giấu ở trong tay áo, dám đắc tội cô nãi nãi, dù cho ngươi là tiên đồng hạ phàm, cũng muốn làm cho ngươi biến thành con nhím!

Ngân châm nhỏ mảnh từ trong tay áo của nàng bắn ra, giống như mưa bay quét ngang hướng nam miệng thú.

Nam miệng thú thờ ơ lạnh nhạt, thế nhưng vẫn không nhúc nhích.

Tay phải của hắn hơi nâng lên, chia ra một ngón trỏ, dường như không có việc gì mà ở trên không trung vẽ một vòng. Giữa lúc nàng đang kinh ngạc về hành động của hắn, miệng của hắn đột nhiên mấp míp một chút, đem vòng tròn hư vô lúc ẩn lúc hiện kia cứ như vậy nhẹ nhàng thổi một. Hoa văn của hình tròn kia thì càng phóng càng lớn, thổi quét dòng khí cực lớn đánh úp lại nàng.

Không tốt, ngân châm!

Nàng tức khắc tròn tròn mắt, trơ mắt mà nhìn những cây ngân châm đó thay đổi phương hướng cắm vào ở trên người của nàng, xong rồi, cái này sẽ biến bản thân nàng thành con nhím.

Băng Tư, người đang ở đâu?

Lúc này, nàng mới nhớ tới tầm quan trọng của Băng Tư, đáng tiếc mới vừa rồi hắn đã bị nàng sai khiến, đi săn thú cho nàng rồi.

Xong rồi, làm sao bây giờ?

Nàng cái gì cũng làm không được, chỉ có thể che mặt lại, ít nhất trước đó phải giữ được khuôn mặt đã.

Luồng gió mạnh ở bên tai kia chợt dừng, ngân châm cũng không có như mong đợi đánh úp lại, nàng từ chỗ giữa khe hở của ngón tay len lén mở mắt ra xem, tất cả ngân châm đều đã dừng lại ở giữa khe hở ngón tay của nam miệng thú. Đáng vẻ ung dung sung sướng của hắn, đã lộ ra ngu dốt và vô năng của nàng, trong lòng của nàng vô cùng tức giận.

Năm lần bảy lượt mà bị người lừa gạt, khẩu khí này, nàng làm sao có thể nhịn? Chẳng qua công phu của nam miệng thú thật sự cao đến dọa người, xem ra cũng chỉ có Dạ lão đại của ta mới có thể đối phó với hắn, vẫn là nhanh chóng đi tìm viện binh mới là vương đạo.

“Những ngân châm này rất quý, tuyệt đối là bạc nguyên chất, liền tặng cho người. Không cần cảm tạ, ta rất hào phóng.” Nàng cười ngượng ngáp, vừa lui về phía sau, vừa phát tay với hắn, “Người cứ từ từ chơi, sau này còn gặp lại.”

Hàn Linh liều mạng mà nhanh chân thoát khỏi rừng phong, đợi nàng tìm đến viện binh, sẽ trở lại trừng trị hắn.

“A ——” Cổ áo của nàng đột nhiên bị người nắm lấy, tiếp theo hai chân của nàng rời khỏi mặt đất. Hai bên là từng đợt gió mạnh, nàng bị hắn xách theo bay lên trời cao, tốc độ nhanh đến dọa người.

Không tốt, nàng có bệnh sợ độ cao, nàng sẽ không lại ngã chết một lần đi?

Nàng dùng sức mà nhắm hai mắt, không dám mở. Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khẽ, nàng biết lại là nam miệng thú kia đang cười nhạo nàng, hắn trừ bỏ cười nhạo nàng, thì không thể đổi một biểu tình khác sao?

Ta khinh bỉ người!

Không biết bay bao lâu, khi nàng cảm giác thân thể của nàng sắp cùng áo ngoài của nàng chia lìa, người ở phía trên rốt cuộc ngừng lại, loáng thoáng nghe được hắn nói một câu: “Sur Vương kia quả nhiên vẫn còn ở đây.”

Nàng vẫn luôn không dám mở mắt ra, cho đến khi hai chân chạm đến mặt đất, bên tai truyền đến một trận tiếng gầm thật thấp của một con sư tử. Nàng kinh ngạc tròn mắt, đối diện chính là một đôi mắt mở tròn xoe của sư tử, vô cùng có tính uy hiếp, nàng tức khắc sợ tới mức hai chân nhũn ra, ngay cả bước chân cũng bước không ra. Lại quay đầu nhìn chung quanh, ở đâu còn có bóng dáng của nam miệng thú kia?

Nam miệng thú, người vậy mà lại coi ta làm đồ ăn vặt cho sư tử, dù ta có chết cũng sẽ không buông tha cho người!

Con sư tử kia từng bước một mà tới gần nàng, trong miệng gầm nhẹ thật thấp, bóng dáng run run của nàng chiếu vào chỗ giữa ở trong tròng mắt sáng như quả cầu thủy tinh của nó, nàng đau khổ hướng về phía nó cầu xin: “Sư tử đại ca, thịt của ta một chút cũng ăn không ngon, hay là người chọn người khác đi. Nếu không ta giúp người tìm thực vật đi?”

“Nam nhân vừa mới mang ta tới kia thì ăn rất ngon, thịt ở trên người của hắn khẳng định nhiều hơn so với ta, cũng thơm hơn so với ta, ta dẫn hắn tới cho người ăn được không?” Nàng thiếu chút nữa thì nện ra hai dòng lệ trong suốt tới tranh thủ đồng tình, chỉ không biết nó có thể tiếp thu ý của nàng hay không, nhưng đừng là đàn gảy tai trâu, uống phí công sức a.

Hả? Ai nói người là trâu? Người chính là vua của muôn thú cao cao tại thượng*, sao có thể là trâu?

*cao cao tại thượng 高高在上 : chỉ địa vị cao, còn để chỉ lãnh đạo xa rời quần chúng, xa rời thực tế.

Ta đáng chết, ta nói sai.

Sư tử đại ca, người tha thứ cho ta đi, chỉ cần người chịu tha thứ cho ta, bảo ta làm cái gì, ta đều nguyện ý.

“Sư tử đại ca, người đừng liếm ta a, liếm đến ta ngứa ngứa.”

“Người sẽ không phải là muốn ta lấy thân báo đáp đi? Ta có thể thương lượng lại một chút hay không?”

Sư Vương tiếp tục đuổi đầu lưỡi liếm láp mu bàn tay của nàng, nàng sợ tới mức càng thêm không dám động một chút, về mặt khóc ròng.

Dần dần, nàng phát hiện nó đối với nàng dường như cũng không có địch ý gì, lá gan của nàng cũng dần dần biến lớn, đuôi tay vuốt ve thân hình lông mềm mại của nó. Đừng nói, lông của nó thật là mịn màng không thể bắt bẻ, xúc cảm tinh tế, khiến cho nàng yêu thích không buông tay. Khi quay đầu nhìn nó lần nữa, nó về mặt hưởng thụ mà hít hít lại dựa sát ở trên người của nàng.

Có lẽ là một con sư tử đực, nó coi trọng nàng?

Ừ, vô cùng có cái khả năng này. Dù nói như thế nào đi nữa, ta cũng là mỹ nhân nhi người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Trong lòng của nàng khoe khoang một trận.

Tuy rằng là một con sư tử, dù sao cũng mạnh hơn so với nam miệng thú kia, nếu là lại để cho nàng nhìn thấy hắn, nàng nhất định để cho hắn không chết từ tế được.

“Tân Ba, bây giờ ta ngồi ở trên lưng của ngươi, ngươi mang ta theo đi dạo khắp nơi, được không?” Nàng kéo ra một nụ cười đẹp cực kỳ ngọt ngào mong mỏi tiến vào chỗ sâu ở trong đôi mắt của nó, để cho nó cảm nhận được nàng không có ác ý. Lại lần nữa nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó, sau khi xác định nó dịu ngoan không có lực sát thương, nàng mới cẩn thận mà ngồi xuống ở trên người của nó.

Tân Ba, là cái tên mà nàng tạm thời đặt cho nó.

Cả người của Tân Ba phấn chấn lên, nửa đầu gầm to ba tiếng, một tiếng so với một tiếng càng vang dội, khí phách, khí thế hùng bá ngạo thị thiên hạ kia, ngay cả nàng cũng đã bị cảm hóa, phảng phất như đang đặt mình ở trong đám mây bề ngể thiên hạ với chúng sinh. Sau khi nó gầm to, ở xung quanh sơn cốc hết đợt này đến đợt khác mà vang lên tiếng kêu to của động vật khác, chúng nó là đang thần phục với nó, nàng có thể cảm thụ được tiếng lòng của chúng nó.

Lúc này, nàng mới bắt đầu để ý đến cảnh vật ở xung quanh, đây là một khe sâu trong sơn cốc, ba mặt bị núi bao quanh. Ngẩng đầu nhìn lại, là vách núi nhìn không thấy bờ, bị từng tầng sương mù che đậy.

Nàng đến tột cùng là tới nơi nào?

Vấn đề này, sợ rằng chỉ có sau khi tìm được nam miệng thú, mới có thể tìm được đáp án.

Bây giờ nàng có Tân Ba hộ tống, xem hắn còn có thể khiến cho nàng ra làm sao?

Nàng vỗ vào sau lưng của Tân Ba, có loại cảm giác cáo mượn oai hùm, thúc giục nó đi đến nơi khác. Tân Ba giống như một nhà thông thái ý nghĩ, nàng chỉ cần chỉ điểm sơ sơ, nó liền có thể hiểu rõ. Ngón tay của nàng chỉ hướng chỗ nào, nó liền hướng đi đến chỗ đó.

Cảnh vật ở trong sơn cốc giống như nhân gian tiên cảnh, mỹ luân đẹp rực rỡ đến có chút không chân thật (có ai biết mỹ luân美纶 là gì ko?). Sương trắng lượn lờ, hương thơm xông vào mũi, hoa và cây cối ở trong cốc này đều phát ra hương thơm cực kỳ đặc biệt, chỉ thoáng ngửi một, cả người chột cảm thấy toàn thân thoải mái, tinh thần phấn chấn.

Ở trong cốc có không ít động vật nhỏ đáng yêu, hoặc chơi đùa với nhau, hoặc tìm kiếm đồ ăn, chỉ là khi nhìn thấy Tân Ba lại đây, mọi loài toàn lộ ra vài phần sợ hãi, có một số thậm chí vội không ngừng mà thoát đi. Tân Ba gào thét thật thấp, dường như có chút không vui, nó là vua của rừng rậm, cao xư bất thắng hàn**, cho dù nó không muốn thương tổn động vật nhỏ yếu so với nó, nhưng ai lại dám thân thiết với nó chứ?

**cao xư bất thắng hàn - 高处不胜寒 : xuất xứ từ bài “Thủy diệu ca đầu” của Tô Thức. Nghĩa đen là ở trên vị trí cao không thắng nổi (chịu nổi) phong hàn lạnh lẽo. Còn nghĩa ẩn dụ là người chức cao quyền trọng sẽ không tránh được phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, không có bạn tri kỷ, hoặc đơn giản hơn là người tài nghệ, tu vi đạt đến cảnh giới càng cao thâm càng ít bạn.

Nó, thì cô độc.

Nàng cúi đầu vuốt ve nó, có chút đồng tình và thương hại nó.

Nếu có một ngày nàng cũng bước lên vị trí cao xư bất thắng hàn kia, có phải chăng cũng sẽ giống như nó, từ đây cô độc?

Tân Ba mang nàng hướng một nơi tiên cảnh phồn hoa nở rộ, ngừng lại ở dưới một gốc cây mọc đầy trái cây màu đỏ, nó quay đầu gầm nhẹ với nàng, dường như đang truyền lại tin tức gì. Nàng nhìn thấy ánh mắt của nó thỉnh thoảng lại quét về phía cái cây kia, không khỏi mà đoán rằng, hay là trái cây ở trên cây này có cái mạnh mối gì?

Nàng từ trên người của nó nhảy xuống, thuận tay hái được mấy khóa, không biết có thể có vấn đề gì hay không. Nàng liếc mắt nhìn về phía Tân Ba, nếu không để cho nó thử trước xem? Nàng thừa nhận nàng thật tà ác, chính là..... Được rồi, lần này để cho nàng làm tiểu nhân đi, rốt cuộc vẫn là lần đầu tiên giao tiếp với một con sư tử, lòng người khó dò, lòng của con sư tử này thì càng khó dò.

Nàng mở lòng bàn tay ra, đặt mấy khóa trái cây ở phía trên, đưa đến trước mặt của nó. Nó ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lưu chuyển, hình như có chút cảm xúc không rõ đang lưu động. Tiếp theo, nó vươn đầu lưỡi dính ướt ra, cuốn trái cây vào trong miệng. Nàng đâu có biết rằng, ý niệm nhất thời tà ác của nàng, lại làm cho Sư Vương Tân Ba nhận định nàng làm chủ nhân của nó.

Cái này..... Nàng quá hồ thẹn! Nàng che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 39: Ngưng Hương Thảo

Quan sát một hồi, dường như nó không có bất luận phản ứng không khoẻ gì, lúc này Hàn Linh mới yên tâm lớn mật mà ngắt lấy trái cây ăn. Càng thêm ngọt, mang theo một, hai phần chua, sau khi ăn vào bụng xong, có một luồng khí nóng dâng lên, tiếp theo truyền khắp toàn thân, ấm áp lan tràn, quả nhiên là thứ tốt. Lại nói tiếp về ngoài của loại trái cây này nhưng thật ra có vài phần giống với trái anh đào, vừa lúc trước luyện võ, đã sớm đói bụng, vì thế nàng một mạch liền ăn trên trăm trái. Ngồi dựa vào bên cạnh của Tân Ba, một người một sư tử ở dưới hoàng hôn chiếu rọi, có vẻ hài hòa đến phá lệ. Nàng vừa ăn của chính mình, vừa cũng không quên đưa một ít cho Tân Ba ăn, Tân Ba thỏa mãn mà cong người nằm ở trên mặt đất nghỉ ngơi.

Nhìn nó thoải mái như thế, cảnh sắc ở trước mắt lại mỹ lệ như thế, nàng nhịn không được bắt đầu nhẹ hát một tiểu khúc:

“Thiếu nữ thanh khiết đến phạm trần, bên hồ Tây Từ gặp tình đầu.

Thị phi nan giải như ảo ảnh, một tiếng yêu, một thân hận, một làn gió mát một mảnh hồn.

Vác kiếm quai rượu giang hồ bước, bao nhiêu ân oán chìm trong mộng, bỗng nhiên quay đầu vạn sự hư không.*

.....”

*Đây là bài hát “Thiên Tiên Từ”, nhạc phim "Hiệp Khách Hành" (Ending Song) năm 2002 do Tạ Vũ Hân trình bày.

Tân Ba nghe được rất sung sướng, trong mũi hừ hừ, tựa như đang hát đệm. Nàng vuốt ve nó, tiếng cười réo rắt truyền khắp sơn cốc.

Ở góc nhìn mà nàng nhìn không tới, một bộ thanh y đón gió đứng ở giữa rừng tùng, kinh ngạc nhìn bóng dáng của một người một sư tử. Vốn là hắn chỉ nghĩ tùy tiện tìm một người tới dẫn dắt rồi đi lực chú ý của Sư Vương, để cho hắn có nhiều thời gian hơn đi tìm “Ngưng Hương Thảo” mà hắn muốn lấy được. Ngưng Hương Thảo không giống như trong suy đoán của hắn dễ dàng tìm được như vậy, hắn có chút nhụt chí, đột nhiên nhớ tới từ thư viện bắt được người này, không biết bây giờ hắn có phải đã táng thân ở trong bụng của Sư Vương rồi hay không. Sau khi trở về vừa thấy, hắn tức khắc mắt choáng váng, đối phương chẳng những không có bị Sư Vương nuốt vào bụng, hơn nữa một người một sư tử còn ở chung rất là hài hòa.

Đây rốt cuộc là tình hình như thế nào? Còn có tiểu tử kia đang ngắt lấy và ăn vào không phải là “Hỏa Long Quả” sao?

Mấy lần trước hắn tới, Hỏa Long Quả đều còn chưa có kết trái, trái lại lần này kết trái, lại để cho tiểu tử này nhanh chân đến trước. Hắn lại còn ăn liên tục, không phải đều muốn chiếm Hỏa Long Quả ở trên cây toàn bộ cho riêng mình sao? Hắn tức giận đến ngứa răng, hận không thể bắt tiểu tử kia tới ra sức đánh cho một trận.

Đáng tiếc, Sư Vương đang canh giữ ở nơi đó, hắn không cách nào tới gần được.

Tân Ba tựa như nghe thấy được hơi thở khác thường gì, đột nhiên đứng dậy, đầu của nó chuyển hướng về phía rừng tùng, hai tia hung quang từ trong mắt bắn ra. Nàng cảm giác được nó đầy người sát khí, sợ tới mức ngồi ở tại chỗ, không dám động một chút, ngay cả hô hấp cũng cố gắng chậm lại hết mức.

Nàng theo tầm mắt của Tân Ba nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy một bóng dáng màu xanh thoáng qua.

Là hắn!

Đã quên hoảng sợ, nàng bỗng chốc đứng lên, hai mắt cũng lộ ra hung quang theo. Ai cũng sẽ không biết, lúc này nàng cùng Sư Vương là giống nhau đến như thế.

Nàng cười lên lưng của Tân Ba, thúc giục nó đuổi theo nam miệng thú.

Tân Ba xông đến với tốc độ cực nhanh, khứu giác cũng cực kỳ nhanh nhạy, chỉ cần có một chút hơi thở, nó cũng có thể cảm giác được. Nàng nằm ở trên người của nó, ôm chặt cổ của nó, sợ bị nó ném xuống đất. Tư thế này..... nói thật ra thì rất khó xem.

Nàng cũng mặc kệ những thứ này, an toàn là thứ nhất, báo thù là thứ hai.

Tân Ba mau, tốc độ của nam miệng thú cũng không chậm, khi mỗi lần gần như sẽ sắp đuổi kịp hắn, hắn liền thi triển khinh công biến thái của hắn, bỗng chốc một tiếng lại bay đến mấy chục bước ra ngoài. Bất quá dù sao hắn cũng chỉ là một người phạm, thể lực cuối cùng thì có hạn, ở đâu trải qua so với Tân Ba bám riết không tha mà truy kích nhiều lần?

Cuối cùng, hắn dừng lại ở trên đỉnh của một cây tùng, cúi đầu nhìn nàng và Tân Ba.

“Ai, ngươi cùng bằng hữu thương lượng như thế nào?”

Nàng hàm hừ mà trừng mắt nhìn hắn, quả quyết từ chối nói: “Muốn thương lượng? Không có cửa đâu!” Tân Ba cũng theo đó tiếng gầm lên cao, xem như tán thành.

Nam miệng thúi có chút ăn mệt, mím môi một nói: “Ngươi không phải muốn cho võ công của ngươi có tiến triển nhanh lên sao? Ta có biện pháp có thể giúp ngươi. Chỉ cần ngươi để cho nó không cần lại đuổi theo ta, ta liền mang ngươi đi tìm tiên thảo, tiên thảo có thể giúp ngươi tăng lên nội lực.”

Nàng thu mi lại lặng im suy nghĩ, thật sự có chuyện tốt bực này? Nàng có chút không dám tin hẳn, lắc đầu nói: “Ai biết ngươi nói có là sự thật phải hay không? Ngươi người này không có lòng tốt, ta mới không tin ngươi đâu.”

“Ngươi để cho Sư Vương đi theo ngươi không phải được rồi sao? Ta còn có thể ăn ngươi hay sao?” Nam miệng thúi cố ý kích động nàng, ra vẻ khinh thường nói, “Không thể tưởng được ngươi nhát gan như thế, ta thật là đánh giá cao ngươi.”

Dám nói nàng nhát gan? Hẳn thật là nói trúng rồi chỗ hiểm của nàng, nàng ghét nhất người nào dám nói nàng nhát gan.

Cũng đúng, dù sao có Tân Ba canh giữ ở bên người của nàng, nghĩ rằng hẳn cũng không dám xằng bậy. Có lẽ thật sự có tiên thảo gì đó có thể ở trong thời gian ngắn tăng lên công lực, vậy chẳng phải là làm ít công to, không bao giờ mỗi ngày vất vả mà luyện kiếm nữa?

Nàng suy nghĩ một chút, trả lời: “Được rồi, ta tạm thời tin ngươi một lần, nếu ngươi dám chơi ta, ta sẽ khiến cho Tân Ba trừng trị ngươi.”

“Tân Ba? Ngươi thật đáng yêu.” Nam miệng thúi cười khê, ở trên gò má tuấn tú tràn đầy màu mè, hại nàng thiếu chút nữa thất thần. Nam nhân không thành thật lương thiện như vậy, ngàn vạn lần không thể đụng vào!

Nàng khom người trò chuyện một phen với Tân Ba, dường như nó nghe hiểu ngôn ngữ của nàng, sau khi rống lên vài tiếng thị uy với người ở trên cây người kia, cong người ngồi xổm xuống, dùng ngôn ngữ tứ chi thuyết minh nó đã thỏa hiệp.

Nam miệng thúi thấy thế, thử nhảy xuống mặt đất, không dám tiếp cận đến gần quá. Hắn cảnh giác nhìn Tân Ba, thuận miệng nói: “Ta tên là Hiên Viên Thần, ngươi tên là gì?”

Nàng trả lại một câu ngắn ngủn: “Hàn Linh.”

Sau khi Hiên Viên Thần nghe thấy tên của nàng, biểu tình có chút khác thường, hắn nhìn chăm chú nàng hồi lâu, đột nhiên một nụ cười quỷ dị từ khóe miệng của hắn kéo ra. Hắn không có nói cái gì nữa, bắt đầu ở phía trước dẫn đường, nhưng là ở sau lưng căng thẳng của hắn biểu hiện hắn đang đề phòng Tân Ba.

Hắn dường như đối với địa hình trong sơn cốc cực kì quen thuộc, dẫn nàng đi dạo ở khắp nơi, chỉ ở địa phương nào đó, hắn sẽ nghỉ chân, sau đó ở trong bụi cây bụi cỏ tìm kiếm kỹ càng cái gì đó.

Nhìn hắn tìm đến nghiêm túc, nàng nhịn không được tò mò hỏi: “Này, ngươi rốt cuộc đang tìm cái gì?”

“Ta đang tìm Ngưng Hương Thảo.”

“Chính là ngươi nói tiên thảo có thể nâng cao công lực cho ta? Ngươi nói cho ta biết nó trông như thế nào đi, ta có thể giúp ngươi cùng nhau tìm.” Về mặt của nàng hưng phấn, hai mắt cũng theo đó mà tỏa sáng.

Hiên Viên Thần ngừng lại, nhướn mày đánh giá nàng, biểu tình quái dị nói không nên lời.

Tân Ba vào lúc này gầm nhẹ ra tiếng, nàng tán thưởng mà vỗ vỗ đầu của nó, đừng nói là Tân Ba, ngay cả nàng cũng không quen nhìn gương mặt này hắn.

“Ngưng Hương Thảo chỉ có người thông linh sáu cảm giác mới có thể tìm được, một tục nhân như ngươi, sao có thể tìm được?”

Lời nói của hắn hàm chứa sự ngả ngớn, hoàn toàn chọc giận nàng, nói nàng là tục nhân? Hẳn thì không phải tục nhân ư?

“Chúng ta chờ xem, mỗi người đều đi tìm, nhìn xem rốt cuộc ai mới là tục nhân.” Nàng khiêu khích mà trừng mắt nhìn liếc hắn một, cười lên trên lưng của Tân Ba, quay đầu lại bỏ đi. Nếu hắn muốn lấy được Ngưng Hương Thảo đến như vậy, nàng càng không để cho hắn được như ý, nhất định phải tìm được tiên thảo kia trước hắn một bước, sau đó ăn hết nó, để cho hắn nhìn đến thèm. Hi hi.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 40: Đại Di Mục Tới Chơi

Ở trong sơn cốc tùy ý đi một hồi, Hiên Viên Thần nói không sai, nàng xác thực không biết Ngưng Hương Thảo là vật gì, tìm thấy rất là tốn sức. Hơn nữa trời cũng sắp tối, vẫn nên nhanh chóng tìm một chỗ cư trú thì tốt hơn.

Sau khi cùng Tân Ba cố sức mà câu thông, nó mang nàng đi đến một ngôi nhà gỗ.

Đó là một ngôi nhà gỗ đơn giản mộc mạc, một gian phòng ngủ hợp với một gian phòng bếp, bên ngoài gian nhà còn có một vòng rào tre làm thành ruộng hoa, trồng rất nhiều hoa có không biết tên. Trở lại nguyên trạng nhà gỗ xây ở bên trong tiền cảnh như thế, cùng thiên nhiên càng thêm phù hợp. Kìa rõ ràng là gian nhà của người cư trú, chẳng lẽ nơi này còn có những người khác tồn tại?

Trong phòng chứa đầy cát bụi, khi đẩy mạnh cửa phòng, một lớp bụi thật dày rơi xuống, rơi xuống đầy đầu của nàng. Gian nhà này hẳn là rất lâu rồi không ai sống, một khi đã như vậy, nàng sẽ không khách khí, tạm thời tu hú chiếm tổ chim khách.

Màn trời dần dần hạ xuống, trải qua sự cố gắng của nàng, nhà gỗ đã được dọn dẹp đến không sai biệt lắm. Trước kia vào canh giờ này, là thời gian nàng đi theo Long Chi Dục tập võ, bây giờ hẳn không ở đây, nhưng nàng vẫn là không muốn bỏ phí võ nghệ học được thật vất vả. Đặc biệt là sau khi đã thấy qua võ công biến thái của nam miệng thú và Dạ Ma Thiên, lòng hiếu thắng của nàng bị kích thích rất lớn, ở cái thế giới tôn sùng vũ lực này, không có võ công thì không có cách nào bảo vệ chính mình.

Bê cảnh, ra thế.

Dồn khí vào đan điền*.

*đan điền là thuật ngữ trong y học, võ thuật, dưỡng sinh dùng để chỉ một vài trung tâm khí lực hay là các huyết đạo trên cơ thể người; là nơi tập trung khí lực nhiều nhất, mạnh nhất, luyện thở đan điền sẽ có tác dụng tăng cường sức khỏe và tuổi thọ. Huyệt đan điền nằm ở dưới rốn chừng 3cm, còn được gọi là huyệt khí hải.

Một dòng nhiệt lưu từ chỗ đan điền không ngừng dâng lên, tiếp đó chảy khắp toàn thân.

Bộ thần khí thư thái, chẳng qua là một chốc thời gian đó, nhưng mà dường như tất cả đã có biến hóa.

Nàng nhẹ điểm mũi chân nhảy lên về phía trước, chỉ là nhẹ nhàng nhảy, lại nhảy cao đến vài chục trượng**. Trôi lơ lửng ở giữa không trung, dưới chân không có chỗ dựa, thân mình uyển chuyển nhẹ nhàng, trước nay chưa từng có uyển chuyển nhẹ nhàng.

**đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước.

Nàng cúi đầu nhìn xuống sơn cốc, tất cả đều ở dưới chân của nàng, cảm giác ngự trị ở trên tất cả thật tốt. Bên tai là tiếng gió vù vù, so với trên mặt đất mạnh mẽ hơn mười lần. Gió thổi quần áo của nàng bay lên, thổi bay ống tay áo của nàng, cũng thổi bay sợi tóc của nàng, nàng từ từ thích loại cảm giác này.

“Ngao ——”

Trên mặt đất truyền đến tiếng Tân Ba gầm lên, nàng thấy được điểm nhỏ màu vàng nâu kia nó đứng ở trên mặt đất, nó ở dưới đi qua đi lại, điểm nhỏ cũng theo đó mà di chuyển. Bỗng nhiên, đầu óc của nàng bắt đầu choáng váng, nàng nhớ tới chứng bệnh sợ độ cao của nàng. ....

“A ——”

Nàng nằm ngửa ở trên một giường gỗ duy nhất trong nhà gỗ, lưng vẫn còn vô cùng đau đớn, mới vừa rồi một cú ngã rơi xuống kia không nhẹ.

Từ cái phương hướng này, nàng chỉ cần hơi hơi ngửa đầu lên, là có thể nhìn thấy trời sao từ cửa sổ ở bên ngoài mái nhà. Đêm nay vì sao vô cùng sáng ngời, ở trong một sơn cốc đẹp như tiên cảnh như vậy, ngay cả bầu trời đêm cũng trở nên trong veo và mỹ lệ, giống như mộng ảo vậy.

Kỳ thật đợi ở chỗ này cũng không tồi, chính là thiếu chút nhân khí. Nghĩ lại một chút, lúc trước nam miệng thú kia mang theo nàng bay ở trên không hồi lâu, căn cứ vào hành trình để phán đoán, nơi này hẳn là cách xa thư viện hơn mười mấy dặm. Nàng ở chỗ trời xa đất lạ này, rất khó tự mình trở về, lại nói tiếp, nàng còn phải cảm tạ hẳn. Nàng rời đi thư viện, rời đi trời buộc của Hoàng đế lão cha, như vậy nàng đã hoàn toàn tự do.

Bỏ đi kỳ kiểm tra, bỏ đi danh sách tuyển phu! Từ đây, nàng chính là nàng, không ai có thể trói buộc nàng nữa.

“Ta tự do rồi ——”

Sơn cốc yên lặng quanh quẩn tiếng hô lớn của nàng, truyền đến từng đợt tiếng vọng lại.

Ở một chỗ khác trong sơn cốc, một bóng đen còn đang tìm kiếm ở khắp nơi, nghe được tiếng hô của nàng, hần dậm chân quay đầu lại, một nụ cười nhạt từ bên môi tầng tầng kéo ra. Hần còn chưa từng gặp qua người có ý tứ như thế, bị hần chớp tới nơi xa lạ, chẳng những không sợ, còn may mắn được tự do. Nếu nàng không phải. .... Ánh mắt của hần tức khắc trở nên tối đi.

Nằm ngửa ở trên giường, nàng tiếp tục suy nghĩ xa xôi, thật sự muốn thoát khỏi khống chế của Hoàng đế lão cha sao? Thoát khỏi hẳn là có được tự do, nhưng, nàng đổi thành cái gì cũng không có. Đừng nói nữ hoàng tương lai, chính là một bá tánh bình thường cũng không có chỗ dung thân cho nàng, Hoàng đế lão cha nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng. Chẳng lẽ thật muốn cả đời đợi ở trong cốc búi Tân Ba?

Vui thích và hưng phấn mới vừa rồi lập tức biến mất không thấy, nàng quá mức ngây thơ rồi. Sự việc sâu xa không có như tưởng tượng của nàng đơn giản như vậy, đặc biệt là ở trên người của nàng còn cất giấu một chất độc trí mạng, không biết khi nào sẽ đoạt đi tính mạng của nàng.

Ai, vì sao làm người khó như vậy?

Bụng đột nhiên trướng đau một trận, đó là phản ứng của đau bụng kinh, hơn nữa còn là cảm giác đau đốn xoắn lại khi lần đầu xuất hiện mới có. Nàng ôm bụng thống khổ mà than nhẹ, bỗng nhiên nhớ tới thân thể của Hàn Chi Hoa mới chỉ có mười lăm tuổi, hơn nữa chuyện phương diện này so với nữ hài tử khác đều chậm hơn rất nhiều.

Làm sao bây giờ? Vậy thời xưa khi đại di mục của nữ nhân tới, thì tiếp đón như thế nào?

Dưới thân đã có cảm giác nóng ướt thấm ra bên ngoài, nàng cũng bất chấp những thứ này, hai tay ôm bụng lăn qua lăn lại. Đau chết nàng rồi! Không biết có phải lúc trước bởi vì ăn quá nhiều trái cây hay không, mùi máu vô cùng nặng, đại di mục cũng thế tới ào ào.

“A ——”

Nàng kêu rên ra từng tiếng thống khổ.

Tân Ba canh giữ ở ngoài cửa bị giật mình tỉnh giấc, quanh quần ở ngoài cửa phòng đi qua đi lại, trong miệng gầm lên thật thấp, tựa như thăm hỏi, lại tựa như quan tâm.

“Làm sao vậy?”

Ở đầu giường vang lên một tiếng thăm hỏi, Hiên Viên Thần đột nhiên xuất hiện ở đây.

Nàng nhăn mặt, gắng sức lắc đầu với hắn, chuyện mất mặt như vậy, nàng không muốn bị hắn cười nhạo. Tiếp tục cuộn tròn thân mình, nàng há mồm cắn lên mu bàn tay của mình, ở trên trán đã sớm che kín mồ hôi. Tay của nàng bị lực mạnh kéo ra, ba ngón tay của Hiên Viên Thần đặt ở trên mạch đập của nàng bắt mạch. Nàng đau đến chết đi sống lại, không có chú ý đến biểu tình của hắn, chỉ là nghe được tiếng cười khẽ thật thấp của hắn, tiếp theo rồi đi gian nhà.

Nàng càng thêm tức giận, hắn thấy chết mà không cứu không nói, thế nhưng còn vui sướng khi người gặp họa.

Mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo của nàng, ở dưới thân của nàng càng thêm chặt vật không chịu nổi. Ở trong phạm vi mấy dặm trừ bỏ nàng, một người duy nhất thể nhưng khoanh tay đứng nhìn, hồ hững với nàng, nàng thật là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Nước mắt ứa khuất tức khắc như nước suối trào ra bên ngoài, đau đốn khắc sâu, làm cho nàng liên tưởng đến lúc năm tuổi năm ấy, khi nàng bị cha mẹ vứt bỏ ở trước cửa của cô nhi viện, lẻ loi mà bất lực sợ hãi. Ký ức quá lâu, nàng gần như không nhớ nổi bộ dáng của cha mẹ nàng, nàng cũng không muốn lại nhớ đến. Bọn họ vứt bỏ nàng, thì không còn là cha mẹ của nàng, bọn họ đã mất đi tư cách làm cha mẹ.

Thân mình đột nhiên nhẹ một chút, có người ôm ngang nàng bế lên, đi ra khỏi gian nhà.

Nàng mở to hai mắt ra nhìn hắn, không rõ hắn đến tột cùng muốn làm cái gì. Thân mình mệt mỏi, không có sức khước từ hắn, chỉ có thể mặc cho hắn ôm nàng đi về phía phòng bếp ở cách vách.

“Tùm!”

Nàng bị hắn mà ném vào trong một lu đựng đầy nước mà không hề báo trước, hơi nước nóng hằm hập tràn ngập toàn bộ phòng bếp, nước ấm bắn khắp mặt của nàng. Đau đốn ở trên người trái lại bởi vì nhiệt độ nước ấm và lực chú ý của nàng dời đi, tạm thời hòa hoãn giảm bớt. Nàng duỗi tay vuốt xuống giọt nước ở trên mặt, chặt chẽ trừng hắn chăm chăm, hắn rốt cuộc muốn làm gì? Vui sướng khi người gặp họa còn chưa đủ sao?

“Đừng nhìn ta như vậy, ta đối với nữ nhân ngây ngô như ngươi vậy không có hứng thú.”

Hắn vén lên hai tay áo, duỗi tay thăm dò vào đáy nước, sờ đến bên hông của nàng, ra vẻ sẽ phải coi bỏ đại lung của nàng.

Nàng vững vàng mà túm chặt đại lung, không cho hắn chạm vào một chút. Cái tên ngụy quân tử này, ngoài miệng nói không có hứng thú, ở trên tay lại ỷ làm cái việc đáng khinh gì?

“Ngươi cút cho ta! Luru mạnh!”

“Luru mạnh?” Hắn cười nhạo, nhướn lông mày, xoay người nói, “Vốn còn muốn giúp ngươi vận công điều trị, nếu ngươi không cảm kích, vậy thì quên đi.”

Vận công điều trị?

Nàng nửa tin nửa ngờ, xem hắn sắp bước ra cửa chính, nàng vẫn là mở miệng gọi hắn lại. Ở trong bụng đau từng cơn quá mức tra tấn người, nàng vẫn là quyết định tin tưởng hắn một lần.

“Chờ một chút! Ta tự mình cởi quần áo.” Giọng nói của nàng có chút không được tự nhiên, nàng không thích thỏa hiệp.

Nàng đưa lưng về phía hắn, quần áo ướt phong phanh từng cái tuột xuống từ trên đầu vai của nàng, lộ ra da thịt nõn nà như tuyết trắng, vô cùng mịn màng. Giọt nước tinh mịn dừng ở trên hai vai đường cong hoàn mỹ và xương cảm giác tươi đẹp ở sau lưng của nàng, tựa như đắp lên một lớp lụa mỏng mộng ảo, duy nữ mà rung động lòng người. Nàng kéo xuống dây cột tóc, mặc cho mái tóc dài xõa trên vai, che khuất hai ngọn núi lưng linh hấp dẫn ở trước ngực của nàng.

Mặt nước đã rải lên một lớp đồ âm u nhân nhát, màu đỏ kia ở trong hơi nước càng có vẻ quuyền rũ. Nàng có chút vô lực mà vịn ở bên cạnh lu nước, giọng nói yếu ớt: “Ta chuẩn bị xong rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 41: Người Tên Biến Thái Chết Tiệt

Phía sau một mảnh lặng im, nàng có chút kinh ngạc, bỗng dừng quay đầu lại, đối diện đôi mắt tối đen mà sâu xa của Hiên Viên Thần, đáy mắt của hắn nồng đậm ** là nàng quen thuộc. Đối diện ánh mắt của nàng, ánh mắt của hắn hơi biến hóa, khôi phục lại bình tĩnh như trước.

Theo cường lực của hắn chạm đến sau lưng của nàng, một dòng nhiệt lưu dần dần dung nhập vào trong cơ thể của nàng, theo mạch máu tản mạn khắp nơi đến tứ chi cùng với phần đầu, nàng cảm giác được đau đớn ở trên người đang ở chậm rãi mất đi. Bụng có một dòng nhiệt lưu khác thường, khác biệt với nội lực mà hắn truyền vào, đang chậm rãi dâng lên, theo nội lực của hắn hướng phát triển dần dần dung hợp. Trong khi đau đớn trong thân thể đang mất đi, nàng cảm giác được một dòng lực lượng thêm vào đang chậm rãi lớn mạnh, hóa thành một bộ phận trong thân thể của nàng. Lòng bàn tay của hắn rời khỏi sau lưng nàng, nàng hít sâu một hơi, cả người chợt cảm thấy thoải mái.

“Nữ nhân ngu xuẩn, một lần ăn nhiều Hóa Long Quả như vậy, không muốn sống nữa sao?”

“.....”

“Hôm nay nếu không có ta ở đây, mạng nhỏ của ngươi thôi rồi.”

“.....”

“Coi như ngươi gặp may mắn, bỗng dừng nhiều hơn mấy thành công lực.”

“Gi?”

“Có thể đứng lên không?”

Nàng vừa định nói nàng có thể, tay của hắn đã dò vào dưới nước, bế ngang người của nàng lên. Giọt nước tí tách mà từ trên người của nàng chảy xuống, thân thể trắng tinh không tí vết của nàng nhìn không sót gì mà hiện ra ở trước mặt của hắn, nàng có chút sửng sốt, không biết phản ứng như thế nào.

Ánh mắt của hắn liếc nhìn toàn thân của nàng một lần, không hề có tính tự giác phi lễ chó coi, khoe miệng còn hiện lên một nụ cười xấu xa. Nếu không phải bây giờ thân mình của nàng suy yếu, nàng nhất định ra sức đánh hắn một trận.

“Này, ngươi nhìn đủ rồi chưa? Còn không mau tìm ít đồ giúp ta che một chút.....” Nói xong lời cuối cùng, nàng càng ngày càng không tự tin, trần trụi mà bày ra ở trước mặt của hắn như thế, trên mặt của nàng nóng lên một trận.

Đặc biệt là người nào đó còn treo nụ cười xấu xa, nhìn chăm chăm không chớp mắt ở trên người của nàng, nàng thiếu chút nữa tức giận đến học máu. Hắn nhất định là khắc tinh trong sinh mệnh của nàng, bằng không làm sao sau khi gặp được hắn sẽ không có chuyện tốt xảy ra?

“Cởi quần áo của ngươi ra cho ta!”

Hắn cười tà, nhướn mày hỏi một câu: “Cởi ra hết sao?”

Nàng sung huyết não một trận, hơn nữa trước đó đã lẫn lộn một phen, nàng hoàn toàn ngất đi.

Hiên Viên Thần cho rằng nàng là bị hắn chọc tức hôn mê, bĩu môi, thấp giọng nói thầm: “Sức lực không kiên nhẫn như vậy?”

Hắn cởi ra quần áo ở trên người, đắp lên trên người của nàng, động tác nhẹ nhàng. Đầu ngón tay của hắn lướt qua da thịt của nàng, thật cẩn thận, tựa như đang thưởng thức một món trân bảo.

“Đáng tiếc, ngươi là nữ nhi của nàng. Ta có thể không giết ngươi, nhưng ta không thể bảo đảm người khác không giết ngươi.....”

Ánh mắt của hắn tức khắc trở nên sâu xa, bỗng chốc đứng lên, cất bước rời khỏi gian nhà.

Ở trên mặt hơi ngứa, hình như có đồ vật lông xù xù đang đụng vào nàng, nàng duỗi tay quét nó ra, rất nhanh nó lại dính vào. Năm lần bảy lượt, quấy đến nàng hoàn toàn ngủ không an ổn.

Không có biện pháp, nàng chỉ có thể miễn cưỡng mở mắt ra.

Ô, mèo con thật đáng yêu!

Không đúng, hình thể này, màu lông quả thật giống, nhưng khuôn mặt này thấy thế nào đều giống như phiên bản Q của Tân Ba.

Chẳng lẽ là một con tiểu - sư - tử?

Nàng giật mình một ngồi dậy, quần áo ở trên người cũng vào lúc này tuột xuống, lộ ra thân mình trơn bóng của nàng. Nàng vội đem quần áo mặc vào người, có vẻ rất to rộng, vạt áo che khuất đôi chân của nàng, chiều dài vừa vặn.

Làm cái gì? Làm sao tiểu sư tử, đại sư tử đều thích sấp đến trên người của nàng? Chẳng lẽ con tiểu sư tử này cũng là đực?

Sau khi xác định nó không có ác ý, nàng mới buông lỏng xuống dưới, thử ôm nó vào trong ngực. Tiểu gia hỏa này lông xù xù, thân mình cũng nhẹ, ôm vào trong ngực còn có thể sưởi ấm, khiến cho người rất thích. Nếu là để cho nàng ôm Tân Ba quái vật khổng lồ kia, nàng khẳng định không làm được.

Nó phỏng chừng chính là nhi tử hoặc đời cháu của Tân Ba, cứ đặt tên cho nó là Tiểu Tân Tân được rồi.

“Tiểu Tân Tân, đi, tỷ tỷ mang ngươi đi ra ngoài phơi nắng một chút.” Nàng vừa định hoạt động thân mình, thì cảm giác được ở dưới người có chút không thích hợp, không dám lại động một chút. Thả Tiểu Tân Tân lại ở trên giường, nàng ở khắp nơi tìm đồ vật tới làm bông vệ sinh, phỏng chừng cái xiêm y này của Hiên Viên Thần đã bị nàng vẽ hoa văn.

“Tĩnh rồi?”

Hiên Viên Thần từ bên ngoài không mời tự vào, trong tay cầm một gốc thực vật không biết tên, ở phía trên có treo mấy khóa trái cây màu vàng. Nàng không khỏi tò mò mà nghiên cứu, chẳng lẽ đây là Ngưng Hương Thảo mà hắn tìm được?

“Nghe nói ăn cái này, chỗ kia cũng sẽ không chảy máu nữa, ngươi không ngại thử xem” Khi hắn nói lời này, cất giấu ý cười rõ ràng, một khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ hết sức thiếu đánh.

Nàng oán hận mà tiếp nhận từ trong tay của hắn, há mồm liền ăn vào mấy khóa trái cây không biết tên kia, kể cả lá cây quanh thân của nó, phảng phất giống như đang cắn hắn.

Hắn nhắc chân sẽ phải rời khỏi, nàng vội vàng kêu hắn lại: “Chờ một chút! Ngươi..... Ngươi nếu cái gì đều đã biết, vậy làm người tốt thì làm đến cùng, giúp ta giặt sạch quần áo, phơi khô, sau đó lại đưa về đây.”

Hắn không thể tưởng tượng mà quay đầu lại, liếc mắt nhìn nàng, có lẽ không nghĩ tới nàng sẽ đưa ra nhiều yêu cầu như vậy. Hắn bỗng nhiên sát lại gần nàng, hai mắt dõi xuống, nhìn vào miệng cô áo hơi lộ ra của nàng, chỗ đó hai luồng tròn trịa như ẩn như hiện.

“Ta nhưng cho tới bây giờ đều không phải người tốt lành gì, ngươi đừng quên, lúc trước ta là làm sao hại ngươi ư?”

Nàng vội kéo chặt cổ áo, lùi cách hắn vài phần, hắn không nói, nàng thật đúng là đã quên lúc trước chuyện hắn ném nàng cho Tân Ba. Bất quá đêm qua, hắn quả thật giúp nàng rất nhiều, nàng rất cảm kích. Trực giác nói cho nàng, hắn cũng không phải hoàn toàn xấu.

Hắn rất vừa lòng phản ứng của nàng, thẳng thắn mà cười to, mang theo một chút tà ý.

Nàng hung hăng trừng hắn, đưa mắt nhìn hắn rời đi, lại nhìn hắn mang theo xiêm y của nàng trở về. Xiêm y khô ráo ùn ùn bay về phía nàng, ở phía trên thấm đẫm hương vị ánh mặt trời và cỏ thơm, mà vết máu ở phía trên đã biến mất không thấy.

Nàng cười nhọt nhạt, hắn quả nhiên không phải xấu như vậy. Nàng ngẩng đầu, nở nụ cười ngọt ngào với hắn, lại cười đến mức ác ma: “Ta nghĩ bây giờ ở trên người ta mặc cái này, cũng cần rửa giặt sạch. Ngươi biết đó, tới cái thời điểm kia, là không được đụng vào nước.”

Hai mắt của hắn tức khắc hip lại, từ giữa phụt ra hai tia sắc bén, tay của hắn đột nhiên duỗi tới bên hông của nàng, không đợi nàng kịp phản ứng, hắn đã liên tục làm khe kéo đai lưng, lột quần áo của nàng xuống.

“A —— ngươi cái tên biến thái chết tiệt!” Nàng vừa mắng, vừa cầm lấy quần áo của mình che đầy vị trí quan trọng.

Hiên Viên Thần lại rất vô tội mà quơ quơ xiêm y ở trong tay, nói: “Không phải muốn giặt sao?”

Nàng ngửa người ra lui về phía sau năm một, làm bộ tức đến hôn mê bất tỉnh. Cảm giác có chút lạnh, thuận tay ôm Tiểu Tân Tân vào trong ngực sưởi ấm. Hiên Viên Thần buồn cười mà nhìn nàng, một mặt mỹ lệ từ bên của hắn môi nở rộ, tâm tình chưa bao giờ giống như bây giờ vui vẻ như vậy.

Hiên Viên Thần còn đang tiếp tục tìm kiếm Ngưng Hương Thảo, nàng không biết Ngưng Hương Thảo đến tột cùng đối với hắn có bao nhiêu quan trọng, nhìn bóng dáng cao lớn anh tuấn của hắn, nàng đối với hắn tràn ngập tò mò. Võ công của hắn cực kỳ cao, gần như có thể so sánh với Dạ Ma Thiên, tính tình của hắn có chút tà khí, khi thì giống ác ma, khi thì lại giống thiên sứ, phân không rõ rốt cuộc cái nào mới là hắn. Ít nhất, hắn là một chính nhân quân tử, hắn không có nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Nàng cười Tân Ba, trong lòng ngực ôm Tiểu Tân Tân, khi từ phía sau hắn vòng qua, nàng lên tiếng chào hỏi với hắn: “Này, vậy Ngưng Hương Thảo đến tột cùng có chỗ tốt gì, khiến ngươi muốn có được nó như vậy?”

Hắn cũng không quay đầu lại mà trả lời nàng, giọng điệu vô cùng khinh thường: “Một cái tục nhân như ngươi, nói cho ngươi biết cũng không làm nên chuyện gì.”

Nàng có chút buồn bực: “Vậy ngươi chờ coi, chờ ta tìm được Ngưng Hương Thảo, ta không nói hai lời sẽ ăn nó trước, để cho ngươi cái gì cũng không có.”

Nàng thúc giục Tân Ba tìm kiếm ở nơi khác, đứng rồi, Tân Ba sống lâu ở đây, nhất định đối với linh tiên chi vật ở trong cốc tương đối quen thuộc, thay vì chính mình mù quáng tìm kiếm, sao không để cho nó dẫn đường?

Nhưng vấn đề là, làm sao câu thông cùng nó đây?

Vì có thể để cho nó hiểu được ý của nàng, nàng bắt đầu tự biên tự đạo ở trên mặt đất vừa diễn lại vừa nhỏ cò, thêm tiết mục ăn cò, Tân Ba xem đến một hồi quáng mắt, kỳ thật nàng cũng hôn mê. Đáng giận nhất chính là, Hiên Viên Thần không biết khi nào xuất hiện ở một bên nhìn lên tiết mục, vẻ mặt cười nhạo thiếu đánh.

Ngay lúc nàng sắp tuyệt vọng, Tân Ba bỗng nhiên đứng lên, gầm lên vài tiếng với nàng. Chẳng lẽ nó tiếp thu ý của nàng? Nàng vội vàng leo lên lưng của nó, tiện tay xách theo Tiểu Tân Tân, đi theo nó chạy như bay về phía chỗ sâu ở trong sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 42: Nói Ta Vô Lại?

Lúc Tân Ba dẫn bọn họ từ một mảnh rừng phong trong sương mù xuyên qua một phiến rừng phong khác, ánh mắt của Hiên Viên Thần tức khắc sáng lên. Hắn tìm khắp tất cả những nơi trong cốc, lại duy chỉ có không dám hướng đến sương mù ở trong rừng này xông loạn, hiện giờ có Tân Ba dẫn đường, hắn mới phát hiện thì ra chỗ sâu ở trong rừng sương mù này có động thiên khác.

Sương mù hơi mỏng, cỏ cây không biết tên, hoa tươi diễm đóa lẳng lơ, dòng nước chảy xiết ..... Tạo thành một bộ hình ảnh duy mỹ.

Người ở trong sương mù, sương mù ôm trọn tiền cảnh.

“Ngưng Hương Thảo!”

Hiên Viên Thần kích động mà buột miệng thốt ra.

Hàn Linh hướng theo tầm mắt của hắn nhìn lại, cũng sợ ngây người.

Đó là một gốc tiên thảo trôi nổi ở chính giữa đầm nước, tựa như thủy tiên, lại không có rễ không có thân. Đầm nước chính là suối nguồn của nó, đầm nước chính là rễ của nó từ thế đứng ngạo nghễ, sương trắng lượn lờ, không biết là sương mù chưa tan ra hay là bản thân của nó phát ra tiên khí, chỉ liếc mắt một cái, là có thể nhìn ra nó nhất định là vật phi phàm.

Ngay sau đó, Hiên Viên Thần đã phi thân đến chính giữa đầm nước, duỗi tay hái đi Ngưng Hương Thảo kia. Nàng cũng không rút lại phía sau, ám khí ở trong tay áo mở ra, bắn ra đến trên người của hắn. Nếu là bảo vật, ai gặp thì có phần, dựa vào cái gì phải cho hắn?

“Vèo!”

“Vèo!”

Ngân châm bắn một lượt.

Hiên Viên Thần đã một tay nắm Ngưng Hương Thảo ở trong tay, nghe được âm thanh của ám khí, ống tay áo của hắn nhẹ múa, không cần tốn nhiều sức, đã thu ngân châm vào trong tay áo. Mũi chân của hắn nhẹ điểm ở trên mặt nước, bỗng chốc nhảy lên trên không, bay khỏi rừng sương mù.

“Tân Ba, đuổi theo hắn!”

Nàng vội vàng nhảy lên lưng của Tân Ba, đuổi theo hắn. Bảo vật như thế há có thể để cho hắn độc hưởng một mình?

Rừng sương mù, rừng phong, sơn cốc.....

Hiên Viên Thần chạy băng băng giống như một trận gió mạnh, Tân Ba càng giống như một con gió lốc, nàng thiếu chút nữa bị vút xuống từ trên lưng của nó. Cuộc đua giữa cao thủ tuyệt thế và thú vương, tuyệt đối không phải phạm nhân bực này như các nàng có thể với tới, nàng đối với võ công của mình

càng thêm tự ti.

“Ngao ——”

Tân Ba kéo tiếng gầm dài.

“Ngao ——”

“Ngao ——”

“Ngao ——”

“.....”

Đàn thú bốn phía trong sơn cốc cảm ứng được lời kêu gọi của nó, cũng theo đó đồng loạt gào dài, toàn bộ sơn cốc tức khắc sôi trào.

Trên bầu trời, hắc ung, đại điêu.....

Trên mặt đất, hổ, báo, sài lang.....

Đen nghìn nghịt mà hướng về phía Hiên Viên Thần chạy trốn khinh gần.

Nàng rút cuộc hiểu rõ vì sao lúc trước Hiên Viên Thần muốn đem nàng làm như mồi vút cho Tân Ba, còn hấn lặng yên lên vào trong sơn cốc tìm bảo. Trường hợp đồ sộ bức này, cho dù hấn lại có ba đầu sáu tay, cũng khó địch lại công kích của đàn thú.

Nàng tự hào mà nhìn về Tân Ba đang ngẩng cao đầu, khí thế vương giả khắp cả người nhìn không sót gì, Tân Ba của chúng ta thật là làm tốt lắm!

Trong ngực của nàng còn ôm chặt Tiểu Tân Tân, nó đang thò đầu ra nhìn hết thấy ở trước mắt, con người trong suốt phát sáng tràn ngập tò mò. Nàng cúi đầu khẽ hôn nó, nó có trường bối rất giỏi, tương lai không lâu sau, nó cũng nhất định sẽ giống như trường bối của nó ngao thị đàn thú, trở thành vua của rừng rậm.

Bóng dáng của Hiên Viên Thần ở giữa đàn thú thoát ẩn thoát hiện, dòng khí cường đại từ trong thân thể của hấn bùng nổ, mỗi một lần bùng nổ, đàn thú ở xung quanh hấn sẽ lui ra phía sau hơn mười bước. Nhưng mà chỉ đợi dòng khí kia hơi yếu đi, chúng nó lại tập thể công kích, không chút nào cho hấn cơ hội để thở dốc.

Nàng cười khẽ quan sát trận đại chiến người thú kịch liệt này, nàng tin tưởng hấn sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy, nhưng cũng tin tưởng hấn cuối cùng sẽ thỏa hiệp với nàng. Nàng muốn chẳng qua là Ngưng Hương Thảo ở trong tay của hấn, cũng không muốn mạng của hấn, dù sao tối hôm qua đã làm phiền hấn.

“Này, chỉ cần người chịu đưa Ngưng Hương Thảo cho ta, ta có thể giúp người.”

“Không cần, ta còn có thể ứng phó được.”

Giọng điệu khinh thường của hấn, mang theo giọng điệu kiệt ngao bất tuân*.

*Kiệt ngao bất tuân: 桀驁不馴 - kiệt ngao bất tuân.

Kiệt: hung hăng; ngao: ngựa chưa được thuần hoá, sánh với ngao mạn kiêu căng. Tính tình hung hăng cường bạo không biết phục tùng.

Trong đó:

[桀] (HV: kiệt) Nghĩa chính là vua Kiệt, nghĩa bổ sung là "kiệt" trong "kiệt xuất".

[驁] (HV: ngao) Nghĩa chính là chỉ ngựa bất kham, nghĩa bổ sung là "ngao" trong "cao ngao".

Xuất phát từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, ví người tài giỏi quật cường như mãnh mã (ngựa khó thuần thường là ngựa cực tốt), có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến, kiềm hãm được. (Nguồn: <https://koilvusju.wordpress.com>)

Tốt, nàng cũng muốn nhìn hấn có thể chống đỡ tới khi nào.

“Tân Ba, lên!”

Một cái bóng dáng màu nâu thoáng qua ở trước mắt, dưới sự xúi giục của nàng, Tân Ba bỏ nhào tới chạy về phía Hiên Viên Thần. Sư Vương ra trận, một cái thay thế tất cả.

Nàng có thể rõ ràng mà nghe được tiếng mắng không ngừng phát ra từ trong miệng của Hiên Viên Thần, tâm tình của nàng cũng theo đó mà sung sướng, tiếng cười to dần dần ở trong sơn cốc lan ra.

Ánh mắt tức giận của Hiên Viên Thần bắn về phía nàng, cánh tay của hắn phải bị cào rách vài đường, ngay lúc nàng cười to khiến hắn phân tâm chỉ chốc lát. Nàng không chút nào sợ hãi mà đón lấy ánh mắt của hắn, bây giờ ngay cả bản thân của hắn đều khó bảo toàn, còn có thể làm nàng như thế nào? Nàng không chút nào sợ hắn trả thù.

“Mau kêu nó dừng tay! Bằng không Ngưng Hương Thảo liền giữ không nổi.”

Hiên Viên Thần rút cuộc thỏa hiệp gào rống với nàng, trong lòng của nàng miễn bàn nhiều thống khoái, có thể làm cho người kiệt ngạo bất tuân như hắn thỏa hiệp như vậy, thật sự không dễ dàng.

“Tân Ba, trở về đi!”

Câu thông giữa nàng và Tân Ba càng ngày càng hòa hợp, nàng kêu nó một tiếng, nó liền dẫn đầu dẫn đàn thú đỉnh chỉ công kích. Nàng tin tưởng nó tuy là nghe không hiểu ngôn ngữ của nàng, chỉ là nó có thể từ ánh mắt của nàng lĩnh ngộ được tâm ý của nàng.

Khi Hiên Viên Thần đi về phía nàng, sắc mặt xanh mét, giống như nàng làm việc tội ác tày trời gì. Hắn đe dọa nhìn nàng, ở trên cánh tay, trên đùi đều có mấy chỗ quào trầy, hắn lớn tiếng quát nàng: “Nữ nhân đáng giận, ngươi rút cuộc muốn làm cái gì?”

Nàng buông tay, hơi lộ ra vẻ vô tội nói: “Không có gì, ta chỉ nghĩ muốn Ngưng Hương Thảo ở trong tay của ngươi.”

Hiên Viên Thần tức giận mà liếc mắt xem thường nàng một cái: “Ngươi đã ăn Hóa Long Quả rồi, ăn Ngưng Hương Thảo nữa hoàn toàn không có tác dụng gì.”

Nàng lắc đầu: “Ta không tin, ngươi sợ ta cùng ngươi đoạt, cho nên mới nói như vậy. Thử tốt, có ai ngại nhiều?”

Hiên Viên Thần hít sâu một hơi, ắn nhần tức giận ở trong bụng, cắn răng nói: “Nó rất quan trọng đối với ta.”

Nàng chớp chớp mắt: “Nó cũng rất quan trọng đối với ta.”

“Ngươi. .... Ngươi nữ nhân vô sỉ này!”

Nàng tin tưởng nàng đã chạm đến điểm mấu chốt của hắn, bằng không hắn cũng sẽ không nổi trận lôi đình như thế. Thế nhưng hắn vậy mà lại nói nàng vô sỉ, nàng làm sao có thể nhịn?

“Ta vô sỉ như thế nào? Ngươi mới vô sỉ, vì một gốc cỏ rách gì đó, ném ta cho sư tử làm đồ ăn, lương tâm của ngươi chạy đi nơi nào?”

“Bây giờ ngươi không phải êm đẹp ư?” Giọng điệu của hắn tức khắc yếu đi xuống, có chút lương tâm tự giác phát hiện.

“Bây giờ ta êm đẹp, đó là bởi vì mạng của ta cứng rắn. Nếu là ta thật sự bị ăn, ngươi còn có thể nhớ rõ có một người như ta vậy sao?” Nàng rống to với hắn một hồi, đừng tưởng rằng lão hồ không phát uy, thì coi nàng là mèo bệnh. Đảo mắt nhìn một chút trên cánh tay của hắn còn đang chảy máu, nàng cũng phát hiện lương tâm, xua tay nói, “Bất quá quên đi, ta đại nhân không tính toán với tiểu nhân, bây giờ chúng ta coi như huề nhau.”

Sắc mặt của hắn lại bắt đầu đỏ lên: “Ngươi. .... Ngươi còn đại nhân không tính toán với tiểu nhân? Thật chưa thấy qua nữ nhân vô lại như ngươi vậy.”

Nói nàng vô lại phải không? Hừ hừ. ....

Nàng vòng đến phía sau của hắn, hí mắt nhìn chăm chăm hắn một lát, lại nói nàng vô sỉ, còn nói nàng vô lại, nàng sẽ để cho hắn trả giá đại giới.

“Được, xem phân thượng ngươi đang bị thương, ta cũng không cùng ngươi đoạt Ngưng Hương Thảo, ngươi vẫn nên nhanh chóng chữa thương đi.”

Hắn lạnh nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái, đi qua một bên, tìm chỗ sạch sẽ bắt đầu xử lý miệng vết thương. Tay áo của hắn vén cao lên, lộ ra một đoạn cánh tay cường tráng màu đồng thau, khoan hãy nói, màu da của hắn và Dạ Ma Thiên rất giống, cơ bắp ở trên cánh tay cũng hình dạng khối rõ ràng như nhau. Hắn bình thường nhất định luyện võ tương đối chuyên cần, cho nên mới sẽ có hiệu quả như vậy.

“Ngưng Hương Thảo rút cuộc có chỗ tốt gì? Ngươi xem nó như bảo bối vậy?” Nàng quả thật rất hiếu kì, công dụng cụ thể của Ngưng Hương Thảo.

Hắn vừa thoa thuốc trị thương trên cánh tay, vừa thuận miệng nói: “Ngưng Hương Thảo là thuốc hay chữa thương bổ khí, khi ta luyện công bị thương, cần nó để khôi phục công lực.”

Võ công đã biến thái như vậy, còn khôi phục công lực?

“Thì ra là thế.” Tròng mắt của nàng xoay hai bên, ánh mắt lưu luyến nhìn Ngưng Hương Thảo khi hắn đặt ở bên người. Lấy công lực của nàng, nếu nàng đoạt, khẳng định sẽ bị hắn bắt được. Chi bằng. ....

“Ta có thể nhìn được không? Chi là nhìn thôi.” Nàng thật cẩn thận mà xoay người lại nhặt lên, hắn chỉ là khinh thường mà vút một cái liếc mắt cho nàng, trong lòng nghĩ rằng nàng nhất định không có cách nào mang theo nó bình yên thoát đi, cho nên cũng liền buông lỏng cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Nụ Hôn Nóng Bỏng Chột Tối

“Ừ, vừa ngủ được liền chột cảm thấy thần thanh khí sảng*, quả nhiên là thứ tốt.” Nàng mừng thầm mà ngửi hương vị của Ngưng Hương Thảo, dư quang không ngừng mà ngắm hân, thừa dịp hân không chú ý, nàng một hơi nhét Ngưng Hương Thảo vào trong miệng.

*thần thanh khí sảng: hình dung tinh thần thoải mái, tâm tình thư sướng.

“Ngươi làm gì? Nhỏ ra cho ta!” Hiên Viên Thần cũng bất chấp chữa thương, giậm chân giận dữ nhảy dựng lên, kéo tay của nàng qua gầm lên.

Hân Linh nhét đầy miệng Ngưng Hương Thảo, một bên nhai, một bên cười hi hi làm mặt quỷ với hân. Chính là muốn tức chết hân, ăn Ngưng Hương Thảo của hân, xem hân có thể làm gì nàng?

Một bóng đen áp xuống, hân đột nhiên cúi đầu phong bế miệng của nàng, cánh môi chạm vào nhau. Nàng tức khắc sợ ngây người, liền như vậy ngơ ngác mà nhìn gương mặt tức giận phóng đại vô hạn của hân. Tay của hân giam giữ chặt chẽ vòng eo của nàng, siết đến nàng có chút phát đau, cũng chính là lúc này tinh thần của nàng tỉnh lại. Mà đầu lưỡi của hân đã ở khoảnh khắc nàng phân tâm, trượt vào trong miệng của nàng, cùng nàng tranh đoạt Ngưng Hương Thảo mà nàng chưa nuốt xuống.

Nàng bắt đầu phát động phản công lại hân, dùng sức mà cuốn trở về Ngưng Hương Thảo bị hân quán đi, bực lưỡi chạm nhau, một trận ý tứ đại xảy ra, thẳng đến gan bàn chân. Không biết là Ngưng Hương Thảo nổi lên tác dụng, hay là..... Nhất định là Ngưng Hương Thảo nổi lên tác dụng. Vốn là khẩu chiến, dần dần biến hóa kỳ dị, hóa thành một nụ hôn sâu nặng mà triền miên.

Hơi thở dày đặc bao phủ lấy nàng, nàng mở to hai mắt mê mẩn nhìn vào con người dần dần chuyển tối của hân, đáy mắt của hân viết chuyên chú và động tình, nàng cũng theo đó mà bị mê hoặc, bắt đầu đáp lại hân.

Ngưng Hương Thảo quá mức vương bận, bị hai người bọn họ người phân chia lẫn nhau, không phân rõ ai được nhiều ít. Sau khi không hề có trở ngại, hân vẫn tiếp tục hôn sâu nàng, môi lưỡi quấn quít. Hai tay của hân ở sau lưng của nàng di chuyển, lòng bàn tay mang theo nhiệt độ, giống như có thể thiêu cháy toàn bộ quần áo ở trên người của nàng.

Không được, hân là một người cực kỳ nguy hiểm, không rõ lai lịch, nàng không thể dễ dàng rơi vào bẫy rập của hân. Thừa dịp một tia lý trí kéo trở về, nàng nặng nề đẩy hân ra, hơi thở hỗn loạn, nàng không ngừng mà hít thở không khí mới mẻ.

Ánh mắt của hân chớp động, có một vẻ thất vọng chột lóc qua.

Hân một lần nữa ngồi trở lại chỗ cũ, cúi đầu tiếp tục xử lý miệng vết thương, trải qua mới vừa rồi, miệng vết thương chảy máu đến càng nhiều.

Yên lặng.

Yên lặng.

Lại yên lặng.

Hân không có trách cứ nàng, cũng không có cãi nhau với nàng, nàng ngược lại có chút không thích ứng.

Nhìn hân như vậy, trong lòng của nàng không thoải mái, khom người đoạt lấy thuốc trị thương ở trong tay của hân, giúp đỡ hân thoa ti mi. Nàng không có ngăn đầu nhìn hân, bởi vì nàng cảm giác được ánh mắt của hân đang dừng ở trên đỉnh đầu của nàng. Lòng của nàng cũng theo đó mà đập loạn thình thịch, không thích cảm giác không bị khống chế như vậy.

Ánh mắt của hân quá mức mãnh liệt, nàng phí tâm sức thật lớn, mới dùng thuốc thoa khắp toàn bộ vết thương của hân. Trên đỉnh đầu đang in xuống một nụ hôn âm ẩm ướt tiếp theo, cảm giác tê tê đại đại, làm tim của nàng đập đến càng thêm hỗn loạn.

“Ta đưa ngươi trở về thư viện.” Giọng nói của hân trầm thấp, mang theo áp lực.

Nàng nhất thời không phản ứng kịp, chỉ là ngơ ngác gật đầu.

Tiếng gió, tiếng tim đập.

Nàng vui ở trong cái ôm ấm áp của hân, chỉ nghe được hai loại thanh âm này, đã quên chính mình đang bị hân mang theo bay lên giữa trời cao, mà trong ngực của nàng còn ôm Tiểu Tân Tân.

Tay của hân vòng ở trên eo nàng càng thêm chặt, không tiếng động mà truyền lại tâm tình phức tạp của hân giờ phút này, nàng làm sao không biết? Nói không rõ tâm tình nói không nên lời.

Đội hai chân của nàng có chạm đất, nàng mới lấy lại tinh thần, phát hiện giờ phút này đã về tới phiến rừng phong kia, chỗ lúc ban đầu hấn mang nàng đi.

“Chờ một chút, dẫn ta đi.”

Trở lại thư viện, chẳng khác nào lại về tới trong không chế của Hoàng đế lão cha, thay vì như vậy, còn không bằng rời đi cùng hấn.

Hiên Viên Thần kinh ngạc quay đầu lại nhìn nàng, con ngươi đen bóng nhấp nháy tia sáng khiếp sợ và vui sướng, nàng bỗng nhiên hiểu rõ hấn nhất định là hiểu lầm, cho rằng nàng muốn bỏ trốn cùng hấn.

Nàng vội giải thích nói: “Ta không muốn ở lại thư viện, có người muốn gây bất lợi với ta.”

Ánh mắt của hấn chợt thu lại, dường như phát hiện dị động gì, trầm giọng nói: “Có người tới, chút nữa ta lại đến tìm ngươi.”

Hấn chợt lách người, bóng dáng đã mất đi.

Nàng đuổi theo vài bước, tiếp theo thấy được Dạ Ma Thiên đi vào rừng phong.

Hai mắt của hấn lóe ánh sáng nghi ngờ, nhìn nàng chăm chú, tiến sát từng bước.

“Ngươi làm gì thế?” Nàng lui về phía sau một bước, có chút không thể hiểu được.

Dạ Ma Thiên chất vấn nói: “Người mới vừa rồi là ai? Hấn mang ngươi đi nơi nào?” Khi hấn ở trong sân, liền cảm giác được ở trong thư viện có cao thủ lên vào, đây đều là cảm ứng giữa cao thủ. Hấn chưa bao giờ nghe thấy qua hơi thở cường đại như thế, kinh địch xưa nay chưa từng có. Trên thực tế giữa các võ giả cùng đẳng cấp là rất khó nhận thấy được hơi thở của đối phương, chỉ là vết thương của Hiên Viên Thần chưa lành, tinh thần lại phân tâm, cho nên mới lộ ra hơi thở. Nếu là thấy nàng ở chỗ này, hấn đã sớm đuổi theo cao thủ rồi cùng hấn không phân cao thấp.

Nàng không quá nguyện ý nói cho hấn sự tồn tại của Hiên Viên Thần, trên thực tế hiểu biết của nàng về hấn cũng không nhiều lắm, vì thế dòi đi đề tài: “Ngươi còn dám hỏi ta đi nơi nào? Ngươi là làm sao đáp ứng Yêu Nhi? Ngươi bảo vệ tốt ta sao? Hai ngày này ta bị người khác bắt đi, lúc bị người khi dễ, ngươi lại ở nơi nào?”

Cảm xúc ủy khuất bỗng nhiên trút hết ra, nhớ tới cảm giác ở trong sơn cốc đau đớn muốn chết, lúc ấy thật muốn có người có thể quan tâm nàng, yêu thương nàng, nhưng cổ tình lúc ấy, hấn không ở bên người của nàng, nàng dùng sức đánh cánh tay phải của hấn: “Ngươi ma quỷ này, ta đánh chết ngươi!”

Dạ Ma Thiên ánh mắt chợt biến, chặt chẽ mà nhìn nàng chăm chú, kéo tay nàng, vui vẻ nói: “Yêu Nhi, ngươi là Yêu Nhi!”

Nàng ngốc lăng ra, hấn thế nhưng phát hiện thân phận của nàng, nên làm cái gì bây giờ?

“Yêu Nhi, ngươi nói chuyện đi, ngươi là Yêu Nhi có đúng hay không?” Hấn dùng sức lắc lắc nàng, mà nàng sớm đã ngây ra như phỗng, vắt hết óc mà nghĩ cách tránh thoát đi.

Ngay lúc nàng vô kế khả thi**, sắp buột miệng thốt ra là lúc, Long Chi Dực đột nhiên xuất hiện ở trong rừng phong.

**Thành ngữ: “Vô kế khả thi”: không còn cách gì có thể đem ra dùng được.

“Công tử!” Hấn cảm kích mà đứng, biểu tình trang nghiêm, hiển nhiên là nghe được đối thoại của bọn họ, cố ý thay nàng giấu diếm thân phận.

“Long Chi Dực, có chuyện gì sao?” Nàng đưa lưng về phía Dạ Ma Thiên, dùng sức chớp mắt với Long Chi Dực, hy vọng hấn có thể hiểu rõ dụng ý của nàng, che dấu cho nàng.

Long Chi Dực lạnh lùng cung kính nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Son trưởng lo lắng cho an nguy của ngươi, để cho ta một người đi tìm ngươi, liền dẫn ngươi đi gặp hấn.”

Nàng mừng thầm trong lòng, coi như hấn thông minh, vội lên tiếng trả lời: “Ta đây lập tức đi ngay.”

“Chờ một chút, ngươi thật sự không phải là Yêu Nhi?” Dạ Ma Thiên vẫn là hoài nghi, tiến lên kéo lấy cánh tay của nàng, không chịu thả lỏng.

Suy nghĩ của nàng vừa động, đề sát vào trước mặt của hấn, cười đùa chớp mắt với hấn nói: “Hay là ngươi bắt đầu thích nam nhân?”

Đây là việc hấn đề ý nhất, quả nhiên lời của nàng vừa ra khỏi miệng, hấn liền lập tức thu tay về, giống như bị điện giật. Nàng quay đầu cười trộm, đi theo Long Chi Dực nghênh ngang rời khỏi rừng phong.

Dạ Ma Thiên nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, ánh mắt càng thêm mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Bắt Gian Trên Giường

Hàn Linh cùng Long Chi Dực ra rừng phong, một trước một sau lảng lảng mà đi, nàng phát hiện hắc không ngừng kéo (???), còn muốn tao*. Nàng dù sao cũng mất tích hai ngày, hắc cũng sẽ không quan tâm một chút ư?

*muộn tao là thể loại tính cách kiểu ngoài lạnh trong nóng.

Ngay lúc nàng cảm thán tình người ấm lạnh hết sức, Long Chi Dực đột nhiên mở miệng đặt câu hỏi: “Hai ngày nay đi nơi nào?” Giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, không mang theo bất luận độ ấm gì.

Nàng vui vẻ quay đầu lại, cố ý đùa hắc: “Người đoán xem?”

Hắc khẽ quét mắt liếc nàng một cái, không nói chuyện nữa, lướt qua nàng, thẳng tắp đi về phía trước.

Gia hỏa này thật đúng là, vẫn là kéo (???) như vậy. Chờ ngày nào đó nàng thượng vị, nhất định phải hắc làm ngự tiền thị vệ của nàng, mỗi ngày phải canh giữ ở ngoài cửa cho nàng, không cho hắc lên chiến trường, nghẹn chết hắc.

Lần trước nghe lão cha nói muốn ở khi sinh nhật mười sáu tuổi của nàng, truyền ngôi vị hoàng đế cho nàng, nghe nói Hàn Chi Hoa là sinh ra vào tháng mười, cách bây giờ còn có thời gian chừng một tháng, cũng khó trách lão cha vội vã tìm hôn phu cho nàng như vậy. Tin tưởng vào ngày đăng cơ, người được chọn làm hoàng phu cũng đã xác định được, bằng không chờ đến bốn nước khác tới đón dâu, sẽ không có khả năng tăng thêm hậu cung nữa.

Danh sách a danh sách, thể nhưng không có một người hợp ý được chọn. Nếu là đến lúc đó lão cha tùy ý chỉ định uyên ương phổ cho nàng, vậy chẳng phải là không xong?

Ừ, vẫn là trước nên nắm giữ quyền chủ động thì tốt hơn, nếu thật không được, thì trước để Long Chi Dực chiếm đủ danh sách, dù sao hắc cũng không muốn làm hoàng phu. Đến lúc đó lại để cho Dạ Ma Thiên thay hắc, tin tưởng hắc cũng sẽ không có ý kiến.

Ách, làm sao càng nghĩ càng không đúng? Đây giống như không phải ở người chơi rượu nhà hoặc là thi thay (???), danh sách này một khi báo lên, thật sự có thể tùy tiện thay đổi sao?

Khi trở lại ký túc xá, xa xa nghe được hai người Hàn Như Phong và Băng Tư ở trong phòng tranh chấp.

“Hoàng thượng để cho người bảo hộ ở bên người của Linh nhi, người là làm sao tận trách nhiệm? Bây giờ Linh nhi đã mất tích hai ngày, sống chết không rõ, người còn không nhanh chóng trình báo việc này lên Hoàng thượng?”

“Không được, việc này không thể trình báo lên Hoàng thượng. Công chúa có lẽ chỉ là nhất thời ham chơi, chạy ra ngoài dạo chơi.”

Nàng tận lực mà nhẹ bước chân tới gần cạnh cửa, rất muốn nghe một chút hai người bọn họ đến tột cùng đang nói cái gì. Giọng điệu của Hàn Như Phong có chút ngang ngược, không giống khi thường ngày cùng nàng nói chuyện với nhau dịu dàng nhỏ nhẹ, mà giọng điệu của Băng Tư cũng tương đối cường ngạnh, không chút nào sợ thân phận quận vương của đối phương.

“Sao có thể? Linh nhi sẽ không vô duyên vô cớ mất tích.”

“Chẳng lẽ Tiểu Hầu Gia cho rằng công chúa là gặp phải bắt cóc? Hay là người của Tiểu Hầu Gia xuống tay với công chúa?”

Nàng âm thầm reo hò, Băng Tư lúc này vừa hỏi cũng đúng là suy nghĩ trong lòng của nàng. Hàn Như Phong chắc chắn là nàng gặp hại như thế, chẳng lẽ kế hoạch âm mưu của bọn họ vẫn còn trong tiếp tục, hơn nữa có khả năng càng ngày càng nghiêm trọng? Coi như, cách kiểm tra thời gian gần tới, ngày mà Hoàng đế lão cha tới thư viện cũng không còn xa, quả là nên có động tác.

“Băng Tư, lời này của người có ý gì?”

“Trong lòng của Tiểu Hầu Gia hẳn là rõ ràng.”

Nàng sợ Băng Tư không cẩn thận nói toạc ra việc nàng ở rừng phong gặp được Hàn Như Phong cùng người khác mưu đồ bí mật, vội đẩy cửa đi vào, cắt đứt cuộc trò chuyện của bọn họ.

“Ta về rồi đây.”

Hai người ở trong phòng đồng thời quay đầu nhìn về phía nàng, biểu tình thay đổi trong nháy mắt. Hàn Như Phong vui mừng mà chạy đến trước mặt của nàng, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới: “Linh nhi, người đã đi đâu? Có gặp chuyện không may hay không? Trên người có bị thương hay không, ...”

Cũng biết hắc sẽ lại lải nhải không để yên, nàng móm móm lỗ tai, lộ ra biểu tình không kiên nhẫn.

“Hân Như Phong, nếu người lại dong dài không để yên, từ hôm nay trở đi người liền dọn ra phòng này.” Ngoài miệng gào thét hân, trong nội tâm vẫn là có chút ấm áp, có lẽ hân đích xác thân rơi ở bên trong âm mưu, nhưng là lòng quan tâm của hân đối với nàng lại là sự thật.

Hân thấy nàng phát hỏa, lập tức im miệng, nhẹ giọng nói: “Được, Linh nhi, ta không hỏi nữa.”

“Ta thật đói, làm giúp ta chút đồ ăn.” Hai ngày này đã ăn nhiều trái cây, ngay cả chút thịt cũng chưa chạm qua, miệng của nàng cũng nhanh nhẹn đến chìm tới (?). Cúi đầu nhìn nhìn Tiểu Tân Tân ở trong lòng ngực, nó đang ngủ say, sau đó nàng lại bỏ thêm một câu: “Cũng làm cho nó ít thức ăn.”

Hân Như Phong tò mò mà nhìn chằm chằm Tiểu Tân Tân nhìn qua lại, trong khoảng thời gian ngắn tưởng tượng không ra nó đến tốt cùng là cái đồ chơi gì, nàng đuổi bọn họ đi, ngã vào trên giường khô khô ngáy to. Cái kia ở trên người tới, dù cho không thoải mái, cũng càng thêm ham ngủ.

Ở trên mặt ngửa, hình như có thứ gì đang liếm nàng, nàng đầu tiên nghĩ đến chính là Tiểu Tân Tân.

“Bốp!” Phũ tay đẩy nó ra.

Chính là thanh âm này làm sao vang như vậy? Hơn nữa xúc cảm cũng không đúng.

Nàng mê mang mà mở mắt ra, đối diện với vẻ mặt xấu hổ vạn phần của Thủy Mộ Hoa, nàng cũng ngây ngẩn cả người.

Hân ngồi ở đầu giường, ánh mắt mơ hồ, mặt ngọc trắng tinh không tí vết đỏ ửng nhuộm một nửa, ở phía trên còn in một dấu tay nhàn nhạt, mà nàng chính là đầu sỏ gây tội kia.

Nàng chớp chớp mắt, tức khắc hiểu được, thì ra mới vừa rồi là hân đang hôn trộm nàng.

Nàng cười trộm đánh giá hân, sắc mặt trong trắng lộ hồng của hân hết sức dụ người phạm tội, hân nghiêng mặt, gờ vờ ho nhẹ. Muốn trêu chọc hân một chút, nàng kéo tay của hân qua đặt ở trên bụng của nàng, khẽ rên nói: “Mộ Hoa, ta đau bụng, người giúp ta xoa xoa.”

Tay của hân rõ ràng hơi run, ánh mắt nhìn nàng chăm chú mang theo một chút bất đắc dĩ và sùng nịnh, tay của hân nhẹ nhàng dịu dàng mà vuốt bụng của nàng, hiệu quả giảm đau xác thật không tồi. Cùng hân ở bên nhau, nàng cảm giác không có gánh nặng, giống như người thân, nàng nghĩ là nàng thích hân.

Nàng để lại tay của hân, kéo nó đến bên má, chậm rãi vuốt ve qua lại. Tay của hân mềm mại trơn bóng, cho dù thường xuyên đánh đàn, cũng không có lưu lại vết chai rõ ràng. Môi của nàng cọ qua lòng bàn tay của hân, in xuống một nụ hôn ấm nóng, trên tay của hân mang theo mùi trà thơm ngát, hân vừa mới nhất định lại đang loay hoay trà đạo của hân.

Ở khoảnh khắc nàng in xuống nụ hôn, tay của hân cũng theo đó mà hơi run rẩy, nàng ngẩng đầu đối diện đôi mắt trong suốt của hân, ở trong đó đã dâng lên sóng cực ngắn. Hân cúi người đè sát vào nàng, một tắc một tắc, chậm đến mức tận cùng.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bên môi mỉm cười, nàng thích nụ hôn của hân, thích mùi vị ở trên người của hân, nàng chờ mong.

“Yêu Nhi!”

Cửa phòng vào lúc này rầm một cái mở ra, ở chỗ ngược sáng, nàng thấy được biểu tình thịnh nộ của Dạ Ma Thiên. Bỗng nhiên có loại cảm giác bị bắt gian trên giường, tim của nàng không ngừng đập thình thịch, hân sẽ không thật một chường chụp chết nàng đi?

Về mặt của Thủy Mộ Hoa cũng có chút khác thường, nhú mày nhìn chằm chằm Dạ Ma Thiên dần dần tới gần giường.

Bình tĩnh, bình tĩnh, hân không dám chắc nàng chính là Yêu Nhi, nàng chết cũng không thể thừa nhận.

“Dạ lão đại, người có lẽ phép hay không? Trước khi vào cửa không cần gõ cửa sao?” Giọng nói của nàng mang theo âm rung rõ ràng.

Dạ Ma Thiên đứng ở trước giường, trừng mắt nhìn nàng, hét to: “Người còn dám nói người không phải là Yêu Nhi? Vậy các người đang làm cái gì?”

Nàng lúc này mới phát hiện nàng còn kéo tay của Thủy Mộ Hoa dán ở trên gò má, vội vàng rút tay của hân xuống. Nếu lúc này thừa nhận nàng là Yêu Nhi, đừng nói là nàng, ngay cả Thủy Mộ Hoa cũng khẳng định gặp tai ương, cho nên đánh chết cũng không thể thừa nhận. Nàng vắt hết óc nghĩ cách, giải thích: “Người cũng nói, ta có cái loại ham mê này, ta không tìm hân vậy tìm ai, chẳng lẽ tìm người?”

Dạ Ma Thiên nhíu mày, ánh mắt nghi hoặc, chần chờ không chắc. Hân hoài nghi trong lòng, chính là lại không cách nào chứng minh, rất là hoang mang. Cuối cùng suy nghĩ một chút, thà rằng xằng bậy chó hấp tấp, hân đuổi tay nắm chặt nàng từ trong ổ chăn ra, xách đến trước mặt của hân.

“Nếu người không nhận được, thì đến tìm ta.” Hân gần như là rống to về phía lỗ tai của nàng, chấn động đến hai lỗ tai của nàng vù vù.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Mộ Dung Vũ

Hàn Linh cười trộm trong lòng, hắn ghen tuông thật đúng là lớn, ở điều kiện tiên quyết không xác định nàng có phải là Yêu Nhi hay không thế nhưng chịu hi sinh nhan sắc. Vậy nàng còn khách khí làm gì? Ngẩng đầu liền ở trên môi hôn của hắn một.

Hắn cũng sờ ở tại chỗ, trong lòng đang thiên nhân giao chiến. Nếu hôn hắn chính là Yêu Nhi, như vậy hắn nên là vui sướng, nhưng nếu là ca ca của Yêu Nhi, một đời anh minh của hắn chẳng phải là mất hết? Chỉ là nụ hôn vừa quen thuộc vừa xa lạ này, không thể nói không thích, nhưng vạn nhất thật là một nam. .... Hắn nghĩ đến đâu cũng mau nổi rồi.

Quay đầu lại tìm đầu số gây tội mới vừa rồi, sớm đã không thấy bóng dáng, lúc này ở trong phòng cũng chỉ còn lại có một mình hắn. Nắm tay của hắn găt gao nắm thật chặt, khớp xương của các đốt ngón tay nắm đến rung động răng rắc, tiếp theo tựa như một trận gió bay ra khỏi gian phòng.

Nàng lôi kéo Thủy Mộ Hoa chạy trốn tới nhà trúc của hắn, nhớ tới biểu tình mới vừa rồi của Dạ Ma Thiên, nhìn không được ôm bụng cười to. Nàng không có chú ý tới, ánh mắt của Thủy Mộ Hoa dần dần âm trầm, có một mặt sầu tư bao quanh ở trong lòng của hắn.

“Mộ Hoa, ta xem người hai ngày nay tốt nhất vẫn là trốn tránh Dạ lão đại, không chừng hắn sẽ sử dụng bạo lực với người.”

“Người yêu hắn sao?”

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, có chút kinh ngạc hắn đột nhiên hỏi ra lời.

Yêu, cái chữ này quá mức nặng nề.

Nàng không muốn nói, cũng nói không ra.

“Ta đi về trước.” Không muốn trả lời hắn, trong lòng của nàng cũng không có đáp án, cho nên nàng quyết định tháo chạy.

Ánh mắt của Thủy Mộ Hoa càng thêm âm trầm, hắn rốt cuộc có nên vì nàng giải độc hay không? Mạng của hắn từ trước tới nay thì không phải là của hắn, hắn tồn tại chỉ là vì báo ân, bây giờ rốt cuộc đã tới thời khắc hắn hoàn thành sứ mệnh, thế nhưng cái giá phải trả quá mức nặng nề. Hắn có chút không bỏ được, không bỏ được dung nhan xinh đẹp của nàng, không bỏ được ánh mắt tinh ranh của nàng. Hắn sợ hắn vừa nhắm mắt lại, thì sẽ không còn được gặp lại nàng.

Bóng trúc đu đưa, lá cây vang xào xạt.

Tiểu Tân Tân mới vừa rồi đi theo các nàng cùng nhau trốn tới nơi này, lúc này đang vây quanh cây trúc chạy trốn chơi đùa.

Nàng khom người bế nó lên, vật nhỏ thân mình lông xù xù, vừa mềm vừa trơn, thật là thoải mái.

Cũng không biết bây giờ Dạ Ma Thiên thế nào, nhất định tức giận đến dậm chân đi, ha ha. ....

Trên không một tầng mây trôi đi, từng tia ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu vào trên người của nàng, lấm tấm, roi xuống sáng rực. Nàng ôm Tiểu Tân Tân, ngồi xồm trên mặt đất, bên môi hiện lên nụ cười mỹ lệ.

Một tiếng bước chân ở phía trước khiến cho nàng chú ý, khi ngẩng đầu, nhìn thấy một người nam từ xa lạ đứng ở phía trước, áo gấm màu lam, tư thế đôn gió, ôn tồn lễ độ, đầu ngón tay của hắn đang xoa nắn một mảnh lá trúc. Sau khi gặp qua nhiều soái ca như vậy, nàng dần dần miễn dịch với soái ca, không thể không thừa nhận sự xuất hiện của hắn khiến trước mắt của nàng sáng ngời, nhưng cũng không hơn.

Ánh mắt của hắn vẫn luôn nhìn chăm chú vào nàng, mang theo tìm tòi nghiên cứu và tò mò, cũng có một tia kinh diễm.

Trong đầu tìm tòi một phen, nàng không dám nói nàng nhận biết tất cả học sinh trong thư viện, nhưng tất cả soái ca, nàng đều đã gặp qua là không quên được. Nàng dám xác định, hắn khẳng định không phải người của thư viện các nàng, chẳng lẽ là một trong tứ đại tài tử lần này tới thư viện tỷ thí?

“Ca, ca làm sao đi đến nơi này?”

Giọng nói của Mộ Dung Anh ở phía sau vang lên, nàng lập tức hiểu rõ thân phận của người trước mắt, trưởng công tử của Mộ Dung thế gia —— Mộ Dung Vũ.

“Hàn Linh, người cũng ở chỗ này ư? Hai ngày nay người chạy đi đâu? Dạ lão đại vẫn luôn tìm người ở khắp nơi.”

Nàng cười nhạt nói: “Đợi ở thư viện đến buồn bức, cho nên xuống núi đi dạo một vòng.”

Mộ Dung Anh cũng không hỏi kỹ, một đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm Tiểu Tân Tân ở trong tay của nàng, cả kinh kêu lên: “Trong tay người ôm là cái gì vậy? Thật đáng yêu.” Không nói lời gì, Mộ Dung Anh từ trong lòng ngực của nàng ôm Tiểu Tân Tân đi, vừa hôn vừa sờ, sợ tới mức Tiểu Tân Tân mở to một đôi mắt diễm đạm đáng yêu, cầu cứu với nàng.

Hàn Linh bình tĩnh không gợn sóng mà nói cho nàng biết chân tướng: “Đó là một con tiểu sư tử.”

Ngay sau đó, tiếng kêu sợ hãi chói tai vang lên, tiếp theo Tiểu Tân Tân bị ném giữa không trung. Hàn Linh dưới chân nhẹ điểm, một xoay người xinh đẹp ở giữa không trung tiếp được nó, cảm giác uyển chuyển nhẹ nhàng khi bay bỗng thật là tuyệt vời.

“Người quá biến thái, vậy mà lại ôm một con tiểu sư tử trở về.” Mộ Dung Anh co người núp ở sau lưng của ca ca nàng, dẫu cái miệng nhỏ nhắn, kinh hoàng chưa bình tĩnh.

“Động vật cũng là có thể thông hiểu tính người, ta cảm thấy rất đáng yêu.”

Ồ, soái ca này lại thật biết nói chuyện, không tồi.

“Tiểu Anh, đây là bằng hữu của muội sao?” Mộ Dung Vũ cười đến dịu dàng, vân đạm phong khinh*.

*Cụm từ “vân đạm phong khinh” 雲淡風輕 xuất phát từ bài thơ “Xuân nhật ngẫu hành” 春日偶成 • (Ngày xuân ngẫu hứng) của Trình Hạo 程顥 - chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi.

“Hàn Linh, đây là ca của ta, từng đề cập với người.”

“Ca, tên của hần là Hàn Linh, học sinh của thư viện.”

Nhắc tới Mộ Dung Vũ, trên mặt của Mộ Dung Anh hiện lên vẻ tự hào. Khoe khoang, có một ca ca thi ghê gồm lắm sao? Nói thật, nàng cũng rất muốn có một ca ca, đáng tiếc ở hiện đại không có, đi vào nơi này vẫn là không có.

“Người họ Hàn? Là hoàng tộc?” Tuy là hỏi chuyện, giọng điệu của hần lại rất chắc chắn.

Nàng vắt hết óc tìm tòi lý do có thể che giấu, có thể tưởng tượng tới muốn đi đều tìm không thấy cái thích hợp, chỉ có thể nói bừa nói: “Ta là nghĩa tử của Trần Nam Vương, vốn dĩ không họ Hàn.” Nhóm tổ tông ơi, tha thứ cho nàng đi, nàng cũng không muốn, chỉ là vì nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện mà thôi.

“Thì ra là thế.” Lời của hần miễn cưỡng nói xong, hiển nhiên không có toàn tin lời nói của nàng.

Mộ Dung Anh bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cả kinh kêu lên: “Đúng rồi, ngày mai trong tỷ thí ở thư viện, các người có thể chính là đối thủ đó.”

Mộ Dung Vũ kinh ngạc nhìn về phía nàng, ôn hòa mà cười nói: “Không biết Hàn công tử am hiểu tài nghệ gì?”

“Ta sao? Ừm. .... Trừ bỏ xuống bếp, cái gì cũng tạm được.” Dích thực, muốn nói nàng am hiểu cái gì nhất, nàng thật đúng là không nói được. Có thể ngoại trừ buồn bán ra, còn lại đều là đóng góp một chân, tây góp một chân, cái gì cũng đều biết một chút, nhưng cái gì cũng đều không chuyên.

Mộ Dung Vũ cười khê: “Hàn công tử khiêm tốn đi?”

Nàng xua xua tay, thuận miệng nói: “Không khiêm tốn, không khiêm tốn.”

Mộ Dung Vũ thú vị mà đánh giá nàng, ý cười bên môi không tiêu tan.

Ở phía trước truyền đến một trận tiếng động ồn ào, không ít đám học sinh vội tới chạy đến chỗ cưỡi ngựa bắn cung, hình như có chuyện lớn gì đó xảy ra. Nàng tò mò mà kéo một học sinh lại hỏi, thế mới biết thì ra là tứ đại tài tử mới tới biểu diễn công phu ở sân cưỡi ngựa bắn cung, học sinh của thư viện không phục, vì thế tuyển người đi khiêu chiến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 46: Yêu Tinh Chạy Đầy Đất

Hàn Linh quay đầu lại nhìn về phía Mộ Dung Vũ, đồng bạn của hần ở bên kia biểu diễn tài nghệ, tại sao hần không đi?

Tựa như đọc đã hiểu tiếng lòng của nàng, Mộ Dung Vũ cười khê giải thích nói: “Ta thích thanh tĩnh.”

“Ca, chúng ta cũng đi xem.” Mộ Dung Anh thích nhất xem náo nhiệt, lôi kéo Mộ Dung Vũ chạy về phía phương hướng đám người tụ tập. Hai anh em này thật là thú vị, một người thích tĩnh, một người thích động, một người ôn tồn lễ độ, một người nhiệt tình nóng nảy, tính tình khác nhau như trời với đất.

Liếc mắt một về phía phương hướng bọn họ đi xa, giống như rất thú vị, không bằng cũng đi theo nhìn một đi, thuận tiện tìm hiểu tình hình quân địch một chút, để có một chuẩn bị vẹn toàn.

Giữa trên đường, Băng Tư theo sau, trải qua sự kiện mất tích lần này, lòng của hần vẫn còn sợ hãi. Một mặt lo lắng an nguy của nàng, về mặt khác, hần

không cách nào giao phó với lão cha, hai bên đều có khó xử, cho nên hẳn càng thường xuyên đi theo nàng.

Mơ hồ, nàng luôn cảm thấy hẳn có nhược điểm gì đó nắm ở trên tay của lão cha, cho nên không thể không nghe lệnh làm việc, nàng cũng không giống như lúc trước xa cách hẳn như vậy, rốt cuộc hẳn cũng là thân bất do kỷ*.

*thân bất do kỷ身不由己 : không có quyền tự chủ các hành động nên đôi khi gặp tình thế bất buộc, họ phải làm những việc ngoài ý họ muốn. Có khi những việc làm ngoài ý muốn đó, có thể chẳng mang lợi ích gì cho bản thân họ, thậm chí có khi còn gây hại cho họ, nhưng họ vẫn phải làm.

Ở giữa sân cười ngựa bắn cung, một người nhắc cung kéo dây cung, cung cong dây cung căng ra, lực cánh tay thật mạnh, nàng tán thưởng từ đáy lòng. Cung giống nhau, ở trong tay của nàng, có thể kéo dây cung cái gần nửa vòng tròn cũng không tồi rồi, muốn căng dây cung, kia thật là thiên phượng dạ đàm**.

**thiên phượng dạ đàm – ngàn lẻ một đêm – 天方夜谈: Ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không có thật.

Lại cẩn thận đánh giá người giương cung, tứ chi cường tráng, dáng người cường tráng, trên khuôn mặt hình vuông khảm một đôi mắt hổ, lấp lánh sáng ngời. Hai ngón tay giữ dây cung của hẳn bỗng chốc buông ra, “Vèo” một tiếng, đầu của mũi tên toàn bộ xuyên thấu qua hồng tâm, mạnh mẽ đâm vào phía trên.

Tiếng kinh ngạc cảm thán hết đợt này đến đợt khác, thật là người mạnh mẽ a.

“Người kia là ai? Mạnh như vậy?” Hàn Linh kéo Mộ Dung Anh ở phía trước lại, nàng là thủ tịch của bát quái đảng, nhất định biết nội tình.

“Người này tên là Tống Dật, là thiếu chủ của Uy Vũ tiêu cục, lực cánh tay lớn đến kinh người. Khó có được chính là, hẳn tuy xuất thân từ tiêu cục thế gia, lại cũng am hiểu kinh thư, am hiểu ngâm thơ làm phú, là một trong những tài tử mà thư viện Thanh Phong khó có được.” Mộ Dung Anh hết sức quyền uy mà chống cằm giới thiệu, bỗng nhiên giọng điệu vừa chuyển, nói, “Bát quái công phu của hẳn chỉ là chuyện nhỏ, hù dọa một chút bình tôm tướng của mà thôi, ngay cả một phần mười công phu của ca ca ta đều so ra kém.”

Mộ Dung Vũ cười đến bất đắc dĩ, nhẹ mắng: “Tiểu Anh, không được nói vậy.”

Mộ Dung Anh chu miệng một, liền không nói chuyện nữa, tiếp tục xem biểu hiện của bọn học sinh thư viện Bạch Tùng tới khiêu chiến.

Chênh lếch a!

Người ta sở dĩ có thể xếp vào hàng ngũ tứ đại tài tử, đó là có công phu thật.

Nàng vốn tưởng rằng hẳn có thể đem dây cung kéo căng ra đã hết sức lợi hại, ai ngờ cái cung kia của hẳn là chế tạo đặc biệt, nặng trên trăm cân, đến nỗi với học sinh của thư viện Bạch Tùng đừng nói là tỷ thí, ai có thể cầm lên được cái cung kia coi như là khó lường rồi.

Không được, tiếp tục như vậy quá mất mặt, lại nói như thế nào ta cũng là có tình cảm với trường học cũ, không thể trơ mắt mà nhìn học sinh trường khác khi dễ người như thế.

“Băng Tư, ngươi có thể kéo được cái cung kia sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi Băng Tư, Long Chi Dực không ở đây, cũng chỉ có thể để cho Băng Tư thử xem. Hẳn tốt xấu gì cũng là đại nội cao thủ, hẳn là sẽ không thua cấp một người đã man xuất thân từ tiêu cục.

Băng Tư mặt không thay đổi mà trả lời: “Thuộc hạ tận lực.”

Tận lực cái rắm, nàng muốn chính là thắng tuyệt đối.

Bất quá, nàng vẫn là nguyện ý tin tưởng thực lực của hẳn, liền để cho hẳn tiến đến thử xem.

Đám người dần dần tản ra, nhường ra cho Băng Tư một con đường. Lấy thân cao của Băng Tư, ở trong đám đông học sinh của thư viện cũng coi như nhân tài kiệt xuất, liếc mắt một nhìn lại, vừa xem liền hiểu ngay. Học sinh của thư viện đều biết hẳn là thị vệ bên người của công chúa, chỉ là không biết nàng mới là công chúa chân chính, bọn họ tin tưởng đại nội thị vệ thân thủ nhất định bất phàm, đều ôm biểu tình chờ mong trông ngóng.

“Tiểu tử, hãy xưng tên ra.” Tống Dật khiêu khích mà đi đến trước mặt của hẳn.

Băng Tư không có để ý tới hẳn, vòng qua bên người của hẳn, chân phải ở trên cung nhẹ nhàng nhón chân một, sau đó hướng về phía trước gạt ra, một tay tiếp được ở giữa không trung. Cây cung hơn trăm cân, cầm bằng một tay, mặt không đổi sắc, chỉ riêng một công lực này đã là bất phàm.

Tống Dật hít mắt một, bắt đầu một lần nữa xem kỹ hẳn.

Băng Tư, quá khốc!

Nàng âm thầm reo hò cho hẳn.

“Hảo tiểu tử, thật sự có tài, chỉ không biết tài bắn cung của ngươi đến tốt cùng như thế nào?” Tống Dật sắc mặt ngưng trọng, gắt gao mà nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Băng Tư.

“Băng Tư, bắn xuyên qua mũi tên trên bia kia!” Nàng cũng không biết yêu cầu này có phải quá hà khắc hay không, chỉ là thường từ trên TV nhìn thấy cảnh giới cao nhất của thi đấu bắn tên chính là trực tiếp bắn xuyên qua mũi tên trên bia, cho nên mong mỏi Băng Tư cũng có thể một tiếng kêu làm người kinh ngạc.

Dur quang của Băng Tư bay về phía bên này của nàng một chút, chợt lên dây cung, một tư thế giương cung cực kỳ xinh đẹp, làm cho nàng liên tưởng đến Tình ca ca***, quá soái!

***Quách Tĩnh là nhân vật chính trong tiểu thuyết “Anh hùng xạ điêu” của Kim Dung. Quách Tĩnh cũng là nhân vật phụ trong tiểu thuyết “Thần điêu hiệp lữ”. Quách Tĩnh là con của Quách Khiếu Thiên và Lý Bình, gọi Quách Thịnh là cụ tổ.

Mắt trái của hắn híp lại, khuỷu tay hơi đi chuyển.

“Vèo!”

Ở giữa hồng tâm!

Mũi tên tiếp tục hướng về phía trước, hơn phân nửa của thân mũi tên hoàn toàn đi vào bia bắn tên, sau cùng dừng lại.

“Xôn xao!”

Một mảnh âm thanh ủng hộ, xa xa vượt qua cái mới vừa rồi, như thế nào đi nữa Băng Tư cũng là đại biểu của thư viện ta, tăng thêm chí khí cho ta.

Nàng tiến lên vỗ đầu vai của Băng Tư, cho hắn một ánh mắt tán dương. Băng Tư không màng hơn thua, trên mặt không lộ vui mừng, bất quá nàng vẫn là nhận thấy được ở sâu trong đáy mắt của hắn có ý cười nhàn nhạt.

Cái gì tứ đại tài tử, cũng không gì hơn cái này, còn không bằng thị vệ của nàng đâu.

Xem ra, tỷ thí ngày mai, nàng có thể an tâm.

Lúc nàng đang dào dạt đắc ý, Mộ Dung Vũ đột nhiên tiến lên một bước, vươn tay về phía Băng Tư, lại cười nói: “Đề cho ta tới thử xem.”

Gì, có ý gì? Không phục sao?

Nàng khinh bỉ nhìn hắn, Mộ Dung Vũ cũng không nghĩ như vậy, hắn không phải vì khoe ra võ nghệ của hắn, mà là khó có được nhìn thấy một cao thủ, trong tay ngựa ngáy, cũng muốn thử cao thấp một lần.

“Mộ Dung Vũ, người cuối cùng cũng chịu ra tay. Bộc lộ tài năng cho bọn hắn, đừng làm cho bọn họ coi thường tứ đại tài tử chúng ta.” Nói chuyện chính là một người ở bên cạnh của Tổng Dật, mặc một áo khoác dài màu hồng, thân mình đơn bạc gầy yếu, vừa nói chuyện, còn vừa kiêu cái lan hoa chi****. Trời ạ, thế nhưng còn có người tiêu thụ hơn so với Hàn Như Phong, không đúng, căn bản là một yêu tinh (kẻ lăng lợ; kẻ quyến rũ).

****兰花指 chạm đầu ngón tay của ngón cái và ngón giữa lại với nhau thì ra lan hoa chi, cái này thường hay thấy trong phim cổ đại mấy ông thái giám hay làm.

Người này có một khuôn mặt lớn lên giống nữ nhân, hoán đổi đến hiện đại, đó chính là một ngụy nương (trai giả gái), ngay cả giọng nói đều giống. Nếu là hắn muốn giả gái, đổi lại quần áo cả người, cái gì cũng không cần chú ý và che giấu. Ai, thói đời này, yêu tinh chạy đây đất a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 47: Cao Thủ Cao Thủ Cao Thủ

Hàn Linh nhìn chằm chằm hắn không khỏi mà cảm thán, hắn không vui, phong tình vạn chủng* mà vút một ánh mắt quyến rũ cho nàng. Không đúng, hắn hẳn là muốn trừng nàng, kết quả này về mềm mại, về quyến rũ hỗn hợp làm một, liền thành đôi mắt quyến rũ mười trên mười. Cả người của nàng run lập cập, bây giờ quay đầu lại nhìn Hàn Như Phong nữa, khẳng định thuận mắt hơn so với trước kia.

*phong tình vạn chủng 风情万种 : đủ loại phong tình.

Nàng lại tiến đến bên cạnh của Mộ Dung Anh, tìm hiểu bát quái với nàng, thế mới biết thì ra ngụy nương này tên là Thúc Tu, chính là con tư sinh của quan viên nào đó, mẫu thân là nữ tử thanh lâu, hẳn từ nhỏ ở lớn lên thanh lâu, bên người phần lớn là nữ tử, cho nên về lời nói việc làm mới có thể tương đối nữ tính hóa. Tài nghệ sở trường nhất của hắn đó là nấu ăn, nghe nói ở thanh lâu, hẳn làm một mâm đồ ăn có thể bán được giá trên trời một ngàn lượng. Hết thấy đều là nghe đồn, đến nỗi phương diện này có bao nhiêu phần nước (???), thì không biết được rồi.

Quay đầu lại nhìn Mộ Dung Vũ nữa, cũng là một tay cầm cung, nhẹ nhàng vô cùng. Đường nhiên, người ta là cao thủ, cao thủ nơi đó có hai tay cầm cung

được?

“Vút!” Tư thế kéo cung của hắn so với Băng Tư thì ưu nhã hơn nhiều, mềm mại hơn nhiều, khi kéo dây cung thì kéo ra một âm dài, toàn bộ quá trình, giống như là một loại nghệ thuật, tràn ngập mỹ cảm.

Gió nhẹ khẽ lướt qua, sợi tóc mai từ tai của hắn thổi qua, một nụ cười nhạt như có như không hiện lên ở trên gò má của hắn. Hô, soái ca, giữ nguyên cái tư thế này, đừng bắn. Nếu là trên tay có camera, thật muốn trực tiếp chụp lại bức họa này, làm giấy dán tường mặt bàn của nàng, nhân tới không có việc gì nhìn hai mắt, tuyệt đối đẹp mắt.

“Xuy!”

Mũi tên nhanh rời dây cung, cừ thật, ngay cả thanh âm bắn ra của mũi tên đều không giống nhau, có thể nghĩ sự khác biệt lực đạo trong này.

Tất cả mọi người nín thở nhìn chằm chằm bia bắn tên ở xa xa.

“Phanh!”

Cả mũi tên gọn gàng mà bắn xuyên qua toàn bộ bia bắn tên, không mang theo bất luận để lại bất kỳ vương mắc gì, sau đó lại bay ra một đoạn, mạnh mẽ cắm vào trong đất cát.

“Hay!” Âm thanh ủng hộ lại lần nữa lần át hơn mới vừa rồi, vô luận là học sinh của thư viện Bạch Tùng, hay là thư viện Thanh Phong, không khỏi mà kinh ngạc cảm thán. Sự thật chứng minh, thực lực chính là tất cả.

Nàng căng lớn đôi mắt nhìn mũi tên cắm hoàn toàn vào trong đất kia, không khỏi mà cảm thán. Cường nhân a! Đây mới là thực lực chân chính của tứ đại tài tử.

Tiểu yêu tinh Thục Tu kia phi thường vui vẻ, cười đến run rẩy hết cả người, mà Tổng Dật kia thì thẳng thắn mà cất tiếng cười to, Mộ Dung Vũ ra tay, không thể nghĩ ngờ vì tứ đại tài tử bọn họ kiếm về mặt mũi. Chính là mặt mũi của các nàng đâu? Cũng không thể làm cho người ta mới đến liền bị dọa sợ.

Không được, phải mời cao thủ đến!

Lòng của nàng vừa động, liền nhìn thấy cao thủ cao thủ cao cao thủ Dạ Ma Thiên đi tới về phía nàng, tiếng lòng của nàng kéo căng một, hắn sẽ không còn cùng nàng dây dưa về vấn đề nàng có phải là Yêu Nhi hay không đi?

Mặc kệ, trước mắt mặt mũi là chuyện lớn, không thể ném đi thể diện của thư viện chúng ta.

“Dạ lão đại, người tới đúng lúc, mau nhanh bộc lộ tài năng, cho bọn hắn nhìn một.” Nàng đi lên nghênh đón, ra sức mà xúi giục hắn.

Dạ Ma Thiên nhướng mày, khinh thường mà liếc mắt một về phía bia bắn tên: “Nhàm chán, một đám, ăn cơm xong không có chuyện gì làm sao?”

Hắn ôm chầm vai của nàng, đẩy mạnh nàng đi về phía nơi khác: “Đi, cùng ta đi tắm nước, bởi ta tắm một.”

Tắm nước? Tắm?

Dạ lão đại khi nào học thông minh rồi, biết chỉ cần nàng cởi quần áo một, là cái hay là đực thì vừa xem là hiểu ngay.

Nàng vội xoay một vòng, từ dưới nách của hắn chui trở lại, cười ngượng ngập nói: “Ngày hôm qua ta mới vừa tắm qua, hôm nay sẽ không tắm.”

Hắn tiến lên một bước, đột nhiên để sát cái mũi vào ở trên người nàng ngửi một, nhú mày nói: “Ta làm sao không đoán được người tắm qua? Đây không phải gạt ta đi? Người có biết ở bang Thiên Ma lừa gạt bang chủ phải bị xử phạt cái gì không?”

Hắn Linh thầm nói, ta cũng không phải là người của bang Thiên Ma người, ta quản người bị xử phạt cái gì. Hơn nữa, dù cho ta không tắm rửa, cũng không phạm pháp a.

“Thật sự đã tắm rồi, Băng Tư có thể làm chứng.” Vì chứng minh trong sạch của nàng, nàng quyết định tìm một người làm chứng, nàng nháy mắt với Băng Tư nói, “Băng Tư, người nói đúng không? Hai ta hôm qua cứ đơn độc mà cùng nhau tắm, ta giúp người chà lưng, người giúp ta chà lưng, cọ rửa sạch, cọ rửa sạch, tắm đến rất HIGH, đúng không?”

Ai, chốt dạ chính là chốt dạ, người khản trương thì dễ dàng phạm sai lầm.

Người xung quanh toàn bộ đồng loạt dùng ánh mắt khác thường liếc nàng và Băng Tư, thì ra thực sự có đoạn tụ chi phích** a.

**đoạn tụ chi phích (断袖之癖) - mối tình cắt áo: Câu này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tụ” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền, nghĩa là boy love đấy.

Hai tai của Băng Tư đã sớm đỏ đến có thể nhỏ ra máu, biểu tình cực kỳ mất tự nhiên.

Nàng còn chưa có phản ứng kịp, đã thấy Dạ Ma Thiên nguy hiểm mà nheo cặp mắt lại, ánh mắt sắc bén dường như muốn nhìn thấu nàng. Hắn một phen nắm cổ áo của nàng, xách nàng lên treo lơ lửng, đến gần trước mặt của hắn: “Từ hôm nay trở đi, để cho ta nhìn thấy người cùng nam nhân khác có quan

hệ mập mờ nữa, ta nhất định sẽ giết hần.”

“Dạ lão đại, người thích ta nói thẳng, không cần chơi nhiều kiểu như vậy. Nói thật ra, ta cũng rất có hứng thú cùng người làm mập mờ.” Nàng chết không biết xấu hổ mà treo tới trên người của hần, chính là muốn ghê tởm chết hần, miễn cho lão tử hần nhìn chăm chăm nàng không bỏ. Không tự do a, mất tự do a, may mắn hần còn chưa xác định nàng là Yêu Nhi, nếu hần biết được, lấy dục vọng chiếm hữu siêu vô địch của hần, vậy nàng đâu còn có tự do có thể nói? Chỉ sợ về sau nam nhân nào tới gần nàng một phân, đều đến bị hần một quyền đánh bay ra ngoài, cái hiện tượng này cũng không tốt.

Hần chán ghét mà đẩy nàng ra, tuấn mi nhíu chặt, lại lần nữa kết luận nàng vì là có một loại đoạn tụ chi phích. Xem ra muốn hoàn toàn sửa được ham mê không tốt của nàng, phải bàn bạc kỹ hơn, hoài nghi về nàng cũng theo đó mà thấp xuống vài phần.

Hần nhắc chân sẽ phải rời đi, nàng vội vàng kéo hần lại, chuyện bên này còn chưa có chấm dứt đâu.

“Dạ lão đại, trước hãy bộc lộ tài năng rồi hãy đi, cũng đừng làm cho người ta coi thường thư viện Bạch Tùng của chúng ta.”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên có chút không kiên nhẫn, vận bát quả nàng xui khiến lần nữa, xòe một tay ra, bữu môi nói: “Mũi tên.”

A?

Không phải hần là muốn cung sao?

Nàng còn đang nghi hoặc, đã có đệ tử của bang Thiên Ma nâng tới một mũi tên, hai tay dâng lên, thần thái có bao nhiêu nịnh nọt thì có bấy nhiêu nịnh nọt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Hiện Trường Thi Đấu

Dạ Ma Thiên cũng không duỗi tay tiếp nhận, chỉ tùy ý mà lắc lắc tay áo, tay áo quạt run lên, mũi tên kia đã thoát khỏi tay của đệ tử, không tiếng động mà bay về phía bia bắn tên ở phía xa.....

Trời, đây vẫn là người sao?

Tốc độ phi hành của mũi tên kia giống như tên lửa, ma sát với không khí, ma sát ra một tia khói nhẹ.

“Xi!” Đó là thanh âm mũi tên xuyên qua bia, toàn bộ quá trình, trừ bỏ một tiếng này, không còn có bất luận tiếng vang gì.

Mũi tên đâu?

Mọi người chỉ nhìn thấy một đoàn khói đen đang tiếp tục phi hành, từ đầu đến cuối chưa từng dừng lại, mãi đến lúc tro tàn tan hết, ở đâu còn có bóng dáng của mũi tên? Quay đầu lại nhìn lại bia bắn tên, cũng đã bị đốt hơn phân nửa.

Quá biến thái!

Hần Linh chớp mắt sao, sùng bái mà ngược nhìn Dạ lão đại, quá soái, không chỉ là một loại soái, quả thật soái đến chết!

Toàn trường một mảnh lặng im, không có âm thanh ủng hộ, cũng không có tiếng hoan hô, tất cả mọi người đều sợ ngây người. Cái này đâu còn là chuyện người phàm có thể làm được?

“Dạ lão đại, đi, ta cùng người đi tắm!” Lúc này nàng đối với hần kính ngưỡng như nước sông cuộn cuộn, kéo dài không dứt, thần tượng a! Nàng kéo cánh tay của hần, cười đến sáng lạn.

“Tránh một bên đi, cười xấu đến chết rồi!” Hần khóc khóc mà ném nàng sang một bên.

Lần này đổi lại nàng buồn bực, nàng bất quá là sùng bái hần, muốn cùng hần thân cận một chút mà thôi? Có cần phải công kích thân thể sao?

Hần Linh vẫn tiếp tục duy trì nụ cười sáng lạn, hỏi Băng Tư: “Cái bộ dáng này, xấu sao?”

Băng Tư mím môi nghiêng mặt, nàng đã nhìn ra, hần đang gắng sức nín cười. Vì thế nàng lại tìm người khác hỏi: “Mộ Dung Vũ, người nói cái bộ dạng này, rất xấu sao?”

Mộ Dung Vũ ho nhẹ xoay đầu, lồng ngực đang không ngừng rung động.

Dạ lão đại, người rút cuộc có ánh mắt thăm mý gì?

Không có tức hay không, không cùng hấn chấp nhận.

Một hồi tỷ thí hò hét âm ỉ ở sân tập bắn, sau khi Dạ Ma Thiên biến thái biểu diễn, vô thanh vô tức mà xong việc. Cao thủ chính là cao thủ, ở trước mặt của cao thủ mà múa rìu qua mắt thợ, đó là việc ngu xuẩn nhất. Đám người Tổng Dật từ đây lại không dám đề ra chuyện tỷ thí võ nghệ, bởi vì bọn họ biết, chỉ cần có Dạ Ma Thiên ở đây, bọn họ cái chỗ tốt gì cũng không vớt được. Thay vì tự rước lấy nhục, còn không bằng tỷ thí tài những nghệ khác, lấy sở trường của mình, tấn công sở đoản của địch.

Tứ đại tài tử đã thấy ba người, như vậy người thứ tư lại là nhân vật như thế nào?

Nàng rất hiếu kì.

Sáng mai chính là thư viện tỷ thí, dựa theo cách nói của sơn trưởng, lần này tỷ thí chủ trì nguyên tắc ba công công khai, công bằng, công chính, phạm là trước khi tỷ thí, nội dung tỷ thí cũng sẽ không tiết lộ cho hai bên.

Cái rắm! Nếu thật là ba công, vậy tại sao khi buổi tối sơn trưởng còn tung tăng mà chạy tới nói cho nàng biết, ngày mai đối thủ mà nàng phải tỷ thí chính là Mộ Dung Vũ, đề thi của bọn họ là mỗi người vẽ một bức họa, đề mục là nhớ thu.

Lão già này, đề mục gì không đưa ra được, lại đưa ra một đề mục dở như vậy.

Mùa thu này, có thể nghĩ ra con chim gì được?

Về phương diện vẽ tranh, nàng nhất am hiểu chính là phác họa, tranh thủy mặc không phải điểm mạnh của nàng. Từ sau khi nghe xong Mộ Dung Anh giải thích ca ca của nàng am hiểu về nhân vật, nàng đã nhớ kỹ trong lòng, lần này sơn trưởng tránh đi vẽ nhân vật mà Mộ Dung Vũ am hiểu nhất, chọn dùng tranh phong cảnh làm đề tài, cũng là để mở ra cánh cửa thuận lợi cho nàng.

Lần này tỷ thí, nàng tuyệt đối không thể thua, nhất định phải nghĩ ra một sách lược vẹn toàn để thắng Mộ Dung Vũ.

Muốn thắng hấn, đương nhiên phải phát huy sở trường của nàng, trong đầu của nàng linh quang chợt lóe, lập tức có chủ ý, vội dặn dò Hàn Như Phong và Băng Tư, suốt đêm chuẩn bị chiến đấu.

Lần này tỷ thí, chia làm hai ngày, mỗi ngày so hai trận.

Ngày đầu tiên trừ bỏ Hàn Linh và Mộ Dung Vũ tỷ thí, một trận khác là Triệu Hi và Thúc Tu tỷ thí nấu ăn.

Trận tỷ thí của nàng và Mộ Dung Vũ được sắp xếp vào buổi sáng, giữa trưa vừa vặn có thể ăn thử đồ ăn mà Triệu Hi và Thúc Tu làm, sắp xếp này tương đối hợp lý, chỉ cần vừa nghĩ tới cơ đồ ăn ngon, nước miếng của nàng đã chảy ra. Phía bắc của thư viện dưới hai gốc cây đa, hai cái bàn, văn phòng tứ bảo* đầy đủ, hương màu mực nhẹ bay.

*văn phòng tứ bảo 文房四寶 gồm “bút, nghiên, giấy, mực” là bốn vật quý của chốn làm văn, trung gian chuyên chở ngôn ngữ, ý nghĩa và nghệ thuật; gắn bó mật thiết với những ai làm việc liên quan đến viết chữ thư pháp, vẽ hình nghệ thuật. . .

Nắng sớm chênh đi, ánh nắng nhu hòa vừa lúc bị một gốc cây đa ở phía đông ngăn lại, chỉ có dư quang mỏng manh xuyên thấu qua cành lá chiếu vào trên bàn, giấy Tuyên Thành màu trắng không vẽ mà tự đẹp, tạo thành một bức tranh thiên nhiên cảnh lá lay động.

Nơi này chính là địa điểm của trận tỷ thí buổi sáng hôm nay.

Đám người vây xem đều chỉ có thể ở ở ngoài mười bước quan sát, vòng quanh hai gốc cây đa, vây đến hai người ở bên trong chặt như nêm cối.

Phía dưới là thủ tịch của bát quái đẳng Mộ Dung Anh ở hiện trường đốc hết tình báo nói:

“Các vị quan sát, mời nhìn về phía nơi này, không phải bên trái, cũng không phải bên phải, mà là ta ở đây.

Đúng rồi, ta chính là đệ nhất võ lâm thanh xuân vô địch mỹ thiếu nữ, là hòn ngọc quý trên tay của Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Anh là đây.

Các người bây giờ nhìn thấy, là tứ đại tài tử của hai đại thư viện trong lúc tỷ thí.

Trận đầu tỷ thí, so chính là họa kỹ, đề mục là nhớ xuân.”

Một cái trứng thối đột nhiên từ bên ngoài sân nện tới, Mộ Dung Anh hiểm hiểm mà tránh thoát, vội vàng sửa đúng nói:

“Ngượng ngừng, là nhớ thu, tuyệt đối là nhớ thu.”

Nàng ra sức mà lau mồ hôi, tiếp tục đưa tin:

“Đứng ở bên trái của ta vị này, là từ trước đến nay đứng đầu tứ đại tài tử của thư viện Thanh Phong, cũng là một trong tứ đại mỹ nam của võ lâm, truyền nhân thứ ba mươi mốt của Mộ Dung thế gia. ....”

Bốn cái trứng thúi, từ bốn cái phương hướng khác nhau tiếp tục nện tới, nàng vội che đầu ngồi xổm xuống.

“Bang!”

“Bang!”

“Bang!”

“Bang!”

Bốn cái trứng gà vàng nổ tung, cũng đủ xào một đĩa to trứng gà xào trứng gà.

Nàng thường thức bút than ở trong tay, chớp chớp mắt với bọn học sinh ném trứng gà, kia đều là nàng mượn viện trợ từ bên ngoài chuyên mua nước tương. Còn có phía sau của nàng, xếp thành một hàng mỹ nam, đó là đoàn bạn thân của nàng. Ở bên trên sơn tường vuốt chòm râu dê, cười đến thần bí, đó là hậu trường của nàng.

Thiên thời địa lợi nhân hoà, thắng, đó là nhất định, thua, đó là không có thiên lý. Nhìn nhân khí này, phong thuỷ này, liền trực tiếp cầm đầu kia phe phẩy quạt giấy, Mộ Dung Vũ cười đến vân đạm phong khinh bị so đi xuống.

Mộ Dung Anh cười hề hề như kẻ trộm mà xem xét chung quanh, sau khi xác định an toàn, mới chậm rãi đứng lên, lần này nàng đã có kinh nghiệm, không dám đặc biệt khen thân đại ca của nàng nữa, ngược lại bắt đầu giới thiệu nàng bên này:

“Bên phải của ta vị này, mọi người nhất định rất quen thuộc. Không sai, hần chính là có nhân khí nhất thư viện hiện nay, có được đoàn thủ tuyến hậu viện cường đại Hàn Linh. Nhưng mà..... Hôm nay chúng ta so chính là họa kỹ, không phải là nhân khí, cho nên, xin mọi người một lần nữa đem ánh mắt ngắm nhìn ở trên hai bên họa kỹ tạo nghệ.”

“Chúng ta lại đến nhìn xem hai bên chuẩn bị văn phòng tứ bảo, bên trái, giấy, là thượng đẳng thanh mặc ly, bút, là bút lông đẹp loại cực phẩm, mực, là mực trầm thơm nồng. Lại xem bên phải, giấy, đồng dạng là thượng đẳng thanh mặc ly, bút..... Đây là cái gì?”

Nàng cầm lên mấy cây thoi than nàng chuẩn bị tỉ mỉ bày biện trên bàn ở trước mặt của nàng, lật qua lật lại mà nghiên cứu, nhìn không ra được cái nguyên do gì. Nàng ném cho nàng một cái liếc mắt, đây chính là vũ khí bí mật của nàng, sao có thể công bố sớm được?

Mộ Dung Anh bỏ thoi than xuống, khuôn mặt mỉm cười hướng người xem, tiếp tục nói:

“Từ hai bên chuẩn bị trước thi đấu tới xem, vừa xem thi hiểu ngay. Hàn Linh, hần, nhất định phải thua rồi!”

Nàng vừa nói xong, trứng thúi, lá cải đầy trời ném về phía nàng, chỉ tiếc mục tiêu đã mất đi tung tích. Mộ Dung Anh, quả quyết mà chạy trốn thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyến Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Thân Phận Bại Lộ

Sau khi sơn trường liền tiếp nói diễn thuyết không có dinh dưỡng, trận đấu rốt cuộc bắt đầu. Hàn Linh tĩnh tâm lại, bây giờ mới là thời khắc bắt đầu lộ rõ bản lĩnh thật.

Nàng ngược mắt nhìn Mộ Dung Vũ ở phía đối diện, từ lúc bắt đầu mới vừa rồi, hần vẫn luôn duy trì tư thế ung dung, vẫn cười nhạt như cũ. Giờ phút này hần cũng đang ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt chạm nhau, hần nhột nhột mà nở nụ cười, có loại cảm xúc không rõ lưu chuyển ở trong mắt của hần, nói không rõ, tóm lại chính là cảm thấy là lạ. Khi nàng đang nhìn hần chăm chú, hần vén tay áo, cầm bút, chấm mực, hạ bút, động tác liền mạch.

Nhanh như vậy liền hạ bút?

Ngay cả nàng người biết sớm đề thi một ngày có chuẩn bị cũng chưa hề qua loa hạ bút, hần cũng đã bắt đầu vẩy mực, vẽ nét. Tư thế ưu nhã, biểu tình chuyên chú, vận dụng ngòi bút lưu loát, liền mạch lưu loát, nàng xem đến ngây người, đã quên chính mình giờ phút này đang ở trong tỷ thí.

Mãi cho đến khi Hàn Như Phong ở phía sau chạm vào nàng một chút, nàng mới giật mình tỉnh lại, quả nhiên là một cao thủ khó đối phó, nàng bắt đầu có chút hoảng hốt. Xem giấy vẽ của hần, đã hoàn thành hơn một nửa, nàng hít thở thật sâu, sau khi ổn định tâm trạng rồi thì mới bắt đầu vẽ.

Trong nháy mắt khi nàng cúi đầu, Mộ Dung Vũ bỗng nhiên ngừng đầu, hướng về phía nàng, giương lên nụ cười bí hiểm.

Nàng để cho hai người Băng Từ và Hàn Như Phong một trái một phải nâng bàn vẽ nàng đã chuẩn bị tốt trước đó, độ cao của bàn vẽ đúng lúc che khuất bóng dáng của Mộ Dung Vũ ở phía đối diện, nàng mới có thể không bị hần tiếp tục ảnh hưởng. Nàng đứng thẳng người bắt đầu dùng thoi than phác họa

ở trên giấy Tuyên Thành, nàng miêu tả cảnh vật là căn cứ Phạm Trọng Yên* làm lời 《 Tô Mạc Già 》 mà đến lĩnh cảm.

*Phạm Trọng Yên 范仲淹 (989-1054) tự Hy Văn 希文, người Ngô Huyện (nay thuộc tỉnh Giang Tô, Trung Quốc). Ông là người chính trực có khí tiết, từng nói: Kề sĩ phu phải lo trước thiên hạ mà vui sau thiên hạ. Ông từng trấn thủ biên cương rất có uy vọng, người Khương gọi ông là Long đầu lão tử, không dám xâm phạm biên cương. Bài từ của ông không nhiều song với nhiệt tình ái quốc và khâm hoài hào tráng đó, thực đã khai thác cảnh giới cho Tô Đông Pha, và Tân Khí Tật vậy. Từ của ông rất hào hùng. (Thi Viện)

Biếc mây trời, vàng lá đất, sóng lẫn sắc thu, khói sóng xanh lạng ngắt.

Nước liền trời núi chiều nắng hắt, đám cỏ trên ngói, mon mon trong nắng nhạt.

Não hồn quê, buồn đất khách, ví được hằng đêm, mộng đẹp ru ngon giấc.

Trắng sáng chóe một mình tựa gác, rượu ngấm ruột sầu, nỗi nhớ đầm nước mắt**.

**Xuất xứ từ bài thơ “Tô Mạc Già” của Phạm Trọng Yên. Nguyên văn: Bích vân thiên, Hoàng diệp địa. Thu sắc liên ba, Ba thượng hàn yên thúy. Sơn ánh tà dương thiên tiếp thủy, Phương thảo vô tình, Canh tại tà dương ngoại. Âm hương hồn, Truy lữ tư, Dạ dạ trừ phi, Hào mộng lưu nhân thúy. Minh nguyệt lâu cao hưu độc ý. Tửu nhập sầu tràng, Hóa tác tương tư lệ. Dịch nghĩa: Trời đầy mây biếc, Đất phủ là vàng. Cảnh sắc mùa thu lẫn với nước hồ, Trên sóng là khói lạnh màu biếc. Trời chiều phủ bóng núi non, trời xanh nối tiếp với mặt nước. Cỏ thơm không hiểu nỗi lòng người, Lại mọc tới tận nơi cuối chân trời. Nỗi nhớ nhà rầu rĩ, Tim theo nỗi lòng đất khách, Hằng đêm chỉ khi mộng đẹp (về quê) mới có thể ngủ được. Trăng sáng, lầu cao, người vẫn lẻ bóng tựa trông. Rượu vào trong dạ sầu, Hoá thành giọt lệ nhớ nhung. Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo, nguồn: Tổng từ, Nguyễn Xuân Tảo, NXB Văn học, 1999. (Thi Viện)

Mây biếc, lá vàng, làn thu thủy, cỏ thơm, ánh tà dương, trắng sáng, lầu cao, cùng với người vẫn lẻ bóng tựa trông, rượu vào trong dạ sầu. .... Xa gần cao thấp, nhân vật, nhìn thấu cảnh vật, cảm xúc trên dưới nhiều tầng, khiến cho tất cả hết thấy ở dưới ngòi bút của nàng giống như đúc, tràn lan ý cảnh.

Đề xong một câu thơ cuối cùng, lạc khoản***, khi ngẩng đầu lần nữa, Mộ Dung Vũ ở phía đối diện đã sớm dừng bút, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu mà nhìn nàng ở bên này. Bởi vì bản vẽ của nàng dựng thẳng lên, hẳn không thấy được bức họa của nàng, trong mắt tràn ngập tò mò.

***lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ.

Nàng đắc ý mà giương nụ cười, vớt bút than ở trong tay đi, bức họa này là tác phẩm nàng vừa lòng nhất cho đến nay. Trên tay dính phải than đen, nàng vuốt tay về phía sau, phía sau có nàng một loạt mỹ nam hậu viên, luôn có người bằng lòng đưa khăn tay lên phục vụ cho nàng đi?

Đợi hồi lâu, trên tay vẫn là trống không, nàng bĩu môi quay đầu lại, phát hiện người ở phía sau đều chuyên chú mà nghiên cứu bức họa của nàng, trực tiếp làm lo nàng. Bất quá nhìn ánh mắt kinh ngạc cảm thán của bọn họ, nàng khoe khoang nho nhỏ, biết bốn tiểu thư tài hoa hơn người đi? Sùng bái nàng đi, người tới nàng không sợ!

“Đây thật là người vẽ?” Thật là gây mất hứng mà, Dạ lão đại vậy mà lại nghi ngờ họa kỹ của nàng.

“Vô nghĩa!” Thật muốn cho hắn một cốc đầu, vậy mà lại hoài nghi nhân phẩm của nàng, chỉ là bây giờ là nàng đang mặc nam trang, không dám dễ dàng trêu chọc hắn. Chẳng lẽ hắn mới vừa rồi không thấy được là nàng vẽ từng nét bút ra tới sao? Ai, thật là một gốc gia hỏa đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển!

“Thật nhìn không ra, tài nấu ăn của ngươi không được, họa kỹ lại là hạng nhất.” Triệu Hi hài hước mà nói đùa với nàng, cùng với nấu ăn, nàng là hoàn toàn bỏ qua, ta không phải cái miếng vật liệu (块料 ???) kia.

Nàng bĩu môi, chỉ coi hắn là đang khen ngợi nàng, nàng không để bụng.

Nàng quay đầu nhìn về phía Thủy Mộ Hoa vẫn luôn chuyên chú mà nghiên cứu bức họa của nàng, hẳn là một người đa tài đa nghệ nhiều nhất ở trong mọi người, cũng là một người có tài hoa nhất, chỉ là hắn từ trước đến nay khiêm tốn. Nếu không phải nàng tình cờ từ phòng của hắn lục lọi một ít bức họa và văn chương trước đây của hắn, cũng không biết hắn trừ bỏ cầm nghệ lợi hại, ngoài rất biết pha trà, còn có nhiều tài nghệ như vậy.

“Mộ Hoa, ngươi cảm thấy bức họa này của ta thế nào?” Nàng rất muốn nghe một chút ý kiến của hắn.

“Kết cấu vẽ thích hợp, cảm giác có thứ tự rõ ràng dứt khoát, miêu tả, đường nét đều đặn, cảnh vật tôn nhau lên trở nên thú vị, ý cảnh vô cùng phong phú, đặc biệt là tư thế của nhân vật giống như đúc, là một bức họa khó có được.” Giọng nói của Thủy Mộ Hoa nhẹ nhàng mềm mại, như gió đang ngâm hát, nghe được tâm trạng của nàng nhộn nhạo, quả nhiên là tri kỷ, tri âm của nàng, nói ra tinh túy trong bức họa của nàng.

“Có thể để cho tại hạ cũng thường thức bức họa một chút hay không?”

Nàng ngẩng đầu, thấy được Mộ Dung Vũ, không biết từ khi nào hắn đã đến trước mặt của nàng.

Bức họa, đương nhiên là muốn mọi người thưởng thức, nếu không nó đã không có giá trị tồn tại. Nàng hào phóng mà bày bức họa ra, để cho hắn cùng những người vây xem khác nhìn đủ, nàng cũng lách người đến bên của hắn, muốn nhìn một chút hắn đến tột cùng là vẽ cái gì.

Một mảnh đỏ rực lộng lẫy đập vào tầm mắt của nàng, nàng sợ đến ngây người.

Đó là rừng phong, là nơi hán mới gặp nàng, mà nữ tử xinh đẹp cười tươi ôm tiểu sư tử ở trong rừng kia còn không phải là nàng sao? Mĩ mục phán hề, xảo tiểu thiên hề, ngay cả nàng cũng không biết chính mình lại đẹp đến như vậy.

Không đúng, nàng mặc chính là nam trang, hán làm sao về nàng thành nữ trang? Chẳng lẽ hán.....

Nàng bỗng nhiên ngừng đầu, đôi diện đôi mắt ngậm cười của hán, quả nhiên hán đoán được. Rõ ràng chỉ cùng hán tiếp xúc một hai lần, hán liền lập tức nhận ra thân phận nữ nhi của nàng, mà Dạ Ma Thiên tiếp xúc gần gũi với nàng lâu như vậy, lại còn phân biệt không ra sự khác biệt giữa nàng và Yêu Nhi, chênh lệch a!

“Yêu Nhi! Đây là Yêu Nhi!”

Thật bất hạnh mà, Dạ Ma Thiên cuối cùng vẫn là phát hiện.

Tiểu Tân Tân ở trong bức họa kia, đó là chứng minh tốt nhất, người ở trong bức họa là nàng, nàng là Yêu Nhi.

Tầm mắt của hán vững vàng khóa nàng lại, trong mắt mang theo ngọn lửa thịnh nộ. Nàng biết, lần này nàng thật sự là tránh không khỏi rồi, đều là Mộ Dung Vũ gây họa.

Sợ hán dưới sự giận dữ, không biết sẽ gặp phải cái phiền toái gì tới, nàng vội lôi kéo hán sang một bên, thấp giọng cùng hán thương lượng: “Dạ, chuyện này chờ tỷ thí xong, ta lại giải thích tỉ mỉ với chàng được không?”

Hán sa sầm mặt lại, bảo tấp dầy đặc.

Nàng vô tội mà nháy mắt mấy cái về phía hán, muốn tranh thủ đồng tình, thế nhưng vẫn là không hiệu quả.

“Dạ, trở về ta tùy người xử trí, người muốn phạt ta như thế nào cũng được.”

Sắc mặt của hán hơi có chút cải thiện, con giận còn sót lại chưa tiêu tan, nhướn mày ám chỉ liếc mắt về phía nàng bên này một, nàng vội bổ sung thêm một câu: “..... Ở trên giường” Chớp mắt hai ba lần, mỹ nhân kế cũng bày ra, nên xin bớt giận nhé?

Nàng thật hoài nghi người mới vừa rồi còn về mặt tức giận trừng mắt về phía nàng rốt cuộc có phải Dạ Ma Thiên hay không, trước mắt đầy mắt của hán chỗ nào còn có tức giận, chỉ có vẻ mừng thầm đắc ý, còn khò khò mà hừ một tiếng về phía nàng: “Đây là nàng nói, không được chơi xấu!”

Nàng có chút không biết nói gì, như thế nào cảm giác giống như đồ tiểu hài tử? Bất quá hán chịu tha thứ nàng cũng đã là vô cùng may mắn rồi, nếu đổi lại là nàng, người nàng yêu thương lừa gạt nàng, nàng nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho hán. Hán nhất định rất yêu nàng, đến nỗi có thể tha thứ cho nàng tất cả.

Cuối cùng là tạm thời tiêu tan cơn tức giận của hán, sau khi trở lại nơi tỷ thí, chờ một đám sơn trướng phán quyết bình phẩm.

“Bức họa của hai vị mỗi người mỗi vẻ, chúng ta cũng rất khó đưa ra phán quyết, không bằng từ hai vị tự mình tới phân xét bức họa của đối phương, không biết ý như thế nào?”

Sơn trướng vượt chòm râu dê của hán, tiếp tục mỉm cười bí hiểm, thật đủ nham hiểm, để cho bọn họ tự mình bình luận, cũng không đắc tội hai bên, vậy còn bình luận cái rắm gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Cùng Tiểu Tân Tân Tranh Sủng

Nếu là như thế này, vậy nàng liền không khách khí, Hàn Linh không chút nào hồ thẹn mà giương giọng nói: “Ta cho rằng, bức họa của ta càng tốt hơn, là ta thắng.” Phải biết rằng thắng tỷ thí, thì có thể miễn đi kiểm tra nấu ăn, tương ứng, nàng có thể thiếu một vị hôn phu. Liên quan đến chuyện lợi và hại, nàng tuyệt đối không hàm hồ.

Ngụy nương Thúc Tu xem không thuận mắt, vì bảo vệ Mộ Dung Vũ nói: “Người cũng quá không biết xấu hổ, nào có người tự quyết định, nói chính mình thắng?”

Hàn Linh khinh thường mà quăng cho hán một cái liếc mắt: “Người không phục, cứ việc vẽ thêm một bức, ta đánh giá một chút, rốt cuộc ai hơn ai kém?”

“Người tỷ thí lại không phải là ta, ta tại sao phải vẽ?” Thúc Tu nũng nịu mà quăng cho nàng một cái liếc mắt.

Nàng không kiên nhẫn mà vung tay về phía hán: “Nếu không phải người, vậy người liền lùi về sang một bên. Mới vừa rồi sơn trướng cũng đã nói, là để cho ta và Mộ Dung Vũ giữa hai người bình phẩm lẫn nhau, về phần người không liên quan đây, là không có quyền lên tiếng.”

“Ngươi ——”

Thúc Tu còn đợi tranh luận, Mộ Dung Vũ ngăn cản hắn, vẫn là cười đến ấm như gió xuân như cũ, người nam nhân này dường như từ nhỏ chính là thông dong không sợ, ôn hòa đến như ánh nắng tháng ba, ấm vào lòng người.

“Bức họa của Hàn công tử sáng tạo khác người, đích xác càng tốt hơn, tại hạ thua tâm phục khẩu phục.”

Nàng hơi hơi sùng sốt, nhưng thật ra không nghĩ tới hắn sẽ nhận thua đến thẳng thắn như thế, nói thật, bức họa của hai người bọn họ đích xác không phân cao thấp. Bức họa của hắn ở thời đại này đã là cực phẩm, phát huy tất cả kỹ xảo họa nghệ hiện có tới vô cùng nhuần nhuyễn, mà bức họa của nàng thì thắng ở ý mới và họa pháp xưa nay chưa từng có.

Hướng về phía phần trí tuệ này của hắn, hắn người bằng hữu này, nàng quyết định kết giao rồi.

“Như vậy ta tuyên bố, trận đầu tỷ thí, Hàn Linh của thư viện Bạch Tùng thắng!”

Son trưởng cao giọng tuyên bố, trên mặt hớn hờ, trận tỷ thí này, đã giữ gìn danh dự của thư viện, lại không có làm nàng công chúa này mất mặt, cục diện song thắng, hắn có sao mà không làm?

Tỷ thí vừa kết thúc, nàng đã bị Dạ Ma Thiên mạnh mẽ lôi kéo đi vào sân của hắn.

Dưới cây hòe, bóng cây.

Bước chân của nàng còn chưa đứng vững, hắn bỗng nhiên duỗi tay kéo xuống dây cột tóc ở trên đầu của nàng, dây đầu tơ tằm đen của nàng từ từ rơi xuống, rồi tung buông xuống vai. Lúc này đây, nàng là thật sự lộ ra nguyên hình.

Sau khi mừng như điên, ánh mắt của hắn lại lần nữa biến hóa, tức giận chứa đầy hai tròng mắt của hắn, hắn hung hăng mà bỏ tay của nàng xuống, rống to về phía nàng: “Tại sao muốn gạt ta? Lừa gạt cảm tình của ta, rất thú vị sao?”

“.....” Nàng rụt cổ một cái, không phản bác gì.

“Nàng năm lần bảy lượt mà gạt ta, nàng biết lòng của ta có bao nhiêu khó chịu? Ta cho rằng nàng thật sự bị người bắt đi, mà ta lại không có cách nào cứu được nàng, nàng cũng biết ta có bao nhiêu tự trách? Ta liều mạng mà luyện võ, mạnh mẽ phá tan cửa ải, vì chính là có thể có đủ năng lực để bảo hộ nàng. Mà nàng thì sao, rõ ràng liền ở bên người của ta, lại không cùng ta nói thật, lòng của nàng đến tội cùng là làm cái gì?”

“.....” Nàng vẫn là không có lời gì để nói, hắn nói đều là sự thật.

“Nàng nói chuyện a, vì cái gì không nói lời nào?”

“.....” Nàng thật sự không biết nên nói cái gì, tiếp tục cúi đầu, tiếp thu răn dạy của hắn, đây là nàng gieo gió gặt bão.

Một mảnh lặng im, hắn không hề có bất luận lời nói gì.

Ngược lại trong lòng của nàng thấp thòm bất an, len lén ngẩng đầu nhìn hắn, lại bị hắn bắt tại trận.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Biết sai rồi sao?” Tuy rằng vẫn là hét to, nhưng giọng điệu rõ ràng đã không phải là chuyện như vậy.

Nàng mừng thầm trong lòng, hắn vẫn là không đành lòng trách cứ nàng, nàng vì thế hết sức nghiêm túc, thành khẩn về phía hắn thừa nhận sai lầm: “Dạ, ta sai rồi. Từ lúc bắt đầu ta liền không nên dối gạt chàng, nếu ta biết từ lúc bắt đầu lừa chàng sẽ tạo thành hậu quả hôm nay, ta đây từ lúc bắt đầu liền nhất định sẽ không lừa chàng. Nếu ta từ lúc bắt đầu liền biết lừa chàng sẽ tạo thành hậu quả hôm nay, ta khẳng định sẽ không từ lúc bắt đầu liền lừa chàng. Nếu ta từ lúc bắt đầu không biết lừa chàng sẽ tạo thành hậu quả hôm nay, như vậy ta từ lúc bắt đầu.....”

“Dừng dừng dừng, lung tung rối loạn cái gì?” Hắn cười nhạo ra tiếng, biểu tình ở trên mặt cũng theo đó mà từ âm u chuyển sang trời quang.

Nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc qua cơn mưa trời lại sáng. Nàng nhón chân ở trên má trái của hắn hôn một cái, xem như bồi thường. Hắn lại không hài lòng, nghiêng qua gương mặt ở bên kia, mệnh lệnh nàng tiếp tục hôn hắn. Không có biện pháp, ai bảo nàng là đang trong lúc nhận sai chứ, “chụt” một tiếng, tặng một cái môi thơm vang dội.

Hắn rốt cuộc thoải mái mà cười sáng lạn, giống như một hài tử.

“Ngao ——”

Tiểu Tân Tân không biết khi nào đi theo tới, bị người xem nhẹ, nó có chút khó chịu, gào lên về phía Dạ Ma Thiên. Không thể tưởng được tiểu sư tử cũng có lúc phát uy, thật là đáng yêu.

Nàng khom người bế nó lên, vùi đầu cũng hôn nó một ngụm, nó lúc này mới ngoan ngoãn mà vùi ở trong lòng ngực của nàng nhẹ cọ.

“Nó đến tội cùng là cái thứ gì?” Dạ Ma Thiên khó chịu khi nàng hôn Tiểu Tân Tân, hàm hừ chất vấn.

Tiểu Tân Tân cảm giác được định ý của hắn, cũng ngẩng đầu gào lên về phía hắn: “Ngao ——”

Nàng tròn tròn mắt, một người một thú này thế nhưng cũng đi theo đó mà tranh sủng.

“Nó tên là Tiểu Tân Tân, là một con tiểu sư tử, ta từ trong sơn cốc ôm trở về, đáng yêu không?” Nàng ôm Tiểu Tân Tân để sát vào hắn, để cho hắn thấy được rõ ràng hơn một chút.

Dạ Ma Thiên nhủ mảy, liếc xéo nó, nói: “Xấu chết đi! Nào có đáng yêu như ta?”

Một cái hắc tuyến từ trán của nàng rơi xuống, thế nhưng còn có người cùng sư tử so đáng yêu, cái này cũng không tránh khỏi quá đáng yêu đi?

Nàng trêu đùa Tiểu Tân Tân, giễu cợt cười nói: “Tiểu Tân Tân, Tiểu Dạ Dạ ghen kìa, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Dạ Ma Thiên bĩu môi, bá đạo mà ôm nàng vào trong lòng ngực, mang theo giọng điệu mập mờ nói: “Nàng nói muốn bồi thường ta, bây giờ ta sẽ phải.”

Lông mày của nàng hơi nhướng, vội quay người tránh thoát khỏi hắn nói: “Không được đâu, đại di mụ của người ta tới.”

Dạ Ma Thiên nhủ mảy, nghi hoặc nói: “Đại di mụ? Lão nhân gia nàng ở đâu?”

Nàng hé miệng cười trộm: “Chàng muốn bái kiến lão nhân gia nàng một chút sao?”

“Nếu là trưởng bối của nàng, đương nhiên phải bái kiến một cái.” Về mặt bộ dạng nghiêm túc của Dạ Ma Thiên, nàng nhìn đến thiếu chút nữa phá hồng việc mà cười như điên.

“Rất tốt, vậy chàng nhanh chóng đi chuẩn bị chút lễ gặp mặt, đại di mụ của ta tương đối thích mỹ thực, chàng đi chuẩn bị nhiều một chút.”

“Mỹ thực sao? Vậy có vấn đề gì? Nếu không, ta tự mình xuống bếp làm?” Hắn vén tay áo lên, một bộ tư thế sắp mặc giáp ra trận, nàng vội cản lại hắn.

“Vậy hay là quên đi, kỳ thật lão nhân gia nàng cũng không phải muốn ăn như vậy.” Vạn nhất hắn ép buộc nàng ăn đồ ăn của hắn làm, vậy còn không bằng giết nàng. Quên đi, sợ hắn tiếp tục dây dưa tiếp, nàng vội lấy xem cuộc tỷ thí tiếp theo làm lý do, lôi kéo hắn đi đến hiện trường tỷ thí.

Trận tỷ thí thứ hai, ở thời gian cơm trưa hừng hực khí thế mà tiến hành.

Bởi vì tình huống nơi chốn đặc thù, trừ bỏ hai người trong tỷ thí, những người khác đều bị ngăn ở bên ngoài phòng bếp, liền chờ đồ ăn thơm ngào ngạt chảo nóng ra lò.

Dưới bóng cây của cửa phòng bếp, Hàn Linh ôm Tiểu Tân Tân, không ngừng mà trêu đùa nó. Nó cũng ngửi thấy được mùi thơm thức ăn từ trong phòng bếp bay ra, nước miếng sư tử chảy thẳng xuống, rơi xuống dính đầy trên tay của nàng.

Bên hông của nàng, tay của Dạ Ma Thiên hạnh kiểm xấu mà di chuyển lên xuống, nàng cũng đã dùng ánh mắt cảnh cáo hắn lần thứ N, hắn không thềm nhìn chút nào, vẫn như cũ nàng đi nàng làm mà ôm nàng. Cũng không nghĩ bây giờ nàng đang mặc nam trang, người khác sẽ thấy quan hệ của hai người bọn họ thế nào?

Phong bình* của nàng vốn dĩ liền có chút lệch, bây giờ thì tốt rồi, lệch đến càng triệt để hơn.

*风评: đánh giá phẩm chất, hành vi và ảnh hưởng của ai đó hay cái gì đó cùng từ “dur luận” có ý nghĩa tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51: Không Cần Chọc Ngươi Nương

Ở bên cạnh người của Hàn Linh, Hàn Như Phong gắt gao mà nhìn chăm chăm tay của Dạ Ma Thiên, nhìn không được mà cắn môi của mình, mười phần mười bộ dáng tiểu thụ, nàng cũng không đành lòng nhìn hắn nữa. Phía bên phải của Hàn Như Phong, là Long Chi Dực ôm kiếm mà đứng, về mặt của hắn lạnh khốc, nhìn không ra vui giận. Tựa như chờ đến có chút không kiên nhẫn, hắn xoay người rời khỏi sân, ánh mắt của nàng đuổi theo bóng dáng của hắn đi xa, gia hỏa này thật là tự bế đến lợi hại, ngày thường trừ bỏ luyện công thì không có yêu thích khác, thật không hiểu chờ hắn già đến rụng răng, hắn có thể buồn chết hay không?

“Ai da!”

Lỗ tai của nàng bị người cắn một chút.

Dạ Ma Thiên có chút khó chịu nhìn chăm chăm nam nhân khác, dưới nhiều con mắt đang nhìn chăm chú, hấn cắn vành tai của nàng, tỏ vẻ khiển trách.

Thanh âm của nàng quá lớn, đều thu hút người ánh mắt của người khác lại đây. Nàng thật vô tội a, lần này ác danh nàng có cái loại ham mê này xem như hoàn toàn chứng thực. Quên đi, che che giấu giấu, không thú vị. Yêu đương, thì thoải mái hào phóng mà nói đi. Lại nói như thế nào, Dạ lão đại cũng là một tình nhân không tồi, cùng hấn ở bên nhau, rất có cảm giác an toàn.

Thân mình của nàng dựa sát về phía sau, dựa ở trên người của hấn. Dạ Ma Thiên mừng rỡ, hai tay đều vòng quanh ở bên hông của nàng, hàm dưới để ở trên đầu vai của nàng, cười đến thoải mái.

Ánh mắt khác thường và tiếng thốn thức đến từ bốn phương tám hướng, sau một cái trừng tàn nhẫn của Dạ Ma Thiên, mọi người đều xoay mặt, không dám lại nhìn về phía nơi này của bọn họ.

“Chắc chắc chắc..... Hai người các ngươi khi nào tốt hơn rồi? Khó trách Dạ lão cha vội vã tìm hôn sự cho ngươi như vậy, thì ra là sợ ngươi cùng nam nhân.....”

Mộ Dung Anh đối với bọn họ một hồi hô trời kêu đất, biểu tình cực kỳ khoa trương. Cái này tốt lắm, nàng lại có đề tài bát quái, tin tưởng không được bao lâu nữa, toàn bộ giang hồ đều sẽ có tin đồn Dạ lão đại của bang Thiên Ma có đoạn tụ chi phích.

Hàn Linh buồn cười mà liếc mắt nhìn nàng một cái, nếu nàng cần đề tài bát quái như vậy, vậy nàng tại sao không thành toàn cho nàng? Kéo đầu của Dạ Ma Thiên xuống, nàng chủ động tặng một nụ hôn, như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm vào liền rời khỏi.

Dạ Ma Thiên có chút bất mãn, ở lúc nàng sắp rời khỏi, cứng rắn giữ đầu của nàng lại, cho một cái hôn sâu thật dài. Nàng hoài nghi Dạ lão đại có phải hay không lên lên học thêm, kỹ thuật hôn càng ngày càng thông thạo, hôn nàng đến choáng váng đầu óc.

Khi lấy lại tinh thần, nhìn thấy Mộ Dung Anh ở trước mắt đang mở to miệng, ngây ra như phỗng. Phía sau nàng, Mộ Dung Vũ đang đứng, ánh mắt của hấn thu liễm, mắt đi ôn hòa ngày xưa, một loại cảm xúc phức tạp viết ở trên mặt.

“Có thể hỏi một chút hay không, hôn môi rốt cuộc là có cảm giác gì?”

Mộ Dung Anh thật vất vả lấy lại tinh thần, lại cười hi hi xích lại gần nàng, hỏi một vấn đề vô cùng sảm, Hàn Linh bị nàng đánh bại.

Thấy Hàn Linh không trả lời, Mộ Dung Anh gian xảo mà nhìn về phía Băng Tư ở phía sau Hàn Linh, Băng Tư cả người chấn động, ánh mắt cảnh giác mà nhìn chăm chăm nàng, giống như phòng sói.

“Băng Tư, ngươi hôn ta một chút thử xem, ta muốn biết kia rốt cuộc là có cảm giác gì.”

Toàn trường bị sảm đánh ngã.

Hàn Linh thật sự bội phục dũng khí của Mộ Dung Anh, Băng Tư đáng thương, bị tiểu ma nữ coi trọng, nàng cũng không giữ được hấn.

Lông mi của Băng Tư liền nhảy vài cái, xin giúp đỡ mà nhìn về phía Hàn Linh.

Không thể tưởng được hấn cũng có lúc không biết làm sao, quên đi, xem ở phần thượng hấn đối với nàng còn như không tệ, cái này vội vẫn phải là giúp.

“Tiểu Anh Tử, không bằng ta hôn ngươi thử xem.” Hai mắt của nàng phóng lang quang xích lại gần Mộ Dung Anh, muốn có ý dọa nàng một chút.

Mộ Dung Anh lui một bước, khinh thường mà bêu môi nói: “Ta đối với ngươi không có hứng thú.”

Thật sao, thì ra nàng không phải thật sự không biết gì, mà là cố ý nhằm vào. Nàng cũng đủ giáo hoạt, nghĩ loại thủ đoạn này theo đuổi mỹ nam, Băng Tư của nhà bọn họ trong sáng lương thiện như vậy, nếu là cùng nàng đơn độc đặt ở cùng một chỗ, nói không chừng thật bị nàng ăn rồi.

“Đồ ăn lên bàn nè!”

Trong phòng bếp thét to một tiếng, cắt đứt trò khôi hài ở bên ngoài.

Mấy người học sinh từ nơi khác chuyển đến hai cái bàn dài, bày song song ở một chỗ, đặt ở ngoài phòng.

Đồ ăn nóng ra rồi ——

Trên hai cái bàn dài hai bên, đều bày ba món ăn, hai món một canh.

Hai chén canh bốc lên hơi khói nóng hằm hập, mùi thơm bay mùi dậm.

Nguyên liệu giống nhau, nhưng mà thịt gà, cà rốt, rau xanh, trải qua hai người cẩn thận tạo hình, thế nhưng biến ảo ra bốn đĩa món ngon mỹ vị sắc hương vị đều đủ.

“Hít ——” Nuốt một ngụm nước miếng, Hàn Linh chủ động yêu cầu đám đương giám khảo và thành viên ăn thử, đáng tiếc Thúc Tu người ta còn ghi hận

thêm một ván thắng thua, không tin nàg sẽ đánh giá theo lẽ công bằng.

Tức chết nàg, thịt mỡ đến miệng cứ như vậy đã đánh mất.

Thúc Tu đáng chết, nguy nưong đáng chết, nguyên rùa chết nguoi!

Nhìn son trườg và vài vị phu tử ném từng cái lần thức ăn và canh ở trên bàn, mỗi người khen không dứt miệng, chỉ là sau khi mỗi người ném qua canh của Triệu Hi làm, trên mặt toàn lộ ra vẻ khác thường. Hay là canh có vấn đề?

Sắc mặt của Triệu Hi cũng có chút không đúng, hấn tự mình ném một ngum canh, lập tức phun ra. Ánh mắt sắc bén mà quét về phía Thúc Tu, mang theo địch ý.

“Đê tiện!”

Thúc Tu trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, kiêu ngừ nói: “Tài nghệ không bằng người, nhận thua là đúng, hà tất tức muốn học máu?”

Triệu Hi không muốn cùng hấn cãi cọ, trầm mặt, quay đầu rời khỏi hiện trường.

Hàn Linh có chút không rõ, tiến lên cầm muổng, ném một ngum canh hấn làm. Ơ, vậy mà lại đắng, dựa theo kinh nghiệm xuống bếp của Triệu Hi, không có khả năng làm ra canh mất tiêu chuẩn bực này, nhất định là có người động tay động chân. Nhìn lại sắc mặt đắc ý của Thúc Tu kia, nàg càng thêm khẳng định nhất định là hấn ở trong canh làm cho hư, cho nên mới làm cho Triệu Hi thua trận thi đấu này.

Không thể tưởng được nguy nưong xảo trá như vậy, chắc chắn chắc, ngàn vạn không cần chọc phải nguy nưong, đây là lời lẽ chí lý.

“Dựa vào vài cái kỹ năng tiểu nhân thắng được tỷ thí, trái lại nguoi thắng được thật dễ chịu a, cũng không có một chút lương tâm bất an?”

“Nguoi có chứng cứ gì? Nếu là không có, thì không cần ba hoa chích choè.”

A, hấn còn rất xảo quyết, nói chứng cứ với nàg?

Mới vừa rồi tất cả mọi người ở bên ngoài, bên trong trừ bỏ hai người nhóm lửa, cũng chỉ có hấn và Triệu Hi ở đây, có thể tìm ra chứng cứ từ đâu?

Tiểu dạng nhi, sẽ để cho nguoi cao hứng một lát, dù sao còn có hai trận tỷ thí nữa, nhất định phải làm cho tứ đại tài tử bọn họ thua có đi mà không có về.

Lo lắng Triệu Hi sẽ luẩn quẩn ở trong lòng, rốt cuộc lấy cá tính hiếu thắng của hấn, bại bởi người khác, hoặc nhiều hoặc ít trong lòng sẽ có khó chịu. Nàg quyết định đi khuyên nhủ hấn, để cho trong lòng của hấn dễ chịu chút. Dạ Ma Thiên không chịu rời khỏi nàg nửa bước, nghe nàg nói muốn đi xem Triệu Hi, trong lòng của hấn tuy không muốn, cũng chỉ có thể đi theo nàg.

Nàg vẫn luôn không có chú ý tới, từ khi bắt đầu thi đấu nấu ăn, Thủy Mộ Hoa liền mất đi bóng dáng. Nghĩ thầm hấn hấn là không ra khỏi thư viện, có lẽ là mệt mỏi, trở về trúc xá nghỉ ngơi đi.

Tìm được chỗ của Triệu Hi ở ngoài cửa, Dạ Ma Thiên đột nhiên giữ nàg lại, trốn đến một chỗ ẩn nấp. Nàg khó hiểu, đang muốn hỏi hấn, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng đen nhảy vào sân của Triệu Hi, sau đó chọt lách người vào phòng của hấn.

Chẳng lẽ là thích khách? Thế nhưng lâu như vậy một chút động tĩnh cũng không có, hiển nhiên hấn cùng Triệu Hi quen biết nhau, hắc y nhân kia rốt cuộc là người nào? Hấn tới tìm Triệu Hi là vì chuyện gì? Mà ở trên người của Triệu Hi lại cất giấu bí mật như thế nào?

Lần đầu tiên, nàg đối với thân phận của Triệu Hi sinh ra hoài nghi.

Hấn là người của Triệu quốc, lại ngàn dặm xa xôi chạy tới thư viện của Hàn quốc đi học, cử chỉ văn nhã, cách nói năng phong lưu, trong lúc giờ tay nhắc chân hiện ra hết quý khí của hấn, hấn là xuất thân danh môn thế gia.

Như vậy hấn đến thư viện là có mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52: Cùng Hấn Ngả Bài

Không bao lâu, bóng đen kia lại lần nữa xuất hiện ở cửa, thi triển khinh công rời khỏi sân. Dạ Ma Thiên dùng ánh mắt dò hỏi nàg có nên bắt hấn hay không, Hàn Linh suy nghĩ một chút, vẫn là không cần rút dây động rừng, về sau lưu ý nhiều tung tích của Triệu Hi chút là được.

Ngay sau đó, Triệu Hi cũng từ trong phòng đi ra, thay đổi thân trường bào màu tím, cả người cũng theo đó mà rực rỡ hẳn lên. Trang phục này, nàng làm sao nhìn quen mắt như vậy, hình như đã gặp qua ở nơi nào, chính là nhất thời nghĩ không ra.

Nàng đương nhiên không có khả năng nhớ tới, nàng từng ở đầu đường hoàng thành bởi vì một tiếng cười to mà làm cho giao thông hỗn loạn, sau đó thấy được soái ca cầm ly đối diện trên lầu hai của tửu lâu. Chỉ tiếc, nàng cận thị, không thấy rõ bộ dáng của hắn, cho nên đánh chết nàng thì cũng không nhớ nổi đến tột cùng đã gặp qua hắn ở nơi nào.

Tiếng hít thở của nàng quá mức nặng nề, khiến cho Triệu Hi chú ý, tầm mắt của hắn bay đến chỗ bọn họ ẩn thân. Sợ lộ tẩy, Hàn Linh nhanh trí vừa động, kéo đầu của Dạ Ma Thiên xuống, nặng nề mà hôn lên môi của hắn.

Dạ Ma Thiên khẽ kéo khóe môi, được tiện nghi liền khoe mẽ, trực tiếp ôm nàng trở về sân của hắn. Hàn Linh dư quang nhìn về phía chỗ của Triệu Hi, hai mắt của hắn chợt thu lại, con ngươi lam hiện ra màu sắc yêu dị, phụt ra sắc bén.

Đội bọn họ đi xa sau, bàn tay của Triệu Hi lật qua, chỗ lòng bàn tay nhiều thêm một cái còi vàng, môi của hắn ngậm ở miệng cái còi, một luồng tiếng nhạc trầm tĩnh linh hoạt từ trong cái còi của hắn vù vù.

Chỉ trong khoảnh khắc, mười sáu tên hắc y nhân, người khoác giáp bạc, xuất hiện ở trong viện.

Sắc mặt của Triệu Hi chợt lạnh lẽo, ánh mắt hung ác nham hiểm, đâu còn là công tử trong ngày thường ôn tồn lễ độ nhẹ nhàng?

“Ba sự kiện: Một, giết Thúc Tu; hai, truyền lời cho lão bang chủ của bang Thiên Ma Dạ Kiêu, để cho hắn mau chóng mang Dạ Ma Thiên rời thư viện, bốn Thái tử chỉ cho hắn thời gian ba ngày, nếu không. .... hắn biết hậu quả; ba, truyền lời cho Trần Nam Vương, để cho hắn tăng thêm nhân thủ, lần lượt đưa người giả trang thành học sinh tiến vào thư viện. Bốn Thái tử muốn không chế toàn cục, một chút may mắn đều không cho phép.”

“Dạ, Thái tử điện hạ.”

Trả lời đều nhịp, ngay sau đó, mười sáu người đã hư không biến mất.

Triệu Hi đánh một quyền nặng nề ở trên thân cây, cành lá rơi rụng như mưa, giống như tâm tình của hắn lúc này, lo lắng bất định. Hắn không cam lòng, không cam lòng Thái tử phi tương lai của hắn thế nhưng lòng lại vẫn vương người khác, càng không cam lòng cố gắng hắn đã làm, không chiếm được hồi báo tương ứng. Hắn, Bắc Thần Hi, lấy thân phận Thái tử của một quốc gia tiến vào thư viện đi học, vì chính là có thể tiếp cận nàng, lấy được nàng, đáng tiếc, hết thảy đều chưa từng theo như tâm ý của hắn mà phát triển.

Hắn nhất định sẽ không để cho người khác lấy được nàng, nàng là của hắn, Thái tử phi của hắn.

“Đoàng đoàng.”

“Choang choang.”

Trong phòng không ngừng phát ra thanh âm đập đồ vật, hỗn loạn một đoàn.

Tứ đại hộ pháp nhìn tình hình không đúng, đều tụ lại với nhau, tiến đến thăm dò kết quả một cái. Mới vừa rồi bọn họ là nhìn thấy lão đại ôm một người vào nhà, tuy rằng khi nhìn thấy người ở trong ngực của lão đại, bọn họ cũng hoảng sợ, nhưng lão đại cuối cùng vẫn là lão đại, bọn họ nào dám nói thêm cái gì, nhiều nhất cũng chỉ là truyền cái tin cho lão bang chủ, cấp cái báo cáo nhỏ gì gì đó. Bất quá động tĩnh ở trong phòng này cũng hơi quá lớn, bọn họ không khỏi mà cảm thán, lão đại cũng quá uy mãnh rồi, nhưng ngàn vạn đừng làm cho thân thể gầy yếu của người ta chết trẻ.

“Vèo!”

Một cái chén trà từ chỗ cửa sổ ném đi ra, bốn người vội vàng lắc mình tránh né, tiếp theo liền nghe được một tiếng rống sợ hãi chộc thùng bầu trời: “Dạ Ma Thiên, chàng cắt cho ta ——”

Trong phòng, Hàn Linh bắt lấy chén trà duy nhất còn sót lại ở trên bàn, thở phì phì mà trừng mắt nhìn Dạ Ma Thiên, đã nói với hắn, hai ngày này đại di mộ của nàng tới, không có phương tiện. Hắn lỗ mãng cho là hiểu đúng không tới, nói đại di mộ tới mắc mớ gì tới hắn, còn nói hắn tại sao không gặp đại di mộ của nàng, tiếp theo liền bá vương ngạnh thượng cung* với nàng, nàng tức giận đến nhân từ bạo lực toàn thân cao thấp đều bị kích thích ra.

*Bá vương ngạnh thượng cung: “Bá vương ngạnh thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần họ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thắng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ nào loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đầu trí chứ không đầu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỵ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thất phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ trúng một cái, tên thiện xạ kỵ binh kia đã run như cây sậy, buông cung téch thẳng về thành... Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngạnh thượng cung” rất đơn giản, “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cường gian”; mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ “bá vương ngạnh thượng cung” đặt thay thế cho hai từ “cường gian”. (Bản Long Hối)

“Yêu Nhi, nàng bình tĩnh một chút, ta không chạm vào nàng nữa, ta thề.”

Thấy hần nói được chân thành, hơi thở của Hàn Linh mới chậm rãi bình ổn, chén trà ở trong tay vút xuống mặt đất. Nàng ngẩng đầu bắt chéo chân, ngồi ở bên cạnh bàn, nghiêng mắt liếc hần, phải nên cùng hần nói một phen thật tốt.

“Chàng lại đây, ngồi ở bên kia.” Hường về phía Dạ Ma Thiên ngoan ngoãn đứng cách nàng ba bước vẫy vẫy tay, ngón tay chỉ xuống chỗ ngồi ở đối diện.

Dạ Ma Thiên mặt mày nở nụ cười, ngồi xuống ở đối diện nàng, tiện thể cầm tay của nàng lên sờ qua lại.

Chết tương!

Sờ thì sờ đi, dù sao vẫn so với hần mạnh mẽ bá vương ngành thượng cung.

“Bây giờ, ta rất nghiêm túc mà nói một sự kiện với chàng, chàng nhất định phải thật nghiêm túc mà nghe, hơn nữa phải thật nghiêm túc mà trả lời vấn đề của ta.”

Hàn Linh đối với hần về mặt nghiêm nghị, nàng quyết định nói cho hần thân phận chân thật của nàng.

“A!” Người nào đó đang cúi đầu chuyên tâm liếm mu bàn tay của nàng, chốc đến nàng không kìm lòng nổi mà khẽ ngâm ra tiếng. Nàng quơ quơ tay, có chút buồn bực, cũng không biết hần có nghe vào lời nói của nàng hay không.

“Có nghe hay không?”

“Nghe được, chính là nghiêm túc, nghiêm túc, lại nghiêm túc.” Người nào đó trả lời nàng một câu có lẽ, bắt đầu liếm láp lòng bàn tay của nàng. Nàng muốn điên rồi, hần có phải tinh trùng lên não hay không, vừa thấy nàng liền muốn cái kia, hay là bởi vì bọn họ lần đầu gặp mặt sai lầm, mới làm cho hần tư duy theo quán tính, ăn xương biết vị?

Nàng nhin không nổi, trực tiếp quát về phía hần: “Dạ, Ma, Thiên, ta muốn lấy chồng, hơn nữa còn là hai người, chàng tự mình nhìn làm đi.”

Động tác ở trên tay chợt dừng, Dạ Ma Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rõ ràng ngẩn ngơ một chút, theo sau là bão táp mãnh liệt tiến đến.

“Lấy chồng cái gì? Nàng đem lời nói rõ ràng cho ta!”

Hàn Linh bình tâm tĩnh khí xuống, chậm rãi giải thích: “Ta là công chúa Hàn quốc, ta đến thư viện chính là tới chọn lựa hôn phu, phụ hoàng của ta để cho ta từ học sinh trong thư viện chọn ra hai người làm phò mã của ta. Tương lai ta trở thành nữ hoàng, bọn họ chính là hoàng phu của ta, giúp đỡ ta quản lý quốc gia chính vụ.”

“Nàng là công chúa? Ta nhìn như thế nào một chút cũng không giống?” Hần nhìn nàng từ trên xuống dưới, vẻ mặt không tin, có thể là lúc trước nàng nói dối với hần quá nhiều, hần bắt đầu học được hiểu được phân biệt lời nói của nàng.

Hần suy nghĩ một chút, bỗng nhiên phản ứng kịp, ngữ điệu cao dần dần: “Nàng muốn tuyển phu, tại sao lại muốn chọn hai người? Phụ hoàng của nàng làm ăn cái gì không biết, không biết nàng là nữ nhân sao? Một nữ làm sao hầu hai chồng?”

Nàng bĩu môi, không cho là đúng nói: “Tại sao lại không thể? Hai người thay phiên tới thôi.”

Dạ Ma Thiên cắn giận mà hừ lạnh một tiếng: “Đã sớm thấy nàng và Thủy Mộ Hoa kia cùng mất đi mây lại, nàng nói, hần có phải dụ dỗ nàng hay không?”

Này cùng Thủy Mộ Hoa có quan hệ gì? Lão đại, suy nghĩ của người nhảy được cũng quá lợi hại đi? Nhưng mà, hần nói rất đúng giống như cũng không sai, quan hệ giữa nàng và Thủy Mộ Hoa đích thực có chút mập mờ, nhưng dù sao là nàng nhận biết Thủy Mộ Hoa trước kia.

“Nàng không cách nào cãi chày cãi cối đi? Ngày đó nhìn thấy hai người các người trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, ta liền cảm thấy không thích hợp, nàng còn lôi kéo tay của hần. Nàng nói đi, nàng rốt cuộc là thích hần, hay là thích ta?”

Hàn Linh bị tiếng hét to của hần sợ tới mức khí thế xuống dốc không phanh, mới vừa rồi khí thế trên cao nhìn xuống, giọng điệu lập tức trở lại. Nàng rút cổ một cái, yếu ớt mà trả lại một câu: “Ta đều thích, bất quá ta dám thề, ta thích chàng tuyệt đối so với hần nhiều một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Thư Viện Không Yên Bình

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên hơi hòa hoãn một chút, bỗng nhiên lại mây đen giăng đầy: “Cái gì kêu đều thích? Nàng có ta, làm sao còn có thể thích nam nhân khác?”

“Đây cũng không phải là việc mà ta có thể khống chế, phụ hoàng của ta chỉ có một nữ nhi là ta, hấn sớm muộn gì đều phải truyền ngôi vị hoàng đế cho ta. Chẳng nói một nữ hoàng như ta, trong hậu cung dù sao vẫn không thể nào không có một hai ngàn mỹ nam làm phong phú hậu cung sao?” Lúc nói lời này, nàng là treo trái tim nhỏ, trời mới biết hấn có thể một chường chụp chết nàng hay không.

“Một hai ngàn? Nàng ăn uống thật đúng là không nhỏ! Ta nói cho nàng, nếu ai dám làm phò mã của nàng, ta liền giết người đó. Nàng không tin, có thể thử nhìn một chút.”

Dạ lão đại lần này là thật sự phát hỏa, chọc giận Dạ lão đại, hậu quả rất nghiêm trọng. Nàng đâu còn dám tiếp tục nói với hấn, vòng qua đến phía sau hấn, ôm cổ của hấn làm nũng: “Đừng tức giận, đừng tức giận, ta đây không phải là đang thương lượng với chàng sao.”

“Thương lượng cũng không được, nàng là của ta, ai cũng không được cùng ta đoạt.” Hấn bá đạo mà ôm nàng vào trong lòng, ổn định nàng ở trên đùi của hấn, buộc chặt hai tay, tỏ rõ quyền chiếm hữu của hấn.

Ngón tay của nàng cầm lấy vài sợi tóc màu bạc tỏa sáng, không ngừng mà quần quanh ở đầu ngón tay, thường thức, tóc bạc của hấn là bởi vì nàng mà nhuộm, cho dù nàng phụ người trong thiên hạ, đời này nàng cũng sẽ không phụ hấn.

“Dạ, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, ta đều sẽ không quên đã từng có một nam nhân vì ta mà si, vì ta mà cuồng.”

“Không cần cùng ta nói chuyện sau này, ta chỉ cần bây giờ, ta muốn thời thời khắc khắc đều cùng nàng ở bên nhau.”

Mặt của hấn dán lên gò má của nàng, truyền đến lạnh lẽo nhẹ nhàng, chính là chảy vào đáy lòng của nàng, lại là dòng nước ấm chảy nhỏ giọt, ấm vào lòng người.

Nàng không dám nói cho hấn, ý tưởng của hấn có bao nhiêu ngây thơ, cho dù nàng nguyện ý đi theo hấn, từ đây chân trời góc biển một đôi người, Hoàng đế lão cha có thể buông tha cho nàng sao? Hàn quốc có thể trong một đêm mất đi người thừa kế sao? Võ công của hấn cho dù lợi hại hơn nữa, có thể địch nổi quân đội của một quốc gia sao? Còn có độc ở trên người của nàng, giống như quả bom hẹn giờ, không biết khi nào sẽ phát tác, nàng thật sự có thể hưởng thụ đến hạnh phúc vô cùng vô tận sao?

Quá mức nghi vấn, quá nhiều băn khoăn, nàng không cách nào thoải mái được, quý trọng tất cả ở trước mắt mới là đạo lý đúng đắn.

Sau khi đêm đến, vốn định quay về ký túc xá ngủ, ai ngờ bị Dạ Ma Thiên phát hiện sự thật nàng cùng hai nam nhân ở chung, hấn ghen tuông quá độ. Cái kẻ điên này, một cái chường phong hủy đi gian nhà của nàng, làm hại nàng, Hàn Như Phong và Băng Tư ba người không có nhà để về.

Không có biện pháp, nàng bị Dạ Ma Thiên mạnh mẽ bắt cóc, bắt tới chỗ ở của hấn, cùng hấn ở chung, mà Hàn Như Phong và Băng Tư hai người thì dọn đến sân nhỏ vốn là nơi Từ Nhi cư trú.

Ánh trăng nghiêng chót vót, ánh nến nhẹ nhàng lay động.

Dạ Ma Thiên ôm nàng ngủ ở trên giường lớn, tay chân vẫn luôn không an phận, xoa bóp nơi này của nàng, sờ sờ nơi đó của nàng, khiến cho nàng không cách nào ngủ yên. Nhớ tới lần đầu tiên ở đầm nước, nàng đã hấn vào trong nước, bộ dáng tức muốn học máu của hấn, nghĩ đến liền cảm thấy buồn cười.

“Xi.”

“Cười gì vậy?”

Nàng quay đầu lại nhìn về phía hấn, cười mà không nói, loại khừ sự* này vẫn là không nói thì tốt hơn, vạn nhất hấn lại vô cớ nổi đóa, vậy nàng nơi nào thừa nhận được?

*糗事 khừ sự: sự việc làm cho người khác xấu hổ, không biết làm sao, tránh e sợ cho không kịp.

Con người xinh đẹp của hấn bỗng nhiên tối sầm xuống, thân mình gần sát nàng, hơi thở ẩm ướt phun ở trong tai của nàng, nàng cảm giác được phân thân của hấn đã cương cứng, cứ chĩa vào phía dưới của nàng. Nàng không biết nói gì mà tròn trắng mắt, nam nhân này cũng quá dễ dàng động tình đi. Nếu là ngày nào đó một yêu tinh tới dụ dỗ hấn, không chừng hấn sẽ không chịu nổi bị dụ đi rồi, ai, nàng thật là không yên tâm a.

“Yêu Nhi, đại di mụ của nàng rốt cuộc khi nào thì hết?”

Nàng xi cười ra tiếng, hấn thật đáng yêu, nàng giải thích với hấn hồi lâu, hấn mới hiểu được đại di mụ đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Hấn đối với đại di mụ hận thấu xương, còn nói muốn vận chuyển nội lực cho nàng giúp nàng cầm máu, nội lực thì nàng hoan nghênh, về phần cầm máu sao, nàng phỏng chừng là ngăn không được, rốt cuộc đó là phản ứng sinh lý.

“Phỏng chừng còn có hai ba ngày đi.”

Hấn không kiên nhẫn mà dối nói: “Tại sao lâu như vậy? Đại di mụ đáng chết!”

May mắn nàng không có một người đại di mụ thân thích, bằng không, về sau tuyệt không có khả năng mang về nhà, kia xác định vững chắc trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Dạ lão đại. Bất tri bất giác, nàng đã coi hấn là thân nhân tồn tại giống nhau, đối với hấn, nàng có thể hoàn toàn mà tin nhiệm, lại không thể ý lại.

Hắn dán lại đây, hôn vành tai của nàng, khi thì khẽ cắn, khi thì liếm láp. Nàng nhắm mắt hưởng thụ ôn nhu và triu mến của hắn, dần dần đi vào giấc mộng.

Đang lúc nửa ngủ nửa tỉnh, hắn đột nhiên đứng dậy, động tác lưu loát, tựa như phát hiện động tĩnh gì.

Nàng mở mắt ra, hắn vừa muốn ra cửa.

“Dạ, làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?”

Hắn nghiêm nghị nói: “Đêm nay thư viện tới rất nhiều khách không mời mà đến, ta đi ra ngoài xem một cái, rất nhanh thì trở về. Nàng cứ ở lại trong phòng, nơi nào cũng đứng đi.”

“Chờ một chút, ta cùng đi với chàng.” Ở tại chỗ này chưa chắc an toàn, còn không bằng đi theo bên người của hắn, vô luận như thế nào hắn đều có thể bảo vệ nàng chu toàn. Hàn Linh nhanh chóng thay xong quần áo, theo hắn ra khỏi phòng điều tra.

Đêm khuya người vắng vẻ, điểm xuyết đầy sao.

Nếu không phải Dạ Ma Thiên nói cho nàng tối nay thư viện không yên tĩnh, nàng hoàn toàn sẽ không lưu ý đến ở ban đêm yên lặng như thế sẽ giấu điểm phong ba. Rốt cuộc là người nào đi chung đường ngựa lại đang ngo ngoe rục rịch?

Kinh công của Dạ Ma Thiên hoàn toàn không thể gọi là kinh công, bởi vì hắn không phải bay, mà là dùng lướt, vô thanh vô tức. Hàn Linh liền vùi ở trong ngực của hắn, không dùng tới một chút sức lực, theo hắn lên lên xuống xuống, chạy nhảy ở các góc của thư viện.

Khu ký túc xá của học sinh ở phía nam, hơn mười cái bóng người thoáng qua, nhanh đến kinh người, theo cách nói của Dạ Ma Thiên, võ lực của những người này đều ở lĩnh kiếm trung giai, ở trên giang hồ cũng coi như được coi là cao thủ nhị lưu. Hồi tưởng một chút, giống như đã từng nghe Long Chi Dực nói qua, công lực giống như hắn cũng chỉ đạt tới lĩnh kiếm cao giai, cách cảnh giới thần kiếm còn kém một đoạn nhỏ, có thể thấy được thể lực sau lưng của đám hắc y này nhân nhất định không yếu.

Bọn họ ở ngoài phòng của học sinh chạy nhảy một vòng, dùng ánh mắt và động tác tay trao đổi tin tức với nhau. Nàng đoán không ra ý đồ của bọn họ, đến tốt cùng là muốn đi trộm, hay là ăn cắp?

Đang quyết định có nên đi xuống can thiệp lại bọn họ hay không, bỗng nhiên một trận tiếng tiêu kỳ dị từ nơi xa truyền tới, hắc y nhân nghe tiếng, lập tức dừng lại tất cả hành động, đồng thời tung người lên, biến mất ở trong bóng đêm.

“Tiếng tiêu từ đâu ra?” Nàng quay đầu lại ngắm nhìn mọi nơi trong thư viện, tiếng tiêu này lộ ra quỷ dị, làm cho người ta mơ hồ bất an.

“Hắn là ở phương hướng kia.” Dạ Ma Thiên tùy tay chỉ một phương hướng, tạm dừng một chút, nói, “Tiếng tiêu lại không có.”

“Đi xem.”

Dạ Ma Thiên mang theo nàng ở thư viện bay trên không một trận, cuối cùng dừng ở vị trí phụ cận sơn trường và phu tử cư trú, hắn ngắm nhìn trái phải, nhất thời khó có thể quyết định phương hướng nào.

“Ở đâu vậy?”

“Có thể là bên này, cũng có thể là bên kia.” Ánh mắt của hắn có chút mê mang, chỉ chỉ bên trái, lại chỉ chỉ bên phải.

Nàng hoài nghi mà nhìn chằm chằm chặt chẽ đôi mắt của hắn, ép hỏi: “Dạ lão đại, chàng nhưng đừng nói cho ta chàng lạc đường?”

Dạ Ma Thiên ngược cầm, vẻ mặt kiệt ngạo bất tuân: “Làm sao có thể? Ta sao có thể lạc đường?” Nhưng nàng thấy thế nào ánh mắt của hắn mơ hồ làm sao, còn không dám nhìn thẳng vào nàng. Quên đi, cũng không vạch trần hắn, rốt cuộc đại hiệp lạc đường, không phải chuyện quang vinh. Nàng là rất quan tâm đến người khác, không bóc trần khuyết điểm của người khác, chỉ tiếc mất đi manh mối theo dõi, cũng không cách nào tra ra hung thủ ở phía sau màn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 54: Chậm Chạp Ra Thi Đấu

Hàn Linh vòng qua phía sau hắn, nhẹ nhàng nhảy một cái lên lưng của hắn, sai sử hắn nói: “Công ta trở về, ta muốn ngủ.”

Dạ Ma Thiên sẵn sốc mà nâng thân mình của nàng, vừa muốn cất bước, nhưng lại do dự, hắn đã quên nên đi nào con đường trở về, lại ngượng ngùng nói ra. Hàn Linh nhìn thấu tâm tư của hắn, không khỏi mà cười trộm, đường đường bang chủ thiên hạ đệ nhất bang, thế nhưng là một kẻ mù đường, đây

không phải là cười rớt răng hàm của người trong thiên hạ sao?

“Mau hướng chỗ đó đi a, ta đều buồn ngủ chết rồi.” Nàng làm bộ không kiên nhẫn mà chỉ đường cho hắn, thúc giục hắn, nhìn thấy đôi mắt của hắn theo đó mà sáng choang, nàng cũng theo đó mà tâm tình sung sướng.

Nam nhân sĩ diện hết mức, bất quá đáng yêu vô cùng, nàng cúi đầu ở trên má của hắn hôn một cái, vừa trượt vừa trơn, bảo dưỡng được cũng thật tốt. Bước chân của Dạ Ma Thiên dần dần trở nên nhẹ nhàng, đến cuối cùng lại biến thành lướt, đón gió đêm, nàng nghe được tiếng lòng của hắn, vui sướng đơn thuần. ....

Tỷ thí giữa tứ đại tài tử, hôm nay là hai trận cuối cùng.

Trận đầu là tỷ thí cảm nghệ. Bên này thư viện Bạch Tùng nhân viên dự thi là Thủy Mộ Hoa, mà đội viên dự thi của đối phương đến nay lại chưa từng lộ mặt, không biết là vì bảo tồn thực lực, làm vũ khí bí mật, hay là hắn hoàn toàn là chưa kịp chạy tới thư viện, tóm lại mọi người đều đang nghị luận nhân vật thần bí này.

Ở phương diện cảm nghệ, Hàn Linh đối với Thủy Mộ Hoa là tuyệt đối tín nhiệm, mặc dù trận tỷ thí thứ hai ngày hôm qua, Triệu Hi thất bại, bất quá năng tin tưởng hai trận tỷ thí hôm nay, bọn họ nhất định chắc thắng. Bởi vì hôm nay trận tỷ thí thứ hai chính là võ nghệ, mà người dự thi là Dạ lão đại, ở hôm trước trên sân tập bắn sau khi thấy được thực lực biến thái của Dạ lão đại, nghe nói đối phương đã có xu hướng bỏ quyền.

Hiện trường thi đấu, vẫn như cũ là sòng người như biển, ngay cả học sinh của thư viện Thanh Bách ở phía đối diện cũng đã tới xem náo nhiệt, nhân số lập tức gia tăng mãnh liệt gấp đôi.

Ở bên này Thủy Mộ Hoa đã điều chỉnh thở xong tiếng đàn, chậm rãi từ từ mà uống trà, vẻ mặt thanh thản. Hôm nay hắn vẫn là một thân bạch y không dính bụi trần, phóng khoáng như tiên, nói không hết hào hoa phong nhã. Hàn Linh vốn dĩ nghĩ tới đi cho hắn thêm cố gắng, đánh một chút cố vũ, thế nhưng Dạ lão đại nhà nàng đem nàng trông coi đến thật chặt, ngay cả nói với hắn một câu cũng khó khăn. Tốt xấu gì người ta cũng coi như một nửa lão sư của hắn, một chút tính tự giác tôn sư trọng đạo cũng không có, một môn học lễ giáo này xem như không học, năng khinh bỉ hắn.

Mộ Hoa, cố lên, ta mãi mãi ủng hộ ngươi!

Hàn Linh nháy mắt mấy cái với Thủy Mộ Hoa, dùng môi hình truyền lại tin tức với hắn.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, Dạ lão đại ghen tuông quá độ, thế nhưng che lại đôi mắt của nàng. Có làm hay không, ngay cả soái ca cũng không cho xem? Quá không có thiên lý!

Mất thấy cạnh gờ tỷ thí sắp tới, tuyên thủ của đối phương chậm chạp chưa tới, mà Mộ Dung Vũ cùng Tống Dật có mặt lại về mặt nhân nhả, không hề có dấu hiệu sốt ruột, chẳng lẽ bọn họ đã quen với thói quen đồng đội đến trễ, là một kẻ tái phạm? O, đúng rồi, tại sao không có nhìn thấy Thúc Tu? Ngụy nương kia chạy đi đâu rồi?

Nàng ở trong đám người tìm kiếm một hồi, đều không có tìm được bóng dáng của Thúc Tu, thật là kỳ quái, dựa theo tính tình nhỏ kia của hắn, hẳn là sẽ không bỏ qua trận này tỷ thí mới đúng.

“Thời gian ước định tỷ thí đã tới rồi, nếu tuyên thủ dự thi còn không xuất hiện, chúng ta coi như hắn bỏ quyền.” Sơn trưởng chờ không kịp, rốt cuộc lên tiếng.

Mộ Dung Vũ tiến lên một bước, khom người nói: “Sơn trưởng, thật xin lỗi, vị bạn học cùng trường này của chúng ta từ trước đến nay hành tung mơ hồ, chúng ta cũng không biết hắn đến tới ở nơi nào, bất quá hẳn là người cực kỳ giữ chữ tín, tin tưởng rất nhanh thì sẽ chạy tới, xin hãy khoan dung chút thời gian.”

“Sơn trưởng, các ngươi chờ không kịp như vậy, chẳng lẽ là sợ chúng ta thắng các ngươi đi?” Một bên Tống Dật cũng lên tiếng, mang theo mùi vị khiêu khích.

Mộ Dung Vũ quát bảo hắn ngưng lại: “Tống Dật, không thể đối sơn trưởng vô lễ. Lần này tỷ thí công khai, công chính, ta tin tưởng sơn trưởng tuyệt đối không có lòng thiên vị.”

Hai người này kẻ xướng người họa, rõ ràng chính là đang kéo dài thời gian. Bất quá bọn họ vừa nói như vậy, sơn trưởng nhưng thật ra từ chối không được, chỉ có thể cho bọn hắn thêm chút thời gian, tiếp tục chờ đợi.

Nửa nén hương từ từ cháy hết, đám người chờ bắt đầu tâm phù khí táo*, tiếng nghị luận hết đợt này đến đợt khác.

*tâm phù khí táo 心浮氣躁: tính khí bột chấp nóng nảy, trong lòng không yên.

“Rốt cuộc còn so tài nữa không? Có phải sợ hay không, cho nên không dám tới?”

“Không thể so thì sớm nói, không cần lãng phí thời gian của mọi người.”

“Ta xem hơn phân nửa là không có năng lực gì, cho nên không dám ra tới bên xấu.”

“.....”

Nhưng thật ra Thủy Mộ Hoa ở giữa sân, vẫn như cũ bình tĩnh mà uống trà, không dao động chút nào.

Hàn Linh dựa ở trên người của Dạ Ma Thiên, trêu đùa Tiểu Tân Tân ở trong tay, mí mắt không nhin được mà đánh vào nhau, tối hôm qua không ngủ ngon, có chút mệt mỏi.

“Ngao ——”

Tiểu Tân Tân ở trong lòng ngực đột nhiên gào lên, có chút khác thường, tiếp theo thì nhìn thấy ở giữa không trung một người rơi xuống, trường bào màu xanh, tuấn mỹ phóng khoáng. Hắn xuất hiện, làm cho cả nơi sân thi đấu đều sáng lên, nhiệt độ không ngừng lên cao.

Đội thấy rõ bộ dáng của người tới, cả người của Hàn Linh đều thanh tĩnh, sững sờ ở chỗ cũ.

Là hân, Hiên Viên Thần! Hân chính là người thứ tư trong tứ đại tài tử?

Tiểu Tân Tân ở trong lòng ngực có vẻ có chút hưng phấn, khẽ gào từ trong ngực của nàng nhảy xuống, chạy về phía Hiên Viên Thần, bọn họ cũng coi như là quen biết cũ.

Hiên Viên Thần khom người bế Tiểu Tân Tân lên, con ngươi sáng như sao trời nhìn về phía nơi này của nàng, nụ cười tuyệt mỹ từ bên môi của hắn bật ra. Hân cất bước đi về phía nàng, lòng của nàng cũng theo đó mà nhảy loạn tình thích. Nàng chưa quên trước khi chia tay, nàng muốn hân mang nàng rời đi, cũng chưa quên hân nói cho nàng hân sẽ lại trở về, để cho nàng ở chỗ này chờ hân. Lúc ấy chỉ là lời nói nhất thời xúc động, bây giờ ngẫm lại quá qua loa, nàng đối với hân hiểu biết không sâu, thậm chí không biết thân phận chân thật của hân, cứ như vậy tùy tiện mà muốn người ta mang nàng đi, làm sao đều không thể nào nói nổi.

Hiên Viên Thần dừng ở trước mặt của nàng, trả Tiểu Tân Tân lại cho nàng, chỉ là không mẫn không nhạt mà mỉm cười, giống như đối đãi một người xa lạ mới quen, mang theo xa cách. Hân không có cùng nàng nói thêm một câu, xoay người về tới giữa sân, hân cười nhạt hướng sơn trường gật đầu một cái, nói: “Xin lỗi, tôi muộn một bước, trên đường có một số việc trì hoãn.”

Sơn trưởng vừa lòng gật gật đầu, xua tay ý bảo hân vào chỗ ngồi.

Hiên Viên Thần vén bào vào chỗ ngồi, động tác tiêu sái lưu loát, không dài dòng dây dưa, ánh mắt của hân cố ý vô tình mà quét về phía chỗ ngồi ở đối diện. Mà ở chỗ ngồi đối diện Thủy Mộ Hoa lúc này lại là sắc mặt trắng bệch, trước mắt về mặt phức tạp, ngay cả chén trà ở trong tay cũng bị hân trong lúc lơ đãng đụng vào rơi vãi.

Hàn Linh phát giác về mặt của Thủy Mộ Hoa không đúng, có chút lo lắng, hân đến tột cùng là làm sao vậy?

“Ta tuyên bố, tỷ thí cầm nghệ chính thức bắt đầu. Hai người các ngươi đồng thời khảy đàn một khúc nhạc, độ sức với nhau, ai có thể kiên trì đến cuối cùng, người đó sẽ chiến thắng.”

Sơn trưởng tuyên bố quy tắc thi đấu, cái quy tắc này có điểm lạ, chẳng những muốn cùng người gây qua lại, còn phải không ngừng mà thay đổi sách lược, đè ép đối phương, khó khăn tương đối là cao.

“Tạch ——”

Đầu ngón tay thon dài của Hiên Viên Thần nhẹ nhàng mà lướt qua cầm huyền, điều chỉnh thử âm sắc một chút, ánh mắt của hân hơi di chuyển, như có như không lướt qua phương hướng của Hàn Linh, quấy nhiễu đến cảm xúc của nàng quay cuồng, có loại cảm xúc nói không rõ miêu tả sinh động. Ánh mắt của hân cuối cùng dừng ở trên người của Thủy Mộ Hoa phía đối diện, lúc này Thủy Mộ Hoa cực kỳ khác thường, ánh mắt mất trật tự, nội tâm giằng giụa, tiếp thu được ánh mắt đối diện bay tới, hân bỗng nhiên ngừng đầu, đôi tay cũng theo đó mà run rẩy.

Cái này quá không bình thường, đây đâu còn là Thủy Mộ Hoa bất cứ lúc nào chỗ nào đều vân đạm phong khinh?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Sự Cám Dỗ Của Quyền Lực

Ở nàng nghi hoặc ngay miệng, Hiên Viên Thần đã bắt đầu khảy đàn, từng âm du dương réo rắt, tiếng đàn truyền vào trong tai phảng phất đến từ ngoài trời, tiếng đàn tươi mát dễ nghe, không trộn lẫn với bất kỳ cái tạp âm gì, tiếng đàn trong veo, thuần khiết, tựa như nó có thể gột rửa tâm linh con người, có sức hấp dẫn trấn an lòng người.

Trong trời đất thoáng chốc đều an tĩnh lại, trừ bỏ tiếng đàn duy mỹ động lòng người kia, chỉ còn lại tiếng vang rất nhỏ xào xạt của lá ngô đồng và lá rụng bay xuống nhỏ tiếng. Một khúc «Đi vào giấc mộng*» ở trong tay của hân được thuyết minh đến vô cùng nhuần nhuyễn, người nghe tùy theo từ từ đi vào giấc mộng, phảng phất như bước vào huyền cảnh trong mơ như tiên kia.

*《Đi vào giấc mộng》《入梦》là bài hát chủ đề cho phim hoạt hình 《Mộng ảo tây du chi lôi giận nguy cơ》《梦幻西游之雷怒危机》, Cúc Tịnh Y, Lý Nghệ Đồng, Hách Uyển Tinh, Từ Hàm, Lưu Quỳnh Nhiên thành viên của SNH48 biểu diễn.

Tiếng đàn của Thủy Mộ Hoa đã làm người nghe đến kinh ngạc cảm thán, mà tiếng đàn của hắn có thể nói là xem thế là đủ rồi, hắn không thể nghi ngờ là cho nàng một cái kinh hi thật lớn.

Hiên Viên Thần ngồi ngay ngắn ở trước cầm cụ, ngón tay thon dài ưu nhã mà gảy gảy cầm huyền, khéo miệng mỉm cười, mang theo vài tia tà mị. Mà ở phía đối diện Thủy Mộ Hoa vẫn luôn đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, chậm chạp chưa hề bắt đầu đánh đàn, ngay cả người xem khác cũng hầu như quên hẳn đi, hiện trường hoàn toàn biến thành một mình Hiên Viên Thần biểu diễn.

“Mộ Hoa, ngươi đang nghĩ cái gì vậy?” Hàn Linh nhin không được nhắc nhở hắn.

Đầu của Thủy Mộ Hoa chấn động một chút, giống như bị bùng tỉnh.

“Mộ Hoa, ngươi không sao chứ?” Hắn giống như bị trúng tà, nàng không khỏi có chút lo lắng cho hắn.

Hắn ổn định tâm trạng xuống, cười nhàn nhạt với nàng, phảng phất chỉ là thời gian trong chớp lát, hắn lại biến trở về Thủy Mộ Hoa lúc đầu.

Gảy gảy cầm huyền, ngón tay dạo chơi lên xuống, hắn đang đàn chính là 《Cao sơn lưu thủy》nàng từng biểu diễn qua cho hắn, hắn chọn khúc nhạc này tỷ thí, khiến cho nàng cảm thấy kinh ngạc, bất quá đối phương đã chọn khúc nhạc thanh u linh động, hắn lựa chọn khúc nhạc trào dâng cao vút tới tương đương, cũng hợp tình hợp lý.

Trong khoảng thời gian ngắn, tình cảnh chuyển biến, một bên là tiên cảnh nước suối róc rách, hoa lá ngâm hát như mộng, một bên là khí thế hào hùng, dòng nước chảy xiết cao sơn lưu thủy. Hai loại tình cảnh đang chiến đấu kịch liệt, đang giao hòa, lại đang tìm kiếm một loại phương thức tốt nhất đi thích ứng lẫn nhau, đây mới là quyết đấu giữa cao thủ, là hưởng thụ nghe nhìn, là bữa tiệc âm nhạc.

Nàng cảm xúc mê mông, bỗng nhiên cũng cảm thấy tay ngứa ngáy, nếu là trước mặt có một cây cầm, nàng cũng muốn thử xem ba loại tiếng đàn khác nhau dung hợp sẽ là thắng cảnh như thế nào?

Quay đầu lại ngắm nhìn những người khác, bọn họ cũng giống như nàng dung nhập thật sâu ở trong ý cảnh của hai loại tiếng đàn, khó có thể tự kiềm chế. Khi cảm nghệ đạt tới một mức độ cao nào đó, cho dù âm luật đối với người dốt đặc cán mai, cũng có thể tự động mà bị cảm hóa, bị say mê. Tựa như Dạ Ma Thiên phía sau nàng, cái tay không an phận của hắn vốn là đặt ở bên hông của nàng lúc này cũng dừng di chuyển, chuyên tâm lắng nghe.

Hai loại tiếng đàn truy đuổi lẫn nhau, hai bên chẳng phân biệt cao thấp, sau đó Thủy Mộ Hoa đuổi theo, lúc này thế lực ngang nhau với Hiên Viên Thần. Lây tài nghệ tinh thông như nhau của hai người, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn là khó phân cao thấp.

Nàng nghĩ như vậy, thế nhưng nàng sai rồi.

Nàng nhìn thấy một nụ cười quỷ dị từ bên môi của Hiên Viên Thần bật ra, tiếng đàn của hắn vừa chuyển, vốn là tiên cảnh thanh u yên lặng bỗng nhiên trong lúc đó biến mất không thấy, thay vào đó, là sát khí vô hạn, sát khí thật mạnh.

Tay của Thủy Mộ Hoa chợt run lên.

“Tạch ——”

Một cái tiếng đàn phá không vang dội, dây đàn cầm huyền của hắn cũng theo đó mà bị đứt.

Thắng bại đã phân.

Từng tiếng than thở cảm thán là để lại cho hắn, mà số rất ít tiếng hoan hô là đưa cho Hiên Viên Thần.

Cái này trong đó nhất định có kỳ quái, Hiên Viên Thần người này thần bí khó lường, lần lượt mang cho nàng ngạc nhiên, giữa hắn và Thủy Mộ Hoa nhất định có sâu xa, nàng tin tưởng không nghi ngờ. Sự luống cuống và khác thường hôm nay của Thủy Mộ Hoa, nhất định có quan hệ với hắn.

Tỷ thí kết thúc, Hiên Viên Thần không có dừng lại, xoay người rời đi. Không có người biết hắn đi nơi nào, cũng không ai có thể đuổi kịp hắn, bởi vì kinh công của hắn và Dạ Ma Thiên biến thái giống nhau. Nếu không phải sợ Dạ Ma Thiên phát hiện quan hệ khác thường của nàng và Hiên Viên Thần, nàng nhất định để cho Dạ Ma Thiên đuổi theo hắn, xem hắn rốt cuộc đi nơi nào, đang làm cái gì.

“Mộ Hoa, ngươi không sao chứ? Rốt cuộc sao lại thế này? Ngươi hôm nay thoạt nhìn có chút khác thường.”

“Không có gì, tài nghệ của ta không bằng người, để cho người thất vọng rồi.” Thủy Mộ Hoa cũng rời đi, bóng dáng tiêu điều của hắn, giống như trên lưng đeo quá nhiều gánh nặng.

Bóng tay lay động ở trước mắt, Dạ Ma Thiên rất bất mãn vì nàng vẫn luôn nhìn theo Thủy Mộ Hoa rời đi: “Về sau không được nhìn chằm chằm hắn nữa, phải nhìn ta, hắn có đẹp hơn ta sao?”

Nàng quát mắt một trận, lu dấm của Dạ lão đại quá lớn, hun đến nàng chóng mặt, bị lạc phương hướng. Hắn rất là đẹp, nhưng cũng không trở ngại

nàng thưởng thức mỹ nam khác, rót cuộc mọi người có vẻ đẹp mọi người, khí chất lạnh nhạt xuất trần trên người của Thủy Mộ Hoa, chính là trên người của Dạ Ma Thiên thì lại không có.

Đôi tay của nàng quán lên cổ của hắn, hai mắt nhìn chăm chăm hắn hết mức, xem hắn rót cuộc có biết hai chữ e lệ đến tột cùng viết như thế nào hay không. Dạ Ma Thiên bị nàng nhìn chăm chăm đến có chút mất tự nhiên, bĩu môi, chuyển mắt thay đổi một phương hướng nhìn ngắm.

Tiểu dạng nhi!

Hàn Linh chuyển mặt của hắn qua, đối diện với nàng, gần từng chữ: “Dạ lão đại, chàng nghe kỹ cho ta, về sau chàng lại phun dấm lung tung, ta liền thu bài của chàng, ngay cả một vị trí hậu phi đều không cho chàng.”

Dạ Ma Thiên nhìn nàng, nghiêm mặt nói: “Ta không lo hậu phi, ta phải làm phu quân của nàng.”

Nàng một mực từ chối: “Không thương lượng.”

Hắn cũng quả quyết mà trả lời nàng: “Ta cũng không thương lượng.”

Nàng có chút giận dữ nói: “Tốt lắm, vậy nhất phách lưỡng tán**.”

**nhất phách lưỡng tán 一拍兩散: nghĩa đen là một đập vỡ đôi, câu thành ngữ với nghĩa rằng để đạt được mục đích, hai bên cùng thiệt hại cũng không sao.

Thân mình của Dạ Ma Thiên tức khắc cứng đờ, ánh mắt cũng dần dần ảm đạm, chợt biến sắc. Hàn Linh bắt đầu hoảng hốt, nàng không biết chính mình là nhất thời nghĩ sao nói vậy, hay là trong nội tâm liền chứa tâm lý ám chỉ nữ hoàng phải có hậu cung, cho nên khi hắn đưa ra muốn trở thành duy nhất của nàng, nàng không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Nàng có phải sai rồi hay không, có lẽ vận mệnh của nàng không nên do người khác tới sắp đặt.....

“Dạ, ta nói đùa, chàng đừng để ở trong lòng. Ta nói rồi, ta sẽ không cùng chàng tách ra. Chàng đối với ta dùng tình sâu vô cùng, ta đều ghi tạc ở trong lòng, ta thà phụ cả thiên hạ, cũng quyết không phụ chàng, đây là cam kết của ta đối với chàng.”

Đúng vậy, đây là cam kết của nàng đối với hắn, mặc kệ sau này phát sinh chuyện gì, nàng nhất định tuân thủ cam kết của nàng.

Tình cảm vui sướng dần dần hiện lên ánh mắt của hắn, Dạ Ma Thiên vui vẻ mà nở nụ cười, hắn muốn kỳ thật thật sự rất đơn giản, mà nàng quá phức tạp, nàng bỗng nhiên cảm thấy chính mình không xứng với hắn.

Sau bữa cơm trưa, Tiểu Tân Tân chạy trốn không có bóng dáng. Hàn Linh một đường tìm kiếm, cuối cùng tìm được chỗ sâu ở trong rừng phong, không hẹn chỗ nhưng mà, nàng lại ở nơi đó gặp Hiên Viên Thân. Tiểu Tân Tân đang ở trong lòng của hắn ngực cọ cọ, nàng tại sao không biết, Tiểu Tân Tân từ khi nào bắt đầu dính vào hắn như vậy?

“Một trong tứ đại tài tử, cái thân phận này của ngươi cũng thật là dễ cho ta lấy làm kinh hãi.” Nàng ào ào cười tiến lên, ánh nắng sau giờ Ngọ (12 giờ trưa) chiếu vào trên khuôn mặt tuấn tú của hắn, tựa như rải một lớp bụi vàng, có phong tình khác.

Hắn ngược mắt, cười đến thật nhạt, cũng không nói gì.

“Ngươi rót cuộc là người nào? Vì cái gì khi Mộ Hoa nhìn thấy ngươi, trở nên không bình thường như vậy?” Nàng vẫn là nhịn không được hỏi ra tiếng, theo trực giác, Thủy Mộ Hoa sẽ không nói cho nàng sự tình chân tướng, chính là nàng lại gấp không chờ nổi mà muốn biết.

Hắn rót cuộc lên tiếng, dùng giọng điệu quái dị nói: “Mộ Hoa? Ngươi cùng hắn khi nào qua lại gần như vậy?”

Nàng mừng rỡ, vội truy hỏi: “Các ngươi quả nhiên quen biết! Ngươi và hắn rót cuộc là cái quan hệ gì?”

Hắn nhướn mày sao, khẽ cười nói: “Không có người nói cho ngươi, ngươi rất thích lo chuyện bao đồng sao? Ngươi cái dạng này, nhưng thật ra cùng bà vú của ta có vài phần giống.”

Nàng tức giận, nàng rất tức giận!

Hắn thế nhưng so sánh với nàng với bà vú của hắn, không chọc tức nàng, cả người của hắn sẽ không thoải mái sao?

Từ trong ngực của hắn đoạt lấy Tiểu Tân Tân, nàng xoay người rời đi, không hề để ý tới hắn.

Phía sau truyền đến tiếng kêu to của hắn: “Ngươi còn muốn theo ta đi sao?” Lời nói mang theo vài phần nghiêm túc, vài phần do dự.

Hàn Linh dậm chân, suy nghĩ chỉ xoay quanh ở khoảng nửa khác. Thật sự muốn đi sao? Nàng vốn có thể để cho Dạ Ma Thiên mang nàng đi, chính là nàng lại sợ thế lực của Hoàng đế lão cha sẽ chèn ép bang Thiên Ma, từ đó liên lụy đến hắn. Sở dĩ sẽ lựa chọn hắn, là bởi vì nàng đối với hắn cũng không hiểu biết, thân phận của hắn thần bí, cho dù nàng thật sự cùng hắn rời đi, Hoàng đế lão cha cũng không có cách nào có thể truy ra.

Nàng nếu cứ như vậy rời đi, từ đây phải mai danh ẩn tích, chuyển sang những ngày bình thường vô thanh vô tức. Cuộc sống như vậy thật sự thích hợp với nàng sao?

Ngai vàng nữ hoàng, nàng giờ tay có thể với tới, nàng thích đăng lâm địa vị cao, cảm giác khống chế toàn bộ, nàng luyện tiếu vị trí người trong thiên hạ xưa như xưa vệt này. Có lẽ chỉ cần nàng lại nhìn thêm mấy năm, chờ nàng thoát khỏi trói buộc của thế lực Hoàng đế lão cha, nàng là có thể chân chính mà tự do, quyền lực trên tự do, cảm tình trên tự do.

Nàng luyện tiếu, nàng không bỏ xuống được, nàng muốn quyền lực, cũng muốn tự do.

Sau khi nghĩ thông suốt lúc, nàng thoải mái trong lòng mà cười to nói: “Ta không đi nữa, nếu là có một ngày người muốn đi, ta có thể thu nhận người.”

Hắn kéo môi cười, một cảm xúc mất mát ở đáy mắt chợt lóe lên. Ngay sau đó, hắn vận lên khinh công, nháy mắt biến mất ở trước mặt của nàng. Hắn thật sự đi rồi, không có trở về nữa, cũng không có chờ đến một trận tỷ thí cuối cùng kết thúc. Nàng mơ hồ có chút mất mát, hắn giống như chính là một đoạn nhạc đệm nhỏ trong cuộc đời của nàng, thật ngắn, lại rất xuất sắc, nàng có chút nhớ đến hắn, nàng không biết bọn họ về sau còn có thể có liên quan hay không, nhưng là nàng sẽ nhớ rõ hắn, nhất định sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyến Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 56: Ánh Trăng Thành Đôi

Buổi chiều một trận tỷ thí cuối cùng, không hề trì hoãn, thậm chí có thể nói, Tổng Dật là tự động từ bỏ. Bởi vì đối thủ của hắn là Dạ Ma Thiên, trời đất khác biệt, một người là ánh sáng nhật nguyệt, một người là hơi lộ ra ánh sáng, hơi lộ ra sao có thể cùng so sánh với nhật nguyệt?

Bốn trận tỷ thí, hai thắng hai bại, cục diện hoà nhau, đều vui mừng lớn.

Son trưởng có ý chuẩn bị tiệc tối, để cho tứ đại tài tử của thư viện Thanh Phong cùng vui mừng với toàn bộ thư viện.

Từ đầu đến cuối trong tiệc tối, ai cũng không có nhìn thấy bóng dáng của Thúc Tu, hoặc là nói từ ngày hôm qua tỷ thí nấu ăn xong, đã không còn có nhìn thấy hắn. Ban đầu Tổng Dật và Mộ Dung Vũ hai người không có để ý lắm, chỉ nghĩ là hắn đi ra ngoài tản bộ ở đâu đó (khúc này mình chém), thế nhưng tiệc tối đêm nay hắn vẫn là không có xuất hiện, bọn họ bắt đầu lo lắng và sinh nghi.

Ở dưới phát động của son trưởng, tất cả học sinh đều đi theo tìm kiếm tung tích của Thúc Tu.

Hàn Linh cũng cảm thấy chuyện này hết sức quý dị, liền cùng Dạ Ma Thiên, Băng Tư ba người một đường hướng bên ngoài của thư viện tìm kiếm. Hung thủ nếu là thật sự muốn lấy tính mạng của Thúc Tu, như vậy nhất định sẽ không lưu hắn ở trong thư viện chờ người đi phát hiện.

Nhờ ánh trăng, ba người bọn họ một đường tìm kiếm về phía dưới chân núi, khi tới gần ngã rẽ của đầm nước, Tiểu Tân Tân trong ngực của Hàn Linh đột nhiên có phản ứng, nhảy một cái rời khỏi ôm ấp của nàng, chạy nhanh về phía phương hướng đầm nước. Chẳng lẽ bên kia của đầm nước có vấn đề? Bọn họ vội vàng đuổi theo nó.

Ở phía sau một khối cự thạch, Tiểu Tân Tân đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại gầm lên về phía nàng.

Nơi đó nhất định có vấn đề.

Khứu giác của Tiểu Tân Tân luôn luôn nhạy bén, bình thường chỉ cần phòng bếp vừa cung ứng cơm, nó liền tung ta tung tãng mà chạy tới báo danh. Vì thế nàng đặc biệt dặn dò với son trưởng, một đường bật đèn xanh cho nó, còn phân phó phòng bếp mỗi lần khi nấu cơm, phải lưu lại một phần cho nó, phân lượng nó ăn so với những học sinh kia ăn còn lớn.

Phía sau cự thạch cũng không có gì đặc biệt, bất quá chỉ là một đồng đất, hướng về phía trước vây quanh lên, nhưng thật ra có mùi của mộ phần. Ba người trao đổi một cái ánh mắt lẫn nhau, liền bắt đầu động thủ đào đi xuống. Trên thực tế, chân chính động thủ cũng chỉ có Băng Tư, Hàn Linh là sợ thật sự đào ra một người chết, quá thân người, mà Dạ Ma Thiên còn lại là sợ dơ xiêm y của hắn, gia hỏa này, tính tình đom đóm vẫn là không sửa.

Có một cận vệ chịu thương chịu khó, xác thật không tồi, dễ sai sử.

Hàn Linh và Dạ Ma Thiên hai người sống vai ngồi ở trên cự thạch làm giám sát, nhìn một mình Băng Tư ở phía dưới đào hố, hai người còn kèm một người mua một ly kem nữa, ở phía trên tình cảm nam nữ, trước hoa dưới ánh trăng.

Đáng thương Băng Tư, rút bảo kiếm mang bên mình của hắn làm công cụ, từng chút từng chút mà đào đất.

Nhìn bóng dáng cô đơn của Băng Tư, Hàn Linh lòng có không nổi, khuỷu tay đụng một cái vào Dạ Ma Thiên ở bên cạnh: “Dạ, chàng đi xuống hỗ trợ.”

Dạ Ma Thiên một mực từ chối nói: “Không cần, ta muốn bồi nàng ngắm trăng.”

Hàn Linh lập tức tròn trắng mắt, cười mỉa về phía hắn nói: “Ngắm trăng loại sự việc này, ta một người làm là được.”

Dạ Ma Thiên làm như có thật mà lắc đầu: “Vậy không được! Chưa từng nghe qua ánh trăng thành đôi sao? Ngắm trăng đương nhiên phải hai người cùng nhau mới có ý tứ.”

Ngón tay chọc ngực của hắn, Hàn Linh đùa bốn cười nói: “Ồ, Dạ lão đại, tài văn chương của chàng khi nào tiến bộ lớn như vậy?”

“Chút tri thức này, làm sao có thể làm khó được ta?” Dạ Ma Thiên ngẩng mặt, đắc ý đến không ai bì nổi.

Hàn Linh khinh bỉ hắn, tiếp tục chọc ở trước ngực của hắn nói: “Vậy chàng đọc thuộc lòng một bài thơ tình tới cho ta nghe một chút.”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên cứng lại, hai bên mắt xoay một vòng nói: “Ta không đọc thuộc lòng thơ tình, hát một bài tình ca được không?”

Hàn Linh giật mình một cái từ trên cự thạch nhảy xuống, che lại hai tai chạy như điên: “A —— ta không muốn nghe!”

Dạ Ma Thiên cất tiếng cười to, tùy ý mà ca giọng, một đầu sợi tóc màu bạc đón gió đêm, cũng theo đó tùy ý mà bay múa, cùng ánh trăng hòa hợp một thể. “Ngao, ngao ——”

Tiểu Tân Tân có chút hưng phấn, tựa như phát hiện cái gì, chuyển động xung quanh hố đất.

“Công chúa, mau xem, quả nhiên có thi thể, bắt quá không phải là Thúc Tu.”

Hàn Linh vội lại gần đi xem kỹ, quả nhiên thấy phía dưới hố đất chôn thi thể, nhưng lại không chỉ một cái. Nhìn dung mạo của thi thể kia có chút quen thuộc, hình như là học sinh trong thư viện, không đúng, vừa mới ở trên tiệc tối, nàng mới thấy qua hắn, tại sao thi thể của hắn thoáng cái đã xuất hiện ở nơi này?

Chẳng lẽ.....

Trong lòng của nàng nhảy dựng, có loại dự cảm thật không tốt, xem ra người của đối phương đã sớm động thủ chuẩn bị.

Cách ngày Hoàng đế lão cha tới thư viện chỉ còn lại có hai ngày, bọn họ cũng đã gấp không chờ nổi mà xếp vào nhân thủ, nên làm cái gì bây giờ? Người trong thư viện nhiều như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng rất khó phân biệt rốt cuộc người nào là người một nhà, người nào là gian tế.

“Băng Tư, nhớ kỹ bộ dáng của bọn họ, sau khi trở về, người phụ trách giám thị nhất cử nhất động của bọn họ.”

“Dạ, công chúa.” Băng Tư trả lời quyết đoán.

Dạ Ma Thiên trầm ngâm nói: “Muốn ta để cho người khác người trừ bỏ bọn họ hay không?”

Hàn Linh suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Trước không nên rút dây động rừng, tìm được người ở phía sau màn tương đối quan trọng.” Cho dù bây giờ trừ bỏ bọn họ, đối phương sẽ còn phái tới những người khác trà trộn vào, đến lúc đó chỉ sợ càng thêm khó có thể phân biệt, còn không bằng yên lặng theo dõi kỳ biến, hãy toan tính đường lui.

Hàn Linh lại phân phó Băng Tư, vội lấp những thi thể này một lần nữa, không lưu lại bất kỳ dấu vết gì. Vì thế Hàn Linh và Dạ Ma Thiên tiếp tục sống vai ngồi ở trên cự thạch ngắm sao, ngắm ánh trăng, hai người bốn chân, đu đưa qua lại có tần suất, mà Băng Tư chỉ có thể sổ khổ mà làm việc của hắn.

Khi trở lại thư viện, đêm đã khuya, vẫn là không có người phát hiện tung tích của Thúc Tu, cho dù là thi thể. Như vậy cũng tốt, ít nhất có thể tạm thời làm đối phương lơ là, để cho bọn họ tưởng rằng sự việc còn ở bên trong kế hoạch.

Sáng sớm, Hàn Linh là bị một hồi tiếng đập cửa đánh thức. Thật khác thường, hôm nay tứ đại hộ pháp thể nhưng đón lấy nguy hiểm bị đánh một trận của Dạ lão đại, mới sáng sớm liền tới gõ cửa, hơn nữa tiếng đập cửa rất gấp, giống như đã xảy ra sự kiện lớn thật quan trọng.

Dạ Ma Thiên sợ đánh thức nàng, không có trực tiếp phát tác, hắn là đen mặt đi ra ngoài, khi trở về, sắc mặt càng đen.

“Làm sao vậy? Có việc?” Hàn Linh quán ở trong ổ chăn, chỉ lộ ra cái đầu hỏi hắn.

Dạ Ma Thiên lại nằm lại trên giường, ôm cả nàng với chân vào trong ngực, thờ dài nói: “Cha của ta bị bệnh, bệnh tới thật gấp, ta phải nhanh chóng trở về nhìn một chút.” Một cảm xúc phiền muộn đảo quanh ở đáy mắt của hắn, nàng chưa từng gặp qua biểu tình ưu sầu như thế của hắn, trong lòng cũng theo đó mà khó chịu.

Rút tay ra, xoa lông mày rậm của hắn, nàng dịu dàng an ủi: “Đừng lo lắng, cha của chàng sẽ không có việc gì. Chàng mau trở về đi thôi, lão nhân gia sinh bệnh, đều hy vọng con cái ở bên người chăm sóc.”

Dạ Ma Thiên ôm tay của nàng chặt vài phần, thờ dài sâu sắc nói: “Thế nhưng ta không nỡ bỏ nàng lại, không muốn cùng nàng tách ra. Yêu Nhi, nàng cùng ta cùng nhau trở về được không? Cha của ta sẽ thích nàng.”

Nàng cười khổ, nàng nên lấy thân phận như thế nào đi gặp cha của hắn đây? Ở trong cảm nhận của cha hắn, Mộ Dung Anh mới là hắn con dâu vừa lòng, gia thế của nàng và Dạ Ma Thiên môn đăng hộ đối, bọn họ mới là một đôi chân chính. Mà nàng đây, chỉ riêng thân phận của nàng, và con đường sau này nàng phải đi, chỉ sợ hắn cũng sẽ không hài lòng với nàng. Hơn nữa, ở bên này nàng còn phải ứng phó với Hoàng đế lão cha, sự việc thì xa xa không có đơn giản như vậy.

“Dạ, chàng đi về trước. Chờ cha của chàng hết bệnh rồi, chàng lại trở về tìm ta, ta sẽ ở lại trong hoàng cung, chàng rất dễ dàng là có thể tìm được ta.”

Gần như không thể nghe thấy tiếng thở dài, trên mặt của Dạ Ma Thiên không có biểu hiện ra ngoài, nhưng nàng có thể cảm giác được cảm xúc mất mát của hắn. Như chuồn chuồn lướt nước mỡ xuống đôi môi mỏng của hắn, không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của hắn, nàng ra sức trêu chọc hắn vui vẻ mà rời đi, không lưu lại bất kỳ tiếc nuối gì.

Dạ Ma Thiên ngay hôm đó đã rời khỏi thư viện, một đường đưa hắn xuống núi, khi chia tay, bọn họ ôm nhau thật chặt, giống như lần từ biệt này từ nay về sau chính là chân trời góc biển.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 57: Nghe Lén Bị Bắt

Khi Hàn Linh một lần nữa trở lại thư viện, phát hiện Thủy Mộ Hoa cũng rời đi, hắn đi được thật đột nhiên, ngay cả tiếng tạm biệt cũng không nói. Trên thực tế, từ sau khi Hiên Viên Thần xuất hiện, hắn liền trở nên kỳ quái. Từ đại tài tử đi rồi, Thủy Mộ Hoa và Dạ Ma Thiên cũng đi rồi, thư viện lại khôi phục bình tĩnh, nhưng nó thật sự bình tĩnh sao?

“Công chúa điện hạ, Hoàng thượng đã sai người tới truyền tin, buổi trưa ngày mai liền hắn sẽ chạy tới thư viện, bảo người làm chuẩn bị tất cả phía sau. Cùng đi còn có một người khách quý, hẳn bảo người nhất định phải thay nữ trang, trang điểm một phen thật tốt, hơn nữa cần phải vào ngày mai trong khảo hạch của thư viện phát huy thành tích tốt nhất.”

Khi son trưởng tới, còn mang theo một bộ nữ trang, đó là những xiêm y hoa lệ nàng ở trong cung thường xuyên mặc. Hoàng đế lão cha này rốt cuộc là muốn làm cái gì? Cái loại khách quý gì, làm hắn khẩn trương tiếp đãi như thế?

“Băng Tư, người có biết phụ hoàng sẽ mang khách quý gì tới hay không?” Nàng quay đầu lại dò hỏi Băng Tư, hắn vẫn luôn đang cùng Hoàng đế lão cha hỏi báo tình hình của nàng ở trong thư viện, có lẽ biết tin tức.

Băng Tư lại mờ mịt mà lắc đầu: “Thuộc hạ không biết.”

Ngay cả hắn cũng không biết, vậy thật là kỳ quái. Luôn cảm thấy không có chuyện gì tốt, nàng vẫn là không cần nghe hắn, tiếp tục mặc nam trang được rồi.

Thư viện khảo hạch ngày này, mưa phùn lất phất.

Dựa vào cửa sổ trông về phía xa, núi xa mờ lung, cây cối gần kề xanh ngắt, mưa bụi mịt mờ.

Không khí mát mẻ, làm cho người thanh thanh khí sắc, nàng hít sâu một hơi, cũng không quay đầu lại, theo thói quen hỏi một câu: “Dạ, tối hôm qua ngủ ngon sao?”

P phía sau không có tiếng đáp lại, nàng quay đầu lại, toàn bộ gian nhà trống rỗng, chỉ còn lại có một mình nàng. Dạ Ma Thiên rời đi, nàng vẫn chưa có thể thích ứng được. Nàng cười khô, thời điểm hắn ở đây, nàng một người cứ mà gặt hái, tránh hắn, hiện giờ hắn đi rồi, nàng lại bắt đầu hoài niệm những ngày có hắn.

“Băng Tư!” Nàng hướng ngoài cửa sổ hô lên, nàng đoán hắn nhất định ở góc nào đó ngoài phòng.

Quả nhiên, Băng Tư rất nhanh xuất hiện ở trước mặt của nàng, cúi đầu không nói, chờ mệnh lệnh của nàng.

“Băng Tư, ngự giá của phụ hoàng giờ nào thì đến?”

“Bẩm công chúa, chỉ còn khoảng hai canh giờ nữa, son trưởng đã mang theo phu tử cùng bọn học sinh lục tục xuống núi nghênh đón. Mới vừa rồi thấy công chúa chưa tỉnh, cho nên liền không có tới quấy rầy, không biết công chúa tính toán khi nào khởi hành?”

Nàng chau mày một cái, việc này thật đúng là phiền toái, dù sao Hoàng đế lão cha cũng phải lên núi, làm gì còn muốn người một đường xuống núi, lên núi mà nghênh đón, có mệt hay không?

Nàng ôm bụng, a a kêu đau: “Băng Tư, bụng của ta không thoải mái. Người có thể xuống núi một chuyến hay không, nói một tiếng với Hoàng đế lão cha, không phải, với phụ hoàng, cứ nói ta không thể xuống núi đi nghênh đón, xin hắn hãy thứ lỗi.”

Về mặt của Băng Tư biểu tình hoàn toàn không tin nhìn nàng, nhưng sau khi thấy nàng dùng sức trừng mắt nhìn hắn vài lần, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ mà nhận mệnh.

Dù sao thời gian vẫn còn khoảng hai canh giờ, nàng trước đến đầm nước ở bên kia đi dạo, đợi đến lúc đi dạo trở về, cũng không sai biệt lắm có thể nhìn thấy Hoàng đế lão cha rồi. Muốn nàng ngoan ngoãn mà chờ hần chờ giá, đó là chuyện không có khả năng.

Sau khi mưa phùn đường núi tương đối mềm xốp, đạp lên phía trên, một bước một cái dấu chân, dấu chân nông rõ ràng.

Nàng cúi đầu, từng bước một đo dấu chân của mình, đi về phía bên đầm. Hôm nay trong núi đặc biệt tĩnh mịch, lòng của nàng cũng theo đó mà yên lặng, qua hôm nay, nàng sẽ phải tạm biệt thư viện, tạm biệt nơi này. Nàng nhớ lại thời gian quá khứ nửa tháng tốt đẹp, đặc biệt là nơi này, để lại hồi ức tốt đẹp của nàng và Dạ Ma Thiên.

Đợi đến khi gần đầm nước, nàng nghe được một chút tiếng đối thoại, lúc này đầm nước tại sao sẽ có người?

Nàng thả nhẹ bước chân, rón ra rón rén mà để sát vào nghe.

“Bệ hạ, nơi này phát hiện được nhiều thi thể, trong thư viện chỉ sợ không an toàn, chúng ta vẫn là sớm làm dự định thì tốt hơn, nói không chừng Hàn Hoàng bày cái bẫy rập gì dẫn dụ bệ hạ mắc câu đấy.”

“Đây không giống như là tác phong của Hàn Hoàng, lão hồ ly kia một lòng muốn gả nữ nhi cho trẫm, muốn từ nơi này của trẫm được đến chỗ tốt, hần sẽ không ngu xuẩn đến mức mai phục trẫm.”

Giọng nói thứ hai lạnh băng dày nặng, mang theo cảm giác áp bách cực mạnh, Hàn Linh chỉ là nghe đã cảm giác được áp lực vô hình. Hần rốt cuộc là ai? Trẫm, chẳng lẽ là vua của một nước?

“Bệ hạ, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn, nơi này dù sao cũng là Hàn quốc.”

“Đi xuống chân núi triệu tập nhân mã, có lẽ trên núi sẽ có dị biến, để phòng bất trắc.”

“Dạ, bệ hạ.”

Một bóng đen từ chỗ ẩn thân của Hàn Linh thoáng qua, nàng vội vàng trốn sau tảng đá lớn, không khỏi, nàng cảm giác bóng đen kia khi rời đi quay đầu lại hướng phương hướng của nàng nhìn thoáng qua, không biết có phải ảo giác của nàng hay không.

“Xuất hiện đi!”

Cái giọng nói lạnh băng kia lại vang lên nữa, khắp nơi yên tĩnh không tiếng động. Cả người của nàng run lập cập, hần không phải là đang kêu nàng đi? Vậy phải làm sao bây giờ? Nơi này bốn bề vắng lặng, mà nàng lại nghe lén cơ mật của bọn họ, hần không phải là muốn giết người diệt khẩu đi?

Nàng núp ở chỗ cũ, làm bộ không nghe được, có lẽ hần chỉ là gạt nàng cũng nói không chừng.

Lại là một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Sau lưng của nàng bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh cả người, một cái bàn tay to nắm lấy cổ áo của nàng, ném nàng từ phía sau tảng đá lớn ra ngoài.

“A ——” Nàng hung hăng mà ngã ở trên mặt đất, chạm đến chính là đầy tay nước bùn.

Làm sao bây giờ? Hần thật sự muốn giết người diệt khẩu?

Nàng cúi đầu, duỗi tay trên mặt đất sờ soạng khắp nơi, giả bộ một bộ dáng vô tội.

“Tiểu Tân Tân, Tiểu Tân Tân ngươi ở nơi nào?”

“Đại ca, ngươi có nhìn thấy một con động vật nhỏ chạy tới nơi này sao? Ta đang tìm nó khắp nơi, nó nhất định là lại ham chơi, chạy đến bên cạnh đầm nước tới chơi đùa.”

Tầm mắt của nàng không có tiêu cự, đôi tay không ngừng tìm kiếm trên mặt đất, dư quang thoáng nhìn trên chân của hần đang mang một đôi long ủng mép viền tơ vàng, tầm mắt của nàng không dám dừng lại nhiều, sợ hần nhìn ra manh mối gì.

Hần từng bước một mà đến gần nàng, lòng của nàng cũng theo đó mà nâng lên tới yết hầu. Tay của hần đang trước mắt nàng lung lay vài cái, nàng dùng sức mà mở to mắt, không dám chớp một chút.

“Ngươi không nhìn thấy?” Giọng nói của hần dường như êm dịu vài phần, lòng của nàng cũng theo đó thoáng hạ xuống, hần phía dưới nói, lại nhắc lòng của nàng cao đến hồi lâu.

“Thế nhưng ngươi nghe được, trẫm vẫn là không thể lưu ngươi.”

Trong lòng của nàng rung mạnh, cái này ập xuống, nàng tuyệt đối không thể lộ rõ kinh hoàng của nàng, như vậy thứ nhất chẳng phải là không đánh đã khai?

Nàng mạo hiểm nguy hiểm bị hần một chương đánh chết, làm lơ hần, tự mình đứng lên, mắt nhìn thẳng, tiếp tục về phía trước sờ soạng: “Tiểu Tân Tân,

ngươi ở nơi nào, đừng trốn nữa, mau ra đây!”

“Tiểu Tân Tân, ta biết ngươi đang ở chỗ này, ra đây nhanh lên. Nếu không ra, ta sẽ tức giận.”

Nàng từng bước một mà đi về phía trước, cảm giác tồn tại của hân quá mãnh liệt, cách hân xa một phần, nàng cũng cảm giác không khí thờ ra nhiều một phần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 58: Kinh Hãi Thấy Cố Nhân

Quái lạ, hân nhưng thật ra không gọi lại nàng nữa, chỉ là trước mặt của nàng rất nhanh sẽ đến bên cạnh đầm nước, chẳng lẽ hân muốn tro mắt mà nhìn chính nàng chết chìm ở trong nước?

Đáng chết, nàng còn không thể lộ tẩy, biết rõ là vũng nước, nàng cũng phải nhảy vào trong, ai bảo nàng tự mình chuốc lấy cực khổ, muốn giả bộ làm người mù chứ?

Bỗng nhiên nhìn thấy ở phía trước ba bước xa xa có tảng đá, nàng nhanh trí vừa động, bước đi nhanh hơn, cố ý vướng ở trên tảng đá, mềm yếu mà té ngã.

Đáng giận, một chút lòng đồng tình cũng không có!

Hân Linh ngồi xổm xuống đất xoa đầu gối của mình, cảm giác được bóng dáng của hân lại đang đến gần về phía nàng, tim của nàng cũng theo đó mà lại nâng lên tới yết hầu. Còn có để cho người ta sống hay không? Lại hành hạ như thế tiếp nữa, nàng không chết chìm, cũng bị hù chết.

Hân lừa gạt gần kề bên tai của nàng, mang theo giọng nói mỉa hoặc, lạnh băng nói: “Ngươi muốn tìm vật nhỏ, đang ở phía trước ngươi.”

Ngươi đủ ngoan độc, rõ ràng chính là muốn xem ta tự chịu diệt vong.

Ngươi có Trương Lương kế, ta từng có thang qua cầu.

Nàng xoa đầu gối của mình, khẽ rên nói: “Chân của ta té bị thương, ngươi giúp ta ôm nó lại đây được không? Nó rất ngoan ngoãn, sẽ không dễ dàng cắn người.” Trong lòng lại nghĩ, nếu là Tiểu Tân Tân thật sự ở chỗ này, tốt nhất thay nàng cắn hân, cắn chết hân.

“Nó đang ở phía trước, trầm chờ ngươi đi qua.” Hân không nói lời gì mà đỡ nàng dậy, dẫn dắt nàng đi về phía giữa đầm nước.

Nàng dưới chân cố ý khập khiễng, đi cực kỳ chậm. Nam nhân đáng chết, ta nguyện rửa chết ngươi!

Khi tới gần bờ nước, hân đột nhiên buông lỏng tay, lạnh lùng mà nói: “Đi thôi, nó đang ở trước ngươi của ngươi không xa.”

Hít một hơi thật sâu, ần nhẩn tức giận ở trong lòng xuống, có lẽ đây cũng chưa chắc không phải cơ hội tốt để chạy trốn.

Hân Linh tâm thần vừa động, ngay sau đó, nàng tung người nhảy vào đầm nước. Đã vào trong nước, đó chính là thiên hạ của nàng, nàng cũng không tin kỹ năng bơi của hân có thể hơn được nàng.

Mấy ngày này thời tiết chuyển lạnh, đầm nước có chút lạnh lẽo. Hân Linh dùng sức mà bơi về phía chỗ nước sâu, hy vọng có thể thoát khỏi hân. Cảm giác được cảm giác áp bách kia lại lần nữa tới gần, nàng thoáng ngửa đầu nhìn thấy hân thi triển kinh công phi hành ở trên mặt nước, một cái tay của hân đang thăm dò ở trong nước, muốn bắt được nàng.

Hân Linh tức khắc mãnh liệt gãy dựa, càng bơi về phía tầng dưới đáy nước.

Mất cá chân của nàng bỗng nhiên bị chế trụ, không cách nào bơi về phía trước. Hân thế nhưng xách ngược nàng ra khỏi mặt nước, đầu của nàng bỏ nhào thẳng xuống, từ đáy nước từ từ lên cao. Trong nháy mắt ra khỏi mặt nước, nàng thấy được ảnh ngược của đối phương, đó là ảnh ngược làm người ta liếc mắt một cái đã khắc sâu khó quên, trên người của hân đầy đặc cảm giác tồn tại, làm cho nàng kinh hãi.

Hân Linh biết tới trên bờ, cũng chỉ có thể mặc cho hân sắp xếp, cho nên nàng phải kéo hân cùng nhau xuống nước, tìm một cái đệm lưng cũng tốt. Vô cùng không đạo đức, nàng trở tay đuổi đến bên hông của hân gãi hân ngứa, muốn cho hân phân tâm. Đối phương nhìn thấu được ý đồ của nàng, thân thể né tránh, nàng đột nhiên không kịp phòng ngừa mà vuron một cái tay khác, đi gãi bên kia của hân.

Nàng thề, nàng thật sự không phải cố tình!

Thế nhưng, sự thật là, nàng không cẩn thận mà, rất không cẩn thận mà, cảm phân thân ở phía dưới của hân.

Thân mình của hắn rõ ràng mà cứng đờ, sau đó kêu rên một tiếng.

“Bùm!”

Mục đích của nàng rốt cuộc đạt được, đối phương và nàng cùng nhau ngã vào trong nước. Mặc dù thủ đoạn có chút ác liệt, nhưng lại là hữu hiệu nhất.

Hàn Linh ở trong nước dấy dưng đầu với hắn, hắn hiển nhiên là không biết bơi, vừa vào trong nước thì từng ngụm từng ngụm mà mạnh mẽ trút nước vào trong miệng, động tác dấy nước rối loạn. Hàn Linh vui mừng khôn xiết, trên chân dùng sức mà đạp hắn, xem hắn còn có thể ngang ngược như thế nào.

Đối phương lúc này đem nàng trở thành cọng rom cứu mạng, dùng sức mà túm mắt cá chân của nàng không thả, mà tay của nàng cũng vững vàng mà nắm chỗ đó của hắn. Bởi vì lúc ấy tình huống khẩn cấp, nàng hoàn toàn không phản ứng lại đây trong tay của mình nắm đến tột cùng là cái gì. Nếu hắn muốn cùng nàng chịu đựng, vậy nàng sẽ cùng hắn chịu đựng đến cùng, xem ai chịu đựng giỏi hơn ai. Đối phương chộp vào trên mắt cá chân của nàng sức lực càng lúc càng lớn, nắm đến nàng sinh đau, Hàn Linh ở trong nước không cách nào kêu ra tiếng, đành phải chuyển dời sức lực đến trên tay. Nàng nghĩ hắn lúc này nhất định hận chết nàng, ngay cả ý niệm lột da của nàng ăn sống đều có.

Dần dần, sức lực ở trên tay của đối phương từ từ nhỏ lại, thân thể cũng không hề dùng sức giãy giụa, giống như là chết đuối. Hàn Linh một hơi trong miệng cũng kìm nén đến mức mau biến mất gần như không còn, cuối cùng vẫn là thắng hắn. Nàng giãy dụa mắt cá chân, xoay người sang chỗ khác nhìn hắn, đến bây giờ mới thôi, nàng còn không có nhìn qua hắn, không biết hắn rốt cuộc trông như thế nào.

Đầm nước vẫn đục, mơ hồ.

Tuy là gần trong gang tấc, nhưng vẫn là không có cách nào nhận diện dung mạo của hắn.

Quên đi, hay là trước tới trên mặt nước hít một hơi rồi hãy nói.

Hàn Linh rẽ nước bơi về phía mặt nước, mới vừa hít thở một ngụm không khí mới mẻ, mắt cá chân lại bị hắn bắt được, kéo đi xuống. Sinh mệnh của hắn sức lực cũng đủ ngoan cường, đến lúc sắp chết còn muốn kéo nàng xuống nước. Hàn Linh lại lần nữa lặn xuống nước, muốn đi kéo hắn ra, thân thể của hắn vừa lúc vào lúc này bơi lên, cùng nàng hai mặt đối diện.

Lúc này đây, nàng rốt cuộc thấy rõ dung mạo của hắn.

Nàng khiếp sợ, quên mất nín thở, một ngụm nước lớn trút vào trong miệng của nàng.

Nàng có phải hoa mắt hay không?

Khuôn mặt ở trước mắt này không phải là khuôn mặt nàng đã từng quen thuộc nhất kia ư? Ngay cả nốt ruồi đỏ yêu đã ở ấn đường của hắn cũng không có sai biệt, chẳng lẽ hắn thật là Trạch Dã? Hắn cũng giống như nàng xuyên qua đến nơi này?

Không được, hắn không thể chết được, hắn tuyệt đối không thể chết được!

Hàn Linh cúi đầu ôm cổ hắn, miệng đối miệng mà vì hắn truyền không khí.

Lông mi rậm thon dài của đối phương võ xuống, ánh mắt mê mang nhìn chăm chú vào nàng, chỉ là thời gian ngắn ngủn vài giây, lại lần nữa khép lại. Cả người của hắn chìm xuống, giống như mất đi sức sống.

Tim của Hàn Linh giống như bị kim đâm đau, nàng đã mất đi Trạch Dã một lần, nàng không thể mất đi hắn nữa. Hắn nhất định không thể chết được!

Nàng dùng hết sức lực toàn thân, lôi kéo hắn bơi hướng lên trên, khi lộ ra mặt nước, trên mặt của nàng thấm ướt một vùng, không phân rõ rốt cuộc là nước, hay là nước mắt.

“Trạch Dã, anh mau tỉnh lại, mau tỉnh lại!”

“Trạch Dã, anh không thể chết được!”

Hàn Linh kéo hắn lên bờ, vừa làm động tác hồi sức cho trái tim (khúc này mình chém), vừa hô hấp nhân tạo cho hắn. Giọt nước ở trên mặt của nàng rơi xuống trên mặt của hắn, có tiếng tí tách, mùi vị phía trên kia nhất định là mặn, đắng, trộn lẫn vào bên trong nước mắt của nàng.

Liên tục làm mấy chục lần cấp cứu, hắn cứ vẫn không nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt, mất đi ánh sáng. Giống như rất nhiều năm trước, Trạch Dã nằm ở trong quan tài thủy tinh, đã không còn hô hấp, đã không còn nhịp tim.

Vì cái gì? Vì cái gì nàng thật vất vả một lần nữa nhìn thấy Trạch Dã, ông trời đã gấp không chờ nổi mà muốn đoạt đi tính mạng của hắn như vậy? Nàng rốt cuộc làm sai ở chỗ nào, ông trời muốn trừng phạt nàng?

“Trạch Dã, anh không thể chết được! Anh đã nói muốn chiếu cố em cả đời, mãi mãi đều làm chỗ dựa của em. Anh tại sao nói chuyện không giữ lời? Anh đã bỏ em lại một lần, em có thể tha thứ cho anh, nhưng là lần này, em không thể lại tha thứ cho anh. Anh mau tỉnh lại! Anh nếu là lại không tỉnh lại, em sẽ hận anh cả đời!”

“Khụ khụ. . . . . Ngươi nếu không buông tay, trẫm sẽ bị ngươi siết chết.”

Người ở trong tay của nàng đang dùng sức lay động một chút, nòn ra một đồng nước, nàng sửng sốt một chút, chợt mừng như điên.

“Trạch Dã, anh không có việc gì, thật tốt quá!” Nàng ôm chặt hắn, không muốn buông ra chút nào, nàng sợ buông lỏng tay một cái, hắn lại sẽ cách xa nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 59: Một Đường Sống Chết

Người ở trước mắt đột nhiên nặng nề mà đẩy nàng ra, hắn nhìn nàng biểu tình có chút khác thường, nhưng đáy mắt vẻ lạnh băng không thay đổi. Hắn thu liễm mi lạnh lùng nói: “Nữ nhân điên, cách xa trẫm một chút!”

Hàn Linh ngã ngồi ở trên mặt đất, gơ tay sờ sờ đầu tóc của mình, mới vừa rồi khi ở trong nước dây dưa đầu, dây cột tóc của nàng rơi ra, lúc này đã lộ ra bộ dáng nữ nhi. Nghe giọng điệu lạnh băng xa lạ của hắn, đáy lòng của nàng có chút bị thương, hắn rốt cuộc là làm sao vậy, không nhận ra nàng sao?

Nước mắt của nàng tràn ra, đau khổ mà nhìn hắn, rõ ràng là khuôn mặt giống nhau như đúc, nốt chu sa giống nhau, vị trí giống nhau, nhưng vì sao hắn chính là không nhớ rõ nàng? Tim như bị dao cắt, nàng rốt cuộc cảm nhận được ý nghĩa chân chính của nó.

“Trạch Dã, anh thật sự đã quên em rồi sao?”

“Nữ nhân điên! Ngươi đến tột cùng còn muốn chơi bao nhiêu trò gian trá?” Tay của hắn bóp ở trên cổ của nàng, không ngừng mà hướng vào phía trong dùng sức, Hàn Linh khó chịu đến cảm giác sắp hít thở không thông. Hắn thế nhưng muốn giết nàng, người nàng đã từng yêu nhất ở trên đời này, thế nhưng muốn giết nàng, nàng không cách nào tiếp thu sự thật này.

Nước mắt tràn ra, Hàn Linh nhìn hắn thật sâu, mong mỗi tiến vào hồ sâu của hắn, không có đáy, không có giới hạn. Nàng sa vào ở trong đó, nguyện ý cứ chết đi như vậy, chết ở trong tay của hắn, chìm đắm ngã xuống ở trong con ngươi đen sâu không thấy đáy của hắn.

“Trạch Dã, em yêu anh. . . . .” Nàng dùng một ít sức lực cuối cùng, một chút hơi thở cuối cùng nói ra năm chữ này, vẫn luôn ẩn sâu ở trong đáy lòng của nàng, không kịp nói ra năm chữ này với Trạch Dã. Ít nhất lúc này đây, nàng không có bỏ lỡ, nàng chết cũng nhắm mắt.

Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, tất cả thống khổ cũng đến đây kết thúc.

Sở Mặc vốn là cổ tay bóp ở trên của nàng bỗng chốc buông ra, hắn không cách nào hình dung, khi một nữ tử ở trước khi lâm chung hàm chứa hai mắt đầm lệ, si ngốc mà nhìn hai mắt của mình nói “Ta yêu ngươi”, mang đến bao nhiêu kinh ngạc cho hắn. Tim của hắn thật lâu không cách nào bình tĩnh, hắn đột nhiên không muốn giết nàng, không muốn để cho nàng chết.

Lòng bàn tay của hắn để ở trước ngực của nàng, từng trận nội lực truyền đến trên người của nàng. Dần dần, Hàn Linh bắt đầu lại khôi phục tri giác, trong lúc mông lung, luồng âm áp kia đột nhiên rút lui, tiếp theo nàng nghe được tiếng bước chân, tiếng bước chân vội vàng.

“Công chúa, ngươi làm sao vậy?” Trong lúc hoảng hốt, nàng nghe được giọng nói của Long Chi Dực.

Long Chi Dực bế ngang nàng lên, rời khỏi đầm nước. Nàng muốn mở mắt ra nhìn lại Trạch Dã một cái, đáng tiếc hơi thở của nàng quá yếu, ngay cả sức lực mở mắt cũng không có.

Long Chi Dực vẫn luôn đang chuyển vận nội lực cho nàng, nàng có thể cảm giác được. Thế nhưng bây giờ ở trong lòng của nàng, trong đầu nghĩ đều là Trạch Dã, nàng không thể mất đi hắn nữa, nàng nhất định phải nắm chắc cơ hội.

“Trạch Dã, đừng đi, đừng rời khỏi em. . . . .”

Long Chi Dực không rõ mệnh của nàng kêu đến tột cùng là người nào, tiếp tục vì nàng chuyển vận nội lực, cho đến khi hắn cũng theo đó mà hư thoát.

“Công chúa, đừng sợ, ngươi sẽ không có việc gì.” Hắn vô lực lại vì nàng chuyển vận nội lực, chỉ là gất gao mà ôm nàng, thân mình đang run rẩy.

Khi Hàn Linh tỉnh lại, đã là đêm khuya. Trong phòng ánh nến tối tăm, nàng mở mắt ra thấy được mép giường một màu vàng sáng.

Hoàng đế lão cha?

Đầu của hắn dựa nghiêng ở trên cái trụ giường, ngủ gật, trong tay còn cầm một cái khăn tay trắng, hiển nhiên là dùng để lau mồ hôi cho nàng. Nàng không khỏi mê hoặc, hắn rốt cuộc là thật sự quan tâm nàng, hay là làm bộ để cho nàng xem?

Thân mình thoải mái hơn rồi, thế nhưng chỗ cổ còn có chút phát đau, theo nòng thức dậy, trong miệng không chịu nuốt chửng mà ngấm khê ra tiếng. Hàn Hoàng bị nòng làm tỉnh giấc, đôi mắt mê mang nhìn nòng, quan tâm hỏi: “Tiểu Hoa Nhi, con cuối cùng cũng tỉnh, cảm giác thế nào?”

Nàng thoáng chần chờ một chút, hẳn thật sự vẫn là Hoàng đế lão cha kia buộc nòng một nữ lấy bốn chồng sao? Nàng lắc đầu: “Ta không có việc gì, đã khá hơn nhiều.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao con lại hôn mê ở bên cạnh thủy đàm?”

“Đều đã qua rồi, ta không muốn nhắc lại.” Một dòng nước mắt từ khóe mắt của nòng trượt xuống, nòng không quên được là Trạch Dã muốn lấy tính mạng của nòng, hẳn thật sự muốn giết nòng.

Một cái bàn tay to xoa gương mặt của nòng, dịu dàng chà lau nước mắt cho nòng, hẳn than nhẹ: “Tiểu Hoa Nhi, phụ hoàng thật xin lỗi con, thế nhưng phụ hoàng cũng là thân bất do kỷ. Hàn quốc cũng không thái bình giống mặt ngoài chứng kiến như vậy, người muốn mưu đoạt Hàn quốc như cá diếc qua sông, nhiều đếm không xuể. Phụ hoàng ngồi ở trên vị trí này, một khi hơi có vô ý, thì sẽ vạn kiếp bất phục (muốn đòi muôn kiếp không trở lại được).”

“Tuy rằng người không phải Tiểu Hoa Nhi của trẫm, thế nhưng trẫm cũng hy vọng người có thể cùng Tiểu Hoa Nhi của trẫm giống nhau mãi mãi vui vẻ mà sinh hoạt. Đáng tiếc, con đường tương lai người phải đi quá gian nguy, người phải mài giũa ý chí của mình, khắc phục tất cả khó khăn. Trẫm để cho người tới thư viện, chính là vì thế.”

“Thân phận của Tử Nhi khả nghi, trước kia trẫm đã sớm thấy rõ, để nòng ở bên cạnh người, cũng là muốn thông qua nòng tới tôi luyện năng lực nhận thức người của người, người làm được rất tốt.”

Hàn Linh lẳng lặng mà nghe hẳn giải thích, nòng cười lạnh, hẳn cũng biết Tử Nhi là muốn giết nòng? Ngày ấy nếu không phải Thủy Mộ Hoa xuất hiện đến đúng lúc, chỉ sợ tính mạng của nòng sớm đã mất đi, hẳn đặt nòng ở cảnh ngộ nguy hiểm, thật là vì tốt cho nòng sao?

Nàng không có trả lời hẳn, không tiếng động mà kháng nghị.

Hàn Hoàng thấy nòng thật lâu không nói, thờ dài một tiếng, lại hỏi han thêm vài câu sau, liền rời đi phòng của nòng.

Nước mắt, như nước suối điên cuồng tuôn ra, nòng hy vọng đây hết thảy đều không phải là sự thật. Trạch Dã hẳn sẽ không giết nòng, hẳn nhất định là trúng ma chướng*, ý chỉ bị mê hoặc, cho nên mới sẽ giết nòng. Đây mắt lạnh băng của hẳn, khắc thật sâu ở trong đầu của nòng, giống như một con dao nhọn buông xuống ở trong lòng của nòng, chỉ cần lòng của nòng giật mình một cái, thì sẽ chạm đến mũi dao.

*魔障 Cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra.

Nàng muốn đi tìm hẳn, hẳn nhất định còn đang ở nơi nào đó trên núi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 60: Quốc Quân Tàn Quốc

“Công chúa, Hoàng thượng phân phó, người tạm thời không thể rời khỏi phòng nửa bước.” Băng Tư canh giữ ở ngoài cửa ngăn cản đường đi của nòng.

Nàng cười lạnh, rất tốt, Hoàng đế lão cha gần nhất, hẳn liền lập tức thay đổi lập trường. Nàng hung hăng mà đóng sầm cửa, một mình trở lại trong phòng sinh hờn dỗi.

“A ——”

Băng Tư ở ngoài cửa phòng nghe tiếng la của nòng, trước tiên vọt vào cửa. Hàn Linh thì tránh ở phía sau cửa, dùng công phu điểm huyết đơn thuần từng đã dạy nòng Long Chi Dục, nhưng không chú trọng ở sau lưng của hẳn điểm trúng huyết đạo của hẳn.

“Băng Tư, xin lỗi, ta có việc, phải đi ra ngoài một chuyến.”

Băng Tư không có nói tiếng nào, cũng không có động tác, chỉ là lẳng lặng mà nhìn nòng.

Hàn Linh vòng qua thân thể của hẳn, từ cửa trước chạy ra ngoài. Khoảnh khắc khi nòng xoay người, Băng Tư cũng theo đó mà xoay thân, xa xa mà đuổi kịp nòng, công phu điểm huyết của nòng căn bản không đạt tới.

“Trạch Dã, Trạch Dã anh đang ở đâu?”

Nàng kêu to từng tiếng mà ở phụ cận đầm nước, lúc này đầm nước không có một bóng người, một mảnh đen như mực, chỉ có đầm nước kia chiết xạ ánh trắng yếu hiện lên từng đợt sóng nước trong vắt. Hẳn rốt cuộc đi nơi nào? Có thể có việc hay không? Nàng rất lo lắng hẳn, mặc dù hẳn từng muốn

mạng của nàng.

“Công chúa, trở về đi, ban đêm gió lạnh.”

Nàng ngẩng đầu, ngoài ý muốn gặp được Long Chi Dực. Lần đầu tiên khi thấy hắn, nàng cảm thấy hắn rất giống Trạch Dã, chính là hiện giờ, nàng phân biệt rất rõ ràng. Hắn không phải Trạch Dã, Trạch Dã của nàng đang ở chỗ này, hắn là chân thật tồn tại.

Nàng đột nhiên nhớ tới hắn có lẽ đã gặp qua Trạch Dã, bởi vì là hắn mang nàng về thư viện: “Long Chi Dực, lúc ngươi cứu ta trở về, có nhìn thấy ở bên người của ta người hay không? Hắn ở nơi nào?”

Long Chi Dực lắc đầu: “Lúc ta tới, bên cạnh ngươi không có bất luận kẻ nào.”

Nàng không tin, nàng dùng sức lắc đầu: “Không đúng, hắn đang ở chỗ này, đang ở bên người của ta.”

“Công chúa, nên đi về trước đi, hắn sẽ không trở về nơi này nữa.” Giọng điệu của Long Chi Dực mềm đi rất nhiều.

Nàng lắc đầu, nàng kiên trì, nàng nhất định phải ở chỗ này chờ hắn trở về, hắn nhất định sẽ trở về.

Trăng rằm nhô lên cao không ngừng mà bị mây tầng che đầy, khi thì tỳ bà che nửa mặt mà lộ đầu ra, khi thì lại nghịch ngợm mà trốn vào tầng mây. Nàng hàm chứa nước mắt, ngồi ở bên cạnh đầm nước, lẳng lặng mà chờ. Gió lạnh thổi bay mái tóc của nàng, mang theo lạnh lẽo, dưới ánh trăng mờ lung, bóng dáng của nàng hiu quạnh mà đơn bạc.

Long Chi Dực cầm kiếm ngồi ở bên người nàng, yên tĩnh giống nhau, hắn ngồi ở đầu chỗ gió, không tiếng động mà chắn gió cho nàng. Sắc mặt của hắn nghiêm túc lạnh lùng, nhìn không ra một tia cảm xúc, chỉ là dư quang của hắn vẫn luôn lưu luyến ở trên mặt của nàng, chưa từng rời đi.

Ở phía sau cự thạch cách đó không xa, lúc này Băng Tư trông về phía xa hết thảy, cảm thụ trong lòng nói không nên lời. Bỗng nhiên cảm giác phía sau có hơi thở tới gần, hắn vội xoay người đánh nhau, trong chớp nhoáng, đã qua lại hơn mười chiêu. Một cổ chưởng lực lớn mạnh đánh hắn văng ra vài bước xa, đôi khi hắn hoàn toàn muốn nhìn rõ dung mạo của đối phương, người nọ đã phi thân rồi khỏi tầm mắt của hắn.

Hắn không khỏi mà giật mình, đối phương đến tột cùng là người nào? Thế nhưng có nội lực mạnh như vậy?

Một đêm chờ đợi, không có bất luận thu hoạch gì.

Nàng rất thất vọng.

Lúc sáng sớm, Hàn hoàng phái người tới tìm nàng, hỏi nàng hôm nay có thể tham gia kiểm tra hay không.

Vốn là hôm qua nên kiểm tra, bởi vì nàng đột nhiên ốm bệnh nhẹ mà lùi lại một ngày.

Không có tinh thần gì, cũng không có tâm tình gì, có lẽ tìm chút việc khác làm, có thể tạm thời dời đi xuống lực chú ý. Nàng lên tiếng trả lời đi trước, đi tham gia kiểm tra nàng đã chuẩn bị hơn nửa tháng.

Xiêm y trên người nhiều nếp nhăn, nàng đành phải thay đổi thân nữ trang, Hàn hoàng vì nàng chuẩn bị cung trang. Một đêm chưa ngủ, lông mi thật dài rũ xuống một bóng mờ, sắc mặt có chút tiêu tụy. Nàng cầm lên gương đồng so sánh một hồi, trừ bỏ ngoài sắc mặt trắng bệch, con mắt sáng quen thuộc liếc mắt, về yên tĩnh thân thể nhàn rồi, cho dù giờ tay nhấc chân, hay là khề nhấc mày mỉm cười, đều toát ra một loại khí chất phong hoa tuyết đại. Nhìn chính mình trong gương, hư ảo mà lúc ẩn lúc hiện, nàng đối bộ dáng bây giờ của mình rất xa lạ, đây thật là nàng sao?

Một ý niệm hiện lên trong đầu của nàng, có phải bởi vì nàng thay đổi dung mạo, cho nên Trạch Dã mới không nhận ra nàng hay không? Trong lòng mừng như điên, dung nhan trong gương cũng theo đó mà nở rộ tươi cười, đắm đắm nhả nhận như u lan, thánh khiết thanh nhã như hoa sen. Thần thái một lần nữa về tới trên mặt của nàng.

Chỉ cần hắn ở chỗ này, nàng nhất định còn có thể gặp lại hắn.

Tới gần từ đường Bạch Tùng, hôm nay ở nơi kiểm tra, nàng vô tình gặp được Triệu Hi. Hắn hôm nay thay một thân trường bào màu tím, đầu đội cái mũ vàng tím, thần thái lóa mắt, làm cho nàng cảm giác rất xa lạ. Trong nháy mắt khi nhìn thấy nàng, đáy mắt của hắn xẹt qua một tia vẻ kinh hãi ái mộ, Triệu Hi ngăn cản đường đi của nàng: “Linh Nhi, đi theo ta đi, ta mang nàng đi Triệu quốc.”

Nàng kinh ngạc, không rõ hắn có ý gì: “Phụ hoàng còn chờ ta, có chuyện gì trở về rồi hãy nói.”

Hắn khẳng khái ngăn cản: “Nàng không thể đi.”

“Vì sao?” Hàn Linh nhìn chăm chú hai mắt của hắn, muốn thăm dò đến tột cùng.

Hắn chần chờ, thật lâu không nói.

Hàn Linh nhìn gần hắn, gần từng chữ: “Nếu ngươi không cách nào cho ta một cái lý do có thể thuyết phục ta, ta không thể không đi.” Trong nội tâm, nàng mơ hồ cảm thấy bất an, dường như có chuyện gì đang nổi lên bên trong. Hắn sẽ không vô duyên vô cớ tới ngăn trở nàng, chẳng lẽ hắn biết có người muốn ở thư viện động thủ?

Tay của Triệu Hi muốn ngăn trụ nàng giờ lên giữa không trung, hồi lâu, mới từ từ buông xuống.

Từ đường Bạch Tùng, nằm ở ngay hướng bắc thư viện, rừng cây bao quanh bốn phía. Trong ngày thường là không mở ra với bên ngoài, hiện giờ Hàn Hoàng giá lâm, nơi này liền thành chỗ tiếp giá.

Bên ngoài từ đường Bạch Tùng, đội bảo vệ hoàng gia đứng thành hàng ngũ hai bên, uy nghiêm nghiêm túc và trang trọng, mà học sinh của thư viện phần lớn đều dừng lại ở vòng ngoài ngắm nhìn. Khi Hàn Linh từ bên cạnh bọn họ đi qua, vô số ánh mắt kinh ngạc chiếu vào trên người nàng, bọn họ nhất định không thể tưởng được cùng bọn họ cùng nhau luyện tập đá cầu, cùng tử đại tài tử tỷ thí nàng, mới là công chúa chân chính.

Bọn họ tiến vào thư viện, hơn phân nửa là hướng về phía công chúa tuyển phu mà đến, nhưng mà ở chung lâu như vậy, bọn họ thế nhưng bày tỏ tình cảm sai người rồi, nịnh hót sai người rồi, trong lòng hối hận đến muốn mạng. Hàn Linh cười nhạt từ chính giữa bọn họ xuyên qua, đứng trước bọn thị vệ đang khom người nghênh tiếp lạy nàng, từng tiếng “Công chúa thiên tuế” truyền vào trong tai, lòng hư vinh của nàng tăng vọt trước nay chưa từng có.

Rảo bước tiến lên ngưỡng cửa, chỗ ánh sáng, hai nam tử người mặc long bào giống nhau đang ngồi. Màu vàng sáng lóa mắt kia, đâm vào nàng không thể không hít mắt né tránh. Vì sao lại là hai người mặc long bào?

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, ở bên người Hàn Hoàng, nàng lại lần nữa thấy được hắn.

“Trạch Dã ——”

Nàng mừng như điên, thì ra hắn thật sự không có rời đi. Tầm mắt của nàng hơi di chuyển, chạm đến màu vàng sáng lóa mắt ở trên người của hắn, tuy là trên người cùng Hàn Hoàng màu sắc giống nhau, thế nhưng hoa văn ở mặt trên hoàn toàn khác biệt. Trên người của Hàn Hoàng chính là một con rồng cuộn khúc chín vuốt tạc vàng, mà trên người của hắn chính là một con rồng bay xông thẳng chín tầng mây, chỉ bạc thêm bột vào canh (???), tạc vàng thù kỷ lân. Màu vàng sáng, hắn là vua của một nước, chẳng lẽ hắn cũng giống như nàng xuyên qua đến trên người của người khác, thành một quân chủ của một nước?

“Trạch Dã, em rốt cuộc cũng tìm được anh.....”

Một thanh mặc kiếm cản trở bước chân tiến tới của nàng, nàng ngẩng đầu, đón nhận một đôi con ngươi tối đen, sắc mặt của hắn lạnh lùng, ánh mắt nghênh coi nàng mang theo thái độ thù địch. Đó là Hàn Dục thị vệ bên người của Sở Mặc, phạm là đối với người trong vòng mười bước tới gần Sở Mặc, hắn đều đề cao cảnh giác đề phòng.

Sở Mặc trong nháy mắt khi nhìn thấy nàng, ánh mắt hơi thu liễm, trong đó có kinh ngạc, có nghi hoặc, cũng có chút kinh hãi ái mộ. Đường như liên tưởng đến cái gì, sắc mặt của hắn tức khắc xám lại, trở nên u ám mà tàn nhẫn.

“Tiểu Hoa Nhi, đây là quốc quân Tần quốc, không được vô lễ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 61: Trần Duyên Đã Xong

Bên tai truyền đến tiếng Hàn Hoàng quát lớn, nàng hoàn hồn, lại lần nữa nhìn về phía người ở bên người Hàn Hoàng.

“Trạch Dã, em là Linh nhi, Hàn Linh. Anh không nhớ rõ em sao? Anh đã nói em là người mà anh quý trọng nhất, anh dù quên chính mình, cũng sẽ không quên em. Anh đã nói nếu có kiếp sau, anh còn muốn tiếp tục yêu em, không ngừng vô tận mà yêu em. Đây hết thảy, anh đều đã quên rồi sao?”

Nàng hai mắt đầm lệ mông lung, biểu tình thờ ơ của hắn dừng ở đáy lòng của nàng, như dao cắt đau đớn.

“Người nhận sai người, trầm không quen biết người.” Lời nói lạnh băng của hắn, từng chút từng chút một đánh vào đáy lòng của nàng, đau thấu nội tâm.

“Tiểu Hoa Nhi, con quá sự thật luống cuống. Người đâu, mang công chúa đi xuống!” Hàn Hoàng tức giận, hắn sợ nàng nói ra chính mình thay mặt đổi đảo, hậu quả như vậy không thể tưởng tượng nổi.

“Ta không đi!” Nàng kinh hãi kêu, bỗng nhiên nhanh trí vừa động, nói, “Ta là tới tham gia khảo hạch, bây giờ có thể bắt đầu rồi.”

Hàn Linh nỗ lực ổn định cảm xúc của mình, không cho hắn tiếp tục ảnh hưởng nàng nữa. Trong nháy mắt khi nàng cúi đầu, ánh mắt đen thẫm của Sở Mặc đặt ở trên mặt của nàng, trong lòng của hắn tràn ngập nghi hoặc, không rõ nàng vì sao lần lượt nhận làm hắn thành những người khác.

Từ đường Bạch Tùng yên tĩnh, rõ ràng chứa mười hơn người, lại giống như trống vắng không người.

Mọi người đều nín thở nhìn chăm chú vào nàng, nhìn nàng đầu ngón tay của nàng ở trên cầm huyền khẽ gảy, nghe tiếng ca thanh nhã của nàng từ từ lọt

vào tai. Một khắc kia, thời gian đan xen, ký ức đan xen, nàng ngóng nhìn Sở Mặc, nam nhân có khuôn mặt giống nhau như đúc với Trạch Dã kia. Bóng dáng của hắn chiếu đầy tầm mắt của nàng, nét mặt đôi mắt khẽ nheo đôi mày khẽ nhăn quen thuộc như vậy, chu sa yêu đã ở ẩn đường nhìn thấy mà ghê người, nó hoàn toàn gọi lên tất cả ký ức mà nội tâm của nàng phong ấn đã lâu. Nàng ngóng nhìn hắn thật sâu, trong lòng chua xót, khó có thể nói hết.....

“Nguyện ý quên đi quá khứ mới có thể níu giữ được thời gian, không để hồi ức đau buồn chạm vào dung nhan như hoa của chàng.

Phồn hoa như ngày hôm qua, vốn không nắm giữ được ai có thể nhìn thấu, mộng tỉnh rồi đoạn tình yêu này thời gian không gian nào ghi lại đây.”

Lúc trước hắn, dịu dàng, nụ cười, yêu thương vô tận, đều thuộc về nàng; mà giờ đây, gằn trong gang tấc, tâm cách chân trời..... Yêu thương đã mất, nụ cười tan biến, dịu dàng bị lạnh băng thương tổn thay thế.

“Chỉ có từng nếm trải đau thương mới có thể gần gũi mãi mãi, ai khiến cho trái tim của ta vang lên từ ngón tay của chàng.

Trong vạn trượng hồng trần ai đang hét gọi ai, ai vì ai khê thờ dài, rơi vào ngọn lửa cõi niết bàn tình yêu mới lịch kiếp thần tiên.”

Nhu tình mất ý lúc trước, lời thề lúc trước, đảo mắt thành không, nàng rút cuộc nhìn không tới đáy mắt dịu dàng và tình yêu của hắn, trong mắt của hắn không hề chỉ có ảnh ngược của nàng. Là nàng sai rồi sao? Bỏ lỡ thời gian, bỏ lỡ không gian, hoặc là bỏ lỡ kiếp trước.

“NhìnTrưởng An, là tình duyên kiếp trước; nhớ Giang Nam, là vương vấn kiếp này.

Tình yêu làm sao có thể chịu đựng, từ trước đến nay lóa mắt không tính toán ngắn dài.

Không nguyện như gió như sương như mây mù, chỉ mong như hoa khói khi rục rờ.

Tương kiến vui vẻ, là nguyện vọng ôm ấp suốt kiếp này; ly biệt khó khăn, là cơn ác mộng của kiếp trước.

Nguyện ước, từ nay hơi ấm không quan trọng nồng đậm

Không nguyện như gió như sương như mây mù, chỉ mong như hoa khói khi rục rờ.....*”

Tiếng đàn ngừng, tiếng ca dừng, nàng đã rơi lệ đầy mặt.

Một khắc kia, nàng rút cuộc thấy rõ, hắn không phải Trạch Dã, Trạch Dã sẽ không làm nàng rơi lệ, sẽ không nhìn nàng thương tâm khổ sở, càng sẽ không thương tổn nàng.

Trong từ đường Bạch Tùng vẫn là một mảnh yên tĩnh, mọi người đều còn say mê ở trong tiếng đàn và tiếng ca.

Nàng từ từ đứng lên, ngóng nhìn phương hướng của hắn, một nụ cười chua xót nở rộ ở bên môi của nàng: “Thật xin lỗi, là ta nhận sai người.” Nước mắt trượt vào trong miệng của nàng, nàng khẽ nếm, là mùi vị đắng chát, chưa bao giờ hưởng qua cay đắng.

Nàng dứt khoát xoay người, rời đi từ đường Bạch Tùng. Không thuộc về nàng, nàng không bắt buộc. Lòng còn đang đau, đau xót luôn sẽ có lúc lành lại, chỉ có tình yêu đã chết, là khó vẫn hồi.

Dưới chân đột nhiên lao đảo một cái, nàng nghiêng người ngã xuống.

Một đêm chưa ngủ, hơn nữa bị thương quá độ, nàng đã chống đỡ không được nữa. Trong nháy mắt khi nàng sắp rơi xuống đất, gió mạnh tới gần, một cái bàn tay to đỡ bả vai của nàng.

Nàng ngẩng đầu, đối diện khuôn mặt tuần tú quen thuộc mà xa lạ kia, trong lòng bị thương nói không hết. Tại sao ông trời cho nàng một tia hy vọng, ngay sau đó lại dập tắt nó hoàn toàn?

Ánh mắt thâm thúy của hắn, tựa như một cái đầm suối thăm thẳm, thần bí mà có sức hấp dẫn. đáy mắt của hắn hiện ra hoang mang, hắn nhất định không cách nào hiểu vì sao nàng lại bị thương như thế.

Nàng cười khẽ, kéo ra tay của hắn, nàng không cần đồng tình, càng không cần thương hại, nàng cũng không quay đầu lại mà cất bước rời khỏi từ đường Bạch Tùng.

Dọc đường đi tới, trời đất quay cuồng, ngực tựa như bị chặn một khối vật cứng, ép tới nàng không thở nổi. Nàng dừng ở chỗ rẽ bên tường, vịn tường thở hổn hển.

“Linh nhi, đi theo ta.”

Ở phía sau vang lên tiếng của Hàn Như Phong gọi, hắn không màng ý nguyện của nàng, lôi kéo nàng liền hướng bên ngoài thư viện chạy.

“Buông ta ra! Người làm gì?” Hàn Linh hất tay của hắn ra, chất vấn.

Sắc mặt của Hàn Như Phong nóng nói: “Linh nhi, bây giờ trong thư viện không an toàn, chúng ta sau khi rời khỏi đây, ta lại từ từ giải thích với

ngươi.”

Hàn Linh tâm niệm khẽ nhúc nhích, mới vừa rồi là Triệu Hi ngăn cản nàng, bây giờ là Hàn Như Phong, hay là trong từ đường Bạch Tùng lúc này đã nguy cơ bốn phía? Mục tiêu của bọn họ là Hoàng đế lão cha, vốn không chút nào liên quan tới nàng, thế nhưng nghĩ lại, một khi Hoàng đế lão cha xảy ra chuyện, như vậy nàng công chúa trên danh nghĩa này làm sao có thể may mắn còn sống sót? Bọn họ muốn mưu đoạt chính là ngôi vị hoàng đế, mà nàng là người thừa kế duy nhất của ngôi vị hoàng đế, bọn họ há có thể dễ dàng buông tha cho nàng? Cho nên Hoàng đế lão cha không thể chết được, nàng còn cần chỗ dựa vững chắc này của hân.

Nhắc lên làn váy chạy trở về, nàng phải kịp thời báo tin cho Hoàng đế lão cha, để cho hân sớm một chút có chút phòng bị.

“Linh nhi, không nên trở về, nguy hiểm!”

Hàn Như Phong ở phía sau nàng kêu lên, nàng không có để ý hân. Nàng phải báo tin cho Hoàng đế lão cha, đồng thời cũng báo tin cho hân, tuy rằng hân không phải là Trạch Dã, nhưng trong lòng của nàng không hy vọng hân xảy ra chuyện.

Phía trước đã là một vùng tàn sát khốc liệt, nàng vẫn là đến chậm một bước.

Trong hỗn chiến, nàng nhìn thấy Hoàng đế lão cha ở dưới sự bảo vệ tầng tầng lớp lớp của thị vệ, bị cố thủ ở một góc của từ đường, tạm thời không có nguy hiểm. Tầm mắt của nàng khẽ di chuyển, một màu vàng sáng khác đang ở trong chiến đấu kịch liệt cùng người mai phục, võ nghệ của hân rất cao, đối phó những người này dư dả, chính là nhân số của đối phương đông đảo, một chốc rất khó đột phá vòng vây.

Đang lúc nàng muốn chen vào trong, Triệu Hi lại lần nữa xuất hiện ngăn cản nàng. Sợ nàng chạy thoát, hân không ché đôi tay của nàng, giam cầm nàng ở bên người của hân, không rời nửa bước.

“Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn nàng.”

“Ngươi rốt cuộc là người nào?”

Triệu Hi bắt đầu dĩ mà nhìn nàng, mắt lam thâm thúy, khẽ thở dài: “Trong chốc lát, nàng sẽ biết.”

Hân quay đầu hạ lệnh: “Cung tiễn thủ chuẩn bị, đem người ở bên trong toàn bộ loạn tiễn bắn chết.”

Trong lòng của nàng khiếp sợ, giãy giụa hô to: “Không được!”

Người ở bên trong lần lượt lui ra, chỉ còn lại có hàng ngũ của Hàn Hoàng và Sở Mặc lưu lại ở bên trong. Vạn mũi tên đầy đủ, vây quanh từ đường Bạch Tùng chặt như nêm cối.

*Lời bài hát trong văn dẫn từ ca khúc chủ đề đầu phim《Trần duyên》trong bộ phim truyền hình《Đại nhà hoàn》người biểu diễn là Trần Tư Thành, Bắc tương đối thích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 62: Giương Cung Bạt Kiếm

Triệu Hi không tiếng động mà nháy mắt với nam tử trung niên hoa phục ở bên kia, nam tử trung niên kia hiểu ý, tay phải giơ lên cao, làm bộ sẽ phải hạ lệnh bắn tên.

“Chậm đã! Các ngươi muốn trầm chết, cũng phải để cho trầm được chết rõ ràng.” Hàn Hoàng không hổ là người thân kinh bách chiến, đối mặt hoàn cảnh khó khăn như thế, vẫn có thể giữ bình tĩnh như thường.

Nam tử trung niên kia ngửa mặt lên trời cười to, Hàn Linh lúc này mới thấy rõ dung mạo của hân. Nếu như nàng đoán không lầm, hân hân là chính là phụ thân của Hàn Như Phong, đệ đệ ruột của Hàn Hoàng, Trần Nam Vương. Giương mặt âm nhu tuấn mỹ, cùng Hàn Như Phong cực kỳ giống nhau.

“Hoàng huynh, ngươi nhất định không thể tưởng được đi? Hôm nay người muốn lấy tánh mạng của ngươi không phải người khác, chính là ta hoàng đệ của ngươi. Ngôi vị hoàng đế này của ngươi ngồi xuống chính là hai mươi năm, cũng đủ rồi, nên đổi người ngồi một chút.”

Giọng điệu cuồng vọng, giống như hân nắm tất cả.

Hàn Hoàng cũng không có hiển lộ ra biểu tình tức giận phần nộ rồi ra tay áo, biểu tình vẫn tự nhiên như cũ: “Nhị đệ, theo tính tình của ngươi, ngươi không dám làm việc đại nghịch bất đạo* như thế. Nói cho trầm, là ai ở sau lưng sai sử ngươi?”

*tội do giai cấp phong kiến gán cho những ai chống lại sự thống trị và lễ giáo phong kiến.

“Người mãi mãi là như thế này, mãi mãi khinh thường đệ đệ của người. Bỏ vương mấy năm nay đóng ở biên quan, chịu thương chịu khó, nhưng bỏ vương được đến cái gì? Người ở trong hoàng cung cầm y ngọc thực, mà bỏ vương ở biên quan màn trời chiếu đất, ngày đêm đề phòng kẻ địch bên ngoài xâm lấn, một đạo thánh chỉ của người để cho bỏ vương nghênh chiến, bỏ vương phải ứng chiến, người để cho bỏ vương thủ thành, bỏ vương phải thủ thành. Cùng là con cháu của tiên hoàng, vì sao khác biệt to lớn như thế? Bỏ vương không cam lòng, không cam lòng mãi mãi khuất phục ở dưới người.” Trần Nam Vương biểu tình có chút kích động, nhìn ra được hắn đã đè nén đến quá lâu.

Hàn Hoàng nhíu chân mày, có chút đau lòng: “Nhị đệ, trầm tự nhận là chưa từng có bạc đãi người, chính là Như Phong, trầm cũng coi nó hơn chính mình, vì sao người còn sẽ có ý tưởng như vậy?”

“Ha ha ha..... Coi hơn chính mình? Nếu người thật sự coi nó hơn chính mình, vậy người vì sao không dứt khoát gả công chúa cho nó, lại cố tình để cho công chúa đi tới thư viện tuyển phu? Thật là buồn cười, người thật đúng là tính toán làm một nữ oa tới thống lĩnh Hàn quốc? Bỏ vương là đệ đệ ruột của người, người không cho bỏ vương tới kế thừa ngôi vị hoàng đế, lại để cho một con nhóc tới kế thừa đế vị, giọng điệu này, bỏ vương làm có thể nhịn?”

“Giang sơn của trầm, từ nữ nhi của trầm tới kế thừa, có gì không thể? Ngày đó Tiểu Hoa Nhi sinh ra, kim phượng bay lên trời, đây là trời cao ban ân cho, Hàn quốc chắc chắn ở trong tay nữ nhi của trầm phát dương quang đại. Đây là hy vọng của trầm, cũng là hy vọng đời đời của Hàn thị nhất tộc, chẳng lẽ người đã quên rồi sao?”

Lời nói của Hàn Hoàng nói năng có khí phách, câu câu chữ chữ gõ ở trong lòng của nàng, thì ra hẳn đối với nữ nhi của hắn ký thác kỳ vọng cao như thế. Đáng tiếc bây giờ, nữ nhi của hắn đã không còn nữa, thân thể của nàng bị hắn xâm chiếm, như vậy hẳn lại như thế nào thực hiện chí nguyện to lớn của hắn đây?

“Chê cười! Người thế nhưng giao cho tiền đồ của Hàn thị nhất tộc vào trong tay một nữ oa, người đây không phải ngu ngốc vô năng, là cái gì?” Trần Nam Vương quay đầu đưa ánh mắt về phía nàng, khinh miệt mà cười nhạo, “Chỉ bằng nàng, một nữ tử nhu nhược, nàng có thể làm Hàn quốc lớn mạnh, làm Hàn quốc chinh phục bốn nước khác, sau đó thống nhất thiên hạ sao? Quả thực là thiên phượng dạ đàm!”

Nghe hắn miệt thị chính mình như thế, Hàn Linh trong lòng rất bất mãn, đón ánh mắt của hắn, nàng gằn từng chữ: “Ai nói ta không thể? Chỉ cần ta bước lên ngôi vị nữ hoàng, ta là có thể làm cho Hàn quốc lớn mạnh, tiếp theo chinh phục bốn nước, thống nhất thiên hạ.”

Hắn vẻ mặt khinh thường, hiển nhiên căn bản không tin nàng lời nói, đang muốn mở miệng bác bỏ, Hàn Linh chặn lại miệng của hắn, tiếp tục nói: “Ta xin hỏi người, trong thời buổi loạn lạc, dùng cái gì để trị thiên hạ?”

Trần Nam Vương hơi sững sờ, chợt đáp: “Thời buổi loạn lạc, dĩ nhiên là dùng võ trị thiên hạ.”

“Sai rồi! Võ trị, chỉ có thể được thiên hạ nhất thời, nhưng mà lòng người không xong, cục diện chính trị rung chuyển, dùng cái gì để ổn định lòng dân? Chỗ của dân dựa vào người, bất quá ăn, mặc, ở, đi lại, chỗ của dân mong đợi, cũng chạy không thoát bốn loại này. Ai làm hoàng đế, quốc gia họ gì, bọn họ hoàn toàn không quan tâm, bọn họ quan tâm duy nhất, là ai có thể để cho bọn họ ăn, mặc, ở, đi lại, ai có thể làm cho bọn họ trải qua những ngày bình an giàu có. Cho nên theo ý ta, để trị thời buổi loạn lạc, lúc này thu lấy lòng dân là trước hết, vũ lực công thành đoạt trại là phụ, đồng thời phát triển kinh tế thương mại, mở rộng hàng hóa tiền tệ lưu thông cửa ngõ, tiền tệ lưu thông thiên hạ. Nước giàu, dân mạnh, lòng người chính tề, còn có gì sợ?”

Nàng một phen đồng dạ hùng hồn phân trần, làm tất cả mọi người khiếp sợ. Vô luận là Trần Nam Vương, Hàn Hoàng, hay là Sở Mặc, Triệu Hi, bọn họ đều lấy ánh mắt khác thường nhìn nàng, từng người cân nhắc lời nói một hồi mới vừa rồi của nàng. Đặc biệt là cặp mắt hồ ly kia của Hàn Hoàng, càng ngày càng toả sáng ra tinh quang hồ ly, giống như phát hiện châu báu. Tay của Triệu Hi cũng ở trong lúc vô tình buông lỏng ra không chế đôi tay của nàng, con người lam lập loè, như có điều gì suy nghĩ.

Hàn Linh chuyển mắt, đón nhận ánh mắt cân nhắc của Sở Mặc, nàng lập tức bị hút vào trong một đầm sâu kia, không cách nào tự kiềm chế.

Trần Nam Vương đã bên trong suy nghĩ một hồi, lại lần nữa cười nhạo nói: “Người nói được đơn giản, chỉ bằng một mình người, có thể có làm cái gì? Người hoàn toàn không có uy tín, hai không công trạng, người cho rằng cả triều văn võ đều sẽ nghe người sai sử?”

Nàng hoàn hồn, phản bác: “Người noi theo, như bộ máy công chính của quốc gia vậy. Pháp chế của Hàn quốc điều lệ rõ ràng, ai dám không phục quân lệnh, thì theo lệ xử phạt. Ta cũng không tin, dưới sự nghiêm khắc của pháp luật, còn có người dám ngang nhiên khiêu chiến hoàng quyền?”

Trần Nam Vương hừ lạnh nói: “Nếu là mọi người đều không phục người, chẳng lẽ người muốn giết mọi người?”

Nàng không chút nghĩ ngợi nói: “Có gì không thể? Nuôi một đám phế vật vô dụng, thì có lợi ích gì? Một quốc gia nếu là thiếu một ít người thì không cách nào vận hành, như vậy quốc gia này sớm muộn gì cũng diệt vong, thay vì chờ cuối cùng tự chịu diệt vong, chỉ bằng dao sắc chặt đay rồi, một sớm định cần khôn.”

Đây là cách làm lúc trước nàng thống trị công ty Trạch Dã để lại cho nàng, tuy rằng gian nan, nhưng chỉ cần hạ quyết tâm, không có gì là không thể thành công. Trạch Dã trước khi chết lưu lại một phần di chúc, đều chuyển danh nghĩa và tất cả sản nghiệp cùng cổ phần của công ty tới danh nghĩa của nàng, cũng là ở dưới tình huống như vậy, nàng mới bắt đầu đặt chân tới thương giới. Mới tới công ty, không có người phục nàng, thậm chí có người có ý đối nghịch với nàng. Sau khi nàng rút kinh nghiệm xương máu, lập tức khai trừ một phần ba công nhân, một lần nữa thông báo tuyển dụng nàng cần nhân tài. Mà nàng một tay thành lập lên xí nghiệp Hàn thị, chính là lấy công ty của Trạch Dã để lại cho nàng làm đời trước, cái này bên trong trải qua gian khổ và nhấp nhô, không ai có thể thật sự hiểu được.

Trải qua nhiều năm như vậy nói cho nàng, nếu muốn hoàn toàn khống chế toàn cục, thì phải tàn nhẫn độc ác, khi nên ra tay thì ra tay, do dự, bàng hoàng, mềm lòng, là nhất quyết không cho phép.

Trần Nam Vương khó có thể tin mà nhìn chăm chăm nàng: “Kẻ điên! Ngươi thật là công chúa của Hàn quốc ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 63: Thái Tử Triệu Quốc

Hàn Linh cong môi cười nhạt: “Ta chỉ có thể nói cho ngươi, nếu như ngươi hôm nay khư khư cố chấp, giết phụ hoàng của ta, như vậy từ đây về sau, ngươi liền sẽ trở thành con rối của người khác, đừng vội nói làm lớn mạnh thực lực của Hàn quốc, chính là có thể giữ được ngôi vị hoàng đế của ngươi hay không, cũng là không thể biết được. Ngươi cho rằng sau khi trên lưng ngươi đeo tội danh hành thích vua, còn có thể bình yên ngồi trên ngôi vị hoàng đế sao? Tiếng người có thể nói, đạo đức chuẩn tắc có thể ràng buộc, ta dám khẳng định, đến lúc đó ngươi không chỉ phải ứng phó với triều thần của Hàn quốc, phê bình của dân chúng, còn phải gặp phải khốn cảnh cường địch tiếp cận. Ngươi cũng đã trải qua trận đại nạn mười lăm năm trước kia, ngươi hẳn là biết nguyên do Hàn quốc đến nay vẫn sừng sững với cường quốc xung quanh quan sát bên trong từ trước đến giờ, ngươi cho rằng, ngươi có năng lực xử lý nguy cơ sao? Ngươi có thể ngăn cản được tứ quốc tiến công sao? Ngươi có thể chặn được miệng lưỡi thế gian của dân chúng Hàn quốc sao?”

Dưới sự ép sát từng bước của nàng, Trần Nam Vương có chút dao động, lắc đầu quát lớn nói: “Đừng nói nữa!”

Triệu Hi cũng nhìn ra hần dao động, nhú mày nói: “Trần Nam Vương, ngươi đã không có đường thoái lui, không cần lại do dự, bắn tên đi!”

Tình thế chạm vào là nổ ngay, bên ngoài ba lớp cung tiễn thủ, ngoài ba lớp, chừng mấy trăm người, người ở bên trong hoàn toàn không cách nào tránh thoát loạn tên bắn một lượt. Môi hở răng lạnh, Hàn Linh hiểu rõ đạo lý này, ở ngay lúc này, Hoàng đế lão cha còn không thể chết được. Nam nhân rất giống Trạch Dã kia, hần cũng không thể chết.

Nàng tiến lên ngăn lại Triệu Hi, chất vấn nói: “Triệu Hi, ngươi rốt cuộc rắp tâm cái gì?”

Triệu Hi không có trả lời, nhưng thật ra Sở Mặc đã mở miệng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, mang theo từ tính: “Hần không gọi là Triệu Hi, tên của hần là Bắc Thần Hi, chính là Thái tử Triệu quốc.”

Bắc Thần Hi ánh mắt hơi thu lại, thân phận bị vạch trần, hần bất ngờ. Hần cười tà chấp tay về phía Sở Mặc: “Đã lâu không gặp, Tần Hoàng bệ hạ.”

“Cái gì? Ngươi nói hần là Tần Hoàng?” Trần Nam Vương kinh hãi, mục tiêu của hần chỉ là Hàn Hoàng, mà Tần Hoàng đột nhiên đến, hoàn toàn ra ngoài dự liệu của hần. Hần còn không có làm tốt chuẩn bị đồng thời đắc tội Tần quốc, hần tức khắc kinh hoàng luống cuống, nhất thời mất chủ ý.

Đối với thân phận của Bắc Thần Hi, Hàn Linh không có quá mức kinh ngạc, trên người của hần sinh ra đã có sẵn khí chất cao quý của hoàng tộc rõ ràng. Nàng cũng có suy đoán qua thân phận chân thật của hần, cùng trong tưởng tượng của nàng không sai biệt lắm.

Nàng nhìn đúng thời cơ, tiếp tục khuyên nhủ nói: “Hoàng thúc, ngươi nên nhận rõ sự thật, hần rõ ràng chính là đang lợi dụng ngươi. Hần lợi dụng ngươi, một lần trừ bỏ hai vị hoàng đế Hàn quốc và Tần quốc, đến lúc đó trên lưng ngươi sẽ mang cừu hận của hai nước, trở thành người chịu tội thay. Mà hần thì sao, hần chỉ có thể vẫy vẫy tay áo, đẩy việc này đến không còn một mảnh. Ngươi thử nghĩ một chút, ngươi giết quốc quân Tần quốc, người của Tần quốc có thể buông tha cho ngươi sao?”

Trần Nam Vương hoảng sợ, truy hỏi Bắc Thần Hi: “Thái Tử điện hạ, ngươi vì sao không nói cho bốn vương, Tần Hoàng cũng ở chỗ này?”

Bắc Thần Hi không chút nào để ý mà cười khê: “Sợ cái gì? Sau khi chuyện thành công, chỉ cần chúng ta phong tỏa tin tức, không có người biết Tần Hoàng chết ở trên tay ai. Nếu như ngươi nguyện ý, hết thảy có thể tùy tiện tìm một người giúp ngươi gánh tội thay, đẩy tội danh giết người đến trên đầu của hần.”

Nghe xong lời nói của Bắc Thần Hi, Hàn Linh cũng xem như thấy rõ ràng gương mặt thật của hần. Ở đây bên trong loạn thế, hần cũng coi như là một người kiêu hùng*, gian hùng (cáo giả) giống như Tào Tháo.

*từ này có hai nghĩa, một là người ngang ngược có dã tâm; hai là nhân vật trí dũng kiệt xuất.

“Hần lừa gạt ngươi, đến lúc đó người thứ nhất tiết lộ tin tức chính là hần!”

Sắc mặt của Bắc Thần Hi khẽ biến, một ánh sáng âm u hiện lên con ngươi lam của hần, hần duỗi tay giữ hàm dưới của nàng, giọng điệu mang theo uy hiếp nói: “Linh nhi, không cần khảo nghiệm nhẫn nại của ta!”

“Ngươi muốn giết ta sao? Ngươi giết đi! Bây giờ ta rốt cuộc biết bên cạnh đầm nước chôn hơn mười cỗ thi thể đến tột cùng là ai giết. Dù sao ngươi đã giết nhiều người như vậy, nhiều thêm một người là ta cũng không nhiều lắm.”

Ngoài miệng tuy là nói như vậy, kỳ thật trong lòng nàng vẫn là rất sợ hãi, hắn người này tính tình bất định, làm người khác khó có thể nắm lấy. Ai hiểu được hắn có thể thích giết chóc thành tính hay không, không màng tình nghĩa học cùng trường?

Lòng bàn tay của hắn vuốt ve hàm dưới của nàng, cười tà nói: “Nàng là vị hôn thê của ta, ta làm sao cam lòng mà giết nàng? Nàng yên tâm, chờ khi nàng gả cho bốn Thái tử, bốn Thái tử nhất định sẽ yêu thương nàng thật tốt. Nàng muốn làm nữ hoàng cũng được, làm hoàng hậu cũng được, bốn Thái tử đều tùy nàng. Bất quá bây giờ nàng phải ngoan ngoãn, đứng ở một bên đi, không cần lên tiếng nữa. Ngàn vạn không cần có ý đồ khảo nghiệm nhẫn nại của bốn Thái tử……”

Hàn Linh từ đáy mắt của hắn thấy được sát khí, nàng không dám khiêu khích hắn nữa.

“Nhị đệ, chỉ cần ngươi chịu thu tay lại, trăm bảo đảm chuyện hôm nay tuyệt đối không truy cứu. Hai huynh đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực, thống trị Hàn quốc, thực hiện chí hướng và nguyện vọng khi chúng ta còn nhỏ cùng nhau lập được, làm Hàn quốc phát dương quang đại.” Hàn Hoàng cũng thừa dịp cơ hội thuyết phục Trần Nam Vương, ánh mắt của hắn sáng quắc, giọng điệu vang dội, người nghe được nhiệt huyết sôi trào.

Trần Nam Vương nhìn lại hắn, nội tâm do dự bất định. Hắn vốn chính là người không có chủ kiến, nếu không phải Bắc Thần Hi nhiều lần dụ dỗ thuyết phục, hắn không có khả năng có lá gan lớn dám mưu quyền soán vị như vậy.

Hàn Như Phong không biết từ nơi nào chạy tới, nhìn về phía phương hướng của nàng liếc mắt một cái, đi theo khuyên bảo phụ thân của hắn: “Phụ vương, người cứ nghe Hoàng thượng nói đi. Thái tử Triệu quốc ý định không tốt, muốn dẫn người vào chỗ chết, hắn đây là đang hại người. Linh nhi nói không sai, cho dù người thật sự bước lên ngôi vị hoàng đế, người có thể ngồi yên ổn trên ngôi vị hoàng đế sao? Hàn quốc bất quá là nơi chật hẹp nhỏ bé, ai đều có thể lấy, người có thể giữ được Hàn quốc sao? Nếu là nước không còn nữa, vậy ngôi vị hoàng đế còn có ý nghĩa gì nữa?”

Trần Nam Vương vịn lên vai của hắn, lắc đầu thờ dài: “Hải tử, phụ vương đây đều là đang vì con trải đường lui, phụ vương không hy vọng con cũng giống như phụ vương, cả đời ăn nhờ ở đậu.”

“Trăm có thể làm chủ, một khi Tiểu Hoa Nhi kế thừa ngôi vị hoàng đế, Như Phong làm hoàng phu là chuyện đương nhiên, ngồi vững vị trí chính cung. Như vậy, ngươi cũng có thể yên tâm đi?”

Hàn Linh khiếp sợ mà nhìn về phía Hàn Hoàng, làm sao hắn có thể tùy ý thay nàng quyết định? Tiếp thu được ánh mắt ám chỉ hơi yếu của hắn, nàng rút cuộc im lặng, không có nói ra lời phản bác. Lúc này xác thật không nên chọc giận Trần Nam Vương, chỉ có cố gắng nỗ lực ổn định hắn hết thầy rồi hãy nói.

Hàn Như Phong nghe vậy mừng như điên, hắn vui sướng mà đưa ánh mắt về phía nàng, Hàn Linh miễn cưỡng mà trả lại cho hắn một nụ cười nhạt.

“Phụ vương……”

Đối mặt lời cầu xin của nhi tử, Trần Nam Vương cân nhắc nhiều lần, nhắm mắt thờ dài: “Ai, thôi được! Bốn vương chỉ có một người nhi tử là con, con muốn thế nào thì làm thế đó đi.”

Hàn Như Phong mừng rỡ: “Cảm ơn phụ vương, cảm ơn Hoàng thượng.”

Bắc Thần Hi thấy tình thế đột nhiên nghịch chuyển, tâm tư vừa động, bắt cóc Hàn Linh, phi thân rời khỏi từ đường Bạch Tùng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 64: Nàng Thất Thủ Rồi!

“Ngươi buông ta ra!” Hàn Linh giãy giụa suy nghĩ thoát khỏi hắn, thế nhưng lực cổ tay của hắn quá lớn, nàng vận hết mức.

“Linh nhi —— mau đuổi theo!” Hàn Như Phong nôn nóng phân phó hạ nhân đuổi theo, thế nhưng hắn không biết khinh công, nếu không hắn nhất định là người thứ nhất đuổi theo.

Một bóng dáng vàng sáng từ trước mắt hắn thoáng qua, tiếp theo lại là một bóng đen, nhìn hai người kia cũng hướng cái phương hướng kia đuổi theo, trong lòng hắn càng gấp, không biết là địch hay là bạn.

Hàn Linh bị Bắc Thần Hi điểm huyệt, hắn khiêng nàng nghiêng trên vai, thi triển khinh công bay vút về phía dưới chân núi. Hàn Linh một đường mắng hắn, thân mình cảm giác ngã, thật không dễ chịu, đặc biệt là sáng sớm không có dùng cơm, dạ dày trực tiếp nôn ra nước chua.

“Triệu Hi, ngươi khôn khiếp (lưu manh) này, mau thả ta ra!”

“Có nghe hay không?”

“.....”

Triệu Hi chút nào không để ý tới nàng, vẫn như cũ dựa theo bước chân của hắn xuống núi đi về phía trước.

Một cỗ chuông phong từ phía sau đánh úp lại, Bắc Thần Hi phản xạ có điều kiện mà nghiêng người, mà Hàn Linh liền vừa lúc bị làm như bìa ngăn sống, nàng sợ hãi kêu ra tiếng. Cỗ chuông phong kia đột nhiên dừng, thay đổi phương hướng, đánh úp về phía Bắc Thần Hi. Bắc Thần Hi xoay người nghiêng, lại coi nàng làm như tâm chấn, hắn dường như nhận định đối phương không dám xuống tay với nàng, cho nên hắn không có sợ hãi.

Hàn Linh lộn ngược đầu, chỉ có thể nhìn thấy nửa người dưới của đối phương, nhưng chỉ cần là một đôi long ủng viền tơ vàng bên mép kia, nàng đã biết thân phận của người tới. Hắn không phải không quen biết nàng sao? Hắn không phải muốn giết nàng sao? Vậy hắn còn cứu nàng làm cái gì? Tâm tình của nàng hậm hực, cũng không có bởi vì hắn đã tới cứu giúp mà vui sướng.

Một đạo chuông phong khác theo đó mà đánh úp về phía Bắc Thần Hi, một cái chớp mắt, biến thành cục diện hai chọi một, mà trên thực tế, bởi vì nàng liên lụy, Bắc Thần Hi ngay cả một người cũng không tính là. Vội tấn công đánh bừa, thân mình Bắc Thần Hi bỏ nhào xuống, có chút không xong, cũng đúng là cơ hội trong nháy mắt này, Sở Mặc đoạt nàng đi từ đầu vai của hắn.

Vẫn là tư thế giống nhau, chỉ là thay đổi một cái bả vai, dạ dày của nàng quay cuồng, muốn nôn mửa. Suy nghĩ, hành động lên cũng làm, kết quả, nàng nôn ra cả người Sở Mặc, làm bản hoàn toàn long bào trên người của hắn.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến long bào nếu là cầm đi tiệm giặt quần áo giặt, không biết phải tốn bao nhiêu tiền, chỉ sợ bán nàng, cũng không đáng cái giá này đi?

“Linh nhi, nàng là của ta, ta sẽ lại đến tìm nàng.”

Bắc Thần Hi không địch lại, thoát thân bay xuống núi. Nàng không có nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng nàng tin tưởng hắn nhất định sẽ không dừng tay như vậy.

“Tự mình trở về đi!”

Ngay sau đó, nàng bị người ghét bỏ mà ném ở ven đường, chỉ chừa cho nàng một bóng dáng màu vàng sáng. Nàng xoa hông bị quăng ngã đau, oán hận mà trừng mắt nhìn cái bóng dáng kia, sớm biết rằng liền ở trên người hắn nôn nhiều chút. Nàng càng thêm khẳng định hắn tuyệt đối cùng Trạch Dĩ hai chữ này không quan hệ, chỉ là một phần ngàn, một phần vạn trùng hợp, có được một khuôn mặt giống nhau, một nốt ruồi ở ấn đường giống nhau, nàng hoàn toàn hết hy vọng.

“Thuộc hạ tới muộn, xin công chúa trách phạt.” Băng Tư so với hai người đã tới chậm một bước, nhưng thấy hắn thờ hồng học, nhất định là dùng hết toàn lực, nàng không có trách trách hắn.

Trở lại từ đường Bạch Tùng, Trần Nam Vương đang quỳ gối ở trước mặt Hàn Hoàng nhận sai, Hàn Hoàng ở trên ghế nhàn nhã mà uống trà, nơi nào có sống sót sau tai nạn kinh hoàng? Mà Sở Mặc cũng đã về tới trong từ đường, hơn nữa hắn đã đổi lại long bào trên người, mặc một cái cảm phục màu đen viền tơ vàng bên mép, thân hình khí thế bùng bùng, cao ngất cứng cáp, tầm mắt của nàng dán ở trên người của hắn. Liên tục hai ngày đã thấy hắn ba lần, mỗi một lần cõi lòng đều thay đổi rất nhanh, hắn đến tột cùng là một người thực sự như thế nào? Là hướng về phía nàng tới đòi nợ sao?

Thấy nàng tiến vào, Hàn Hoàng ngừng đầu dò hỏi: “Tiểu Hoa Nhi, con nói nên xử trí hoàng thúc của con như thế nào?”

Nàng cúi đầu nhìn về phía Trần Nam Vương, hắn tuy rằng làm quyết định chính xác, chính là từ đây hắn sợ là rắc rối khó làm Hoàng đế lão cha tín nhiệm. Lúc này, là thời cơ nàng mượn sức hắn tốt nhất, nàng không hề do dự, giọng nói: “Hoàng thúc họ Giả có công, vạch trần âm mưu của Thái tử Triệu quốc, phụ hoàng đương nhiên hắn là thưởng cho hắn.”

Trong mắt Hàn Hoàng chợt lóe tinh quang, kéo môi cười nói: “Nga? Nếu Tiểu Hoa Nhi nói như vậy, vậy thưởng.”

Trần Nam Vương nom nớp lo sợ nói: “Thần đệ không dám.”

Hàn Linh duỗi tay nâng hắn dậy, giọng điệu thân mật nói: “Hoàng thúc đứng lên đi, đều là người một nhà, hà tất xa lạ?”

Trần Nam Vương kinh ngạc nghênh đón về phía ánh mắt của nàng, vẻ mặt trong đó tương đối phức tạp, có cảm kích, có xúc động, cũng có một tia vui mừng. Hàn Như Phong ở bên cạnh cũng theo đó mà đứng lên, hắn thâm tình mà ngóng nhìn nàng, ngoài miệng khép không được ý cười. Hắn hẳn là cho rằng vị trí hoàng phu nắm chắc trong tay đi.

Hàn Linh nhìn hắn liếc mắt một cái, không khỏi mà cười lạnh, đây là Hoàng đế lão cha đáp ứng, nhưng không liên quan tới chuyện của nàng, nàng không thừa nhận.

“Đúng vậy, rất nhanh chính là người một nhà.” Hàn Hoàng có ý tứ khác mà nở nụ cười, thay đổi đề tài nói, “Tiểu Hoa Nhi, hôm nay chính là ngày con kiểm tra, con mơ tưởng tùy ý lừa gạt qua đi, đừng quên ước định lúc trước của chúng ta.”

Nàng lau mồ hôi lạnh, Hoàng đế lão cha cũng thật đủ gian trá, đây là ước định sao? Rõ ràng là hắn một bên tình nguyện ra lệnh được không?

“Cũng mời Tàn Hoàng tới làm giám chứng cho.” Hắn bỗng nhiên quay đầu âm điệu hướng về phía Sở Mặc, ánh mắt lập loè, tinh quang hiện ra. Sở Mặc ngoài ý muốn ra tay cứu nàng, đã khiến cho Hàn Hoàng tò mò, hắn càng muốn mượn này tới làm ẩn ý một lần.

Về mặt Sở Mặc bình tĩnh không gợn sóng, tay phải vô tình hay cố ý mà đụng vào cái ly bên cạnh, tầm mắt cũng dừng ở bên trên, thuận miệng nói: “Nhìn một chút cũng không sao.”

Hàn Linh có chút chán nản, đây là cái cách nói gì, coi nàng như con khỉ trong vườn bách thú sao? Nàng thiếu chút nữa liền buột miệng thốt ra: Xem con khỉ xin đi vườn bách thú, xem tinh tinh, đề nghị người xem kim cương. Nàng rốt cuộc thấy được nam nhân so với Long Chi Dực càng tím (???), vượt qua đến không khỏi đuổi kịp.

Kể tiếp một loạt khảo hạch, nàng đều thuận lợi mà vượt qua kiểm tra, ánh mắt nhìn nàng của Hàn Hoàng biến đổi lại biến đổi, nàng hoài nghi lúc trước Hàn Chi Hoa có phải tài nghệ kém tới cực điểm rồi hay không, cho nên Hàn Hoàng mới lấy kiểm tra tới thiết lập bẫy rập cho nàng, mục đích chính là để cho nàng thu dụng hậu cung nhiều hơn.

“Vẽ tranh, tốt.”

“Đá cầu, tốt.”

“Nhạc nghệ, tốt.”

“.....”

Mười mục kiểm tra xuống dưới, sáu môn loại ưu, trừ bỏ được miễn môn nấu ăn, cũng chỉ dư lại ba môn bắn cung, đánh xe và bơi lội. Bơi lội, cái này..... thời xưa cũng không có áo tắm, thật chẳng lẽ muốn nàng lột sạch quần áo bơi ở trong nước?

Hàn Hoàng cũng suy xét đến vấn đề này, cố ý hủy bỏ một môn kiểm tra này.

Trên sân cưỡi ngựa bắn cung, Hàn Linh ngồi xuống là một con tuấn mã màu trắng, nàng giương cung nhắc dây cung, mưa tên đang ở giữa ngón tay của nàng. Ngay phía trước hơn tám mươi bộ* chỗ lắp đặt vòng tròn bia mũi tên đỏ, một mũi tên này quan trọng nhất, nàng phải một kích bắn trúng.

*bộ là đơn vị đo độ dài xưa, một bộ bằng 5 thước.

Trong đám người vây xem, trừ bỏ đám người Hàn Hoàng, Sở Mặc, còn có học sinh khác trong thư viện, ánh mắt của bọn họ đều dừng ở trên người nàng, làm cho nàng cảm thấy áp lực gấp bội. Sau khi trải qua mười ngày khổ luyện, nàng tin tưởng nàng có thực lực này đạt tiêu chuẩn, chỉ xem hôm nay ở trường thi này phát huy một mũi tên.

Mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, tất cả lực chú ý của nàng đều tập trung ở một điểm hồng tâm đỏ tươi kia, cổ tay phải tiếp tục dùng sức. Đợi dây cung kéo lại đây nhất, chỗ dư quang, một bóng đen đang mạnh mẽ mà bỏ nhào về phía nàng, trên tay nàng run lên, mũi tên đã rời xa dây cung bắn về phía bia bắn tên.

“Dừng——”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 65: Bốn Tên Hôn Phu?!

Hàn Linh không kịp né tránh bóng đen mạnh mẽ nhào tới kia, từ trên lưng ngựa té xuống. Bóng đen kia liền ngừng ở trước mặt nàng, tựa như đang dương oai. Hàn Linh tập trung nhìn vào, thế nhưng là con ung, một con hùng ung uy phong lẫm lẫm.

Đây là làm sao vậy? Vì sao những con động vật nhỏ đó đều thích chạy hướng về phía bên người nàng? Nó chuyển động đôi mắt ung tinh lạng, có ý vị thị uy và khiêu khích, nàng cũng hít một hơi, xem ai ngang ngược hơn ai.

Bia bắn trên bên kia truyền đến tiếng phu tử báo bia: “Bắn không trúng bia, bắt kẻ phân.”

Lúc này, nàng mới kinh ngạc phát hiện mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, liền bởi vì con ung này trước mắt xuất hiện, nàng trật, hơn nữa liền trượt hai môn!

Ông trời ơi! Người không phải phải nó tới chuyên môn chinh ta đi?

“Không tính, mũi tên mới vừa rồi kia không tính!”

Không có người để ý tới nàng, Hàn Hoàng lập tức tuyên bố: “Hôm nay kiểm tra liền đến đây kết thúc đi, Tàn Hoàng bệ hạ, mời!” Hắn đưa Sở Mặc rời khỏi trường bắn, khóe miệng ngậm một ý cười thực hiện được, thấy âm hiểm làm sao.

“Lão cha, người không phải có ý định chinh ta đi?” Nàng cũng bất chấp cái gì lễ tiết hay không lễ tiết, hướng về phía bóng dáng của hắn kêu to, một lần

thất thủ này của nàng, đôi lấy chính là hai nam nhân sống sờ sờ, nàng có thể không nóng nảy sao?

Khi quay đầu lại nhìn con ung kia lần nữa, nó đã giương cánh bay cao, biến mất ở nơi nào đó trong không trung. Không thích hợp, quá không thích hợp, con ung này nhất định có vấn đề! Mặc kệ nó có vấn đề hay không, nàng đều phải nướng nó ăn.

“Mọi người đều nghe cho ta, ai bắt được con ung vừa rồi kia, ta sẽ để cho người đó làm phò mã của ta!”

Sau khi nàng nổi giận đùng đùng rít gào một tiếng, người trong toàn trường đều biến mất trong nháy mắt đến không còn một mảnh, toàn chạy tới bắt ung đi. Nàng xoay người, thấy được Long Chi Dực ở phía sau, hắn đang đứng ở phía sau nàng cười như không cười. Hàn Linh dùng sức trừng mắt hắn, người cứ vui sướng khi người gặp họa đi, đến lúc đó người được chọn không đủ, ta viết tên người vào danh sách tuyển phu.

Trong chỗ sắp xếp thư viện chuyên vì Hàn Hoàng, Hàn Linh khuyên can mãi mà thỉnh cầu Hàn Hoàng lại cho nàng một lần cơ hội kiểm tra nữa, thế nhưng lão nhân gia hẳn chính là làm sao cũng không mở miệng.

“Việc này không thương lượng, muốn trách thì trách con học nghệ không tinh, chỉ là một con ung là có thể làm con ngã xuống ngựa, thử hỏi sau này lên tới chiến trường, vậy con chẳng phải là hẳn phải chết không thể nghi ngờ?”

Nàng ngốc lảng, việc này cùng lên chiến trường thù có quan hệ gì?

“Tiểu Hoa Nhi, lại nơi này với phụ hoàng.” Hàn Hoàng đột nhiên vẫy tay về phía nàng, trên mặt lộ ra nụ cười từ ái, nàng giống như bị ma nhập, ngoan ngoãn bước đến trước mặt hắn.

“Tiểu Hoa Nhi, nhìn thấy biểu hiện hôm nay của con, trăm rất vui mừng. Tuy rằng con không phải Tiểu Hoa Nhi chân chính, thế nhưng trăm tin tưởng con là phúc tinh trời cao ban cho trăm.” Hắn vỗ nhẹ tay nàng, lời nói nhu hòa, làm nàng sinh ra ảo giác, phảng phất hẳn giống như thật là phụ thân của nàng.

“Ba năm trước đây, khi quốc sư nói cho trăm, khi Tiểu Hoa Nhi ở năm mười lăm tuổi sẽ có kiếp nạn, trăm liền vẫn luôn liệu mạng bảo hộ nàng, phải người ngày đêm không rời mà canh giữ ở bên người nàng, không cho nàng rời đi hoàng cung một bước, cho rằng như vậy là có thể tránh thoát một kiếp. Ai ngờ đến cuối cùng, vẫn là.....”

“Quốc sư cũng nói cho trăm, sẽ có một luồng u hồn thay thế Tiểu Hoa Nhi, mà vận mệnh của Hàn quốc cũng sẽ từ đây mà thay đổi. Trời cao tuyển định người phượng nghi thiên hạ thì ra không phải là Tiểu Hoa Nhi, mà là con! Cũng chính là nguyên nhân như thế, trăm mới muốn bồi dưỡng con thật tốt, đưa con tới thư viện, mài giũa tài năng và tính tình của con.”

“Con không có làm trăm thất vọng, con làm được rất tốt.”

Hàn Linh bĩu môi, ở trong đầu hung hăng mà mắng tên quốc sư gì kia, hẳn coi chính mình là thần toán tử sao? Liền bởi vì một câu thành sấm của hắn, nàng phải chịu người bài bố, tới cái thư viện quý gì đi học tuyển phu? Lần tới nếu để cho nàng nhìn thấy hắn, nàng nhất định hung hăng mà nhổ râu của hắn.

“Phụ hoàng, người liền không nghi ngờ quốc sư kia là cái bọn giang hồ bịp bợm? Vạn nhất hẳn nói muốn người đem ngôi vị hoàng đế nhường ngôi cho hẳn, chẳng lẽ người cũng nói gì nghe nấy?”

Hàn Hoàng tức giận mà trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, quát lớn nói: “Không được nói vậy! Quốc sư chính là người có thần thông, hẳn có thể biết trước quá khứ tương lai, chưa từng nói sai.”

“Chẳng lẽ còn là thần tiên không thành?” Nàng không phục lắm, trên đời này nơi nào thật sẽ có thần toán tử như vậy?

Hàn Hoàng kiên nhẫn giải thích nói: “Thân phận của quốc sư đặc thù, sau này con thấy hẳn, phải càng thêm cung kính với hẳn. Cho dù sau này bước lên long tòa, cũng phải coi hẳn làm quốc phụ đối đãi giống nhau, tuyệt đối không thể đắc tội với hẳn.”

Nàng không phục bĩu môi: “Vậy hẳn chẳng phải là so với ta thân phận còn cao? Vạn nhất hẳn noi chốn nhằm vào ta, hạn chế lời nói việc làm của ta, vậy ta phải làm sao bây giờ?”

“Quốc sư cao khiết độ lượng rộng rãi, không màng danh lợi, hẳn không phải người lấy chức lộng quyền, sau này lúc nhìn thấy hẳn, con sẽ tự hiểu rõ.”

Xem giọng điệu của Hàn Hoàng, tựa hồ đối với quốc sư này cực kỳ tín nhiệm, bất quá có một nhân vật như vậy tồn tại, đối với nàng mà nói sẽ không phải là một chuyện tốt.

Trong lúc nàng đang cân nhắc muốn làm sao trừ bỏ một cái uy hiếp lớn khoảng cách, Hàn Hoàng lại mở miệng nói: “Chuyện thư viện bên này cũng đã giải quyết xong rồi, ngày mai con phải cùng trăm hồi cung đi.”

Nàng buột miệng thốt ra nói: “Nhanh như vậy?”

Hàn Hoàng cười khê: “Như thế nào, con không bỏ được?”

“Còn được rồi.” Nàng cười ngượng, đợi ở chỗ này lâu như vậy, nhiều ít có chút cảm tình.

Lần này gặp lại Hàn Hoàng, sẽ cảm thấy hắn có điều khác biệt, không giống như lúc trước âm lãnh vô tình như vậy, cảnh giác với hắn cũng thả lỏng vài phần. Nàng tùy tiện mà ngồi xuống ở bên cạnh hắn, bưng lên ly trà hắn uống lên hơn một nửa, liền đưa về phía miệng mình.

Hàn Hoàng trên dưới đánh giá nàng một phen, đáy mắt xẹt qua một mạt tinh quang, đột nhiên nói: “Sau khi hồi cung, cũng nên chuẩn bị hôn sự của con. Trước khi đến sinh nhật mười sáu tuổi của con, mau chóng định ra hôn sự, thời gian gấp gáp, bốn tên hôn phu thì cùng nhau nạp tiến cung là được.”

“Phụt!” Nước trà mới vừa uống vào trong miệng, toàn bộ đều phun ra.

“Phụ hoàng, tại sao là bốn người?” Nàng có phải nghe lầm hay không?

Hàn Hoàng đáy mắt tinh quang tái hiện, từ từ nói: “Chúng ta ban đầu chính là đã nói, mục đích con tới thư viện chính là từ trong đồng đảo học sinh chọn lựa hai người trở lên làm hôn phu của con, rồi sau đó trăm cũng ở tin thuyết minh, con phải ở trong kiểm tra của thư viện mỗi môn đạt loại ưu, phẩm là có một môn không đạt loại ưu, con phải chọn thêm một người hôn phu. Trăm nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không phải nói giỡn với con.” Nói xong lời cuối cùng, hắn tăng thêm giọng điệu, hàn ý lãnh lạnh cũng theo đó mà phát ra.

Thật sẽ biến sắc mặt, trong chốc lát một cái dạng. Nàng yếu ớt hỏi: “Vậy..... nếu ta phản kháng thì sao?”

Quả nhiên, giọng điệu của hắn sậu lãnh, âm lãnh mà nheo lại đôi mắt: “Con không có lựa chọn nào khác! Bất quá, con là muốn tự mình tuyển phu, hay là để cho trăm tới giúp con chọn, cái này con còn có cơ hội lựa chọn.”

Xem tình hình, nàng là bị buộc lên Lương Sơn. Sợ hắn lại sửa chủ ý, nàng vội nói: “Vật ta chọn bang chủ bang Thiên Ma Dạ Ma Thiên.”

Hàn Hoàng cũng không nghĩ liền từ chối: “Hắn không được, hắn không ở trong danh sách, hơn nữa hắn là người trong giang hồ, không xứng vào cung trở thành phò mã.” Nghe giọng điệu của hắn, tựa hồ đối với Dạ Ma Thiên hiểu biết thâm hậu, cũng đúng, vốn dĩ thư viện hết thầy liền ở trong không chế của hắn, hắn làm sao sẽ không biết quan hệ giữa nàng và Dạ Ma Thiên đâu?

“Ta mặc kệ, ta chỉ thích hắn, người không cho hắn tiến cung, vậy ta một người cũng không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 66: Long Chi Dục U Âm

Hàn Hoàng chợt chụp bàn dừng lên, híp con ngươi hung ác nham hiểm hừ lạnh một tiếng: “Đừng cùng trăm cò kẻ mặc cả, trăm không có cái nhẫn nại này!” Bàn tay của hắn lướt qua, lưu lại một chưởng ấn hăm sâu. Má ơi, thì ra Hoàng đế lão cha cũng là biết võ công. Nàng liền nói sao, ở cái địa phương này, không có võ công, đó là không thể thực hiện được.

Nàng sợ tới mức từ trên chỗ ngồi bắn lên, Hoàng đế lão cha biến thái, trong chốc lát giống một từ phụ, trong chốc lát giống một ác ma, rốt cuộc người nào mới là hắn chân chính?

“Hàn Như Phong là trăm định ra, người không được lựa chọn, chọn một người khác, người mau chóng tự mình quyết định.”

“Không phải còn có ba người sao?” Nàng nhận mệnh, còn không phải là nạp phu sao? Dù sao trong hoàng cung vốn là nuôi nhiều người như vậy, nuôi thêm mấy người thì đã sao? Nạp phu, đặt ở một bên lượng, chẳng lẽ còn có thể cưỡng bách nàng cùng với bọn họ cái gì cái gì kia sao?

“Hai người khác, ngày sau trăm sẽ thay người làm chủ.” Hàn Hoàng giọng điệu không được xía vào, xoay nghiêng người, một bộ tư thái tiền khách.

“Còn có nhân quyền hay không?” Nàng chỉ dám nhỏ giọng mà nói thầm, bỗng nhiên có chút lo lắng vạn nhất Dạ Ma Thiên biết được tin tức nàng muốn thành thân, hắn có thể thật thương tâm khổ sở hay không, có thể một mình tới chất vấn nàng hay không? Nếu hắn thật sự tới, nàng lại nên đối mặt với hắn làm sao?

Thật là phiền lòng, chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới.

Nàng ngồi ở chỗ sâu trong rừng phong, chống cằm trầm tư.

Cuối mùa thu tới gần, dần dần lạnh lẽo, quần áo đơn bạc trên người đã không đủ chống lạnh.

Gió lạnh thổi qua, nàng lạnh không khỏi mà rung mình một cái, thoáng ngược mắt, nàng thấy được đôi long ủng màu đen quen thuộc kia. Hắn như thế nào tới? Nghe tiếng bước chân của hắn tới gần, lòng của nàng lại bắt đầu không chịu khống chế mà đập loạn, quá không có tiền đồ, tại sao có thể để cho hắn một lần mà lại một lần mà đảo loạn lòng hồ của nàng đâu?

Không muốn để ý tới hắn, nàng sợ nhìn thấy hắn khuôn mặt giống Trạch Dĩ kia, nàng sẽ lại lần nữa mất khống chế. Giống hệt ốc sên mà, nàng khép mắt lại, làm bộ nghỉ ngơi.

Tiếng bước chân của hắn dừng lại ở trước mặt của nàng, nàng có thể cảm giác được ánh mắt mãnh liệt của hắn nhìn nàng chăm chú, liền ở trên đỉnh đầu của nàng. Nàng tiếp tục giả bộ ngủ, chính là không phản ứng hắn, thời gian lâu rồi, hắn hẳn là sẽ thức thòi mà tự động thối lui đi.

Một tiếng cười khê từ phía trên đỉnh đầu truyền đến, mang theo vài phần trào phúng: “Ngươi cũng thật làm được, đầu tiên là giả bộ ngủ, sau đó lại giả bộ thâm tình, bây giờ lại giả bộ ngủ, rốt cuộc cái nào mới là sự thật?”

Nàng đột nhiên mở mắt ra, thì ra hắn cho rằng nàng nhận sai hắn vì Trạch Dã, đều là nàng đang cố làm ra vẻ, hắn thế nhưng đối đãi với nàng như thế? Nàng ngheh coi ánh mắt hơi mang hàn ý của hắn, cười lạnh nói: “Người giống như ngươi như vậy không hiểu cảm tình, lại có cái tư cách gì bình luận người khác?”

“Ngươi diễn nhiều tiết mục như vậy, đơn giản chính là muốn khiến cho trầm chú ý? Phụ hoàng của ngươi trăm phương ngàn kế mà muốn nhỉnh bộ trầm, cho rằng dùng mỹ nhân kế là có thể làm trầm vô điều kiện mà ủng hộ Hàn quốc, không khỏi nghĩ đến quá mức ngây thơ.”

Nàng cười lạnh, hắn thật đúng là biết tưởng tượng, diễn kịch sao? Vì hắn?

“Ngươi đừng tự mình đa tình, lúc trước là ta nhận sai người, mới có thể cảm xúc mất khống chế, bất quá bây giờ ta xem đến rất rõ ràng, ngươi không phải là hắn. Ngươi thậm chí liền một phần vạn của hắn đều so ra kém, bởi vì ngươi máu lạnh lãnh tình, ngươi không xứng có một khuôn mặt lớn lên giống như hắn.”

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, ánh mắt hung ác nham hiểm nheo lại, nốt ruồi ở ấn đường cũng theo đó mà trở nên càng thêm yêu dã. Hắn tiến lên bóp trụ cằm của nàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Máu lạnh lãnh tình? Ngươi có tin bây giờ trầm là có thể giết ngươi hay không?”

Nàng cười khê, trong thư viện hơn phân nửa là binh lính của Hàn quốc, hắn cũng không nghĩ bây giờ ai mới là chủ nhân của nơi này. Muốn uy hiếp nàng, cũng không nhìn xem nàng là ai, há là người khác dám ba câu là có thể dễ dàng bị uy hiếp?

“Ngươi thật sự có thể giết được ta sao? Cũng đừng quên, khi ở đầm nước, vẫn là ta cứu ngươi một mạng.” Nàng kẻ sát vào hắn, hướng tới trên khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ không tì vết của hắn thổi khí, ác liệt mà ý đồ gọi lên ký ức xấu hổ của hắn.

Quả nhiên, sắc mặt của hắn càng trầm, vô cùng tức giận mà quát: “Nữ nhân, ngươi còn dám nhắc đến chuyện ở đầm nước, trầm lập tức chấm dứt tính mạng của ngươi.”

Nàng không sợ chết mà duỗi tay xoa trước ngực của hắn, đầu ngón tay ở trước ngực của hắn qua lại lưu luyến, cười đến vô cùng mập mờ: “Ta chính là ân nhân cứu mạng của ngươi, có ân không báo, Tần Hoàng bệ hạ không cảm thấy không khỏi quá thất lễ sao?” Mặt cười nhẹ chớp, nàng chính là muốn cố ý chọc giận hắn, lại không cách nào lấy nàng như thế nào. Ai bảo hắn làm hại nàng thiếu chút nữa chặt đứt khí, lại thương tâm muốn chết.

Mặt của hắn lại kẻ sát vào nàng vài phần, thịnh nộ đầy mặt, đang ở kẻ bên bên cạnh bùng nổ, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không cần khiêu chiến nhẫn nại của trầm!”

Hắn càng là tức giận, đáy lòng của nàng càng là vui sướng, tay của nàng dán lên thân mình của hắn hướng về phía trước, chậm rãi xoa mặt của hắn. Khuôn mặt quen thuộc kia, nàng đã sớm muốn chạm đến, trên đời làm sao sẽ có người lớn lên giống nhau như thế, ngay cả cảm giác chạm đến cũng giống nhau như đúc, nàng ngâm khê kêu lên tiếng: “Trạch Dã.”

Hai mắt của hắn co lại, tức giận trong mắt so với vừa nãy càng tăng lên, hắn đột nhiên cúi người xuống hung hăng mà cắn xé môi của nàng, cắn cánh môi của nàng, đều không có chút lòng thương hương tiếc ngọc nào. Nàng dùng sức mà đập đánh hắn, cảm giác ngoài miệng đau đón càng sâu. Nam nhân biến thái, cư nhiên thích cắn môi người khác?

Hắn rút cuộc buông lỏng nàng ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú chỗ phấm huyết sắc trên môi của nàng, hắn rất là vừa lòng nói: “Về sau, không cần lại làm trầm nghe thấy cái tên này!” Hắn xoay người rời khỏi rừng phong, tiếng bước chân trầm ổn dần dần rời xa.

Tức giận trong lòng của nàng lại càng ngày càng thịnh, ngoài miệng đau đón không ngừng, một loại cảm giác nhục nhã bao phủ toàn thân. Nàng hướng tới ngoài rừng lớn tiếng kêu lên: “Biến thái chết tiệt, ta nguyện rửa ngươi!”

“Băng Tư! Ngươi chết tiệt chạy đi đâu? Ngươi chính là bảo hộ ta như vậy sao?”

“Đừng hô, hắn bị Hoàng thượng kêu đi hỏi chuyện.” Long Chi Dục không biết từ chỗ nào nhảy ra tới, tựa hồ đã ở đây một lúc.

Nàng tức khắc chuyển sự tức giận này tới trên người của hắn, chất vấn nói: “Ngươi vừa rồi thấy được có phải hay không? Tại sao ngươi không ra cứu ta?”

Hắn ôm kiếm mà đứng, lãnh khốc mà lắc đầu nói: “Ta không thấy được sinh mệnh của công chúa đang bị uy hiếp, ta cho rằng không cái này không cần thiết.”

Hắn Linh khó thở, chẳng lẽ phải chờ tới lúc nàng bị người khác khi dễ đến thảm, hắn mới cho rằng cần thiết cứu nàng sao? Được, nếu ngươi bất nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa.

Nàng sửa lại giọng nói, vuốt miệng của mình nói: “Ta cảm thấy trước phải thông báo cho ngươi một tiếng, ta đã quyết định, muốn chiêu ngươi làm một trong số phò mã của ta. Thời gian liền mau tới rồi, sau khi chờ hồi cung không sai biệt lắm liền cử hành hôn lễ, ngươi tốt nhất chuẩn bị nhiều một chút, đến

lúc đó, nhưng đừng thất lễ.” Nhìn thấy mặt của hắn ở trong nháy mắt biến đen, nàng mang theo nụ cười thắng lợi, lướt qua vai của hắn.

“Đã nói rõ ràng, vì sao lật lọng?” Hắn ở phía sau người chất vấn.

Nàng cũng không quay đầu lại nói: “Ước định của chúng ta không có thực hiện, cho nên hứa hẹn của ta cũng không thể thực hiện, ngươi vẫn là tiếp thu sự thật đi. Yên tâm, bản công chúa nhất định sẽ không vắng vẻ ngươi.” Nụ cười thật lớn nở rộ ở bên môi của nàng, cho đến khi trên cánh môi của nàng truyền đến từng cơn đau, nàng mới dừng tươi cười. Không cần quay đầu lại xem, cũng có thể đoán được biểu tình ăn mật trên mặt của hắn lúc này, tâm tình của nàng tức khắc rất tốt.

Nếu đã có điều quyết định, Hàn Linh liền muốn sớm kíp mà thông báo cho Hàn Hoàng, để tránh hắn lại sửa đổi chủ ý, tùy tiện tìm một nam nhân cho nàng.

“Phụ hoàng, ta đã chọn được, liền Long Chi Dực, ta muốn hắn làm phò mã của ta.” Còn chưa vào nhà, Hàn Linh liền một đường ồn ào, đợi sau khi nàng đi vào phòng, tức khắc trợn tròn mắt.

Trong phòng đâu còn có bóng dáng của Hàn Hoàng, lại là Sở Mặc ngồi ở trên vị trí vốn nên là của Hàn Hoàng kia, thanh thần mà uống trà. Nhìn thấy nàng tiến vào, Sở Mặc tặng nàng một ánh mắt rừng mình, con ngươi đen co rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Đóng Gói Xuống Núi

Phò mã? Nữ nhân này cũng thật không biết xấu hổ, tự mình chọn lựa phò mã.

Không đúng, lúc trước Hàn Hoàng còn cùng hắn đề cập đến việc hai nước liên hôn, làm sao thời gian chỉ trong chớp mắt nàng liền bắt đầu chọn lựa phò mã?

“Ngươi vừa mới nói cái gì?” Lời nói của hắn âm trầm, mang theo hàn ý nhiếp người.

Hàn Linh đâu còn dám đáp lời, cất bước liền muốn chạy, mới vừa rồi ở trong rừng phong bị hắn khi dễ một phen, ai biết hắn còn có thể nổi điên hay không, tiếp tục ngược đãi nàng. Chân còn chưa có bước ra cửa, liền đập vào một bức tường người, nàng ngẩng đầu, thấy được trước mặt là Hàn Dực thị vệ của Sở Mặc. Nàng sang trái, hắn cũng đi theo sang trái, nàng sang phải, hắn cũng sang phải, cho đến khi đi từng bước bức nàng trở về trong phòng.

“Các ngươi muốn làm gì? Các ngươi nếu là còn dám đối với ta đánh, ta liền kêu người.”

Sở Mặc ước lượng chén trà trong tay, không hề bụng nói: “Ngươi kêu đi, xem có ai dám không trải qua sự cho phép của trẫm xông tới.” Hai tròng mắt của hắn khí phách mười phần, lóe quang mang khác thường, giống như là nhìn thấy con mồi của mình.

Hàn Linh nhìn bốn phía xung quanh, nhớ tới mới vừa rồi khi vào phòng, thị vệ ngoài cửa giống như đều đã rút đi, chẳng lẽ Hoàng đế lão cha thật rồi đi?

Nàng không tin tà, duỗi dài cổ hướng ra ngoài hô to: “Người đâu a, phi lễ a! Mau tới cứu giá!”

Sở Mặc phốc mà phun ra một ngụm trà, nữ nhân này suy nghĩ cái gì? Hàn Dực kinh ngạc mà nhìn về phía chủ tử của mình, hắn còn chưa bao giờ thấy chủ tử cuồng quá như thế.

Hồ hồi lâu, ngoài cửa một chút động tĩnh cũng không có, nàng không khỏi có chút nhụt chí.

“Phụ hoàng của ta đâu?”

Sở Mặc đứng lên, bóng dáng cao lớn lập tức hướng nàng bao phủ mà đến, mỗi một bước đi của hắn, đều mang cho nàng khí thế kinh sợ xưa nay chưa từng có, hắn giống như từ nhỏ chính là vương giả, khí thế bá giả toàn thân làm người sợ hãi.

“Phụ hoàng của ngươi đã hồi cung, hắn trước khi đi phó thác cho trẫm, để cho trẫm đưa ngươi hồi cung.”

Đưa nàng hồi cung? Nhưng nàng nghe như thế nào không giống như là có chuyện như vậy?

Nàng lắc đầu không tin: “Không có khả năng, hắn tại sao lại vội vã hồi cung? Tại sao lại phó thác ta cho ngươi?” Cái này cũng quá không hợp lý, chẳng lẽ Hoàng đế lão cha thật sự tính toán bán nàng?

Một nụ cười lạnh trào phúng từ bên môi của hắn hiện ra: “Ngươi chẳng lẽ đã quên, ngươi cùng trẫm là có hôn ước.”

Hàn Linh bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng, lúc trước khi ở đầm nước, nàng nghe lên đến hẳn là hẳn rất phản cảm Hoàng đế lão cha đưa nàng cho hẳn, thế nhưng bây giờ hẳn chủ động đề cập, hay là.....

“Người muốn cưới ta?” Nàng tự mình cảm giác tốt đẹp.

Khỏe môi mông khê kéo, Sở Mặc cười nhạo: “Trẫm còn không có quyết định có cưới hay không, vậy phải xem biểu hiện của người như thế nào.”

Mắt tròn trắng, hẳn thật đúng là cho rằng nàng muốn gả cho hẳn như vậy sao? Hàn Linh khinh thường mà bữu môi nói: “Tự đại cuồng, người cho rằng ta thật muốn gả cho người? Ta nói cho người biết, ta đã có vị hôn phu, hơn nữa không chỉ là một người, mà là bốn người.” Túm túm mà cùng hẳn so bốn cái thủ thế, đừng tưởng rằng hẳn lớn lên giống với Trạch Dã, nàng liền sẽ không màng tất cả mà yêu hẳn, bọn họ dù sao cũng là khác biệt.

Sắc mặt của Sở Mặc trầm xuống, mắt đen lập lòe lạnh lẽo lạnh lạnh quý dị quang mang, hẳn tức giận: “Hàn Dục, từ hôm nay trở đi, một tác cũng không rời mà đi theo nàng. Nếu có nam nhân khác tiếp cận nàng, giết không tha!”

“Này, người đây là có ý tứ gì? Ta cùng nam nhân khác lui tới, người e ngại chuyện gì?” Hàn Linh cả kinh, nam nhân này không khỏi quá bá đạo, ngay cả nàng cùng người nào kết giao cũng muốn can thiệp. Chậm đã, cảm giác này như thế nào như là..... Nàng rất là tò mò hỏi ra suy nghĩ trong lòng: “Chẳng lẽ nói..... người ghen?”

Sắc mặt của Sở Mặc lạnh hơn, ngay cả trong gian phòng cũng theo đó mà trở thành phòng băng, hẳn lạnh lùng hạ lệnh nói: “Hàn Dục, trẫm hôm nay không muốn gặp lại nữ nhân này, quãng nàng ra ngoài cho trẫm!” Hẳn cố ý tăng thêm ba chữ “quãng ra ngoài”, mà Hàn Dục cũng vô cùng cương vị công tác mà thực hiện cái mệnh lệnh này của hẳn, không lưu tình chút nào mà một tay quãng nàng từ trong phòng ra bên ngoài.

“Thích ta cứ việc nói thẳng, làm gì then quá thành giận? A ——”

Hàn Linh nặng nề mà ngã trên mặt đất, mắt thấy Hàn Dục từ trong phòng đi từng bước về phía nàng, nàng đầu còn dám tiếp tục lưu lại. Thi triển khinh công, nàng bỏ trốn mất dạng.

Từ chỗ của sơn trường biết được, Hàn Hoàng thật sự đã xuống núi, Băng Tư cũng đi theo Hàn Hoàng đi trước một bước, nghe nói là trong triều đã xảy ra chút dị trạng, yêu cầu Hàn Hoàng chạy đến xử lý, cho nên đi có hơi vội vàng chút. Nếu Hàn Hoàng đều đi rồi, trong thư viện cũng không có vật gì đáng giá nàng lưu luyến, không nói hai lời, nàng một người thu thập tay nải một mình xuống núi. Sợ Hàn Như Phong đi theo nàng, nàng cũng không cáo biệt với mọi người, chỉ để lại một phong thư liền ôm Tiểu Tân Tân vội vàng xuống núi.

Sau khi tới dưới chân núi, nàng mới nhớ tới, nàng hoàn toàn không biết đường đi tới hoàng cung. Cái này..... có nên lại trở về thư viện tìm Hàn Như Phong dẫn đường hay không? Không được, mang theo hẳn quá phiền toái, vẫn là tự mình đi thôi, coi như là du lịch ngắm cảnh sau khi tới cổ đại.

Nàng bây giờ mặc chính là nam trang, đi đường cũng có thoải mái, ở chợ dưới chân núi mua một con khoái mã, sau khi hỏi đường, nàng liền mang theo bản đồ nhỏ giản dị tự mình chế tác bắt đầu lên đường. Đã đi hơn hai canh giờ, đường ở phía trước càng ngày càng hoang vắng, nàng cảm giác có chút không thích hợp.

Theo lý thuyết, bản đồ trong tay nàng là hỏi qua vài người sau đó mới cuối cùng làm ra, người xem qua đều đã gật đầu nói đúng, làm sao sẽ ra vấn đề chứ? Nàng nào biết đâu rằng nàng hỏi qua những người đó hoàn toàn xem không hiểu đồ vật nàng vẽ, lại sợ bị người chê cười không có học vấn, tự nhiên là bảo sao hay vậy, cái gì đều nói là đúng.

Lại đi phía trước chính là một mảnh rừng rậm, nàng có chút do dự, ngẩng đầu nhìn xem sắc trời, rất nhanh trời liền tối, vào khu rừng này, nói không chừng đêm nay phải qua đêm ở trong rừng. Thế nhưng bây giờ quay đầu lại, cũng rất khó đến kịp khách điểm của trấn nhỏ cư trú, suy tư một hồi, nàng vẫn là quyết định đi về phía trước.

“Ngao ——”

Gió lạnh âm u lạnh lẽo, tiếng dã thú tru lên hỗn loạn trong rừng, không chỉ là Hàn Linh, ngay cả Tiểu Tân Tân trong lòng ngực của nàng cũng theo đó thấp thỏm mà tru lên, trong thanh âm mang theo âm rung.

Đây là địa phương quý quái gì? Âm trầm khủng bố như vậy?

“Tiểu Tân Tân, người chính là sư tử, tương lai là vua của rừng rậm, người tại sao có thể không có tiền đồ như vậy?”

Nàng vừa dắt ngựa ở trong rừng đi bộ, vừa quở trách Tiểu Tân Tân trong lòng ngực, còn sư tử đâu, một chút gan dạ sáng suốt cũng không có. Tiểu Tân Tân thấy được nàng oán giận, ủy khuất mà nức nở khê khê, trong lòng nói người ta vẫn là tiểu hài tử, móng vuốt còn chưa có dài ra đâu. Nó đi đầu gối lên, cho nàng xem chân trước của mình, hai mắt lưng tròng, điềm đạm đáng yêu. Hàn Linh khinh bỉ liếc xéo nó liếc mắt một cái, đặt nó vào một cái túi ẩm treo ở trên lưng ngựa, đó là chỗ nghỉ ngơi tạm thời của nó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 2: Nội Lực Bùng Nổ

Tiếp tục vào sâu khu rừng, bên tai không ngừng vang lên tiếng dã thú gầm nhẹ, nàng không cách nào phán đoán đây là con dã thú gì, chỉ là nghe khiến cho người không rét mà run. Tay nàng gắt gao mà túm dây cương ngựa, ngưng thần cảnh giác động tĩnh xung quanh, con ngựa giống như cũng đã bị tiếng gầm kia ảnh hưởng, không chịu đi về phía trước.

Nàng có chút ảo não, dùng sức mà kéo ngựa, Tiểu Tân Tân đột nhiên nhảy dọc một cái thoát ra túi ầm nhảy vào trong lòng ngực của nàng, giống như đã nhận ra cái nguy cơ gì. Liên ở trong khoảng khắc nàng hoảng thân, phía sau một trận gió mạnh đột nhiên đánh úp lại, nàng đang muốn phản ứng, lại bị một con quái vật không lồ nặng nề mà đâm vào. Thân thể của nàng vọt mạnh một cái, ngã vào trong đất. Sau lưng truyền đến một trận đau đớn xé rách, nàng cảm giác được có hai cái móng vuốt thật sâu mà xẹt qua phía sau lưng của nàng, nàng nhin không được kêu thảm thiết ra tiếng.

Ngựa bị hoảng sợ, giống như điên mà nhanh chân chạy đi.

Nhưng thật ra Tiểu Tân Tân đột nhiên nhảy dựng lên, đâm về phía quái vật khổng lồ ở phía sau nàng.

Thừa dịp cái khoảng cách này, nàng xoay người nhảy lên, nhảy cách xa vài bước, đợi thấy rõ vật ở phía sau, nàng hoảng sợ, thế nhưng là một con sơn báo, sơn báo mang theo dải vân.

Tiểu Tân Tân bị hung hăng mà ném ra, sơn báo kia lại tiếp tục hung mãnh mà đánh úp lại về phía nàng, Hàn Linh bỗng nhiên mở lớn hai mắt, hiện giờ đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, không chấp nhận được nàng một chút do dự. Song chương của nàng đẩy chắn về phía trước, cổ thần bí lực lượng kia ở trong cơ thể cũng ở trong lúc nghìn cân treo sợi tóc mở mà trào dâng ra.

“A ——”

Chỉ một thoáng, cuồng phong nhĩn lại, gió cuốn là tàn, thế như lời đình.

Tiếng thét chói tai lâu dài không thôi, mà tiếng gió kia cũng hô hô càng tăng lên, đợi khi tất cả bình ổn, sức lực cả người của nàng đã hư thoát, mềm mại mà tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Trần ai lạc định, đợi khi nàng lại nhìn chăm chú xem sơn báo tập kích nàng kia, sơn báo kia thế nhưng đã bị đâm chết ở trên cây. Nàng khiếp sợ mà nâng lên đôi tay của mình nhìn ngắm, tiếng cười quái dị liên tiếp truyền khắp khắp khu rừng, không thể tưởng được nàng thế nhưng có tiềm lực lớn như vậy, có thể làm một con sơn báo sống sờ sờ bị tàn phá cho đến chết.

Cảm giác thành tựu lập tức xông thẳng ót, nàng vui vẻ đến gần như quên hết tất cả. Qua một trận, nàng mới nghĩ tới Tiểu Tân Tân, tìm kiếm khắp nơi, đều không thấy được bóng dáng của nó. Không xong, chẳng lẽ Tiểu Tân Tân bị ngộ hại?

“Ngao ——”

Một tiếng nước nổ réo rất thảm thiết từ trên ngọn cây phía trên đỉnh đầu truyền đến, thì ra Tiểu Tân Tân mới vừa rồi bị đuôi gió quét đến, thổi đến phía trên ngọn cây, một đôi mắt sư tử ngập nước thật sự chọc người trù mệnh.

Đã không có ngựa, Hàn Linh chỉ có thể ôm Tiểu Tân Tân tiếp tục đi bộ lên đường, cánh rừng này quá mức nguy hiểm, nàng vẫn là sớm một chút rời đi thì tốt hơn.

Ở nàng rời đi sau đó không lâu, sau cây đa cách đó không xa hai người đi ra, một người dạo bước đến trước sơn báo ngồi xổm thân xem kỹ, một người khác sau đó nhìn bóng dáng xa xa của Hàn Linh, lâm vào trầm tư. Hẳn tại sao không biết trên người nàng thế nhưng có nội lực mạnh như vậy, vậy vì sao lần trước khi hắn muốn lấy tính mạng của nàng, nàng lại không phản kháng?

Trên người của nàng cất giấu quá nhiều bí ẩn, hẳn càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

“Hàn Dục, trên người còn có thuốc trị thương không?”

Hàn Dục hơi hơi sừng sốt, chột hiểu rõ dụng ý của chủ tử, trong lòng tò mò, vì sao chủ tử đối với công chúa Hàn quốc này càng ngày càng đề bụng? Mới vừa rồi trong thời khắc nguy cấp, chủ tử liền có ý tứ ra tay tương trợ, chỉ là không dự đoán được đối phương thế nhưng có lực lượng bảo hộ chính mình cường hãn như vậy. Từ trong lòng ngực móc ra một cái bình sứ, hai tay dâng lên, chủ tử tùy tay cầm lấy liền đuổi kịp người ở phía trước.

Hàn Linh vừa đi, vừa cảm giác trên lưng nóng rát một mảnh, nàng rút cuộc chịu đựng không nổi, dựa vào một thân cây ngồi xuống. Mới vừa rồi bị sơn báo ở trên lưng quào hai đường vết thương, cũng không biết có thể lưu lại vết sẹo hay không.

Nàng nhìn xung quanh một chút, nghĩ thầm bên trong khu rừng này, có vết chân mới, hẳn là sẽ không có người tới, nàng liền yên tâm mà cõi ra xiêm y trên người, muốn xem kỹ tình trạng miệng vết thương một chút.

Sở Mặc đi đến nửa đường, đột nhiên gặp được nàng dừng lại cõi bỏ xiêm y của mình, một đôi chân tức khắc ngừng ở chỗ cũ, tiến cũng không được, lùi cũng không xong. Đáng chết, nàng liền không có một chút ý thức an toàn? Ở bên trong núi rừng, liền dám tùy tiện mà cõi áo tháo thắt lưng?

Da thịt trắng nõn trơn trượt từng tắc từng tắc hiện ra, mái tóc của nàng khê rơi, rũ xuống một bên vai, quay đầu nhìn xung quanh chỗ vết thương ở sau lưng. Hẳn cũng theo đó mà nhìn về phía trên lưng nàng, hai đường vết thương sâu hoắm mang theo màu máu chói mắt, nhìn thấy ghê người. Trong lòng

của hắn theo đó mà đau xuống, nếu là đổi lại những người đó các phi tử trong cung của hắn, nhìn thấy vết thương này đã sớm dọa đến hôn mê bất tỉnh, ai còn có thể giống nàng bình tĩnh vững vàng như vậy?

“Tê —— đáng chết, khẳng định sẽ lưu lại sẹo. Tiểu Tân Tân, người nói nếu là trên lưng để lại sẹo, có phải rất xấu hay không?”

Tiểu Tân Tân ngồi xổm ngồi ở phía sau nàng, thấp thấp mà nức nở, cũng vì nàng cảm thấy đau lòng, chính là nó cũng không có thể ra sức.

Một cái bước chân trầm ổn tiếng tới gần, Hàn Linh hoảng sợ, vội kéo xiêm y lên. Nàng làm sao có thể nghĩ đến trong rừng trừ bỏ nàng, còn có những người khác ở đây?

“Tại sao là lại người? Người đang theo dõi ta?” Nàng nói ra suy đoán của mình, nếu không nàng thật sự nghĩ không ra hắn xuất hiện tại đây lý do.

Sở Mặc ngồi xổm người đến trước người nàng, giọng điệu tha thiết nói: “Người bị thương, trầm giúp người thoa thuốc.”

Có chút khó có thể thích ứng hắn thành linh đột nhiên dịu dàng, Hàn Linh cự tuyệt ý tốt của hắn, xua tay nói: “Không cần, ta tự mình làm là được.”

“Người làm được sao?” Mặc kệ nàng phản đối, Sở Mặc một phen xoay qua thân mình của nàng, cúi đi trói buộc trên người nàng, chuyên tâm mà thoa thuốc cho nàng.

“Đau ——” Trong nháy mắt thuốc vào miệng vết thương, đau đớn tê tâm liệt phế, nàng nắm một cái đã bắt được quần áo trước ngực hắn.

“Đừng sợ, rất nhanh sẽ không có việc gì.” Giọng nói của hắn nhẹ nhàng, mềm mại, mang theo âm thanh mê hoặc, khiến cho cả người nàng đều thả lỏng lại. Bất tri bất giác mà dựa vào trước ngực hắn, có một lát hoảng hốt, nàng giống như cảm giác được Trạch Dã thật sự về tới bên người nàng. Nàng có thể nghe được tiếng tim đập của hắn, cảm giác được hô hấp của hắn, hắn đang ở bên người nàng.

Thân mình của Sở Mặc rõ ràng mà cứng đờ, đầu ngón tay chạm đến da thịt như ngưng chỉ của nàng, có lẽ có nàng bồi ở bên người, cũng là một chuyện thú vị.

“Ngao, ngao ngao ——” Tiểu Tân Tân ở một bên nhìn không được, nó còn đang bị thương mà, nó cũng muốn được thoa thuốc.

Hai người đồng thời bừng tỉnh, trên mặt có chút xấu hổ. Hàn Linh nhanh chóng mà mặc chỉnh tề, chống đỡ thân cây đứng lên.

“Cảm ơn, ta không có việc gì.” Vòng qua hắn, nàng mang theo Tiểu Tân Tân, lại tiếp tục lên đường. Sự chính mình lại sinh ra ảo giác, nàng vẫn nên cách xa hắn ra, không muốn cùng hắn có bất luận cái gì mất mát.

Thân mình đột nhiên nhẹ tênh, Sở Mặc từ phía sau bế ngang người nàng lên, dùng lời mệnh lệnh nói: “Phụ hoàng của người giao phó người cho trầm, trầm phải phụ trách đưa người an toàn về Hàn cung.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3: Cướp Bóc Sơn Tặc

Hàn Linh ngẩng đầu nhìn lên hắn, cảm giác dưới mắt nạt lạnh băng của hắn, kỳ thật cũng cất giấu một trái tim lửa nóng. Bỗng nhiên không hề đối với hắn phản cảm như vậy, nàng khẽ kéo khoe môi, phía trên kia còn có dấu vết hắn từng cắn xé. Nàng càng ngày càng nhìn không thấu người ở trước mắt, từ lúc vừa thấy mặt liền muốn giết nàng, đến lúc sau lại lần nữa mà đối với nàng nói lời lạnh nhạt, hiện giờ lại bỗng nhiên đối với nàng quan tâm, nàng nghiêm trọng hoài nghi người này có chứng bệnh nhân cách phân liệt.

Màn đêm rớt cuộc giáng xuống, cánh rừng quá lớn, ba người không thể đứng lúc đi ra khu rừng, chỉ có thể tạm thời qua đêm ở trong rừng.

Hàn Dực tìm kiếm củi lửa, đốt lên một đống lửa, mặt khác còn săn mấy con vật hoang trở về đỡ đói. Âm thanh nhỏ giọt tách tách, mùi thơm món ăn thôn quê thổi đến, thêm đến Tiểu Tân Tân cao năng chân trước đứng ở hàng phía trước chờ thức ăn, bộ dáng lúc này của nó cực kỳ giống chó Nhật, chỉ kém thè lưỡi mà thôi.

Hàn Linh thú vị mà đánh giá Tiểu Tân Tân, lại ngẩng đầu nhìn Sở Mặc ở phía đối diện, từ sau khi trời tối, hắn liền bỗng nhiên xa cách nàng, không cho nàng tới gần bên người trong vòng ba bước, ngay cả Hàn Dực cũng không ngoại lệ. Nàng thật hoài nghi hắn thật sự có chứng bệnh nhân cách phân liệt, lại còn có phân ra ngày đêm, ban ngày là một dạng, buổi tối lại là một dạng khác.

Món ăn thôn quê rất cuộc nướng chín, trong lúc Hàn Dực cắt thịt, Hàn Linh lấy một miếng to trong đó đi đưa cho Sở Mặc, tốt xấu gì hắn cũng chiếu cố nàng lâu ngày, nàng cũng nên lấy chút thành ý ra tới tỏ vẻ hữu hảo.

Còn chưa đi gần năm bước, cả người Sở Mặc cảnh giác, trừng mắt về phía nàng, quát bảo nàng dừng lại: “Đứng lại! Không được tới gần trầm một bước, nếu không trầm sẽ giết người!”

Hơi thở khùng bỏ lạnh lạnh từ xung quanh người hấn bùng nổ, Hàn Linh sợ tới mức trên tay run lên, miếng thịt lớn cũng rớt vào trong đất cát. Nàng ngóng nhìn hấn, trong mắt của hấn sát ý rất đậm, càng có rất nhiều phòng bị và cảnh giác, hấn đến tột cùng đang sợ hãi cái gì? Trực giác của nàng cảm giác hấn là đang sợ hãi, một loại sợ hãi không biết tên.

“Công chúa, Hoàng thượng không thích người khác tới gần hấn, mời người trở về vị trí của người.” Hàn Dực cũng tiến lên cản lại nàng.

Trong lòng Hàn Linh ngột ngạt, nàng bắt quả là có lòng tốt đưa đồ ăn cho hấn, ai ngờ hấn không cảm kích như thế. Không hề để ý tới hấn, sau khi ăn no, nàng liền ôm lên Tiểu Tân Tân ngủ ở một bên.

Sở Mặc nhíu mày, vênh tai lắng nghe hết thấy xung quanh, hai đám của hấn nắm chặt, toàn thân căng thẳng đến lợi hại. Nghe được đối diện truyền đến tiếng hít thở vững vàng, ánh mắt của hấn hơi dờn, nhìn chằm chằm cái phương hướng kia, ánh mắt tan rã, tìm không thấy tụ điểm.

Lúc sáng sớm, bọn họ là bị một đội ngựa bừng tỉnh.

Vô cùng cầu huyết mà, bọn họ thế nhưng gặp phải mã tặc.

Thủ lĩnh mã tặc cầm một thanh đao cứng, ngồi ngay ngắn ở trên tuần mã, kiêu căng ngạo mạn: “Nhanh chóng giao nộp tất cả đồ vật đáng giá ở trên người đều ra đây, có lẽ còn có thể lưu cho các người một cái mạng.”

Hàn Dực cầm kiếm tiến lên, rất có khí thế mà cùng bọn họ giằng co: “Lớn mật! Cũng không mở ra mắt chó của các người, nhìn xem người các người chặn lại đến tột cùng là ai?”

Thủ lĩnh mã tặc chút nào không để hấn vào mắt, phui tay hạ lệnh: “Lão tử quản các người là ai, các huynh đệ, lên!”

Hàn Linh thấy nhanh như vậy tình hình chiến đấu sẽ nổ ra, vội vàng thối lui đến khu vực an toàn, dù sao có hai người bọn họ ở đây, đối phó đám sơn tặc hấn là không có vấn đề.

Giao chiến mấy hiệp, Sở Mặc cũng rời khỏi vòng chiến, hấn đã hiểu biết được nhiều ít thực lực của đám sơn tặc, rất tin tưởng một mình Hàn Dực có thể ứng phó. Hàn Linh nhắm mắt theo đuôi mà kẻ sát vào phía sau hấn, nàng không xác định hấn có phải còn giống như tối hôm qua hay không, người sống chó gần. Vừa định duỗi tay đi chụp đầu vai của hấn, Sở Mặc đột nhiên quay đầu lại quăng cho nàng một cái ánh mắt lạnh lẽo, sợ tới mức nàng vội rút tay lại.

“Không có việc gì, ta chỉ là muốn nói, để cho Hàn Dực lưu lại mấy người sống.”

Sở Mặc khó hiểu, nghi hoặc mà nhìn nàng, chờ đợi nàng giải thích.

“Đám sơn tặc này lui tới lâu dài ở chỗ này, khẳng định đánh cướp không ít tài vật, chúng ta tìm được chỗ cất giấu của bọn họ, sau đó phân chia tài vật của bọn họ, người nói cái chủ ý này thế nào?”

Sở Mặc hít lại mắt lạnh, trong lòng không khỏi mà buồn cười, nàng trái lại thế nhưng muốn đánh cướp tài vật của sơn tặc, thật không hiểu nàng suy nghĩ cái gì. Bất quá cái chủ ý này nhưng thật ra không tồi, hấn lớn như vậy, còn chưa từng làm qua chuyện thú vị như thế, thử xem cũng không sao.

Quăng một cái ánh mắt về phía Hàn Dực, chủ tớ ở chung nhiều năm, dù chỉ là một ánh mắt cũng đã truyền đạt tất cả tin tức. Hàn Dực thu thập xong đám sơn tặc, chỉ để lại thủ lĩnh sơn tặc dẫn đường, xuất phát về phía sào huyệt của bọn họ.

Mảnh cánh rừng này rắc rối phức tạp, nếu không phải có người dẫn đường, xác thật rất dễ dàng bị lạc phương hướng. Hang ổ của sơn tặc thì xây ở chỗ sâu trong khu rừng, người bình thường không có khả năng đến trong một cái sơn động. Hầm mở ra, từng rương vàng bạc châu báu tỏa sáng chói mắt, Hàn Linh không khỏi mà cứng lưỡi. Bọn họ có được nhiều tài vật như vậy, thế nhưng còn ngại không đủ, còn muốn tiếp tục đánh cướp mà sống, quả nhiên là lòng người không đủ rắn nuốt voi a.

“Nơi này tổng cộng có sáu cái rương, chúng ta vừa lúc hai bên phân chia, mỗi bên ba rương.” Hàn Linh đi một vòng vòng quanh kia sáu cái rương đựng đầy vàng bạc châu báu, chỉ vào ba cái trong đó nói, “Ba rương này chính là của ta, còn thừa ba rương cho các người.”

Sở Mặc và Hàn Dực hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, nàng rốt cuộc có biết tính toán hay không, bọn họ rõ ràng là ba người, nàng một người liền muốn chia một nửa tài vật.

Nhìn ánh mắt của bọn họ không đúng, Hàn Linh tự giác mà thoái nhượng một bước nói: “Được rồi, nhìn ở phân thượng các người ra sức tương đối nhiều, ta lại để lại nửa rương cho các người, như vậy thì được rồi đi?” Nàng cười đến vẻ mặt sáng lạn, nhưng đối phương lại không có nghĩ như vậy. Bọn họ ra người ra sức, nàng chuyện gì cũng không có làm, đã muốn chia đến nhiều tài vật như vậy, trên đời này thật sự có chuyện tốt bầu trời rớt bánh có nhân?

Ở dưới cái nhìn chăm chú của nàng, Sở Mặc duỗi tay từ giữa một rương tài vật trong đó lấy ra một sợi dây chuyền đá quý tương đối tinh xảo, đưa tới trước mặt của nàng, ta từ mà khẽ cười nói: “Cái này, coi như là trăm thưởng cho người, còn lại người nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Cái gì?!

Nàng mở to hai mắt, không thể tưởng tượng. Hấn thế nhưng qua cầu rút ván, cũng không nghĩ lúc trước chủ ý này là ai ra, tùy tiện lấy một sợi dây chuyền

liền muốn đưa cho nàng, không khỏi cũng quá xem thường người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 4: Kết Phường Làm Buôn Bán

Sở Mặc làm lơ biểu tình phẫn nộ của nàng, hướng Hàn Dục mệnh lệnh nói: “Đi mượn những người này đổi vàng bạc châu báu toàn thành ngân phiếu, mang theo cho thuận tiện chút.”

Hắn lại quay đầu nhìn về phía thủ lĩnh sơn tặc, biểu tình lúc này của hắn giống như bị người cắt thịt: “Người này, giết hắn!”

Thủ lĩnh sơn tặc sợ tới mức chân mềm, vội vàng quỳ xuống đất xin tha: “Đại gia, người buông tha tiểu nhân đi, tiểu nhân về sau nhất định hối cải để làm người mới, không bao giờ làm việc này.”

Sở Mặc con người hơi co lại, không chút nào lay được, gằn từng chữ: “Giết hắn!”

Một tia ánh sáng bạc chợt lóe, bảo kiếm trong tay Hàn Dục nhanh chóng mà xẹt qua cổ của thủ lĩnh sơn tặc, lưu lại một đường dấu vết nhọt nhọt. Mà đường dấu vết nhọt nhọt này, đã muốn lấy trọn tính mạng của hắn.

Hàn Linh chỉ là lạnh lùng mà nhìn này hết thấy, cũng không có tỏ vẻ đồng tình, nàng phe phẩy đầu, thờ dãi nói: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Sở Mặc lại lần nữa nhìn nàng với con mắt khác, nàng quả nhiên không giống người thường, không có như nữ tử bình thường tràn lan đồng tình và nhát gan nhu nhược, có thể khách quan mà phán đoán, bình tĩnh mà xem kỹ, rất là khó có được. Hắn không khỏi mà liên tưởng tới ngày đó ở thư viện nàng cùng Trần Nam Vương giảng co một phen lời lẽ, có lẽ nàng thật sự có tiềm chất làm nữ hoàng, thậm chí sẽ làm được rất xuất sắc.

Hàn Linh lúc này đã dời đi mục tiêu, cười hi hi tiến lên, cùng hắn thương lượng nói: “Người xem, chúng ta tốt xấu cũng là một cái đoàn thể, tuy rằng ta không có ra sức lực gì, nhưng mà ta vẫn luôn ở trên tinh thần ủng hộ các người, cho nên cái này..... có phải hắn là chia cho ta nhiều thêm một ít hay không?”

Sở Mặc nhíu mày nói: “Người là công chúa Hàn quốc, không lo áo cơm, muốn đồng vàng bạc châu báu này làm cái gì?”

Hàn Linh cũng không phục mà phản bác: “Vậy người vẫn là hoàng đế Tần quốc đâu, còn cùng ta đoạt đồng tài bảo đó?”

Con người lạnh băng co rút lại, trong ánh mắt âm u thâm thúy lộ ra một cỗ hàn ý nhiếp người, không đợi hắn phát tác, Hàn Linh đã thật không cốt khí mà lùi bước, yếu ớt mà lầm bầm nói: “Người ta là muốn lấy chút tiền tới làm buôn bán thôi.”

“Làm buôn bán?” Sở Mặc càng thêm hồ đồ, thân là công chúa còn cần làm buôn bán? Huống hồ nàng hiểu được như thế nào làm buôn bán sao?

“Đúng vậy, vạn nhất ngày nào đó ở trong cung chịu không nổi nữa, ta còn có thể tự mình nuôi sống chính mình, người nói có phải rất cần thiết hay không?” Tình tình Hàn Hoàng bất định, đối với nàng khi tốt khi xấu, trời mới biết ngày nào đó hắn có thể cảm thấy nàng đã không có giá trị lợi dụng hay không, sau đó xua đuổi nàng ra cung.

“Nếu không như vậy, chúng ta kết phường làm buôn bán đi? Người làm chủ tịch, ta tới làm tổng giám đốc chấp hành, đạt được lợi nhuận, chúng ta chia đôi lợi nhuận.”

Sở Mặc hoàn toàn nghe không hiểu nàng nói cái gì “chủ tịch”, “tổng giám đốc chấp hành” rốt cuộc là có ý tứ gì, chỉ nghe hiểu nàng muốn cùng hắn cùng nhau kết nhóm làm buôn bán, hơn nữa là chia đôi lợi nhuận. Thật là buồn cười, bản tính của nàng không khỏi đánh đến quá tốt chút.

Hắn gợn thẳng lên một ngón tay trỏ, rừ mi mắt, bên môi lộ ra một tia cười khê: “Chia một phần chín, người một, trầm chín, mỗi tháng đưa cho trầm một phần số con chi phí và lợi nhuận kỹ càng tỉ mỉ. Nếu người đồng ý, việc này liền quyết định như vậy, nếu không, không bàn nữa.” Giọng điệu không được xía vào, thịnh khí lẫm nhẫm, lại làm người khác không cách nào phản bác.

Hắn cũng thật đủ hắc, nào có ai nói sinh ý như vậy, so với nàng còn tàn nhẫn, Hàn Linh hung hăng mà cắn chặt răng, có còn tốt hơn so với không có, gật đầu đáp: “Được, thành giao!”

Trên một cái trán nhỏ cách so với cánh rừng, Hàn Dục phụ trách đổi tất cả vàng bạc và châu báu đều thành ngân phiếu, cả một chồng ngân phiếu lớn, mỗi một tờ đều là mệnh giá vạn lượng, chừng khoảng hai trăm tờ, người xem hoa mắt. Hàn Linh tiếp nhận ngân phiếu, vội vàng dùng miếng vải đen che nó kín mít, giấu ở trước ngực. Tài không ngoài lộ, nhưng ngàn vạn không thể đánh mất, về sau đường lui của nàng đã có thể toàn dựa vào nó.

Sở Mặc ngậm ý cười mà nhìn nàng, trong lòng ngực nàng cất ngân phiếu hai trăm vạn lượng, lại chỉ gọi một chén cháo loãng tới uống, nói là sợ làm cho không đồ quý chú ý. Hắn không khỏi mà buồn cười, rõ ràng là một người thông minh, tại sao cũng có lúc phạm hồ đồ? Nếu người ta thật sự theo dõi nàng, còn sẽ lưu ý nàng ăn ngon hay dở sao?

Lúc này bọn họ thân ở một nhà tù lâu, đúng là lúc tù lâu nhân khí vượng nhất, sở dĩ chọn nơi này, cũng là vì nàng một câu “Đại ẩn ẩn vu thị*, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”. Điều không biết nàng là nghĩ như thế nào, sau khi trong người mang số tiền lớn, thì hoàn toàn thay đổi thành người khác, nghi thần nghi quỷ, thấy ai đều cảm thấy đối với nàng có ý đồ.

*Câu nói đầy đủ là “Đại ẩn ẩn vu triều, trung ẩn ẩn vu thị, tiểu ẩn ẩn vu hoang dã”. Đây là câu thành ngữ của người Trung Quốc có nghĩa là: nơi ẩn trốn tốt nhất là nơi nguy hiểm nhất, được chia làm ba loại: nơi ẩn giấu sâu nhất là trong triều đình, sau đó là thành thị đông đúc, mà cách đơn giản nhất chính là tìm nơi hoang dã mà ở.

Này không, tiểu nhị vừa mới nói câu “Cẩm Lâu ở phía đối diện đêm nay hoa khôi sẽ diễn xuất”, nàng liền khẩn trương mà cho rằng tiểu nhị là muốn dụ dỗ nàng đi nơi phong nguyệt, sau đó nghĩ cách mê choáng nàng, đoạt ngân phiếu trên người nàng. Sở Mặc và Hàn Dục hai người trực tiếp làm lơ nàng, từng người trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Trở lại phòng của nàng, Hàn Linh đứng ngồi không yên, cổ đại này cũng không có cái kết sắt gì đó, thật là không có phương tiện. Nhìn chung quanh một vòng, bỗng nhiên nhớ tới biện pháp giấu kinh thư của Vi Tiểu Bảo, nàng nhanh trí vừa động, tiến đến ven tường gỗ cục gạch, nhìn xem chỗ nào tương đối hơi lỏng chút, có lẽ có thể tạm thời giấu ngân phiếu ở bên trong.

“Thịch thịch thịch.....”

Một trận vội vàng tiếng đập cửa qua đi, Hàn Linh không mời tự xuống đất vọt vào phòng của Hàn Dục.

“Mượn kiếm của ngươi dùng một chút.”

Hàn Dục cảnh giác mà nhìn nàng, có cảm thấy nàng không có cái lòng tốt gì: “Làm gì?”

“Chỉ mượn trong chốc lát, lập tức trả cho ngươi.” Không màng hấn có nguyện ý hay không, nàng cầm lấy kiếm của hấn liền chạy lấy người. Khi ra cửa, lại gặp được Sở Mặc, vì thế ba người cùng nhau đến phòng của nàng, nhìn nàng lấy kiếm ở trên vách tường mân mê một trận.

“Được, cái này cuối cùng an toàn.”

Hàn Linh vừa lòng mà nhìn một lần nữa lấp lên cục gạch, lại ở bên ngoài treo một bức họa, che đây một chút. Lần này chắc sẽ an toàn đi.

Khi quay đầu lại lần nữa, đón nhận ánh mắt khinh bỉ hai người khác, nàng cười ha hả nói: “Lo trước khỏi họa, lo trước khỏi họa.”

Nơi đây cách hoàng thành chỉ có một ngày hành trình, Hàn Linh còn không muốn nhanh như vậy hồi cung, vì thế thuyết phục hai người ở đây dừng lại thêm một ngày. Mới vừa nghe tiểu nhị nói Cẩm Lâu phía đối diện đêm nay có diễn xuất, nàng cũng có chút tâm động, muốn đi coi cho biết về ngoài của thanh lâu cổ đại.

“Không đi, trăm không có hứng thú.” Vừa đến buổi tối, Sở Mặc lại biến trở về tư thái người sống chớ gần, so với ban ngày thì không biết lạnh nhạt bao nhiêu lần. Hàn Linh thậm chí ngay cả mặt của hấn cũng không thấy, chỉ có thể cách cửa sổ cùng hấn đối thoại.

Hàn Linh có chút buồn bực, không đi thì không đi thôi, chẳng lẽ nàng còn không thể tự mình đi?

“Ta đây nhưng tự mình đi?” Nghiêng tai lắng nghe, bên trong một chút động tĩnh cũng không có, nàng mắt nhắm mà chu chu môi, xoay người đi rồi khỏi.

Nàng rời đi không lâu, cửa phòng dần dần mở ra. Sở Mặc sờ soạn bước ra cửa phòng, ánh mắt của hấn mê ly, ánh mắt mông lung, men theo chân tường, nhắm mắt hấn theo đó mà đi đến phòng cách vách.

“Hàn Dục.”

Hấn hô lên, Hàn Dục ở trong phòng lập tức chạy ra tới, vẻ mặt của hấn có chút kinh ngạc, thông thường lúc này, chủ tử đều không cho hấn tới gần, cho nên hấn cũng không cần lưu lại thủ hộ ở bên người chủ tử, không biết hôm nay vì sao khác thường như thế.

“Chủ tử có gì phân phó?”

“Ngươi đuổi theo nàng, bảo hộ an toàn của nàng.”

“Vậy còn chủ tử ngài thì sao?” Hàn Dục lo lắng mà nhìn chủ tử, cặp mắt đen bóng kia của chủ tử, ở trong đêm đen lại có vẻ tan rã không tiêu cự, trong lòng của hấn theo đó cũng đau đớn.

Giọng điệu của Sở Mặc lạnh lẽo, mang theo vài tia tức giận: “Trăm còn không phải một phé nhân!” Quay người lại, hấn lại dọc theo chân tường sờ soạn trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Đêm Đạo Thanh Lâu

Cầm Lâu, là một thanh lâu lớn nhất Cẩm Thành, tụ tập tất cả thanh lâu cùng ngành trong nhân tài kiệt xuất của Hàn quốc, các cô nương bên trong mỗi người dung mạo như hoa như nguyệt, kiều mị như hoa, không chỉ phẩm chất tốt đẹp, năng lực nghiệp vụ cũng là nhất đẳng nhất, cho nên vừa đến buổi tối, Cẩm Lâu liền trở thành tiêu điểm của toàn thành, địa phương phồn hoa cường thịnh nhất Cẩm Thành.

Hàn Linh cố ý thay đổi một thân nam trang, hướng trong Cẩm Lâu tham quan du ngoạn.

Người ra vào Cẩm Lâu quá nhiều, nàng mới vừa đi vào, đã bị người đèn đuốc đẩy đến bị lạc phương hướng. Thân mình của nàng vốn dĩ đã đơn bạc, lại bị đèn đuốc ở trong một đồng nam nhân, mùi hôi nách gay mũi, mùi má phấn bay thẳng tới trong mũi, nàng thật sự có chút nhìn không nổi, hướng tới đám người gào to lên: “Này, có thể giữ trật tự chút hay không? Chợ bán thức ăn mua đồ ăn cũng còn có cái thứ tự đến trước và sau đó.”

Đám người dần dần ngừng di chuyển, toàn bộ quay đầu lại nhìn về phía nàng, ánh mắt khác biệt. Chẳng lẽ nàng nói sai rồi cái gì sao? Nàng có chút không hiểu được.

Cửa thang lầu của lầu hai xuất hiện một người nữ tử trung niên, trang điểm đến hoa hòe lộng lẫy, diễm lệ phục sức phối hợp, quá mức tục khí. Nàng cong mi cười, không đếm được nếp nhăn nơi khoé mắt xuất hiện ở đuôi mắt của nàng, ghi lại nước cờ bất tận tang thương.

Nàng dựa nghiêng ở cửa thang lầu, liếc nhìn về phía Hàn Linh, sắc mặt khó coi: “Công tử, lời này của ngươi có ý gì? Ngươi coi các cô nương trong lầu của chúng ta như là chợ bán thức ăn hàng hóa sao? Lời này của ngươi không khỏi quá mức đã thương người.”

Hàn Linh ngẩng đầu nhìn nàng, vừa thấy nàng này trang điểm, liền lập tức đoán được đây là tú bà thanh lâu, chức nghiệp trang phục, rất dễ dàng phân biệt. Nàng xuyên qua đám người, đi về phía trước, giải thích nói: “Hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm. Các ngành các nghề đều có hành vi thường ngày của chính mình, ta là tuyệt đối tôn trọng, ta chỉ là cảm thấy trong lầu này trật tự quá mức hỗn loạn, ảnh hưởng không khí.”

Tú bà lật xem mu bàn tay và móng tay của chính mình, cũng không hề lấy con mắt nhìn nàng, lẩn lộn ở đây đã lâu rồi, nàng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra khách nhân tam ngũ cửu đẳng phân cấp, cho nên chỉ nhìn nàng một cái, liền nhận định nàng không phải nhà người phú quý gì, không đến chỗ có thể chật.

“Vậy cũng không có biện pháp, đêm nay là đương gia hoa khôi trong lầu của chúng ta trình diễn tài nghệ diễn xuất, một năm cơ hội cũng chỉ có ba lần, ai không nghĩ tới thấy một phương dung? Công tử ngươi không phải cũng là hướng về phía danh hiệu của hoa khôi mà đến sao?” Giọng điệu của nàng mang theo ý khinh thường.

Hàn Linh không để ý, cười đáp: “Đúng vậy, mình tình diễn xuất, vậy khẳng định là hiện trường chật ních. Mụ mụ tỷ, có thể hay không tìm cho ta một cái vị trí tốt, ta thích thanh tĩnh chút, đại đường nơi này quá náo loạn.”

“Nha, xem ở phân thượng miệng của ngươi ngọt như vậy, mụ mụ ta liền tìm cho một cái chỗ tốt.” Tú bà vui vẻ mà nở nụ cười, nếp nhăn nơi khoé mắt lõm vào thật sâu, quay đầu lại lên tiếng gọi nha đầu hầu hạ trên lầu, “Mai Nhi, mang vị công tử này đi sương phòng trên lầu.”

“Cảm ơn mụ mụ tỷ.” Hàn Linh ngọt ngào mà kêu, trong nội tâm lại cực kỳ khinh bỉ nàng, từ thần thái của đối phương liền nhìn ra được ngày thường tất là một người ham lợi.

Ở dưới sự dẫn dắt của nha hoàn Mai Nhi, Hàn Linh đi theo lên lầu hai, một đường đi tới một đường tham quan, lần đầu tiên nhìn thấy trang trí và bố cục của thanh lâu cổ đại, quả nhiên theo trước ở trên TV nhìn thấy cực kỳ tương tự, chẳng qua Cẩm Lâu này không có vẻ như trong truyền thuyết dơ bẩn văn đục, ngược lại ân ân lộ lộ ra một cổ nhã ý.

Ở cổ đại, thanh lâu chính là một ngành sinh ý rất có tiền đồ, Hàn Linh cộng lại nếu không phải lấy ngân phiếu của Sở Mặc cũng tới đầu tư một thanh lâu thử xem. Vì thế nàng cùng Mai Nhi hỏi thăm tình huống hoạt động của thanh lâu, làm một chút điều tra thị trường nông cạn: “Mai Nhi, trong lầu này của các ngươi mỗi tháng lợi nhuận như thế nào?”

Mai Nhi hơi hiện kinh ngạc, lắc đầu nói: “Ta chỉ là một hạ nhân, làm sao sẽ biết cái này?”

Hàn Linh chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Vậy giống nhau một người khách nhân tới nơi này tiêu phí, trung bình tiêu phí là bao nhiêu?”

Mai Nhi suy nghĩ một chút, trả lời: “Khách nhân này cũng phân tam, ngũ, cửu đẳng, người thường tới uống rượu hoa, đại khái là mười lượng bạc, nếu khách nhân ở chỗ này kêu cô nương qua đêm, vậy lại thêm hai mươi lượng; mà những người nhà phú quý công tử đó tới, tiêu phí liền nhiều chút, một bàn rượu và thức ăn ít nhất năm mươi lượng, có đôi khi khách nhân cao hứng còn sẽ cho tiền thưởng; nếu là những vương công quý tộc đó tới, vậy ít nhất chính là tiêu phí một trăm lượng trở lên, có đôi khi thậm chí hơn một ngàn. . . . . Đùng rồi, công tử hỏi cái này để làm cái gì?” Nàng đột nhiên ý thức được đối phương nên không phải là thám tử cùng ngành, tiến đến cùng các nàng đoạt sinh ý đi.

Nhìn ra đối phương nghi hoặc và cảnh giác, Hàn Linh không hề tiếp tục hỏi tiếp, lắc đầu nói: “Không có gì, tùy tiện hỏi một chút thôi.”

Khi đi qua một gian sương phòng, bỗng nhiên nghe được một trận tiếng đàn từ trong phòng truyền ra, tiếng đàn kia rất đặc biệt, lập tức hấp dẫn lực chú ý của nàng.

“Ồ, ai ở bên trong đánh đàn vậy?”

Mai Nhi dừng chân, quay đầu lại nói: “Đó là một vị khách quý, mụ mụ không cho quấy rầy, công tử vẫn là theo ta đi sương phòng bên kia đi.”

Hàn Linh lại lần nữa nhìn thoáng qua cửa sương phòng đóng chặt, bỏ lỡ tiếng đàn này, có chút đáng tiếc.

“Đúng rồi, thông thường một cái phòng yêu cầu bao nhiêu bạc?”

Chờ nàng hỏi xong, Mai Nhi vẽ mặt hoài nghi mà nhìn chằm chằm nàng, khinh miệt mà cười nói: “Công tử, người vẫn luôn đang hỏi chuyện ngân lượng, có phải trên người của người không mang đủ ngân lượng hay không?”

Ngân lượng? Nàng không tự giác mà sờ soạng bên hông, nàng nói chưa dứt lời, cái này vừa nói, nàng thật đúng là nhớ tới, tất cả ngân phiếu của nàng đều giấu ở trong vách tường của khách điểm, khi ra cửa cũng không nhớ mang theo. Sau khi tới cổ đại rồi, đối với khái niệm tiêu tiền tiêu phí rất là khuyết thiếu, truyền thống tốt đẹp ra cửa tùy thân mang tiền cũng sắp bị bóp chết.

Ngân vạn không thể làm người ta biết nàng không có mang ngân lượng, vậy không phải tự tìm mất mặt sao? Nàng cười ngượng ngập mà xoa xoa tay nói: “Nói giỡn, tôi nơi này sao có thể không mang đủ ngân lượng?”

Trong lòng ảo não đến lợi hại, tươi cười cũng theo đó mà chột dạ, liền sợ đối phương muốn thật sự xác minh chính bản thân, nàng bỗng nhiên che lên bụng của chính mình, hét lớn: “A —— ta đau bụng, xin hỏi nhà xí ở nơi nào?” Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, nàng vẫn là tránh đầu sóng ngọn gió một chút, hành sự tùy theo hoàn cảnh cho thỏa đáng, còn hơn so với mất mặt trước mọi người.

Mai Nhi không nghĩ ngờ có nàng, chỉ đường cho nàng: “Ồ hậu viện, đi xuống lầu quẹo trái. Muốn ta mang công tử đi sao?” Trên mặt Mai Nhi phỉếm vài vòng đỏ ửng, không biết là nghĩ tới cái gì, cũng không dám lại nhìn thẳng Hàn Linh. Nàng nào biết đâu rằng nàng lúc này đang giả bộ, vô cùng tuần tiếu không nói, còn ngọc thụ lâm phong, tiểu nha đầu xem đến xuân tâm nhộn nhạo.

“Không cần, ta tự mình đi là được.” Trốn nàng còn không kịp, Hàn Linh sao có thể còn để cho nàng đưa chính mình đi nhà xí?

Nếu tới, cũng không đến mức nhanh như vậy liền rời đi, ít nhất cũng kiến thức một chút nhà xí của Cẩm Lâu. Theo chỉ điểm của Mai Nhi, đi vào chỗ hậu viện, thấy một ít các cô nương trong lầu vội vã mà chạy về phía bên phải, nhìn dáng vẻ hẳn là đi vệ sinh, vì thế nàng cũng đi theo hướng bên phải. Xa xa mà thấy được một gian nhà trệt nhỏ, không giống với nhà xí của thư viện đơn sơ không chịu nổi, nhà xí ở đây ít nhất về ngoài có chút tinh xảo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 6: Mấy Đỉnh Nón Xanh?

Hàn Linh đi đến nửa đường, đột nhiên bị hai tiểu nha hoàn ngăn cản lại: “Công tử, nơi này là chuyên dụng của các cô nương, công tử hẳn là qua bên kia.”

Nhìn tiểu nha hoàn kia chỉ vào phương hướng bên trái, nàng sững sốt một chút, chẳng lẽ nhà xí cổ đại cũng có phân ra nam nữ? Điều do trong thư viện tất cả đều là nam nhân, cho nên nàng mỗi lần đi nhà xí, đều phải đến tìm Băng Tư giúp nàng canh gác, hại nàng cho rằng nhà xí cổ đại đều chẳng phân biệt giới tính.

“A, được.” Không có biện pháp, ai bảo nàng bây giờ là nam trang đâu, chỉ có thể tạm chấp nhận một chút.

Phía xa xa, thật vất vả chờ đến mấy nam nhân đi xí xong tránh ra, Hàn Linh mới chần chờ mà đi lên trước, nhà xí tuy xây đến tinh xảo, thế nhưng lại chỉ có một vị trí, cái này cũng quá không hợp lý. Nàng nào biết đâu rằng cái nhà xí này chỉ là cung cấp cho khách nhân ở đại đường, ghé lỗ sử dụng là có khác gì đó kia.

“Có người sao?” Nàng tiến lên gõ cửa, sau khi lại lần nữa xác nhận bên trong không có ai, lúc này mới mở cửa đi vào. Mùi lạ bay vào mũi, làm nàng buồn nôn, nàng bóp mũi, oán giận: “Thúi chết đi, ai đi ị, thúi như vậy?”

Ngồi xổm ở hẻm cầu ngồi xổm nửa ngày, không ở trạng thái, nàng quyết định từ bỏ: “Mặc kệ, vẫn là không đi.”

Tiếng bước chân ở bên ngoài truyền đến, tiếp theo một hồi tiếng đập cửa vội vàng. Nàng rất là bức bối, rống to với bên ngoài: “Đừng đập nữa, bộ người vội vàng đi đâu thai à?” Người ở ngoài cửa dường như có ý cùng nàng không bỏ qua, tiếng đập cửa càng thêm kịch liệt.

Hàn Linh không khỏi mà trợn trắng mắt, hẳn rằng là đập càng gấp, nàng cố tình liền cho hấn từ từ tới, chậm rãi từ từ mà cọ xát, hơn nửa ngày mới mở cửa.

“Đã nói với người là, đừng đập, chờ một chút sẽ người chết sao?” Nàng ngẩng đầu đối diện với người bên ngoài đã tiếp cận nổi điên, cả người chấn động, bạn đoán nàng thấy được ai?

“Long, Chi, Dục! Tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Liên tưởng đến nàng bây giờ nơi nơi, lại nghĩ được mùi rượu ở trên người của hắn, sắc mặt hun đỏ, một cổ tức giận xông lên não, chống nạnh chỉ vào mũi hắn mắng to, “A, xem ngươi ngày thường giả bộ đến nghiêm trang, thì ra cũng là cái đồ háo sắc. Thật nhìn không ra tới a, hừ, mặt ngoài một bộ, sau lưng lại một bộ, giả bộ thanh cao, giả bộ thuần khiết. .... Ông nội ngươi, còn không có thành thân, liền cho ta đội nón xanh. Ngươi nói, ngươi rút cuộc cho ta đeo mấy đỉnh nón xanh?”

Long Chi Dục trong nháy mắt khi nhìn thấy nàng, cũng là cả người chấn động, kinh ngạc chút nào không thua gì nàng. Nón xanh? Nàng đang nói lung tung rồi loạn cái gì?

Hắn khò khò mà đuổi tay đẩy nàng sang một bên, ném một câu “Vô lễ gây rối”, sau đó liền vào nhà xí.

Dạo thanh lâu bị nàng ở tại chỗ bắt được, thế nhưng hắn còn dám đẩy nàng? Nàng rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Nàng đá mạnh cửa gỗ nhà xí: “Ngươi đi ra cho ta! Nói cho rõ ràng!”

“Long Chi Dục, ngươi lần ra đây cho ta! Ta nhất định phải nói cho Long Đại tướng quân, nhi tử tốt của hắn đạo thanh lâu, hành vi không đứng đắn, không có tư cách làm Đại tướng quân. Ta thu hồi lời nói của ta, ta sẽ không để cho ngươi làm tướng quân, đồ háo sắc không xứng làm Đại tướng quân.”

“Long Chi Dục, ngươi mau lần ra đây cho ta! Đừng tưởng rằng tránh ở trong nhà xí, ta liền không có biện pháp bắt được ngươi.”

Người ở bên ngoài nổi trận lôi đình, người ở bên trong cũng không chịu nổi, Long Chi Dục rút cuộc nhịn không được, hướng ra phía ngoài rống lớn một tiếng, thanh âm lẫn át luôn cả nàng: “Câm miệng! Nước tiểu không ra.”

Hàn Linh sùng sột một chút, ngay sau đó cười âm lên một trận, sợ tới mức các khách nhân khác đang muốn hướng bên này cũng không dám tiếp cận.

Cửa gỗ rút cuộc mở ra, Long Chi Dục khuôn mặt đen trầm từ bên trong đi ra, mắt lạnh quét về phía Hàn Linh đến bây giờ còn đang ôm bụng cười cười to, thật chưa thấy qua người giống nàng không da không thịt như vậy. Biết rõ hắn ở bên trong đi vệ sinh, nàng không kiêng dè một chút còn chưa tỉnh, còn mạnh mẽ mà quấy rầy hắn.

Hàn Linh thật vất vả dừng lại tiếng cười, hướng hắn ngoác ngón tay, nói: “Lại đây! Ngươi có phải hắn là cùng ta giải thích thật tốt một chút hay không? Tại sao ngươi lại ở chỗ này, tại sao lại cho ta đội nón xanh?”

Long Chi Dục đối với hai chữ “nón xanh” trong miệng của nàng rất là phản cảm, cho nàng một ánh mắt lạnh, rầu rĩ mà nói: “Ta hẹn bằng hữu.”

Hàn Linh hăm hừ nói: “Đúng vậy, ngươi đương nhiên là hẹn bằng hữu, hồng nhan tri kỷ sao, bằng không ngươi tới nơi này làm cái gì?”

Long Chi Dục đột nhiên quái dị mà đánh giá nàng, tại sao càng nghe giọng điệu của nàng càng không đúng, hơn nữa hắn còn nghe thấy được một chút ghen tuông. Đề sát vào trước người nàng, hắn cúi đầu hỏi: “Ngươi đang ghen?”

Hàn Linh sùng sột, vô cùng mất tự nhiên mà cười ha ha hai tiếng, múa may đôi tay phủ nhận nói: “Nói giỡn, ta làm gì ghen? Ngươi cho rằng ngươi là ai a? Thật sự có thể ảnh hưởng đến ta?”

“Vậy ngươi kích động như vậy làm gì?” Long Chi Dục khó có được nhường mảy liếc xéo nàng, vẻ mặt không tin.

“Ta. .... Ta nào có kích động? Là bởi vì nhà xí quá thú vị, ta bị hun đến hòa khí vợ chồng, không có chỗ phát tiết.” Nàng mới sẽ không thừa nhận là đang ghen, nàng sao có thể bởi vì hắn đạo thanh lâu mà ghen, nhiều nhất cũng là bởi vì phát hiện hắn trước sau không đồng nhất nhất thời khó có thể tiếp thu thôi, nói nữa, hắn chính là phò mã nàng khâm điểm, làm sao có thể trước khi kết hôn cho nàng đội nón xanh? Ủ, nàng nhất định không phải đang ghen.

Long Chi Dục buồn cười mà đánh giá Hàn Linh còn chìm đắm ở trong trầm tư, khoe môi phác họa, lướt qua đầu vai của nàng: “Nếu không có việc gì, ta đi trước gặp bằng hữu.”

“Ta cũng phải đi, nhìn xem ngươi rút cuộc gặp bằng hữu chính là người nào.” Hàn Linh lập tức thức tỉnh trong trầm tư, nàng thật muốn nhìn tiểu tam đến tốt cùng là người nào?

Long Chi Dục đi ở đằng trước, khoe môi giấu không được ý cười, người ở phía sau nổi giận đùng đùng, hắn thấy thế nào nàng giống như một tiểu oán phụ, tâm tình xưa nay chưa từng có tốt như thế.

Long Chi Dục dừng ở trước cửa một gian sương phòng, đẩy cửa mà vào, Hàn Linh có chút kinh ngạc, đây còn không phải là gian sương phòng kia mới vừa có tiếng đàn truyền ra sao? Thì ra là hắn khách quý này ở bên trong. Hừ, còn là khách quý, nhất định là thường xuyên ra vào nơi này, cho nên người ta đã phát cho thẻ VIP khách quý. Thật là đáng giận, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 7: Đoạn Tụ Chi Phích?

“Long công tử đã trở lại, vị này chính là?”

Nghe được một tiếng nói kiều nhu êm tai, Hàn Linh ngẩng đầu, nữ tử trước mắt đậm quét nga mi, phù thủy lưu đan, mịn nhắn như chi, phản quang như nị, chân chính là một tuyệt sắc giai nhân.

Không nghĩ ra bên trong thanh lâu lại có mỹ nhân thanh nhã thoát tục như thế, trong lòng nàng càng thêm ghen muốn chết, nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng về phía Long Chi Dục, ghen thanh nói: “Long Chi Dục, diễm phúc của ngươi không cạn nha.”

Long Chi Dục ần nhiên ý cười, không ném nàng, thuận miệng giới thiệu một câu: “Vũ Dung cô nương, hoa khôi Cẩm Lâu.” Hắn cất bước đi về phía vốn là chỗ ngồi thuộc về hắn.

Vũ Dung uyển chuyển nhẹ nhàng mà khom người cười nhạt, biểu đạt thiện ý. Hàn Linh lúng túng mà quét nàng liếc mắt một cái, trong lòng cực kỳ không thoải mái, nặng nề mà hướng bên người Long Chi Dục ngồi xuống, ác thanh ác khí nói: “Ngươi được a, còn có một hoa khôi bằng hữu.”

Vũ Dung cảm giác được địch ý của đối phương, càng nhìn càng cảm thấy cử chỉ của đối phương có chút quái dị, trở về chỗ ngồi, cười nhạt không nói.

Mà lúc này, ở buồng trong cách một đạo phía sau bức rèm che, đột nhiên có người cất tiếng dò hỏi: “Không biết công tử xưng hô như thế nào?”

Giọng nói mơ hồ, mềm nhẹ mà thuần triết, như nước suối róc rách, phản ứng đầu tiên của Hàn Linh chính là bên trong còn ẩn dấu một nữ nhân. Nàng trong ngực tức giận quay cuồng, một phen nắm lấy cổ áo của Long Chi Dục, cao giọng rít gào: “Ngươi được a, đầu nơi này thế nhưng còn có một người? Long Chi Dục, ngươi nói đi, ngươi rốt cuộc cho ta đeo mấy đỉnh nón xanh?”

Tiếng cười khế từ phía sau bức rèm che bật ra: “Long huynh khi nào bán lên nón xanh?”

Hàn Linh lần này rốt cuộc nghe ra âm sắc của giọng nói kia, kia tuyệt đối không có khả năng là một giọng nói của nữ nhân, nàng quay đầu lại, xuyên thấu qua rèm châu theo gió lay động kia, chỉ có thể đại khái nhìn thấy hình dáng của một nam nhân. Tuy chỉ là một hình dáng mơ hồ, nhưng đủ để cho trước mắt nàng sáng ngời, kia nhất định là một mỹ nam tử phi phàm.

Nghĩ đến cái này, nàng trong ngực tức giận càng tăng lên, đỏ lên mặt chất vấn Long Chi Dục: “Là nam? Ngươi ngay cả nam nhân cũng muốn? Long Chi Dục, ngươi làm tốt lắm, một ta còn đã từng đối với ngươi động tâm, ta thật là mắt bị mù.”

Long Chi Dục hơi choáng váng, đối với câu kia của nàng “Một ta còn đã từng đối với ngươi động tâm”, hắn trong lòng giật mình một cái, tư vị nói không nên lời.

“Ngươi có thể bình tĩnh lại hay không? Cũng không biết trong đầu ngươi đến tột cùng suy nghĩ lung tung rồi loạn cái gì.” Giọng điệu của hắn cứng ngạnh, nhưng mà ánh mắt nhu hòa, không hề lãnh khốc như trước. Hắn không cách nào xác định lời nói mới vừa rồi của nàng đến tột cùng là nhất thời nhanh miệng buột miệng thốt ra, hay là lời nói thiệt tình.

“Ta có thể bình tĩnh được sao? Chúng ta này còn không có thành thân đâu, ngươi liền cho ta ở bên ngoài ăn chơi, vậy nếu là thành thân, trên đầu ta đây còn không được mỗi ngày lượm đèn xanh?” Hàn Linh khó thở, trong khoảng thời gian ngắn bị tức giận hướng hôn não, cũng đã quên chính mình lúc này là giả trang nam tử liền buột miệng thốt ra.

Vũ Dung hé miệng cười khế, nàng nói thấy thế nào nàng quái dị như vậy, thì ra giống như nàng đều cùng là nữ tử. Nàng đứng dậy, ôn nhu giải thích nói: “Cô nương, ta xem ngươi là hiểu lầm. Long công tử là cùng công tử nhà ta ước hẹn mới đến nơi này, Vũ Dung bất quá là tới tùy hầu tương bồi thôi.”

Hàn Linh tiếp tục hôn não, tức muốn học máu nói: “Vậy càng nghiêm trọng, ngươi thế nhưng còn có đoạn tụ chi phích? Khó trách ngươi đối với ta một chút phản ứng cũng không có, thì ra ngươi hoàn toàn là không thích nữ nhân, ngươi thích chính là nam nhân.”

Long Chi Dục trên mặt hơi quẫn, loại này lời nói nàng sao có thể buột miệng thốt ra đâu? Ai nói hắn đối với nàng không có phản ứng, hắn chẳng qua là vẫn luôn ần nhẫn, không dám khinh nhờn nàng nửa phần thôi. Thế nhưng còn hoài nghi hắn có đoạn tụ chi phích, hắn thật là mau hết chỗ nói rồi.

Ở dưới nàng không hề phòng bị, Long Chi Dục bỗng nhiên một tay kéo nàng vào trong lòng ngực, cúi đầu hung hăng mà cắn đôi môi của nàng. Đôi môi này hắn đã khát vọng hồi lâu, ở khi nàng cãi nhai mà cùng hắn tranh luận, ở khi nàng buồn bực mà bĩu môi, ở khi nàng đầy cỏi lòng tâm sự ngồi yên ở trong rừng phong, hắn không có thời khắc nào là không bị nàng hấp dẫn. Hắn thừa nhận từ lúc bắt đầu hắn liền muốn rời xa nàng, đặc biệt là sau khi biết được thân phận công chúa của nàng, chính là khi chính miệng nàng hứa hẹn muốn loại trừ hắn ra khỏi danh sách phò mã người được chọn, có như vậy khoảnh khắc hắn có ý niệm hối hận. Nhưng khi nàng lại lần nữa chạy tới nói cho hắn tuyển định hắn làm phò mã người được chọn, trong lòng hắn là mừng thầm chưa từng có, chỉ là vui sướng kia lúc sau, lại là vô tận bi thống. Thân phận của nàng, chủ định hắn không có khả năng trở thành duy nhất của nàng, hắn không muốn cùng người khác chia sẻ nàng, càng không muốn thấy nàng vui vẻ ở trong lòng ngực nam nhân khác.

Hắn hung hăng mà hôn nàng, tựa như phát tiết, tựa như chứng minh, lại tựa như cùng chính lòng mình chống đỡ. Ngược mắt đối diện nàng con ngươi xinh đẹp hoàn toàn ngốc lăng ra, tâm tình của hắn tức khắc rất tốt, đôi môi của nàng quả nhiên thơm ngọt tốt đẹp như hắn mong muốn. Buồng lòng nàng ra, trên môi còn giữ thơm ngọt của nàng, hắn có chút không tha. Con ngươi ảm trầm, tiếng nói khàn khàn, hắn nhìn chăm chú vào nàng, nói: “Nàng bây giờ thấy rõ ràng, ta không có đoạn tụ chi phích.”

Hàn Linh thật vất vả mới lấy lại tinh thần, chớp lông mi dày, nàng có chút khó có thể tin, đây vẫn là Long Chi Dục nàng quen biết từ trước khốc khốc lạnh lùng sao? Vẫn là nàng cường bách đem hắn đưa về phò mã người được chọn, cũng vừa là thầy vừa là bạn, không thích nói nhiều Long Chi Dục kia sao?

“Vậy ý của người là, người thích ta?” Khi hắn mới vừa rời hôn nàng chuyên chú cùng phản ứng, nàng sẽ không nhìn lầm, hắn nhất định là thích nàng. Hàn Linh mừng thầm trong lòng, tuy rằng cũng không rõ ràng lắm trong lòng chính mình đến tốt cùng cảm tình đối với hắn là như thế nào, nhưng nàng tin tưởng chính mình là đối với hắn có hảo cảm, bằng không cũng sẽ không chọn hắn làm phò mã, càng sẽ không nhìn thấy hắn cùng nữ tử khác ở bên nhau, trong lòng liền đột nhiên mà phát điên.

Long Chi Dực sắc mặt cực xấu, mắt tự nhiên mà quát lớn với nàng nói: “Đừng được tiện nghi còn khoe mẽ.”

Hàn Linh mới mặc kệ hắn có phải đang lúng túng hay không, dù sao liền nhận định hắn là thích chính mình. Nghiêng đầu nhìn thấy Vũ Dung một bên cúi đầu mỉm cười, nàng lúc này mới nhớ tới chính mình mới vừa rời tựa hồ thái độ đối với người ta không tốt lắm, hướng nàng câu môi mỉm cười, một lần nữa chào hỏi nói: “Vũ Dung cô nương phải không? Vừa mới thật ngượng ngùng, làm người chê cười, kỳ thật ta ngày thường không như vậy, hôm nay có chút khác thường, khác thường.” Nàng chẳng biết xấu hổ mà vì chính mình biện giải, nỗ lực đem tiêu đồ phụ diện cuồng mới vừa rồi kia cùng chính mình phủ sạch, tuyệt đối không thừa nhận người nọ mới vừa rồi là chính nàng.

Vũ Dung che miệng khẽ cười, trong lòng nhưng thật ra cực kỳ hâm mộ tính tình yêu ghét rõ ràng, hào phóng không kềm chế được của nàng. Hàn Linh nhìn kỹ nàng, mỹ nhân nũng nịu như thế thân lại ở bên trong thanh lâu, đây là không phải cái gọi là hồng nhan bạc mệnh sao? Trong nội tâm đối với nàng sinh ra lòng thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 8: Hợp Tác Kinh Doanh

Phía sau bức rèm che gây cảm huyền, nàng nghe tiếng lại lần nữa quay đầu, đối với người ở phía sau bức rèm che càng thêm sinh ra hứng thú: “Còn có vị bằng hữu này của người, tại sao vẫn luôn tránh ở phía sau bức rèm che mặt không ra? Là lớn lên quá đẹp, sợ bị người ăn sao?” Nàng nói được nghịch ngợm, trong lòng lại đối với dung mạo của nam tử kia sinh ra tò mò. Càng là khép hờ tỷ bà che nửa mặt, liền càng là có thể gọi lên ** tìm tòi đến tốt cùng của người khác, nàng trực giác người ở phía sau rèm nhất định không giống bình thường.

Người ở phía sau rèm cười khẽ, vẫn như cũ là tiếng nói thuần khiết thanh nhã như gió: “Hoàn toàn tương phản, là tại hạ lớn lên quá xấu, sợ dọa tới cô nương.” Lời lẽ tự giễu, lại lộ ra vô cùng tự tin, Hàn Linh một ngàn cái không tin.

Nàng lắc đầu nói: “Không có khả năng, nghe giọng nói của người, còn có tiếng đàn của người, là có thể kết luận người nhất định là một người xuất trần thoát tục, cho dù dung mạo lại xấu, nội tâm cũng nhất định là cực đẹp.”

Tiếng cười khẽ lại lần nữa truyền ra: “Đa tạ cô nương tán thưởng.”

Long Chi Dực khinh bỉ liếc nàng liếc mắt một cái, vừa mới còn hoài nghi hắn cùng nữ tử thanh lâu dan díu, này thời gian chỉ trong chớp mắt lại bắt đầu đối với nam nhân khác cảm thấy hứng thú, đặc biệt vẫn là bằng hữu tốt nhất của hắn. Hắn bây giờ bức thiết mà muốn mang nàng rời xa nơi này, nếu thật dễ cho nàng gặp được gương mặt thật của bạn tốt chính mình, chỉ sợ nàng ngay cả đi đều không muốn đi rồi. Trong lòng của hắn cực kỳ buồn khổ, tại sao lại thích một nữ tử như vậy, thật là một lần vô ý, rơi vào ổ cướp.

Đúng lúc đó, ngoài cửa phòng có người gõ cửa, tú bà đẩy cửa mà vào, thái độ cực kỳ thành kính mà hướng về phía sau bức rèm che dò hỏi: “Công tử, quấy rầy rồi. Vũ Dung nên lên sân khấu, ngài xem. ....”

Người ở phía sau rèm mềm nhẹ mà phát ra tiếng nói: “Đi đi.”

“Vũ Dung đi trước cáo lui.” Vũ Dung cũng là hướng tới phía sau rèm doanh doanh nhất bái, theo tú bà ra cửa, trước khi đi, nàng lại lần nữa nhìn lại chỗ sâu trong rèm châu, doanh doanh thu ba, tùy ý mà nhộn nhạo.

Hàn Linh thú vị mà đánh giá phản ứng của mọi người, đã đoán được thân phận của người ở phía sau rèm, tâm tư của nàng vừa động, tiến lên trước rèm châu hỏi: “Người là lão bản phía sau màn của Cẩm Lâu?”

Người ở phía sau rèm không có đáp lại, nàng tiếp tục nói: “Người có chịu bán Cẩm Lâu cho ta hay không? Người ra một cái giá, chỉ cần giá hợp lý, ta liền mua nó.”

Long Chi Dực rất là nhúc nhích đầu mà nhìn nàng, nàng đường đường là một công chúa, thế nhưng muốn mua thanh lâu, cái này còn có phổ không có yên lòng? Hắn đối với cuộc sống tương lai sau kết hôn của bọn họ cực kỳ mê mẩn, hắn thật sự có thể thích ứng tính tình mỗi ngày một cái dạng của công chúa sao?

Người ở phía sau rèm hơi chấn động, khó hiểu nói: “Người vì sao phải mua Cẩm Lâu?”

Hàn Linh suy nghĩ một lát, êm tai nói: “Ta muốn xây một con phố giải trí, đều gom tất cả chỗ ăn chơi đến một chỗ, nào là sông bạc, bể tắm, diễn lâu, quán rượu. .... Phàm là địa phương có thể cung cấp người tiêu khiển, đều xây một cái ở trên đường, làm nó trở thành trung tâm giải trí lớn nhất toàn Hàn Quốc, thậm chí là ngũ quốc.”

Nghe được phía sau rèm không có bất luận cái gì đáp lại, nàng lại tiếp một câu: “Nếu ngươi có hứng thú nói, có thể nhập cổ, chúng ta hợp tác kinh doanh.”

“Nhập cổ?” Một tiếng cảm huyền dao động, mang ra một sợi tiếng đàn du dương.

Nói tới sinh ý, Hàn Linh tức khắc tới hứng thú, ánh mắt sáng ngời mà nhìn phía sau bức rèm che, gật đầu nói: “Không sai! Ngươi đầu nhập tài chính, ta tới kinh doanh, được đến lợi nhuận, chúng ta dựa theo cổ phần nhiều ít tới chia hoa hồng.”

“Nghe tới nhưng thật ra không tồi, bất quá ta hoàn toàn có thể tự mình tới kinh doanh, vì sao một hai phải cùng ngươi hợp tác?” Giọng nói hài hước, nhưng không có cười nhạo và ác ý, mà là tự tin.

“Nha, ngươi thật đúng là một gian thương. Bất quá ta không sợ, cho dù ngươi lấy trộm ý tưởng của ta, ngươi cũng không có khả năng lấy trộm tinh túy của ý tưởng này, bởi vì chúng nó..... đều ở nơi này của ta.” Hàn Linh tự tin tràn đầy chỉ vào đầu của mình, ý tưởng trong lòng của nàng, đó là ai cũng trộm không được.

Phía sau rèm lặng im một lát, chỉ có tiếng đàn mềm nhẹ đứt quãng, tựa như đang suy tư, lại tựa như đang trầm ngâm. Hồi lâu, người ở bên trong rốt cuộc lại lên tiếng: “Hôm nay không thích hợp nói sinh ý, ba ngày sau đi, ba ngày sau ngươi lại đến nơi này tìm ta, chúng ta nói chuyện.”

Xem ra là hấp dẫn, Hàn Linh vui mừng, vội đáp: “Một lời đã định.”

Lần này Long Chi Dực lại buồn bực mà nhìn về phía bạn tốt ở phía sau bức rèm che, công chúa nổi điên còn chưa tính, tại sao hắn cũng đi theo nổi điên? Nghĩ đến ba ngày sau bọn họ đơn độc gặp nhau, trong lòng của hắn liền không hiểu được mà phát điên.

Ngoài cửa sổ, tiếng nhạc dưới lầu âm thanh thảo luận dần dần phóng đại, giờ phút này đúng là thời khắc hoa khôi lên đài ra mắt, tiếng vỗ tay một hồi lại một hồi, hiệu ứng của mình tình quả nhiên không giống bình thường, đặc biệt vẫn là loại nơi nhạy cảm này.

Hàn Linh ghé vào cửa sổ chỗ quan sát phản ứng ở trên đài dưới đài, nghiêng đầu hướng về phía Long Chi Dực làm mặt quỷ, cười nhạo nói: “Quả nhiên là một mỹ nhân nũng nịu a, đáng tiếc..... người ta không thích ngươi.”

Long Chi Dực lạnh lùng mà nghiêng một bên mặt, rất là buồn bực, lúc trước còn oan uổng hắn cùng hoa khôi dan díu, bây giờ khen ngược, bắt đầu trêu chọc hắn. Lòng của nữ nhân, quả nhiên là kim dưới đáy biển a, dù sao hắn cũng nhìn không thấu.

Tiếng nói ở dưới lầu dần dần yên tĩnh lại, tiếng nhạc lên cao, trên đài Vũ Dung nhẹ nhàng nhảy múa, dáng người thướt tha quyến rũ như rắn nước, nhìn quanh ngoại đầu nhìn lại, rục rờ lấp lánh. Tư thái kia, ánh mắt kia, nụ cười nhạt kia, đủ để cho các nam nhân ở dưới đài điên cuồng, mà sự thật cũng là như thế.

Hàn Linh nhìn chăm chú Vũ Dung ở trên đài, không khỏi mà tán thưởng, nàng xác thật có tư bản ngạo nhân nhất của nữ nhân, cũng đủ để cho tất cả nam nhân khuynh tâm vì cái này. Đáy lòng đột nhiên có chút ghen tuông, nàng xoắn cánh tay Long Chi Dực bên người, hắn tuy cũng nhìn diễn xuất ở trên đài, ánh mắt lại không mê ly, bình đạm như thường.

“Ai, ngươi nói, rốt cuộc là ta đẹp, hay là nàng đẹp?”

Long Chi Dực nhún mày, không rõ nàng vì sao phải lấy chính mình cùng người khác so sánh, ở đáy lòng của hắn, không ai có thể cùng nàng so sánh được. Nàng là đặc biệt như vậy, từ lần đầu tiên sau khi thấy nàng, hắn liền không cách nào lại bỏ qua nàng, cho dù hắn nỗ lực muốn xem nhẹ nàng, nhưng nàng sẽ thường thường mà đâm vào ánh mắt của hắn, làm hắn không hề phòng bị.

“Nói đi, vấn đề này rất khó sao?” Hàn Linh không kiên nhẫn mà thúc giục hắn, nhưng đôi mắt vẫn chú ý dưới lầu.

“Đều đẹp.” Ma xui quỷ khiến, Long Chi Dực thế nhưng nói câu đủ để khiến cho bất luận một nữ nhân nào cũng làm đỏ mặt dấm chua. Quả nhiên, hắn lập tức tiếp thu được ánh mắt oán hận của Hàn Linh, tiếp theo là một tiếng rít gào vang trời: “Long Chi Dực, ngươi chết chắc rồi!”

Tiếng kêu sợ hãi truyền khắp toàn bộ Cẩm Lâu, lần át đi tiếng nhạc ở trên đài, cũng quấy nhiễu diễn xuất của hoa khôi, các khách nhân cực kỳ bất mãn, một đám hướng tới chỗ cửa sổ ở trên lầu kêu to oán giận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Trêu Chọc Ác Thiếu

Rèm châu đông đưa, kèm theo nhịp điệu có tiết tấu, nam tử ở phía sau mảnh khề gây cảm huyền, một đôi mắt phượng nhiếp người xuyên thấu qua khe hở giữa rèm châu, đánh giá nam nữ truy đuổi ở bên ngoài mảnh. Ánh mắt của hán phảng phất có lực xuyên thấu, trong trẻo lạnh lùng nhưng khác hán có thần, sáng rọi nở rộ khác thường.

Rốt cuộc vẫn là pháp lực của sư phó càng cao chút, Hàn Linh truy đánh nửa ngày, ngay cả nửa mảnh góc áo của người ta cũng chưa đụng tới, nàng nhụt chí mà dừng lại, dựa ở cửa sổ tiếp tục xem diễn xuất. Mà lúc này biểu diễn ở trên đài đã là kết thúc, sau trận võ tay lớn, Vũ Dung đang muốn chào bệ mạc xuống sân khấu.

Dưới đài đột nhiên có người nha uống: “Bán công tử ra mười vạn lượng, mua đêm đầu tiên của Vũ Dung cô nương.”

Tú bà thấy có người gây chuyện, vội tiến lên đài hòa giải: “Thực xin lỗi, công tử. Vũ Dung cô nương của chúng ta là bán nghệ không bán thân. Nô gia có thể giới thiệu cho công tử các cô nương khác trong lâu, nhất định làm công tử vừa lòng.” Ở thanh lâu nhìn quen rồi này đó có tiền chính là đại gia người sắc mặt, nàng cũng không có quá mức kinh hoàng, huống chi, hôm nay còn có công tử ở đây, nàng hoàn toàn không cần lo lắng sẽ nháo xảy ra được chuyện gì.

Người gây chuyện là một nam nhân tới ba mươi tuổi, diện mạo cực kỳ bình thường, đỉnh cái bụng dài rộng, vừa thấy chính là ăn nhậu chơi bời. Hán khinh thường mà quét về phía Vũ Dung được tú bà bảo vệ ở phía sau, châm chọc nói: “Bất quá là một kỹ nữ, giả bộ thanh cao cái gì? Bồn đại gia chịu ra mười vạn lượng, đã là coi trọng nàng. Ai biết bây giờ nàng còn có phải hay không cái non đâu? Vừa lúc bồn đại gia nghiệm thân một chút cho nàng.” Ngay sau đó hán cười một trận dâm dăng, người ở phía sau hán cũng theo đó cười to.

Các khách nhân khác tuy có phê bình kín đáo, cũng không dám tùy ý đắc tội, kia chính là Cẩm Thành phủ nha Phương công tử Phương Hùng, ngày thường làm nhiều việc ác, ở Cẩm Thành hoành hành ngang ngược, ai thấy hán không phải trốn đến rất xa, nào dám nói hán không phải?

“Ha ha ha..... Một con heo mập giương oai, cái này diễn cũng thật xuất sắc.” Hàn Linh xem bất quá mắt, sau một tiếng cười to, thi triển khinh công, từ cửa sổ chỗ nhảy xuống dưới lầu.

“Công.....” Long Chi Dực vừa định ngăn cản đã không kịp, dư quang nhìn về phía sau bức rèm che, hán tức khắc dừng tiếng lại, tuy là bạn tốt của hán, nhưng thân phận của công chúa không thể tùy ý tiết lộ.

Rèm châu tung bay, người ở sau mảnh cũng vào lúc này đi ra, hán xuất hiện, như một đạo ngân quang hiện lên, cả phòng rực rỡ. Long Chi Dực quay đầu lại nhìn về phía bạn tốt tương giao nhiều năm của mình, hán luôn là rất khiêm tốn, nhưng lại không cách nào khiêm tốn. Khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết, hình dáng đôi môi không thể bắt bẻ, cái mũi tinh xảo, mắt phượng mê người, chẳng trách hán hàng năm đều không lấy chân dung gặp người, sợ chính là người ngoài chỉ chú ý bên ngoài của hán, mà xem nhẹ bản thân hán.

Long Chi Dực là người thứ nhất nhìn thấy hán sau đó không có bất luận phản ứng khác thường gì, cũng bởi vậy hai người mới dần dần trở thành bạn bè. Trên thực tế, với Long Chi Dực mà nói, hán không chú trọng nhất chính là bên ngoài của người, hán không quan tâm, cũng không có hứng thú quan tâm, chỉ có Hàn Linh là cái ngoài ý muốn.

Bạn tốt đi đến bên người hán, cùng hán cùng nhau từ cửa sổ nhìn xuống động tĩnh ở dưới lầu, một ý cười nhợt nhạt treo ở khóe môi của hán. Từ mới vừa nghe đến giọng nói của nàng, liền cảm thấy nàng cực kỳ thú vị sinh động, hiện giờ rốt cuộc nhìn thấy chân dung của nàng, quả nhiên như hán tưởng tượng linh động khả nhân.

“Người là người nào, cũng dám ở đại gia trước mặt giương oai?” Dưới lầu lúc này cực kỳ náo nhiệt, bởi vì rốt cuộc có người chịu đứng ra cùng Phương Hùng khiêu khích, vô hình bên trong, tất cả mọi người đều đứng ở Hàn Linh bên này.

Hàn Linh khoanh tay dạo bước ở trên sân khấu, chớp chớp mắt, làm như có thật mà lắc đầu nói: “Sai rồi, người giương oai là người, không phải ta.”

Phương Hùng rất là tức giận, tiếp đón từ người liền phải động thủ: “Người tới, đánh cho ta!”

“Chờ chút!” Hàn Linh đứng lúc kêu dừng, nhanh như vậy liền đánh lên tới, vậy không nhiều thú vị. Nàng nhưng không lo lắng đối phương động thủ, bởi vì nàng có ngự dụng bảo tiêu ở đây, như thế nào đều không cần sợ.

“Chúng ta là người văn nhã, đánh nhau đó là cách làm của người dã man, chẳng lẽ ngươi thừa nhận chính mình là người dã man?”

Phương Hùng khinh thường mà miệt thị nàng, căn bản không coi nàng hồi sự: “Đối với tiểu bạch kiểm như ngươi vậy, không cần giảng văn nhã.”

Hàn Linh khẽ cười nói: “Cũng đúng, một con heo mập như thế nào hiểu văn nhã đâu?”

“Ngươi.....”

Đối phương đang muốn phát tác, Hàn Linh phát tay ngăn trở hán, khẽ cười nói: “Như vậy, vì chứng minh ngươi không phải người dã man, cũng không phải heo mập, mà là một người văn nhã. Ta bây giờ cho ngươi một lần cơ hội chứng minh chính mình, ngươi có nguyện ý thử một lần hay không?”

“Đúng vậy, chứng minh cho chúng ta xem.”

“Thử một lần, ha ha.....”

“.....”

Phương Hùng tức giận đến nắm chặt tay, tiếng xương rung động răng rắc, bắt đầu dĩ người ở phía dưới hoàn toàn giống như cùng hắn đối nghịch, sôi nổi ồn ào. Hắn nếu là không đáp ứng, kia chẳng phải là thật mất mặt? Hắn tốt xấu cũng là phủ nha công tử, còn muốn lẫn lộn ở Cẩm Thành, có thể nào ném mặt mũi? Nếu không về sau còn như thế nào lẫn lộn ở Cẩm Thành?

“Hừ! Xem ngươi có thể chơi đa dạng cái gì.” Hắn giương cằm như rồng mây trùng mắt nhìn nàng.

Hàn Linh giả hoạt cười trộm, tiến đến bên người tú bà nói nhỏ vài tiếng, tú bà thấy nàng như thế ra sức mà vì Vũ Dung hết giận, tự nhiên là vui vẻ đáp ứng. Bất quá không bao lâu, liền có vài tên gã sai vặt ở dưới sự sai sử của tú bà bùng tới giấy, bút mực và nghiên mực.

Ở trước cửa sổ trên lầu, khúc môi của Long Chi Dực hơi cong lên, nhìn quen tiết mục xảo trá tại quai chính người của nàng, đối với động tác phía dưới của nàng tràn đầy tò mò, hẳn tin tưởng vị công tử mập gây chuyện này nhất định sẽ bị chinh thật sự thâm. Bận tốt bên người kinh ngạc mà nhìn về phía hắn, vẫn là lần đầu nhìn thấy biểu tình phong phú như thế ở trên mặt của hắn, thoát nhìn hắn thật là tài, hơn nữa tài đến hoàn toàn. Lại lần nữa quay đầu lại, đem tầm mắt quay về chính giữa sân khấu, đôi mắt linh động của nàng khẽ xoay, cũng kinh có chủ ý.

Hàn Linh chấp bút dính một chút mực nồng, chậm rãi từ từ mà nói: “Thí nghiệm rất đơn giản, bây giờ ta viết vài chữ, xem ngươi có nhận biết được hay không, là có thể biết trình độ văn học của ngươi đến tột cùng có bao nhiêu cao.”

Phương Hùng còn nói nàng sẽ chơi đa dạng cái gì, xem thường hắn như thế, hắn hừ lạnh nói: “Bản công tử tốt xấu cũng là từng đọc Tứ Thư Ngũ Kinh, chẳng lẽ còn sẽ không biết chữ?”

Hàn Linh lập tức tiếp theo hắn nói: “Đúng vậy, từng đọc Tứ Thư Ngũ Kinh*, kia tự nhiên là am hiểu lễ nghi liêm sỉ, càng đừng nói là chỉ là vài chữ.”

* Tứ Thư và Ngũ Kinh hợp lại làm 9 bộ sách chủ yếu của Nho giáo. Các sách này còn là những tác phẩm văn chương cổ điển của Trung Quốc.

+ Tứ Thư (四書) là bốn tác phẩm kinh điển của Nho học Trung Hoa, được Chu Hy thời nhà Tống lựa chọn. Chúng bao gồm: Đại Học (大學), Trung Dung (中庸), Luận Ngữ (論語), Mạnh Tử (孟子).

+ Ngũ Kinh (五經) là năm quyển kinh điển trong văn học Trung Hoa dùng làm nền tảng trong Nho giáo. Theo truyền thuyết, năm quyển này đều được Khổng Tử soạn thảo hay hiệu đính. Sách kinh điển gồm hai bộ: Ngũ Kinh và Tứ Thư. Năm quyển Ngũ Kinh gồm có:

- Kinh Thi (詩經): sưu tập các bài thơ dân gian có từ trước Khổng Tử, nói nhiều về tình yêu nam nữ. Khổng Tử san định thành 300 thiên nhằm giáo dục mọi người tình cảm trong sáng lành mạnh và cách thức diễn đạt rõ ràng và trong sáng. Một lần, Khổng Tử hỏi con trai "Học Kinh Thi chưa?", người con trả lời "Chưa." Khổng Tử nói "Không học Kinh Thi thì không biết nói năng ra sao." (sách Luận ngữ).

- Kinh Thư (書經): ghi lại các truyền thuyết, biến cố về các đời vua cổ có trước Khổng Tử. Khổng Tử san định lại để các ông vua đời sau nên theo gương các minh quân như Nghiêu, Thuấn chứ đừng tàn bạo như Kiệt, Trụ.

- Kinh Lễ (禮記): ghi chép các lễ nghi thời trước. Khổng Tử hiệu đính lại mong dùng làm phương tiện để duy trì và ổn định trật tự. Khổng Tử nói: "Không học Kinh Lễ thì không biết đi đứng ở đời." (sách Luận Ngữ).

- Kinh Dịch (易經): nói về các tư tưởng triết học của người Trung Hoa cổ đại dựa trên các khái niệm âm dương, bát quái,... Đời Chu, Chu Văn Vương đặt tên và giải thích các quẻ của bát quái gọi là Thoán từ. Chu Công Đán giải thích chi tiết nghĩa của từng hào trong mỗi quẻ gọi là Hào từ. Kinh Dịch thời Chu gọi là Chu Dịch. Khổng Tử giảng giải rộng thêm Thoán từ và Hào từ cho dễ hiểu hơn và gọi là Thoán truyện và Hào truyện.

- Kinh Xuân Thu (春秋): ghi lại các biến cố xảy ra ở nước Lỗ, quê của Khổng Tử. Khổng Tử không chỉ ghi chép như một sử gia mà theo đuổi mục đích trị nước nên ông chọn lọc các sự kiện, ghi kèm các lời bình, sáng tác thêm lời thoại để giáo dục các bậc vua chúa. Ông nói: "Thiên hạ biết đến ta bởi Kinh Xuân Thu, thiên hạ trách ta cũng sẽ ở Kinh Xuân Thu này." Đây là cuốn kinh Khổng Tử tâm đắc nhất, Xuân Thu có nghĩa là mùa xuân và mùa thu, ý nói những sự việc xảy ra.

Ngoài ra còn có Kinh Nhạc do Khổng Tử hiệu đính nhưng về sau bị Tần Thủy Hoàng đốt mất, chỉ còn lại một ít làm thành một thiên trong Kinh Lễ gọi là Nhạc ký. Như vậy Lục Kinh chỉ còn có Ngũ Kinh.

Nguồn: Wikipedia

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Ngân Phiếu Của Ta!

Phương Hùng nghe ra nàng lời nói âm ngoài, cực kỳ tức giận, đang muốn phát tác, mà nàng đã xoay người, bắt đầu đề bút viết. Không bao lâu, nàng giơ ngời bút lên, hoàn thành một nét cuối cùng, sai khiến vài tên gã sai vặt nói: “Được, bốn người các ngươi, giơ bốn chữ này lên cao lên, đứng ở chính giữa đài.”

Người ở dưới đài toàn tò mò mà nhìn xung quanh, thấy rõ bốn người chia nhau giơ lên cao bốn chữ là: “Năm, bốn, đầu, chú.” Không rõ ý này, mọi người nghị luận sôi nổi.

Cửa sổ khép hờ ở trên lầu, Long Chi Dực cùng người ở bên người nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng rất là khó hiểu.

Nhìn phản ứng ở hiện trường, Hàn Linh cực kỳ đắc ý, nàng ẩn nhẫn ý cười, hỏi Phương Hùng nói: “Bốn chữ này, ngươi biết được chứ?”

Phương Hùng nhìn liếc mắt một cái, cực kỳ khinh thường nói: “Vô nghĩa, bốn chữ thô thiển như thế, bản công tử sao lại không biết?”

Hàn Linh khen ngợi gật gù đầu, nói: “Vậy thì đúng rồi, vậy ngươi đọc lên ba lần thử xem.”

Chút kỹ thuật này cũng muốn cùng hấn đấu, Phương Hùng hoàn toàn không để ở trong mắt, vốn là trong lòng còn có vài phần cảnh giác, hiện giờ sớm tan thành mây khói: “Cái này còn không dễ dàng? Năm bốn đầu chú, năm bốn đầu chú, năm bốn đầu chú. ....”

Giọng nói của hấn một vòng lại qua một vòng, thẳng đến trên đài dưới đài truyền ra tiếng cười ồm ồm, hấn lại suy nghĩ kỹ càng, lúc này mới hậu tri hậu giác mà phản ứng lại đây, mặt đỏ lên, tức muốn học máu nói: “Ngươi dám mắng ta là đầu heo*?”

* Trong tiếng Trung “ta là đầu heo” (wǒ shì tóu zhū) có cách phát âm gần giống với “năm bốn đầu chú” (wǔ sì tóu zhù), nên ở đây là Linh tỷ đang chơi chữ đó!

Hàn Linh vô tội mà nhún nhún vai nói: “Ta không mắng ngươi a, là chính ngươi mắng chính mình, tất cả mọi người đều có thể làm chứng.”

Người ở dưới đài toàn gật đầu nói đúng, vẻ cười nhạo ở trên mặt không giảm.

Phương Hùng lần này là thật sự tức giận, tiếp đón từ người: “Ngươi tới, đánh cho ta!”

Xem người ta là động thật, Hàn Linh hừ đáp lời đối phó mấy chiêu, nhân thủ quá nhiều, nàng có chút ứng phó không nổi, vội hướng tới trên lầu gào to lên: “Long Chi Dực, hộ giá ——”

Long Chi Dực ở trên lầu nhăn mày lại, vô cùng bất đắc dĩ, hấn khinh thân nhảy một cái, lấy một cái tư thế cực kỳ xinh đẹp bay đến chính giữa sân khấu, bảo vệ Hàn Linh ở phía sau.

Trên đài đánh đến náo nhiệt, Hàn Linh thì bo bo giữ đầu phụng mà rời khỏi vòng tròn đánh nhau, ngồi vào trong một góc, bung lên trên bàn một đĩa còn chưa ăn, một bên nhai, một bên xem diễn. Long Chi Dực thân thủ sạch sẽ lưu loát, không đến mấy hiệp, liền đánh đuổi một nhóm người. Sắc mặt của hấn lạnh lẽo, xuống tay quyết không lưu tình, Hàn Linh xem đến thẳng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Long Chi Dực trong lúc đánh nhau thỉnh thoảng lại dùng dư quang chú ý phương hướng của nàng, để tránh nàng có bất trắc, sau khi nhìn thấy hành vi lúc này của nàng, hấn cực kỳ buồn bực. Nàng gây chuyện, ném cục diện rồi rầm cho hấn, chính mình khen ngược, chạy đến một bên ăn uống thêm xem diễn. Hấn như thế nào lại gặp được một công chúa vô lương kiêu vị hôn thê của hấn như vậy, nghĩ đến cái từ ngữ vị hôn thê xa lạ này, trong lòng của hấn rất là bối rối.

Trong hỗn loạn, bỗng nhiên có người từ bên ngoài Cẩm Lâu chạy vào, kinh hô: “Mọi người mau xem a! Tù lầu ở đối diện cháy.”

Nghe được tiếng la, Hàn Linh giật mình một cái nhảy dựng lên: “Tù lầu cháy? A —— ngân phiếu của ta!” Nàng cũng không hề để ý Long Chi Dực ở trên đài, vội không ngừng mà hướng ngoài lầu chạy. Kìa chính là ngân phiếu hai trăm vạn lượng, thịt đầu quả tim của nàng a.

Ở góc bí ẩn nào đó trong Cẩm Lâu, một bóng người khác cũng đi theo chạy gấp ra lầu, hấn nghĩ đến không phải ngân phiếu, mà là chủ tử của hấn, chủ tử của hấn lúc này còn ở trong tù lầu.

Lửa lớn hùng hực thiêu đốt nửa bầu trời, khói dày đặc cuộn cuộn, bao phủ toàn bộ đường cái.

Người của tù lầu vội vàng dập lửa, đồ vật chạy vội, trường hợp vô cùng hỗn loạn.

Hàn Linh không màng nguy hiểm, vọt vào tù lầu, đi vào hậu viện của tù lầu, nhìn phòng của nàng và mấy cái phòng liền nhau đều đã bị bao phủ ở bên trong liệt hỏa, nàng phát điên mà hét chói tai: “Tại sao lại như vậy? Đáng chết, đến tốt cùng là ai phóng hỏa?”

Bên người xuất hiện một hình bóng quen thuộc, sau khi nàng nhận rõ là Hàn Dực, vội vàng kéo hấn, thúc giục nói: “Hàn Dực, ngân phiếu của ta còn ở bên trong đó, ngươi mau giúp ta lấy nó ra.”

Sắc mặt của Hàn Dực cực lạnh, nặng nề mà ném tay nàng ra, quát lớn nói: “Lúc này còn quản ngân phiếu cái gì? Không thấy chủ tử.”

Hàn Linh không để bụng, nghĩ đến thân võ nghệ kinh người kia của Sở Mặc, nàng không chút nào lo lắng: “Chủ tử của ngươi võ công cao cường như vậy, sẽ không có việc gì, ngươi vẫn là đi trước cứu ngân phiếu của ta mới quan trọng.”

Hàn Dực sắc mặt càng trầm, rống to về phía nàng nói: “Ngươi rốt cuộc có lương tâm hay không? Chủ tử sợ ngươi có việc, cố ý phái ta đi bảo hộ ngươi, bây giờ chủ tử không rõ ở đâu, ngươi lại chỉ nhớ thương ngân phiếu của ngươi?”

“Hắn để cho người đi bảo hộ ta?” Hàn Linh tức khắc ngốc.

Hàn Dực lúc này lòng nóng như lửa đốt, cũng bất chấp rất nhiều, thúc giục nàng nói: “Nhanh lên hỗ trợ cùng nhau tìm, chủ tử đôi mắt của hắn không tốt, ban đêm nhìn không thấy đồ vật.”

Hàn Linh trong lòng cả kinh: “Người là nói..... hắn có chứng bệnh quáng gà?” Nàng có chút không thể tưởng tượng, trong đầu đem đoạn ngắn lúc trước một lần nữa nhớ lại một lần, nàng lúc này mới bừng tỉnh, mới hiểu được hắn vì sao vừa đến buổi tối tình hình liền biến hóa, người sống chó gần, thì ra là nguyên nhân này. Trong lòng có chút thương tiếc, dưới khuôn mặt lạnh lùng của hắn, thì ra cất giấu ngoan tất không muốn người biết, nàng không khỏi có chút đồng tình cho hắn.

Hàn Dực ý thức được chính mình nói lỡ, nhưng lại lo âu an nguy của chủ tử, tạm thời cũng bất chấp cái này rất nhiều, cắt đứt suy nghĩ của nàng, thúc giục nói: “Còn không mau tìm?”

Hàn Linh tỉnh người lại, cũng cảm thấy lúc này vẫn là tìm người tương đối quan trọng, vì thế lôi kéo người qua đường dập lửa hỏi thăm từng người.

“Có hay không nhìn thấy một cái.....” Nàng cũng không biết nên hình dung hắn như thế nào, một người nam nhân? Một cái người mù?

Người bị nàng giữ chặt nếu không liều mạng mà chạy trốn, nếu không vội vã cứu hỏa, nơi nào có thời gian nghe nàng dong dài. Toàn hướng nàng lắc đầu, liền vội vã mà chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Tin Tưởng Ta

Phía trước trong phòng một cây xà ngang rơi xuống, phát ra tiếng vang nặng, Hàn Linh quay đầu lại, kia đúng là phòng nàng cư trú. Theo phương hướng tầm mắt của nàng nhìn lại, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở cửa phòng, động tác của hắn chậm chạp, một bàn tay lung tung mà sờ soạng ở cạnh cửa. Bàn tay không cẩn thận sờ đến chỗ nóng rực, hắn đột nhiên không kịp phòng ngừa mà thu tay lại, khỏi dày đặc sắc đến hắn không nhận được mà ho khan. Ánh mắt của hắn không có tiêu cự, ánh lửa thấp thoáng ở trong mắt của hắn, từng từng nhảy lên, một cái tay khác của hắn lại chặt chẽ mà che chở một cái đồ vật dùng miếng vải đen bao lại.

Hàn Linh chỉ vào phương hướng của hắn, sợ hãi kêu ra tiếng: “Hắn..... Hắn ở nơi đó.”

Hàn Dực cũng phát hiện, thi triển khinh công bay đến bên người chủ tử, che chở hắn rồi khỏi đám cháy.

“Chủ tử, ngài không có việc gì chứ?”

Sờ Mặc nhíu mày lại, không nhận được mà ho khan. Đợi ho khan dừng lại, hắn lại khôi phục biểu tình lạnh băng, hờ hững mà lên tiếng trả lời: “Không có việc gì.” Tuy là chủ tử, hắn vô hình bên trong vẫn là đối với Hàn Dực có xa cách và đề phòng.

Hàn Linh tò mò mà đánh giá hai mắt của hắn, rõ ràng là đôi mắt sáng ngời có thần như vậy, thế nhưng vào ban đêm không nhìn thấy đồ vật, nàng có chút không thể tưởng tượng. Duỗi tay ở trước mắt của hắn lắc lắc một chút, nửa đường lại bị hắn tiết xuống dưới, hung hăng mà bóp chặt, đau đến nàng oa oa kêu thảng.

Sờ Mặc ném tay của nàng ra, giao đồ vật trong miếng vải đen vẫn luôn bảo vệ ở trong tay vào trong tay của nàng, lạnh lùng mà nói: “Ngân phiếu của người.”

Hàn Linh chần chờ mà tiếp nhận bao vải đen ở trong tay của hắn, cả người ngây dại, một cảm xúc kỳ lạ len lỏi ở trong ngực. Ngược mắt muốn vào chỗ sâu bên trong đôi mắt đen của hắn, nàng thấy được bóng dáng của mình, nhưng mà hắn lại không nhìn thấy nàng. Trong cổ họng của nàng tắc nghẹn: “Người..... Người đi vào phòng của ta, chính là vì lấy ngân phiếu sao?”

Sờ Mặc ngưng mi, hơi di chuyển ánh mắt, lại vẫn là không có tiêu cự. Hàn Linh trong mũi chua xót, trong ngực bùng nổ một cỗ tức giận, đột nhiên mắng to về phía hắn nói: “Người có phải điên rồi hay không? Vì ngân phiếu, người thế nhưng không màng tính mạng của mình? Người là đồ ngốc sao? Ngân phiếu không có, còn có thể kiếm lại, chúng nó bất quá là vật chết, là vật ngoài thân, nhưng mà mạng người không có, còn có thể trả về được sao?” Trên mặt ửng đỏ một trận, nghĩ đến hiểm cảnh mới vừa rồi của hắn, trong lòng của nàng nghĩ mà sợ. Nàng đã mất đi Trạch Dã, không thể lại trở mặt mà nhìn hắn chịu chết, tuy rằng hắn không phải là Trạch Dã, chỉ là có một khuôn mặt giống với Trạch Dã, nhưng mà nàng cũng không muốn hắn xảy ra chuyện.

Nàng giống như phát cuồng chạy về phía trước gần đám cháy nhất, ngân phiếu ở trong tay một tờ lại một tờ rơi vào biển lửa, nàng nhất định là nổi điên, trước mắt ngân phiếu không hề là ngân phiếu, mà chỉ là một tờ lại một tờ bùa đòi mạng.

“Ta để cho người lấy, ta để cho người lấy.....” Nàng điên cuồng gào thét ném toàn bộ ngân phiếu ở trong tay vào trong biển lửa, nhìn chúng nó chậm rãi từ trên không trung rơi xuống, rơi vào trong biển lửa, thiêu đốt sáng rực, thẳng đến hóa thành tro tàn.

Sở Mặc nghiêng tai lắng nghe tiếng vang ở xung quanh, hắn tưởng tượng không ra nàng đến tốt cùng đang làm cái gì, chỉ là cảm giác được nàng có chút phần nộ và thất thường. Hàn Dực liền ở bên người hắn, không rời nửa bước, hắn trầm giọng hỏi: “Nàng đang làm cái gì?”

Hàn Dực cũng có chút ngây ra, nữ tử ở trước mắt, vẫn là nữ tử yêu tiền như mạng, vì chỗ giấu báu vật tầm thường mà đại động can qua* kia sao? Hắn dứt quãng trả lời: “Nàng, ... Nàng đốt toàn bộ ngân phiếu.”

*đại động can qua (大动干戈): đi đến chiến tranh.

Sở Mặc kinh ngạc, cùng hắn ý tưởng giống nhau, cũng nguyên nhân chính là thấy nàng coi trọng ngân phiếu như thế, hắn mới ở sau khi xảy ra hoả hoạn, trước tiên vọt vào phòng của nàng, lấy ngân phiếu của nàng ra. Ai ngờ hắn ở trên tường sờ soạng nửa ngày, thật vất vả mới tìm được cục gạch giấu ngân phiếu kia, phí không ít thời gian, mới chậm trễ thời cơ chạy trốn của hắn.

Ném xong tất cả ngân phiếu rồi, Hàn Linh cảm giác toàn thân nhẹ nhàng, chạy về bên người Sở Mặc, kéo tay của hắn nôn nóng mà xem kỹ: “Để cho ta nhìn xem, có bị thương đến nơi nào hay không?” Trên tay của hắn có chút dấu vết màu đỏ, đó là dấu vết bị lửa bỏng rất lưu lại, may mà không phải rất nghiêm trọng. Nàng cũng phát hiện trên bàn tay của hắn có không ít hoa ngân, giống như vết thương do kiếm, lại giống như vết thương do đao, cũng có không ít vết sẹo rất nhỏ. Mỗi đêm hắn đều là sờ soạng tới chiếu cổ chính mình như thế này sao? Trong lòng của nàng hơi đau, dâng lên một cổ thương xót.

“Ngươi không phải chán ghét ta sao? Vì cái gì còn phải làm việc ngược? Nếu đã không có ngươi, ta còn muốn những ngân phiếu đó làm cái gì?”

Đối mặt với chất vấn của nàng, trong lòng của Sở Mặc chảy xuôi qua một cổ ảm áp, hắn ở trong đáy lòng của nàng thật sự so với ngân phiếu quan trọng, phải không? Ở bên môi hiện lên một ý cười nhợt nhạt, hắn rút cuộc đã biết giá trị của mình, giá trị con người của hắn ít nhất cao hơn hai trăm vạn lượng, tuy rằng buồn cười, nhưng hắn vẫn là vừa lòng.

Hàn Linh nào biết đâu rằng hắn suy nghĩ này đó, chỉ muốn tìm một chỗ sắp xếp cho hắn, dù sao từ lâu là không cách nào đợi được.

“Ngươi cùng ta tới.” Nàng tự nhiên mà vậy mà dắt tay của hắn, đi ra ngoài.

Hắn vội vàng mà thu tay lại, cả người ở vào cảnh giới, lưng cứng đờ, biểu hiện hắn khẩn trương.

“Tin tưởng ta.”

Một câu mềm nhẹ của nàng, làm thần kinh toàn thân của hắn dần dần thả lỏng. Lần đầu tiên, hắn nguyện ý làm người ở ban đêm nắm tay của hắn, lần đầu tiên, hắn nguyện ý tin tưởng một người quen biết không đến năm ngày, hắn nhất định là trúng tà.

Hàn Dực nhìn bóng dáng của chủ tử đi theo Hàn Linh rời khỏi, trong lòng cảm khái vô hạn. Hắn và chủ tử ở chung gần mười năm, sớm thành thói quen chủ tử lạnh nhạt, hắn cũng hiểu rõ nguyên nhân chủ tử sở dĩ như thế, nhưng mà hôm nay, rút cuộc có người đánh vỡ thói quen của chủ tử. Hắn rất may mắn, có lẽ từ đây về sau, có một số việc, có một số người, đều sẽ dần dần mà thay đổi.

Lôi kéo Sở Mặc đi vào Cẩm Lâu ở phía đối diện, dọc theo đường đi thân mình của hắn đều cực kỳ cứng đờ, nơi chốn lộ ra khẩn trương và phòng bị. Hàn Linh lôi kéo hắn đi vào Cẩm Lâu, kêu một tiếng về phía tú bà ở bên trong: “Mụ mụ tỷ, cho ta một cái sương phòng.”

Tú bà kinh ngạc đánh giá nam tử ở bên người nàng, từ vật liệu may mặc và ngọc bội ở bên hông trên người của hắn tới xem, nhất định là người rất có thân phận. Đôi mắt của nàng sáng lên, vội vàng hô lên: “Được chứ, Mai Nhi, mau dẫn đường cho hai vị công tử.”

Một cái sương phòng lịch sự tao nhã, rời xa ồn ào náo động, trên thực tế thân ở bên trong Cẩm Lâu, sẽ không cách nào làm được rời xa ồn ào náo động.

“Mai Nhi, ngươi đi ra ngoài đi.”

Sau khi đã đuổi Mai nhi, Hàn Linh cúi người tiến đến trước mặt của Sở Mặc, cẩn thận mà quan sát đến hai tròng mắt của hắn, trừ bỏ ánh mắt có chút tan rã ở ngoài, hoàn toàn nhìn không ra chỗ khác thường gì.

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên buồn bã, từ giữa phượng ra hai tia hàn quang: “Ngươi nhìn chăm chăm trẫm, làm gì?”

“Ngươi có thể nhìn thấy ta?” Hàn Linh cực kỳ kinh ngạc.

Sở Mặc âm thanh lạnh lùng nói: “Trẫm cảnh cáo ngươi, chuyện đôi mắt của trẫm, nếu ngươi dám tiết lộ nửa chữ, trẫm nhất định sẽ giết ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 12: Nữ Hoàng Cũng Có Hậu Cung

Hàn Linh hoàn toàn không để ý tới tức giận của hắn, tự quyết định nói: “Ban đêm nhìn không thấy đồ vật, nhất định rất không thoải mái đi? Ngươi sợ hãi, cho nên ngươi không cho bất luận kẻ nào tiếp cận ngươi.” Âm thầm phỏng đoán nguyên nhân hình thành tính cách của hắn, cũng là có thể giải thích tính cách chột lạnh chột nóng của hắn, lại nói tiếp hắn cũng là một người cực kỳ đáng thương, tự thân khuyết thiếu cảm giác an toàn, không cách nào đối với người khác tín nhiệm. Nói đến cùng, năng lực làm sao không phải như thế, không thể tin được người khác. Từ nào đó góc độ đi lên nói, kỳ thật bọn họ đều thuộc về cùng loại người, chỉ tin tưởng chính mình, không tin tưởng người khác.

Sắc mặt của Sở Mặc chột lạnh, giọng nói vẫn lạnh lẽo như cũ: “Trẫm là nhìn không được, nhưng mà giết ngươi, trẫm dễ như trở bàn tay.”

“Ngươi không cần sợ hãi! Ta thề, chuyện này, ta sẽ nuốt nó vào trong bụng, sẽ không nói cho bất luận kẻ nào khác, ngươi có thể hoàn toàn mà tín nhiệm ta.” Giọng nói của nàng mềm nhẹ, đối với hắn sinh ra tình cảm thương tiếc, nàng có thể tưởng tượng khi cảm giác sợ hãi khi nhìn không thấy xung quanh hết thảy.

“Chúng bệnh quáng gà của ngươi là bẩm sinh, hay là sau này? Còn có thể trị sao?”

Tâm trạng của Sở Mặc hơi lơ đãng, chịu lời nói mê hoặc của nàng, khúc mắc trong lòng của hắn cũng dần dần buông ra. Ở trong tranh đấu quyền vị, hắn thận trọng từng bước, đề phòng khắp nơi, chứng bệnh quáng gà của hắn là nhược điểm lớn nhất của hắn, phàm là người biết nhược điểm của hắn đều đã chết ở dưới kiếm của hắn. Đã bao lâu rồi, hắn chưa từng hướng người khác mở rộng cửa lòng, hắn nhân nhậ mà mở miệng nói: “Sau khi trẫm năm tuổi mới bắt đầu có chứng bệnh này, lúc trước vẫn là bình thường.” Nhớ tới đoạn chuyện cũ kia, lòng của hắn đau đớn một trận, kia tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, mà là người thân nhất của hắn đối với hắn tạo nghiệt.

Hàn Linh nhìn chăm chú vào đôi mắt chột trở nên đau thương của hắn, trong lòng cũng theo đó mà hơi đau, buột miệng thốt ra nói: “Chỉ cần là sau này, liền có thể chữa khỏi. Ngươi yên tâm, ta sẽ vì ngươi tìm danh y khắp thiên hạ, chữa khỏi đôi mắt của ngươi.”

“Vì cái gì quan tâm trẫm? Liền bởi vì trẫm lớn lên giống tình nhân cũ của ngươi?” Giọng nói của hắn khàn khàn, mang theo cảm giác áp lực nào đó, lại có chút khàn trương và chờ mong. Hắn đương nhiên không muốn bị trở thành vật thay thế của người khác, không muốn ở khi nàng ngóng nhìn chính mình, trong miệng lại kêu tên của người khác.

Hàn Linh hơi hơi sùng sốt, chột gật đầu nói: “Đúng, ngươi và Trạch Dĩ đích xác lớn lên rất giống. Nhưng mà, ta quan tâm ngươi, cũng không phải bởi vì hắn, mà là..... Ta cũng nói không rõ.”

Bỗng nhiên đắm vào một cái ôm ấm áp, mang theo một chút mùi khét, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói khàn khàn mà bá đạo của Sở Mặc: “Đừng rời khỏi trẫm!”

“.....”

“Cũng không cho phép coi trẫm làm người khác!”

“.....”

“Càng không được thân cận nam nhân ở bên ngoài cùng trẫm!”

“.....”

“Ngươi không được cùng nam nhân khác thành thân, ngươi là của trẫm!”

“.....”

“Chúng ta có hôn ước!”

“.....”

Hàn Linh rất là buồn bực, còn không có gặp qua nam nhân bá đạo như vậy, muốn nói chen vào cũng chen vào không lọt đi. Nghe tiếng tim đập mạnh có lực của hắn, trong nháy mắt nàng có hoảng hốt. Hồi lâu, rốt cuộc chờ đến hắn tự quyết định dừng lại, nàng mới thử hỏi: “Bây giờ ta có thể chen vào nói đi? Cái kia..... Ta nhưng chưa nói muốn gả cho ngươi, chúng ta nhiều nhất cũng chính là quan hệ bạn bè, so với bạn bè bình thường càng tiến thêm một tầng mà thôi.”

Sở Mặc bỗng chốc đẩy ra nàng vài phần, chất vấn nói: “Ngươi có ý gì?”

Hàn Linh ngênh coi hắn, hỏi ngược lại: “Ta đây hỏi ngươi, ngươi đã thành thân chưa? Hậu cung có bao nhiêu giai lệ?”

Sở Mặc sùng sốt một chút, nói: “Sau khi trẫm tự đăng cơ, liền bắt đầu nạp phi, đến tột cùng có bao nhiêu giai lệ, trẫm trước nay chưa từng quan tâm. Đây là cung quy xưa nay, không phải trẫm có khả năng định đoạt.”

Hàn Linh rầu rĩ mà nói: “Đó chính là, ta nhưng không muốn cùng người khác chia sẻ một người nam nhân.” Hắn có nhiều hậu cung giai lệ như vậy, nàng nhưng không nghĩ trở thành một trong số đó, cả ngày cùng nữ nhân khác tranh giành tình cảm.

Sắc mặt của Sở Mặc không tốt, giọng điệu lạnh lùng nói: “Vậy ngươi liền có thể đồng thời gả cho bốn nam nhân?”

Giọng điệu chất vấn của hắn, làm cho Hàn Linh có chút tức giận, giận dữ nói: “Ta về sau chính là nữ hoàng của Hàn quốc, ngươi có thể có hậu cung ba ngàn, vì cái gì ta không thể?”

“Kia trăm liền không cho ngươi trở thành nữ hoàng.” Khẩu khí của hắn cực thịnh, giống như đã tới bên cạnh bạo nộ, ý tưởng kinh thế hãi tục của nàng, ở trong lòng hắn đó chính là một cảm ỷ, nữ nhân sao lại có thể có hậu cung? Hắn kiên quyết không cho phép, đặc biệt là ở sau khi nàng đã chọc phải hắn.

Hàn Linh có chút nóng nảy, hắn là vua của một nước, hơn nữa vẫn là một quốc quân Tần quốc mạnh hơn Hàn quốc rất nhiều lần, nếu là hắn không muốn nàng làm nữ hoàng, hắn là tuyệt đối có thực lực.

“Dựa vào cái gì? Nếu ngươi dám chơi xấu, phá hư chuyện tốt của ta, ta nhất định sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Sở Mặc thịnh nộ, lực đạo trên tay tăng lớn, kéo nàng đến gần trước người của mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nữ nhân ích kỷ!”

Hàn Linh nặng nề mà đẩy hắn ra, trách mắng: “Đúng vậy, ta là ích kỷ, ta lại không có bảo ngươi thích ta, là chính ngươi muốn thích ta.”

Sở Mặc không nói gì, đích xác, là hắn trước đối với nàng động tâm, cái này có thể trách ai được? Cho dù nàng thật là một nữ nhân ích kỷ đến chỉ suy xét chính mình, không màng cảm thụ của người khác, nhưng hắn vẫn là không cách nào xem nhẹ hảo cảm đặc thù của mình đối với nàng.

Lặng im, thời gian dài lặng im, ai cũng không có nói nửa lời.

Một người ngồi ở trên mép giường, trầm tĩnh giống như khắc gỗ, mà một người khác mở ra cửa sổ, đứng bên cửa sổ, sinh hồn đổi.

Ngoài cửa sổ tiếng cười vui và tiếng ca múa thịnh thoả lại bay vào trong phòng, Sở Mặc lúc này mới nhớ tới địa phương vị trí của mình, hỏi: “Đây là nơi nào?”

Hàn Linh đến gần trước người của hắn, khom người hướng về phía hắn làm ngoáo ộp, một bên tức giận mà hừ lạnh nói: “Đã quên nói cho ngươi, nơi này là thanh lâu. Muốn hay không ta giúp ngươi tìm mấy cái cô nương hầu hạ ngươi, làm ngươi giảm nhiệt?”

“Không cần, có ngươi là đủ rồi.” Hắn vừa nói ra, nàng đã bị đánh ngã, rơi vào trong lòng ngực của hắn. Tuy rằng đôi mắt của hắn nhìn không được, nhưng cái này không chút nào ảnh hưởng đến thính lực của hắn, thính lực của người tập võ từ trước đến nay không tồi, đặc biệt là thói quen đã trong bóng đêm mười mấy năm của hắn, thính lực so với người bình thường càng thêm thù địch.

Hàn Linh đột nhiên không kịp phòng ngừa, không thắng nổi lực đạo của hắn, giãy giụa nói: “Ê, ngươi đừng xằng bậy, ta chính là có bảo tiêu, Long Chi Dực đang ở bên ngoài.”

Sở Mặc nghe được tên của Long Chi Dực, trong lòng tức giận càng tăng lên, lực đạo ở trên tay cũng theo đó mà tăng lớn, giam cầm nàng chặt chẽ ở trong ngực. Hắn khẽ sát vào bên tai của nàng, trầm giọng nói: “Trẫm nói qua, trẫm chỉ là nhìn không được, nhưng mà đối phó ngươi, dư dả.”

Thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, hắn thỉnh thoảng mà điểm huyết đạo của nàng, thuận tiện còn điểm á huyết (huyết cam) của nàng, để tránh nàng kêu ra tiếng, đưa tới người không cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Q.2 - Chương 13: Nàng Là Người Thứ Nhất

Hàn Linh bị hắn nặng nề mà ném lên giường lớn, cái gối còn thuận tiện ở trên trụ giường đụng phải một cái, bắt đầu dĩ phát không ra tiếng, nàng chỉ có thể mắng dưới đáy lòng. Một bàn tay to ở trên người nàng sờ soạng trên dưới, thật vất vả mới tìm được chỗ hệ kết đai lưng bên hông của nàng, nàng hoài nghi hắn có phải cố ý như thế hay không, cũng may ở trên người của nàng ăn nhiều đậu hũ một lát.

Xiêm y ở trên người bị tầng tầng gỡ ra từng lớp, nàng vô lực khả thi, chỉ có thể mặc người xâu xé, không thể tưởng được hắn dễ tiện như thế, thế nhưng muốn thi bạo đối với nàng. Ngóang nhìn gương mặt quen thuộc của hắn, rõ ràng cùng Trạch Dã không khác biệt mấy, nhưng vì sao tính tình kém to lớn như thế?

“Bây giờ ngươi suy nghĩ cái gì? Hận ta sao?” Hơi thở ướt nóng của hắn phả vào trên má của nàng, cúi đầu hôn vành tai của nàng, động tác mềm nhẹ. Trên người của hắn phát ra hơi thở nam tử nồng đậm, vây quanh nàng lại, nàng cũng không chán ghét sự đụng chạm của hắn, chỉ là không thích lấy phương thức này, ở dưới trạng thái nàng không cách nào nhúc nhích, không cách nào không chế hết thấy.

Hàn Linh ngóang nhìn hắn, thâm tình trong mắt của hắn cũng không có bởi vì mắt bị tật mà che lấp, ngược lại nói rõ đến càng thêm chân thật. Hắn từng tác một mà hôn vành tai của nàng, từ dưới lên trên, nhẹ nhàng điểm điểm, chọc đến thân hình của nàng phát run, trong cổ họng ngâm khê ra tiếng, không

phải thanh âm tự nhiên, mà là mang theo áp lực ngầm khế.

Tiếng ngầm khế kia, tựa như một ngòi nổ, con người của Sở Mặc trở nên căng tới, cúi người bắt đầu đoạt lấy tóc mai, ấn đường, mắt đẹp của nàng, một đường xuống phía dưới, phủ lên đôi môi mềm mại no đủ của nàng. Hắn càng thêm sa vào trong đó, từng tắc một mà tới gần, hôn đến càng sâu, càng trầm.

“Công chúa, người không sao chứ?” Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi lo lắng của Long Chi Dực, đánh gãy hơi thở mập mờ.

Con người của Hàn Linh chuyển hướng ngoài cửa phòng, không ngừng chớp động, đáng tiếc cách một cánh cửa, người ở bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy. Không cách nào nói chuyện, trong lòng của nàng có chút nôn nóng, tuy rằng không chán ghét cảm giác như vậy, nhưng mà nàng vẫn là muốn chạy trốn rồi khỏi.

“Xin lỗi, người không thể đi vào.” Tiếng nói của Hàn Dực ngay sau đó vang lên, hắn là vẫn luôn chờ đợi ở ngoài cửa, một bước cũng chưa từng rời đi. Chức trách của hắn chính là bảo hộ chủ tử của hắn, đặc biệt là ở thanh lâu nơi rồn rấn hỗn tạp như vậy, hắn càng thêm không dám sơ sẩy. Không có sự cho phép của chủ tử, hắn tuyệt đối không sẽ mặc kệ người nào vào phòng.

Đang lúc Hàn Linh hết sức vô kế khả thi, người ở trên người bỗng nhiên lên tiếng, cảm lời lẽ xa lạ của nàng: “Linh nhi, nàng thật đẹp, trầm đối với nàng thật là yêu thích không buông tay.” Nàng kinh ngạc ngược mắt, đối diện biểu tình hài hước của hắn, hắn nhất định là cố ý, âm điệu của hắn lên cao, dường như sợ người ở bên ngoài nghe không được. Nàng dùng sức mà trừng hắn, nê hà hoàn toàn không có hiệu quả, người ta vốn là không nhìn thấy.

Một nụ cười quỷ dị từ bên môi của người hiện lên, hắn bắt đầu động tác trên dưới, rung đến giường lắc lư từng trận. Giường ở người nào đó cố tình sắp xếp xuống, chế tạo ra tiếng vang mập mờ mà kéo kết, ngay cả bản thân Hàn Linh nghe cũng nhận không được tâm viên ý mã. Ghê tởm hơn chính là, người ở phía trên còn tiếp tục dùng giọng nói cực kỳ mập mờ của hắn thỉnh thoảng lại kêu to.

“Linh nhi, nàng giỏi quá, trầm thật thoải mái!”

Hàn Linh nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt trước người nở một nụ cười tà, cố làm ra vẻ nam nhân, hắn lại là đê tiện vô sỉ như vậy, còn kêu đến hành vi phóng đảng như vậy, lúc này, nàng chính là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Người có loại!

Nàng cuối cùng là thấy rõ gương mặt thật của hắn, nam nhân này hay thay đổi, khi thì lạnh nhạt, khi thì tà ác, nàng nhất định là vận số năm nay không may mắn, mới có thể chọc phải hắn.

Tiếng bước ở bên ngoài chân đi xa, Hàn Dực ở bên ngoài cố ý cao giọng đưa tiễn: “Long công tử đi thông thả!”

Hàn Linh nghe tiếng bước ở bên ngoài chân càng lúc càng xa, xem ra Long Chi Dực là thật sự nhận định nàng cùng mỗi nam dân dúi, làm sao bây giờ đâu? Mới vừa chọn hắn làm nàng phò mã, chỉ chớp mắt lại bị đụng vào nàng cùng nam nhân khác dân dúi, hắn nhất định sẽ không lại đáp ứng bỏ thêm vào cái danh ngạch kia đi?

Sở Mặc bỗng nhiên giải khai huyết đạo của nàng, bên môi phỉm một tia ý cười thực hiện được, mục đích của hắn đạt tới, cho dù nàng thật sự muốn cùng người khác thành thân, chỉ sợ cũng sẽ không thuận lợi vậy.

“Đê tiện vô sỉ!” Hàn Linh chửi ầm lên.

Ý cười ở trên mặt của Sở Mặc đột nhiên biến mất, biểu tình thịnh nộ dần dần hiện lên khuôn mặt của hắn, hắn lại lần nữa điểm huyết đạo ở trên người của nàng. Tựa như bị kích thích, lần này động tác của hắn không hề dịu dàng, hắn hôn như mưa rền gió dữ đảo qua thân thể của nàng, lúc nàng còn chưa có chuẩn bị, hắn hung hăng mà xô xuyên qua thân thể của nàng.

Hàn Linh nhú mày kêu rên, cái kẻ điên này, làm sao thô lỗ như vậy?

Không có gặp được bất luận trở ngại gì, thân mình của Sở Mặc rõ ràng cứng đờ, phần nộ ở trên mặt lại lần nữa dâng lên. Hắn giải huyết đạo ở trên người của Hàn Linh, lạnh giọng chất vấn nói: “Nàng nói đi, hắn có phải là nam nhân đầu tiên của nàng hay không?”

Đau đớn ở dưới thân còn không có thích ứng lại đây, nghe hắn đột ngột hỏi chuyện như thế, Hàn Linh lúc này mới phản ứng lại đây, thì ra hắn chỉ chính là chuyện lần đó, không vui mà hỏi ngược lại: “Vậy người nói đi, ta là nữ nhân thứ mấy của người?”

Sở Mặc nhấp cánh môi vài cái, sắc mặt có chút quái dị, hồi lâu, hắn rầu rĩ mà nói: “Nàng là người thứ nhất.”

Hàn Linh căn bản không tin, trách mắng: “Hừ, lấy loại mê sảng này lừa gạt ta, người coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao?”

Sở Mặc rất là tức giận, hắn là vua của một nước, muốn có bao nhiêu nữ nhân liền có bao nhiêu nữ nhân, ở trên loại chuyện này, hắn hà tất cùng nàng bịa đặt nói dối?

“Trầm lừa nàng làm cái gì? Trên đời này người biết trầm có chứng bệnh quáng gà, không vượt qua ba người, trầm sẽ ngu xuẩn đến để cho người khác phát hiện nhược điểm của trầm sao?” Đúng vậy, hắn chưa bao giờ để cho người khác tới gần hắn, huống chi là nữ nhân của hắn. Càng là người bên cạnh, càng dễ dàng phát hiện sơ hở của hắn, hắn sẽ không đem chính mình đặt ở hiểm địa.

Hàn Linh chớp đôi mắt, có chút kinh ngạc, bất quá ngẫm lại lời nói của hắn, cũng xác thật có đạo lý. Không biết vì sao, nghe lời nói như thế, trong lòng của nàng ngược lại dâng lên một cỗ mừng thầm “Nói như vậy, hậu cung của người nhiều giai lệ như vậy, người đều chưa từng có sủng hạnh?”

Trên mặt của Sở Mặc hơi quẫn, cảm thấy vào lúc giờ phút này đàm luận cái đề tài này rất là không hợp với tình hình, tức giận mà gằm nhẹ về phía nàng: “Nàng nói đi? Trẫm chưa bao giờ tin tưởng bất luận kẻ nào.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 14: Thì Ra Là Một Con Sói Xám

Hàn Linh không tự giác mà rút cổ một cái nói: “Vậy người vì cái gì tin tưởng ta? Trước nay đều là người biết bí mật càng nhiều thì càng nguy hiểm, một ngày nào đó người sẽ giết ta diệt khẩu.” Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng mà trong nội tâm lại không hiểu nổi mà tin tưởng hắn là sẽ không giết hại nàng, nếu không sau khi nàng biết được thiên đại bí mật của hắn, hắn sớm nên giết nàng rồi sau đó mau.

Sở Mặc sờ soạng tay phải xoa cái trán tỉnh tề của nàng, động tác mềm nhẹ lộ ra thương tiếc vô hạn, hắn thật hy vọng giờ phút này có thể nhìn thấy nàng, nhìn thấy dung nhan mỹ lệ của nàng, vô luận vui, hay là giận. Hắn chỉ có thể dựa vào ký ức của mình mà tưởng tượng dung nhan lúc này của nàng, hắn cúi người tỉ mỉ hôn môi của nàng, nhẹ nhẹ mềm mềm.

“Tin tưởng trẫm, trẫm sẽ không thương tổn nàng.” Lời nói của hắn cũng cực kỳ nhu hòa, mang theo mê hoặc, tựa như hứa hẹn, cũng tựa như bảo đảm.

Lòng của Hàn Linh tức khắc bình tĩnh trở lại, nhìn vào đôi mắt không có tiêu cự của hắn, ánh mắt dần dần trở nên hoảng hốt. Nàng duỗi tay xoa góc cạnh khuôn mặt rõ ràng của hắn, đầu ngón tay một đường dọc theo hướng về phía trước, trượt đến ấn đường của hắn. Lúc trước nàng liền thích nhất vuốt ve nốt chu sa ở giữa ấn đường của một nam nhân khác, nó như là một loại nguyên rửa và phong ấn, chôn toàn bộ tình yêu của nàng vào trong đó. Hiện giờ, nàng lại một lần nữa đụng tới một nam nhân có được nốt chu sa giống nhau, nàng muốn thử đi giải chú, cởi bỏ phong ấn.

Đang ở trong lúc nàng xuất thần, người ở phía trên bỗng nhiên ở trong cơ thể của nàng động xuống, khoải cảm cọ xát, làm nàng nhịn không được than nhẹ ra tiếng. Đáng chết, nàng thế nhưng đã quên hẳn lúc này đang làm chuyện với nàng.

“Linh nhi, không cần cự tuyệt trẫm.” Giọng nói của hắn mang theo mê hoặc, động tác cũng đã ôn nhu tới cực hạn, khiến cho nàng trong bất tri bất giác liền lâm vào lưới tình hắn bày ra, quên mất gãy gãy, chỉ là đi theo tiết tấu của hắn mà luật động, hưởng thụ yêu thương của hắn.

“Trẫm thề, đời này trừ bỏ nàng, sẽ không lại sủng hạnh nữ nhân khác, nếu không khiến cho đôi mắt của trẫm mãi mãi đều tốt không được.”

“Không được nói vậy! Đôi mắt của chàng nhất định sẽ khá lên.”

Rúc vào trong lòng ngực ấm áp của hắn, bị hơi thở nồng đậm của hắn vây quanh, bên tai nghe lời thề động lòng người của hắn, Hàn Linh cảm giác có chút bị lạc. Giữa bọn họ tồn tại quá nhiều khe rãnh, nơi nào là một câu lời thề liền có thể đem hai người vĩnh cửu mà liên lụy? Huống chi, nàng đến nay còn không có biết rõ cảm tình của mình đối với hắn đến tột cùng là như thế nào, thật sự đã tới đến chết không phai, đến nông nổi không phải chàng không thể sao?

Ở trong sương phòng liền nhau, Long Chi Dực một ly tiếp theo một ly mà uống rượu buồn, trong lòng lo lắng an nguy của nàng, hắn mới có ý chọn lựa cái phòng liền nhau chú ý động tĩnh ở cách vách. Nhưng mà cách vách truyền đến tiếng vang mập mờ, lại làm hắn gần như phát cuồng, hắn bắt đầu hồi hận, rõ ràng chính là tự mình chuốc lấy cực khổ, làm chính mình chịu tìm tòi. Đặc biệt hắn là người tập võ, thính giác so với người bình thường thì tốt hơn rất nhiều, tiếng đối thoại ở cách vách tất cả đều lọt vào trong tai của hắn.

Hắn đứng lên, ở trong phòng đi qua đi lại, trong lòng bức bối đến phát điên.

Bên kia, nam tử áo trắng tùy tay khảy cầm huyền, hoàn toàn tự động xem nhẹ động tĩnh ở cách vách, khẽ cười nói: “Dực, nàng chính là công chúa Hàn quốc đi?”

Long Chi Dực dậm chân, quay đầu, nỗ lực ổn định tâm thần của mình, hỏi: “Người đã đoán được?”

Nam tử áo trắng nhẹ nhàng chậm chạp mà nở nụ cười: “Lần này gặp lại người, người đã ở trước mặt ta nhắc qua nàng tám lần, có thể ngay cả chính người cũng không có chú ý tới. Người có thể khiến cho người mất tâm thần, chỉ sợ cũng chỉ có nàng.”

Hắn dừng một chút, lại hỏi: “Cùng nàng ở bên nhau chính là quốc quân Tần quốc đi?” Long Chi Dực than nhẹ, một lần nữa về tới chỗ ngồi, biểu tình âm trầm “Cái gì cũng không thể gạt được người. Thiếu Hoa, ta có phải đã thay đổi rồi hay không?”

“Đúng là đã thay đổi, trở nên có máu có thịt, có cảm tình.” Giọng điệu của Hoàng Thiếu Hoa mơ hồ, làm cho người khó có thể nắm lấy.

Trên mặt của Long Chi Dực hơi quẫn, trách nặng: “Có phải huynh đệ tốt hay không, người thế nhưng còn giễu cợt ta?”

Hoàng Thiếu Hoa lắc đầu cười khê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, quả nhiên nói không sai: “Nàng là công chúa, hơn nữa vẫn là nữ nhi duy nhất của Hàn Hoàng, con đường tương lai nàng phải đi không giống bình thường. Người vẫn là nghĩ kỹ chút, biết rõ ràng chính mình muốn rốt cuộc là cái gì.”

Phiền muộn, bất đắc dĩ, Long Chi Dực không biết còn có thể dùng cái từ ngữ gì tới hình dung tâm tình lúc này của hắn. Ngẩng đầu nhìn về phía bức tường kia, hắn thật sự có thể ngồi xem nàng cùng nam nhân khác ở bên nhau, mà hắn còn có thể làm như dường như không có việc gì sao? Nhưng mà rời khỏi nàng, trong lòng của hắn lại khó có thể dứt bỏ, hắn rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

Một đêm mộng đẹp, trong sương phòng ẩm áp còn tàn lưu hơi thở mập mờ nồng đậm, Hàn Linh rung lông mi, từ từ mở mắt ra. Đột nhiên đối diện đôi mắt tinh lượng có thần của Sở Mặc, tim của nàng đột nhiên nhảy dựng.

“Chàng làm gì nhìn ta chằm chằm vậy?”

Khi nhìn kỹ lại con người của hắn, phát hiện đã không giống với đêm qua, ở giữa ánh huỳnh quang lưu chuyển, sắc thái phong phú động lòng người, xem ra hắn là thật sự khôi phục.

Sở Mặc xoay người để ở trên người của nàng, bên môi toàn là nụ cười tà mập mờ, nửa chống thân mình, đầu ngón tay mềm nhẹ mà lướt qua khuôn mặt của nàng, mập mờ mà nói: “Đáng tiếc tối hôm qua không cách nào nhìn thấy bộ dáng ** của nàng, không bằng chúng ta lại đến một lần?”

Hàn Linh nheo mắt, dự cảm không tốt, vội duỗi tay ngăn cản hắn: “Không được!” Đêm qua là ở dưới sự cưỡng bách của hắn, lại hơn nữa bị hắn mê hoặc mới vào nhầm miệng sói, hôm nay nàng chính là lại thanh tỉnh bất quá, làm sao còn có thể mặc hắn làm xằng làm bậy?

Nàng vừa định muốn đứng dậy thoát đi, đã bị hắn phát hiện ý đồ của nàng, giam giữ chặt chẽ nàng ở dưới thân. Sở Mặc khẽ nhướn đuôi lông mày, thấy lảng lơ làm sao, cúi đầu ở bên tai của nàng thổi hơi nóng: “Nhưng mà trăm đều không có nhìn thấy.”

“Đó là vấn đề của chàng, không liên quan đến chuyện của ta.” Nàng nặng nề mà đẩy hắn ra, còn không có kịp trốn xuống giường, đã bị hắn chặn ngang chặn đứng, ném trở về giường. Nàng rốt cuộc thấy rõ gương mặt thật của hắn, rõ ràng chính là một con sói xám, hơn nữa còn là một con sói xám thường thường hay động dục, nàng xem như hoàn toàn bỏ tay.

“A! Người chơi lưu manh!”

Hàn Dực canh giữ đứng ngủ gật ở ngoài cửa, lại bị tiếng thét chói tai ở bên trong bùng tỉnh. Suốt cả một đêm, hắn thật vất vả có thể bên tai sống yên ổn chút, cái này tốt, hắn lại phải chịu đựng “ma âm” khó có thể chống cự kia. Hiện giờ thế đạo này, làm một thị vệ hỗn khẩu cơm ăn, cũng thật không dễ dàng, đặc biệt là làm việc ở trước mặt của vua của một nước, hiện giờ còn thêm một phiền toái nhỏ, những ngày sau của hắn này nhất định sẽ không tốt quá. Không nghĩ, vẫn là nhanh chóng đứng ngủ thêm một giấc, trời mới biết chủ tử còn muốn đợi ở bên trong bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 15: Hôn Sự Vẫn Như Cũ

Thời điểm rời đi Cẩm Lâu, Hàn Linh ở khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của Long Chi Dực, cũng không biết hắn thế nào, có thể quyết định cùng nàng từ hôn hay không, rốt cuộc nàng cũng biết rõ đêm qua tiếng kêu của nàng đích xác hơi lớn chút, sợ là toàn bộ thanh lâu đều có thể nghe được động tĩnh của bọn họ. Bất quá sao, nếu là thanh lâu, loại sự tình này cũng thấy nhiều không trách, cho nên nàng mới có thể hào phóng như vậy. Hắn, tự mình an ủi một chút, nếu không nàng thật sự không có mặt mũi gặp người khác.

Nàng vẫn luôn tìm ở trong lâu, lại không biết Long Chi Dực đã dắt con ngựa từ cửa sau của Cẩm Lâu ra tới, nàng nghe được tiếng ngựa hí, đứng lúc quay đầu lại. Thấy được Long Chi Dực lập tức, nàng chạy nhanh vài bước đuổi theo, thật cẩn thận hỏi: “Người tức giận? Ta.....” Không cần hỏi cũng nhìn ra được sắc mặt của hắn rất đen, rất kém cỏi, so với trong dĩ vãng nàng nhìn thấy bất luận thời điểm nào đều khó coi.

Long Chi Dực quét nàng liếc mắt một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Đã có người đưa người, ta liền không tiễn, ta về phủ tướng quân trước.”

Roi ngựa ở trong tay của hắn vừa muốn rơi xuống, Hàn Linh vội kêu hắn, vô cùng cẩn thận hỏi: “Ai! Cái kia..... Người còn muốn cùng ta thành thân không? Nếu là người không muốn nói, ta còn phải lại đi tìm người khác tới thay thế bổ sung..... Người biết đó, đây là ý chỉ của phụ hoàng, ta không có cách nào cãi lời.” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của nàng càng ngày càng thấp. Nàng vừa nói, vừa quan sát đến sắc mặt của hắn, cũng biết chính mình nói như vậy là quá phận chút, nhưng cái này đó đều là vấn đề đặt ở trước mặt. Nếu hắn thay đổi chủ ý, không muốn lại đám đường phở mã của nàng, nàng cũng không phải là còn phải lại tìm người được chọn khác sao? So với Hàn Hoàng tùy tiện tìm một người nam nhân cho nàng thì tốt hơn chút.

Hai mắt của Long Chi Dực chứa đầy lửa giận, nữ nhân này thật sự quá vô tâm không phổi, hét to về phía nàng nói: “Nếu ta không muốn, người có phải hay không tính toán tùy tiện tìm một người thành thân?”

Hàn Linh bị hắn rống đến cả người chấn động, trong lòng nói một đám, đều coi nàng dễ khi dễ sao? Nàng cũng giương giọng hướng hắn rống lên trở lại: “Nếu là người không muốn, vậy thì bỏ đi, dù sao đưa hải xanh không ngọt, ta cũng không có hứng thú gặm một trái khô qua.”

Long Chi Dực tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nằng rớt cuộc xem hán làm như người nào, tác dụng chỉ là vì bỏ khuyết một cái danh ngạch thôi sao?

“Hôn sự vẫn như cũ! Người đừng nghĩ mượn cơ hội lại tìm nam nhân khác!” Sắc mặt của Long Chi Dực lạnh lẽo mà thúc giục ngựa rời đi, hán sợ chính mình lại đợi tiếp nữa, sẽ không chế không được tính tình của mình. Hơn nữa hán dư quang đã nhìn thấy Sở Mặc đang hướng về phía phương hướng của nàng đi tới, hán thống hận thân phận của người nam nhân này, càng thống hận hán đêm qua có được nàng.

Hàn Linh tiếp thu được một cái trừng mắt lạnh lẽo trước khi đi của hán, không khỏi mà rút cổ một cái, bộ dáng này của hán thật đúng là thật sự đáng sợ. Hán chịu thoái nhượng như thế, đã rất khó có được, nàng cũng không hề cầu mong xa xôi cái gì.

“Nàng thích hán, cũng là vì hán lớn lên giống tình nhân cũ của nàng?” Sở Mặc cũng phát hiện, vô luận thân hình, hình dáng của Long Chi Dực đều cùng hán cực kỳ giống nhau, trong lòng đột nhiên mà hiện lên một ý niệm, chẳng lẽ nàng đối với hán đề bụng, cũng là vì cùng một lý do?

Hàn Linh khó chịu mà quay đầu lại quăng cho hán một cái liếc mắt: “Người làm gì lại không lý do mà phun đám bậy?” Thật là, nam nhân ở bên người một đám đều đã man như vậy, ai đều có thể đối với nàng hồ quát. Nàng bỗng nhiên có chút tưởng niệm Hàn Như Phong, tuy rằng không thích hán, nhưng ít ra tính tình của hán ôn hòa, đối với nàng nói gì nghe nấy, tuyệt đối không sẽ đối với nàng tùy ý hồ quát. Nhưng ai bảo nàng thích nam nhân cường thế đâu, nếu là một đám đều tiểu thụ chịu giống như Hàn Như Phong, nàng lại như thế nào động tâm? Tóm lại, nàng chính là tự mình chuốc lấy cực khổ.

“Trạch Dã rớt cuộc là người nào, bây giờ hán đang ở nơi nào?” Trong lòng của Sở Mặc vẫn luôn để ý người này, thậm chí ngay cả tên của hán, hán đều khó có thể chịu đựng.

Ánh mắt của Hàn Linh tối xuống, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt tái nhợt ở trong quan tài thủy tinh kia, thờ dài nói: “Hán đã chết, bệnh chết.”

Sở Mặc khê như rồng mây sao, suy đoán nói: “Cho nên, hán là người nam nhân đầu tiên của người, trẫm là người thứ hai?” Hán bỗng nhiên có chút chờ mong, bại bởi một người chết còn chưa tính, hán có thể không so đo. Nếu là bại bởi một cái người sống, như vậy hán liền nhất định phải đào ra người này.

Hàn Linh sừng sốt một chút, muốn nói hán rớt cuộc là nam nhân thứ mấy của nàng, nàng thật là có chút đếm không hết. Phải biết rằng lúc trước đi công tác xã giao, sau khi mệt mỏi, thì sẽ có thời điểm tịch tịch, hơn nữa thường xuyên sẽ có nam nhân chủ động tới cùng nàng cầu hoan bày tỏ tình yêu. Chỉ cần đối phương còn vào được mắt của nàng, nàng tất nhiên là ai đến cũng không cự tuyệt, nhưng phạm là nam nhân cùng nàng từng có một đêm tình, nàng đều sẽ không theo bọn họ lui tới lâu lắm. Bởi vì không ai có thể đi vào đáy lòng của nàng, cửa lòng của nàng sớm đã đóng cửa vì một người khác.

Thấy nàng chần chờ, Sở Mặc sắc mặt chợt trầm xuống, hoài nghi hỏi: “Chẳng lẽ không phải?”

Hàn Linh mặt mày nhảy lên, nếu nàng nói không phải, vậy hán chẳng phải là muốn đánh vỡ lâu niên hỏi đến đây? Nếu là lại kéo ra Dạ Ma Thiên tới, vua của một nước VS bang chủ thiên hạ đệ nhất bang này, liền không biết đến tột cùng là người nào càng cường hãn chút?

Nếu nói đơn đả độc đấu, vậy khẳng định là Dạ Ma Thiên thắng.

Nếu là kéo bè kéo lũ đánh nhau, vậy một cái thiết kỵ của Tần Quốc xung phong liều chết, chỉ sợ đã sớm san bằng thiên hạ đệ nhất bang rồi.

Nàng không dám tưởng tượng nếu là một ngày nào đó để cho hán và Dạ Ma Thiên thật sự đụng phải một chỗ, sẽ là cảnh tượng như thế nào, chỉ sợ đến lúc đó người thứ nhất muốn chạy trốn không phải một trong số bọn họ, mà là nàng đi.

Nàng nặng nề mà gật đầu nói: “Đúng, đương nhiên đúng, ai nói không phải?”

“Nàng tốt nhất không cần lừa gạt trẫm.” Sở Mặc cảm thấy ánh mắt của nàng không đúng, trong lòng cũng theo đó mà bất ổn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 16: Hối Quê Ở Thanh Minh Tự

Trên đường trở về Hàn Thành, đi ngang qua một ngôi chùa, tên là Thanh Minh Tự, hương khói cuồn cuộn. Nghe nói Thanh Minh Tự chính là quốc tự của Hàn Quốc, có nhiều cao tăng đắc đạo và ân sĩ cao nhân nghỉ ngơi ở này đàm luận Phật đạo.

Vừa lúc gặp ngày hội Thất Tịch, các thiện nam tín nữ lên núi cầu Phật càng là nhiều vô số kể. Khi xe ngựa của đoàn người Hàn Linh đi ngang qua nơi này, thế nhưng gặp phải tắc xe lớn khó gặp. Những tiểu thư thiên kim của các phú quý nhân gia đó vừa ra khỏi cửa đó là đại đội nhân mã đi theo, tư thế hơi hơi lớn, hai ba hộ thiên kim nhân gia gom lại một chỗ ngược lại cũng không có gì, nhưng cổ tình vì đuổi kịp ngày hội Thất Tịch, gần như nữ tử chưa xuất giá toàn Hàn Thành đều chạy tới một chỗ, phải biết rằng sống bên trong Hàn Thành phần lớn là triều đình quyền quý, nữ nhi của bọn họ muốn đều tụ đầu lại, có thể nghĩ tình hình đồ sộ này.

Hàn Linh ngồi ở bên trong xe ngựa, vén rèm nhìn xung quanh ra bên ngoài, xe ngựa của bọn họ hiện giờ hoàn toàn là không cách nào đi tới một bước, bởi vì đằng trước đã có xe ngựa của mấy nhà quyền quý vì tranh đoạt ai trước ai sau, ai chiếm được chỗ đậu xe có lợi mà làm lên giá.

Quá hỗn loạn! Hàn Linh không khỏi mà lắc đầu, cần thiết vì một chỗ đậu xe mà nháo ra mạng người sao?

“Ngao ——”

Tiểu Hạnh Hạnh ở trong xe ngựa ngủ một giấc, vừa mới tỉnh lại liền luyện giọng lên tiếng kêu gầm, tiếng gầm này trung khí mười phần, cực kỳ có lực xuyên thấu.

Cũng là khi tiếng gầm của nó qua đi, hiện trường ở bên ngoài vốn là đang cãi cọ ồn ào tức khắc an tĩnh lại, tất cả mọi người nom nớp lo sợ mà nhìn phương hướng xe ngựa ở bên này, đặc biệt tầm mắt dừng ở trên màn xe nửa vén. Bọn họ nếu là không nghe lầm, mới vừa rồi tiếng kêu gầm kia, rõ ràng chính là tiếng gầm của sư tử, một đám đều mở to mắt, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Hàn Linh nhất thời không phản ứng lại kịp, chớp mắt một cái, đối diện với từng cặp ánh mắt kinh hãi, lúc này mới hiểu được là chuyện như thế nào. Nàng vỗ vỗ đầu của Tiểu Hạnh Hạnh, giả hóa này ngày thường đều vô cùng ngoan, hôm nay tại sao lại gầm đến uy vũ như vậy? Chẳng lẽ là bắt đầu phát xuân?

“Ngao ô, ngao ô ——”

Tiểu Hạnh Hạnh đuổi đầu nhỏ ở trong lòng bàn tay của nàng dùng sức mà cọ, trong miệng còn không dùng mà kêu to, người ở bên ngoài này càng thêm khẳng định bên trong xe ngựa nhất định là có sư tử, đặc biệt là màn xe vẫn luôn ở dưới vào trạng thái khép hờ nửa mở, càng tăng thêm vài phần cảm giác thần bí.

Vì đánh mất nghi ngờ của mọi người, Hàn Linh quyết định ôm Tiểu Hạnh Hạnh xuống xe ngựa, làm mọi người đều kiến thức một chút mỹ nữ cùng dã thú chân chính như thế nào. Ai ngờ, màn xe vừa mới rung động, người ở bên ngoài liền kinh hãi đến chạy trốn khắp nơi. Thời gian trong nháy mắt, vốn là hiện trường chen lấn thành một đồng hỗn loạn hoàn toàn biến thành đất trống, chỉ còn lại mấy con ngựa chưa kịp dắt đi đáng thương hê hê mà ở nơi đó bồi hồi đảo quanh.

Hàn Linh đồng tình mà cúi đầu nhìn về phía Tiểu Hạnh Hạnh, cái gì kêu nhất mình kinh nhân*, đây là ví dụ thực tế. Bất quá như vậy cũng tốt, cũng không cần cùng người đoạt chỗ đậu xe, đồng lớn chỗ đậu xe muốn dừng ở chỗ nào thì dừng ở chỗ đó.

* Nhất mình kinh nhân 一鸣惊人 là câu thành ngữ Trung Quốc ý chỉ lời nói và việc làm khiến người ta sững sốt. Ngày nay thường dùng để ví một người bình thường chẳng nói chẳng rằng, nhưng một khi đã nói ra thì ai cũng phải thán phục, dã ra tay thì gạo xay ra cám.

Bên cạnh xe ngựa, Sở Mặc giục ngựa tiến lên, dáng người anh đĩnh, phong hoa tuyệt đại. Hắn cười đến ôn nhu, ánh mắt nhìn nàng tràn ngập ánh sáng nhu hòa, cùng lần đầu gặp gỡ khác nhau như hai người.

“Mặc, biết hôm nay ngày mấy sao? Vì cái gì nhiều người như vậy?”

“Nàng đến tốt cùng có phải người Hàn quốc hay không? Theo lệ, mỗi năm ngày hội Thất Tịch, quốc sư của các nước đều sẽ ở trong chùa lễ Phật, hắn còn sẽ xem bói vào đêm Thất Tịch cho nữ tử cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa, hắn bói quẻ thử trăm lần linh trăm lần, cho nên mới có nhiều nữ tử tiến đến thử thời vận như vậy.”

Sở Mặc quái dị mà đánh giá nàng, ngay cả hắn người dị quốc này đều biết thuật xem bói cao siêu của quốc sư Hàn quốc, nàng một công chúa Hàn quốc thế nhưng không biết chút nào, đây chẳng phải là quá không thể nào nói nổi?

Quốc sư? Chính là thần toán tử đoán chắc nàng sẽ đến nơi này thay thế được Hàn Chi Hoa kia?

Không thể tưởng được hắn trừ bỏ ở trong hoàng cung vì Hoàng đế lão cha xem bói, ở ngoài cung còn kiêm luôn sai khiến, hay là trong nhà của quốc sư thật sự nghèo đến đói?

Trong đầu đột nhiên dâng lên một cái ý niệm trò đùa dai, nếu đúng phải, nàng nhất định sẽ phải gặp hắn, vạch trần gương mặt thật của hắn cái kẻ bán tiền lừa đời lấy tiếng này.

“Ta cũng phải đi bói một quẻ, xem hắn đến tốt cùng tính đến chuẩn hay là không chuẩn.”

Sở Mặc nhìn nàng cười đến quỷ bí, không khỏi mà nhướn mày, nàng không tin bản lĩnh xem bói của quốc sư, mà hắn thật là tin tưởng không nghi ngờ. Bởi vì mấy năm nay Hàn quốc sở dĩ có thể ở bên trong ngũ quốc bình yên vô sự mà sừng sững, không khỏi liên quan đến tính toán không bỏ sót của vị quốc sư này, ngay cả Tần quốc khi nào đại hạn, khi nào mưa to, hắn đều tính đến tính chuẩn không có lầm, cho nên ngay cả hắn cũng đối với vị quốc sư thần bí này kiêng kị ba phần, đáng vị mấy năm qua, không dám dễ dàng xâm chiếm Hàn quốc.

Nói trở lại, hắn cũng rất muốn biết giữa chính mình cùng nàng có số mệnh duyên định tam sinh hay không, tuy rằng đêm qua có được nàng, nhưng hắn cứ cảm thấy nàng đối với chính mình như gần như xa, hắn hoàn toàn nắm giữ không được tâm tư của nàng. Nàng tuyệt đối không phải giống như nữ tử từ trước chứng kiến qua, sẽ không bởi vì có một đêm triền miên mà khuynh tâm tương phò, hắn bỗng nhiên có cảm giác loại lo được lo mất.

“Vậy chúng ta vào chùa.” Hắn từ từ nói ra miệng.

Thanh Minh Tự, quần thể kiến trúc to lớn tráng lệ, lấy màu xanh lá làm cơ sở điều chỉnh, cả ngôi chùa cổ giống như dung thân với bên trong núi rừng, điệu thấp, nhã tĩnh. Nhưng mà bản thân vị trí địa vị của ngôi chùa và căn cơ của nó lại quyết định nó không cách nào điệu thấp, làm quốc tự của Hàn quốc, Thanh Minh Tự đảm nhiệm quyền xử lý hiến tế và tiết khánh trọng đại của Hàn quốc, ngày thường ngôi chùa không mở ra với bên ngoài, chỉ có mỗi khi

gặp phải ngày hội hoặc là có điển lễ quan trọng, ngôi chùa mới có thể tiếp nhận rộng rãi khách khứa bốn phương.

Mấy chục dãy vật kiến trúc ở phía trước phía sau của ngôi chùa, lại vẫn là khó có thể cất chứa rất nhiều thiện nam tín nữ, vô luận đi đến nơi nào, đều là đám người chen chúc, người ở trên núi so với người chờ ở dưới chân núi càng nhiều.

Không có biện pháp, dưới tình huống như vậy, vẫn là lộ ra thân phận công chúa, tương đối có lợi chút. Quả nhiên, sau khi thân phận của nàng hiện lộ sáng tỏ, liền lập tức được dẫn về phía một gian sương phòng tương đối nhã tĩnh thoải mái, liền chờ phương trượng đại sư tiến đến bái kiến.

Phòng của Sở Mặc được sắp xếp ở thuộc về nam tân sương phòng, cách sương phòng của nàng một đông một tây, cách nhau khá xa. Hàn Linh ở trong phòng đợi hồi lâu, cũng không thấy phương trượng tiến đến thăm hỏi, cũng không có tâm tư lại chờ đợi, quyết định đi bộ đến đông sương phòng đi tìm Sở Mặc, thuận tiện thưởng thức một chút phong cảnh của chùa cổ.

Bước qua một chiếc cầu hình vòm, đó là con đường liên thông sương phòng đông tây nhất định phải đi qua, Hàn Linh ngẫu nhiên gặp phải một người tiểu tăng bụng chèn thuốc, đang cầm bước qua trên cầu, phía sau hắn có một người tiểu tăng khác đi theo, hai người đang nói chuyện với nhau, cuộc đối thoại của bọn họ khiến cho Hàn Linh sinh lòng hiếu kỳ.

“Quốc sư mỗi năm tới trong chùa, đều sẽ bị phong hàn, người nói có phải ngôi chùa của chúng ta cùng quốc sư xung khắc hay không?”

“Đừng nói vậy! Quốc sư là vì dưỡng bệnh mới đến trong chùa của chúng ta, nghe nói quốc sư từ nhỏ liền bệnh tật ốm yếu, hơn phân nửa là bởi vì hắn sinh ra đã có sẵn thiên phú đã bị trời ghen ghét mới có thể gặp nhiều tai ương nhiều khó khăn như vậy.”

“Nếu thật là như thế, như vậy quốc sư cũng quá đáng thương.”

Sinh ra đã có sẵn thiên phú đã bị trời ghen ghét?

Hàn Linh hoàn toàn không tin việc này, chỉ khi bọn họ cũng là bị quốc sư mê hoặc. Nếu bọn họ là đi đưa thuốc cho quốc sư, nàng làm sao không đuổi kịp bọn họ, nhìn xem quốc sư đến tốt cùng là một nhân vật như thế nào? Vì sao gian ngoài truyền bá hắn đến thần chỉ lại thần?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 17: Trêu Cợt Quốc Sư

Đi theo hai gã tiểu tăng một đường đi trước đông sương, đi ngang qua một chỗ tiểu đình, thấy vài tên tiểu tăng đang khuôn vác ba cái rương lớn, rương gỗ sơn đỏ cao nửa người, bên trong đầy từng chuỗi pháo, chẳng lẽ là dùng để ăn mừng ngày hội? Hàn Linh tò mò mà đánh giá một phen, sau khi nhìn thấy bọn họ đi qua, để sót một chuỗi, rơi trên mặt đất, liền thuận tay nhặt lên. Vốn định gọi bọn họ lại, trả pháo lại, bỗng nhiên trong lòng vừa động, Hàn Linh nổi lên ý niệm trêu đùa dai, liền giấu pháo vào trong tay áo, tiếp tục đi theo tiểu tăng ở đằng trước đi về phía sương phòng của quốc sư.

Sương phòng của quốc sư ở một chỗ tiểu viện yên lặng vắng vẻ, ngoài sân trồng trọt hoa lan các màu, mùi hoa nhàn nhạt làm cho người say mê. Xem trong vườn hoa ít có cỏ dại, nguyên do hẳn là thường xuyên xử lý, nghĩ đến bản thân quốc sư hẳn là một người yêu quý hoa.

Nếu không phải có ấn tượng vào trước là chính, Hàn Linh nhất định sẽ đối với hắn có điều đổi mới, bất quá nàng ghét nhất chính là người lừa đòi lấy tiếng, đặc biệt vẫn là đầu sỏ gây tội làm hại nàng chịu nhiều khổ như vậy, ấn tượng của nàng đối với hắn như thế nào cũng sửa không được.

Mất thấy hai gã tiểu tăng bụng chèn thuốc vào phòng, nàng cũng đi theo trốn đến ngoài cửa sổ nghe lén.

“..... Quốc sư thuốc đã sắc xong.”

“Đề ở một bên đi, các người có thể đi ra ngoài.” Nghe thanh âm kia già nua hùng hồn, Hàn Linh liền nhận định hẳn nhất định là một lão nhân cây sấp sửa khô. Đề chứng thật suy đoán của mình, nàng ghé vào chỗ cửa sổ nhìn xung quanh vào trong, quả nhiên ở trước giường nhìn thấy một lão hòa thượng ngồi thiền ở phía trên, cầm trong tay Phật châu nhắm mắt mặc niệm. Thì ra quốc sư là một lão hòa thượng? Nếu là hòa thượng không ở trong miếu niệm kinh thật tốt, chạy tới trong hoàng cung khoa tay múa chân làm cái gì, hẳn có phải hơi quá nhàn hay không?

Trông mặt của nàng vừa chuyển, quyết định trêu đùa hắn thật tốt một phen.

Từ trong tay áo lấy ra chuỗi pháo kia, lại từ bên hông móc ra đồ bạc lửa, vừa muốn bạc lửa, đầu vai đột nhiên bị người chụp đánh xuống. Nàng vội vã mà quay đầu, đụng phải một đôi con ngươi thuần khiết sạch sẽ, loá mắt lộng lẫy như ánh sao. Ánh mắt thanh khiết kia hơi lóe, hiện ra một tia ý cười, chung quanh hết thảy cũng theo đó mà rộng thoáng trống trải. Hàn Linh ngờ ngẩn mà nhìn cặp mắt kia, đôi mắt kia phảng phất có thể nói giống như sáng lạn động lòng người.

Đối phương thấy nàng không nói lời nào, ra một dấu tay về phía nàng, nụ cười nhợt nhạt ở trên mặt, ánh mắt tựa như đang dò hỏi, lại tựa như đang nghi hoặc. Hàn Linh chớp chớp mắt, đánh giá hắn từ trên xuống dưới một phen, không khỏi mà tán thưởng. Ở trong ấn tượng của nàng, Thủy Mộ Hoa đã là nhân vật xuất trần giống như thần tiên, mà hắn, gần như từ nhỏ liền không thuộc về thế gian này. Hai trông mặt của hắn có thể xuyên thủng lòng người,

lông mi của hán như lớn như mực, môi của hán không cười tự đẹp đẽ, cả người nhẹ bay bay, phảng phất một trận gió chợt tới là có thể thổi hán về phía chân trời. Tiếc nuôi duy nhất là, hán, không thể nói chuyện.

Hàn Linh lôi kéo hán cùng nhau ngồi xổm xuống, thân bí hề hề mà hướng hán suy nghĩ nói: “Đừng lên tiếng, bên trong có một quốc sư người ngại đánh, xem ta như thế nào trên cột hán.” Bỗng nhiên lại cảm thấy làm điều thừa, người ta vốn dĩ liền không thể lên tiếng, Hàn Linh đối với hán đột nhiên sinh ra hảo cảm, đồng thời cũng tồn tại một phần lòng thương tiếc. Mỹ nam tử phong hoa tuyệt đại như thế, lại có khuyết điểm trời sinh, thật sự đáng tiếc. Bất quá người ta thường nói khuyết tật đẹp, hán không nói gì không chút nào ảnh hưởng đến khí chất cả người của hán, cũng không ảnh hưởng ấn tượng cực tốt của nàng đối với hán.

Đối phương nghe vậy, không khô mà nhũ mảy, tò mò mà đánh giá nàng, muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra đến tột cùng.

“Xem ta.” Hàn Linh quý bí cười, bậc lửa pháo, một cổ não (一股脑???) mà ném nó vào trong phòng.

Nhiều lần, liền nghe được tiếng pháo nổ bùm bùm lên, cùng với tiếng kêu to kinh hãi của người ở trong phòng. Hàn Linh che miệng cười to, nhưng lại không thể lên tiếng, chỉ có thể ghen đến mức đầy mặt đỏ bừng. Lại nhìn người ở trước mặt, ánh mắt đẹp khóa sâu của hán, làm như bắt đắc dĩ, lại tựa như rồi rắm.

Ở xa xa, nghe được rất nhiều tiếng bước chân đuổi về phía bên này, hán là người ở phụ cận nghe được tiếng pháo, cho nên vội vàng tới. Hàn Linh vội kéo người ở trước mặt, cũng mặc kệ hán có phải nguyên ý hay không, cùng nhau bỏ trốn mất dạng.

Đợi cho đến chỗ yên lặng, Hàn Linh vịn cây mây khô leo đầy tường nhìn không được cười to.

“Ha ha ha..... Quá mức nghiện, tức chết quốc sư thú kia, xem hán còn làm sao làm hại nhân gian?”

Ngẩng đầu đối diện mỹ nam ở trước mặt, hán chỉ yên lặng mà nhìn chăm chú vào nàng, ra một dấu tay về phía nàng, mang theo ánh mắt dò hỏi. Nàng khó hiểu mà gãi gãi đầu, không học qua thủ ngữ, thật sự không quá hiểu rõ hán đến tột cùng muốn nói cái gì.

“Người đang khoa tay múa chân cái gì..... Người là muốn hỏi ta vì cái gì thống hận quốc sư như vậy sao?”

Mỹ nam gât gât đầu, con người đẹp cũng theo đó mà nổi lên cơn nước sâu kín, Hàn Linh bĩu môi khẽ cười nói: “Còn không phải bởi vì hán một lời thành sấm, hại ta bị lão cha bức bách lên thư viện tuyển phu, còn để cho ta cưới bốn nam nhân. Người nói, ta có phải hán là tìm hán cái đầu sỏ gây tội này tính sỏ hay không?” Nhất thời mơ hồ, nàng đã quên chính mình lúc này là đang giả trang nam tử, cũng khó trách người ta mỹ nam biểu tình về mặt mê mang.

Mỹ nam hơi kinh ngạc một chút, ngay sau đó gât đầu, nở nụ cười nhợt nhạt, sáng lạn xuất sắc như phù dung sớm nở tối tàn, rực rỡ ở trước mắt. Hàn Linh cũng trả lại cho hán một nụ cười ngọt ngào xinh đẹp: “Người tên là gì? Vẫn luôn đều ở tại trong chùa sao?”

Mỹ nam khẽ nhăn mày, hình như có chút rồi rắm.

“Không có thuận tiện nói sao?”

Mỹ nam lắc đầu, cầm lấy tay nàng, ở trong lòng bàn tay của nàng viết hai chữ: “Phi Hiền.”

Lòng bàn tay truyền đến xúc cảm tê tê đại đại, theo hán tới gần, một làn hương hoa lan kín đáo cũng theo đó mà nồng đậm, Hàn Linh không khỏi mà ngây người ngẩn ngơ, trong phút chốc hoảng thần. Nhìn ngón tay nhỏ dài của hán, màu da trắng nõn như mỡ đông, giống như tay của nữ nhân, nàng nhìn không được lật qua bàn tay của mình cùng đối lập. Dưới sự so sánh, thế nhưng không phân cao thấp.

“Phi Hiền, thật cao hứng khi quen biết người. Ta vẫn là đi về trước, vạn nhất bị người phát hiện thì không tốt, hôm nào lại đi tìm người.” Sợ bị người phát hiện hoài nghi, nàng vẫn là mau rời khỏi cái chỗ gây án này thì tốt hơn, đi đến nửa đường, bỗng nhiên nhớ tới còn không có nói cho người ta tên của mình, nàng bỗng nhiên quay đầu, mái tóc đen rũ ở phía sau ở trong không trung vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, “Đúng rồi, ta tên là Hàn Linh, người có thể kêu ta là Linh nhi.”

Đôi mắt thuần khiết của mỹ nam nhấp nháy, một ý cười nhàn nhạt từ chỗ sâu trong đáy mắt từng đợt từng đợt mở rộng, thật đúng là một nhân nhi tốt đẹp thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Hồng Mộc Lệnh

Ở hành lang dài mặt sau của một cây cột nào đó, Sở Mặc dựa nghiêng ở nơi đó, đã lắng nghe hai người giao lưu hồi lâu. Đợi khi Hàn Linh đi ngang qua, hán cúi tay ngăn cản nàng, sắc mặt có chút không vui: “Hừ, các người tán dóc thật sự vui vẻ nhỉ.” Giọng điệu của hán lúng túng, mang theo ý tứ hỏi tội. Thấy nàng cùng nam nhân khác tán dóc đến vui vẻ như vậy, trong lòng hán rất là khó chịu, đặc biệt đối phương còn là một nhân vật thần tiên xuất trần thoát tục.

Hàn Linh sùng sốt một chút, quay đầu nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Phi Hiền biến mất ở cuối hành lang dài, lúc này mới phản ứng lại đây, bĩu môi nói: “Chàng đừng nghĩ bậy, chúng ta chính là quan hệ bạn bè thuần khiết.”

Đường cong khuôn mặt lạnh lùng của Sở Mặc càng cứng rắn vài phần, trầm giọng nói: “Mới thấy lên một mặt liên quan hệ bạn bè thuần khiết, vậy giữa chúng ta lại là cái quan hệ gì?”

“Làm ơn, chàng như thế nào so với Dạ dấm còn mạnh hơn?” Nàng thuận miệng bực tức một câu, đợi nói ra miệng, nàng lập tức liền hối hận, dùng sức cắn xuống đầu lưỡi của mình. Nàng thế nhưng lộ tẩy, không đánh đã khai, cái này nàng chết chắc rồi.

Quả nhiên, trên mặt Sở Mặc lập tức như mưa rền gió dữ dày đặc, mặt âm trầm, mắt đen cũng càng thêm thâm thúy.

“Dạ lại là ai?” Hần gần như là nghiêng răng nghiêng lợi.

Hàn Linh về mặt đau khổ, đêm đi đường nhiều, rốt cuộc sẽ có lúc gặp quỷ, bây giờ nàng tin là thật. Nàng làm sao xui xẻo như vậy, thế nhưng ở trước mặt hần nhắc tới Dạ Ma Thiên, cái này không phải ý định đâm lên họng súng sao?

“Ta đi bái Phật đi, ngày thường không có việc gì nhiều cúi lạy Phật, có việc cũng có Phật che chở.” Nàng cười gượng, cất bước liền chuẩn mất.

Phía sau truyền đến tiếng hét to đinh tai nhức óc của Sở Mặc: “Nàng đứng lại cho trẫm!”

Hàn Linh vừa nghe, chạy trốn càng mau, dùng ra khinh công nàng lấy làm tự hào nhất, trong miệng nhỏ giọng mà nói thầm: “Nghe chàng, mới là đồ ngốc đó.”

Dưới Phật đường của Đại Hùng Bảo Điện, một bóng dáng mảnh khảnh quỳ lạy ở trước Phật, thành tâm cầu nguyện, mà phía sau nàng mây đen che phủ đỉnh đầu, đứng một người nam tử đang đứng ở trong con thịnh nộ, tùy thời đều có nguy hiểm kề bên bùng nổ.

Dưới khí tràng uy hiếp mãnh liệt của người ở sau người Hàn Linh, đáng thương hề hề mà đối với tượng Phật chớp đôi mắt, chấp tay trước ngực, nhỏ giọng thì thầm: “Bồ Tát tại thượng, tiểu nữ tử Hàn Linh thành tâm khẩn cầu, hy vọng vị này ở phía sau ta nhanh chóng nguôi giận, khôi phục bình thường. Bằng không tiểu tâm can của tiểu nữ tử chỉ sợ thừa nhận không được lời đình tức giận của hần? Làm ơn, ta sẽ đốt cho người nhiều mấy nén hương.”

Sở Mặc khom người kéo nàng lên, để cho nàng đối diện trực tiếp với mình, nhướn mày chất vấn nói: “Bây giờ Bồ Tát tại thượng, nàng thành thật thú tội cho trẫm, nàng đến tốt cùng còn có bao nhiêu tình nhân?”

Hàn Linh chu chu môi, vấn đề này, nàng thật phải suy nghĩ thật kỹ một chút. Trừ bỏ Dạ Ma Thiên, Thủy Mộ Hoa cũng coi như một cái đi, lại có Long Chi Dực, còn có.....

Sở Mặc nhìn nàng một bên bẻ ngón tay một bên suy tư, tức khắc tức giận sinh ra từ trong lòng, đối với lỗ tai của nàng hét lên: “Nàng cư nhiên còn phải kể tới?” Hần đã tức giận tới cực điểm, cái nữ nhân không lương tâm này, hần đối với nàng dốc hết toàn tâm toàn ý, mà nàng lại gạt hần có được nhiều tình nhân như vậy, cái này làm cho tôn nghiêm vua của một nước của hần buông như thế nào?

Hàn Linh nhìn liếc mắt một cái biểu tình như là muốn ăn thịt người của hần, ba mươi sáu kế trước mắt không thể thực hiện được, cũng chỉ có đi ba mươi bảy kế. Nàng hướng về phía trước mắt tròn trắng, mềm mại mà hướng hần trong lòng ngực đảo đi.

“A, ta hôn mê!”

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, chính là Sở Mặc lúc này tâm tình lại phi thường không xong, nắm tay cổ tay của nàng, cắn răng nói: “Đừng cùng trẫm giả ngu, nhanh lên thành thật thú tội!”

“Ta không giả ngu, ta giả bộ chính là được.” Hàn Linh nhỏ giọng nói thầm một câu, mắt thấy sắc mặt của hần càng ngày càng kém, nàng đành phải hy sinh sắc tướng, móc lên cổ của hần ôn tồn mà khuyên nhủ, “Được rồi, đừng nóng giận, lại tức giận liền không soái.”

Sở Mặc tức giận mà trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, ánh mắt chéch đi, lúc này tầm mắt của toàn bộ nhóm thiện nam tín nữ trong Phật điện gần như đều tập trung ở trên người của hai người. Phải biết rằng ở trong mắt của người khác, bọn họ chính là hai nam nhân, hai nam nhân ở trước công chúng ôm nhau cũng đã đủ làm cho người ta sợ hãi, mà nay vẫn là ở trước mặt Bồ Tát, cái này cũng không tránh khỏi quá mức kiêu ngạo chút.

Trong lòng Sở Mặc lướt qua một tia cảm giác dị dạng, không có bởi vì cử chỉ kinh thế hãi tục của nàng mà lúng túng, đáy lòng ngược lại dâng lên một cảm giác mừng thầm, cái này nói rõ hần ở trong đáy lòng của nàng vẫn là quan trọng, vì lấy lòng hần, có thể làm cho nàng xem nhẹ ánh mắt của thế tục.

“Đi thôi, nghe nói sau núi có khối đá nhân duyên, có phải người yêu duyên định tam sinh hay không, thử một lần liền biết. Chúng ta đi thử một chút như thế nào?” Hàn Linh không hề có cảm giác được khác thường ở trong đại điện, lời kéo hần đi ra ngoài, trước hạ thấp lửa giận của hần mới là quan trọng nhất, miễn cho hần vẫn luôn truy tìm nguồn gốc chất vấn nàng rốt cuộc có bao nhiêu tình nhân.

Sở Mặc không có ý muốn dịch thân, một đôi mắt sáng hoải nghi mà lướt nhìn nàng, cứ cảm thấy nàng có quý kẻ. Hàn Linh có chút không kiên nhẫn, kéo tay của hần đi về phía ngoài điện.

“Ai nha, đi thôi!”

Cái gọi là đá nhân duyên , ở vào một chỗ bên vách núi sau núi của Thanh Minh Tự.

Bởi vì mỹ danh và chỗ đặc thù của đá nhân duyên, thiện nam tín nữ tiến đến thăm nhiều vô số kể. Hàn Linh lúi cúi Sờ Mặc đi qua ở trong đám người, giống như tình nhân mới tình đầu, vì một cái truyền thuyết hư vô mờ ảo mà xua như xua vịt, nhớ tới thật đúng là buồn cười. Sờ Mặc nắm tay nàng lại, cùng mười ngón tay của nàng đan vào nhau, nắm trong tay bàn tay nhỏ mềm ẩm, lòng của hắn cũng tức khắc yên ổn xuống dưới. Chỉ cần nàng ở bên người hắn, hắn tuyệt đối không sẽ để cho bất luận nam nhân khác nào tiếp cận nàng, nàng là thuộc về hắn.

“Mặc, đá nhân duyên ở nơi đó.”

Hàn Linh vui thích mà ngoái đầu nhìn lại, nở nụ cười nhạt xinh đẹp về phía hắn, trong đám người, nàng bỗng nhiên nhìn thấy được một hình bóng quen thuộc. Nàng có phải hoa mắt hay không, tại sao lại ở chỗ này nhìn thấy hắn? Nàng lắc lắc đầu, dụi mắt lại lần nữa nhìn lại, ở bên trong biển người, nàng thấy được một bóng dáng màu trắng, tóc đen bay múa, đẹp như trích tiên, giờ phút này cũng đang ngoái đầu lại nhìn chăm chú vào nàng, nở nụ cười nhạt nhường mây về phía nàng.

Nàng buông lỏng tay của Sờ Mặc ra, chen qua đám người, hướng tới phương hướng của hắn đi đến.

“Mộ Hoa, huynh làm sao ở chỗ này?”

“Linh nhi.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không tiếng động mà truyền lại tình cảm khác thường. Khi ở thư viện, Thủy Mộ Hoa đi không từ giả, nàng cũng không có trách cứ, nàng rất tin hắn đột nhiên rời đi nhất định có nỗi khổ. Mà Thủy Mộ Hoa đột nhiên rời đi, thật là có nội tình khác, thân phận của hắn không đơn giản, đặc biệt là ở sau khi gặp được Hiên Viên Thần, hắn càng thêm cảm giác được chính mình không thể lại ở lại thư viện, hắn cần thiết trở về, trở lại địa phương hắn nên đi.

Sắc mặt của Thủy Mộ Hoa có chút tái nhợt, môi cũng mất huyết sắc, không giống như trong quá khứ tinh thần sáng láng như vậy. Hắn đột nhiên lung lay thân dưới, có chút đứng thẳng không xong, Hàn Linh đứng lúc tiến lên đỡ hắn, mặt lộ vẻ lo lắng: “Mộ Hoa, huynh làm sao vậy? Huynh bị thương sao?”

“Không có việc gì, không đáng ngại.”

Hắn đứng vững vàng thân mình, khi ngược mắt đụng phải ánh mắt không tốt Sờ Mặc phóng tới, hắn bình tĩnh mà tránh đi, làm bộ làm như không thấy. Sờ Mặc đối với phản ứng của hắn cực kỳ tức giận, tiến lên kéo ra tay của hai người đỡ nhau, tính chiếm hữu mà ôm Hàn Linh ở trong lòng ngực của hắn.

Xem ra, đây cũng là một trong số các tình nhân bên trong đó của nàng, hắn âm thầm lưu tâm lại, sắc mặt càng thêm khó coi. Ánh mắt hơi dèi, hắn đã lưu ý tới một khối gỗ đỏ thê bài bên hông của Thủy Mộ Hoa, con người của hắn đột nhiên co lại, phụt ra ra hai tia sắc bén.

Đúng lúc khi, Hàn Dực cũng từ trong đám người chen lại đây, tiến đến bảo hộ chủ tử. Chú ý tới tầm mắt của chủ tử, hắn cũng theo đó mà lưu ý, sau khi nhìn thấy khối gỗ đỏ thê bài kia, ánh mắt của hắn cũng theo đó mà trở nên lớn. Thế nhưng ở chỗ này nhìn thấy Hồng Mộc Lệnh làm trên giường hồ nghe tiếng sột sỏ mặt, hắn đến tột cùng là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19: Đá Nhân Duyên

Lúc này thân thể Thủy Mộ Hoa hơi suy yếu, đưa mắt nhìn Hàn Linh lúc này dựa vào trong lòng ngực của Sờ Mặc, ánh mắt nhất thiết, hình như có loại cảm xúc khôn kể bao hàm trong đó. Hàn Linh đối diện ánh mắt như vậy của hắn, cảm giác được hắn có chuyện muốn nói với mình, vì thế tránh thoát tay của Sờ Mặc, trấn an hắn nói: “Mặc, chàng ở chỗ này chờ ta một chút, ta cùng Mộ Hoa một mình tán gẫu một lát.”

“Không được!” Sờ Mặc kiên trì mà vây nàng lại, không đồng ý để nàng rời đi một bước.

Nếu là đổi lại là ngày thường, nàng có lẽ sẽ nhượng bộ, nhưng mà hôm nay, người sáng suốt đều có thể nhìn ra Thủy Mộ Hoa đang bị thương, nàng có thể nào không để ý không màng tới? Nàng lại lần nữa kéo tay của hắn ra, đối diện với hắn, quyết tuyệt nói: “Mặc, nếu chàng yêu ta, nên tôn trọng ta. Mộ Hoa là bằng hữu của ta, nếu chàng hạn chế ta cùng bằng hữu lui tới, như vậy từ nay về sau, ta cũng sẽ đoạn tuyệt cùng chàng lui tới.” Nàng cần thiết cùng hắn lập ra điều lệ, nếu không sau này mất đi quyền tự chủ, nàng ngay cả quyền lợi cùng bằng hữu ở chung đều không có. Nếu là như thế này, nàng thà rằng từ bỏ đoạn cảm tình này, cũng không cản trở thành tù nhân của tình yêu.

“Nàng. .... Vì hắn, nàng muốn cùng trầm đoạn tuyệt lui tới?” Ánh mắt của Sờ Mặc lộ ra tuyệt vọng và bi thương, nàng làm sao có thể nói ra lời nói tuyệt tình như thế? Chẳng lẽ nàng không cảm giác được trái tim khẩn thiết của mình đối với nàng sao?

Hàn Linh cũng biết mình nói hơi nặng lời, giọng điệu hơi mềm nói: “Mặc, không cần hoài nghi lòng của ta đối với chàng, nếu ta thật sự làm lợi chàng, ta cũng sẽ không cùng chàng ở bên nhau. Cho chúng ta lẫn nhau một ít không gian được không? Có đôi khi áp bách đến càng chặt, phản kháng liền càng lớn mạnh, chàng cũng không hy vọng sau này ta đối với chàng sinh hận đi?”

Sở Mặc cuối cùng khó địch lại ánh mắt sáng quắc của nàng, nhượng bộ một bước, cùng Hàn Dục hai người dạo bước mà đi về phía phương hướng ở bên kia. Hắn cũng không có đi xa, ngừng ở đối diện cách đó không xa, từ góc độ của hắn vẫn là có thể nhìn thấy rõ ràng cử chỉ của hai người bọn họ. Ánh mắt của hắn thật giả giữa, không muốn nhìn thấy bọn họ ở chung, nhưng mà không hy vọng nàng cảm thấy cùng chính mình ở bên nhau có áp lực, đáy lòng rất là khó xử. Nếu nàng giống như nữ tử bình thường khác, hắn thế nhưng có thể dùng sức mạnh và thủ đoạn đem nàng vây ở bên người, không rời một bước, nhưng mà nàng là đặc biệt, có một bộ nguyên tắc và chủ trương của riêng mình, sẽ không bởi vì hắn cường thế mà đi vào khuôn khổ. Cũng đúng là bởi vậy, hắn mới cảm thấy đau đầu.

“Mộ Hoa, huynh có phải bị thương hay không? Là làm sao bị thương, có nặng lắm không?” Hàn Linh nhìn Thủy Mộ Hoa từ trên xuống dưới, rất là lo lắng.

Thủy Mộ Hoa chỉ là nhẹ nhàng mà lắc đầu, nói không đáng ngại, hắn từ trên người lấy ra một cái bình nhỏ màu vàng, giao vào trong tay của nàng nói: “Thuốc này, có thể tạm thời ngăn chặn độc ở trên người của nàng, nếu là gần đây độc phát, liền trước tiên uống vào.”

Hàn Linh đem bình thuốc nắm ở trong tay, trong lòng cảm động, chẳng lẽ là hắn chính là bởi vì nhận được bình thuốc này mới bị thương nặng như thế?

“Huynh là cố ý tới đưa thuốc cho ta?” Thủy Mộ Hoa im lặng không nói, chỉ là cười nhạt, sắc mặt trắng bệch cũng nhiều thêm vài phần huyết sắc, cảm lòng không đau mà nắm lấy tay của nàng, chỉ cần có thể vì nàng làm một chút chuyện, hắn vui vẻ chịu đựng. Hàn Linh đưa mắt muốn tiến vào một cái đầm thanh tuyền của hắn, tình ý của hắn nàng đều có thể cảm thụ được đến.

Thủy Mộ Hoa đã cảm giác được ở phía xa Sở Mặc đang đi về phía bọn họ, hắn không khỏi mà cười khổ, hắn nhất định là không quen nhìn hành động thân mật giữa bọn họ, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, hắn nhắc nhở nói: “Linh nhi, những ngày gần đây cách xa Sở Mặc một chút, có người muốn lấy tính mạng của hắn.”

Hàn Linh kinh ngạc, vội hỏi nói: “Ai? Ai muốn lấy tính mạng của hắn?”

Thủy Mộ Hoa lắc đầu: “Thực xin lỗi, ta không thể nói, nếu ta nói, người chết sẽ là ta.” Hắn khẽ nhăn mày, quan hệ lợi hại này trong đó, không phải dăm ba câu là có thể nói rõ ràng. Hắn có thể để cho chính là bảo nàng tốt, không để nàng chịu bất luận thương tổn gì, cái này vốn là người khác hạ mệnh lệnh với hắn, hiện giờ lại thành chính hắn một lòng muốn thực hiện sứ mệnh.

“Các người đã nói xong chưa?” Sở Mặc đến gần, trực tiếp tiến lên tách hai người ra, bá đạo mà kéo Hàn Linh vào trong lòng ngực. Thật đáng chết, nói chuyện thì nói chuyện, làm gì còn lôi lôi kéo kéo? Hắn là thật sự nhìn không được, không thể không lại đây cắt đứt bọn họ.

“Nói xong rồi.” Hàn Linh ngẩng đầu đối diện với khuôn mặt tuấn tú tràn đầy ghen tuông của hắn, nhớ tới lúc trước Trạch Dã cũng là ngang ngược như vậy, phàm là nhìn thấy có nam sinh khác tới gần nàng, hắn nhất định dùng đôi mắt lạnh của hắn đem đối phương trực tiếp đông lại. Lại nói tiếp bây giờ biểu tình của hắn cùng Trạch Dã quả thật giống nhau như đúc, dường như khí trảng trên người của hắn càng tăng lên vài phần, nàng cười ngọt ngào khoát lên tay của hắn, nói: “Đúng rồi, không phải muốn thử đá nhân duyên sao? Bây giờ liền đi thử.”

Lúc này đám người ở trước đá nhân duyên rõ ràng đã ít hơn vài phần, ba người cùng nhau chen đến phía trước, thấy có một tiểu tăng canh giữ ở bên tảng đá, Hàn Linh tiến lên hỏi: “Tiểu sư phụ, đá nhân duyên này thử nhân duyên như thế nào vậy?”

“Mời các thí chủ xem, trên đá có hai cái dấu bàn tay, nam trái nữ phải, chỉ cần hai vị thí chủ đồng thời đặt tay vào trong cái dấu bàn tay này, nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm ba lần ‘duyên định tam sinh’. Nếu là hai vị thí chủ có thể nhìn thấy cảnh tượng giống nhau, như vậy đã nói lên hai vị có duyên.”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Nghe tới giống như có chút nguy hiểm, Hàn Linh cẩn thận nghiên cứu tảng đá lớn này, ý đồ dùng phương pháp khoa học đi giải thích nó, nhưng mà dù làm sao cũng giải thích không thông. Không bằng thử xem, xem hắn nói rốt cuộc linh hay không linh.

Cùng Sở Mặc nhìn nhau liếc mắt một cái, hai người cùng ưỡn ẹo mà đặt bàn tay vào trong dấu bàn tay, sau khi trong lòng mặc niệm ba lần “duyên định tam sinh”, một bức cảnh tượng kỳ dị dần dần hiện lên ở trong đầu của bọn họ. Thế nhưng là cảnh tượng hai người mới gặp ở trong đầm nước, còn có đêm đó nàng đã canh giữ ở bên hồ chờ đợi hắn tới, mà hắn đích xác tới, lại bởi vì hai mắt không tiện, lại nhìn thấy có người canh giữ ở bên người nàng, cho nên đi mà quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20: Quá Gây Mất Hứng

Thì ra đêm đó hắn thật sự tới, trong lòng Hàn Linh quay cuồng, trên mặt cũng theo đó mà hiện lên một ý cười ảm áp.

Hai người đồng thời mở bừng mắt, Sở Mặc gấp không chờ nổi hỏi: “Nàng nhìn thấy cái gì?”

Hàn Linh động tâm tư nhỏ nói: “Chàng nói trước đi.” Nàng muốn trước hết nghe một chút nội dung của hắn, lại quyết định đến tốt cùng là phụ họa hắn, hay là tự quyết định, như vậy nàng mới nắm giữ quyền chủ động.

Sở Mặc cười đến mềm nhẹ, khó được lộ ra một mặt ôn nhu, nắm lấy tay nàng, từ từ nói: “Trẫm thấy được đầm nước, là địa phương chúng ta lần đầu gặp nhau.”

Hàn Linh rất là ngạc nhiên, chẳng lẽ truyền thuyết của đá nhân duyên lại là sự thật? Nói cách khác giữa nàng và Sở Mặc thật là duyên định tam sinh? Nàng liên tục gật đầu phụ họa: “Ta cũng vậy, ta nhìn thấy đêm đó chàng đã đến rồi, nhưng mà chàng vì cái gì không ra gặp ta?”

Sở Mặc vui mừng, nàng quả nhiên cũng nhìn thấy được cảnh tượng giống nhau với hắn, bằng không nàng sẽ không biết chính mình từng ở đêm đó muốn đi gặp nàng, lại chùn bước khi tới gần. Hắn cười khổ nói: “Bởi vì bên người nàng có người khác tồn tại.” Cho dù lúc ấy bên người nàng không có người khác, hắn cũng sẽ không xuất hiện, bởi vì hắn cái gì đều không nhìn thấy, nội tâm tràn ngập bất an, hắn cũng sẽ không để cho nàng phát hiện nhược điểm của mình.

Ánh mắt Hàn Linh hơi chuyển, chú ý tới ở một bên thân sắc Thủy Mộ Hoa dần dần trở nên âm đạm, nàng bỗng nhiên tâm niệm vừa động, lấy cớ nói: “Cũng không biết khối đá nhân duyên này đến tột cùng có phải linh hay không, nếu không ta lại tìm một người thử xem, là có thể chứng minh nó tốt cuộc linh hay không linh.”

“Mộ Hoa, không bằng chúng ta cũng thử xem?” Chớp chớp mắt về phía hắn, quý bí mà cười trộm, nàng cũng rất muốn biết giữa chính mình và hắn đến tột cùng có duyên phận hay không.

Không đợi Thủy Mộ Hoa trả lời, Sở Mặc liền đã kìm nén không được, ngăn cản nói: “Không được thử!”

Hàn Linh cùng hắn nói những nói cuối nói: “Không thử như thế nào biết vừa rồi chúng ta thử chính là có một không hai đâu? Vạn nhất tùy tiện kéo một tiểu hòa thượng cũng có thể thử ra kết quả giống nhau, vậy chẳng phải là chứng minh khối đá nhân duyên này hoàn toàn là là giả, gạt người?”

Sở Mặc do dự một chút, cái này trái lại cũng không sai, vạn nhất trong đá quả thật có huyền cơ khác, vậy chẳng phải là lừa mình dối người? Chính là vạn nhất hai người bọn họ cũng là người duyên định tam sinh, vậy hắn lại nên như thế nào?

Thủy Mộ Hoa cũng vào lúc này lên tiếng, ra vẻ thờ dài nói: “Ta nghĩ hắn nhất định là sợ vừa rồi chứng kiến đều không phải là chân thật, cho nên không dám để cho chúng ta thử.”

Sở Mặc trừng mắt lại nhìn hắn liếc mắt một cái, trách mắng: “Người mơ tưởng dùng phép khích tướng, trẫm hoàn toàn không sợ.”

Trong miệng hắn nói không sợ, hai mắt lại là gắt gao mà nhìn bọn họ chăm chăm đồng loạt để tay vào trong dấu tay. Hàn Linh và Thủy Mộ Hoa nhìn nhau liếc mắt một cái, lẫn nhau ngầm hiểu, nhắm mắt bắt đầu mặc niệm.

Trong đầu bắt đầu hiện ra một bức hình ảnh, đó là cảnh tượng trong nhà trúc, nàng thấy được Thủy Mộ Hoa từng chút mà cỡi xiêm y trên người nàng, cúi đầu hôn khắp nơi trên thân thể của nàng. Từ ánh mắt chuyển chủ và thành kính của hắn, nàng thấy được hắn động tình, đó là không cách nào che dấu, thì ra bắt đầu từ khi đó, hắn liền đã động tình với nàng.

Thủy Mộ Hoa chứng kiến cũng là hình ảnh giống nhau, nghĩ đến tâm cảnh ngay lúc đó, trên mặt hắn nổi lên một tầng đỏ ửng. Hắn vốn là chỉ nghĩ hoàn thành sứ mệnh của mình, sau đó toàn thân mà lui, nhưng mà sau khi nhìn thấy thân thể hoàn mỹ không tỳ vết của nàng, hắn liền cảm lòng không đậu. Hắn tự hỏi không phải một người dễ dàng vì sắc đẹp sở động, nhưng mà nàng lại không giống, một khúc tiếng đàn của nàng liền thật sâu mà đã động hắn.

Khi hai người đồng thời mở mắt ra, trên mặt đều có hiện lên một vẻ kiều diễm, phảng phất giống như làm một giấc mộng xuân.

“Huynh nhìn thấy cái gì?” Hàn Linh thúc giục hỏi hắn.

Thủy Mộ Hoa uyển chuyển nhẹ nhàng mà bật cười, phong hoa vô hạn: “Ta thấy được nhà trúc, vậy còn nàng?”

“Ta.....” Thì ra giữa hai người bọn họ cũng là duyên định tam sinh, Hàn Linh rất là vui vẻ, vừa muốn buột miệng thốt ra, bỗng nhiên cảm giác được khí tràng ở phía sau càng ngày càng áp lực, trông mắt của nàng vừa chuyển, lập tức sửa miệng lại, thờ dài nói, “Thật đáng tiếc, ta nhìn thấy chỉ là thư viện mà thôi.”

Thủy Mộ Hoa nghe vậy, mày đẹp nhíu lại một chút, ánh mắt cũng theo đó mà âm đạm xuống. Chẳng lẽ giữa bọn họ vẫn là khuyết thiếu duyên phận sao?

Sở Mặc lại là vui vẻ không thôi, không khí liên quan xung quanh cũng sinh động lên, hắn vòng qua hai vai Hàn Linh, cười to nói: “Cái này liền chứng minh chúng ta mới là trời sinh một đôi! Ừm, đêm nay lại tìm quốc sư đoán cho chúng ta một quẻ, tin tưởng nhất định là một quẻ cát.”

“Không cần đi? Còn tìm quốc sư?” Nàng nhưng chưa quên mới vừa rồi đem người ta sợ tới mức chết khiếp, bất quá hắn hẳn là không biết là ai làm đi? Nghĩ đến tiếng kêu thảm thiết thê lương dữ dội kia, nàng nhìn không được nhấp miệng cười gian.

Sở Mặc tâm tình thật tốt nói: “Hôm nay gió mát khí sáng, thật là một ngày lành. Đi, bồi trẫm đến sau núi đi dạo.”

“Ồ.....” Hàn Linh rất là buồn bực, nam nhân này làm sao hi nộ vô thường như thế? Mới vừa rồi vẫn là mây đen giăng đầy, cái này thời gian chỉ trong chớp mắt liền trời trong nắng ấm. Lại lần nữa quay đầu cùng Thủy Mộ Hoa nhìn nhau liếc mắt một cái, dùng môi hình cùng hắn không tiếng động truyền lại tin tức, nói cho hắn nàng nhìn thấy cùng hắn giống nhau. Ở sau khi nhìn thấy ánh mắt của hắn chợt sáng, nở rộ ra sáng rọi mê người, nàng mới yên tâm mà rời đi.

Đi đến chỗ yên lặng không người ở sau núi, Sở Mặc bỗng nhiên kéo bàn tay mềm của nàng, đi về phía cỏ dại mọc thành cụm trong rừng rậm. Từng bụi cỏ đôi kia lớn lên cao chừng nửa người, chỉ cần một người ngồi xuống liền sẽ hoàn toàn đi vào trong bụi cỏ, không thể nhìn trộm.

“Ê, chàng muốn làm gì?” Trong lòng Hàn Linh sinh ra dự cảm không tốt, nơi này khắp nơi không người, hẳn chẳng lẽ là muốn ở chỗ này..... Trông mắt khe khẽ xoay tròn, trái lại cũng không có rất bài xích, ngược lại sinh ra một cảm giác mới lạ.

Sở Mặc không có dừng lại, vẫn như cũ kéo nàng đi về phía trước, cho đến khi vào chỗ sâu nhất trong bụi cỏ, hẳn mới dừng lại bước chân. Hắn từ từ quay đầu, ánh mắt nóng rực nhìn về phía nàng, hẳn đưa ra tay phải, sờ lên vòng eo của nàng, lòng bàn tay chậm rãi ở bên hông nàng vuốt ve, động tác mềm mại chậm rãi đến muốn mạng. Hàn Linh cảm thấy khác thường, cảm giác tê tê đại đại dần dần bò lên trên trong lòng nàng, khi lại nhìn hắn, bỗng nhiên cảm giác hắn hôm nay phá lệ đến mị người. Gầm vóc màu đen có đường viền mạ vàng bao vây lấy thân hình ngang tàng của hắn, bả vai cao ngất rộng lớn đứng thẳng, trước ngực hắn bằng phẳng mà phập phồng, mà hô hấp lại đang không ngừng mà biến thành nông đục và dồn dập.

Ở dưới ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú của hắn, mặt của nàng cũng càng thêm lửa nóng. Hắn bỗng nhiên thu cánh tay, ôm nàng vào trong lòng, Hàn Linh đứng không vững, “Ừm” một tiếng khuynh đảo, mềm mại trước ngực liền ép chặt ở trên ngực bên phải của hắn, hô hấp của hai người cũng vào lúc này cùng nhau nông đục.

Hắn rốt cuộc là làm sao vậy, chẳng lẽ là mới vừa rồi bị kích thích?

“Nàng vừa rồi đến tột cùng nhìn thấy gì? Không được lừa trầm.”

Giọng nói khàn khàn của hắn, mang theo nồng đậm **, nghiêng đầu để sát vào bên tai nàng, dùng đầu lưỡi liếm láp phụ cận vành tai nắn cảm của nàng, từng chút từng chút. Động tác vô cùng khiêu khích, làm cho Hàn Linh không thể chống đỡ được, vô lực mà tê liệt ngã xuống ở trên người hắn, thì ra hắn vẫn là phát hiện, cho nên đây là đang trừng phạt nàng sao?

“Bây giờ nói cái này, có thể quá hơi gây mất hứng hay không?” Nàng cười quỵên rũ, mị nhãn như tơ, tay nàng xoa trước ngực hắn, một tắc một tắc mà dọc theo hướng về phía trước, cho đến miệng cổ áo của hắn. Tay nhỏ của nàng linh hoạt mà vừa chuyển, toàn bộ thăm dò vào trong cổ áo của hắn, rõ ràng nghe được một tiếng kêu rên áp lực của hắn.

Tiểu dạng nhi, thế nhưng dùng lời nói mỹ nhân kế như nàng, có phải nên trước tiên nhìn xem đến tột cùng đạo hạnh của ai càng cao hơn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 21: Chương 20.2

Tay của Hàn Linh không an phận không có dừng lại, tiếp tục ở trong cổ áo của hắn mân mê sờ soạng, cho đến khi sờ đến một cái nhô lên trước ngực của hắn, nàng cười trộm có ý lôi kéo xuống, đôi tay tiếng kêu rên càng thêm nồng liệt của hắn.

“Tiểu yêu tinh!”

Sở Mặc tự mình động thủ cởi ra áo choàng, lôi kéo tay của nàng càng thêm vào sâu trước ngực của hắn, dẫn đường nàng tùy ý mà ở trên người của hắn vuốt ve. Nhìn biểu tình nhắm mắt hưởng thụ của hắn, Hàn Linh không khỏi mà cười khê, không nghĩ tới hắn cũng sẽ lộ ra biểu tình lẳng lơ như thế, thật là thú vị.

Nghe được tiếng cười khê của nàng, Sở Mặc mở bừng mắt, đáy mắt đều là ham muốn cháy mạnh, kéo sau cổ của nàng hướng về phía mình. Hắn cúi đầu bắt lấy môi của nàng, đầu lưỡi thuần thực không chỗ không đến mà khiêu khích trong ngoài cái miệng nhỏ của nàng, một bàn tay vẫn ôm chặt vòng eo mềm mại của nàng, một cái tay khác xoa gương mặt vô cùng mịn màng của nàng, tai nhỏ, tóc mai và gáy ngọc phấn nộn. Tay của hắn mang theo nhiệt độ lửa nóng, lướt nhẹ qua mỗi một tắc da thịt đều tựa như lửa muốn bốc cháy lên, đôi tay của Hàn Linh vòng lên vòng eo cao và thẳng của hắn, làm tiếp xúc thân mật nhất, thân mình kịch liệt mà run rẩy và thờ gấp gáp, một đôi mắt đẹp ẩn tình tự nhiên mà lấp lên.

Tay của Sở Mặc bắt đầu hạnh kiểm xấu, từ vạt áo của nàng trượt vào, nàng đang mặc chính là nam trang, vốn dĩ liền so với dáng người của nàng to rộng một chút, sau khi bàn tay của hắn vào, có thể tự do di chuyển mà không bị cản trở. Tay của hắn một đường trượt xuống, khi đi vào bộ ngực đầy đặn tròn trịa của nàng, Hàn Linh bỗng nhiên mở bừng mắt, bắt lấy tay của hắn không cho hắn tiếp tục làm ác. Nàng nhưng chưa quên bây giờ bọn họ chính là ở bên trong một mảnh núi hoang đất hoang, nếu là bị người phát hiện, thật là có bao nhiêu xấu hổ? Cho dù nàng có cởi mở, cũng còn chưa tới nông nổi có thể mặc cho người khác thưởng thức.

Sở Mặc đọc ra tâm tư của nàng, cúi đầu ở bên tai của nàng, nhẹ nhàng mà nói nhỏ: “Đừng sợ, sẽ không có người tới.”

Lời nói của hắn mang theo mê hoặc, lòng đang cảnh giác của nàng trong nháy mắt thả lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22: Thiên Hạ

Bên môi Sở Mặc hiện ra nụ cười.

Cuồng phong chợt ngừng, chỗ sâu trong bụi cỏ cũng đình chỉ vũ động, mơ hồ truyền đến tiếng nỉ non giữa nam nữ.

“Linh nhi, nàng vừa rồi đến tột cùng nhìn thấy cái gì?”

“Tại sao còn hỏi vấn đề này?”

“Nàng còn không có trả lời trẫm.”

“Ta cự tuyệt trả lời.”

“Không trả lời, vậy lại đến một lần.”

“Vậy..... lại đến một lần đi.” Mỗ nữ thực hiện được mà cười gian.

Đỉnh vách núi, Sở Mặc đứng sừng sững ở phía trên vách đá, đôi mắt nhìn phương xa.

Gắm vóc màu đen có đường viền mạ vàng bao vây lấy thân hình ngang tàng của hắn, tóc đen bay lên, vạt áo nhẹ nhàng. Hắn đứng sừng sững ở nơi đó, phảng phất giống như một pho tượng điêu khắc, ngạo thị cuộn cuộn trời cao, hiện hết phong phạm vương giả.

Hàn Linh đứng ở dưới vách đá, nhìn lên hắn, sườn mặt lạnh lùng của hắn, đón gió, mang theo một chút tang thương. Giống như khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy hắn, biểu tình lãnh ngạo của hắn, phảng phất bất luận kẻ nào đều không thể tới gần. Hắn, là tịch mịch, đứng ở trên cái vị trí kia, hắn chỉ có một mình gánh vác tịch mịch. Như vậy còn nàng thì sao, nếu là có một ngày nàng cũng đứng ở trên vị trí ngang nhau với hắn, nàng sẽ tịch mịch sao?

Sở Mặc bỗng nhiên quay đầu, lên tiếng: “Linh nhi, nàng cũng biết khát vọng của trẫm? Trẫm hy vọng một ngày kia có thể đứng ở đỉnh núi cao, chỗ mà ánh mắt của trẫm có thể đạt được đều là ranh giới của trẫm, vạn dân triều bái, nhất thống thiên hạ.” Ánh mắt của hắn nóng rực, nở rộ quang mang lửa mặt, hắn là vương giả chân chính, có tư cách ngạo thị thiên hạ, làm nàng cũng đi theo cùng nhau hướng tới.

Hắn duỗi tay về phía nàng, kéo nàng lên vách đá, vịn vai của nàng cùng nhau nhìn xuống mảnh đất ở dưới chân. Thiên hạ vạn vật thu hết vào đáy mắt, hết thấy đều ở bên trong bày mưu lập kế, Hàn Linh đón gió núi, trông về đằng trước phía xa.

Lòng ùn với lớp mây, mắt hút theo chim núi*.

* Nguồn: Thơ Đỗ Phủ, Hoàng Trung Thông, NXB Văn học, 1962. Nguyên văn: 荡胸生曾云,决眦入归鸟). Trích từ bài thơ Vọng nhạc (Đại Tông phủ như hà) 望嶽 (岱宗夫如何) Trông núi (Thái Sơn trông thế nào) của Đỗ Phủ. Bài này làm khi Đỗ Phủ đến Lạc Dương, thi hỏng rồi đi chơi Tề, Triệu trong khoảng 736-740. Trung Quốc có năm ngọn núi cao (ngũ nhạc), ở đây là núi Thái Sơn. Dịch nghĩa: Lòng (ngực) núi dao động phát sinh lớp lớp khói mây, Giương mắt đắm vào bầy chim về tổ. Nguồn: Thi Viện.

Nàng thật sâu mà cảm nhận được khoái ý đứng ở chỗ cao nhìn xuống chúng sinh, một ý niệm dấu điểm dưới đáy lòng miêu tả sinh động chỉ dẫn nàng tiếp tục về phía trước, lại về phía trước, lên cao, lại lên cao. Nàng đã không thỏa mãn đứng ở độ cao ngang nhau cùng với hắn, nàng muốn đứng ở vị trí càng cao so với hắn, cho dù là giống như hắn vậy vua của một nước lại như thế nào, một ngày nào đó, nàng cũng muốn để cho hắn thần phục ở dưới chân của mình.

Bởi vì thiên hạ trong lòng của hắn, cũng là nàng muốn, hoặc là từ bỏ hết thảy, hoặc là liên truy đuổi quyền lực tối cao ở trên đời này, nàng không phải tình nguyện người dưới người, trong nội tâm không muốn là người nghe lệnh hắn. Ở trước khi nàng còn không có đủ thực lực và tư cách, nàng cần thiết nhẫn nại, cần thiết nhẫn nại, chờ khi có một ngày nàng cũng có được đủ lực lượng, như vậy ai cũng không thể lại khống chế nàng, quyết định vận mệnh của nàng. Cuộc đời của nàng, nàng tới lựa chọn, người nàng yêu, nàng tới chọn lựa.

“Ánh mắt của một người luôn có tính cực hạn của nó, nếu là ở chỗ ánh mắt của chàng không thể đạt tới, còn có quốc gia càng lớn mạnh hơn tồn tại, tỷ như ở bờ biển đối diện.....” Giọng nói xa xưa của nàng, phảng phất đến từ thiên ngoại, mang theo thanh âm mê ly.

Sở Mặc kinh ngạc quay đầu, đối diện sườn mặt mê ly mộng ảo của nàng, đột nhiên phát hiện nàng có chỗ nào đó không giống nhau.

“Nàng vì sao nhận định ở bờ biển đối diện có quốc gia khác tồn tại?”

Hàn Linh cười nhạt, ánh mắt vẫn như cũ ngó nhìn phương xa, chắc chắn mà nói: “Nhất định có, chỉ là cách đại dương thật xa, chúng ta đến không được nơi đó của bọn họ, bọn họ cũng tới không được nơi này của chúng ta. Chính là một khi hai bên có phương thức liên thông lẫn nhau, như vậy thế giới này liền không hề là cục diện như bây giờ. Cho nên nói, vô luận là ai, nếu là có một ngày thống nhất ranh giới, như vậy tầm mắt và ánh mắt của hắn nên phóng đến càng thêm rộng lớn, mà không thể lại chỉ một góc nơi cực hạn với kẻ hèn.”

Ánh mắt Sở Mặc đại biến, ý tưởng vượt mức quy định như thế là hắn chưa bao giờ nghe nói, lại liên tưởng tới ngày đó ở trong thư viện theo như lời đoạn trị quốc luận kia của nàng, không khỏi mà lại lần nữa đối với nàng nhìn bằng con mắt khác. Có lẽ, nàng chính là người mà hắn vẫn luôn muốn tìm kiếm có thể cùng hắn sống vai mà đứng, liếc coi thiên hạ, có lẽ, bọn họ chân chính là trời sinh một đôi. Tâm tình của hắn sung sướng mà ôm chặt nàng, mắt nhìn về phía trước, mặt sức tưởng tượng tương lai.

“Trầm cùng nàng cầm tay cùng nhau cùng trị thiên hạ, cùng nhau thực hiện lý tưởng của chúng ta.”

Ở trong nháy mắt kia, nàng tâm động, vì bọn họ cùng nhau miêu tả kế hoạch chi tiết.

Phía trên đỉnh núi, cuồng phong gào thét, gió nổi mây phun, thổi quét mây bay đầy trời.

Hai cái bóng xanh đứng ở trên vách núi, ôm nhau nhìn xuống dưới chân núi, phía tây mặt trời lặn chệch đi, ở phía sau bọn họ chiếu xuống cái bóng thật dài. Mặc cho cuồng phong thổi mạnh như thế nào, hai người vẫn sừng sững không ngã, đáng người nghiêm nghị tản ra khí phách vương giả nhiếp người, áp đảo tất cả hết thảy phồn hoa và mỹ lệ.

Cho đến khi mặt trời chiều ngã về tây, bọn họ mới dần dần từ trong khát khao của từng người hoàn hồn.

“Mặc, chúng ta trở về đi.”

Sở Mặc cúi đầu, hôn lên tóc mai bị gió thổi đến rối tung của nàng, động tác ôn nhu đến phảng phất có thể làm hòa tan người.

“Được, chúng ta đi tìm quốc sư xem một quẻ bói, trầm muốn biết nàng khi nào có thể trở thành hoàng hậu của trầm.”

Hàn Linh giáo hoạt mà cười, phản kích nói: “Cũng được, ta cũng muốn tìm quốc sư thần toán từ kia xem một quẻ bói, nhìn xem chàng rốt cuộc khi nào mới có thể trở thành hoàng phu của bốn nữ hoàng.”

Muốn cho nàng làm hoàng hậu của hắn, cửa nhỏ cũng không có, trừ phi hắn chịu từ bỏ ngôi vị hoàng đế của hắn, trái lại làm hoàng phu của nàng. Đây là vấn đề nguyên tắc, nàng tuyệt đối không thoái nhượng.

Trên đường trở về, bỗng nhiên xuất hiện một đám hắc y nhân, mỗi người che mặt, hơi thở lạnh lẽo, đao kiếm ở trong tay mài đến vô cùng sắc bén, lộ ra hàn ý vô tận.

Trong đó một người chỉ vào Sở Mặc nói: “Hắn chính là quốc quân Tần quốc, Sở Mặc. Giết hắn!”

Sở Mặc chuyển người về phía trước, bảo vệ Hàn Linh ở phía sau, ánh mắt của hắn lạnh lẽo, khí tràng ở trên người không chút nào thua gì hắc y nhân ở trước mắt, thậm chí so với bọn hắn càng sâu.

“Các ngươi là người nào? Vì sao phải giết trầm?”

“Có người muốn lấy tính mạng của ngươi, trực tiếp lệnh cho chúng ta chính là phải giết, không giết ngươi, kẻ chết sẽ chính là chúng ta. Giết!” Hắc y nhân nói xong, liền hạ lệnh cùng nhau tấn công lên.

Sở Mặc ánh mắt chợt co lại, đối với Hàn Linh nhỏ giọng nói: “Linh nhi, nàng đi mau!”

Hàn Linh nhanh chóng cân nhắc một phen, giờ phút này nàng ở tại chỗ này cũng là làm trở ngại chứ không giúp gì, còn không bằng mau trở về chùa đi tìm người tới hỗ trợ.

“Đúng vậy, ta đi tìm cứu binh, chàng cẩn thận một chút.” Nàng tin tưởng bằng vào võ nghệ tinh vi của hắn, hắn là có thể ngăn cản một trận. Nàng lập tức thi triển khinh công thoát đi vòng vây của hắc y nhân, đợi cho đến giao lộ ở dưới núi, lại thấy lại một đám hắc y nhân này lên. Không đường tiến lùi, nàng đành phải lại lui trở về, lại nhìn Sở Mặc ở bên này, đám người này võ công không phải lợi hại bình thường, mười người vây quanh một mình Sở Mặc đánh, vây kín tới nỗi làm cho Sở Mặc chống đỡ đến ngay cả khe hở thở ra một ngụm đều không có.

“Đi không được, vẫn là nghĩ khác biện pháp đi.”

Hàn Linh một bên đi qua ở chính giữa hắc y nhân, dùng khinh công không ngừng mà chạy trốn, một bên hướng về phía Sở Mặc kêu to.

Hồi tưởng lại ngày ấy ở trong rừng nội lực của nàng bùng nổ là đáng sợ cỡ nào, nếu nàng có thể lại phát uy một lần, nàng tin tưởng nhất định có thể thoáng ngăn cản một trận, vì Sở Mặc gánh vác một ít áp lực. Nàng thử phát chiêu lực, thử lần một không thành, thử lần hai vẫn là không thành. Những hắc y nhân đó lúc trước cho rằng nàng thực sự có cái võ công tuyệt diệu gì, không dám tùy tiện tấn công, nhưng thấy nàng chỉ là hư trương thanh thế, liền cũng không có kỵ nữa, hươu kiếm đâm về phía nàng.

Hàn Linh kinh hãi, hắc y nhân đã gần đến ở trước mắt, mũi kiếm chỉ thẳng mi tâm của nàng. Nàng bỗng nhiên bạo phá mà hét lớn một tiếng, nội lực hùng hồn ở trong cơ thể bùng nổ mà ra, thế nhưng mạnh mẽ mà đồng thời đánh bay hơn mười tên hắc y nhân, ngay cả Sở Mặc cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Hàn Linh kinh ngạc nhìn đôi tay của mình, vì sao nội lực của nàng lúc linh lúc không linh? Chẳng lẽ thật sự chỉ có ở khi tính mạng vô cùng gặp nguy hiểm, nó mới có thể đột nhiên bùng nổ?

“Đi mau!” Sở Mặc kéo nàng chạy như bay về phía sau núi dưới chân núi, Hàn Linh vừa mới đã phát lực mạnh, thân mình rất yếu ớt, chỉ có thể dựa vào thân mình của hắn, mặc cho hắn ôm đi như bay xuống.

Nghiêng đầu nhìn thấy hắc y nhân lại đuổi theo, trong lòng Hàn Linh nôn nóng, nói: “Chàng vẫn là buông ta ra đi, mục tiêu của bọn họ là chàng, chỉ cần chàng đào thoát, bọn họ sẽ không làm gì ta đâu.”

Sở Mặc quả quyết từ chối nói: “Không được, bọn họ là sát thủ, giết người không chớp mắt, sẽ không quản nàng có phải vô tội hay không, đều sẽ giết nàng. Huống hồ bọn họ vô cùng có khả năng bắt nàng uy hiếp trăm, trăm không thể mặc kệ nàng được.”

Hàn Linh ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt chấp nhất quyết tuyệt của hắn, trong lòng âm áp chấy xuôi, gật đầu thật mạnh nói: “Được, chúng ta đây cùng tiến cùng lùi.”

Sau khi liên tục lên xuống vài cái, Sở Mặc ở chỗ cao nhất bỗng nhiên ném ra một cái đạn tín hiệu lên không trung, sương khói màu sắc rực rỡ tràn ngập ở trên bầu trời, biến hóa ra một bức đồ án đặc thù. Không chỉ là Hàn Linh, ngay cả hắc y nhân đuổi theo ở phía sau cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

“Yên tâm, rất nhanh liền sẽ có người tới cứu chúng ta.” Sở Mặc cúi đầu ở bên tai nàng khẽ nói.

Bị nàng liên lụy, hắc y nhân đuổi theo ở phía sau càng ngày càng tới gần.

“Xem các người trốn tới chỗ nào?”

Sở Mặc đặt nàng ở dưới một gốc cây, lại xoay người cùng hắc y nhân giao thủ.

Hàn Linh thử vận khí phát lực, nhưng thử vài cái, đều đánh không ra bất luận cái chương lực gì. Nàng rất là nóng vội, tại đây ở thời điểm máu chót, nàng nếu không thể dựa nội lực chất chứa ở trên người, cũng chỉ có thể mặc người xâu xé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Sư Tử Cái

Không được, nội lực của ta lúc linh lúc không linh, làm sao bây giờ?”

“Nàng chạy trước, đi phía trước chờ trăm.”

Hàn Linh có chút do dự, thật sự muốn bỏ mặc hắn sao?

“Vậy chàng.....”

“Nàng ở chỗ này, ngược lại trăm không thể thi triển được tay chân.”

Nàng ngẫm lại cũng đúng, không thể lại trở thành liên lụy của hắn: “Được, ta ở phía trước chờ chàng.”

Nàng thi triển khinh công tiếp tục chạy đi về phía trước, động tác rõ ràng nhẹ nhàng chậm chạp rất nhiều, sau khi mỗi một lần nội lực bùng nổ, nàng liền sẽ vô cùng hư thoát, phảng phất giống như đã trải qua một hồi sinh tử. Nàng giờ phút này có bao nhiêu khẩn cấp mà hy vọng có thể hoàn toàn cởi bỏ phong ấn nội lực ở trên người của mình, chân chính có được lực lượng lớn mạnh, không những có thể bảo hộ chính mình, càng có thể bảo hộ người mà mình đề ý. Mà trước mắt, nàng trừ bỏ chạy trốn, trừ bỏ không trở thành gánh nặng của người khác, nàng cái gì cũng làm không được. Nàng chưa bao giờ giống như bây giờ vậy cảm giác được chính mình vô năng, nàng thật ảo não.

Trong lúc bất tri bất giác, nàng đã chạy vào trong một khu rừng, phía trước là rừng cây dày đặc, cỏ cây đông đúc, che đầy đường xá. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng không biết nên đi phương hướng nào, lại cũng ý thức được chính mình đã bị lạc đường, cái này tuyệt đối không phải đường xuống núi.

“Ngao ——”

Nghe được một tiếng tru lên quen thuộc, nàng cơ hồ tưởng Tân Ba bỗng nhiên xuất hiện ở đây tới cứu giúp nàng. Đợi nàng sau khi thấy rõ từ trong lùm cây dần dần chui ra quái vật khổng lồ hiện thân, nàng sợ tới mức dừng lại bước chân.

Nàng thật nhìn thấy một con sư tử giống với Tân Ba, đáng tiếc nó cũng không phải là Tân Ba, mà là một con sư tử cái, có được thân thể sọc có khác với Tân Ba. Nó đi từng bước một mà tới gần nàng, một đôi mắt sư tử nhìn chằm chằm nàng, phiếm tình quang. Hàn Linh nín thở đứng ở nơi xa, vẫn không nhúc nhích. Con sư tử cái tiến đến trước mặt nàng bỗng nhiên ánh mắt biến ảo, không ngừng mà ngửi các nơi ở toàn thân nàng, dường như ngửi được cái chỗ đặc biệt gì, nó nâng lên một đôi mắt sư tử mê ly nhìn nàng không ngừng mà tru lên.

Cái tiếng kêu này thật sự quá thân người, tuy rằng ngày thường cũng nghe quen tiếng tru lên của Tiểu Tân Tân chưa phát dục hoàn toàn kia, nhưng dù sao cũng là không giống. Người đều có phản ra tốt xấu, huống chỉ là súc sinh. Nàng nhìn lại con sư tử cái, ý đồ dùng ngôn ngữ giao lưu với nó.

“Người đừng ăn ta, ta có hai cái bạn tốt cùng người là đồng loại, nếu không ta giới thiệu cho các người quen biết?” Giọng nói của nàng phát ra run, giống như khi nàng mới gặp Tân Ba.

Con sư tử cái biểu tình có chút quái dị, không có công kích nàng, cũng không có ý muốn rời khỏi, chỉ là phủ phục ở trước mặt nàng, khi thì ngửi ngửi, khi thì khê khằng mà nức nở. Hàn Linh thấy nó không có ý muốn công kích nàng, là gan cũng thoáng phóng đại chút, ý đồ duỗi tay đi vuốt ve nó. Sau khi có kinh nghiệm ở chung cùng hai con sư tử, nàng đã nắm giữ một chút bí quyết, biết trên thân sư tử địa phương nào được sờ đến, địa phương nào không được sờ.

“Vây, chúng ta nói xong. Người đừng ăn ta, đến lúc đó ta giới thiệu Tân Ba cho người nhận thức. Nó chính là sư tử trong sư tử, tuyệt đối uy vũ hùng tráng, cùng người rất xứng đôi. Thật sự, ta không lừa người.”

Ở dưới nàng bịa chuyện, con sư tử cái thân mình run lên, lại hướng về phía nàng tới gần vài phần, mặt sư tử phóng đại ở chân nàng cọ qua cọ lại. Hàn Linh vô cùng kinh ngạc, hay là trên người nàng thật sự có hormone đặc thù nào đó, cho nên mới có thể hấp dẫn động vật gần gũi với nàng?

Nàng lại thử sờ soạng nó vài cái, nó không chỉ có không có phản kháng, còn cùng nàng càng thêm thân mật. Hàn Linh bỗng nhiên nhớ tới Sở Mặc giờ phút này còn đang trong lúc cùng người đánh nhau, vội cả kinh kêu lên: “A, đúng rồi! Người có thể giúp ta đi cứu một người hay không? Bây giờ hãn rất nguy hiểm.”

Ở dưới tình huống nó không phản đối, Hàn Linh cười lên lưng nó, chỉ vào phương hướng đường đến nói: “Bên kia!”

Con sư tử cái dường như nghe hiểu mệnh lệnh của nàng, đi theo chỉ thị của nàng, tức khắc chạy như điên.

Không lâu sau đó, nàng lại về tới nơi đánh nhau mới vừa rồi, trên người Sở Mặc đã dính máu, mà người của đối phương cũng không có chiếm được chỗ tốt, đã tử thương một nửa.

Hàn Linh hướng tới Sở Mặc lên tiếng hô: “Mặc, mau đến chỗ này!”

“Nàng tại sao lại đã trở lại? Đi mau!” Sở Mặc nghe được giọng nói của nàng, tương đối kinh ngạc, trong lúc đánh nhau quay đầu nhìn lại, đột nhiên thấy tọa kỵ dưới thân nàng, thần sắc kinh ngạc càng sâu.

“Đó là cái gì?”

Không đợi Hàn Linh giải thích, từ trên thân con sư tử cái nhảy xuống, ra lệnh cho nó nói: “Tân Mộc, lên! Cẩn chết bọn họ!” Nàng tự tiện làm chủ, lấy cái tên Tân Mộc này cho nó, bởi vì trong lòng nàng đã ghép đôi cho người ta, cho rằng nó cùng Tân Ba chính là trời sinh một đôi. Đáng thương Tân Mộc người ta còn hoàn toàn không biết gì cả, đã bị nàng bán đi như vậy.

“Ngao ——”

Tân Mộc rút cuộc phát uy, chạy như điên đánh úp về phía đám hắc y nhân kia, bởi vì đao kiếm trong tay của bọn họ làm nó cảm nhận được uy hiếp. Bẩm sinh của sư tử, chịu không nổi nhất là có người khiêu khích, càng sẽ không để cho thể lực có uy hiếp tới mình tồn tại, ở trước mặt sư tử lộ ra đao kiếm, đó là không sáng suốt nhất. Chính là hắc y nhân người ta làm sao biết được, càng sẽ không biết vì sao một con sư tử sẽ vô duyên vô cớ mà xuất hiện ở chỗ này.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục thay nhau vang lên, hắc y nhân ở dưới Tân Mộc công kích của nó quân lính tan rã, có người bị sóng sờ sờ mà kéo xuống một cái cánh tay, có người thì bị móng vuốt sắc bén của nó quào lấy tạo thành vài vết cào nhìn thấy ghê người, thậm chí có người bị nó cắn đứt cổ, thật là thảm không nỡ nhìn. Ngay cả Hàn Linh đều không đành lòng tiếp tục nhìn, súc sinh cùng người chung quy là có khác, người lại tàn nhẫn cũng sẽ không lấy thủ đoạn tàn nhẫn như thể cướp lấy tính mạng của con người. Nếu không phải đối phương muốn lấy tính mạng của bọn họ, nàng nhất định sẽ lập tức ngăn cản Tân Mộc, nhưng mà đối với kẻ địch nhân từ, chính là đối với chính mình tàn nhẫn, nàng hiểu sâu sắc đạo lý này.

Còn thừa lại gần vài tên hắc y nhân rút cuộc không cách nào ngăn cản Tân Mộc một hồi công kích mãnh liệt của nó, sôi nổi chạy trốn đi xuống núi, nơi nào còn lo lắng đồng bạn khác nửa chết nửa sống, chính mình chạy trốn mới là quan trọng nhất.

“Tân Mộc, làm tốt lắm!” Hàn Linh không khỏi mà tán thưởng, tiến lên vuốt ve sống lưng lông xù xù của Tân Mộc, lấy làm ngợi khen.

Sở Mặc kinh dị mà nhìn Tân Mộc, quả thật không dám tin tưởng: “Tân Mộc? Nàng quen biết nó?” Hãn khiếp sợ không thể dùng ngôn ngữ tới miêu tả, khi hãn nhìn thấy con sư tử này, cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi. Nhưng mà càng làm cho hãn kinh hãi chính là, nàng thể nhưng cùng con sư tử kia vô cùng hiểu biết, cơ hồ hoá mình, cái này cũng quá mức quý dị đi?

“Mới vừa quen biết.” Hàn Linh cười khê thành tiếng, quay đầu lại nhìn thấy trên cánh tay hãn có vài đường kiếm thương (vết thương do kiếm gây ra), trên mặt lập tức toát ra vẻ lo âu, “Chàng bị thương? Để cho ta nhìn xem.”

Sở Mặc mặc cho nàng nắm lấy cánh tay của mình, cười nhạt lắc đầu nói: “Không có việc gì, không có gì đáng ngại.”

“Đều đổ máu.” Hàn Linh cau mày, rất là lo lắng.

Nàng giờ phút này toát ra tới về mặt quan tâm, làm trong lòng hần ám áp, kéo nàng qua, chống tay ở sau đầu nàng, thâm tình mà in lại một nụ hôn. Đau đớn trên người đã không tính là cái gì, cho dù lại đau, cũng không bằng một cái ánh mắt quan tâm và lời nói quan tâm của nàng. Hần cúi cánh tay ôm nàng vào trong lòng, thở dài nói: “Trẫm chưa từng có sợ hãi qua giống như hôm nay vậy, thật sự sợ về sau sẽ không còn được gặp lại nàng.”

Hàn Linh tiếng lòng xúc động, ôm hần lại, mềm mại mà trả lời: “Sẽ không, bây giờ không phải không có việc gì sao?”

Sở Mặc đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt hơi thu liễm, tựa như đã nhận ra động tĩnh gì, hướng tới phương hướng trong rừng quát lạnh một tiếng: “Xuất hiện đi!”

Âm thanh hần nói chưa dứt, liền từ trong rừng nhảy ra mười mấy người, trừ bỏ Hàn Dực là quen biết, mười tám người khác mỗi người thân khoác giáp đen, đầu đội nón giáp, đem cả khuôn mặt đều che lên, chỉ lộ ra hai con mắt ở bên ngoài, mang theo hơi thở lạnh lẽo. Hàn Dực mang theo mười tám người đồng thời quý xuống: “Thuộc hạ chờ cứu giá chậm trễ, xin Hoàng thượng trách phạt.”

Sở Mặc vẫn như cũ ôm Hàn Linh, tư thế không thay đổi, hơi thở trên người lại lạnh đến hoàn toàn. Hần nheo lại cặp mắt lạnh lùng, lạnh giọng chất vấn nói: “Hàn Dực, mới vừa rồi trẫm hết sức lâm vào nguy nan, người đi nơi nào?”

Hàn Dực nghe vậy, cả người chấn động, nom nớp lo sợ mà dập đầu lay: “Thuộc hạ đáng chết, xin Hoàng thượng giáng tội!”

Sở Mặc lại không tính toán bỏ qua cho hần, tiếp tục lạnh giọng chất vấn: “Người nói đi, người có phải bị tứ đệ của trẫm thu mua, làm gián điệp của hần hay không?” Từ khi những hắc y nhân đó đến rồi, hần liền mơ hồ nghĩ được chút hơi thở âm mưu, ở trong triều trừ bỏ tứ đệ của hần, không có người dám có lá gan lớn như vậy mua được sát thủ hành thích vua, hơn nữa mua được vẫn là đám sát thủ nghe lệnh với Hồng Mộc Lệnh.

“Hoàng thượng nắm rõ, thuộc hạ trăm triệu không dám.” Hàn Dực ngừng đầu lên, nghiêm nghị cùng hần nhìn thẳng, hần có thể trách cứ hần họ giả bất lực, lại không thể xóa sạch một lòng trung tâm của hần.

Sở Mặc hừ lạnh nói: “Vậy người làm sao giải thích việc mới vừa rồi?”

“Thuộc hạ.....” Ánh mắt Hàn Dực rối rắm, khó xử mà nhìn về phía phương hướng Hàn Linh, muốn nói lại thôi.

Hàn Linh tiếp thu đến ánh mắt hướng tới của hần, không khỏi mà kinh ngạc, chẳng lẽ việc này cùng nàng có quan hệ? Nàng nhướn đuôi lông mày, vì hần cầu tình nói: “Mặc, ta tin tưởng hần, hần sẽ không bán đứng chàng. Hần nếu muốn bán đứng chàng, đêm đó ở tửu lầu chính là thời cơ xuống tay tốt nhất, thế nhưng hần không có làm như vậy, đã nói lên hần đối với chàng là trung tâm.”

Hàn Dực hướng về phía nàng một cái ánh mắt cảm kích, hần muốn bắt quả chính là tín nhiệm của chủ tử, mặt khác chịu tội cùng trừng phạt hần đều có thể chịu đựng.

“Người đứng lên đi!” Sở Mặc cũng cảm thấy chính mình quá mức đa nghi, hần rút cuộc theo ở bên người mình mười mấy năm, hần không nên ngờ vực hần.

Hàn Dực tựa như thở một hơi nhẹ nhõm thật dài, bái tạ nói: “Tạ Hoàng thượng, tạ công chúa.”

Hàn Linh quay đầu lại, bắt đầu tò mò mà đánh giá mười tám người ở phía sau hần, mười tám người này tuy là quý, nhưng eo lưng thẳng tắp, tranh tranh thiết cốt, khí thế nghiêm nghị, một đám bóng dáng cực kỳ giống với Sở Mặc chủ nhân của bọn họ, chắc là hần tự mình dạy dỗ ra tới, mới có thể trên người mang theo bóng dáng của hần.

Nàng dạo bước từ trước mặt từng người bọn họ đi qua, mang theo ý vị trêu chọc nói: “Bọn họ một đám che chắn đến kín mít như vậy, chẳng lẽ là người sát hại sao?”

Sở Mặc cũng đi theo tiến lên, cùng nàng sống vai mà đứng, giới thiệu nói: “Bọn họ là hộ vệ giáp đen của trẫm, là toàn bộ võ sĩ tinh nhuệ nhất Đại Tàn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Nữ Tử Như Thế Nào

Hàn Linh bỗng nhiên sinh ra một ý niệm, một đám này ngay cả đầu cũng trùm lên, chỉ không biết diện mạo đến tột cùng như thế nào, hướng hần quý bí mà nở nụ cười nói: “Ta có thể nhìn bộ dáng của bọn hần hay không?”

Mặt mày Sở Mặc hơi nhăn, có loại dự cảm không tốt, nhưng hần vẫn là không để cho nàng thất vọng, hạ lệnh nói: “Tháo xuống toàn bộ mũ giáp!”

Động tác đều nhịp, mang theo ý kinh sợ, vốn là cho rằng bọn họ chỉ là bởi vì mặc áo giáp mới thoát nhìn lạnh lẽo tức mục, ai ngờ sau khi tháo xuống mũ giáp, một đám cũng là mặt lạnh lùng người sống chớ gần như Sở Mặc.

Hàn Linh không khỏi mà trái lại hít vào một hơi, những người này tuy là lạnh vô cùng, nhưng diện mạo của một đám lại không tồi, không khỏi mà buột miệng thốt ra nói: “Không thể tưởng được soái ca của Tần quốc các người nhiều như vậy, không tồi không tồi!”

Sở Mặc cười khở ra tiếng, thử nói: “Vậy nàng muốn theo trầm đi Tần quốc hay không, kiến thức một chút càng nhiều soái ca?”

“Vậy không cần, chàng chính là đại biểu của bọn họ, ta chỉ cần nhìn một mình chàng là đủ rồi.” Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, nàng kéo cổ hần xuống, ở trên môi hần in một nụ hôn.

Sở Mặc vui sướng mà bật cười, thật là một tiểu yêu tinh ma người, hợp với hần tâm thần cũng không ngừng mà đi theo nàng pháp phòng không chừng. Mọi người sau khi nhìn thấy trên mặt Sở Mặc toát ra nụ cười tự nhiên, tất cả lâm vào trong khiếp sợ, nghĩ thầm Hoàng thượng của bọn họ khi nào sửa lại tính tình, thế nhưng cũng sẽ phát ra nụ cười từ nội tâm như thế?

Tần Mục ở một bên vẫn luôn bị người làm lơ, có chút không kiên nhẫn, khe khẽ mà gào vài tiếng, rốt cuộc khiến cho mọi người chú ý, một đám thần kinh căng chặt, cảnh giác mà nhìn chăm chú nó.

Hàn Linh thấy vậy, tiến lên đi vuốt ve sống lưng nó, mềm giọng an ủi nói: “Tần Mục, hôm nay người vất vả rồi, người đi về trước ở yên đó. Chờ ta có rảnh liền mang người đi gặp Tần Ba, người nhất định sẽ thích nó. Trở về đi!”

Mọi người nhìn một người một thú giao lưu, toàn bộ mắt choáng váng, nghĩ thầm Hoàng thượng thích đến tột cùng là một nữ tử như thế nào, vì sao từ lời nói việc làm, quần áo đều kỳ lạ như thế?

Khi trở lại Thanh Minh Tự, bầu trời đã là đen rồi.

Tối nay Thanh Minh Tự đèn sáng treo lên cao, khách khứa vẫn như mây như cũ, vẫn chưa vì sắc trời trở tối mà dòng người trở nên ít đi. Bởi vì trong ngày hội Thất Tịch một việc trọng đại quan trọng nhất đó là đương triều quốc sư bói toán, quốc sư từ trước đến nay có một quy củ, mỗi năm Thất Tịch chỉ bói ba quẻ, cũng không ngoại lệ, mà có thể có được ba quẻ này người lại đến cần có vận khí thật tốt.

Đôi mắt Sở Mặc đã tới ban đêm lại bắt đầu không thể nhìn thấy, lúc này thường lui tới, hần đều nhốt chính mình ở trong phòng, không cùng người ngoài tiếp xúc, thế nhưng tối nay hần lại ngoại lệ mà muốn đi tham gia bói toán. Từ sau khi biết được chính mình cùng Hàn Linh là duyên định tam sinh, tâm tình của hần tốt đến xưa nay chưa từng có, cũng càng muốn có nhiều thêm chút thời gian ở chung cùng nàng.

“Mặc, chàng nắm chặt tay ta, chỉ cần đi theo ta là được.”

Hàn Linh dẫn hần đi về phía trong đại điện náo nhiệt nhất trong chùa, lúc này đại điện đèn đuốc sáng trưng, đám đông như dòng nước, thế nhưng so với chợ còn muốn náo nhiệt hơn. Nàng cố ý bước đi thật chậm, sợ hần sẽ vướng phải hoặc té ngã, cố gắng dẫn hần đi về phía địa phương ít người. Sở Mặc bắt đầu có chút khẩn trương, rốt cuộc lần đầu tiên ở buổi tối đi ra, hơn nữa còn là trong trường hợp nhiều người như vậy, không khỏi mà có chút lo âu cùng đề phòng khắp nơi. Ở dưới Hàn Linh lần nữa mà nói lời ảm áp an ủi, hần mới chậm rãi thả lỏng lại. Bàn tay nhỏ ảm áp của nàng liền ở chỗ lòng bàn tay của hần, độ ảm nhẹ kia từng đợt từng đợt mà truyền đến trên người hần, làm cho cả người của hần cũng theo đó mà ảm áp.

Ở phía sau bọn họ cách đó không xa, Hàn Dực dẫn hơn mười người hộ vệ giáp đen âm thầm lui đi ra ngoài, chỉ còn lại có bốn tên hộ vệ giáp đen đang âm thầm bảo hộ chủ tử an toàn.

Lúc này, tăng nhân trong chùa bắt đầu duy trì trật tự.

“Các vị thí chủ xin hãy an tĩnh một chút. Thân mình của quốc sư không khoẻ, không nên ồn ào.”

Tiếng nói của hần vừa ra, toàn bộ đại điện đều tức khắc yên tĩnh lại, yên tĩnh không tiếng động.

“Mọi người từng người từ trước ống thế xếp hàng rút một lá xăm, phạm là rút được lá xăm có viết chữ ‘duyên’, liền có thể đi vào xin quốc sư đoán một quẻ. Xin mọi người duy trì trật tự, bảo trì yên lặng.”

Dòng người dần dần bắt đầu khởi động, một người tiếp một người khách từ trước ống thế xếp hàng rút thăm, có người vui mừng có người buồn rầu, cái gọi là tăng nhiều cháo ít, mấy trăm người chỉ có ba lá xăm duyên, cái này mệnh trúng tỷ lệ cũng quá nhỏ.

Hàn Linh vốn định dựa vào thân phận công chúa chen ngang, nhưng lại sợ quá rêu rao sẽ làm cả thân phận của Sở Mặc cũng cùng nhau bại lộ, rốt cuộc bây giờ hần hành động không tiện, vì thế vẫn là quyết định điều thấp một chút, đi theo đám đông cùng nhau xếp hàng. Xếp hàng trước sau bọn họ đều là một đôi tình lữ, phía trước hai người là nữ béo nam gầy, phía sau hai người lại là hoàn toàn tương phản, nam béo nữ gầy. Hàn Linh quan sát đến hai đôi trước sau, không khỏi mà trộm vui, nếu là hai đôi trao đổi một chút, béo với béo, gầy với gầy, vậy sẽ hoàn mỹ hơn, cũng sẽ không tạo thành hiện tượng thụ công sai biệt quá lớn.

Nghĩ một chút, nàng không khỏi mà cười ra tiếng. Sở Mặc hơi chau mày lại, hỏi: “Cười cái gì vậy?”

Nàng tiến đến bên tai Sở Mặc, nhỏ giọng nói: “Ta nói cho chàng, phía trước chúng ta có một nữ công, phía sau có một nam công, chàng nói nếu là đặt hai người này ở cùng một nơi, rốt cuộc người nào càng cường hãn hơn?” Nàng vừa nói, vừa hé miệng cười trộm, trong đầu suy nghĩ một trận miên man.

Sở Mặc khó hiểu nói: “Nữ công, nam công? Đó là cái gì?”

Hàn Linh vô đầu nghĩ nghĩ, nói: “Ách, chính là ở phía trên cái kia.”

Sở Mặc càng thêm mơ hồ: “Phía trên? Cái nào phía trên?”

Hàn Linh có chút nóng nảy, làm sao ngay cả cùng hân giải thích không rõ đâu? Không khỏi mà đề cao âm điệu nói: “Ai nha, chàng ngốc chết đi! Chính là thời điểm làm loại chuyện này, ở phía trên cái kia.”

Lời kia của nàng vừa thốt ra, hơn mười người trước sau đều nghe thấy được, đồng thời quay đầu lại nhìn về phía hai người, mang theo vẻ kinh ngạc cùng khinh thường.

“Thật là không biết xấu hổ, hai nam nhân thế nhưng làm chuyện bực này, còn dám lớn tiếng nói.”

“Không thể tưởng được này hai người bên ngoài là một nhân tài, tướng mạo đường đường, lại có đoạn tụ chi phích, thật là đáng tiếc đáng tiếc.”

“.....”

Hàn Linh vô cùng buồn bực, hai người bọn họ nói nhỏ, liên quan đến bọn họ chuyện gì? Cúi đầu nhìn một chút nam trang trên người của mình, nàng hướng tới đám người nghị luận trừng mắt nhìn trở lại, quát: “Nhìn cái gì mà nhìn? Hai nam nhân liên không thể đối công?”

Sở Mặc ở bên cạnh xì cười ra tiếng, những việc tư mật này một nàng nói ra miệng được. Tiếng nghị luận ở trước sau so với vừa nãy càng lớn hơn, mọi người đối với nàng chỉ chỉ trỏ trỏ, vẻ mặt khinh thường cùng ghét bỏ, phảng phất nàng giống như làm bẩn mắt bọn họ.

Hàn Linh tức khắc bực, chống nạnh nổi giận mắng: “Còn muốn xếp hàng hay không? Không xếp hàng thì đi ra phía sau đi.”

Lần này Sở Mặc cười đến càng vui vẻ, nhìn không được duỗi tay ôm nàng vào trong lòng ngực, hân ở trong đầu tưởng tượng đến bộ dáng ngang ngược lúc này của nàng, nhất định rất là thú vị. Nghĩ một chút, hân cười đến càng thêm thoải mái, chỉ hận vì sao không có quen biết nàng sớm mấy năm. Một cử động này của hân, càng là nhắc lên lại một đợt cơn sóng nóng nghị luận, lúc trước chỉ là tranh luận trong lời nói cũng liền thôi, hiện giờ lại đặt nó vào với hành động, cái này làm sao có thể làm đám người vây xem bảo trì tâm cảnh bình tĩnh?

Có lẽ là động tĩnh ở bên này quá lớn, khiến cho nhóm tăng lữ ở hàng phía trước chú ý, vài vị chúng tăng đã hướng tới bên này đi tới, tiến đến phối hợp.

“A Di Đà Phật, các vị thí chủ, không biết có chuyện gì tranh chấp?”

Hàn Linh ngẩng đầu nhìn về phía lão hòa thượng đang nói chuyện, không khỏi mà sững sốt, đây còn không phải là quốc sư sao? Tại sao quốc sư tự mình tiến đến cùng nàng can thiệp? Hơn nữa..... vì sao trên trán hân có một cục xanh đen?

Nàng hơi chớp đôi mắt, bỗng nhiên nghĩ tới tiếng kêu thảm thiết kia, cục xanh đen này vô cùng có khả năng chính là bị vào lúc ấy. Nghĩ đến đây, nàng xì cười ra tiếng, ý thức được chính mình luống cuống, nàng lại vội ho nhẹ vài tiếng bảo trì yên lặng.

Hòa thượng ở một bên giới thiệu nói: “Vị này chính là phương trượng đại sư của chúng ta.”

Hàn Linh tức khắc sững sốt, giật mình không nhỏ: “Ông là phương trượng đại sư? Vậy quốc sư.....”

Nàng bỗng nhiên ý thức được chính mình nhất định là làm ra sai lầm bất ngờ, tiếp thu đến ánh mắt nghi hoặc của đối phương, nàng vội vẫy vẫy tay, cười giọng nói: “Không có việc gì, không có việc gì. Gặp qua phương trượng đại sư.”

Phương trượng đại sư cười đến gương mặt hiền từ, hòa thượng bên cạnh nhỏ giọng ở bên tai hân nhắc nhở một câu, phương trượng đại sư hơi kinh ngạc, lại một lần nữa đánh giá Hàn Linh một phen, chấp tay trước ngực nói: “Thì ra là khách quý lâm môn, lão nạp thất kính đón tiếp chậm trễ, xin hãy thứ lỗi.”

Nói vậy hân nhất định là đã biết thân phận chân thật của nàng, Hàn Linh xua xua tay nói: “Không đáng ngại.”

Lại chỉ chỉ cái trán của phương trượng, nhỏ giọng hỏi: “Cái trán của phương trượng đại sư là làm sao bị thương?”

Phương trượng đại sư trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng cao tăng chính là cao tăng, bất quá một lát thời gian liền khôi phục bình thường, nói tóm lại nói: “Không cần thận trọng phải bị thương, cũng không đáng ngại.”

Hàn Linh trong lòng rất là băn khoăn, vốn là muốn trêu cợt quốc sư, lại không nghĩ liên lụy hân, rõ ràng mà quan tâm nói: “Phương trượng đại sư nên tĩnh dưỡng thật tốt mới đúng, ngàn vạn không thể làm lụng vất vả quá mức.”

Phương trượng đại sư hiện vẻ cảm kích trước mắt, gật đầu nói: “Đa tạ thí chủ quan tâm, hai vị thí chủ mời theo lão nạp tới, lão nạp dẫn hai vị đi gặp quốc sư.”

“Vậy làm phiền.” Có hân dẫn đi gặp cũng tốt, miễn cho bọn họ còn phải tiếp tục xếp hàng. Nàng xoay người kéo tay Sở Mặc, đi theo phương trượng đi về phía bên trong đại điện, làm cho những người khác còn đang tiếp tục xếp hàng hậm mộ đến đỏ mắt.

Ở bên trái đại điện có một cánh cửa nhỏ, cửa này đi thông đến nội điện Phật đường. Ở nội điện Phật đường có đặt một bức màn trướng, ngăn nội điện ra thành hai nửa, ở dưới ánh nền thấp thoáng, bóng người chen chúc trong trướng, nhìn không rõ, chỉ nhìn thấy có hai bóng người hiện ra ở trên màn trướng. Bóng người đi qua làm cho mất đi hình dạng vốn có, cho nên phân biệt không ra người ở bên trong cao thấp mập ốm.

Hàn Linh tò mò mà nhìn chăm chăm bức màn kia, rất muốn nhìn thấy một tên quốc sư đến tột cùng là bộ dáng cỡ nào. Sở Mặc ở phía sau tựa như cảm giác được nâng phần tâm, nắm chặt tay nàng, Hàn Linh quay đầu lại, nhìn thấy biểu tình cơ quắp bất an của hắn, vì thế tới gần hắn cùng hắn nhỏ giọng nói thầm, miêu tả tình hình trong nội điện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 26: Quốc Sư Đoán Mệnh

“Phía trước có một bức màn, bên trong có hai người, thấy không rõ dung mạo, phỏng chừng một người trong đó chính là quốc sư, đại khái chính là cái dạng này.”

Nàng ở bên này nói thầm, mà ở bên kia phương trượng cũng vén rèm mà vào, cùng người ở bên trong nhỏ giọng nói nhỏ. Đáng tiếc màn rơi xuống tốc độ quá nhanh, nàng nhìn không rõ, cuối cùng vẫn là không có thể thấy rõ dung mạo của quốc sư.

Qua một lát, phương trượng từ trong màn đi ra khỏi, mà đầu kia của màn cũng bắt đầu có người nói chuyện.

“Công chúa giá lâm, không có từ xa tiếp đón.”

Nghe giọng nói hồn hậu khàn khàn kia, hắn là giọng nói của một lão giả, Hàn Linh trả lời: “Quốc sư không cần đa lễ, ta đây tới là muốn xin quốc sư vì ta bói thêm một quẻ, hỏi một chút nhân duyên.”

Bên trong lặng im một chút, giọng nói hồn hậu khàn khàn kia lại vang lên: “Phiền toái công chúa đưa tay phải vào trong trướng.”

Hàn Linh nhướng mày, chẳng lẽ là muốn xem tướng tay? Vừa định duỗi tay, Sở Mặc ở phía sau ngăn cản nàng, sờ soạn tự đi đem bàn tay vào trong trướng.

“Chờ một chút, ta tới trước.”

Người ở trong trướng lại nói: “Nếu là nam tử, xin duỗi tay trái.”

Sở Mặc khẽ nhăn mày, có chút không kiên nhẫn, thay đổi cái bàn tay vào trong trướng.

Bên trong màn trướng lại bắt đầu lâm vào một hồi lặng im, chỉ nhìn thấy bóng người đóng đưa ở bên trong, hình như có người đang chấp bút viết cái gì. Hàn Linh rất là tò mò, lén lút vén một góc rèm lên, muốn nhìn đến tột cùng. Khi màn xóc lên, bỗng nhiên đối diện một khuôn mặt chữ điền có nhuộm râu ngắn, nàng đột nhiên không kịp phòng ngừa, vội vàng buông màn, có chút ngượng ngùng mà nói: “Xin lỗi, quốc sư, không biết đã tính xong chưa?”

Trong lòng lại đang suy tư, tuy rằng quốc sư không phải một lão nhân yếu kém, năm tuổi cũng đã quá không nghi hoặc, nhìn tướng mạo bình đạm không có gì lạ của hắn, hắn rốt cuộc bằng vào cái gì mới có thể có thể lên làm quốc sư của một quốc gia? Dựa theo hiểu biết của nàng với Hàn Hoàng, một người khôn khéo cơ trí như hắn, hẳn là không đến mức phân không rõ đối phương đến tột cùng có tài cán chân thật hay không, chẳng lẽ hắn quả nhiên có bản lĩnh biết thiên mệnh?

“Tính xong rồi. Vị công tử này từ nhỏ quý không thể nói, nề hà vận mệnh khi thiếu niên con đường hiểm trở, cho đến vừa hai mươi hai mới rồng ẩn náu bay lên trời. Bất quá.....”

Người ở bên trong muốn nói lại thôi, Hàn Linh quan sát vẻ mặt của Sở Mặc, hiển nhiên người ở bên trong đều nói đúng, nàng vội vàng truy hỏi nói: “Bất quá cái gì?”

“Bất quá, công tử hiện giờ tuy đã thăng chức rất nhanh, lại vẫn là con đường nhấp nhô, gian nguy không ngừng. Đặc biệt là một con đường tình, càng là một hiểm trở tiếp theo một đường hiểm trở, ngày sau có tu thành chính quả hay không, còn xem ý trời cùng cố gắng làm người.”

Sở Mặc nghe vậy, ánh mắt rồi rầm đã tới một chỗ, phần nộ quát: “Người nói vậy! Trẫm đã có người âu yếm, lại làm sao sẽ đường tình nhấp nhô? Người rõ ràng chính là nói chuyện giật gân, lừa dối lấy tiếng, hoàn toàn không xứng làm cái gì quốc sư.”

Một tiếng hét to này của hắn qua đi, nhiệt độ toàn bộ nội điện đột ngột giảm, không khí trở nên cực kỳ quý dị. Hàn Linh còn đang suy tư lời quẻ của quốc sư, bị hắn hét một cái như vậy, cả người đều chấn động một chút. Lẽ ra lúc trước bộ phận lời quẻ tính đến là không có sai, chỉ là này phần sau bộ phận.....

“Các hạ nếu là không tin lời quẻ, có thể cười cho qua, hà tất tức giận?” Người ở trong trướng cũng có chút không vui, bên trong lời nói mang theo tức giận rõ ràng.

Phương trượng đại sư ở bên ngoài thấy thế, vội tiến lên hòa giải nói: “Thí chủ, quốc sư bói toán từ trước đến nay tính toán không bỏ sót, thí chủ nếu là không tin, sau này liền có thể quan sát, kiểm tra đối chiếu sự thật thật giả, hà tất giận chó đánh mèo với quốc sư? Quốc sư cũng không sai lầm, bất quá là

nói thẳng tình hình thực tế.”

Hàn Linh cũng kéo hẳn lại, sợ hẳn dưới sự giận dữ hủy đi nội điện, vội sát lại gần hẳn nhỏ giọng nói: “Mặc, không bằng để cho ta thử xem, để ta tới vạch trần thuật mê hoặc của hẳn.” Lúc này Sở Mặc mới thoáng bớt giận, âm thầm gặt đầu, ở dưới sự lôi kéo của nàng, ngồi thiền ở một bên.

“Còn phải làm phiền quốc sư vì ta đoán một quẻ.”

Hàn Linh nín thở tiến lên, duỗi tay phải vào trong màn, xuyên qua màn trướng thật dày kia, nàng nhìn thấy một bóng người hướng nàng tới gần, trên tay bỗng nhiên truyền đến một trận cảm giác điện giật, không chỉ là nàng, ngay cả người bên trong cũng theo đó mà cùng nhau rung động một chút. Hàn Linh có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, hẳn là nguyên do tĩnh điện ma sát, nếu không nàng thật sự nghĩ không ra ở giữa cùng một lão nam nhân có thể tạo ra cái tia lửa gì.

Bóng người kia không có dừng lại lâu lắm, xoay người rồi đi, tiếp theo nàng lại thấy được có bóng người ngồi thiền viết. Nàng hơi cảm thấy kinh ngạc, không rõ hẳn đến tột cùng là đang tính toán, hay là đang làm cái gì khác. Theo lý thuyết, xem bói trực tiếp dùng miệng miêu tả không phải được rồi sao, làm gì còn phải viết ra?

Khi bóng đen lại lần nữa hướng nàng tới gần, nàng liền biết quốc sư đã có đáp án.

“Công chúa điện hạ, mệnh của người thì đặc thù hơn, xin thứ cho tại hạ không dám nói thẳng mệnh cách quá khứ của công chúa.” Hàn Linh trong lòng rung mình, hay là hẳn thật sự có thể tính ra quá khứ của nàng?

Sở Mặc ở bên kia mang theo vẻ khinh thường, châm chọc nói: “Vì sao không thể nói thẳng? Hay là quốc sư tính không chuẩn mệnh cách của công chúa?”

“Đều không phải là như thế, mà là công chúa đến từ một thế giới khác, vốn không thuộc về nơi này, cho nên. ....”

Sở Mặc hơi sững sốt, khó hiểu nói: “Một thế giới khác? Có ý gì?”

Hàn Linh trong lòng khiếp sợ, hẳn thế nhưng tính ra nàng cũng không phải là đến từ thế giới này, chẳng lẽ hẳn thật sự có bản lĩnh biết trước quá khứ tương lai? Sự bọn họ tiếp tục dây dưa ở trên lai lịch cùng thân phận của nàng, nàng pha trò nói: “Quá khứ đã là qua đi, tạm thời không đề cập tới, vậy xin quốc sư hãy tính một chút nhân duyên của ta?”

Người ở bên trong dừng một chút, êm tai nói: “Công chúa mệnh phạm đào hoa, kiếp này nhân duyên không ngừng, lại cũng bởi vậy tiền đồ nhấp nhô, bước đi khó khăn. Gần trong một tháng chỉ sợ gặp phải đại kiếp nạn, xin công chúa hãy chú ý nhiều hơn.”

Nghe được nói chính mình mệnh phạm đào hoa, Hàn Linh tức khắc tới hứng thú, trực tiếp xem nhẹ nói cái gì đại kiếp nạn linh tinh, tới sát phía trước, tò mò hỏi: “À, có thể hỏi một chút, ta rốt cuộc có bao nhiêu hoa đào hay không?”

“Hàn, Chi, Hoa!” Sở Mặc ở bên kia đã ngồi không được, nghiêng răng nghiêng lợi với nàng. Nữ nhân này có phải có ý định muốn tức chết hẳn hay không? Thế nhưng ở trước mặt hẳn dò hỏi chính mình bao nhiêu hoa đào.

“Tùy tiện hỏi một chút mà thôi sao, đừng coi là thật sự.” Hàn Linh vừa cùng hẳn pha trò, vừa lại tiến đến bên cạnh màn, cực kỳ nhỏ giọng mà dò hỏi, “Rốt cuộc có mấy đóa?”

“Nàng coi trầm là kẻ điếc sao?” Sở Mặc tiến lên một phen túm chặt nàng, kéo nàng đi về phía ngoại điện, hẳn một khắc cũng không muốn dừng lại ở bên trong. Hàn Linh tội nghiệp mà nhìn về phía cái màn, nàng thật là rất muốn biết cái đáp án này, cũng tốt có cái tâm lý để chuẩn bị. Nếu là rất nhiều mà nói, sau này nàng phải chú ý một ít, không thể lại tùy tiện trêu chọc nỷ nam.

Dọc theo đường đi, Sở Mặc đều là khuôn mặt tối sầm, tình hình giống như mây đen tiến đến bao phủ trước mưa rền gió dữ, áp bách người khác đến không thở nổi. Sau khi Hàn Linh nhìn hẳn vài lần, thật sự là nhìn không được, nói với hẳn nói: “Ê, chàng còn đang tức giận sao? Chàng cũng đã nói, quốc sư tính hoàn toàn không chuẩn, là cái đồ lừa đời lấy tiếng, vậy chàng cần gì phải để ý hẳn nói đâu?”

Bước chân của Sở Mặc đột nhiên dừng, bỗng nhiên xoay người ôm chặt nàng, hai tay không được về phía trong co rút lại. Nhớ tới mới vừa rồi quốc sư tiên đoán, lòng của hẳn co lại đến càng chặt, hẳn sợ quốc sư thật sự một lời thành sấm.

“Linh nhi, nàng sẽ rời khỏi trầm sao?”

Hàn Linh nhất thời sững sốt, không biết trả lời như thế nào. Thân phận của bọn họ liền chú định bọn họ không có khả năng ở chung giống như các cặp tình lữ khác, hẳn có quốc gia cùng con dân của hẳn, mà nàng cũng không có khả năng từ bỏ bây giờ có được hết thảy, đi theo bước chân của hẳn, cùng ba ngàn hậu cung giai lệ của hẳn đi tranh sủng. Nàng không muốn, càng khinh thường.

Sở Mặc thấy nàng chậm chạp không trả lời, trong lòng càng thêm khẩn trương, tìm môi nàng hung hăng mà hôn lấy nàng, muốn mượn cái này tới phát tiết nội tâm bất an cùng nóng nực. Môi răng chạm vào nhau, Hàn Linh có chút không thở nổi, bất an của hẳn, nàng cảm nhận được, nàng không biết nên trấn an hẳn như thế nào. Giữa bọn họ vốn là khoảng cách quá xa xôi, không chỉ là khoảng cách giữa Tần quốc cùng Hàn quốc, càng là khoảng cách vị trí chí cao vô thượng kia.

Hàn Linh thở không nổi, nặng nề mà đẩy hẳn ra, hẳn nện bước chưa ổn, hơn nữa không thể nhìn thấy, suýt nữa té ngã trên mặt đất. Hàn Linh vội tiến lên đỡ hẳn, trong lòng áy náy, nàng thiếu chút nữa đã quên hẳn mất không thể thấy, thiếu chút nữa đã quên giờ phút này nội tâm của hẳn là cỡ nào đến bất an

cùng sợ hãi.

“Mặc, ta.....” Nàng muốn nói cho hắn, chỉ cần giữa bọn họ không hề tồn tại bất luận cái chướng ngại gì, nàng liền sẽ không rời khỏi hắn. Nhưng mà lời nói của nàng còn chưa có kịp nói ra, liền nghe được tiếng đánh nhau dần dần tới gần.

Nàng quay đầu lại nhìn về phía phương hướng thanh âm truyền đến, lại thấy hộ vệ giáp đen thủ hạ của Sở Mặc đang vây quanh một người công kích, thủ pháp tàn nhẫn, chiêu chiêu đưa người vào chỗ chết. Mà người bị vây công kia không phải người khác, đúng là Thủy Mộ Hoa.

“Mộ Hoa?” Nàng buông lỏng Sở Mặc ra, chạy về phía phương hướng của Thủy Mộ Hoa. Thủy Mộ Hoa lúc này đã lung lay sắp đổ, miệng vết thương ở trên người nhiều vô số kể, xem ra đối phương là tính toán muốn đầu hạ sát thủ. Khi Thủy Mộ Hoa nhìn thấy nàng chạy tới, đáy mắt phiếm ra vài tia sáng rọi, vui mừng khôn xiết.

Hàn Linh bảo vệ ở trước mặt hắn, quát to: “Dừng tay! Các ngươi đang làm cái gì? Vì sao phải tổn thương hắn?”

Hộ vệ giáp đen biết nàng là người của Hoàng thượng, không dám tổn thương nàng, một đám lấy ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Sở Mặc. Sở Mặc từ trong bóng tối đi ra, bước từng bước trầm ổn vô cùng, hắn không thể để cho cấp dưới của hắn nhìn ra hắn có chứng bệnh quáng gà. Hắn ngừng ở một cái vị trí thích hợp, lạnh lùng nói: “Hắn là người của Vô Ảnh Điện, mới vừa rồi nhóm sát thủ kia xuất hiện ở sau núi chính là nghe lệnh hắn.”

Hàn Linh kinh hãi, lắc đầu nói: “Sẽ không, chàng có chứng cứ gì?”

Hàn Dực từ trong hộ vệ giáp đen đi ra, chỉ vào bên hông Thủy Mộ Hoa, trả lời: “Hong Mộc Lệnh ở bên hông hắn chính là chứng cứ tốt nhất.”

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên Hong Mộc Lệnh bên hông Thủy Mộ Hoa, bao gồm cả Thủy Mộ Hoa, về mặt của hắn khẽ biến, tựa như mới phát hiện, biểu tình có một lát hoảng loạn. Hàn Linh vẫn là không muốn tin tưởng, cười nhạt nói: “Hong Mộc Lệnh? Một khối thẻ bài vỡ có thể nói rõ cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 27: Thật Xin Lỗi

Hàn Dực thấy nàng không tin, giải thích nói: “Sát thủ của Vô Ảnh Điện chỉ nhận Hong Mộc Lệnh, ai có được Hong Mộc Lệnh, bọn họ liền nghe theo mệnh lệnh của người đó làm việc.” Trên thực tế, từ sau khi ánh mắt đầu tiên của hắn cùng chủ tử nhìn thấy khối Hong Mộc Lệnh kia, trong lòng liền có ý niệm không tốt. Lúc trước hắn không có thể đứng lúc tiến đến bảo hộ chủ tử, cũng là vì giám thị Thủy Mộ Hoa, sợ hắn gây bất lợi với chủ nhân, ai mà ngờ được hắn sớm đã trước một bước phái ra sát thủ.

Hàn Linh quay đầu, yên lặng nhìn Thủy Mộ Hoa, hỏi: “Mộ Hoa, huynh thật sự là người của Vô Ảnh Điện?”

Thủy Mộ Hoa khẽ nhíu lại mày, yên lặng gật đầu. Hai mắt Hàn Linh co rút lại, tiếp tục hỏi: “Là huynh phái sát thủ giết hắn?”

Thủy Mộ Hoa lắc đầu, kiên định mà trả lời: “Không phải, cùng ta không quan hệ.”

Hàn Linh không khỏi mà lâm vào mê hoặc, nàng biết chính mình không nên hoài nghi hắn, thế nhưng tất cả dấu hiệu cho thấy, hắn đích xác cùng chuyện này thoát không được can hệ.

“Lúc trước huynh báo cho ta không cần gần gũi với hắn, nói có người muốn giết hắn, huynh biết người giết hắn là ai, có đúng hay không?” Nàng hy vọng hắn có thể nói ra sự thật về người làm chủ phía sau màn, như vậy mới có thể vì chính hắn thoát khỏi tội danh, đáng tiếc hắn vẫn là không muốn nói ra.

“Linh nhi, ta không thể nói.”

Sở Mặc đối với nàng một lòng che chở rất là không vui, lạnh lùng nói: “Rõ ràng chính là hắn phái người giết trẫm, hắn còn muốn thề thốt phủ nhận. Người tới, giết hắn cho trẫm!”

Sau khi hộ vệ giáp đen tuân lệnh, vây quanh mà lên, lại lần nữa vây Thủy Mộ Hoa lên. Hàn Linh che ở trước mặt Thủy Mộ Hoa, cản lại nói: “Không thể giết huynh ấy!” Hắn lần lượt mà cứu chính mình, còn ngăn dậm xa xôi mà vì đưa giải được cho mình, cho dù hắn thật sự có lòng muốn giết Sở Mặc, nàng cũng không thể không quan tâm, Hàn Linh nàng đều không phải là người không hiểu tri ân báo đáp.

“Linh nhi, hay là ngươi vì bảo vệ hắn, muốn đối nghịch với trẫm?” Hai nắm tay Sở Mặc nắm chặt lại, từng đợt lệ khí từ trong hai tròng mắt phụt ra, phần nộ của hắn dần dần ở trên mặt đất bay lên.

Hàn Linh trái phải nhìn hai người Sở Mặc cùng Thủy Mộ Hoa, một người đang ở kề bên điểm phần nộ, một người sắc mặt trắng bệch, miệng vết thương đang thấm máu. Giờ này khắc này, vô luận ai đúng ai sai, nàng đều sẽ lựa chọn bảo hộ kẻ yếu, hướng chi nàng tin tưởng cách làm người của Thủy Mộ Hoa.

“Ta tin tưởng huynh ấy nói, huynh ấy sẽ không gạt ta.”

“Nàng tin hấn, lại không tin trẫm? Nàng nói đi, ở trong đáy lòng của nàng, rốt cuộc là hấn quan trọng, hay là trẫm quan trọng?”

Đổi mặt với Sở Mặc từng bước ép sát, Hàn Linh dùng sức mà lắc đầu, nê hà hấn hoàn toàn là không nhìn thấy.

“Mặc, chàng không nên ép ta, ta sẽ không để cho chàng thương tổn huynh ấy.”

Sở Mặc nheo mắt lại, ánh mắt thâm hàn hiện ra, ở dưới con thịnh nộ, hấn đã động sát khí. Lại không màng ngăn trở của nàng, hấn lạnh giọng hạ lệnh nói: “Người tới, kéo công chúa ra cho trẫm, giết Thủy Mộ Hoa!”

Hai gã hộ vệ giáp đen bỗng nhiên vẩy lên, đem Hàn Linh một trái một phải bắt lại, rời khỏi vòng vây, tốc độ cực nhanh, ngay cả thời gian để cho nàng phản ứng cũng không có.

“Buông ta ra! Sở Mặc, chàng không được giết huynh ấy! Nếu chàng giết huynh ấy, ta sẽ hận chàng cả đời!”

Nếu hấn quyết tuyệt như thế, nàng cũng không phải dễ khi dễ, nàng buông xuống lời nói tàn nhẫn, nàng nói được thì làm được.

Lời nói của nàng chẳng những không có làm cho Sở Mặc kinh sợ, ngược lại bức cho hấn càng sâu, hấn sớm bị phần nộ làm cho đầu óc mê muội, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là trừ bỏ Thủy Mộ Hoa.

“Giết hấn cho trẫm!” Hấn nói năng có khí phách, không cho phép bất luận khinh nhờn cùng nghi ngờ gì. Sau khi hộ vệ giáp đen tiếp thu đến mệnh lệnh dứt khoát của hấn, không bao giờ biện pháp dự phòng, mỗi người toàn lực ứng phó, ý đồ bằng thủ đoạn hữu hiệu nhanh nhất giết mục tiêu của bọn họ. Hộ vệ giáp đen, thân thủ của mỗi người lợi hại, võ công tạo nghệ đều tiếp cận thân kiếm tam giai, thực lực tương đương với Băng Tur, chính là hộ vệ hoàng gia cấp đặc biệt. Thủy Mộ Hoa vốn là trên người bị thương, đâu còn là đối thủ của bọn họ? Giờ phút này kiếm thương, đao thương ở trên người trong nháy mắt lại nhiều thêm vài chỗ.

“Mộ Hoa!” Hàn Linh lo lắng không thôi, tránh thoát khỏi trói buộc của hộ vệ giáp đen, quay đầu nhìn về phía Sở Mặc, gào rống nói, “Sở Mặc, chàng có phải điên rồi hay không? Chàng thật sự muốn đưa hấn vào chỗ chết sao?”

Sở Mặc kiên quyết nói: “Đúng, trẫm quyết không cho phép kẻ thù của trẫm sống ở trên thế gian.”

“Được, vậy chàng cũng đừng trách ta.”

Hàn Linh nhắm mắt, trầm ngâm một lát, đợi khi lại lần nữa mở mắt ra, một sát ý kiên quyết từ trong mắt xẹt qua. Nàng đi từng bước một mà đến gần Sở Mặc, ở dưới hấn không hề phòng bị, bỗng nhiên nhật lên một thanh đao đánh rơi trên mặt đất đặt ở trên cổ hấn.

“Dừng tay! Ai dám động một chút, ta liền giết Hoàng thượng của các ngươi!”

“Hoàng thượng!” Các hộ vệ giáp đen toàn bộ ngừng tay, lo lắng mà nhìn về phía chủ tử của bọn họ.

Một ánh mắt thống khổ từ đáy mắt Sở Mặc xẹt qua, hấn vô luận như thế nào cũng không thể tưởng được người hấn yêu nhất sẽ có một ngày cầm đao tới đối phó hấn. Còn ở mới vừa rồi, bọn họ ở chung hòa hợp, bọn họ kể nỗi lòng với nhau, mà giờ phút này lại là đao kiếm hướng vào nhau, đây rốt cuộc là vì cái gì?

Hấn lạnh giọng chất vấn: “Linh nhi, nàng quả nhiên vì hấn, muốn giết trẫm?”

Hàn Linh trong tay run lên, nàng đương nhiên không muốn giết hấn, nhưng mà tình thế bức người, nàng không thể không áp dụng phương thức cực đoan như thế. Thủy Mộ Hoa không thể chết được, hấn cũng không thể chết, nàng chỉ hy vọng tất cả mọi người đều tốt.

“Mặc, thật xin lỗi, ta không thể để cho chàng giết huynh ấy.”

Sở Mặc lại chắc chắn nàng sẽ không giết hấn, giờ tay cầm chuôi đao, kéo ra về phía ngoài. Hàn Linh tức khắc tỉnh lại thần trí, nàng cần phải nắm giữ quyền chủ động, trên tay nàng lại dùng sức lần nữa, lạnh giọng quát: “Dừng nhúc nhích! Ta thật sự sẽ xuống tay.”

Sở Mặc từ bỏ, trên thực tế muốn chế phục nàng, đoạt được đao trong tay nàng, đối với hấn mà nói là dễ như trở bàn tay. Nhưng mà, hấn là thật sự thất vọng rồi, thương tâm tuyệt vọng. Hấn cười lạnh, hấn tự giễu.

“Xem ra quẻ bói của quốc sư không có sai, cái gì đều để cho hấn đoán đúng.”

Hàn Linh biết giờ phút này chính là thời cơ tốt nhất, vội hướng tới Thủy Mộ Hoa hô: “Mộ Hoa, huynh đi mau!”

Thủy Mộ Hoa nhíu mày ngắm nhìn nàng, ánh mắt tối đi, hấn biết nàng hôm nay làm như thế, trả một cái giá lớn rất nhiều. Hấn không đành lòng, hấn thà rằng chết, cũng không muốn thấy nàng lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan.

“Linh nhi. ....”

“Đi mau!”

Thủy Mộ Hoa do dự một hồi, cuối cùng vẫn là cất bước rời đi. Bóng dáng của hân lão đảo, bước chân lay động, chỗ hân đi qua trên mặt đất để lại vết máu nhỏ từng giọt, hân thật sự bị thương không nhẹ.

Cho đến khi hân đi xa, thật xa mà rời khỏi tầm mắt của nàng, Hàn Linh mới suy sụp mà ném đao ở trong tay xuống, nàng biết tất cả đã khó có thể vẫn hồi. Sở Mặc đột nhiên quay đầu, duỗi tay bóp lấy cổ nàng, đầu ngón tay hướng vào phía trong lồng ngực.

“Trẫm thống hận nhất người khác dùng đao đặt ở cổ của trẫm, nàng là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng.”

“Mặc, thật xin lỗi.....” Nàng không có gãy giữa, nàng khinh nhờn tâm lòng của hân đối với chính mình, phản bội tín nhiệm của hân, đây là nàng nên được. Cho đến khi nàng ho nhẹ ra tiếng, lực đạo trên cổ liền bỗng chốc buông ra, hân cuối cùng vẫn là không đành lòng thương tổn chính mình.

“Hoàng thượng.”

Ở dưới mọi người nhìn chăm chú, Sở Mặc dựa vào phương hướng trong trí nhớ, từ từ mà rời khỏi hiện trường.

Cho đến khi tất cả mọi người rời đi, Hàn Linh còn đứng yên ở tại chỗ, trong đầu một hồi trống rỗng. Nàng đến tột cùng làm cái gì?

Phía sau tiếng bước chân tới gần, nàng tưởng là Sở Mặc trở lại tới tìm nàng, nàng vui sướng mà quay đầu, lại không có nhìn thấy người mà nàng muốn gặp.

“Phi Hiên?”

Người tới là Phi Hiên một bộ áo xanh màu trắng, hân lạnh lùng mà nhìn nàng, mắt đen ánh sao lộng lẫy bình tĩnh như sóng, hợp với lòng của nàng cũng theo đó mà bình tĩnh trở lại. Hân giống như từ nhỏ liền có ma lực nhiếp người bức này, bất luận thời điểm nào đều bình tĩnh như nước, không ngừng tiến tới mà khuếch tán loại không khí này, do đó ảnh hưởng đến những người khác.

Hàn Linh cất bước đi về phía cầu thang bên cạnh hành lang, ngồi xổm người xuống, thấy hân, nàng liền giống như đã tìm được đối tượng có thể nói hết ra.

“Người đều thấy được có phải không? Ta có phải quá tàn nhẫn với hân hay không?”

Phi Hiên im lặng giờ tay, cổ tay ở trong không trung nhẹ chuyển, động tác của hân nhìn như tâm thương, kỳ thật ẩn chứa nội lực. Tới gần một cây ngô đồng lá cây rung động xào xạc, theo cổ tay của hân chuyển động, mấy chục mảnh lá cây theo gió mà thổi đến. Ngón tay mảnh dẻ của hân sau khi kích thích một trận, lá cây rơi xuống trên mặt đất có trật tự mà xếp thành một chữ “Kiếp”.

Hàn Linh ngờ ngẩn mà nhìn hành động của hân, không nghĩ tới hân thế nhưng cũng là một cao thủ, lại cúi đầu nhìn chữ ở trên mặt đất, nàng càng thêm kinh ngạc: “Kiếp? Người nói đây là kiếp của ta?”

Phi Hiên làm một cái động tác tay, con người trong suốt gọn sóng ra cười nhạt nhẹ nhẹ. Hàn Linh nhú mày suy đoán nói: “Người là nói, đây là kiếp giữa ta cùng hân?”

Thấy hân gật đầu, nàng vội lại hỏi: “Vậy phải hóa kiếp như thế nào?”

Phi Hiên ngửa đầu, vừa lúc thấy một con bướm đêm từ trên đỉnh đầu bay qua, lòng bàn tay của hân vỗ, trợ giúp một phen lực cho nó, mặc cho nó tự do tự tại mà bay lượn. Nhất cử nhất động của hân gần như có thể dùng nghệ thuật tới hình dung, cử chỉ ưu nhã, so với bất luận vương công quý tộc nào đều phải tôn quý hơn.

Hàn Linh có chút mê hoặc, suy đoán nói: “Bướm đêm? Gió? Không khí?”

Phi Hiên lắc đầu cười khẽ, cả người ở trong bóng đêm trở nên càng thêm mông ảo mờ ảo, hân nắm lấy tay nàng, miêu tả từng nét bút. Mỗi một nét bút của hân, đều kéo dòng điện rất nhỏ trong nháy mắt xẹt qua giữa ngón tay và bàn tay của hai người, lời kéo nhẹ từng đợt từng đợt cảm giác dị dạng.

Hàn Linh rất là kinh ngạc, cảm giác này vì sao khi mới vừa cùng quốc sư tay chạm nhau lại giống nhau như thế? Nhìn kỹ nội dung hân viết, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, tò mò hỏi: “Thuận theo tự nhiên? Thật sự có thể thuận theo tự nhiên sao?” Phi Hiên yên lặng gật đầu.

Hàn Linh bỗng nhiên ngộ đạo, suy nghĩ cẩn thận bây giờ chính mình nên làm cái gì. Nàng chống cằm đánh giá hân, trêu chọc nói: “Phi Hiên, tại sao ta cảm thấy người nói cái gì đều có triết lý như vậy? Nếu là người có thể nói ra lời như vậy, vậy lời nói của người liền có thể biên soạn thành một quyển đại từ điển, đặt tên kêu là 《Trích lời triết học Phi Hiên》.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 28: Mặc Phải Rời Khỏi

Lời nói của nàng chọc cười hắn, hắn cười đến càng thêm mỹ lệ, giống như hoa quỳnh yên lặng nở rộ trong bóng đêm, tản ra mùi hương thâm kín mê người.

“Bây giờ ta vẫn là nên đi tìm hắn nói rõ ràng, hiểu lầm luôn là một bờ lũy tiếp theo một bờ lũy, càng gần đến mức cuối cùng nói không rõ.” Nàng đứng dậy, không quên cảm tạ hắn, “Phi Hiên, cảm ơn người.”

Nhìn theo nàng rời đi, Phi Hiên cũng theo đó mà đứng lên, hắn ngẩng đầu nhìn lên sao trời, tầm mắt của hắn tập trung vào một ngôi sao lúc sáng lúc tối ở chân trời, mà xung quanh nó, đang có mấy ngôi sao lóe sáng đang hướng về phía nó tới gần. Giữa ngôi sao cùng ngôi sao, khoảng cách cách xa nhau có thể rất xa xôi, cũng có thể rất gần, có vài ngôi sao nhìn như xa xôi, nhưng kỳ thật rất gần nhau, mà giữa hai ngôi sao muốn vô hạn mà gần nhau, nhất định phải tiêu diệt hết năng lượng bên ngoài của chúng nó, nếu không, hai ngôi sao cường thế giống nhau liên mãi mãi cũng không cách nào cùng tồn tại.

Bàn tay của hắn hướng về phía chân trời, giống như giờ tay có thể với tới sao trời mệnh mông, ánh mắt của hắn trở nên mê ly, sao trời mệnh mông như thế, rốt cuộc ngôi sao nào mới là thuộc về hắn? Hắn có thể tính hết kiếp trước kiếp này của mọi người, nhưng chỉ có vận mệnh của mình là tính không ra, hắn đến tột cùng vì sao mà đến, vì sao mà hướng?

Hàn Linh trở lại trong phòng Sở Mặc, lại phát hiện bên trong trống tuếch, ngay cả bọc hành lý của hắn cũng biến mất không thấy. Nàng tức khắc hoảng sợ, chẳng lẽ là hắn thật sự giận nàng, mà rời đi?

Chạy ra ngoài cửa, vừa lúc gặp được một tiểu tăng đốt đèn lồng đi qua, nàng vội vàng kéo hắn, dò hỏi: “Tiểu sư phó, có nhìn thấy người ở trong phòng trở về hay không?”

Tiểu tăng sờ sờ cái đầu trơn bóng của hắn, nhớ lại nói: “Vừa mới có người từng trở về, bắt quá rất nhanh lại đi rồi, hình như là đi về phía phương hướng ngoài chùa.”

Hàn Linh nghe vậy, lập tức cất bước đuổi hướng về phía dưới chân núi. Nàng muốn giữ lại hắn, không có đến nông nổi không thể không rời, nàng còn muốn lại cố gắng thêm vài phần, rốt cuộc đối với hắn, nàng là trả giá cảm tình thật.

Trên bậc thềm dài ngoài chùa đi thông dưới chân núi, mơ hồ có mười mấy bóng người chen chúc, Hàn Linh vội vàng mà đuổi theo, nương ánh trăng, nàng nhận ra đám người Sở Mặc.

“Mặc, đợi chút!”

“Mặc, chàng muốn đi đâu?”

Sở Mặc dừng bước, ở trong nháy mắt, hắn là vui sướng. Hắn vội vã mà rời đi, không có thông báo cho nàng, bởi vì hắn đang giận nàng, giận nàng vô tình, giận nàng tuyệt tình, thế nhưng cứ việc như thế, trước khi rời đi hắn vẫn là hy vọng có thể nhìn thấy nàng. Xuất phát từ tự tôn, hắn vẫn là không có bước ra một bước kia, nhưng mà bây giờ, nàng đã tới, nói lên nàng vẫn là để ý chính mình, chỉ là điểm này, hắn nên may mắn. Nhưng nói ra miệng, lại lập tức thay đổi ý vị.

“Trẫm dĩ nhiên là về Tàn quốc, nàng còn đuổi theo làm cái gì? Nàng cho rằng trẫm liền thật sự không rời khỏi nàng?”

“Mặc, ta thừa nhận vừa rồi ta không nên đối với chàng như vậy, chính là ta.....”

Sở Mặc cắt đứt lời nàng, giọng điệu lạnh lùng nói: “Nàng cái gì đều không cần phải nói, trẫm đối với nàng rất thất vọng.”

Hàn Linh rối rắm mà nhíu mày: “Chàng thật sự phải đi?”

Sở Mặc kiên quyết nói: “Đứng, trẫm không có bất luận lý do gì để lưu lại.”

Hàn Linh cười khổ, đây là hắn cái gọi là yêu sao? Không chịu được một cái va chạm như thế?

“Cho dù ta muốn thành thân, chàng cũng không để bụng?” Nàng ngẩng cao đầu, cười đến thê lương, thì ra tình yêu cũng bất quá chỉ như thế.

Sở Mặc tức khắc sa sầm mặt xuống, hắn thu liễm ánh mắt, lại vẫn là không có ngắm nhìn. Hắn đe dọa nói: “Nếu nàng dám cùng nam nhân khác thành thân, trẫm nhất định suất lĩnh thiết kỵ san bằng Hàn quốc.”

Nàng cao ngạo mà bật cười, bất quá chỉ là một nam nhân thôi, bất quá chỉ là một người lớn lên giống bạn trai mới tình đầu của nàng mà thôi, bất quá chỉ là thời điểm chia lìa tìm hơi hơi đau thôi, không có gì ghê gớm.

“Được, nếu người nói đến tuyệt tình như vậy, chúng ta đây liền rửa mắt mong chờ.”

Nàng dứt khoát xoay người, không mang theo bất luận lưu luyến gì, nàng không tiếp thu uy hiếp, không tiếp thu tình yêu không chịu nổi một cái va chạm. Là hắn từ bỏ trước, vậy đừng trách nàng vô tình.

Ở trong nháy mắt nàng xoay người, Sở Mặc cũng đã hối hận, đây rõ ràng liền không phải ý muốn của hắn, hắn không muốn rời khỏi nàng, không muốn cùng nàng tranh phong tương đối, nhưng hắn vẫn là không bỏ xuống được tự tôn của mình. Sắc mặt của hắn dần dần âm đạm, ở bên trong bóng đêm đen tối không thấy rõ.

Hàn Dực là một đường nhìn hai người đi tới, hắn thật sự không đành lòng nhìn chủ tử ở sau khi thật vất vả đã tìm được người chân chính thích liền chia lìa như vậy, hắn lên tiếng khuyên như: “Hoàng thượng, vì sao không nói cho công chúa người nóng lòng về nước, là bởi vì Tần quốc nội loạn đâu?”

Sở Mặc giờ tay, lắc đầu nói: “Có lẽ, đây thật là kiếp số.” Hắn càng thêm tin que bói của quốc sư, hắn cả đời là chủ định nhấp nhô không ngừng, nhưng may mắn duy nhất chính là, ít nhất số mệnh của bọn họ là duyên định tam sinh, hắn nhất định còn có thể vẫn hồi nàng.

“Chúng ta về nước trước, thu thập Sở Ngọc rồi hãy nói.”

Vân Cung, cung điện công chúa Hàn Quốc cư trú.

Trở lại hoàng cung đã có hơn phân nửa ngày, Hàn Linh đối với hoàng cung vô cùng xa lạ, xác thực mà nói, những ngày ở trong cung cộng lại còn không bằng những ngày chờ đợi ở trong thư viện.

Hàn Linh nằm nghiêng ở trên giường mềm chộp mắt, một đường mệt nhọc, nàng cảm thấy mệt mỏi.

Sở Mặc rời đi, ở trong đáy lòng nàng vạch xuống một dấu vết không thể xóa nhòa, nhưng là nàng tuyệt đối sẽ không bởi vì vậy mà không gượng dậy nổi. Nàng là người nhận định mục tiêu liền sẽ dũng cảm tiến tới, sẽ không bởi vì chỉ bởi một suy sụp nhỏ mà ủ rũ cụp đuôi, rốt cuộc ở trong đáy lòng nàng, tình yêu không phải là toàn bộ, có lẽ tim sẽ đau, chính là thời gian sẽ yên ổn xóa đi tất cả đau xót.

“Công chúa, bệ hạ tiến đến thăm hỏi công chúa.”

Tiếng cung nữ gọi làm nàng bừng tỉnh, Hoàng đế lão cha tới? Nàng chậm rãi ngồi dậy, chờ nàng ăn mặc chỉnh tề, Hàn Hoàng cũng vừa lúc vào nội điện.

“Phụ hoàng, cha tìm con có việc?” Hàn Linh trực tiếp mở miệng dò hỏi, thông thường Hàn Hoàng đều là không có việc gì không đăng tam bảo điện, lần này tới chắc là có chuyện gì đó quan trọng.

Hàn Hoàng chọn một chỗ ngồi xuống, thuận tay lôi kéo nàng cũng ngồi ở một bên, mở miệng nói: “Lại qua một tháng chính là sinh nhật mười sáu tuổi của con, trẫm quyết định ngày ấy ở sinh nhật con đem ngôi vị hoàng đế nhường ngôi cho con.”

Hàn Linh vui mừng, trên mặt vẫn ra vẻ trấn định nói: “Việc này phụ hoàng tự quyết định là được.”

“Đừng cao hứng quá sớm, một tháng này, con cần phải tiếp thu một loạt khảo nghiệm, thông qua tất cả khảo nghiệm, con mới có tư cách bước lên ngai vàng nữ hoàng.”

Hàn Linh tức khắc giận dữ, cũng mặc kệ cái gì rụt rè, bất mãn mà oán giận nói: “Phụ hoàng, cha không phải đùa con đi? Đầu tiên là đi thư viện tham gia khảo hạch, bây giờ lại muốn tiếp thu khảo nghiệm gì đó? Cha không muốn truyền ngôi cho con, cha cứ việc nói thẳng, làm gì cho con hy vọng, lại dập tắt đi hy vọng?”

Hàn Hoàng thờ dài, hận sắt không thành thép: “Nếu là con ngay cả chút khảo nghiệm nho nhỏ này đều không thông qua, vậy sau này con như thế nào đối mặt với triều thần, như thế nào xử lý quốc chính, lại như thế nào làm một người quân vương đủ tư cách?”

Hắn dừng một chút, bỗng nhiên thay đổi giọng điệu nói: “Con nếu muốn lùi bước, trẫm cũng không miễn cưỡng. Như Phong đứa nhỏ này nói như thế nào cũng là cốt nhục của Hàn thị, có lẽ để cho hắn tới kế thừa ngôi vị hoàng đế, sẽ có nhiều triều thần ủng hộ hơn.”

Lão cha, người đủ tàn nhẫn! Thế nhưng đây Hàn Như Phong ra tới nói chuyện.

Nàng giận dữ nói: “Vậy muốn khảo nghiệm như thế nào? Khảo nghiệm cái gì?” Nàng cũng không tin chỉ là một khảo nghiệm, nàng cũng không thể thông qua.

Hàn Hoàng chậm rãi từ từ mà nói: “Nhiệm vụ này trẫm sẽ toàn quyền giao cho quốc sư, con chỉ có được đến tán thành của hắn, mới tính chân chính thông qua khảo nghiệm.”

Quốc sư? Ở trong ấn tượng của nàng, quốc sư cùng thần toán tử, đó chính là cùng một cái danh hiệu. Cứ việc thuật bói toán của hắn đích xác cao minh, nhưng cũng không đại biểu hắn có thể tiếp tục ảnh hưởng đến tiền đồ của nàng.

“Cha nói tên thần toán tử kia? Ai biết hắn có thể cố ý ngáng chân cho con hay không?”

Hàn Hoàng bắt đắc dĩ mà trừng mắt nhìn nàng: “Không được bắt kính với quốc sư, lấy tâm tính như vậy của con, ở quốc sư nơi đó, chỉ sợ ngay cả cửa thứ nhất đều không qua được.”

“Làm một nữ hoàng tại sao lại khó như vậy?” Nàng nâng khuôn mặt nhỏ cảm khái, chính là nghĩ lại, có trả giá mới có hồi báo, người muốn đứng ở vị trí tối cao, phải trả một cái giá lớn. Đạo lý này nàng hiểu rõ, nhớ lại lúc trước nàng bỏ lên trên vị trí tổng giám đốc của tập đoàn Hàn thị cũng là trả giá rất nhiều, nàng nhận mệnh gật đầu nói: “Con hiểu được, kêu thần toán tử kia cứ việc ra chiêu đi, con tiếp thu là được.” Nàng nghĩ thông suốt, nàng đời này

chính là một cái mệnh lao lực, tất cả mọi chuyện đều sẽ không nhẹ nhàng mà rơi xuống trên đầu của nàng. Tất cả thành tựu, chỉ có khi nàng trả giá cố gắng mới có thể đạt được, lần này cũng là giống nhau.

Hàn Hoàng vừa lòng gật đầu, tiếp tục nói: “Quốc sư hai ngày sau mới có thể trở về từ Thanh Minh Tự, đến lúc đó con đi ra ngoài cửa thành nghênh đón hân, phải thành kính cảm lễ, cung cung kính kính, ngàn vạn không thể chậm trễ.”

Hàn Linh không chút để ý mà bĩu môi: “Đã biết, con coi hân giống như Phật tổ thờ phụng, là được rồi đi?”

“Vây con nghỉ ngơi, trầm đi về trước.” Hàn Hoàng đứng lên, chuẩn bị rời khỏi nội điện.

Hàn Linh chỉ “Ừ” một tiếng, an vị trở về giường mềm của mình, một chút ý tứ muốn đưa tiễn cũng không có.

Hàn Hoàng nửa đường xoay người, hân cũng không hy vọng xa vời nàng sẽ đưa tiễn, bởi vì nàng liền chưa từng có cùng hân thủ lễ qua, quay đầu lại dặn dò nói: “Nhớ kỹ, thấy quốc sư, nhất định phải thủ lễ, phải cung kính đối đãi giống như với trẫm, không đứng, là so với đối đãi trẫm càng thêm cung kính.” Hân không thể không sửa miệng, bởi vì nàng liền trước nay chưa từng cung kính với hân.

Hàn Linh lúc này mới làm bộ làm tịch mà đứng lên, khom người đưa tiễn nói: “Đã biết, cung tiễn phụ hoàng.”

Hàn Hoàng bắt đắc dĩ mà lắc đầu rời đi, nếu muốn để cho nàng tuân theo quy củ, vậy so với lên trời còn khó hơn. Bất quá hân cũng không muốn sửa đổi, bởi vì hân một lòng muốn bồi dưỡng nàng thành nữ hoàng có thể cứu vớt Hàn quốc, làm nữ hoàng, vốn là không cần bảo thủ không chịu thay đổi.

Tối gần hoàng hôn, Hàn Như Phong đột nhiên đi vào Vân Cung, còn mang theo một đội cung nhân, đưa tới mười mấy lồng sắt lớn lớn bé bé, toàn bộ đều dùng miếng vải đen bao phủ.

Hàn Như Phong vội vàng mà kéo Hàn Linh từ trong điện đến trong viện, vui sướng mà nói: “Linh nhi, mau xem, ta mang theo cho nàng thật nhiều món đồ chơi nhỏ nè.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 29: Lễ Vật

Cùng nhau kéo xuống miếng vải đen, trong lồng sắt đựng các loại động vật nhỏ, lớn có chó lai sói, nhỏ có cáo mỏ ngà, con gì cần có đều có. Hàn Linh không biết nói gì mà trừng mắt về phía Hàn Như Phong, trách cứ nói: “Hàn Như Phong, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Đem Vân Cung này của ta trở thành vườn bách thú sao?”

“Ta thấy nàng thích động vật nhỏ, cho nên mang theo các loại động vật nhỏ tới. Nàng xem, có thỏ con, sóc con, cáo mỏ ngà con, còn có cái này, cáo con. ....” Hân còn cố ý từ một cái lồng sắt cuối cùng ôm ra một con cáo trắng hình thể nhỏ xinh, đặc ý mà biểu hiện cho nàng xem.

Hàn Linh bĩu môi trừng mắt nhìn hân, nói: “Hàn Như Phong, ngươi có phải quá rảnh hay không, rảnh đến mức không có chuyện gì làm?” Cũng không biết hân là nghĩ như thế nào, êm đẹp mà đưa nhiều động vật nhỏ về phía nơi này của nàng như vậy, thật coi nơi này của nàng là nơi thu dụng động vật hay sao? Nàng cũng không phải là người quá thích súng vật, thu dưỡng Tiểu Tân Tân đã là một ngoại lệ, làm sao còn sẽ thu dưỡng động vật khác?

“Không phải a, chúng ta rất nhanh liền phải thành thân, ta hy vọng giữa chúng ta có thể có càng nhiều sở thích chung. Nàng thích động vật nhỏ, ta liền nuôi động vật nhỏ, nàng thích đá cầu, ta đi học đá cầu. ....” Hàn Như Phong mỉm cười ngọt ngào, nghĩ đến rất nhanh là có thể cùng nàng thành thân, tâm tình của hân không có thời khắc nào là không phải vui vẻ. Mấy ngày nay hân mỗi ngày đều nghĩ những ngày sau khi kết hôn, hân suy nghĩ vô số loại khả năng, vô số loại hình ảnh hạnh phúc.

“Dừng!” Hàn Linh không nghe tiếp nữa, sửa đứng hân nói: “Như Phong, tình yêu không phải như thế, ngươi miễn cưỡng chính mình nhân nhượng ta, ngươi không mệt sao?”

“Gào ——” Tiểu Tân Tân không biết từ khi nào cũng đã tới trong viện, đúng lúc mà gầm lên một tiếng, nhóm động vật nhỏ trong lồng sắt nghe thấy thanh âm của nó, toàn bộ kinh sợ mà co lại đến một chỗ, có bản năng sợ hãi đối với nó.

Hàn Linh thấy vậy, vừa lúc mượn đề tài nói: “Ngươi cũng thấy rồi, Tiểu Tân Tân cùng chúng nó không hợp, chúng nó vốn là không thuộc về cùng một thế giới, cứ rấn muốn ở gần cùng nhau, là có ý gì?” Nàng hy vọng hân cũng có thể nghe hiểu ý ở ngoài lời của nàng, bọn họ hoàn toàn là không thích hợp, miễn cưỡng chấp vạ ở bên nhau, cũng sẽ không hạnh phúc.

“Tại sao không phải cùng một thế giới? Ít nhất, chúng nó đều là động vật.” Hàn Như Phong cúi đầu ôm con cáo trắng nhỏ ở trong lồng ngực, chỉ dám nhỏ giọng mà nói nhỏ, cảm xúc đau thương bao phủ trên đầu trái tim. Hân cũng không phải không biết nàng không thích chính mình, thế nhưng hân thế nhưng không cách nào để cho tầm mắt của mình dời khỏi trên người nàng. Trên thực tế, từ lúc còn rất nhỏ, hân đã thích người biểu muội này của hân, chẳng sợ lúc ấy tính tình của nàng cùng lúc này kém cực lớn, nhưng hân vẫn là thích, thích đến hết thuốc chữa.

Nhìn hần liếc mắt một cái, nhìn thấy trong mắt hần một mảnh mờ mịt, phỉếm hơi nước, cái dạng này thật đúng là chọc người đau lòng. Không có lý do, nàng có chút không đành lòng, giọng nói mềm lại nói: “Được rồi, vậy để cho con cáo trắng nhỏ lưu lại, những con khác từ chỗ nào quay về chỗ đó đi.”

Hàn Như Phong vui mừng, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn về phía nàng, con người xinh đẹp chứa đầy ý cười. Hần ôm con cáo trắng nhỏ để sát vào nàng, giống như hiền vật quý nói: “Linh nhi, không bằng nàng cũng đặt cho nó một cái tên, về sau liền để cho ta tới nuôi nó.”

Hàn Linh sờ sờ cằm, thuận miệng nói: “Vậy kêu Tiểu Phong Phong đi.” Xem bộ dáng nhu nhược đáng yêu của con cáo trắng nhỏ kia, nhưng thật ra cực kỳ giống với chủ nhân của nó, nghĩ đến đây, nàng không khỏi mà cười khê ra tiếng.

“Ừ, Tiểu Tân Tân cùng Tiểu Phong Phong, vừa lúc trời sinh một đôi.” Hàn Như Phong vui vẻ mà cười, giống như một đóa hoa anh đào nở rộ ở trong viện.

Hàn Linh không kiên nhẫn mà quăng cho hần một cái liếc mắt: “Làm ơn, chúng nó không phải đồng loại, được không?”

Thấy hần chơi đến vui vẻ, tự đắc vui vẻ, Hàn Linh cũng lại gần đi lên, cùng hần cùng nhau đùa con cáo trắng. Ở chung lâu rồi, phát hiện Hàn Như Phong người này trừ bỏ lải nhải, nhiều chuyện, dính người. .... Sau khi kể ra một đồng tật xấu lớn, nàng cố gắng mà suy nghĩ chỗ tốt của hần, tính tình ôn hòa, ca hát hay nè, mặc đánh mặc mắng, lớn lên mị người. .... Kỳ thật, cũng không phải kém như vậy.

Một đêm không mộng.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời cao nhiều mây, Hàn Linh tâm tình không tồi, bỗng nhiên muốn đi thăm hỏi Long Chi Dục một chút. Ngày đó chia xa sắc mặt của hần không tốt, cũng không biết bây giờ có phải đã hết giận hay chưa. Hần nếu đã đáp ứng đảm đương làm người được chọn phò mã của nàng, nàng cũng nên an ủi hần thật tốt một chút, mượn sức khoảng cách một chút, miễn cho thành thân lúc sau lúng ta lúng túng mà xấu hổ.

“Băng Tư, cùng ta đi đến phủ Tướng quân.”

“Phủ Tướng quân?”

“Đúng vậy, nhà cha chồng tương lai, là nên thăm hỏi thật tốt một chút.”

Băng Tư đi theo phía sau nàng, không khỏi mà nhíu mày, theo lý thuyết nếu sắp thành thân, vậy giữa đôi tân nhân liền không nên gặp mặt, càng đừng nói bản thân tân nương từ đi tới nhà tân lang, cũng chỉ có nàng mới có thể làm ra một chút việc không hợp lễ nghi. Bất quá ai bảo nàng là công chúa đâu, hơn nữa là một người duy nhất có thể một nữ cưới nhiều chồng toàn bộ Hàn quốc. Nghĩ đến nàng liền phải thành thân, đáy lòng của hần không hiểu được mà chua xót, thế nhưng hần có thể làm cái gì, hần bất quá chỉ là một thị vệ hèn mọn mà thôi, giữa bọn họ cách một cái Hồng Cầu, mà cái Hồng Cầu* này là hần mãi mãi cũng không thể vượt qua được.

* Hồng Cầu là tên của kênh đào cổ đại ở Trung Quốc. Nay ở thành phố Huỳnh Dương tỉnh Hà Nam, thông đạo cổ đại liên tiếp của sông Hoàng Hà cùng sông Hoài. Khi Sở Hán tranh chấp là biên giới giằng co lâm thời của hai quân Lưu Bang và Hạng Vũ. Bây giờ ý chỉ so sánh giới tuyến rõ ràng. Ví dụ: Không thể vượt qua Hồng Cầu.

Trong lúc bắt tri bắt giác, xe ngựa đã ngừng ở trước cửa phủ Tướng quân. Băng Tư xuống ngựa, đỡ Hàn Linh ở bên trong xe ngựa xuống. Lúc này Hàn Linh mặc chính là trang phục nam tử, tính chất của xiêm y rõ ràng tốt hơn nhiều so với trên người Băng Tư, hướng về phía Băng Tư một cái ánh mắt sai khiến, tiến đến thông báo.

Trước cửa phủ Tướng quân có bốn tên thủ vệ, hai người ở ngoài cửa, hai người ở bên trong cánh cửa, một thân áo giáp, đứng thẳng như tùng, quả nhiên cùng thị vệ trong hoàng cung có khác biệt rõ ràng, vừa thấy chính là xuất thân nghề lính, tranh tranh thiết cốt, đây là khí khái ở dưới lễ rửa tội hiển máu trong chiến trường mới có.

“Người tới người là nào, xin thông báo tên họ.”

Băng Tư tiến lên trả lời nói: “Công tử nhà ta họ Hàn, muốn tìm Long công tử của quý phủ.”

Thủ vệ từ trên xuống dưới đánh giá hai người một hồi, cảm thấy hai người dung mạo không tầm thường, khả năng thân phận không giống với nhau, cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi vào thông báo.

“Xin hai vị chờ một lát.”

Không bao lâu, một người từ trong phủ Tướng quân đi ra, một thân áo giáp màu đen, cầm bảo kiếm trong tay, nhìn đáng vẻ đang muốn ra ngoài, mà thủ vệ mới vừa rồi tiến đến thông báo liền đi theo ở phía sau hần.

“Đại công tử, chính là bọn họ tìm ngài.”

Hàn Linh nhìn người ở trước mắt, một thân hình cường tráng, hình dáng bộ mặt cương nghị, sắc mặt có chút ngăm đen, chợt xem qua, chính là một tên vũ phu bình thường. Nghe thủ vệ gọi hần là đại công tử, như vậy hần liền nhất định là ca ca của Long Chi Dục. Nàng rất là kinh ngạc, vô luận như thế nào cũng không cách nào đem Long Chi Dục dung mạo tuấn mỹ cùng hần tương tượng đến một chỗ, diện mạo của hai huynh đệ này khác biệt không khỏi cũng quá lớn đi?

“Hai vị, không biết tìm tại hạ có chuyện gì?” Long Chi Vũ đánh giả Hàn Linh, khuôn mặt thanh tú thoát tục, trước mắt không khỏi mà sáng ngời. Hắn ở trong đầu tìm tòi một hồi, chính mình hình như cũng không nhận biết người này, cũng chưa từng ở nơi nào gặp qua nàng.

“Long đại ca, chúng ta là tới tìm Long Chi Dục, hắn có ở nhà không?”

Long Chi Vũ hơi có chút kinh ngạc, nói: “Các người là bạn bè của nhị đệ? Nhị đệ đi quân doanh, đã nhiều ngày đều sẽ không trở về, nếu không hai vị qua chút thời gian lại đến?”

“Quân doanh? Quân doanh ở nơi nào?” Hàn Linh nhất thời tới hứng thú, đi dạo một hồi quân doanh cổ đại cũng không tới.

Long Chi Vũ hơi do dự, nhớ tới mới vừa rồi thủ vệ tới báo người tới họ Hàn, chắc là người ở trong hoàng thất, hắn không dám đắc tội. Chần chừ một lát, nói: “Tại hạ vừa lúc muốn đi quân doanh, không bằng các người cùng tại hạ cùng đi trước?”

Hàn Linh vui mừng, cũng không lo hắn là người ngoài, vội lời kéo hắn đi: “Vây thật tốt quá, cảm ơn đại ca.” Long Chi Vũ hơi hơi nhú mày, không quá quen cùng người khác gần gũi như thế, đặc biệt đối phương còn là một người xa lạ. Cùng nàng kéo ra vài phần khoảng cách, leo lên ngựa, hướng về phía quân doanh lên đường.

Quân Long gia, lấy dựa vào một cánh đội quân chủ lực nhất của Hàn quốc, ở quân doanh lập xuống vô số chiến tích, là tượng trưng đội thực lực của Hàn quốc. Quân Long gia đóng quân ở Bắc Lĩnh, ở vào sườn bắc của Hoàng Thành, xây tựa vào núi. Lúc này đang là cuối mùa thu, cỏ cây dần dần khô khốc, một vùng cảnh tượng hiu quạnh.

Doanh trường hai mươi vạn đại quân, liên doanh hơn mười dặm, vô cùng đồ sộ. Tiếng kêu, tiếng đập bộ, tiếng ngựa hí, một đợt tiếp theo một đợt, đánh sâu vào thính giác, thị giác, làm người xem thế là đủ rồi.

Hàn Linh nhìn quân doanh ở trước mắt, nội tâm bị chấn động thật sâu.

“Đại công tử.”

Thủ vệ quân doanh nhìn thấy Long Chi Vũ, lập tức tiến lên dẫn ngựa đón chào, không hổ là binh lính của quân Long gia, ngay cả tinh thần khí cũng không giống với binh lính bình thường, tiếng kêu leng keng có lực, có tính xuyên thấu.

Long Chi Vũ thần sắc nghiêm túc, ào ào xuống ngựa, hỏi: “Nhị công tử đâu?”

Thủ vệ trả lời: “Nhị công tử đang luyện binh ở Diễn Võ Tràng.”

Long Chi Vũ vì thế dẫn hai người Hàn Linh cùng Băng Tư tiến vào quân doanh, thủ vệ biểu tình có chút quái dị, tựa như muốn ngăn trở, thế nhưng cuối cùng lại từ bỏ. Hàn Linh không có quá để ở trong lòng, hai mắt không kịp nhìn mà nhìn ngắm quân doanh, quá nhiều thị giác đánh sâu vào, khiến cho toàn thân nàng nhiệt huyết sôi trào. Nơi này tất cả hết thảy ở trong tương lai không xa đều trở thành của nàng, quân đội của nàng, bộ hạ của nàng, nàng chấp chương dựa vào con dấu hậu thuẫn của một quốc gia.

Trong lúc đó nàng bỗng nhiên vì chính mình cảm thấy may mắn, nàng lựa chọn Long Chi Dục là đúng, có hắn, nàng là có thể hoàn toàn đem quân Long gia khống chế ở trong tay của mình. Có quân Long gia, nàng liền có nửa giang sơn.

Phía trước trong đội quân đang luyện tập xung phong liều chết, nàng mất sắc mà thấy Long Chi Dục một thân giáp bạc. Hắn đứng ở trên đài chỉ huy phía trước đội quân nhất, sắc mặt nghiêm túc lạnh lùng, ánh mắt sáng lên. Cờ lệnh của hắn hướng đến, bọn lính cầm kích giờ cao hét hò xung phong, nổi trống rung trời.

Hàn Linh ngắm nhìn hồi lâu, máu trong cả người cũng theo đó mà sôi trào. Thì ra đây mới là Long Chi Dục chân chính, hắn từ nhỏ liền thuộc về quân doanh, quân doanh mới là chỗ hắn thi triển khát vọng, chỉ có trở lại quân doanh, hắn mới chân chính mà phát ra ánh sáng, rực rỡ lóa mắt. Nàng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định sẽ giúp hắn thực hiện tâm nguyện, đồng thời cũng sẽ toàn lực mà ủng hộ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 30: Long Chi Dục

“Long Chi Dục!” Nàng cảm lòng không được mà lớn tiếng hướng về phía hắn kêu to.

Long Chi Dục nghe được tiếng kêu, mày nhảy dựng, hoài nghi chính mình có phải sinh ra ảo giác hay không. Hắn sao có thể ở quân doanh nhìn thấy nàng đâu? Nhất định là ảo giác của hắn. Trong lòng nghĩ, mệnh lệnh trên tay chậm nửa nhịp, lập tức đưa tới Long Khiếu Thiên ở phía sau quát lớn.

“Luyện binh giống như đánh giặc, không chấp nhận được một chút phân tâm. Người tới, đem người không liên quan mời ra quân doanh.”

Long Chi Dực nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn lại, cát bay cuộn cuộn rơi xuống, hiện ra khuôn mặt vui vẻ của nàng. Trong lòng hân hoan vui, thì ra không phải ảo giác của hắn, thật là nàng tới.

“Phụ thân, bọn họ là bằng hữu của hải nhi, hải nhi đi một chút sẽ trở lại.”

Dưới chân mới bước ra một bước, Long Khiếu Thiên lập tức quát bảo hắn dừng lại: “Thân là tướng lĩnh, bất cứ lúc nào đều không thể vứt bỏ tướng sĩ của mình mặc kệ không hỏi. Nếu là lâm trận đối địch, người cũng sẽ bởi vì chính mình việc tư, mà vứt bỏ đại quân mà không màng hay không?”

Long Chi Dực bước chân cực vội, rất là hổ thẹn, cúi đầu nhận sai nói: “Phụ thân, hải nhi biết sai rồi.”

Bên kia Long Chi Vũ đã đưa hai người tới gần đài chỉ huy, Long Khiếu Thiên sắc mặt không tốt liếc nhìn hai người Hàn Linh, lạnh giọng quát lớn nói: “Vũ Nhi, ai cho phép con tự tiện mang người ngoài vào quân doanh? Không nhớ rõ quân quy của quân doanh sao?” Giọng nói lạnh lẽo của hắn, mang theo lực chấn nhiếp mười phần, sợ tới mức trái tim nhỏ của Hàn Linh run lên ba lần.

Long Chi Vũ nghe quen phụ thân nghiêm khắc quát lớn, cũng là cả người chấn động, cong gối quỳ xuống nói: “Hải nhi biết sai, hải nhi nguyện ý bị phạt.”

Long Chi Dực thấy thế, vội vàng tiến lên, quỳ gối bên người huynh trưởng, cầu tình nói: “Phụ thân, việc này cùng đại ca không quan hệ, bị phạt hẳn là từ hải nhi tới lãnh.”

Lệ mục đảo qua hai người con trai, Long Khiếu Thiên không hề có ý niệm làm việc thiên tư: “Công và tư chẳng phân biệt, không tuân thủ quân quy, hai người đồng loạt phạt. Kéo đi xuống, quân trưởng đều hai mươi.”

Vài tên binh lính hàng phía trước nghe lệnh mà đến, huynh đệ Long gia mặt không đổi sắc, ngẩng đầu quỳ xuống, dường như người sắp bị trọng đánh không phải bọn họ.

Hàn Linh thấy tình huống như vậy, có chút nóng nảy, vội tiến lên cùng Long Khiếu Thiên lý luận: “Ê, ông không nói lý? Là ta cầu xin đại công tử đưa ta vào quân doanh, liên quan đến đại công tử chuyện gì? Còn có Long Chi Dực, ta tới tìm hắn, hắn trước đó lại không biết, vì cái gì cũng muốn bị phạt? Ông thường phạt không rõ, quân uy làm sao thích đáng? Nếu ở trên chiến trường, bởi vì ông thường phạt không rõ, làm cho binh lính lâm trận đi theo địch, người lại làm sao thu thập tàn cục?”

Long Chi Dực thấy sắc mặt của phụ thân càng ngày càng sa sầm xuống, vội kéo kéo vạt áo của nàng, thấp giọng nhắc nhở: “Đừng nói nữa.”

Hàn Linh ném tay hắn ra, không để ý tới hắn khuyên can, tiếp tục nói: “Vì cái gì không thể nói? Ông ta ngoan cố như thế, không hiểu đến sâu rộng, còn lục thân không nhận, người như vậy làm sao làm Thống soái đại quân?”

“Đã bảo nàng đừng nói nữa.” Long Chi Dực đề cao tiếng nói, hắn biết rõ phụ thân thống hận nhất người khác cãi lời quân lệnh của hắn, đặc biệt là người giáp mặt chống đối. Hắn nhưng thật ra không lo lắng phụ thân sẽ làm khó nàng, rốt cuộc nàng là thân phận công chúa, hắn chỉ là cứ lo lắng như vậy, hắn cùng huynh trưởng muốn chịu trách phạt chỉ sợ muốn gấp bội.

Sắc mặt Long Khiếu Thiên cực kỳ khó coi, thét ra lệnh nói: “Người tới, đem người không liên quan kéo ra quân doanh!”

Hàn Linh xông lên trước, ngẩng đầu phản bác: “Ông dựa vào cái gì? Ta là công chúa, ông không thể đánh ta.”

Long Khiếu Thiên ánh mắt hơi thu lại, đối với thân phận của nàng thật sự thoáng chần chờ một chút, bất quá cái này không chút nào ảnh hưởng đến phán đoán của hắn, vẫn như cũ nghiêm khắc mà nói: “Quân pháp như núi, cho dù cô là công chúa, cũng không thể ngoại lệ. Huống chi trong quân lệnh có luật nghiêm, nữ tử giồng nhau không được đi vào. Niệm tình ở phân thượng cô là công chúa, lão phu liền không đối với cô chấp hành quân lệnh, xin công chúa tự trọng.”

Hàn Linh khó thở, ngón tay chỉ vào hắn quay cuồng: “Ông. . . . ông làm tốt lắm! Chờ ta thượng vị, người thứ nhất ta liền khai trừ là ông!”

“Long Chi Dực, theo ta đi! Ta xem ai dám đánh người.” Nàng khom người kéo Long Chi Dực, cứng rắn kéo hắn hướng về phía ngoài quân doanh đi. Người của nàng, người khác mơ tưởng động vào một cọng lông tơ, chính là lão tử của hắn cũng không được.

Ở sau khi bọn họ rời đi, sắc mặt Long Khiếu Thiên dần dần trở nên mềm, khóe miệng nổi lên một nụ cười quý dị. Hắn vẫn luôn lo lắng cho con trai mình sau khi tiến cung tình cảnh sẽ không chịu nổi, không có hạnh phúc đáng nói, cho nên mới để cho hắn đến quân doanh một lần nữa tìm về ý chí chiến đấu của hắn, không hy vọng hắn sa vào trong tư tình nhi nữ. Bất quá, từ trình độ chú ý mới vừa rồi công chúa đối với con trai tới xem, hắn nhưng thật ra thoáng yên tâm, có lẽ con trai vào cung, đối với quân Long gia tới nói, cũng chưa chắc không phải một chuyện tốt.

Tới gần núi rừng quân doanh, cỏ cây đều đã khô vàng, đồi núi trập trùng liên miên. Ngẫu nhiên có gió thu thổi qua, mang đến lạnh lẽo nhẹ nhàng.

Hàn Linh khom người tàn nhẫn rút cổ khô trên mặt đất, coi chúng nó như Long Khiếu Thiên, tùy ý mà chà đạp.

“Tức chết ta! Chỉ là một Đại tướng quân cũng dám ngang ngược như vậy?”

Thân hình cao lớn của Long Chi Dực dựa nghiêng trên thân cây, cong môi cười nhạt: “Nàng nói người nọ chính là phụ thân ta.”

“Vậy thì thế nào? Cha chồng tương lai thì làm sao? Chẳng lẽ là có thể di hạ phạm thượng*?”

* Dĩ hạ phạm thượng 以下犯上: Lấy nhỏ (mạo) phạm lớn.

Nàng quay đầu lại, vừa lúc bắt giữ đến một nụ cười mỉm mị người nở rộ trên mặt của Long Chi Dực, nàng không khỏi có chút nhìn ngây ngô, nhìn trang phục của hắn từ trên xuống dưới nói: “Người mặc vào bộ trang phục này thật đúng là không tồi đâu, giống bộ dáng một Đại tướng quân.”

Long Chi Dực không được tự nhiên mà thu hồi nụ cười, trên mặt hiện lên một mặt đỏ ửng nhàn nhạt, được nàng khích lệ hình như vẫn là lần đầu tiên.

“Ai, ca ca ngại vì cái gì cùng người lớn lên một chút cũng không giống, nên sẽ không không phải cha ngại thân sinh đi?” Trong đầu nàng không biết vì sao, bỗng nhiên sinh ra một ý niệm như vậy, nhìn thấy sắc mặt Long Chi Dực khê biến, nàng búng tay một cái, cười nói, “Ha, bị ta đoán đúng rồi?”

Long Chi Dực mắt tròn trắng với nàng, hắn liền không rõ hắn không có đại ca ruột, nàng vì sao liền vui vẻ như vậy?

“Huynh ấy là con nuôi của cha ta, bất quá cha ta coi huynh ấy như con trai thân sinh đối đãi, đối đãi với huynh ấy thậm chí vượt qua ta.....” Ánh mắt của hắn có một tia âm trầm, trong nội tâm, hắn hy vọng được đến phụ thân chủ ý càng nhiều.

“Khó trách, cho nên hắn mới không có bị xếp vào trong danh sách tuyển phu..... Làm gì? Không cần dùng loại này ánh mắt nhìn ta, lại không phải ta muốn tuyển phu, là phụ hoàng bức ta.” Đón nhận ánh mắt khinh bỉ của Long Chi Dực, đáy lòng nàng có hơi khó chịu.

Long Chi Dực hừ lạnh nói: “Phải không? Ta nhìn nàng hoàn toàn thích thú.”

Hàn Linh liền cứ coi hắn là đang ghen tị, kè sát vào hắn, vui cười nói: “Hi hi..... Kỳ thật người không cần lo lắng người sẽ không được sủng ái, chỉ bằng đáng người to lớn cùng khuôn mặt anh tuấn này của người, Hàn Như Phong nào có tư cách cùng người tranh sủng? Bốn nữ hoàng nhất định sẽ sủng hạnh người thật tốt. Tiểu mỹ nhân, tới, để cho ta hôn một cái.....” Xích lại gần một gương mặt tươi cười sắc tướng tất lộ, hướng hắn cong ngón tay, ngay sau đó, nàng đã bị người nắm lên, ném về phía đông có ở một bên.

“A ——”

Ngã vào đông cỏ, phun cọng cỏ trong miệng, Hàn Linh tròn mắt với hắn giận dữ nhìn: “Long, Chi, Dực, người chết chắc rồi!”

Long Chi Dực sớm đoán được nàng sẽ tính sổ lúc sau, sớm một bước nhắc chân vội vàng vào chỗ sâu trong rừng rậm, bên môi tràn đầy nụ cười vui vẻ, ngay cả hoa trong núi cũng theo đó mà say mê. Hàn Linh đuổi sát hắn, một hai phải không thể không báo thù. Nàng không nghĩ ra nam nhân bên người nàng vì sao liền một đám đều bạo lực như vậy, chẳng lẽ đều không coi nàng như nữ nhân mà đối đãi sao?

Băng Tư vẫn luôn bị vứt bỏ bên ngoài, kiêu chân nhìn xuyên qua ở trong rừng hai người truy đuổi lẫn nhau, hắn than thở, bọn họ quả nhiên không phải cùng người cùng một thế giới, niềm vui của bọn họ không thuộc về hắn, hắn cũng không cách nào đi vào thế giới của bọn họ.

Khi trở lại cửa cung, đã gần đến hoàng hôn, rặng mây nhuộm đỏ đầy trời, tầng tầng lớp lớp, lan tràn hướng về phía chân trời vô biên vô hạn.

Cùng quan hệ giữa Long Chi Dực, trải qua một buổi trưa tiếp xúc, rõ ràng mà kéo gần lại rất nhiều, nhưng hắn vẫn là tương đối gò bó, chỉ có nàng cứng rắn kéo tay hắn, hắn mới bằng lòng cùng nàng đến gần. Hai người kéo tay, sóng vai đi ở phiến đá xanh trên mặt đất, nắng chiều tà dương, ấm áp mà vui thích.

“Ta tới rồi, chàng mau về nhà đi, nói không chừng cha chàng còn đang chờ chàng trở về nỗi bão đâu. Bất quá chàng yên tâm, chờ chàng qua cửa, hắn liền không quản được chàng, ta sẽ che chở cho chàng.”

Biểu tình trên mặt nàng phong phú nhiều vẻ, chọc đến Long Chi Dực cười khê một trận, khuôn mặt tuấn dật nở rộ thần thái ánh mặt trời. Hàn Linh nhìn hắn, đáy lòng phiếm một ý, nhớ tới thái độ lúc trước hắn đối đãi với nàng, cùng bây giờ cách biệt một trời, một cảm giác thành tựu đột nhiên sinh ra, có lẽ nàng tương đối thích quá trình chinh phục đi.

“Hôm nay chàng cười thật nhiều lần, sau này đều cười như vậy được không? Rất đẹp đó.” Nàng nghiêng đầu nhìn lên hắn, mặt mày mang nụ cười, đẹp đến khuyên thành.

Long Chi Dực thu liễm nụ cười, nhìn nàng thật sâu, không động tâm là không có khả năng, chỉ là lòng tự trọng của hắn không cho phép chính hắn cùng nam nhân khác cùng nhau chia sẻ nàng, nhìn thấy nàng cùng nam nhân khác ở bên nhau, hắn không cách nào thờ ơ. Cúi người gần sát nàng, ở trên môi nàng in xuống một nụ hôn thật khê, ánh tịch dương hoàng hôn ở nháy mắt rơi xuống, chiết xạ ra sắc thái ấm áp rực rỡ.

Đã tới ngày cùng chủ nhân Cẩm Lâu ước hẹn, Hàn Linh đặc biệt thay nam trang, sớm mà ra cửa. Cẩm Thành cách Hoàng Thành có nửa ngày lộ trình, nàng không dám trì hoãn, đây là nàng vì chính mình trải một cái đường lui, nàng còn trông cậy vào nó tới thoát khỏi khống chế của Hàn Hoàng, chân chính được đến tự do.

“Công chúa, người muốn đi đâu?” Cung nữ Tiểu Ngọc nhìn thấy bộ trang phục này của nàng, không khỏi tiến lên tìm hiểu.

Hàn Linh trừng mắt nhìn nàng, biết nàng là tai mắt Hàn Hoàng sắp xếp ở bên người nàng, trong lòng rất là không vui, lạnh giọng quát: “Bốn cung đi nơi nào, chẳng lẽ còn muốn thông báo cho người?”

Tiểu Ngọc nơm nớp lo sợ mà lắc đầu nói: “Không phải, công chúa. Nô tỳ chỉ là muốn nhắc nhở người, hôm nay là ngày quốc sư trở về thành, Hoàng thượng từng giao đãi đề cho công chúa tiến đến cửa thành nghênh đón.”

Trải qua nằng ta vừa nhắc nhở, Hàn Linh lúc này mới nhớ tới xác có việc này: “Đúng nha, hình như là hôm nay. Thật phiền toái, ta còn có hẹn với người khác đó.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 31: Không Cần Thận Trúng Chiêu

Thật là vô xảo bất thành thư*, như thế nào cổ tình hẹn gặp cùng một ngày? Nàng nghĩ thầm, dù sao quốc sư đã trở lại, về sau mỗi ngày đều có thể thấy, vẫn là đi Cẩm Thành cùng người ta nói giao dịch càng quan trọng hơn.

* Thành ngữ “vô xảo bất thành thư” (无巧不成书) chỉ sự “trùng hợp một cách kỳ lạ”, (danh từ) làm tân ngữ, dùng để chia câu. ‘Xảo’ ở đây nghĩa là ‘trùng hợp’.

Theo Baidu, thành ngữ này xuất xứ từ chuyện Thi Nại Am viết truyện Thủy Hử, viết đến tích Võ Tòng thì bỗng nghe ngoài cửa có tiếng la hét ầm ĩ, thì ra là một tên say rượu đang đánh một con chó vàng to lớn, bèn nảy ra ý tưởng cho Võ Tòng đánh hổ. Về sau gặp người khác ông mới nói: “Chân thị vô xảo bất thành thư a!” (Quả là trùng hợp lạ kỳ mà tôi mới viết nên sách này!)

Nguồn: Tàng Thư Viện.

“Tiểu Ngọc, người đi tìm Hàn Như Phong một chút, để cho hắn thay ta đi nghênh đón quốc sư, cứ nói ta có chuyện quan trọng vội phải làm, trở lại sẽ đi đến phủ Quốc sư bái kiến.”

“Nhưng mà công chúa.....” Tiểu Ngọc rất là khó xử, Hoàng thượng chính là cố ý dặn dò nàng ta, nhất định phải coi chừng công chúa, nhắc nhở nàng đừng quên việc ra khỏi thành nghênh đón, nhưng hiện giờ.....

Hàn Linh lập tức trầm mặt xuống, hướng về phía nàng quát: “Còn không mau đi?”

“Dạ, công chúa.” Tiểu Ngọc không cách nào, chỉ có thể khom người lui ra.

Hàn Linh nhìn chăm chú vào bóng dáng của nàng ta, trong lòng rất là phản cảm, ngược lại không phải chán ghét bản thân nàng ta, chỉ là bởi vì nàng ta là người Hàn Hoàng phái tới, trong lòng nàng không hiểu được mà bài xích.

Thoát khỏi một cái tai mắt, phía sau còn đi theo một người, bất quá không cách nào, Băng Tư khẳng định sẽ không rời khỏi nàng nửa bước, nàng cũng chỉ có thể mang theo hắn, ít nhất bên người còn có một bảo tiêu, cũng có thể bảo đảm bản thân nàng an toàn.

Khi đi vào Cẩm Lâu, cửa chính Cẩm Lâu đóng chặt, còn chưa đến đêm, trong lầu đóng cửa từ chối tiếp khách. Sau khi gõ cửa một hồi, mới nhìn thấy hạ nhân đưa tú bà tiến đến đón chào.

“Mụ mụ tỷ, công tử nhà các người đâu rồi?” Hàn Linh lướt nhìn bốn phía, theo lý thuyết thời gian bọn họ hẹn gặp, hẳn hẳn là ở chỗ này chờ nàng mới đúng.

Tú bà cười duyên nói: “Công tử phân phó, nói nếu là gặp người tới, thì mời người đến bên hồ tiểu trúc tiến đến gặp nhau, hôm nay công tử thể nhưng mở tiền lệ, chiêu đãi riêng người, vận khí của người thật là tốt.” Thái độ của tú bà rõ ràng nhiệt tình hơn rất nhiều, hơn phân nửa là bởi vì quan hệ đặc thù của nàng cùng công tử bọn họ.

Hàn Linh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hẹn người ta, lại ngay cả tên họ của đối phương cũng không biết, ngượng ngùng hỏi: “Đúng rồi, công tử của các người xưng hô như thế nào?”

“Cái này..... Xin thứ cho ta không thể bẩm báo.” Tú bà do dự, chưa được đến công tử phê chuẩn, nàng không dám tùy ý tiết lộ thân phận của công tử. Rốt cuộc ở bên trong Cẩm Lâu, người chân chính biết được thân phận của công tử đã ít càng thêm ít, nàng không muốn cho công tử rước lấy phiền toái không cần thiết. Nàng quay đầu lại phân phó nói: “Mai Nhi, mang vị công tử này đi tiểu trúc.”

Lại là Mai Nhi, mỗi lần đều là Mai Nhi tiếp đãi nàng, Hàn Linh nhưng thật ra cùng nàng quen biết nhiều hơn.

Một đường đi theo nàng đi vào thành nam bên Cẩm Hồ, ở ven hồ có một tòa nhà trúc, cũng chính là tiểu trúc trong miệng các nàng. Xây dựng đơn giản, thanh nhã, làm trước mắt Hàn Linh sáng ngời, ở cổ đại rất khó thấy căn nhà lịch sự tao nhã như thế này. Ở phía trước tiểu trúc, một chiếc thuyền hoa đậu gần sát, lấy xanh và đỏ làm màu lót, cổ xưa mà trang trọng.

Bên bờ hồ có một tiểu đồng đang đứng, nhìn thấy bọn họ tiến đến, vốn là thần sắc nôn nóng thu hồi, thay là vui mừng khôn xiết, hướng tới phương hướng Mai Nhi chạy tới, quơ chân múa tay một trận. Sắc mặt Mai Nhi hoà nhã mà sò sò đầu của hắn, ôn nhu nói: “Ách Đệ, vị này chính là Hàn công tử, người dẫn hắn đi gặp công tử đi.”

Thì ra là một người câm, Hàn Linh rất là đồng tình, nhìn tiểu đồng tuổi tác cũng chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, vóc dáng còn thấp, còn không có phát dục hoàn toàn.

Thần sắc tiểu đồng khác thường, lời kéo nàng vội vàng chạy về phía thuyền hoa thượng, vô cùng lo lắng. Hàn Linh bĩu môi oán giận nói: “Đừng đi nhanh như vậy a, ta không phải rất sốt ruột.”

Hắn quay đầu lại, lại là đối với nàng một hồi ngôn ngữ của người câm điếc, nàng hoàn toàn khó hiểu, lắc đầu nói: “Chẳng lẽ nguoi rất sốt ruột?”

Tiểu đồng dùng sức gật đầu, tiếp tục lời kéo nàng đi vào thuyền hoa.

Trong thuyền hoa, có ba người ở giữa, một người đứng ở một bên theo hầu, mà hai người khác ngồi bên bàn tròn uống trà. Hàn Linh khẽ nhìn lướt qua, hai mắt ngây ra. Từ sau khi nàng đi vào thời đại này, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một hồi trước mắt hai vị mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy, cái gì nguyệt thẹn hoa nhường, cá lặn chim sa, dùng ở trên người hai vị mỹ nhân, một chút cũng không quá. Đặc biệt là một vị mỹ nhân bên trái, áo trắng thuần tịnh, tóc đen áo choàng, chỉ dùng một sợi chỉ bạc mang theo tùy ý mà búi lên. Nàng mặt mày như họa, môi mỏng tron bóng no đủ, con ngươi sáng như sao có thể nói giống như thủy tinh. Nàng mỉm cười nhìn chăm chú vào nàng, con ngươi ả ả có một ngọn lửa nóng đang thiêu đốt bùng bùng, xem ở trong mắt Hàn Linh, chính là liếc mắt đưa tình, làn thu ba đập dòn.

“Chào hai vị mỹ nhân, công tử nhà các nguoi đâu rồi?” Hàn Linh tiến lên cùng hai người chào hỏi, nhìn kỹ khắp nơi, khoang thuyền không gian nho nhỏ, trừ bỏ hai vị mỹ nhân này, hình như cũng lại không chứa thêm những người khác.

Nữ tử áo trắng kia thấy nàng đột nhiên toát ra một câu như vậy, nhấp miệng cười khẽ, đánh vỡ không khí khác biệt mới vừa rồi.

Ách Đệ tiến lên lời kéo xiêm y Hàn Linh, chỉ vào nữ tử áo trắng kia khoa tay múa chân một trận. Hàn Linh nhìn đến không hiểu ra sao, nhướn mày nói: “Nguoi nói nàng biết?”

Ách Đệ gấp đến độ dùng sức giẫm chân, “nữ tử” áo trắng kia lắc đầu cười khẽ, hướng Ách Đệ làm ra một dấu tay, rồi cuộc lên tiếng: “Được rồi, Ách Đệ, nguoi trước tiên lui xuống đi.”

Tiếng nói từ tính trầm thấp truyền vào trong tai, hai mắt Hàn Linh dần dần phóng đại: “O? Giọng nói của nguoi . . . . .”

Nàng bỗng nhiên phản ứng lại đây, thì ra “nàng” không phải nàng, mà là hắn. Thật choáng váng, thế nhưng làm một cái hiểu lầm lớn, nàng vội xua tay xin lỗi: “Ngượng ngùng a, ta không nhìn ra được, bởi vì nguoi lớn lên. . . . . Thật xin lỗi, ta tuyệt đối không có ý khác, thật là đôi mắt không nhìn tốt.”

Hoàng Thiếu Hoa mềm nhẹ mà bật cười, hướng nàng xua tay ý bảo: “Ngồi đi.” Vẫn là tiếng nói trầm thấp mà êm tai, Hàn Linh trong lòng nói thầm, nếu là hắn sớm lên tiếng, nàng làm sao có thể nhận sai? Hai loại chất giọng hoàn toàn không giống sao!

Nàng rất là xấu hổ, ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn người ta. Đi nửa ngày đường, nàng cảm giác có chút khát nước, hơn nữa xấu hổ mới vừa rồi, khiến cho nàng có chút khân trương. Duỗi tay lấy chén trà trước mặt Hoàng Thiếu Hoa, không chút nghĩ ngợi liền phải uống.

“Đừng uống!” Hoàng Thiếu Hoa đột nhiên lên tiếng ngăn cản, trong thanh âm mang theo hương vị ả ả cùng áp lực.

Hàn Linh kinh ngạc mà nhìn nhìn nước trà trong chén trà, trong suốt thấy đáy, không có tang vật gì, khó hiểu nói: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ trà có vấn đề? Sẽ không a, rất thơm.” Nàng còn để sát vào ngửi ngửi, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Hoàng Thiếu Hoa khẽ nhăn mày lại, ánh mắt liếc nhìn về phía trên người nữ tử áo đỏ ngồi đối diện, hình như có nỗi khổ âm thầm nói: “Đây là tại hạ uống qua.”

Thì ra là bởi vì hắn uống qua, Hàn Linh không chút nào để ý mà lắc đầu nói: “Không sao đâu, ta không ngại.” Nàng ngửa đầu đem cả ly trà uống một hơi cạn sạch, còn vurun đầu lưỡi liếm liếm cánh môi, trà không tòi, thật giải khát.

“Ai!” Hoàng Thiếu Hoa gần như không thể nghe thấy mà than nhẹ, ánh mắt trong nháy mắt đang nhìn thấy nàng liếm môi, ả ả xuống, ánh lửa trong đáy mắt cháy đến càng lớn.

Vẫn luôn bị hai người bỏ qua nữ tử áo đỏ sắc mặt vô cùng khó coi, nhìn Hoàng Thiếu Hoa chăm chú, nàng chất vấn nói: “Hoàng công tử, hôm nay là ngày hẹn ước nguoi và ta du hồ, vì sao lại để cho người không liên quan lên thuyền?”

Hàn Linh nghe vậy, lòng tràn đầy không vui, trừng mắt liếc nhìn về phía nàng: “Lời này của cô liền không đúng rồi. Ta cùng hắn ba ngày trước đã hẹn trước, mọi việc vẫn nên có cái thứ tự đến trước và sau chứ?” Dám nói nàng là người không liên quan, người này cũng quá không lễ phép rồi, hơn nữa khẩu khí còn ngang ngược như vậy, nàng thực sự không thích người này.

Đôi mắt xinh đẹp của nữ tử áo đỏ hơi trừng, tức giận nói: “Ta cùng Hoàng công tử nói chuyện, khi nào đến phiên nguoi xen miệng?”

“Ồ, cô có địa vị gì, nói chuyện liền dám ngang ngược như vậy?” Mới vừa rồi còn cảm thấy nàng cá lặn chim sa, nguyệt thẹn hoa nhường, bây giờ Hàn Linh ấn tượng đối với nàng ngay cả hoa đại ven đường đều không bằng.

Nha hoàn bên người nữ tử áo đỏ vì chủ nhân xuất đầu, đứng ra tới nỗi giận mắng: “Tiểu thư nhà ta chính là thiên kim của phủ Hữu thần tướng, nguoi tính là thứ gì, cũng xứng cùng tiểu thư nhà ta đáp lời?”

Hàn Linh trong lòng cười lạnh, thì ra là một thiên kim tướng phủ, khó trách dám phô ra cái giá lớn hư vậy. Trên mặt nàng giả bộ một bộ gương mặt kinh ngạc, nín hót nói: “Ồ, thì ra là thiên kim của phủ Thần tướng, hạnh ngộ hạnh ngộ. Đã sớm nghe nói nhà Hữu thần tướng có vị thiên kim hoa dung nguyệt mạo, sắc nước hương trời, vẫn luôn đều không có cơ hội gặp mặt một lần. Hiện giờ rốt cuộc may mắn nhìn thấy, thật là, thật là..... trăm nghe không bằng một thấy.”

Nha hoàn hừ một tiếng, một bộ dáng đắc ý lỗ mũi hướng lên trời: “Đó là phúc khí mà ngươi đã tu luyện tám đời.”

Tiểu dạng nhi, nàng thật đúng là đẹp hơn. Hàn Linh cao giọng thờ dãi: “Ai, tám đời trước của ta đây nhất định là làm ác quá nhiều, mới đã tu luyện phúc khí bực này.”

Nha hoàn nghe ra mùi vị không đúng trong lời nói của nàng, vội chất vấn nói: “Lời này của ngươi có ý gì?”

Hàn Linh nhún nhún vai, hướng nàng ta nhường mảy nói: “Nghe không hiểu sao? Không phải có câu nói nói như vậy, có tiếng không có miếng, bắt quá dùng để hình dung tiểu thư nhà ngươi thích hợp nhất.”

“Ngươi.....” Nha hoàn tức muốn học máu, nói nửa ngày, nàng thể nhưng là ở chữ bói tiểu thư nhà nàng ta.

Nữ tử áo đỏ lên tiếng kêu nàng ta lại: “Thúy Nhi, không cần để ý tới nàng.” Giọng nói của nàng ta mang theo phần nộ, sắc mặt cũng không thể nào đẹp. Nàng ta ân hận, tựa như đang chờ đợi cái gì.

Trong khoang thuyền lập tức an tĩnh lại, Hàn Linh dần dần cảm giác trong thân thể hình như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, rất là khác thường, nàng cúi ra cổ áo của mình, trên cổ đã bắt đầu hiện ra mồ hôi.

“Tại sao lại nóng như vậy? Có phải thuyền này không thông gió hay không?”

“Ách Đệ, phiền toái ngươi mở cửa sổ một chút, đều mở tất cả cửa sổ ra.” Nàng quay đầu nói với Ách Đệ, lại dò hỏi mấy người khác, “Các ngươi không nóng sao?”

Hoàng Thiếu Hoa ánh mắt nóng rực mà nhìn nàng, trên người hần sớm đã là mồ hôi nóng đầm đìa, chỉ là trên mặt không có biểu hiện ra ngoài, chỉ có ngọn lửa trong đáy mắt kia càng ngày càng nóng bùng đang tỏ rõ biến hóa của thân thể hần.

Nữ tử áo đỏ dụng tâm đánh giá hai người, bên môi lộ ra một nụ cười quý dị, nói với nha hoàn của nàng: “Thúy Nhi, ngươi bồi Hàn công tử đi ra ngoài hóng gió đi, như vậy có lẽ sẽ mát mẻ hơn.”

“Dạ, tiểu thư.”

“Vẫn là ta bồi Hàn công tử đi thôi.”

Hoàng Thiếu Hoa trước nàng ta một bước, đứng lên, duỗi tay cầm tay Hàn Linh. Đôi tay chạm nhau, có một cảm giác điện giật trong phút chốc nối liền thân thể của hai người, lẫn nhau kinh ngạc mà liếc mắt nhìn nhau, nhưng thật ra nhiệt độ trên người giảm bớt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 32: Phác Gục Sao

Hàn Linh cảm giác chạm vào tay hần, trên người thoải mái một trận, thân thể lại hướng về phía hần đến gần hơn vài phần, hần tựa như cái tủ lạnh lớn, càng là tới gần hần, khí nóng trên người nàng liền hạ xuống. Cơ hồ là sắp treo đến trên người hần, Hàn Linh kéo hần đi ra ngoài: “Đi, chúng ta cùng đi hóng gió.”

“Chờ một chút!” Nữ tử áo đỏ càng ngày càng cảm thấy không thích hợp, muốn tiến lên ngăn trở, ai ngờ Ách Đệ chắn ngang người trước người nàng, không cho nàng đi tới một bước.

Mà đằng trước, Hoàng Thiếu Hoa mang theo Hàn Linh bay lên bờ, hướng về phía trong tiểu trúc đi đến. Băng Tư nhận thấy được có chút không thích hợp, đuổi theo trước.

“Công tử, ngươi không sao chứ?” Hần kịp thời sửa lại miệng, sợ không cẩn thận tiết lộ thân phận công chúa của Hàn Linh, rước lấy phiền toái không cần thiết.

“Không có việc gì, chính là trên người có chút nóng. Ngươi thủ ở bên ngoài, ta cùng tên công tử gì kia còn muốn tiếp tục nói làm ăn.” Hàn Linh nói chuyện có chút mơ hồ, hai mặt đỏ bừng bừng, vô cùng mê người.

Băng Tư do dự mà dừng bước chân lại, trong lòng dâng lên một ý niệm không tốt, nhưng mà không có mệnh lệnh của nàng, hần cũng không thể mạnh

mẽ ngăn nàng lại.

Lúc này thần trí của Hàn Linh đã không rõ, nàng một chút mà tới gần Hoàng Thiếu Hoa, hướng về phía hắn cười quyến rũ, ánh lửa trong đáy mắt nóng bỏng giống như hắn.

“Trên người của người thật mát mẻ, có thể cho ta mượn ôm một cái hay không?” Cả người nàng đều treo ở trên người hắn, gắt gao mà dựa gần hắn, đôi tay không nghe sai sử mà ở trên người hắn sờ soạng, tìm kiếm một tia lạnh lẽo cùng trấn an kia.

Bản thân Hoàng Thiếu Hoa cũng đã ần ần tới cực hạn rồi, ở lúc trước nàng còn chưa lên thuyền, hắn đã trúng mị được, vẫn luôn ần ần, bây giờ nàng gần mà dựa gần hắn như vậy, tay chân còn ở trên người hắn không ngừng bơi lội, chạm đến. Từng tiếng tiếng hít thở ngăn ngui từ trong miệng hắn bật ra, thừa dịp còn có một tia lý trí ở đây, hắn kéo tay nàng xuống, đem nàng lui cách chính mình vài phần, ngăn cản nói: “Không được! Người cách ta xa một chút, ta sợ không chế không được chính mình.”

Vừa rời khỏi thân thể hắn, cảm giác khó nhịn khô nóng cùng cơ khát kia lại lần nữa tập kích lên trong lòng nàng, nàng bỗng nhiên lĩnh ngộ lại đây, hay là chính mình là trúng xuân dược trong truyền thuyết? Lại quay đầu xem biểu tình của Hoàng Thiếu Hoa, mồ hôi tinh mịn trên trán cùng ánh lửa trong đáy mắt, cùng nàng cực kỳ tương tự. Nàng bỗng nhiên nhớ tới lý tra kia, rốt cuộc hiểu rõ vì sao Hoàng Thiếu Hoa muốn ngăn cản nàng uống vào. Nàng rất là ảo não, đều do chính mình không có nghe lời khuyên, mới đưa đến tình trạng bây giờ.

Nếu ý trời là như thế, nàng cũng không hề nhịn, lôi kéo cổ áo hắn, tùy tiện vào một cái phòng, thuận tay đóng lại cánh cửa sau lưng, cùng Băng Tư ở bên ngoài về mặt lo lắng cách một cánh cửa tránh đi.

Nàng thân như hình rắn quấn lên thân thể Hoàng Thiếu Hoa, đôi môi nóng hôn lên vành tai hắn, hướng tới trong lỗ tai hắn phun khí nóng: “Không chế không được, vậy đừng khống chế nữa. Cho ta mượn ôm một chút, trên người ta thật là khó chịu.” Thanh âm nàng dần dần trở nên khàn khàn, mang theo cảm xúc ái muội.

Hoàng Thiếu Hoa khẽ thở gấp, vô lực mà ngăn nàng lại: “Không được, vợ của bạn không thể khinh, ta không thể làm việc có lỗi với bạn bè.” Ngoài miệng tuy nói như thế, nhưng nội tâm của hắn, lúc này là rất muốn nàng. Trên thực tế, ấn tượng hắn đối nàng vẫn luôn không tồi, nếu không phải bởi vì quan hệ với Long Chi Dực, còn có thân phận công chúa của nàng, có lẽ hắn sẽ đối với nàng có điều không giống, đáng tiếc hết thấy khách quan tồn tại này, hắn không cách nào làm như không thấy.

Hàn Linh không có nội lực thâm hậu có thể ngăn chặn nội tâm * của hắn, thần trí của nàng gần như tiếp cận mê loạn, xuyên tạc lời nói của hắn nói: “Ta đây tới khinh nàng, vẫn có thể đi?” Nàng quấn ở trên người hắn, cúi đầu hôn lên đôi môi của hắn, dùng sức mà trấn trọc.

“Cái gì?” Lời nói của Hoàng Thiếu Hoa nuốt hết ở trong yết hầu, không cách nào ngăn cản thể công lửa nóng của nàng, môi lưỡi của hắn cũng đi theo nhiệt tình của nàng mà trấn trọc, truy đuổi.

Một hơi nghẹn đến mức quá dài, thẳng đến sắp không cách nào hít thở, hai người mới thoáng tách ra, tiếp theo lại là một vòng thể công mới. Trong lúc bất tri bất giác, hai người đã thối lui đến bên giường, dưới chân Hoàng Thiếu Hoa vướng một cái, hai người đồng loạt ngã vào giường, cảm giác vui thích bao phủ toàn thân, Hàn Linh một bên quấn lấy hắn, một bên xé rách xiêm y trên người của mình, chỉ cảm thấy tầng tầng vật liệu may mặc kia quá mức vướng bận. Cởi xong trên người của mình, nàng bắt đầu động thủ cởi trên người của đối phương.

Trên người lạnh lẽo dần dần mở rộng, Hoàng Thiếu Hoa chế trụ tay nàng, bằng vào một tia lý trí cuối cùng, lại lần nữa ngăn cản nói: “Không thể như vậy, hai người chúng ta bây giờ đều trúng mị dược, ngàn vạn phải bình tĩnh, không thể làm ra chuyện sai lầm.”

Hàn Linh hoàn toàn ngay cả một tia lý trí cuối cùng cũng không tồn tại, thật phiền hắn ở ngay lúc này cản trở nàng làm việc, ném tay hắn ra, xoay người cười ở trên người hắn: “Chàng thật dong dài! Ta khó chịu chết rồi, ta muốn chàng.”

“Công chúa, nàng bình tĩnh một chút.” Hoàng Thiếu Hoa vốn là muốn đẩy tay nàng ra, ở sau khi tiếp xúc đến da thịt trần trụi trên người nàng, ức chế không được mà dán lên đi, vuốt ve qua lại. Xúc cảm nồn nà, làm hắn yêu thích không buông tay, trong yết hầu hắn thấp thỏp mà ngấm khê, trên người khô nóng cũng đi theo vuốt ve của hắn mà dần dần có thể thư hoãn.

“Bây giờ ta bình tĩnh không được, chàng yên tâm, ta sẽ đối với chàng phụ trách.”

“Ta tên là Hàn Linh, chàng tên là gì?”

“Hoàng Thiếu Hoa.” Người ở trên người khàn khàn mà trả lời.

“Thật cao hứng khi quen biết chàng. .... Có thể hỏi một chút hay không, đây là lần đầu tiên của chàng sao?” Nàng rất để ý cái này, cũng không biết là không phải tâm lý thói ở sạch.

“Ngô ngô. ....”

Hoàng Thiếu Hoa tức giận mà trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, không biết trả lời vấn đề nàng nhảy cảm vừa xấu hổ như thế làm sao, đơn giản liền dùng miệng ngăn chặn cặp môi thơm của nàng.

Thật vất vả thở sâu một hơi, Hàn Linh không nhụt chí mà lại lần nữa truy hỏi: “Ta có thể kêu chàng là Thiếu Hoa sao? Chàng còn chưa có trả lời ta, đây là có phải lần đầu tiên của chàng không?”

Hoàng Thiếu Hoa bất đắc dĩ mà ngẩng đầu, tàn nhẫn cắn xuống môi nàng nói: “Nàng có thể an tĩnh trong chốc lát hay không?”

Hàn Linh không vui mà bĩu môi, hần thê nhưng ngại nàng dong dài?

“Ê, chàng không phải nói vợ của bạn không thể khinh sao? Giải mì được, chẳng lẽ một lần không đủ sao?” Nàng chính là trong lòng đếm đầu, hơn nữa lần này, tổng cộng là lần thứ mười sáu, dù sao mì được trên người nàng là đều giải.

Hoàng Thiếu Hoa giao hoạt mà cười trộm.

“mì được trên người của chàng sao có thể còn chưa có giải xong? Chúng ta uống không phải cùng ly trà sao?”

Hoàng Thiếu Hoa hơi nâng phía dưới, cười đến quỷ bí: “Ta so với nàng uống nhiều hơn.”

“Đáng chết, tiểu thư thần tượng gì kia, lại là đê tiện vô sỉ như vậy. Nàng có phải sớm coi trọng chàng hay không?”

Hoàng Thiếu Hoa nghe ra ghen tuông trong lời nói của nàng, lộ ra vẻ vui sướng: “Ta không thích nàng, nàng quá cổ làm ra vẻ.”

Hàn Linh nặng nề mà gật đầu, vô cùng tán đồng: “Anh hùng sở kiến lược đồng*! Đây nha bất quá là một thiên kim thần tượng, liền dám ở trước mặt ta phô trương, cũng không hỏi thăm hỏi thăm, bốn cô nương là người nào.”

* Anh hùng sở kiến lược đồng: tư tưởng lớn gặp nhau.

Hoàng Thiếu Hoa buồn cười mà ngắm nhìn nàng, nói: “Thời điểm nàng ở trên giường, đều thích nói chuyện như vậy sao?”

Hàn Linh trên mặt hơi quẫn, giải thích nói: “Ta khản trương, mới nói ra lời nói, điều hòa một chút không khí mà.”

“Ta làm sao không thấy ra nàng đang khản trương?” Hoàng Thiếu Hoa liếc mi, đầy mặt không tin.

Hàn Linh nghiêm túc mà gật đầu nói: “Ta đương nhiên khản trương, chúng ta nhiều nhất cũng liền gặp mặt qua hai lần, không phải rất quen thuộc. Bây giờ khoảng cách kéo đến gần như vậy, ta có chút không thích ứng.” Nàng cười gượng, giống như lúc trước vẫn là nàng bá chiếm người ta ngạnh thượng cung, thật là quá hồ thẹn.

Lúc này, ngoài cửa không thích hợp mà vang lên tiếng đập cửa, thanh âm có chút vội vàng.

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, hần là không phải là Băng Tư, thông thường không có mệnh lệnh của nàng, hần sẽ không tự chủ trương. Hoàng Thiếu Hoa chuyển mắt nhìn về phía phương hướng cửa phòng, lên tiếng nói: “Là Ách Đệ sao? Ta không có việc gì, người trước tiên chờ ở ngoài cửa, ta một lát liền ra tới.”

Quả nhiên, tiếng đập cửa ngoài cửa dừng lại.

Hàn Linh tò mò hỏi: “Ách Đệ hần biết chàng trúng mì được sao?”

“Hần không biết.” Ách Đệ còn bất quá là một đứa trẻ, hần nơi nào sẽ hiểu này đó? Bất quá là hần lo lắng thôi. Lúc này thiên kim thần tượng đều không có lại đây gây nháo, chắc là Ách Đệ đã đem hai người các nàng mời đi, hần tính toán trong lòng.

Hàn Linh kỳ thật cũng đã đoán được vài phần, không hề để ý tới tình huống bên ngoài, dù sao có Băng Tư ở đó, sẽ không có người tùy ý xâm nhập. Ách Đệ gõ cửa, chỉ sợ cũng là hần muốn mượn Ách Đệ hiểu biết một chút tình huống bên trong, rốt cuộc bên trong động tĩnh lớn như vậy, hần không có khả năng không thể tưởng được bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 33: Một Cái Đi Rồi Lại Tới Một Cái

Nàng lấy ngón tay chọc vào đầu vai Hoàng Thiếu Hoa, nói: “Ai, câu nói ta vừa rồi hỏi người, người còn không có trả lời đâu.”

Hoàng Thiếu Hoa ánh mắt lảng tránh, cố ý né tránh nói: “Nói cái gì?”

Hàn Linh không tính toán buông tha cho hần, trực tiếp truy hỏi: “Đừng giả ngu cho ta, đây rốt cuộc có phải lần đầu tiên của chàng hay không?”

Hoàng Thiếu Hoa rất là bất đắc dĩ, hần đều liền trốn rồi vài lần, còn là không có thể tránh thoát. Hần quẫn mặt, sâu kín gật gật đầu, làm một người nam nhân thừa nhận chính mình là lần đầu tiên, thật là một việc xấu hổ nan kham, chính là Hàn Linh lại cười đến thoải mái, hai tay vòng lên cổ hần nói: “Chàng yên tâm, ta nhất định sẽ phụ trách với chàng.”

Hoàng Thiếu Hoa ánh mắt âm thầm xuống, sâu kín nói: “Nàng không phải muốn cùng Dực thành thân sao? Nàng còn như thế nào phụ trách với ta?”

“Nam nhân các chàng có thể tam thê tứ thiếp, ta vì cái gì không thể? Chỉ cần chàng chịu gả cho ta, ta nhất định sẽ không vắng vẻ chàng, vô luận là Dực, hay là chàng, ta đều đi yêu giống nhau. Chàng nếu còn muốn tiếp tục làm buôn bán, ta nhất định toàn lực ủng hộ, tuyệt đối không can thiệp tự do của chàng.” Thấy hần rũ mắt trầm tư, Hàn Linh bất mãn mà lắc lắc cổ hần nói, “Chàng còn do dự cái gì? Cho dù chàng không cần ta phụ trách, vậy chàng dù sao cũng phải phụ trách với ta chứ? Ta cũng mặc kệ, chàng khinh bạc công chúa đương triều, tội này đương tru. Chàng nói đi, chàng là muốn chọn chém đầu đầu, hay là ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?”

Hoàng Thiếu Hoa khó có thể tin mà nhướn mày, còn chưa từng gặp qua người vô lại như thế.

Hàn Linh siết cổ hần, ép hỏi: “Mau nói!”

Hoàng Thiếu Hoa giả hoạt mà bật cười, ôm nàng ở trên giường quay cuồng một vòng, cười nhạo nói: “Chờ mị được trên người ta toàn giải xong rồi lại nói.” Hàn Linh kêu to mắc mưu, cái gì gọi người không thể xem tướng mạo, hần chính là ví dụ thực tế tốt nhất. Ai có thể nghĩ nhân vật đến ôn tồn lễ độ, giống như thần tiên thế nhưng phúc hắc lại hung mãnh như thế?

Lại đi theo hần chung chạ nửa ngày, sắc trời đã đen, Hoàng Thiếu Hoa đốt lên ánh nến trong phòng, ngồi ở mép giường lẳng lẳng mà ngắm nhìn nàng. Lần trước ở Cẩm Lâu khi thấy nàng, liền cảm thấy nàng không giống người thường, hôm nay nếu không phải bởi vì mị được phát tác, hần sợ là mãi mãi cũng sẽ không bán ra này một bước. Giữa bọn họ có quá nhiều trói buộc, hần không tin bọn họ có thể không có lo lắng mà ở chung, cũng không tin chính mình có thể lựa chọn đi theo con đường mà Long Chi Dực phải đi. Có lẽ có hồi ức một ngày này, như vậy cũng đủ rồi, hần không hy vọng xa vời, cũng không tham, bọn họ vốn là không phải bạn cùng đường.

Hàn Linh khoác chăn từ trên giường nhảy xuống, kéo cửa ra, từ cái khe hở xuất đầu đi. Bên ngoài dưới ánh trăng sao, Băng Tư vẫn như cũ đứng thẳng ở cửa, mà Ách Đệ thì ngồi xồm người ở bậc thang. Nghe được phía sau có động tĩnh, hai người đều quay đầu lại, ánh mắt kinh ngạc đánh giá nàng. Hàn Linh hướng Ách Đệ chu chu môi, nói: “Ách Đệ, đi làm chút đồ ăn, ta đói bụng.”

Ách Đệ ngơ ngẩn mà nhìn nàng, hần tưởng tượng không ra công tử đến tốt cùng cùng người này ở trong phòng làm cái gì, tại sao động tĩnh lớn như vậy? Còn có, cùng công tử cùng nhau đi vào không phải một nam nhân sao? Tại sao thời gian chỉ trong chớp mắt, liền biến thành nữ nhân?

Hàn Linh có chút không kiên nhẫn, thúc giục hần nói: “Ngơ ngẩn cái gì? Mau đi!”

Ách Đệ bị nàng rống đến cả người chấn động, hoang mang mà gãi đầu tránh ra, đi chuẩn bị bữa tối. Lại nói tiếp, công tử còn không có dùng bữa tối đâu.

Hàn Linh lại hướng Băng Tư cười cười, để cho hần an tâm, rụt đầu khép lại khe cửa.

Nàng một lần nữa bò lại trên giường, đối mặt với nụ cười quý dị của Hoàng Thiếu Hoa, nghiêm mặt nói: “Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên mục đích hôm nay tới tìm chàng, chúng ta chính sự còn chưa có nói đâu.”

Hoàng Thiếu Hoa thú vị mà đánh giá nàng, giờ này khắc này, nàng thế nhưng còn không có quên nói chuyện làm ăn.

“Nàng muốn cùng ta nói chuyện phở giải trí?”

Hàn Linh khom người từ trong một đồng quần áo lớn trên mặt đất lấy ra tờ giấy kế hoạch nàng dụng tâm chuẩn bị, đưa cho hần: “Ừ, đây là tờ giấy kế hoạch của ta, chàng nhìn kỹ xem. Ta vốn dĩ có tiền vốn hai trăm vạn lượng, đáng tiếc một hồi lửa đốt hết. Chàng xem, chàng có thể trước cho ta mượn chút hay không? Chờ kiểm lời, trực tiếp từ ta chia hoa hồng trừ bớt, như thế nào?” Hướng hần chớp chớp mắt, nàng đều có chút hối hận ngày đó vì cái gì không bình tĩnh như vậy, nhất thời xúc động đốt hết ngân phiếu cả hai trăm vạn lượng. Nàng ngay cả hưởng thụ đều chưa từng có hưởng thụ, liền ngâm nước nóng như vậy, mấy ngày kia vẫn là uống cháo loãng, nàng hối hận a, biết vậy chẳng làm.

Hoàng Thiếu Hoa ngưng mi trầm tư một lát, cười nhạt nói: “Có thể, nhưng muốn tính lợi tức.”

Hàn Linh thật khinh bỉ hần, tất cả mọi người đều quen thuộc như vậy, thế nhưng còn cùng nàng tính lợi tức. Hướng hần mắt tròn trắng, nàng bĩu môi nói: “Thật keo kiệt, nói đi, lợi tức tính như thế nào?”

Hoàng Thiếu Hoa cười khê, duỗi tay đem nàng kéo đến trong lòng ngực, nói nhỏ: “Về sau đầu tháng cùng giữa tháng của mỗi tháng, nàng cần phải bồi ta cùng nhau qua. Ta mỗi tháng cho nàng tiền tiêu vật một trăm vạn lượng, nàng muốn xài như thế nào đều được, cũng không cần cứ nhớ thương lên chuyện làm ăn. Nàng cảm thấy khoản giao dịch này như thế nào?”

Hàn Linh chớp chớp mắt, buột miệng thốt ra nói: “Chàng muốn bao dưỡng ta?” Thấy hần sững sờ, không hiểu ý tứ của mình, nàng phui tay nói: “Không có vấn đề, bất quá ta còn là muốn tham dự lên chuyện làm ăn, chàng không phản đối đi?”

Hoàng Thiếu Hoa cúi đầu hôn xuống má phải của nàng, sùng nịch mà nói: “Chỉ cần nàng thích, như thế nào đều được.” Hần đã hạ quyết tâm, sẽ không theo nàng tiến cung, hần muốn tự do, càng nghĩ muốn duy nhất. Nếu nàng không cách nào cho hần duy nhất, như vậy chỉ cần mỗi tháng có hai ngày ở chung, hần cũng liền cảm thấy mỹ mãn.

Hàn Linh tựa như đọc đã hiểu tiếng lòng của hần, không có nói toạc, hần có kiêu ngạo của hần, nàng không miễn cưỡng, nàng có từng không phải như thế?

“Lần đầu tiên bị người bao dưỡng, cảm giác thật là không tồi đâu. Không đúng a, hần là ta bao dưỡng chàng mới đúng, làm sao trái ngược? Bất quá mặc kệ, ai bảo ta bây giờ thật sự nghèo đâu, về sau lại đến lượt ta bao dưỡng chàng.”

Hoàng Thiếu Hoa mềm nhẹ mà bật cười, trong nụ cười mang theo chua xót, rất nhiều việc không phải sức người khác có thể thay đổi, hần cũng không muốn đi thay đổi.

Trở lại hoàng cung, đã là chuyện giữa trưa ngày thứ hai. Mới vừa bước vào Vân Cung, Hàn Linh liền cảm giác được không khí khác thường, nhìn thấy Tần công công bên người Hàn Hoàng canh giữ ở ngoài cửa, nàng liền lập tức đề cao cảnh giác.

Quả nhiên, vừa vào cửa liền đối diện vẻ mặt không vui của Hàn Hoàng: “Con đi đâu?” Giọng điệu của hần bất thiện chất vấn.

“Phụ hoàng, tại sao cha lại ở chỗ này?” Hàn Linh ý đồ cùng hần nói chêm chọc cười, đáng tiếc không có thành công.

“Trẫm hỏi con, con đi đâu? Vì cái gì không có đi nghênh đón quốc sư?”

Hàn Linh cũng biết tránh không khỏi đi, dù sao sau đó hần cũng sẽ từ trong miệng Băng Tư biết được chân tướng, ngược lại còn không bằng thành thật giao đãi: “Ta đi đến Cẩm Thành, ba ngày trước liền cùng người hẹn gặp mặt, không thể dời ngày, cho nên không có thể đi nghênh đón quốc sư. Bất quá người yên tâm, sáng mai, ta liền đi phủ Quốc sư tự mình tới cửa bái kiến.”

Hàn Hoàng tương đối tức giận, trầm giọng nói: “Con phân không rõ sự tình nặng nhẹ nhanh chậm sao? Trẫm đã nói trước, nếu là con không cách nào thông qua khảo nghiệm của quốc sư, trẫm để cho Như Phong tới kế thừa ngôi vị hoàng đế, con tự giải quyết cho tốt.” Hần phát tay áo rồi đi.

Hàn Linh thấp thỏm mà đáp: “Đã biết, phụ hoàng.”

Nằm ngửa ở trên giường mềm, tâm tình Hàn Linh có chút phiền loạn, nếu hần thật sự tước đoạt quyền thừa kế của nàng, làm Hàn Như Phong tới thừa kế ngôi vị hoàng đế, vậy nàng đến lúc đó lại tính cái gì? Nàng dùng cái gì dung thân?

Đang suy tư, Tiểu Ngọc tiến đến bẩm báo: “Công chúa, tiểu hầu gia đến.”

Hàn Linh không kiên nhẫn mà phui tay nói: “Để cho hần vào đi.”

Hàn Như Phong khi tiến vào trong tay ôm con cáo trắng nhỏ, hần mặc thân áo lục rộng thùng thình, uyển chuyển nhẹ nhàng phiêu dật, vốn nên là cực đẹp, lại bởi vì một phen lời nói của Hàn Hoàng, hần lúc này ở trong lòng Hàn Linh chính là một cái phiền toái lớn, cái đinh trong mắt, Hàn Linh không muốn đề ý hần.

“Linh nhi, nàng hôm nay đi nơi nào? Hoàng thượng không thấy nàng đi nghênh đón quốc sư, hần rất tức giận đó.”

“Linh nhi, Linh nhi, nàng ngủ rồi sao?”

Thân mình bị hần đẩy, Hàn Linh nhắm mắt trầm tư, trước mắt trừ bỏ nàng, hần chính là người duy nhất có khả năng cùng nàng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không bằng trước thu phục hần, để cho hần vô luận như thế nào đều sẽ không cùng chính mình tranh chấp. Cứ như vậy, chẳng phải là tương đương mua bảo hiểm đôi? Ngôi vị hoàng đế cũng liền nắm toàn quyền?

Nàng bỗng chốc mở mắt ra, hướng Hàn Như Phong ngoắc ngoắc tay, cười đến mị người.

“Như Phong, lại đây.”

Hàn Như Phong hơi ngẩn người, có chút kinh ngạc nàng bỗng nhiên chuyển biến, nhưng dưới chân vẫn là ngoan ngoãn mà đến gần.

Đứng dậy cúi chào hần xuống, Hàn Linh mềm nhẹ mà nói: “Như Phong, huynh thích ta sao?”

Hàn Như Phong nuốt vài ngụm nước miếng, vội gật đầu không ngừng nói: “Thích, vô cùng thích.”

“Vậy huynh có thể đổi với ta thay lòng đổi dạ hay không?” Một ngụm khí nóng thờ ra ở trên hần gò má, nàng cố ý trêu đùa hần.

Hàn Như Phong chỉ tay lên trời lời thề nói: “Ta thề, tuyệt đối sẽ không.”

Hàn Linh cực kỳ vừa lòng hần nghe lời từ hoà thuận, buông lỏng hần ra, nghiêng người nằm trên giường, mị nhãn như tơ, hướng hần hạ mệnh lệnh nói: “Buông Tiểu Phong trong tay huynh xuống, lại cởi quần áo trên người của huynh, đến trên giường.”

Hàn Như Phong sững sờ tại chỗ, sắc mặt ửng đỏ, có chút ngượng ngùng. Hàn Linh lại hướng hần vút cái mị nhãn, gần từng chữ: “Cởi hết.”

Hàn Như Phong khiếp sợ, nội tâm bắt đầu ần ần chờ mong, hần cởi từng cái áo ngoài của mình, sắc mặt vẫn luôn chứa hồng nhợt, cực kỳ mê người. Nàng ần ần ý cười, thường thức thân thể bạch ngọc không tỳ vết của hần, âm thầm tán thưởng, lại hướng hần cong một ngón tay nói: “Rất tốt, đi lên.”

Hàn Như Phong lòng mang khăn trương mà tâm tình kích động, chậm rãi bò lên trên giường, hai má ửng đỏ. Giờ khắc này hần chờ đợi đã lâu, rốt cuộc thực hiện.

“Phanh!”

Hàn Linh đẩy ngã hần, xoay người đè hần ở dưới thân, mang theo một tia mỉa cười, cúi đầu liếm láp đầu vai tinh xảo và xương quai xanh của hần. Thân thể hần tinh tế mềm mại như nữ tử, hơn nữa trắng nõn mịn màng, nhưng thật ra vô cùng mê người. Đáng tiếc tại đây bây giờ nàng vô tâm, ngẩng đầu nhìn mắt hai tròng mắt mê say của hần, một nụ cười quý dị từ bên môi nàng dần dần hiện ra. Nàng bỗng nhiên cúi đầu ở trên đầu vai của hần tàn nhẫn cắn một cái, lưu lại hai dấu răng thật sâu, mang theo chút ý tứ trả thù, ai bảo hần trở thành uy hiếp của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 34: Quốc Sư Ôm Bệnh Nhẹ

“A ——” Hàn Như Phong nơi nào dự đoán được nàng sẽ cắn xuống miệng hần, đau đến kêu to ra tiếng.

Ngón tay Hàn Linh vẽ vòng tròn hai hàng dấu răng trên đầu vai hần, bá đạo mà tuyên bố nói: “Từ giờ trở đi, huynh chính là của ta, đây là ký hiệu ta lưu lại ở trên người của huynh. Nếu huynh dám phản bội ta, ta nhất định sẽ tự tay giết huynh, có nghe hay không?”

Sau khi cơn đau đi qua, trong lòng Hàn Như Phong ngược lại mừng thầm, rừ mắt nhìn dấu răng trên đầu vai của mình, nghiêm túc gật đầu nói: “Linh nhi, ta tuyệt đối sẽ không phản bội nàng.”

Hàn Linh vừa lòng mà mỉm cười: “Rất tốt, mặc quần áo vào đi.”

Hàn Như Phong lại không thỏa mãn tại đây, lôi kéo ống tay áo của nàng, than nhẹ nói: “Linh nhi, ta muốn.....”

Hàn Linh liếc mắt nhìn hần, lửa trong lòng nàng còn chưa tắt, đâu còn có tâm tình để ý tới hần, có lẽ nói với: hần “Chờ huynh gả lại đây rồi hãy nói.”

Trước cửa chính của phủ Quốc sư, Hàn Linh bị thủ vệ ngoài cửa ngăn lại, thị vệ sau khi tiến đến thông báo trở về, cho nàng một câu trả lời cự khách.

“Hồi bẩm công chúa, thân thể quốc sư ôm bệnh nhẹ, không có thuận tiện gặp khách, xin ngày khác lại đến.”

“Thân thể ôm bệnh nhẹ? Ngày hôm qua không còn thật tốt sao? Hần rốt cuộc có ý gì, cùng bốn cung phô trương sao?” Hàn Linh trong lòng không vui, nhận định quốc sư là đang cố ý khó xử nàng, bằng không tại sao lại êm đẹp mà liền thân thể ôm bệnh nhẹ? Nàng không màng thủ vệ ngăn trở, xông vào trong phủ, nhìn thấy có thị vệ trước nàng một bước tiến đến thông báo, nàng vừa lúc đi theo hần tìm đường mà đi.

Nhìn thị vệ kia vào một gian phòng, nàng cũng theo sát mà vào. Bên trong cánh cửa bỗng nhiên có một người nam tử trung niên đi ra, gia phó trang điểm, nhưng lại rõ ràng so với gia phó cao nhất đẳng, hần cản Hàn Linh lại nói: “Công chúa, người không thể đi vào.”

Hàn Linh hất tay hần ra, cố ý giương giọng nói: “Thân thể quốc sư ôm bệnh nhẹ, tại sao không cho ngự y đến xem? Chẳng lẽ là không bệnh giả bộ bị bệnh, cố ý cho bốn cung nhan sắc?” Nàng tin tưởng người bên trong nhất định có thể nghe được giọng nói của nàng, do đó cho nàng cái phản ứng.

Hứa quân gia tiến lên, thay chủ nhân trả lời nói: “Ngự y đã đã tới, cho một phương thuốc. Thân thể quốc sư từ trước đến nay không tốt, lần này đi thuyền ngược một nhọc, vẫn xin công chúa thứ lỗi.”

Hàn Linh cảm thấy hần rất là chướng mắt, đẩy hần ra, vòng qua người hần đi vào trong phòng: “Chẳng lẽ quốc sư là người câm, không thể không để cho người tới truyền lời hay sao?”

Hứa quân gia sắc mặt hơi biến, rất là khó xử, đối phương dù sao cũng là công chúa, hần không thể đắc tội, vội đi theo vào phòng, hy vọng nàng không cần quấy rầy đến chủ nhân là được.

Ở trong phòng trên giường lớn, màn lụa trắng buông xuống, đón gió tung bay, phía sau lụa trắng có bóng người đang nằm ở bên trong, bóng người mờ mờ ảo ảo, nhìn không lắm rõ ràng. Toàn bộ trong phòng tràn ngập mùi thuốc nhàn nhạt, hay là hần thật sự bị bệnh? Hàn Linh trong lòng nghi hoặc, tiến lên nói: “Quốc sư, ngày hôm qua ta có việc không đi nghênh đón ngài, là ta không đúng, ta hướng ngài xin lỗi, nhưng mà hôm nay khó xử ta, không chịu thấy ta, đây là ngài không đúng rồi. Thân là quốc sư, ngay cả trọng trách thân thể hệ bảo hộ một quốc gia, ngài tại sao có thể bởi vì cá nhân tư oán mà trả thù riêng?”

Sau lụa trắng một mảnh lặng im, không có trả lời. Nàng chần chờ một lát, tiếp tục nói: “Ngài cũng đừng trách ta nói chuyện khắt nghiệt, ta đây chính là như vậy, có cái gì nói cái đó. Ta làm sai, ta sẽ tự xin lỗi, vậy còn ngài, bây giờ ngài có phải nên cùng ta nói chuyện có quan hệ chuyện khảo nghiệm thật tốt hay không? Có vấn đề khó khăn gì, ngài cứ việc ra, ta tiếp theo là được.”

Bóng người sau lụa trắng rốt cuộc ngồi dậy, một cái bàn tay mảnh dài ra ngoài màn lụa, hướng về phía phương hướng của Hứa quân gia vẫy vẫy tay, Hứa quân gia hiểu ý, lập tức từ trên bàn bưng lên một cái sa bàn đưa vào trong màn lụa. Hồi lâu, chỉ nhìn thấy bên trong người ở trên sa bàn đùa nghịch, tựa như đang viết. Hàn Linh có chút không kiên nhẫn, không biết trong hồ lô của hần muốn làm cái gì, đang muốn mở miệng thúc giục, liền thấy người ở bên trong lại lần nữa bưng sa bàn ra. Hứa quân gia tiếp nhận, trực tiếp đưa đến trước mặt Hàn Linh. Hàn Linh tập trung nhìn vào, thấy mặt trên viết một

dòng chữ: “Cửa thứ nhất: Vào quân doanh, thẳng được thẳng định của Long đại tướng quân.”

Hàn Linh tức khắc mắt choáng váng, cửa thứ nhất liền cho nàng ra một vấn đề khó khăn không nhỏ, nàng nhưng chưa quên ngày hôm trước mới vừa thoả mạ Long đại tướng quân người ta một hồi, bây giờ đi quân doanh, chẳng phải là chui đầu vào lưới? Lại còn có muốn đạt được tán thành của hắn, đây quả thực so với lên núi đều khó. Nàng chần chờ nói: “Cái này..... chính là ngại ra đề? Có thể sửa một cái hay không? Ta mới vừa đắc tội Long đại tướng quân, hắn sao có thể thẳng định ta?”

Cái tay kia lại lần nữa duỗi hướng ra ngoài màn, hơi lay động. Hứa quân gia hiểu ý, vội vàng giải thích nói: “Quốc sư nói, không thể sửa.”

Cái tay kia tiếp tục múa may, khoa tay múa chân ra dấu tay, Hứa quân gia thì ở một bên giải thích: “Hơn nữa thời hạn là mười ngày, quá hạn, liền tính không có thông qua khảo nghiệm.”

Hàn Linh rất là kinh ngạc, chẳng lẽ quốc sư thật sự bệnh đến nặng như vậy, liền nói một câu đều thành vấn đề? Dù sao hắn đều đã ra đề, nàng tiếp nhận là được. Tuy rằng khó, nhưng Long đại tướng quân là đại thần xương cánh tay của Hàn quốc, nàng nếu muốn an ổn ngôi lên ngôi vị hoàng đế, cũng đích xác yêu cầu hắn ủng hộ, nàng quyết định đồng ý, cho là khiêu chiến chính mình.

“Được rồi, ta đã biết.”

Đội nàng sau khi rời đi, màn lụa trắng nhấc lên, lộ ra một dung nhan tuyệt sắc phong hoa tuyệt đại, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, tựa như thật sự bệnh cũng không nhẹ. Hắn như suy tư gì mà ngóng nhìn bóng dáng biến mất ở ngoài cửa, lâm vào trầm tư.

Hứa quân gia không vui mà khuyên: “Quốc sư, công chúa quá không có lễ phép, hơn nữa nàng còn nói ngài là.....”

Người trong màn lụa vẫy vẫy tay, ngăn hắn lại. Hứa quân gia hiểu ý, khom người lui ra: “Đã biết, tiểu nhân cái gì cũng không nói nữa.”

Sau khi Hàn Linh đi ra phủ Quốc sư, trong lòng càng ngày càng không phục, cứ cảm thấy hắn là cố ý đang chinh nàng.

“Đáng giận, hắn nói rõ chính là phải ngáng chân cho ta, lão già thúì lòng dạ hẹp hòi, lão nhân chết tiệt, chúng ta chờ xem!”

Trở lại hoàng cung, Hàn Linh báo cáo từng cái nhìn thấy nghe thấy ở phủ Quốc sư cho Hàn Hoàng, hy vọng có thể thuyết phục Hàn Hoàng phản đối đề nghị nàng vào quân doanh.

“Phụ hoàng, con thật sự phải nghe hắn sao? Đường đường một công chúa vào quân doanh, đây giống lời nói sao?”

Hàn Hoàng lại không thêm đề ý, ngược lại cực kỳ tán đồng nói: “Quốc sư một khi đã sắp xếp như vậy, đều có đạo lý của hắn, con làm theo là được.”

Hàn Linh rất là nhụt chí, ngay cả hắn đều nói như vậy, nàng ngay cả đường sống để phản bác cũng không có, thở dài nói: “Vậy phải có vài người giúp đỡ đi? Một mình ta tiến vào quân doanh, vậy còn không bị người phân hủy đi xương cốt?”

Hàn Hoàng khẽ cười nói: “Để cho ba người Băng Tư, Như Phong, còn có Long Chi Dực đi giúp con, như vậy hắn là đủ rồi đi?”

“Băng Tư cùng Long Chi Dực còn dễ nói, Như Phong vẫn là thôi đi, ta sợ hắn làm trở ngại cho ta chứ không giúp gì.” Nghĩ đến thân mình gầy yếu như vậy của hắn, làm sao chịu được quân doanh mài giũa?

Hàn Hoàng lắc đầu nói: “Tiểu Hoa Nhi, con đừng coi thường tác dụng của Như Phong. Ở phía sau hắn, chính là mười vạn quân đội của Trần Nam Vương, có thể so với nửa đội quân Long gia. Con nếu đồng thời cưới Như Phong cùng Long Chi Dực, cũng liền tương đương với nắm giữ tất cả binh lực của Hàn quốc, từ đây liền có thể an ổn mà nắm chính quyền.”

Nàng thừa nhận hắn nói có lý, chính là lời nói trước khi đi của Sở Mặc vẫn luôn vang vọng ở bên tai nàng, nàng tin tưởng Sở Mặc tuyệt đối không sẽ dễ dàng chịu để yên, chỉ sợ đến lúc đó cho dù có ba mươi vạn quân đội, cũng không cách nào ngăn cản được đội quân lớn mạnh của Tần quốc tiến công. Nàng vô lực mà thở dài: “Thôi bỏ đi, còn ổn nắm chính quyền. Đường quen, còn có bốn nước khác đang như hổ rình mồi đâu.”

“Đây là vấn đề con phải giải quyết.” Ánh mắt Hàn Hoàng lập lòe, tựa như có thâm ý khác, Hàn Linh nhìn đến trong lòng thẳng nhút nhát.

“Việc tư của con, trẫm không muốn quản, tóm lại không cần ảnh hưởng đến cơ nghiệp của Hàn quốc là được. Sáng mai con liền đi quân doanh đi, trẫm sẽ chỉ định Long tướng quân một tiếng, để cho hắn chiếu cố cho con nhiều hơn.” Hắn cố ý tăng thêm bốn chữ phía sau, cứ cảm thấy không đúng chỗ nào, Hàn Linh nhường mảy, không biết nàng sắp chờ đợi là tình trạng như thế nào.

Sáng sớm đi vào quân doanh, cùng đi còn có Hàn Như Phong cùng Băng Tư, Hàn Linh đi xuống loan giá của công chúa, lần này là quang minh chính đại mà đến, nói rõ thân phận cùng tư thế. Binh lính thủ vệ thấy vậy, cũng khách khí rất nhiều, nhiệt tình mà đón chào.

“Long tướng quân của các ngài đâu?”

“Long tướng quân đang luyện binh ở Diễn Luyện Tràng, không có thuận tiện nghênh đón công chúa, mời công chúa tự đi đến Diễn Luyện Tràng báo danh.”

Cái giá thật không nhỏ a, đây là theo như lời của Hàn Hoàng chiếu cố nhiều hơn? Hàn Linh không khỏi mà nhủ mảy, ai bảo nàng đã lên tới địa bàn của người ta, cũng không phải là đến nghe người ta?

Trên Hàn Hoàng, đội hình binh lính không lờ, động tác đều nhịp.

Hàn Linh không thể không bội phục bản lĩnh trị quân của Long Khiếu Thiên, không phải một tướng quân bình thường là có thể đem hai mươi vạn đại quân sửa trị tuân lệnh thành thống nhất, không chút nào qua loa.

Ở một bên nhìn hồi lâu, đợi chờ lệnh thu nạp, nàng mới tiến lên cất cao giọng nói: “Long tướng quân, bôn cung tiến đến báo danh, có nhiệm vụ gì, nhanh lên bố trí đi.”

Long Khiếu Thiên nhàn nhạt mà nhìn nàng liếc mắt một cái, kỳ thật hắn sớm đã phát hiện nàng, chỉ là hắn không có thói quen dừng lại đang chỉ huy trong quân đội đồ. Hắn quay đầu lại mặt hướng về phía binh lính, hạ lệnh nói: “Hôm nay luyện binh dừng ở đây, mọi người từng người hồi doanh.” Giọng nói của hắn cao giọng có lực, tiếng vang phieu đảng ở chính phía trên Diễn Luyện Trảng.

“Hàn Chi Hoa!”

Trên đài bỗng nhiên lại kêu một tiếng, Hàn Linh hoàn toàn không phản ứng lại đây là có người đang kêu nàng, bởi vì cái tên Hàn Chi Hoa này đối với nàng quá mức xa lạ. Cho đến khi Hàn Như Phong ở bên người nhắc nhở nàng, nàng mới phản ứng lại đây.

“Có.”

“Cô lưu lại, dọn dẹp Diễn Luyện Trảng, những người khác đều không được hỗ trợ. Trước khi trời tối chưa có quét dọn xong, cơm chiều liền không cần ăn.”

Long Khiếu Thiên đột nhiên bố trí hạng nhất nhiệm vụ cho nàng như vậy, làm nàng rất kinh ngạc, chẳng lẽ đây là nhiệm vụ thứ nhất nàng sau khi tiến vào quân doanh tiếp thu?

“Lớn Diễn Luyện Trảng như vậy, chỉ một mình ta quét dọn?”

Long Khiếu Thiên nhìn nàng, thần sắc nghiêm nghị, chút nào không phải đang cùng nàng nói giỡn: “Có vấn đề sao? Cô đã tới quân doanh phải nghe quân lệnh, lời nói của bản tướng quân, chính là quân lệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 35: Thủ Trưởng Bá Đạo Long Khiếu Thiên

“Ông.....” Hàn Linh quả thực không biết nói gì, có một thủ trưởng bá đạo như vậy, nàng nơi nào còn có thể có ngày xuất đầu? Nàng không khỏi mà vì tiền đồ của mình mà lo lắng.

Long Khiếu Thiên trước khi đi, lại giao đãi một câu: “Còn có, nếu là bị ta phát hiện có người giúp cô, bọn họ phải chịu trách nhiệm hai mươi. Quân lệnh như núi, bản tướng quân nói được thì làm được.”

Hàn Linh thật vất vả bình ổn tâm cảnh, mới bắt đầu động tay làm việc, nàng tin tưởng chỉ cần nhẫn nại nhất thời, chờ nàng xoay người, đến lúc đó Long Khiếu Thiên là tròn hay dẹp, vậy còn không phải tùy tiện nàng tới diệt?

Nhìn, nhìn, nhìn, bây giờ nàng muốn học duy nhất chính là cái chữ nhìn này.

“Linh nhi, ta giúp nàng đi.” Hàn Như Phong chủ động yêu cầu hỗ trợ, nhìn nàng một người làm việc, hắn rất đau lòng.

Hàn Linh liếc xéo hắn, nói: “Huynh không sợ ăn trọng hình?”

Hàn Như Phong không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu nói: “Không sợ! Linh nhi, để cho ta tới đi.” Hắn đoạt lấy nàng cây chổi trong tay, ra sức mà làm việc.

Hàn Linh trong lòng chảy xuôi quá một cổ ấm áp, vô luận như thế nào, hắn đều là thiết tình đối đãi chính mình, nàng ngược lại cảm thấy chính mình từ trước như vậy đối với hắn chợt lạnh chợt nóng, rất là không nên. Từ trong tay hắn đoạt lấy cây chổi, nàng tự tin mà ngẩng đầu nói: “Lấy tới! Còn không phải là quét tước sao? Chỉ là chuyện nhỏ!”

Hàn Như Phong bấm riết không tha mà đoạt cây chổi của nàng: “Nàng sẽ mệt chết, vẫn là ta đến làm đi.”

Hàn Linh sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Hàn Như Phong, huynh tránh qua một bên cho ta! Ta nhưng không muốn nam nhân của ta bởi vì ta mà bị người ghét bỏ.”

Hàn Như Phong nghe được mừng thầm, tươi cười đầy mặt: “Linh nhi, kỳ thật trọng trách không phải ghét bỏ, là đánh sống lưng.”

Hương hán chu môi một cái, Hàn Linh nói: “Vây cũng giống nhau. Nếu các người thật muốn giúp ta, vậy bung nước, lau mồ hôi cho ta, cộng thêm hát một bài hát, tâm tình ta tốt, làm việc tự nhiên cũng liền ra sức.”

Nàng nghĩ đến thật đẹp, nếu là có ba cái mỹ nam hầu hạ ở bên, đừng nói quét rác, lau sàn nàng cũng vui. Nhưng trên thực tế, chân chính chịu vì nàng ra sức, cũng chỉ có mình Hàn Như Phong. Hai người khác, một người là một cái mệnh lệnh một động tác, một người khác còn lại là túm đến muốn mệnh, nơi nào chịu ở trước công chúng vì nàng làm thêm vào phục vụ? Mỗi lần chỉ có loại này thời điểm, nàng mới nghĩ đến Hàn Như Phong tốt, một tay một cái túi nước, một tay là khăn lụa sạch sẽ, thỉnh thoảng lại vây xung quanh nàng, chịu thương chịu khó.

Quét gần nửa canh giờ, chỉ là hoàn toàn toàn bộ một góc núi băng của Diễn Luyện Tràng, nàng không khỏi mà nhụt chí, cái này phải làm đến ngày tháng năm nào mới có thể làm cho xong đây?

“Diễn Luyện Tràng như thế nào liền lớn như vậy?” Nàng vút cây chổi, ngồi xổm dưới đất, mồ hôi trên người đã chảy ra không ít.

Hàn Như Phong thấy thế, vội thò qua tới: “Linh nhi, uống nước, ta giúp nàng lau mồ hôi.”

Hàn Linh tiếp nhận túi nước, một bên uống, một bên quan sát khắp nơi. Nàng không thể lại ngu như vậy tiếp tục làm, cố sức lại tốn thời gian, còn không lấy lòng.

Phía xa xa, nhìn thấy hai tên binh lính đẩy một cái xe lượng hình dạng quái dị đi qua Diễn Luyện Tràng, trên xe chuyên chở chút binh khí, cấu tạo của xe có chút giống bãi rác hôm nay, chỗ phía cuối có một vết xe, có thể phóng ra có thể thu lại.

Một ý niệm ở trong đầu nàng hiện lên, nàng đứng dậy hỏi: “Xe kia là dùng để làm gì?”

Long Chi Dực hướng cái phương hướng kia nhìn lướt qua, trả lời: “Đó là dùng để bốc xếp và vận chuyển trường mâu, tấm chắn chờ binh khí nặng, bởi vì bốc xếp và vận chuyển vật phẩm trọng lượng nặng hơn, cho nên cha ta cố ý để cho người thiết kế xe vận chuyển lượng này, phương tiện trên dưới đỡ xuống binh khí.”

Hàn Linh giãn ra mà bật cười, kể để bụng đầu, bước nhanh chạy đi qua, ngăn xe kia lại: “Các người nghe đây, từ giờ trở đi, xe của người bị ta trưng dụng.”

Lời lẽ không được xía vào của Hàn Linh, làm cho hai tên binh lính rất là không thể hiểu được, khó xử mà nhìn về phía Long Chi Dực: “Nhị công tử, cái này.....” Long Chi Dực tuy không rõ dụng ý của nàng, nhưng vẫn là gật đầu một cái, bọn lính thấy thế đành phải để xuống xe rồi đi.

“Linh nhi, nàng dùng nó để làm cái gì?” Hàn Như Phong đi vòng quanh xe một vòng, hán vẫn là không nhìn ra được cái xe này đến tột cùng có tác dụng hay gì.

Hàn Linh không để ý đến hán, trực tiếp quay đầu lại phân phó Băng Tư: “Băng Tư, đi gom hết toàn bộ tất cả cây chổi có thể sử dụng trong quân doanh.”

Sau nửa canh giờ, một chiếc xe hốt rác hoàn toàn mới chính thức lắp ráp thành công. Đuôi xe song song buộc lại hơn mười cây chổi, liên tiếp chặt chẽ, mà đầu xe đặt một con ngựa, do ngựa tới thay thế sức người dắt xe. Vì thế, ở cô đại, liền có phát minh xe rác đời thứ nhất, từ nay về sau càng là không ngừng mà tiến hành cải thiện thay đổi, thậm chí truyền bá đến bốn nước khác, trở thành công cụ chuyên dụng quét tước nơi sân diện tích lớn.

“Giá!” Hàn Linh ngồi ở trên cang xe, hươu roi ngựa giục ngựa, vui vẻ mà cười to, “Như Phong, hát một bài hát tới nghe một chút.”

Trên Diễn Luyện Tràng, vì thế có một màn như vậy, một nam một nữ ngồi ở trên một chiếc xe ngựa hình thù kỳ quái, một người tiếng hoan hô thanh xướng, một người hươu roi giục ngựa, từ đông chạy sang tây, lại từ tây chạy sang đông, xe ngựa lướt qua, lá rụng quét hết.

Ở nơi xa của Diễn Luyện Tràng, Long Chi Vũ bồi phụ thân đứng ở bên sân quan sát: “Cha, ngài mau xem!” Long Khiếu Thiên hí mắt nhìn xe ngựa chạy băng băng qua lại giữa sân, dờ khóc dờ cười, hán vất vả thiết kế xe vận chuyển vũ khí, chỉ chớp mắt lại thành xe rác dọn dẹp nơi sân.

Thời gian ăn cơm, rốt cuộc vẫn là đúng hạn mà đuổi kịp. Tề ở chính giữa một đồng binh lính, Hàn Linh vui đầu ăn nhiều, tay trái cầm đầu, tay phải nước canh, trong miệng một bên nhai còn một bên cảm thán: “Haiz, thức ăn của quân doanh thật chẳng ra gì.”

Long Chi Dực ưu nhả mà nhai đầu, khinh bỉ nói: “Vây nàng còn ăn nhiều như vậy?” Cũng không phải là? Trong miệng nàng mới vừa ăn xong, tay trái đã lại nuốt đầu tới mâm của hán đoạt đồ ăn, đây là biểu hiện của người ghét bỏ thức ăn kém nên có sao?

Hàn Linh nhét đầy cái miệng nhỏ không buông tha mà thâm nói: “Ta là người lao động, lao động quang vinh nhất. Mấy người các người cũng không ra sức như thế nào, đều đừng ăn, nuôi mập một mình ta, mọi người đều hạnh phúc.”

Long Chi Dực thiếu chút nữa nghẹn lại, chưa thấy qua người không da không mặt mũi như vậy.

Lúc này, tiếng người ở ngoài doanh trường bắt đầu vang lên, mọi người lục tục đứng lên, khom người đón chào Đại tướng quân của bọn họ.

“Đại tướng quân.”

“Cha.”

Long Khiếu Thiên thoát đi một thân nhung trang, thay đổi bộ thường phục, cả người thoát nhìn hình dáng nhu hòa rất nhiều. Hắn cùng Long Chi Vũ hai người cùng nhau đi về phía một bàn này của Hàn Linh. Khi tới gần, Long Khiếu Thiên quan tâm hỏi: “Công chúa ăn còn quen không?” Hắn vén áo ngoài ngồi ở bên người Hàn Linh, đánh giá tướng ăn lược hiện bất lương của nàng, khoe môi mỉm cười.

Hàn Linh vui đầu tiếp tục chính mình ăn, nhận định hắn là lấy việc công làm việc tư, hiệp tư trả thù, không muốn để ý tới hắn, thuận miệng đáp lại một câu: “Quen rồi, thật sự quen rồi, ăn thom làm sao.”

Long Khiếu Thiên khẽ nhướn lông mày, làm bộ thờ dài: “Một khi đã như vậy, vậy thức ăn của công chúa cũng không cần thiết cải thiện, vốn đang nghĩ chuyên môn cho công chúa mở cái bếp nhỏ, rồi cuộc công chúa là cảnh vàng lá ngọc.....”

Hàn Linh nghe vậy, vội vàng ngẩng đầu: “Từ từ, cần thiết, rất cần thiết.”

Long Khiếu Thiên lại vào lúc này lộ ra một bộ mặt rất là tức giận, lúc đầu nói: “Bản tướng quân lệnh ra như núi, hy vọng bản tướng quân mang binh ra tới cũng có thể nói làm làm được, ngàn vạn đừng cho bản tướng quân xem thường cô.”

Hàn Linh tức giận đến trên dưới môi run, thật vất vả từ trong kẽ răng nghẹn ra năm chữ: “Xem như ông lợi hại!”

Long Khiếu Thiên hơi nghiêng đầu cười trộm, quay đầu lại phân phó con trai nói: “Dực Nhi, lát nữa mang công chúa đi doanh trướng chuyên dụng của nàng.”

“Công chúa đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai còn có nhiệm vụ, khảo nghiệm càng thêm gian khổ, chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.” Bên môi hắn hiện lên một ý cười, thấy gian trá như thế nào đó.

Hàn Linh nhìn chằm chằm bóng dáng rời đi của hắn, tàn nhẫn cắn một miếng màn thầu, một đám so với con cáo còn giáo hoạt hơn, nàng rút cuộc khi nào mới có thể có ngày xuất đầu?

Sau khi dùng cơm, Long Chi Dực mang nàng đi vào doanh trướng Long Khiếu Thiên chuyên môn vì nàng chuẩn bị, dọc theo đường đi, đôi mắt của Hàn Linh liền vẫn luôn không rời khỏi mặt của Long Chi Dực nửa khắc, ánh mắt cực nóng mang theo sức sát thương cực mạnh.

“Băng Tư, Như Phong, hai người các người đi ra ngoài trước, ta có lời muốn đơn độc cùng Long Chi Dực nói.” Giọng điệu nói chuyện của nàng cực kỳ quái dị, trên mặt mang theo nụ cười gượng.

Long Chi Dực bị nàng nhìn chằm chằm đến trong lòng chột dạ, trong lòng nói hắn cũng không có phạm sai lầm gì mà.

“Nàng muốn làm sao?”

“Chàng nói ta muốn làm sao?” Nàng tiếp tục cười gượng, một bên sai khiến Băng Tư cùng Hàn Như Phong rời khỏi doanh trướng.

Một khi trong trướng chỉ còn lại có nàng cùng Long Chi Dực hai người, nàng bỗng nhiên nổi bão, nhào về phía Long Chi Dực, bóp cổ hắn kêu gào: “Long Chi Dực đáng chết, ta bóp chết chàng! Chàng tại sao lại có một lão cha biến thái như vậy? Hắn ý định là muốn chính chết ta sao?”

Long Chi Dực một đường thối lui đến mép giường, lôi kéo tay nàng, nhíu mày: “Nàng điên đủ rồi chưa? Lại không phải là ta chính nàng.”

“Ai bảo chàng là con của ông ta? Ta không đối phó được ông ta, chẳng lẽ còn không đối phó được chàng sao?” Hàn Linh ý định tìm hắn phát tiết, bóp chết hắn không bỏ.

“Ta nói cho chàng! Về sau cha chàng ngược đãi ta một lần, ta liền từ trên người của chàng hét thét đòi lại về.” Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái về phía sau giường, thấy người nhảy lên, phác gục hắn ở trên giường, thừa cơ tàn nhẫn cắn môi dưới của hắn. Lúc này không ăn đậu hũ, khi nào còn có thể tìm được một cái cơ hội tốt như vậy?

Long Chi Dực nơi nào dự đoán được nàng sẽ đến một chiều này, ngốc lảng tại nơi đó, đã quên mất phản ứng. Xúc cảm mềm mềm trên môi, tác động thần kinh mẫn cảm nhất ở trên người, nhẹ nhàng quần quýt ở trên dưới toàn thân mở ra.

Hàn Linh thử lại cắn hắn một chút, thấy hắn không có phản ứng, nàng liền phóng đại lá gan hôn sâu hắn. Giờ khắc này, nàng đã hy vọng hồi lâu, trên thực tế từ khi mới gặp hắn một khắc kia, nàng liền bắt đầu động tâm. Đồ ngốc này đưa ngây ngốc, liền thích chơi khóc, cho dù đã yêu nàng, hắn cũng không muốn thừa nhận, bất quá nàng biết, cũng có thể cảm giác được trái tim của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 36: Bị Phạt Khiêng Cờ

Ở nàng cái lưỡi nghịch ngợm mà duỗi vào giữa răng của hắn, Long Chi Dực đã hoàn hồn, tay phải ôm lên sống lưng của nàng, ấn nàng càng thêm chặt chẽ mà dính sát vào mình. Hắn hôn ngược lấy nàng, dùng sức mà trần trọc, tiếng hít thở nặng nề tỏ rõ hắn động tình.

Tình cảm mãnh liệt không ngừng mà kéo lên, tia lửa một cái chạm lập tức châm lên, Hàn Như Phong lại vào lúc này xông vào.

“Long Chi Dực, người dám đối với Linh nhi vô lễ?” Hắn tiến lên lớn tiếng hô quát, trong lòng ghen tuông quay cuồng, hắn đều không phải là trong lúc vô tình xâm nhập, mà đúng là nhận thấy được động tĩnh bên trong không đúng, hắn mới đột nhiên xâm nhập. Hắn không cân bằng, rõ ràng đều là vị hôn phu, đôi ngộ khác biệt to lớn như thế. Hắn cố ý muốn từ giữa phá hư, không cho Long Chi Dực thực hiện được.

Thời khắc máu chốt bị đánh gãy, Hàn Linh rất là ảo não, trừng mắt hắn: “Hàn Như Phong, huynh rốt cuộc đang làm cái gì?”

Hàn Như Phong tiến lên, kéo nàng từ trên người Long Chi Dực xuống dưới, dựa ở trên người nàng, cực kỳ ái muội mà ôn nhu nói: “Linh nhi, ta muốn cùng nàng cùng nhau ngủ.”

Hàn Linh quả thật không biết nói gì, hướng về phía lỗ tai hắn rống to: “Hàn, Như, Phong ——”

“Ta giúp nàng trải giường chiếu.” Hàn Như Phong nghiêng tai né tránh, khom người mở ra chăn bông trên giường, một bên trải ra, một bên hướng tới phương hướng Long Chi Dực giữ giữ, khiến cho hắn không thể không xuống giường.

Long Chi Dực trầm khuôn mặt, giọng điệu không tốt nói: “Vậy nàng đi ngủ sớm một chút, ta đi về trước.” Trước khi đi, quăng một cái ánh mắt lạnh lẽo cho Hàn Như Phong. Ấu trĩ! Hắn mới khinh thường cùng hắn nháo.

Làm một đêm ác mộng, sáng sớm tỉnh mơ, Hàn Linh bị từng tiếng hào thanh ngẩng cao bừng tỉnh. Hàn Linh nhú mày lại, trong lòng rất là khó chịu. Tối hôm qua bị Hàn Như Phong làm âm ỉ đến khuya, hắn mới bằng lòng trở về doanh trường của mình mà ngủ, hắn về điểm này lòng dạ hẹp hòi, nàng nơi nào sẽ đoán không ra, còn không phải là sợ Long Chi Dực nửa đêm mò mẫm vào phòng của nàng sao? Nàng làm sao càng ngày càng có thể ngủ được hương vị tranh sủng của hậu cung, chẳng lẽ tương lai hậu cung của nàng chính là một phen cảnh tượng như vậy? Phiền chán rất nhiều, nàng nhưng thật ra có chút cảm giác thành tựu nho nhỏ, lại nói như thế nào cũng coi như thu hai mỹ nam vào hậu cung, không có đến nỗi nổi chiến hỏa khói thuốc súng, trên cơ bản ở chung còn tính hoà bình.

“Cái thanh âm gì, làm sao ồn như vậy?”

Băng Tư nghe được giọng nói của nàng, từ ngoài trường tiến vào nói: “Công chúa, nên rời giường, là quân hào quân doanh tập hợp.”

Nhớ tới tối hôm qua Long Khiếu Thiên nói, khảo nghiệm, chỉ là vừa mới bắt đầu. Hàn Linh về mặt đau khổ, không khỏi mà oán giận: “Lúc này mới mấy giờ a? Còn có để người sống hay không?”

Băng Tư vội khuyên nhủ: “Công chúa mau đứng lên đi, nghe nói Long đại tướng quân trị quân nghiêm cẩn, phàm là binh lính đến trễ, giống nhau trừng phạt một mui.”

“Cái gì?!”

Hàn Linh nghe vậy, giật mình một cái đứng lên, trừng trách, cái này còn phải?

“Mau, giúp ta lấy quần áo.”

Hoà tóc mà mặc chỉnh tề, cũng không rảnh lo rửa mặt súc miệng, nàng lôi kéo Băng Tư hướng điểm quân doanh tập hợp vọt mạnh.

Trên đài chỉ huy, Long Khiếu Thiên đang giờ ngón tay đếm ngược: “Năm, bốn, ba, hai, ...”

Giữa không trung, một bóng hình bay vút mà đến, trong miệng hô to: “Chờ một chút, ta tới rồi!”

“Một!”

Trên đài nhân số xong cuối cùng một số, bóng người trong không trung vừa lúc đầu đá lung tung mà chen vào chính giữa đội ngũ, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa phải ăn trọng hình.

“May mắn.” Hàn Linh may mắn mà vỗ ngực của mình, về sau lại không thể làm như vậy, ở trên sự tình vô vị để cho hắn bắt được nhược điểm, đây là lựa chọn không sáng suốt nhất.

Trên đài Long Khiếu Thiên bất động thanh sắc mà quét nàng liếc mắt một cái, bắt đầu ở phía trên lên tiếng.

“Hôm nay nhiệm vụ của chúng ta là vượt qua Nam Lĩnh, trước giờ cơm trưa, cần phải từ Nam Lĩnh sơn âm trở về doanh địa, nếu không, liền cho quân doanh giảm xuống thức ăn của một người, ... Một người mới vừa rồi báo danh cuối cùng, phụ trách khiêng cờ quân.” Long Khiếu Thiên mang theo ánh mắt khiêu khích quét về phía Hàn Linh vẫn đang thở hổn hển, sau khi nhìn thấy sắc mặt của nàng chợt thay đổi, hắn vừa lòng mà giờ tay hạ lệnh nói, “Những người khác, lập tức xuất phát.”

“Khiêng, khiêng. .... Khiêng cò quân?” Hàn Linh hoàn toàn ngốc lảng tại chỗ, cái này thật đúng là cái nhiệm vụ cực kỳ khiêu chiến hạng nhất, một hấn nghĩ ra.

“Hàn Chi Hoa, bước ra khỏi hàng!” Phía trên một tiếng quát chói tai, sợ tới mức nàng cả người chấn động.

“Có.”

“Tiếp cò!” Hàn Linh cực kỳ bất đắc dĩ mà từ trong tay binh lính tiếp nhận cò quân, cột cò rất cao chừng nàng hai người vừa thô vừa nặng kia, ép tới nàng thiếu chút nữa gãy eo.

“Nặng như vậy?” Nàng khó hiểu, vì sao cò quân phải làm đến thật sự như vậy. Cái này phải ở trong chiến đấu, vạn nhất đại quân lui lại, ai khiêng cò, người đó nhất định chạy trốn chậm nhất.

Long Khiếu Thiên ở trên đài trang nghiêm túc mụm mà nói: “Cò quân, là một nơi linh hồn của một quân đội, cò ở người ở, cò mất người chết.” Lời nói của hấn nói nặng có khí phách, mang theo cảm giác tự hào của quân nhân, thế nhưng nghe vào lỗ tai của Hàn Linh lại hồn nhiên không phải hồi sự như vậy.

“Phải tuyệt tình hay không như vậy a, đại thúc?” Nàng ở dưới nhỏ giọng mà nói thầm, nàng nhưng không tính toán cùng cò quân cùng tồn vong. Mạng nhỏ của nàng quý giá, thà rằng nhẫn nhục sống tạm bợ, ngóc đầu trở lại, cũng không muốn anh dừng hy sinh.

Long Khiếu Thiên nghe được tiếng nàng lẩm bẩm, đề cao âm điệu nói: “Có nghe hay không?”

Hàn Linh cũng hướng tới trên đài cao rống: “Nghe được.” Trong lời nói của nàng mang theo rõ ràng thanh âm giận dữ, dư quang quét về phía Long Chi Dực đứng ở một bên, từ nơi này của lão cha hấn ném đến đau khổ, sau đó hết thấy trả lại ở trên người của hấn, trở về nhất định “thu thập” hấn thật tốt. Long Chi Dực bị nàng nhìn chăm chú đến cả người run, trong lòng có dự cảm không tốt, có trời mới biết tiểu ma nữ này sẽ chinh hấn như thế nào.

Đại bộ đội nhân mã ở phía trước đã hướng tới trên núi xuất phát, mấy người Hàn Linh chậm rì rì mà ở phía sau lên đường, cuối cột cò ở trên mặt đất kéo ra một đường dấu vết thật dài, Hàn Linh cũng mặc kệ chướng tai gai mắt, tóm lại cò không rời người là được rồi.

“Linh nhi, ta tới giúp nàng khiêng cò đi.” Hàn Như Phong lại lần nữa chủ động xin đi giết giặc, chỗ tốt lớn nhất của hấn chính là ý săn sóc người, cứ việc có đôi khi lấy năng lực của hấn hoàn toàn lực bất tòng tâm.

Hàn Linh phui tay xua đuổi hấn nói: “Không nghe được cha chồng tương lai của ta nói như thế nào sao? Cò còn người còn, cò mất người chết.” Nàng vừa nói, một bên hai mắt ánh lửa mạo hiểm, nhìn về phía Long Chi Dực đi ở phía sau, hương hấn ngoác ngoác tay.

“Long Chi Dực, chàng lại đây cho ta!”

Long Chi Dực thờ dài, liền chưa thấy qua người ghi hận như nàng vậy, hơn nữa đắc tội nàng lại không phải bản thân hấn, vì sao mỗi lần chịu tội đều là hấn?

“Được rồi, ta để cho nàng hết giận là được rồi đi?” Hấn tự động tự giác mà vuron một cánh tay, để ngang ở trước mặt nàng, không chịu chút đau khổ của da thịt, chỉ sợ khó có thể xóa hết nỗi hận trong lòng của nàng.

Hàn Linh cũng không khách khí, há mồm liền ở trên cánh tay hấn tàn nhẫn cắn một cái, cuối cùng là thoáng làm dịu tức giận. Cắn ở trên tay hấn, liền cùng cắn ở trên tay của Long Khiếu Thiên hiệu quả không sai biệt lắm, chẳng qua người ở trước mắt vẫn là nàng mỹ nam mơ ước.

Đã đi được một đoạn đường ngắn, lúc trước ở trên đường bằng phẳng thì còn được, hiện giờ đường lên sườn núi, kéo cột cò đi đường càng thêm có sức. Hàn Linh có chút kiên trì không được, lau mồ hôi trên trán, không được mà oán giận: “Một môi quá a! Cột cò này làm bằng cái gì, tại sao lại nặng như vậy?”

Long Chi Dực giải thích nói: “Cột cò là dùng sắt đúc thành, không dễ bị chém đứt, trong lúc hành quân đánh giặc mới không dễ dàng bị tổn hại.”

“Vậy rốt cuộc là lá cò quan trọng, hay là tánh mạng của người khiêng cò quan trọng?” Nàng suy tư có phải nên phát minh một loại cột cò có thể co rút lại hay không, thời điểm xung phong liền khởi động nó ra, có thể căng rất cao liền căng rất cao, lui lại khi liền thu hồi lại cột cò, tốt nhất là có thể giấu ở trong ngực, mang theo chạy trốn. Từ sau khi phát minh ra xe rác, nàng ở cổ đại phát minh * càng ngày càng cường liệt, kế hoạch của nàng chờ nàng thượng vị, liền chuyên môn thành lập một cái quỹ hội cổ vũ toàn dân phát minh sự vật mới, thiết lập nữ hoàng Hàn Chi Hoa thưởng, cấp cho phát minh có sáng ý nhất. Bất quá, này đó đều là lời sau này.

Hấn, chuyện ở trước mắt còn chưa có thu phục, nàng liền nghĩ xa xôi lúc sau liền chắc chắn đều không có chuyện, quá mức thiên mã hành không*, vẫn là trước giải quyết chuyện ở trước mặt lại hãy nói. Nhìn chăm chú cột cò dài mà nặng kia, trong đầu nàng linh quang chợt lóe, tức khắc có chủ ý.

* Thiên mã hành không (天马行空): Nghĩa đen là thần mã bay lượn trên không trung, nghĩa bóng là ý tưởng, suy nghĩ dồi dào, phong phú, không bị bó hẹp; chỉ sự phóng khoáng không bị hạn chế.

“Có.” Nàng khom người đem lá cò từ trên cột cò cúi xuống, nghĩ thầm Đại tướng quân chỉ là muốn nàng giữ được lá cò, nhưng chưa nói tính cả cột cò cùng nhau giữ được. Hấn nói có lỗ hổng, vậy nàng liền bắt lỗ hổng của hấn.

“Linh nhi, nàng đang làm gì vậy?” Hàn Như Phong nhìn thấy không hiểu ra sao, không chỉ hấn, hai người khác cũng rất là khó hiểu hành vi cùng dụng ý

của nàng

Hàn Linh đem cột cờ ném vào trong tay của Băng Tư, phân phó nói: “Tìm một địa phương bí ẩn, đem cột cờ giấu đi, chờ chúng ta trở về lại đến lấy.”

Nàng lại đem lá cờ làm như xiêm y quấn lên trên người, đắc ý mà vỗ vỗ ngực nói: “Cờ còn người còn, cờ mất người chết.”

Vẫn luôn theo dõi ở phía sau, lưu ý động tĩnh của bọn họ Long Chi Vũ nhìn thấy tình cảnh này buồn cười, hắn do dự đến tột cùng nên báo một màn này cho phụ thân hay không, chỉ sợ phụ thân biết được sau đó không thể không tức giận đến cong râu lên.

Ba người Long Chi Dực đã thấy nhiều không trách, nàng cứ có thể nghĩ ra chút ý tưởng quái dị tới, làm cho người dờ khóc dờ cười, lại không cách nào cãi lại.

Ở trên đường trở về, vì không hề trở thành mấy người kết thúc cuối cùng, Hàn Linh dựa vào thân phận công chúa, mệnh lệnh mấy chục tên sĩ binh cần phải đi ở phía sau nàng, không được vượt qua nàng nửa bước. Bị thân phận của nàng uy hiếp, bọn lính giận mà không dám nói gì, đành phải ngoan ngoãn mà đi ở phía sau nàng, giúp nàng kết thúc.

Có người đi sau cùng, Hàn Linh cũng liền không vội vàng như vậy, thật là chậm rãi mà lên đường. Long Chi Dực vài lần thúc giục nàng, đều bị nàng bác bỏ trở lại, hắn thật bất đắc dĩ, lấy tốc độ lên đường như vậy, khẳng định không đuổi kịp giờ cơm trưa, lại còn có cửa kia của phụ thân hắn, nói vậy cũng là không qua được, bởi vì hắn biết phụ thân không thích nhất binh lính phía dưới đầu cơ trục lợi.

Tiếp tục làm theo Hàn Linh nện bước lên đường, vốn là đi ở phía sau nàng các binh lính bỗng nhiên chạy như điên vội vượt qua nàng, Hàn Linh kinh ngạc quay đầu lại, đến tột cùng là cái gì thúc đẩy bọn họ ngay cả mệnh lệnh của công chúa cũng dám không tuân theo?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 37: Sói Tới

“Phát sinh chuyện gì?” Nàng tùy tiện kéo một người dò hỏi.

Tên binh lính kia biểu tình vẻ mặt kinh tủng, chỉ vào phía sau, run giọng nói: “Có, có bầy sói!”

“Bầy sói?” Hàn Linh nghi hoặc mà quay đầu nhìn xung quanh, nhìn lên dưới, nàng sắc mặt đại biến, cả kinh kêu to, “A, chạy mau a!”

Trên núi chỗ sâu trong rừng rậm không biết khi nào chạy ra mấy chục con sói hoang, đang lấy tấn tốc độ mạnh mẽ đánh lên lại đây, mọi người đều đang chạy như điên, chạy trốn. Nhưng kỳ quái chính là, bầy sói kia dường như đối thịt người không có hứng thú, ở sau khi mọi người an toàn thoát đi, gom lại phía dưới một cây đại thụ đoạt thức ăn đặt ở dưới tầng cây thịt chó kho tàu nướng đến thơm ngào ngạt.

Phía trên đại thụ, Long Chi Vũ phui xuống bụi đất trên tay, ngắm nhìn phương hướng dưới chân núi cười nhạt. Hắn càng ngày càng bội phục thủ đoạn luyện binh của phụ thân, hắn dường như sớm đoán được công chúa sẽ không ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ, cố ý để lại chuẩn bị ở sau. Cứ như vậy, bảo đảm tất cả mọi người có thể đúng hạn mà tới doanh địa, mọi người vui mừng.

Trên đài chỉ huy, Long Khiếu Thiên từ chỗ cao nhìn xuống phía dưới các binh lính chật vật bắt kham, một cảm giác thành tựu đột nhiên sinh ra. Hắn biểu tình bộ mặt nghiêm túc, cất cao giọng nói: “Rất tốt, các ngươi mỗi người đều đúng hạn về tới doanh địa. Người khiêng cờ tiên phong đâu?”

Hàn Linh nghe được hắn đang kêu nàng, thờ hồng hộc mà từ trên mặt đất bò lên, trả lời: “Có.” Lăn chạy như điên này, chính nàng đến quá sức, toàn thân đều mau hư thoát.

Long Khiếu Thiên mắt ung đen bóng liếc nhìn nàng, đặc biệt là chỗ quần vải dẹt xám xịt một lớp trên người nàng, giương giọng nói: “Cờ quân đâu?”

Hàn Linh từ trên người đem cờ quân đã bị kín một lớp màu xám kéo xuống dưới, cầm ở trong tay giờ giờ lên, thờ hỏn hển nói: “Cờ còn người còn. .... Cờ mất người chết.”

Long Khiếu Thiên ản nhử ý cười, cố ý trầm giọng nói: “Vây cột cờ đâu?”

“Cột cờ ở ....” Đột nhiên nhớ tới mới vừa rồi chạy trốn quá nhanh, đã quên thu hồi cột cờ chỗ giấu cột cờ, như thế rất tốt, kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Đang ở nàng suy tư làm sao cùng hắn giải thích hết sức, Long Chi Vũ đột nhiên lên tiếng: “Cha, cột cờ ở đây.”

Trên tay hắn lấy đúng là cột cờ nàng giấu ở giữa núi, nàng tức khắc cảm động đến rơi nước mắt, vội nắm tay của Long Chi Vũ, một cái hăng hái mà cảm kích: “Đúng vậy, là ta để cho đại ca tạm thời thay ta bảo quản, cảm ơn đại ca.” Sắc mặt Long Chi Vũ có chút xấu hổ, ản nhử ý cười, tránh thoát tay, thầm nghĩ nàng thật đúng là không thấy ngại, còn không có cùng nhị đệ thành thân, liền đại ca đại ca kêu đến thân mật, thật đúng là có ý tứ.

Long Khiếu Thiên ở trên đài dùng sức mà ghen cười, có một người con dâu như vậy, về sau trong nhà muốn không náo nhiệt cũng không được, không biết khi nào nàng có thể kêu chính mình một tiếng cha chồng.

“Trước từng người về doanh nghỉ ngơi. Buổi trưa canh ba, đứng giờ tập hợp.” Vẫn là một gương mặt lạnh lùng, làm tướng quân, hán không thể không lấy khuôn mặt như vậy đối xử với mọi người. Không có quân dung, dùng cái gì chấn quân uy?

Trên đường về doanh, Hàn Linh đối với đại ca của Long Chi Dực khen ngợi một hồi.

“Đại ca chàng thật là người tốt đó, cùng là người một nhà, tại sao ưu khuyết kinh ngạc lớn như vậy?”

Long Chi Dực nghe lời này trong lòng thật khó chịu, nàng như vậy vừa nói, chẳng phải là đem hán cùng phụ thân hán toàn mắng đi vào? Vứt cho nàng một cái liếc mắt, Long Chi Dực nói: “Đại ca ta nếu là không có cha ta bày mưu đặt kế, hán không dám tùy ý giúp nàng.”

Hàn Linh nheo mắt, nghi hoặc nói: “Chàng là nói, là cha chàng có ý phóng thủy? Lão già này, rốt cuộc ở đánh cái chủ ý gì?”

Nằm yên ở trong doanh trưởng nghỉ ngơi, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến rất nhiều động tĩnh, trong quân doanh hình như có chuyện phát sinh, Hàn Linh vẫn như cũ nằm ở trên giường, hướng ngoài cửa lên tiếng: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng trả lời Băng Tư: “Nghe nói là quốc sư tới quân doanh, đang trò chuyện cùng Đại tướng quân.”

Hàn Linh tâm tư vừa động, quốc sư tới? Hán tới nơi này làm cái gì? Không phải là lại nghĩ ra biện pháp gì mà muốn chinh nàng đi? Nàng động thân xuống giường, ăn mặc chỉnh tề, đi ra doanh trưởng.

“Đi xem.”

Tới gần doanh trưởng của Đại tướng quân, ngoài trưởng ngừng cỗ xe ngựa đơn giản, không có quá nhiều người theo, chỉ có một người phu xe ở lại phía sau ở bên cạnh xe ngựa. Đơn giản không phô trương như vậy nhưng thật ra có chút ra ngoài dự kiến của Hàn Linh, nàng cho rằng lấy tôn sùng thân phận của quốc sư, đi ra ngoài phô trương nhất định không nhỏ, nhưng sự thật ra ngoài dự kiến của nàng.

Cùng binh lính thủ vệ ở ngoài trưởng lên tiếng tiếp đón, không cho bọn họ lên tiếng, hai gã binh lính rất là khó xử, nhưng ai cũng đều biết nàng là công chúa, không dám cãi mệnh lệnh của nàng, cũng chỉ có thể tùy ý nàng quang minh chính đại mà ghé vào bên ngoài doanh trưởng nghe lén đối thoại ở bên trong.

“Quốc sư xin yên tâm, chuyện của công chúa, trong lòng lão phu đều có chủ trương, nhất định sẽ không phụ quốc sư gửi gắm.”

Đó là giọng nói của Đại tướng quân, Hàn Linh hơi hơi nhíu mày, nghĩ thầm quốc sư này lại đang ra cái chủ ý xấu gì hại nàng?

Không có nghe được quốc sư trả lời, trực tiếp là tiếng Đại tướng quân tiễn khách: “Quốc sư đi thông thả! Tại hạ còn có quân vụ phải xử lý, liền không đưa tiễn.”

Hàn Linh nghe được tiếng bước chân hướng ra phía ngoài đi tới, nàng vội nghiêng người, làm bộ nhìn trời. Bóng người phía sau đi lướt qua lưng nàng, nàng hơi hơi nghiêng đầu, lại lần nữa thấy được chứng kiến vị “quốc sư” trong Thanh Minh Tự kia. Sợ hán phát hiện chính mình, nàng lui lại mấy bước, bất thành linh mà từ trong doanh trưởng lại đi ra một người, vừa vặn cùng nàng đụng phải.

“Ngượng ngùng.” Nàng trong lúc vô tình ngoái đầu nhìn lại, đụng phải một cặp con ngươi trong suốt sạch sẽ, như ánh sao lộng lẫy loá mắt.

“Phi Hiên?!” Nàng thực kinh ngạc, thế nhưng lại lần nữa gặp được hán, hơn nữa vẫn là ở bên trong quân doanh.

Đối phương thối lui một bước, hướng nàng ra một cái dấu tay, trên mặt tươi cười nhợt nhạt.

“Ngươi là người trong phủ Quốc sư?” Nàng trong lòng suy đoán thân phận của hán ở phủ Quốc sư, hán đi ở phía sau quốc sư, chẳng lẽ là phụ tá, hoặc là thị vệ nhân vật linh tinh? Nhưng mà nhìn lại không giống, vậy hán rốt cuộc là ai?

Phi Hiên gật đầu, nở nụ cười nhợt nhạt, như phù dung sớm nở tối tàn sáng lạn xuất sắc, trước mắt rực rỡ. Hàn Linh cũng trả lại hán một nụ cười ngọt ngào xinh đẹp: “Vậy hôm nào ta đi phủ Quốc sư tìm ngươi, bây giờ ta tương đối vội, thoát thân không được.”

Đối phương ngó nhìn nàng, ý cười càng sâu, trả lại nàng một cái dấu tay, cáo từ mà đi. Hàn Linh say mê mà nhìn bóng dáng của hán, nhìn hán ngồi trên xe ngựa, màn xe rủ xuống, xa xa mà tuyệt trần rồi đi, nàng vẫn như cũ nhìn phương xa, thất thần thật lâu.

Một tiếng khụ nặng ở bên tai bừng tỉnh nàng, nàng thế nhưng xuất thần lâu như vậy, ngay cả chính nàng đều có chút kinh ngạc. Quay đầu lại đối diện ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Long Khiếu Thiên, nàng ho nhẹ giọng, nói: “Đại tướng quân, quốc sư vừa mới cùng ông nói cái gì?”

Long Khiếu Thiên nhíu mày nói: “Việc này cùng cô không quan hệ.”

Hàn Linh vội la lên: “Tại sao không liên quan gì tới ta? Ta là đương sự, ta có quyền được biết.”

Long Khiếu Thiên trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Tám ngày sau, ta sẽ an bài một trận tỷ thí trước quân, nếu cô có thể thắng được tỷ thí, ta đây liền

tính cô qua ải.”

“So cái gì?” Trong lòng Hàn Linh không có đáy, nhìn thần sắc của hán trận tỷ thí này chỉ sợ không có đơn giản như vậy.

Long Khiếu Thiên nói: “Ta sẽ phái cho cô một trăm tên sĩ binh, cô đảm đương thống lĩnh của bọn họ, cô có thời gian tám ngày tới huấn luyện bọn họ. Tám ngày sau, cô sẽ suất lĩnh nhánh quân đội trăm người này, sẽ ứng chiến với một vạn nhân mã do Vũ Nhi dẫn dắt. Nếu cô có thể thủ thắng, liền tính cô qua ải, nếu không được, cô liền tiếp tục đợi ở trong quân doanh, cho đến khi ta vừa lòng mới thôi.”

Hàn Linh khó có thể tin, hán không phải cùng nàng nói giỡn ỉ?

“Ông là nói, ta dùng một trăm người, đấu với một vạn người của Long Chi Vũ? Có làm hay không? Một so một trăm, cái tỉ lệ này cũng quá cách xa đi?”

Long Khiếu Thiên trầm mặt xuống, nói: “Cô cũng có thể lựa chọn tiếp tục lưu tại quân doanh tôi luyện, dù sao quân doanh nhiều thêm một mình cô không nhiều lắm, thiếu một mình cô không ít.”

Hàn Linh cắn môi, nàng nhưng không nghĩ lại tiếp tục đợi ở trong doanh, hạ quyết tâm nói: “Được, ta tiếp thu điều kiện của ông.”

Bộ dạng lạnh lùng của Long Khiếu Thiên không tiếng động mà giãn ra, hán sớm đoán được nàng nhất định sẽ đáp ứng, bởi vì cá tính mạnh mẽ của nàng quyết định nàng sẽ không dễ dàng nhận thua.

“Đêm nay, ta sẽ đem chọn lựa kỹ càng ra tới một trăm người đưa đi cho cô, cô nhớ rõ kiểm tra và nhận.” Hán cố ý nhấn mạnh bốn chữ “chọn lựa kỹ càng”, ý vị không rõ.

Lại không phải bừa kiện, còn kiểm tra và nhận? Hàn Linh vút cho hán một cái nhìn xem thường.

Chờ đến khi nhìn thấy một trăm người kia, nàng hoàn toàn tròn tròn mắt.

Hán cái gọi là chọn lựa kỹ càng, chính là từ toàn bộ trong quân doanh chọn lựa ra binh lính có khả năng chọn lựa kém đến không thể lại kém, nếu không chính là lớn lên hình thù kỳ quái, nếu không chính là già nua yếu ớt, đây thật là chọn lựa kỹ càng ra tới, bình thường ở quân doanh tùy tay bắt một người, còn không nhất định có thể lấy ra những cực phẩm này tới.

Khóe miệng Hàn Linh không ngừng mà run rẩy, nàng cố gắng ấn nhẫn tức giận trong lòng xuống, mắt nhìn một trăm người ở trước mặt, dò hỏi: “Các người đều là cái doanh nào từ đâu lại đây, bình thường phụ trách chức vụ gì?”

“Bẩm công chúa, chúng tiểu nhân là doanh nhà bếp, tổng cộng mười lăm người.”

“Chúng tiểu nhân đến từ chuồng ngựa, tổng cộng hai mươi người.”

“Chúng tiểu nhân đến từ nhà kho binh khí, tổng cộng năm mươi người.”

“Chúng tiểu nhân mười lăm người là lão binh sắp xuất ngũ, còn có nửa tháng là có thể rời khỏi quân đội.”

Nghe xong bọn họ hội báo, Hàn Linh tức giận đến sung máu não, Long Khiếu Thiên thật sự khinh người quá đáng, thể nhưng phái cho nàng một chút người trong quân đội không có sức chiến đấu nhất tới cho nàng huấn luyện, hán là để cho nàng chơi làm rệu mọi nhà sao? Một nhóm người như vậy, để cho nàng huấn luyện như thế nào? Chỉ sợ huấn luyện thêm tám mươi năm cũng không nhất định có thể luyện ra được binh giỏi tới, trận tỷ thí này còn có thể có hi vọng sao?

Hàn Linh hít sâu mấy hơi, đợi sau khi hơi thở vững vàng, mới miễn cưỡng hiện ra vẻ mặt tươi cười, nói: “Rất tốt, các người đi xuống trước, sáng mai còn ở nơi này tập hợp, ta muốn phân công nhiệm vụ cụ thể cho các người.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 38: Bị Khi Dể

“Dạ, công chúa.”

Đội bọn lính sau khi rời đi, Hàn Linh lại sẽ cùng Băng Tư với Hàn Như Phong rời đi, cuối cùng mới quay đầu trông về phía Long Chi Dực, nàng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi.

“Long Chi Dực, chàng cùng ta tiến vào!”

Long Chi Dực cả người đi theo run xuống, dưới chân thật muốn lui ra sau. Hàn Linh nhìn ra ý đồ của hán, một tay kéo hán vào doanh trướng. Doanh

trưởng mình buông xuống, một tiếng hét hò cuồng loạn từ trong trưởng bùng nổ.

“A —— ta giết người!”

Bình lính canh giữ ở ngoài cửa nhìn lẫn nhau, lộ ra vẻ mặt kinh hãi, đối với Long Chi Dực biểu hiện đồng tình sâu sắc.

Hồi lâu, Hàn Linh mới dần dần bình tĩnh lại, trước ngực vẫn là phập phồng không chừng.

“Cha chàng rốt cuộc muốn thế nào? Không muốn để cho ta thông qua cứ việc nói thẳng, cần thiết chinh ta như vậy sao?”

Cẩn thận phòng bị nắng mưa rên gió dữ lại lần nữa đột kích, Long Chi Dực mím môi, nói: “Có lẽ nàng hiểu lầm dụng ý của cha ta, ngày hôm qua cha ta còn ở trước mặt ta khen nàng, nói nàng đầu óc linh hoạt, hiểu được tùy cơ ứng biến, tiền đồ vô lượng đó.”

“Ông ta thật sự nói như vậy?” Hàn Linh nheo mắt lại, hiển nhiên không tin, “Vậy ông ta là có thể chinh ta như vậy? Một trăm người đối một vạn người, tuyệt đối chính là không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ càng tốt, cho ta một trăm tên già nua yếu ớt, cái này còn tỷ thí cái rắm?”

Long Chi Dực hơi hơi nhú mày, không quá thích nàng nói lời thô tục, lên tiếng an ủi nói: “Nàng thông minh như vậy, nhất định sẽ không gặp khó khăn.”

Hàn Linh cảnh giác mà híp mắt, nhìn hắn từ trên xuống dưới, nói: “Ra sức chụp mộng ngựa của ta như vậy, nói đi, đến tột cùng có ý đồ gì?”

Long Chi Dực thờ dài, nàng làm sao liên đa nghi như vậy?

“Nào có ý đồ gì? Tóm lại ta sẽ giúp nàng.”

Hàn Linh nhướng mày, hướng hấn ngoắc ngoắc tay: “Vậy chẳng bằng trước đập tắt lửa trên người của ta?” Nàng cười đến tà mị, thấy làm sao như thế nào không có ý tốt.

Long Chi Dực cười khổ, nàng sao có thể tùy tùy tiện tiện nói ra lời nói lộ liễu như vậy? Đang do dự muốn tiến lên hay không, trưởng mình vào lúc này lại bị không đúng lúc mà xốc lên, Hàn Như Phong bùng một chén canh tiến vào, cười đến ngọt ngào xinh đẹp.

“Linh nhi, ta để cho người nấu canh, bây giờ vừa mới nấu xong, nàng muốn uống một chút bồi bổ thân mình hay không?”

Một ánh mắt sắc bén liếc về phía hấn, Hàn Linh rút cuộc nủi lửa bùng nổ: “Hàn, Như, Phong ——” Hấn còn chưa đủ, mỗi lần đều ở thời điểm bọn họ một chỗ tiến vào quấy rầy.

“Canh này hạ hỏa, rất thích hợp nàng uống bây giờ.” Hàn Như Phong thấy sắc mặt của nàng rất kém, sợ hãi mà nói, “Nàng uống từ từ, ta đi về trước.”

“Đứng lại!” Hàn Linh kêu hấn lại, nói, “Hàn Như Phong, huynh đến tột cùng muốn làm gì?”

Hàn Như Phong ủy khuất mà mím môi dưới, dư quang bay về phía phương hướng của Long Chi Dực, nói: “Ta cùng hấn đồng dạng đều là vị hôn phu của nàng, vì cái gì nàng chỉ đối với hấn cảm thấy hứng thú, đối với ta liền chạm vào đều không chạm vào một chút?”

Hàn Linh nhất thời nghẹn lời, vấn đề này, nàng không biết trả lời như thế nào, có thể nói với hấn nàng đối với hấn hoàn toàn không có hứng thú sao? Chỉ sợ hấn sẽ càng thêm thương tâm khổ sở, nàng chỉ có thể có lệ nói: “Thành thân lúc sau rồi nói sau. Hàn Như Phong, huynh phải làm rõ ràng, nơi này là quân doanh, không phải nơi phong hoa tuyết nguyệt. Cho nên, về sau huynh phải chuyên tâm mà huấn luyện, không cần cả ngày suy nghĩ miên man.”

Hàn Như Phong không phục mà bĩu môi, nói: “Vậy nàng sau này cũng không cho trộm cùng Long Chi Dực gặp lén.”

Hàn Linh khoe miệng run rẩy, hấn liền cái này cũng muốn quản, còn có để người sống? Ánh mắt bay về phía Long Chi Dực đứng ở một bên, sắc mặt lạnh lùng của hấn, nhìn không ra vui giận. Vì trấn an Hàn Như Phong, nàng chỉ có thể bắt đắc dĩ mà thờ dài: “Được rồi, ta đáp ứng huynh.”

“Vậy nàng uống hết canh đi, đi ngủ sớm một chút.” Hàn Như Phong vui mừng mà lui đi ra ngoài, trước khi đi trả lại cho Long Chi Dực một cái ánh mắt khiêu khích.

Hàn Linh đối hấn rất là không biết nói gì, hấn đến tột cùng có biết chính mình đang khiêu khích với ai hay không? Nếu là người ta đột nhiên tức giận, hấn có thể ngăn cản được một quyền một chân của đối phương sao?

Quay đầu lại đang muốn cùng Long Chi Dực nói cái gì, ai ngờ hấn mặt thú vị vén rèm mà ra, ngay cả một câu nói cũng không. Nàng đây là trêu chọc ai a, người nào cũng đều cùng nàng không qua được.

Sau khi bố trí nhiệm vụ tỷ thí, liền không hề yêu cầu tham gia huấn luyện quân đội theo lệ thường, bất quá vẫn là phải dậy sớm, phải huấn luyện một trăm người so le không đồng đều này thành tinh binh, nhiệm vụ cực kỳ gian khổ. Hàn Linh dậy thật sớm, triệu tập bọn lính bắt đầu huấn luyện, nàng ở bên trên ngáp một cái, người ở phía dưới cũng theo đó mà ngáp.

“Một đám đều nâng cao tinh thần cho ta, các người còn giống quân nhân sao? Đem áo giáp trên người cho ta chỉnh tề.”

“Mấy ngày kế tiếp, các người phải tiếp thu một loạt huấn luyện nghiêm khắc. Mục tiêu của chúng ta là ở tám ngày sau trong trận tỷ thí lấy được thắng lợi, mọi người có ý kiến gì hay không? Bây giờ cứ việc nói ra, bắt đầu từ sau khi huấn luyện, liền không được có người nhắc lại ra dị nghị, nếu không chính là

kháng mệnh, xử trí theo quân lệnh.” Nghe quen quân lệnh luận của Long Khiếu Thiên, nàng cũng làm theo rập khuôn, ở trong quân đội, quân lệnh lớn nhất.

Các binh lính ở phía dưới nhỏ giọng nghị luận ra, trong đó một người lão binh lớn tuổi bước ra khỏi hàng nói: “Công chúa, tiểu nhân cả gan hỏi một câu, chỉ bằng chúng ta những người này, thật có thể đánh thắng được quân đội của Long đại công tử sao? Bọn họ chính là một vạn người, hơn nữa vẫn là tinh binh cường tướng, mà chúng ta.....” Hắn trái phải nhìn xem nhóm lão huynh đệ của hắn, bọn họ cũng là vì tuổi già, đã không có sức chiến đấu, mới đưa ở trong những ngày gần đây xuất ngũ. Ở trong mắt hắn, dựa vào bọn họ những người này liền muốn đánh thắng một vạn cường binh mãnh tướng, đó quả thực chính là Thiên Phương dạ đàm*.

* Thiên Phương dạ đàm (天方夜譚): chỉ truyện cổ tích “Ngàn lẻ một đêm”, ý nói khó có thể tin tưởng. (Thiên Phương dùng để chỉ các nước Ả Rập thời xưa.)

Hàn Linh cũng biết hắn nói chính là sự thật, nhưng nghe vào trong tai, làm sao nghe như thế nào không thuận: “Vậy ý của ngươi là, bổn cung không phải tướng mạnh, cho nên thù hạ cũng đều là binh yếu?”

Lão binh nom nớp lo sợ nói: “Tiểu nhân không phải ý tứ này, chỉ là hai bên thực lực cách xa, muốn đánh thắng bọn họ, đó hoàn toàn là không khả năng.”

Hàn Linh bác bỏ nói: “Có câu nói, kêu biết rõ không thể mà vẫn làm. Ta biết mọi người ở trong quân doanh đều không dễ dàng, mỗi ngày đều sống những ngày liếm máu trên lưỡi dao, không biết khi nào liền mất đi tính mạng. Lần này tỷ thí cũng là đao thật kiếm thật, nói không chừng sinh mệnh sẽ có nguy hiểm, bất quá ta có thể bảo đảm với mọi người. Vô luận các ngươi có gì bất trắc, ta đều sẽ bảo đảm người nhà của các ngươi áo cơm không lo, nếu là lần này chúng ta có thể may mắn thắng được, ta liền thưởng cho các ngươi mỗi người một trăm lượng bạc trắng.”

“Một trăm lượng, nhiều như vậy?”

“Cũng đủ nhà của chúng ta chi tiêu năm năm.”

“.....”

Thấy có thưởng bạc, người ở phía dưới sôi nổi lung lay ra, Hàn Linh nhắc nhở nói: “Các ngươi đừng cao hứng đến quá sớm, nếu có người không cố gắng, hoặc cố ý cho ta thêm phiền, ta sẽ lập tức cướp đoạt tư cách hưởng thụ triều đình trợ cấp của người nhà các ngươi. Bởi vì các ngươi một người lùi bước, cả nhà các ngươi đều sẽ vì ngươi mà liên lụy, các ngươi tốt nhất nghĩ kỹ. Ta không phải người nhân từ, ta chỉ nói quan hệ lợi hại, mục đích của ta rất đơn giản, thắng được trận tỷ thí tám ngày sau. Mọi người còn có vấn đề khác hay không?”

Nàng nói có chút nặng lời, nhưng đây là tất yếu, nếu ở trong một trăm người có người không tận tâm tận lực, như vậy nàng muốn chiến thắng quân đội của Long Chi Vũ, liền khó càng thêm khó. Chỉ có đưa bọn họ bức lên tuyệt lộ, lại có thể cho bọn họ không có nỗi lo về sau, nàng mới có thể buông tay đánh một trận.

Vốn là nghị luận náo nhiệt một chút trở nên yên tĩnh, tất cả binh lính đều im lặng suy nghĩ trầm tư, cái này quan hệ đến tánh mạng của bọn họ, không thể không cân thận.

Hồi lâu, đột nhiên có một người binh lính bước ra khỏi hàng, thật cẩn thận hỏi: “Công chúa, tiểu nhân có thể nói một câu hay không?”

Hàn Linh nhìn hắn một cái, là binh lính thuộc về nhà bếp doanh, hỏi: “Ngươi còn có vấn đề gì?”

Binh lính gãi gãi đầu, thập phần khó xử nói: “Công chúa, bây giờ đã đến thời gian chuẩn bị bữa sáng, người xem chúng tiểu nhân có phải hay không.....”

Hàn Linh ngậy người nói: “Có ý tứ gì? Các ngươi bây giờ do ta quản lý, chẳng lẽ còn phải làm cơm sáng cho quân đội?”

Binh lính sợ hãi mà nói: “Đây là mệnh lệnh của Đại tướng quân, trừ bỏ huấn luyện binh thường ở ngoài, một ngày chuẩn bị thức ăn ba bữa cơm như cũ.”

Hàn Linh sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói: “Buồn cười, khinh người quá đáng!”

Nàng lại liếc về phía những người khác, hỏi: “Còn các ngươi thì sao? Đừng nói cho ta, các ngươi trừ bỏ huấn luyện, còn muốn đi cho ngựa ăn, trông coi kho binh khí?”

Đại bộ phận binh lính đều lục tục cúi đầu, biết công chúa đang ở trong cơn thịnh nộ, không dám cùng nàng đối diện. Cái này dù sao cũng là mệnh lệnh của Đại tướng quân, bọn họ cũng thân bất do kỷ. Còn thừa mấy lão binh nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, trong đó một người bước ra khỏi hàng nói: “Công chúa, tiểu nhân mười lăm người không có nhiệm vụ khác, có thể tham gia huấn luyện cả ngày.”

Hàn Linh nhìn mười lăm người bọn họ, không khỏi mà cười khở, bọn họ nhưng thật ra rất rảnh, nhưng vấn đề là, nàng muốn mười mấy người già nua yếu ớt có ích lợi gì?

“Lăn lăn lăn, hết thầy cút cho ta!” Nàng rút cuộc nhìn không được, đây đều cái thế đạo gì, lại là khi dễ nàng như vậy. Ánh mắt tàn nhẫn ném về phía Long Chi Dục, hiện giờ thấy hắn, ước số bạo lực trong toàn thân nàng liền ngo ngoe rục rịch.

“Long Chi Dục ——”

Long Chi Dục biết lần này nàng là thật sự tức giận, trong lòng cũng cảm thấy phụ thân làm như vậy thật là quá phận, bất quá tình cảnh trước mắt này,

hắn vẫn là ba mươi sáu kế chạy là thượng sách thì tốt hơn.

“Ta còn có chút việc, có việc lát nữa gặp lại lại nói.” Hắn thi triển khinh công, chỉ trong chớp mắt bóng người đã không thấy tăm hơi, sợ nàng sẽ tóm được hắn không bỏ. Các binh lính khác thấy thế, cũng sôi nổi tan đi, nơi nào còn dám đợi thêm một lát?

Hàn Linh vỗ ngực, cấp hỏa công tâm, không ngừng mà hít sâu. Nếu là có thể, nàng thật muốn lấy cái bom nổ quân doanh.

Hàn Như Phong tiến lên vỗ lưng của nàng, vì nàng thuận khí, dịu dàng an ủi nói: “Linh nhi, đừng tức giận! Cùng lắm thì, chúng ta không thể so.”

Nàng hít sâu một hơi, ổn định tâm thần nói: “Hàn Linh ta là người sẽ dễ dàng nhận thua như vậy sao? Dù cho cuối cùng chỉ còn lại có một mình ta, ta cũng quyết không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.